

SVETLANA LEVAŠOVA

ATVIRUMAS

**1 Dalis. Vaikystė
1 Tomas. Prabudimas**

2009

Anotacija

Svetlana reiškia Nešanti Šviesą. Labai retai būna, kada žmogaus paskirtis, jo veiksmai ir vardas praktiškai visiškai sutampa, kaip tai yra pas Svetlaną de Rogan-Levašovą. Nuo pat ankstyvos vaikystės visas jos gyvenimas pasižymėjo Šviesos, Žinių, dvasinio tobulėjimo siekiu. Pasakyti, kad jos gyvenimas nepaprastas, reiškia nieko nepasakyti. Nuo pat pirmų gyvenimo žingsnių jai teko prisitaikyti prie to, kad ji ne tokia kaip visi, prie to, kad ji gali daryti daug ką, kas buvo nesuprantama ir nepasiekiamą ją supantiems žmonėms. Dar visai mažai Svetlanai teko pačiai suprasti ir įsisavinti savo galimybes, mokytis jas kontroliuoti ir teisingai naudoti. Ji anksti patyrė nesupratimo ir nepasitikėjimo, pavydo ir žiaurumo, vienatvės ir neapykantos kartėlių. Nuostabūs gebėjimai, kuriuos ji turėjo nuo vaikystės, ją supantiems žmonėms pasirodė nesuprantami ir nepageidaujami; jai teko vienai išgyventi ir gyventi šiame pasaulyje – gana pavojingame klastingame pasaulyje, ypač dėl vienišos mažos mergaitės ...

© Svetlana de Rogan-Obolenskaja-Levašova, 2010

Turinys

Ižanga.....	5	24. Angelas.....	60
Pirmasis paaiškinimas.....	5	25. Stella.....	70
1. Pradžia.....	6	26. Stella-2. Haroldas.....	77
2. Draugas.....	7	27. Stella-3. Akselis.....	86
3. Pirmosios „Kregždutės“.....	8	28. Stella-4. Astralas.....	100
4. Praradimas.....	9	29. Stella-5. Šviesulys. Ad. Izolda.....	113
5. Realybė.....	11	30. Stella 6. Mentalas.....	132
6. Pirmas kontaktas.....	12	31. Veja — kiti Pasauliai.....	142
7. Patikrinimas.....	14	32. Tėveliai.....	155
8. Atsisveikinimas.....	15	33. Siurprizas.....	172
9. Prabudimas.....	16	34. Sielvartas.....	186
10. Kasdienybė.....	17	35. Izidora.....	201
11. Kaimynai.....	18	36. Izidora-2. Roma.....	221
12. Meduoliai.....	20	37. Izidora-3. Meteora.....	244
13. Ugnis, kuri nedegė.....	21	38. Izidora-4. Praradimas.....	267
14. Vienatvė.....	22	39. Izidora-5. Tamsa.....	297
15. Badavimas.....	24	40. Izidora-6. Svetodar.....	323
16. Kontaktas-2.....	27	41. Izidora-7. Katarai.....	344
17. Rezultatas.....	29	42. Izidora-8. Dievų Raktas.....	367
18. Nuskausminimas.....	35	43. Izidora-9. Annos praradimas. Moteris-Karys.....	392
19. Kaimynė.....	39	44. Izidora-10. Vidomiras. Miegantys karaliai.....	409
20. Nepaprastas išgelbėjimas.....	42	Baigiamasis žodis.....	413
21. Netikėti svečiai.....	44		
22. Poltergeistas.....	49		
23. Avarija.....	53		

Ižanga

Kodėl aš nusprendžiau parašyti šią knygą? Žinoma, ne todėl, kad save laikau kažkuo ypatinga ar super neeiline. Paprasčiausiai man pasisekė nugyventi ryškų, ne visai paprastą gyvenimą ir jeigu ši knyga kam nors padės nesijausti vienišam mūsų nuostabiame, bet gana žiauriame gyvenime, reiškia, kad ši knyga buvo parašyta ne veltui.

Mes labai įpratome palengvinti mūsų gyvenimą žodžiais: „To negali būti, todėl kad to negali būti niekada...“, lengvai atmesdami visa tai, kas neįtelpa į mūsų „*visų pripažintus, visiems nustatytus*“ rėmus. Mes labai įpratome tikėti, kad visi žmonės geri ir kad per televizorių rodo „tikrai tiesą“, su kuria, pasirodo, labai patogų gyventi. Na, o visa tai, kas mums atneša (arba tikrai gali atnešti) nepatogumus arba kas netelpa į tą mūsų „*sutvarkytą*“, be to ir taip per daug *probleminį pasaulį*, iš jo išvejama be jokio gailesčio...

Ši knyga būtent apie tokį, pagal bendrą supratimą ne visiškai „*teisingą*“ gyvenimą... Ši istorija apie „*mažą atsiskyrėlę*“ pasimetusią nesuprantamame ir kartais labai „spygliuotame“ žmonių pasaulyje, praėjusią ilgą ir gana „dygliuotą“ kelią ir pagaliau atradusią savo tikrąją esybę, gyvenimo ir taip ilgai ją supančių stebuklų supratimą...

Aš dėkinga savo seneliui už tuos ryškius ir neužmirštamus atsiminimus, kuriais jis pripildė mano vaikišką pasaulį ir tuos nepaprastus stebuklus, kurie, kaip nebūtų gaila, labai greitai pasidarė mano vaikiško gyvenimo „rykšte“.

Aš dėkinga mano tėvui, be kurio pagalbos aš niekada nebūčiau sugebėjusi praeiti savo gyvenimo aukštai pakelta galva, nepalūžusi ir nepraradusi tikėjimo savimi. Be jo meilės ir tikėjimo, mano gyvenimas niekada negalėjo būti toks, koks jis yra dabar.

Aš dėkinga mano mamai už stebuklingą gerumą ir tikėjimą manimi, už jos pagalbą bei ryžtingumą, puoselėjant mano „neeilinius“ sugebėjimus.

Aš dėkinga mano nuostabiam sūnui Robertui už galimybę didžiuotis, kad esu jo mama, už jo atvirą širdį ir jo talentą, o taip pat už tai, kad jis paprasčiausiai yra šioje žemėje.

Ir aš visa siela dėkinga mano nuostabiam vyrui – Nikolajui Levašovui – padėjusiam man atrasti save mano „pasimetusiame“ pasaulyje, davusiam man supratimą viso to, ko atsakymų aš ilgus metus vargingai bandžiau ieškoti, ir atvėrusiam man duris į neįtikėtiną ir nepakartojamą didžiojo Kosmoso pasaulį.

Jam, mano geriausiam draugui, be kurio aš šiandiena negalėčiau įsivaizduoti savo egzistavimo, aš skiriu šią knygą.

Pirmasis paaiškinimas

Mums augant, bręstant ir senstant, mūsų gyvenimas prisipildo daugybe mums brangių (o dalinai ir visiškais nereikalingų) prisiminimų. Visa tai per daug apkrauna ir taip jau šiek tiek pavargusią mūsų atmintį, paliekant joje tik seniai praėjusių įvykių „šukes“ ir kažkada tai senų senovėje sutiktų kažkokių žmonių veidus...

Dabartis pamažu išstumia praeitį, užgriozdindama reikšmingais šiandienos įvykiais ir taip jau „apkrautą“ mūsų protą ir mūsų nuostabi vaikystė su taip mums visiems brangia jaunyste, „užtemdyti“ „svarbia šios dienos kasdienybė“, palaiptams nueina į antrą planą...

Ir kokį mes nugalėjome šviesų gyvenimą, ir kokį ryškų protą beturėtume, niekas iš mūsų pilna apimtimi negali atkurti įvykių, buvusių prieš keturiasdešimt (ar daugiau) metų.

Kartais, dėl mums nežinomų priežasčių, koks tai žmogus ar faktas mūsų atmintyje palieka neišdildomą įspūdį ir tiesiog „**įsispaudžia**“ atmintyje visam laikui, o kartais kažkas labai svarbaus paprasčiausiai išnyksta laiko tėkmėje ir tik atsitiktinis pokalbis su koku nors senu pažįstamu netikėtai „ištraukia“ iš mūsų atminties užkaborių kokį tai svarbų įvykį ir neapsakomai mus nustebina tuo, kad mes apskritai galėjome tai užmiršti!..

Prieš tai, kaip aš pasiryžau parašyti šią knygą, pabandžiau savo atmintyje atkurti kai kuriuos man svarbius įvykius, kuriuos aš maniau esančius įdomiais kad apie juos papasakoti, bet, mano didžiausiam gailėsčiui, net ir turėdama puikiausią atmintį, supratau, kad nebegalėsiu pakankamai tiksliai atkurti kai kurių detalių ir ypač dialogų, kurie vyko taip seniai.

Todėl aš nusprendžiau pasinaudoti pačiu patikimiausiu ir gerai patikrintu metodu – **persikėlimu laike** – kad absoliučiai tiksliai atstatyčiau bet kokius įvykius ir jų detales, **iš naujo pergryvendama būtent tą dieną** (ar dienas), **kada mano pasirinktas įvykis turėjo įvykti**. Tai man buvo vienintelis teisingas kelias pasiekti norimą rezultatą, todėl kad įprastu „normaliu“ būdu iš tiesų absoliučiai neįmanoma tokiu tikslumu atstatyti seniai buvusių įvykius.

Aš puikiai supratau, kad iki smulkmenų mano atkurtų dialogų, personažų ir senai praėjusių įvykių detalus tikslumas gali iššaukti mano gerbiamų skaitytojų nesupratimą, o kai kuriais atvejais ir atsargumą (o mano „piktanoriams“ skaitytojams, jeigu tokie atsirastų, suteiktą galimybę visa tai įvardyti „fantazija“) todėl pasistengiau apie visus įvykius čia paaiškinti.

Ir net jeigu man tai ne visiškai pavyko, tai norinčiuosius paprasčiausiai kviečiu kartu su manimi kažkokiam akimirksniui praverti „laiko užuolaidą“ ir kartu pragyventi keistą, o kartais dar šiek tiek ir „beprotišką“, bet už tai labai nepaprastą ir spalvingą gyvenimą...

1. Pradžia

Po tiek praėjusių metų, vaikystė mums visiems pasidarė panaši į seniai girdėtą gerą ir gražią pasaką. Prisimenamos prieš miegą rūpestingai mus užklojančios šiltos mamos rankos, kol kas dar neaptrauktos rūpesčių migla ilgos saulėtos vasaros dienos ir dar daug daug ko šviesaus ir raiškaus, kaip pati mūsų tolimesnė vaikystė ...

Aš gimiau Lietuvoje, mažame ir nuostabiai žaliame Alytaus miestelyje, toli nuo garsių žmonių ir „didžiųjų valstybių“ audringo gyvenimo. Tuo metu, dažniausiai nuosavuose namuose ir nameliuose, apsuptuose sodų ir gėlynų, jame gyveno apie 35 000 žmonių. Visą miestelį supo senas daugiakilometriniškas miškas, sukuriantis didžiu-

lės žalios taurės įvaizdį, kurioje jaukiai ir taikiai glaudėsi, gyvenantis savo ramų gyvenimą kunigaikštiškas miestelis.

1400 metais ant plačios ir gražios Nemuno upės kranto jį pastatė Lietuvos kunigaikštis Alytis. Tiksliau, statėsi pilį, o jau vėliau aplink apsistatė miestelis. Apie miestelį, lyg tai sukurdama savotišką apsaugą, upė darė vingį, kurio viduryje melsvais veidrodžiais spindėjo trys nedideli miško ežerai.

Gaila, be iki šių dienų iš senovinės pilies išgyveno tik griuvėsiai, pavirtę didele kalva, nuo kurios viršūnės atsiveria nuostabus vaizdas į upę. Šie griuvėsiai buvo pačia mėgstamiausia ir paslaptiniausia mūsų vaikiškų žaidimų vieta. Mums tai buvo dvasių ir vaiduoklių vieta, kurie, rodėsi, vis dar gyvena tuose senuose pusiau sugriuvusiuose požeminiuose tuneliuose ir ieško „aukų“, kad jas nusitemptų su savimi į savo paslaptinę požeminį pasaulį... Ir tiktai patys drąsiausieji berniukai išdrįsdavo ten eiti ganėtinai giliai, kad paskui galėtų visus likusius gąsdinti baisiomis istorijomis.

2. Draugas

Kiek aš atsimenu, didžioji dalis mano pačių ankstyvųjų vaikiškų atsiminimų buvo susieta su mišku, kurį labai mėgo visa mūsų šeima. Mes gyvenome labai arti, tiesiog už kelių namų, ir ten vaikščiodavome beveik kiekvieną dieną. Mano senelis, kurį aš garbinau visa savo vaikiška širdute, man buvo panašus į gerąją miško dvasią. Rodėsi, kad jis pažino kiekvieną medį, kiekvieną gėlytę, kiekvieną paukštį, kiekvieną takelį ... Jis galėjo valandų valandas pasakoti apie tą, man nuostabų ir nepažįstamą pasaulį, niekada nesikartodamas ir niekada nepavargdamas atsakinėti į mano naivius vaikiškus klausimus.

Šiuos rytinius pasivaikščiojimus aš niekad ir į nieką neiškeičiau... Jie buvo mano mylimiausiu pasakišku pasauliu, kuriuo aš su niekuo nesidalinau. Gaila, bet tik po daugelio metų aš supratau, kuo iš tikrųjų buvo mano senelis (prie to aš dar sugrįšiu). Bet tada tai buvo tik pats artimiausias, šiltas ir trapus žmogus ryškiomis spindinčiomis akimis, kuris mane išmokė girdėti gamtą, kalbėti su medžiais ir netgi suprasti paukščių balsus. Tada aš buvau mažas vaikas, ir nuoširdžiai tikėjau, kad tai yra visiškai normalu. O gal apie tai ir visiškai negalvočiau... Aš prisimenu savo pirmąją pažintį su „kalbančiu“ medžiu ... Tai buvo senas didžiulis ąžuolas, kuris mano vaikiškom rankytėm buvo per daug masyvus.

— Matai, koks jis didelis ir geras? Klausykis jo... Klausykis... — kaip šiandiena primenu tylų, užburiantį senelio balsą. Ir aš išgirdau...

Iki šiol aiškiai, lyg tai būtų atsitikę tiktai vakar, aš atsimenu tą, su niekuo nepalyginamą susilieįimo jausmą su kažkuo neapsakomai dideliu ir giliu. Toks jausmas, lyg pro mano akis pradėjo plaukti keisti kokių tai svetimų gyvenimų vaizdai, nevaiikiškai gilūs džiaugsmo ir liūdesio jausmai... Pažįstamas ir įprastas gyvenimas kažkur dingo, o jo vietoje viskas aplink žaižaravo, sukosi nesuprantamame garsų ir jausmų sūkuryje... Baimės nebuvo, buvo tik begalinis noras, kad tai niekada nesibaigtų...

Vaikas — ne suaugęs, jis negalvoja, kad tai neteisinga arba kad to (pagal visus mums „žinomus“ supratimus) negali būti. Todėl man visiškai neatrodė keista, kad tai buvo kitas, absoliučiai į nieką nepanašus pasaulis. Tai buvo nuostabu ir tai buvo labai

gražu. Ir tai man parodė žmogus, kuriuo mano vaikiška širdis betarpiškai ir besąlygiškai pasitikėjo.

Gamtą aš visada mylėjau. Aš buvau su ja „mirtinai“ susieta bet kokiam jos pavidale nepriklausomai nuo vietos, laiko ar kieno nors norų. Nuo pat pirmųjų mano sąmoningo gyvenimo dienų, mano mėgstamiausia kasdieniškų žaidimų vieta tapo mūsų didžiulis senas sodas. Iki šiol aš iki mažiausių smulkmenų atsimenu tą nepakartojamą vaikišką susižavėjimą, kurį aš pajausdavau saulėtą vasaros rytą išbėgdama į kiemą!.. Aš visa galva pasinerdavau į tą nuostabiai pažįstamą ir tuo pačiu tokį paslaptingą ir besikeičiantį kvapų, garsų ir nepakartojamų pojūčių pasaulį. Pasaulis, mūsų bendram gailėsčiui, auga ir keičiasi taip pat, kaip augame ir keičiamės mes ... Ir atrodo, kad jau nebelieka nė laiko nė jėgų, kad galėtume paprasčiausiai sustoti ir įsiklausyti į savo sielą.

Mes pastoviai sukamės kažkokiam tai laukiniame dienų ir įvykių verpete, vaikydami kiekvienas savo svajonę ir bandydami bet kokia kaina „*kažką*“ pasiekti šiame gyvenime“... Ir pastoviai pradedame užmiršti (jeigu tik kada nors apie tai prisiminėme...) kokia nuostabiai graži besiskleidžianti gėlytė, kaip nuostabiai po lietaus kvepia miškas, kokia neįtikėtina gili būna tyla... ir kaip kartais trūksta paprasčiausios ramybės kasdienių lenktynių išvargintai mūsų sielai...

Paprastai aš atsibundu labai anksti. Rytas buvo mano mėgstamiausiu paros laiku (kas, kaip bebūtų gaila, visiškai pasikeitė, kai aš suaugau). Aš mėgau klausytis, kaip po nakties vėsos bunda mieguista žemė; matyti, kaip sužimba pirmieji rasos lašeliai, dar kabantys ant švelnių gėlių lapelių ir nuo mažiausio dvelktelėjimo briliantinėmis žvaigždutėmis krentantys žemyn. Kaip naujai diena prabunda GYVENIMAS ... Tai buvo tikras **MANO pasaulis**. Aš jį mylėjau ir buvau visiškai tikra, kad jis su manimi bus visada...

Tuo metu mes gyvenome senoviškame dviaukščiame name, didžiulio seno sodo apsuptyje. Mano mama kiekvieną dieną išeidavo į darbą, o tėtis likdavo namie arba išvažiuodavo į komandiruotes, nes tuo metu jis dirbo vietinio laikraščio, kurio pavadinimo aš nebeatsimenu, korespondentu. Todėl visas savo dienas aš leidau su seneliu ir senele, kurie buvo mano tėčio tėvais (kaip aš vėliau sužinojau – patėviais).

3. Pirmosios „Kregždutės“

Antruoju mano mėgstamiausiu užsiėmimu buvo skaitymas, kuris visam laikui taip ir liko mano didžiąja meile. Skaityti aš išmokau trejų metų ir, kaip aš vėliau sužinojau, toks amžius buvo per ankstyvas šiam užsiėmimui. Kai man buvo ketveri, aš jau „ryte rijau“ savo mėgstamas pasakas (už ką šiandiena ir sumokėjau savo akimis).

Aš mėgau gyventi su savo herojais: pergyvendavau ir verkdavau, jeigu kažkas būdavo ne taip, širdau ir piktinausi, kai nugalėdavo blogis... O kai pasakos baigdavosi laimingai — tai viskas ryškiai spindėdavo „rožine spalva“ ir mano diena tapdavo tikra švente. Juokinga ir liūdna prisiminti tas nuostabiai tyras vaikiškas dienas, kada viskas atrodė įmanoma ir viskas buvo absoliučiai realu. Kiek tai realu — tada aš negalėjau net įsivaizduoti. Tai įvyko, kai aš eilinį kartą su užsidegimu skaičiau vieną iš savo mėgstamų pasakų. Jausmas buvo toks ryškus, kad aš atsimenu, lyg tai būtų buvę

vakar: įprastas pasaulis aplink mane staiga kažkur pradingo ir aš atsidūriau savo mėgstamoje pasakoje. Aš turiu omeny — **iš tikrųjų** atsidūriau. Viskas aplink buvo **realiai gyva**, judėjo, keitėsi... ir absoliučiai tikra. Aš tiksliai nežinau, kiek laiko prabuvau tame nuostabiame pasaulyje, bet kai viskas staiga išnyko, viduje liko kažkokia tai skausmingai gili aidinti tuštuma...

Atrodė, kad mūsų „normalus“ gyvenimas staiga prarado visas savo spalvas, ant tiek ryškus ir žavingas buvo mano keistas regėjimas. Aš nenorėjau su juo skirtis, nenorėjau, kad tai baigtųsi... Ir staiga pasijutau taip „nuskriausta“, kad pasikūčiodama įsižliumbiau ir apie savo „nesugražinamą praradimą“ puoliau skųstis visiems, ką tik tuo metu radau... Mano mama, kuri, laimei, tuo metu buvo namie, kantriai išklausė mano sujauktą čiauškėjimą ir išgavo mano pasižadėjimą savo „nepaprasta“ naujiena kol kas nesidalinti su draugais.

Kada aš nustebusi paklausiau: — kodėl?

Mama sumišusi pasakė, kad tai kol kas bus mūsų paslaptimi. Aš žinoma, sutikau, bet viskas atrodė šiek tiek keistai, nes buvau įpratusi apie visas naujienas atvirai dalintis savo draugų rate, o dabar kažkodėl tai daryti buvo draudžiama. Pamažu mano keistas „nuotykis“ užsimiršo, nes vaikystėje kiekviena diena paprastai atneša kažką naujo ir nepaprasto. Bet kartą tai vėl pasikartojė ir kartodavosi kiekvieną kartą, kai aš ką nors pradėdavau skaityti.

Aš visiškai panirau į savo nuostabų pasakišką pasaulį ir jis atrodė daug **tikroviškesnis**, negu visos likusios „tikrovės“... Ir aš savo vaikišku protu niekaip negalėjau suprasti, **kodėl** mano mama vis mažiau ir mažiau džiaugdavosi mano jausmingais pasakojimais...

Mano vargšė geroji mama!.. Aš tik dabar, po daugelio pragyventų metų, galiu įsivaizduoti, ką ji turėjo pergyventi! Aš buvau trečiasis ir vienintelis vaikas (po brolio ir sesers mirties gimdymo metu), kuris staiga paniro į „nežinia ką“ ir nesiruošia iš ten išeiti!..

Aš iki šiol jai dėkinga už tą beribę kantrybę ir pastangas suprasti viską, kas su manimi darėsi tada ir visus sekančius mano gyvenimo „beprotiškus“ metus. Galvoju, kad daug jai tada padėjo mano senelis. Taip pat, kaip jis padėdavo ir man. Jis visada būdavo su manimi ir turbūt todėl jo mirtis tapo pačia skaudžiausia ir neatitaisoma mano vaikystės metų netektimi.

4. Praradimas

Deginantis ir nepažįstamas skausmas nubloškė mane į svetimą ir šaltą suaugusiųjų žmonių pasaulį, daugiau niekada neleidžiantį sugrįžti atgal. Mano trapus, šviesus ir pasakiškas vaikiškas pasaulis subiro į tūkstančius mažų gabalėlių, kurių (iš kažkur aš tai žinojau) man niekada nebepasiseks atstatyti. Žinoma, aš vis dar likau mažu šešiamečiu vaiku su savo svajonėmis ir fantazijomis, bet tuo pačiu aš jau tikrai žinojau, kad **ne visada šis mūsų nuostabus būna taip pasakiškai gražus**, ir, pasirodo, **ne visada jame saugu gyventi**...

Aš atsimenu, kaip tiesiog likus keletui savaitių iki tos baisios dienos, su seneliu mes sėdėjome sode ir „klausėmės“ saulėlydžio. Senelis kažkodėl buvo tylus ir liūd-

nas, bet tas liūdesys buvo šiltas ir šviesus ir kažkoks giliai geras... Dabar tai aš suprantu, kad jis tada jau **žinojo**, kad labai greitai išeis ... Bet, gaila, aš šito nežinojau.

— Kada nors, po daug daug metų... kada manęs jau nebebus šalia tavęs, tu taip pat žiūrėsi į saulėlydį, klausysiesi medžių..... ir gal būt kartais prisiminsi savo seną senelį, — tyliu upeliu čiurleno senelio balsas. — Gyvenimas labai brangus ir gražus, mažute, dargi jeigu jis kartais tau atrodytų žiauriu ir neteisingu... Kas su tavimi beatsitiktų, atsimink: tu turi patį svarbiausią — **tavo garbę** ir **tavo žmogišką orumą**, kurių niekas iš tavęs negali atimti, ir niekas, išskyrus tave, negali jų pamesti... Saugok tai, mažute, ir niekam neleisk savęs palaužti, o viskas kitkas gyvenime pasiekama...

Jis mane supo kaip mažą vaikutį savo sausose ir visada šiltose rankose. Ir buvo taip nuostabiai ramu, kad aš net kvėpuoti bijojau, kad netyčia neišgąsdinčiau tos stebuklingos akimirkos, kai sušyla ir ilsisi siela, kai visas pasaulis atrodo didžiulis ir neapsakomai geras... kaip staiga aš supratau jo žodžių prasmę!!!

Aš, dusdama iš apmaudo, pašokau kaip įtūžęs viščiukas ir, kaip tyčia, savo „maištingoje“ galvoje niekaip nerasdama šiam momentui tinkamų žodžių. Tai buvo taip skaudu ir visiškai neteisinga!.. Na, kodėl gi tokį nuostabų vakarą jam staiga prireikė užvesti pokalbį apie tą **liūdną neišvengiamybę**, kas (jau supratau netgi aš) ankščiau ar vėliau turėjo įvykti?!. Mano širdis nenorėjo to girdėti ir nenorėjo tokios „baisybės“ priimti. Ir tai buvo visiškai normalu — nes visi mes, netgi vaikai, nenorime sau pripažinti šio liūdno fakto, kad apsimetame, lyg to **neįvyks niekada**. Gal būt su **kuo nors, kažkur, kada nors**, bet tiktai **ne su mumis...** ir **niekada...**

Natūralu, kad visas šio nuostabaus vakaro žavesys kažkur dingo ir nesinorėjo daugiau apie nieką svajoti. Gyvenimas vėl suteikė progą suprasti, kad kaip tik nesisitengtumėme, **ne taip jau daug kam leista iš tikrųjų šiame pasaulyje tvarkytis...** Mano senelio mirtis, tiesiogine to žodžio prasme, iš tikrųjų apvertė visą mano gyvenimą. Jis mirė ant mano vaikiškų rankų, kai man buvo tik šešeri metai. Tai įvyko ankstų saulėtą rytą, kai rodėsi, kad aplink vien laimė, švelnumas ir gėris. Sode ulbėjo prabudę pirmieji paukščiai, džiaugsmingai vienas kitam perduodami paskutines žinias. Rausvaskruostė aušra vos vos pravėrė paskutiniu ryto miegu išlepintas ir rytine rasa nupraustas akis. Oras kvėpėjo nuostabiai „skaniais“ vasaros gėlių kvapais.

Gyvenimas buvo toks skaidrus ir puikus!.. Ir jau niekaip neįmanoma įsivaizduoti, kad į tokį pasakiškai nuostabų pasaulį staiga negailestingai galėtų įsiveržti nelaimė... Ji, paprasčiausiai, **tam neturėjo jokios teisės!!!** Bet ne veltui sakoma, kad nelaimė visada ateina nekviesta ir niekada neprašo leidimo įeiti. Taip ir pas mus tą rytą ji atėjo nepasibeldusi ir sugriovė mano, atrodo tokį saugų, švelnų ir saulėtą vaikišką gyvenimą, palikdama tiktai neišpasakytą skausmą ir pirmosios mano netekties siaubingą ir šaltą tuštumą...

Mes su seneliu, kaip paprastai, tą rytą, ruošėmės eiti į mūsų mylimą mišką rinkti taip mano mėgstamų žemuogių. Aš ramiai jo laukiau gatvėje, kaip staiga man pasirodė, kad iš kažkur padvelkė smelkiantis ledinis vėjas ir ant žemės nusileido didžiulis juodas šešėlis. Pasidarė labai baisu ir nyku... Namuose tuo metu daugiau nieko nebuvo ir aš nusprendžiau pažiūrėti, ar neatsitiko kas nors su juo. Senelis labai išblyškęs gulėjo savo lovoje, ir aš kažkodėl iš karto pagalvojau, kad jis miršta. Aš pripuočiau prie jo, apkabinau ir pradėjau purtyti, stengdamasi bet kokia kaina gražinti jį at-

gal... Po to pradėjau šaukti, kviesti pagalbos. Buvo labai keista — niekas kažkodėl manęs negirdėjo ir neatėjo, nors aš žinojau, kad visi yra kažkur netoliese ir mane būtinai turi išgirsti. Aš tada dar nesupratau, kad tai šaukė mano siela...

Man atsirado kraupus jausmas, kad sustojo laikas ir mes tuo metu abu buvome už laiko ribų. Lyg tai kažkas mus abu uždarė į stiklinį rutulį, kuriame nebuvo nė gyvybės, nė laiko... Ir staiga aš pajutau, kad ant galvos visi plaukai stojasi piestu. Net jeigu gyvensiu ir šimtą metų, aš niekada šito jausmo neužmiršiu!..

Aš pamačiau permatomą dvasią, kuri išėjo iš senelio ir priplevenusi iki manęs, pradėjo švelniai į mane įsilieti... Iš pradžių aš labai išsigandau, bet iš karto pajutau raminančią šilumą ir kažkodėl supratau, kad nieko blogo su manimi negali atsitikti. Dvasia virpėjo šviesiomis srovelėmis, lengvai ir švelniai įsiliedama į mane, ir darėsi vis mažesnė ir mažesnė, lyg tai pamažu „tirptų“... O aš jutau, kad mano kūnas darėsi didžiulis, vibruojantis ir neišpasakytai lengvas, beveik „skraidantis“.

Tai buvo susiliejiimo momentas su kažkuo nepaprastai ypatingu, visaapimančiu, su kažkuo man labai svarbiu. O po to buvo kraupus, viską apimantis praradimo skausmas... Kuris užgriuvo juoda banga, savo kelyje nušluodamas visas mano pastangas jam pasipriešinti... Aš taip verkiau per laidotuves, kad mano tėveliai išsigando, kad aš nesusirgčiau...

Skausmas visiškai užvaldė man vaikišką širdelę ir nenorėjo paleisti... Pasaulis atrodė bauginančiai šaltu ir tuščiu... Aš negalėjau susitaikyti su tuo, kad mano senelį dabar palaidos, ir aš jo daugiau niekada nebepamatsysiu!.. Aš pykau ant jo už tai, kad jis mane paliko ir pykau ant savęs, kad nesugebėjau jo išgelbėti. Gyvenimas buvo žiaurus ir neteisingas... Ir aš nekenčiau jo už tai, kad reikėjo senelį laidoti. Tikriausiai todėl tai buvo pirmos ir paskutinės laidotuvės, kuriose aš dalyvavau per visą mano likusį gyvenimą ...

5. Realybė

Po to aš labai ilgai negalėjau pasijusti savimi, pasidariau uždara ir labai daug laiko praleisdavau viena, kuo aš iki širdies gelmių skaudindavau visus savo artimuosius.

Bet po truputį gyvenimas sugrįžo. Ir po kurio laiko aš po truputį pradėjau išsivaduoti iš tos gilios vienatvės būklės, į kurią aš pati save buvau nugramzdinusi, ir iš kurios ištrūkti buvo labai ir labai nelengva... Mano kantrūs ir mylintys tėveliai kaip galėdami bandė man padėti. Bet, nežiūrint visų jų pastangų, jie nežinojo, kad iš tikrųjų aš nebebuvau viena — kad man, po visų mano pergyvenimų, staiga atsivėrė dar labiau nepaprastas ir fantastinis pasaulis, negu tas, kuriame aš jau kuris laikas gyvenau. Pasaulis, kuris savo grožiu pranoko bet kokias fantazijas, ir kurį (vėl gi!) savo nepaprastos sielos dėka man padovanojo mano senelis... Tai buvo dar nuostabiau, negu man atsitikdavo ankščiau. Tiktai šį kartą kažkodėl man nesinorėjo tuo su kuo nors dalytis...

Dienos vijo dienas. Kasdieniniame gyvenime aš buvau absoliučiai **normaliu** šešiamečiu vaiku su savo džiaugsmiais ir sielvartais, norais ir liūdesiu ir tokiomis neįvykdomai įvairiaspalvėmis vaikiškomis svajonėmis... Aš vaikiau balandžius, mėgau

kartu su tėveliais pasivaikščiojimus prie upės, su draugais žaidžiau vaikišką badmintoną, pagal savo jėgas padėdavau mamai ir senelei tvarkytis sode, skaičiau savo mėgstamas knygutes, mokiausi groti fortepijonu. Kitaip sakant — gyvenau visų mažų patį normaliausią įprastą gyvenimą. Tik tai visa bėda tame, kad tuo laiku aš turėjau jau **du gyvenimus**... Aš gyvenau lyg tai dviejuose visiškai skirtinguose gyvenimuose: pirmasis — tai buvo mūsų įprastas gyvenimas, kuriame mes visi kiekvieną dieną gyvename, ir antrasis — tai buvo mano nuosavas „slaptas“ pasaulis, kuriame gyveno tik tai mano siela. Man buvo vis sunkiau ir sunkiau suprasti, kodėl tai, **kas vyksta su manimi, kažkodėl nevyksta nė su vienu iš mano draugų?**

Aš vis tankiau pastebėdavau, kad kuo daugiau aš dalinausi savo „neįtikėtinomis“ istorijomis su kuo nors iš šalia manęs esančių, tuo labiau iš jų pusės jutau keistą susvetimėjimą ir nevaikišką atsargumą. Tai žeidė ir labai liūdino. Vaikai žingeidūs, bet jie nemėgsta nesuprantamo. Jie visada savo vaikišku protu stengiasi kaip galėdami greičiau prisikasti iki reikalo esmės, veikdami pagal principą: „kas gi tai ir su kuo tai valgoma?“... Ir jeigu jie negali to suprasti — tai jų kasdieniškame gyvenime tampa „svetimu“ ir greitai užmirštama. Štai tokiu „svetimu“ ir aš po truputį pradėjau virsti...

Aš pamažu pradėjau suprasti, kad patardama nepasakoti draugams apie viską, mama buvo teisi. Tik aš niekaip negalėjau suprasti — **kodėl** jie nenori to žinoti, juk tai buvo taip įdomu! Žingsnis po žingsnio aš su liūdesiu supratau, kad aš, turbūt, **ne visiškai** tokia kaip visi. Kai vieną kartą aš „tiesiai“ apie tai paklausiau mamos, ji man atsakė, kad aš neturiu liūdėti, o atvirkščiai, turiu didžiulis, nes tai — ypatingas talentas. Nuoširdžiai sakant, aš niekaip negalėjau suprasti, koks gi tai talentas, kurio vengė visi mano draugai?.. Bet tai buvo realybė, ir man teko su tuo gyventi. Todėl aš bandžiau prie to prisitaikyti ir stengiausi savo pažįstamų rate kuo mažiau pasakoti apie savo keistas „galimybes ir talentus“ ...

Nors kartais tai praslysdavo prieš mano valią, kaip pav: aš dažnai žinodavau kas tą ar kitą dieną ar valandą atsitiks su tuo ar kitu mano draugu ir, norėdama jiems padėti, apie tai juos perspėdavau. Bet, mano didžiai nuostabai, jie **bevelijo nieko nežinoti** ir ant manęs pykdavo, kai bandydavau tai paaiškinti. Tada aš pirmą kartą supratau, kad **ne visi žmonės mėgsta girdėti tiesą, dargi jei ta tiesa galėtų jiems padėti**... Ir gaila, kad ta tiesa mane dar labiau nuliūdino.

6. Pirmas kontaktas

Praėjus šešioms mėnesiams po senelio mirties, atsitiko įvykis, kuris mano supratimu užsitarnauja ypatingo dėmesio. Buvo žiemos naktis (o žiemos Lietuvoje tuo laiku buvo labai šaltos!). Aš ką tik buvau atsigulusi miegoti, kaip staiga pajutau keistą ir labai švelnų „kvietimą“. Lyg tai kažkas iš kažkur toli mane kviestų. Aš atsikėliau ir priėjau prie lango. Naktis buvo labai tyli, aiški ir rami. Miegančiame sode gilūs sniego patalai blizgėjo ir mirguliavo šaltais blyksniais, lyg tai daugybės žvaigždžių atspindys ramiai austų savo spindintį sidabrinį voratinklį. Buvo taip tylu, lyg keistu letargo miegu būtų sustingęs pasaulis...

Staiga prieš savo langą aš pamačiau spindinčią moters figūrą. Ji buvo labai aukš-

ta, daugiau negu trijų metrų, visiškai permatoma ir spindėjo, lyg tai būtų nuausta iš milijardo žvaigždžių... Aš pajutau nuo jos sklindančią keistą šilumą, kuri mane gaubė ir lyg kažkur kvietė. Kviesdama sekti paskui ją, nepažįstamoji pamojo ranka. Ir aš nuėjau. Mano kambario langai pagal normalius matmenis buvo nestandartiniai, labai dideli ir žemi. Apačioje jie buvo prie pat žemės, taip, kad aš bet koku metu galėjau laisvai pro juos išlipti į lauką. Aš paskui savo viešnią nusekiau be jokios baimės. Ir kas buvo labai keista — absoliučiai nejaučiau šalčio, nors lauke tuo metu buvo dvidešimt laipsnių žemiau nulio, o aš buvau tikrai su vaikiškais naktiniais marškinukais.

Moteris (jeigu galima ją taip pavadinti) vėl pamojo ranka, lyg kviesdama sekti paskui ją. Mane labai nustebino, kad **normalus** „mėnulio takas“, staiga pakeitęs kryptį, lyg sudarydamas šviečiantį takelį, „nusekė“ paskui nepažįstamąją. Ir aš supratau, kad turiu eiti būtent ten. Taip aš nusekiau paskui mano viešnią iki pat miško. Visur buvo tokia žnaibanti, sustingusi tyła. Nebyliame mėnulio šviesos švytėjime viskas aplink žaižaravo ir mirgėjo. Visas pasaulis lyg tai apmirė, laukdamas, kad kažkas tuoj tuoj atsitiks. Permatoma figūra judėjo toliau, o aš, kaip užburta, sekiau paskui ją. Vis dar nejaučiau jokio šalčio, nors, kaip aš pakui supratau, visą tą laiką ėjau basa. Ir kas buvo visiškai keista, mano pėdos, nepalikdamos jokių pėdsakų, lyg tai plaukė paviršiumi ir negrimzdo į sniegą...

Pagaliau mes priėjome nedidelę apvalią laukymę. Ir ten... apšviestos mėnulio, ratu stovėjo neįprastai aukštos žėrinčios figūros. Jos buvo labai panašios į žmones, tikrai, kaip ir mano nepaprastoji viešnia, absoliučiai permatomos ir besvorės. Visos jos buvo ilgais, besiplaikstančiais rūbais, panašiais į baltas mirgančias skraistes. Keturios figūros buvo vyrai su absoliučiai baltais (galbūt žilais), labai ilgais plaukais, ant kaktos prilaikomais ryškiai šviečiančių lankų. Ir dvi moteriškos figūros su tokiais pat ilgais plaukais ir didžiuliu žėrinčiu kristalu viduryje kaktos, kurios buvo labai panašios į mano viešnią. Nuo jų sklido tokia pat raminanti šiluma ir aš kažkokiu tai būdu supratau, kad su manimi nieko blogo negali atsitikti.

Aš neatsimenu, kaip atsidūriau viduryje to rato. Tikrai atsimenu, kaip staiga nuo visų tų figūrų nutįso ryškiai šviečiantys žali spinduliai ir susijungė tiesiai ant manęs, mano širdies plote. Visas mano kūnas pradėjo tyliai „skambėti“ ... (nežinau, kaip tiksliau apibūdinti tuometinę mano būseną, bet tai buvo būtent **vidinio skambesio** jausmas). Skambesys darėsi vis stipresnis ir stipresnis, mano kūnas tapo besvoris, ir aš pakibau virš žemės taip pat, kaip ir tos šešios figūros. Žalia šviesa pasidarė nepakeliamai ryški, pilnai užpildanti mano kūną. Atsirado neregėto lengvumo jausmas, lyg aš tuoj tuoj ruoščiausi skristi. Staiga galvoje nušvito akinama vaivorykštė, lyg tai atsiradė durys, ir aš pamačiau kažkokį tai nepažįstamą pasaulį. Jausmas buvo labai keistas — lyg tai tą pasaulį aš senai žinojau, ir tuo pačiu metu, **jo niekada nežinojau.**

Kaip vėliau paaiškino mano vyras, tuo momentu aš pamačiau **Šventąją Daariją**, tolimą ir nuostabią mūsų senolių protėvynę. Bet tada aš buvau viso labo tik maža mergaitė ir mačiau tik neapsakomo grožio krištolinį miestą, panašų į vieną iš mano pasakose matytų nuostabių miestų... Paskui tie vaizdai staiga pradingo ir pasirodė kiti, jau visiškai nesuprantami. Prieš mano akis praplaukė galingas žaižaruojantis kažkokių nepažįstamų ženklų srautas, panašus į keistas ir labai gražias raides... (kurias aš pažinau daug vėliau, skaitydama senovės slavų Vedas). Aš pamačiau didžiū-

lius kristolinius laiptus, tokius aukštus, kad rodėsi, kad jie veda į niekur. Ir vienas iš šešeto parodė, kad aš turiu jais eiti į viršų.

Tai buvo nepaprasta — aš visiškai nejaučiau savo kūno, jis buvo visiškai besvoris! Pačiame viršuje laukė dar šešios šviečiančios figūros, tarp kurių ant vieno jų galvos žaižaravo neapsakomo grožio karūna. Ji spindėjo ir mirguliavo milijonais gėlių (kurių aš Žemėje niekada nemačiau) ir visą laiką keitė formą. Žinoma, paskui aš sužinojau, kad tai buvo labai aukštos esybės energetinės struktūros (kurios dažniausiai primena karūną), bet tada tai buvo tikroviškai nepaprasta ir iki skausmo gražu...

Aš vėl kažkokiu tai būdu atsiradau rate, tiktai aplink mane dabar jau buvo dvylika spindinčių figūrų. Vėl pasigirdo nuostabus skambėjimas. Ir aš pasijutau esanti keistame kristoliniame kiaušinyje, kuris buvo sudarytas iš daugybės briliantinių kristalėlių. Figūros kažkur pradingo, likau tik aš viena. Staiga kiekvienas kristalėlis pradėjo švytėti ir aš pasijutau visiškai „porėta“. Lyg tai mano kūne staiga atsidarė milijonai skylučių, per kurias iš kiekvieno kristalėlio į mane įsiliejo kažkokia keista šilta muzika. Buvo taip nuostabiai gera, kad norėjosi verkti... Daugiau aš nieko nebeprisimenu.

Atsibudau aš ryte, savo kambaryje, atsimindama kiekvieną praeitos nakties įvykio detalę ir absoliučiai tiksliai žinojau, kad tai **ne sapnas** ir **ne mano išsigalvojimas**, o kad tai buvo **tikra ir realu** — kaip tai buvo su manimi visada. Bet jeigu būčiau ir labai norėjusi tuo abejoti, tolesni įvykiai visiškai ištrynė mano skeptiškas vaikiškas mintis, jeigu tokios ir būtų atsiradusios.

7. Patikrinimas

Mano keistosios “kelionės” dabar kartojosi kiekvieną naktį. Aš jau nėjau miegoti, o su nekantrumu laukiau, kada pagaliau namuose visi sumigs ir viskas aplink nugarims į gilią nakties tylą, kad eilinį kartą galėčiau (nebijodama būti „užklupta“) pasinerti į tą neapsakomą ir paslaptinę „kitą“ pasaulį, kuriame aš jau apsipratau lankytis. Aš laukiau savo naujų „draugų“ apsilankymo ir to naujo, nuostabaus stebuklo dovanojimo. Nors aš nežinojau, kuris iš jų ateis, bet visada žinojau, kad **būtinai ateis...** Ir kas iš jų beateitų, jis vėl man padovanos eilinę pasakišką akimirką, kurią aš savo atmintyje ilgai ir rūpestingai saugosiu kaip kokioje stebuklingoje skrynutėje, kurios raktus turiu tik aš viena...

Bet kartą niekas nebepasirodė. Buvo labai tamsi nemėnesėta naktis. Aš stovėjau prispaudusi kaktą prie šalto lango stiklo ir žiūrėjau į dengiančią sodą spindinčią sniego drobulę, iki skausmo akyse stengdamasi įžiūrėti ką nors judančio ir pažįstamo ir jaučiausi giliai vieniša ir dargi šiek tiek „išdavikiškai“ palikta... Buvo labai liūdna ir graudu, ir norėjosi verkti. Žinojau, kad prarandu kažką man nepaprasto, svarbaus ir brangaus. Ir kaip tik nesistengiau sau įrodinėti, kad viskas gerai, ir kad jie paprasčiausiai tik „vėluojasi“, širdies gilumoje aš labai bijojau, kad jie, gal būt, daugiau niekada nebeateis... Buvo apmaudu ir skaudu ir niekaip nesinorėjo tuo patikėti. Mano vaikiška širdis nenorėjo susitaikyti su tokiu „baisiu“ praradimu ir nenorėjo pripažinti, tai vis dėlto **privalėjo** kada nors baigtis, tiktai aš nežinojau — kada. Ir man labai norėjosi, kad ta nelemta akimirka būtų nukelta kuo toliau!

Staiga už lango kažkas iš tikrųjų pradėjo keistis ir pažįstamai mirgėti! Iš pradžių aš pagalvojau, kad pagaliau tai kažkas iš mano „draugų“, bet vietoj pažįstamų spindinčių esybių aš pamačiau keistą „krištolinį“ tunelį, prasidedantį prie pat mano lango ir vedantį kažkur į tolį. Natūralu, kad pirmasis mano noras buvo ilgai negalvoti ir pulsti ten... Bet čia staiga pasirodė truputį keista, kad aš nejaučiau tos įprastos šilumos ir ramumo, kurie lydėjo kiekvieną mano „žvaigždžių“ draugų pasirodymą.

Kai tik aš apie tai pagalvojau, „krištolinis“ tunelis tiesiog akyse pradėjo keistis ir tamsėti, virsdamas į keistą ir labai tamsų „vamzdį“ su judančiais čiuptuvais viduje. Skausmingai ir nemaloniai pradėjo spausti galvą, kas labai greitai peraugo į laukinį plėšiantį skausmą, grasinantį visiškai sunaikinti mano smegenis. Tada aš pirmą kartą iš tikrųjų pajutau, koks žiaurus ir stiprus gali būti galvos skausmas (kuris ateityje, tik jau dėl kitų priežasčių, nuodys mano gyvenimą visus devyniolika metų). Man iš tikrųjų pasidarė baisu. Nebuvo nieko, kas būtų galėjęs man padėti... Visas namas jau miegojo. Bet jeigu ir nebūtų miegojęs, aš vistiek niekam nebūčiau galėjusi paaiškinti, kas gi čia tokio įvyko...

Tada, beveik visiškai supanikavusi, aš prisiminiau esybę su neapsakomo grožio karūna ir mintimis paprašiau jo pagalbos... Atrodo, kad tai — kvaila?.. Bet galvos skausmas akimirksniu dingo, užleisdamas vietą laukiniam džiaugsmui, nes staiga aš vėl pamačiau jau pažįstamą spindintį miestą ir savo nuostabius ir nepaprastus draugus. Jie visi kažkodėl labai šiltai, lyg pritardami, šypsojosi, aplink savo kūnus spinduliuodami ryškia, nuostabiai žalia šviesa. Kaip vėliau pasirodė, aš, visiškai to neįtardama, tą vakarą praėjau **pirmąjį mano gyvenime patikrinimą**, kurių, tiesą sakant, vėliau bus labai ir labai daug. Bet tai buvo tada, ir tai buvo tiktai pradžia...

Aš buvau viso labo tik vaikas ir tuo metu negalėjau net įtarti, kad tuose „kituose“ neapsakomai gražuose ir „grynuose“ pasauliuose taip pat gali būti ir blogos, arba, kaip mes vadiname, „juodos“ esybės... Kurios, štai tokius „žalius“, ką tik prasikalusius paukštelius (koku aš ir buvau tuo laiku), gauda kaip žuvis ant kabliuko ir ryja jų kunkuliuojančią gyvenimo jėgą arba jau visam laikui pajungia prie kokios tai savo „juodos“ sistemos. Ir, kaip bebūtų gaila, nedaug atsiras tokių „viščiukų“, kurie, nežinodami kaip ir neturėdami tam reikalingo potencialo, galėtų kada nors išsilaisvinti.

Todėl aš negalėjau net įsivaizduoti, kaip labai man tada pasisekė, kad reikalingu momentu, kažkoku būdu **sugebėjau pamatyti** visiškai ne tą, ką man labai įkyriai bandė kažkas įteigti... (aš galvoju, kad pati to nesuprasdama, jau tada sugebėjau nuskenuoti susidariusią situaciją). Ir jeigu ne mano nuostabūs „karūnuotas“ draugas, kurį aš, klaikiai išsigandusi laiku pakviečiau, niekas nežino, kokiam iš tolimų „juodųjų“ pasaulių mano esybė dabar būtų, jeigu iš vis iki šiol ji bebūtų gyva... Štai kodėl mano „žvaigždžių“ draugų širdyse buvo tiek džiaugsmingos šilumos ir šviesos. Ir galvoju, kad, kaip bebūtų gaila, tai buvo viena iš pagrindinių mūsų išsiskyrimo priežasčių. Jie manė, kad aš jau **savarankiškai** pasiruošusi. Nors aš visiškai taip negalvojau...

8. Atsisveikinimas

Prie manęs priėjo dvi moteriškos esybės ir lyg tai iš abiejų pusių mane apglėbė,

nors fiziškai to aš absoliučiai nejaučiau. Mes atsidūrėme kažkokio tai nepaprasto statinio, primenančio didžiulę piramidę, viduje, kurios visos sienos vientisai buvo išrašytos keistais nežinomais rašmenimis. Nors, įsiziūrėjusi aš supratau, kad tokius pat rašmenis aš jau mačiau pačią pirmą mūsų susitikimo dieną. Mes stovėjome piramidės centre, kai staiga aš pajutau keistą „elektros srovę“, sklindančią į mane nuo abiejų moteriškų esybių. Jausmas buvo toks stiprus, kad mane mėtė iš vienos pusės į kitą ir atrodė, kad mano viduje kažkas pradeda augti...

Vėliau vyriška esybė su žėrinčia karūna ištiesė rankas į mano pusę, ir... pasaulis pasikeitė... Aplink mane įsisuko akinamai ryškus krištolinis viesulas, kuris mane visiškai „izoliavo“ nuo ten esančių draugų. Kada viesulas išsisklaidė, aplink mane buvo keista juoda tuščia žemė... Aš buvau nežinia kur, ir vėl gi, buvau visiškai viena. Bet kažkodėl nebuvo baisu. Aš jaučiau, kad man bando kažką parodyti, ir kad aš būtinai turiu tai pamatyti. Staiga atsirado kraupokas **absoliučios** tuštumos jausmas. Nebuvo nieko — nė šviesos, nė garsų, nė atramos po kojomis. Aš kabėjau „niekur“...

Vienintelį, ką aš aplink mačiau, buvo šviečiantis rutulys (kaip dabar aš suprantu, tai buvo Žemė). O jo viduje žalia šviesa pulsavo ryškus „kiaušinis“. Paskui jis pradėjo augti ir keistis, darydamasis vis ryškesnis ir labiau permatomas. Nuo jo į visas puses nutįso šimtai žalių „tiltų“, kurių kiekvieno gale buvo „kita“ Žemė... Aš nežinau kaip tai kitaip paaiškinti, bet tai iš tiesų buvo mūsų Žemė, tik tai kiekviena iš jų atrodė visiškai skirtingai, lyg tai būtų kitame laike ir kitame išmatavime...

Aš nesupratau kas tai buvo, bet visiškai tiksliai žinojau, kad turiu tai įsiminti. Ir kaip tik galėdama stengiausi. Staiga viskas išnyko ir aš vėl atsidūriau tos pačios piramidės viduje, kur pamačiau visus savo „draugus“. Jų vėl buvo dvylika, ir jie vėl, kaip ir patį pirmą kartą, stovėjo ratu, o aš — viduryje. Tik tai šį kartą, be nuo jų sklindančios šilumos, aš jutau ir keistą gilų liūdesį. Ir aš supratau, kad jie atėjo atsisveikinti...

Savo didžiam nustebimui, tai aš priėmiau labai ramiai, lyg **žinočiau**, kad tai ne visam laikui. Jie po vieną prieidavo ir savo dešinę ranką dėdavo man ant krūtinės, nuo ko darėsi neapsakomai šilta ir ramu. Kiekvieno jų prisilietimas ant manęs palikdavo skirtingą šviečiančią spalvą ir galop mano kūnas spinduliavo dvylika neišpasakytai ryškiomis besikeičiančiomis spalvomis. Aš vėl savyje išgirdau keistą muziką, ir viskas pranyko... Daugiau aš nieko neatsiminau.

9. Prabudimas

Su dvigubu, praradimo ir laimės, jausmu aš tyliai grįžau į namus. Ir čia manęs laukė di-džiulis siurprizas. Mano kambaryje manęs laukė pusiau apalpusi mama. Pasaulis apsvirtė ir aš, didžiai baimindamasi, iš savo „spindinčių aukštybių“ murktelejau į negailestingą realybę... Aš negalėjau meluoti. Bet aš absoliučiai nežinojau, ką sakyti. Ir dar aš jaučiau, kad mama puikiai **žino**, kad **visa tai** vėl kažkaip tai susiję su mano „keistais talentais“ ir kad, kaip bebūtų gaila, pokalbio apie tai nė ji, nė aš negalime išvengti...

Mano didžiai nuostabai, tą naktį man ji nieko nesakė. Galbūt dar ir nežinojo, ką pasakyti. Bet sekantį rytą mano kambario langai buvo tvirtai užkalti. Mama, lyg tai

man suteikdama laiko apgalvoti „įvykį“, prie jo negrįžo dar apie dvi savaites. Bet man, žinoma, dėl to nė trupučio lengviau nepasidarė. Tėtis tuo metu buvo komandiruotėje, ir aš visa širdimi tikėjausi, kad tai gal būt „praslinks“ ir iki jo parvažiavimo viskas užsimirš. Bet ne taip viskas buvo... Vieną gražų rytą, prieš išeidama į darbą, mama pasakė, kad nori su manimi pasikalbėti. Ir natūralu, kad man nebuvo jokios paslapties, apie ką...

Mama, kaip ir visada, buvo švelni ir šilta, bet aš visu savo vidumi jaučiau, kad visa ši istorija ją gniuždo ir ji iš tikrųjų nežino nuo ko pradėti. Mes kalbėjomės labai ilgai. Aš kaip mokėdama stengiausi jai paaiškinti, kaip daug visa tai man reiškia, ir kaip man baisu būtų visa tai prarasti... Bet atrodo, kad šį kartą aš ją iš tikrųjų labai išgąsdinau, nes mama pareiškė, kad, jeigu aš nenoriu, kad ji visa tai papasakotų tėčiui, kai jis grįš į namus iš komandiruotės, aš turiu pasižadėti, kad to daugiau niekada nepasikartos.

Ji nesuprato, kad visi tie keisti neapsakomi „siurprizai“ vyksta **visiškai ne mano noru**, ir aš beveik niekada nežinau, kada viena ar kita įvyks... Bet tai, kad tėčio nuomonė daug svarbesnė už visa kita, aš mamai pasižadėjau, kad nedarysiu nieko tokio, kas, žinoma, priklausys nuo manęs. Taip ir nusprendėme.

10. Kasdienybė

Aš, kaip ir visi normalūs vaikai, ėjau į mokyklą, ruošiau pamokas, žaidžiau su savo „normaliais“ draugais... ir neišpasakytai ilgėjausi savo nepaprastų, spindinčių „žvaigždžių draugų“. Gaila, bet mokykloje aš taip pat turėjau savotiškų sunkumų. Lankyti mokyklą aš pradėjau šešerių metų, nors tikrinant pasirodė, kad aš galėčiau eiti į 3-4 klasę ir natūralu, kad tai niekam nepatiko. Mano mokyklos draugai manė, kad man viskas per daug lengvai sekasi, o jų mamos už tai manęs kažkodėl tai nepamėgo. Ir gavosi, kad beveik visą laiką mokykloje aš būdavau viena.

Aš turėjau tik vieną tikrą mokyklos draugę, mergaitę, su kuria mes prasėdėjome už vieno suolo visus dvylika mokyklos metų. O su kitais draugais santykiai kažkodėl tai nesigavo. Ir ne todėl kad aš to nenorėjau arba todėl, kad nesistengiau — atvirkščiai. Paprasčiausiai aš visą laiką labai keistai jaučiau, lyg tai mes visi gyventume ant skirtingų polių... Namų darbų aš beveik niekada neruošdavau arba, tiksliau — ruošdavau, bet tai užimdavo tik kelias minutes. Žinoma, tėveliai visada viską tikrindavo, bet todėl, kad klaidų niekada nebūdavo, man likdavo labai daug laisvo laiko. Aš lankiau muzikos mokyklą (mokiausi dainavimo, taip pat groti fortepijonu ir pianinu), užsiiminėjau piešimu, siuvinėjau ir labai daug skaičiau. Bet visvien laisvo laiko man likdavo sočiai.

Buvo žiema. Visi kaimynų berniukai turėjo slides ir slidinėjo, nes visi jie buvo vyresni už mane (ir kaip tik jie tuo laiku buvo mano geriausiai draugais). O man teko važinėti tik rogutėmis, kurios, mano supratimu, tiko tik mažiems vaikams. Ir žinoma, man siaubingai norėjosi taip pat slidinėti!..

Pagaliau man kažkokiu tai būdu pavyko „įveikti“ savo geraširdę mamą ir ji nupirko man pačias mažiausias miniatiūrines slides, kokias tegalėjo gauti. Iš laimės aš buvau septintame danguje!!! Tuoj pat nudūmiau apie tai pranešti kaimynų berniukams.

kams ir buvau pasiruošusi tą pačią dieną išbandyti savo naujovę. Slidinėti paprastai jie eidavo ant aukštos kalvos prie upės, kur kažkada tai buvo kunigaikščio pilis. Kalneliai ten buvo gana ir gana aukšti, ir tam, kad nuo jų nusileisti, reikėjo bent kokių įgūdžių, kurių, gaila, aš dar neturėjau...

Bet, natūralu, aš nesiruošiau kam nors nusileisti. Kada pagaliau puškuodama ir prakaituodama (nežiūrint į 25 laipsnių šaltį), aš užsikabarojau į viršų, man, tiesą sakant, pasidarė labai baisu. Vienas iš berniukų vardu Romas paklausė, ar nenoriu pradžioje pažiūrėti, kaip jie nusileis, bet, natūralu gi, aš pasakiau „ne“... ir pasirinkau pačią aukščiausią kalvą. Štai čia tai, kaip sakoma, „dievulis mane ir nubaudė“.....

Aš gerai neatsimenu, kaip man užteko drąsos atsispirti ir pasileisti žemyn. Bet, ką aš puikiai prisimenu — tai tikrą siaubą nuo laukinio vėjo švilpesio ausyse ir greitai besiantinančių medžių vaizdo apačioje... Mano laimei, į medį aš neatsitrenkiau, bet iš visų jėgų susidūriau su didžiuliu kelmu... Mano vargšės naujosios slidės išsilakstė šipuliukais, o aš atsipirkau tik nedideliu nubrozdinimu, kurio iš apmaudo net nepajutau. Taip apverktinai pasibaigė mano trumpa, bet pakankamai graži slidžių „epopėja“... Tiesa, daug vėliau aš labai pamėgau slides ir valandomis kartu su tėčiu slidinėjau žiemiškame miške, bet jau niekada nemėgau kalnelių.

Natūralu, kad po tokio apmaudaus mano „sportinių nuotykių“ fiasko, užsiimti kokiu tai žiemos sportu man nebebuvo jokio noro. Todėl, norėdama kažkaip tai užpildyti laisvalaikio valandas, aš stengiausi kuo daugiau skaityti. Ir čia vėl įvyko kažkas nenumatytai naujo...

Aš skaičiau užduotą pamoką ir natūralu, kad norėjosi kuo greičiau užbaigti. Staiga aš pastebėjau, kad skaitau kažkaip tai labai jau greitai. Pasirodė, kad aš skaitau ne taip kaip įprasta — horizontaliai, o **vertikaliai** — iš viršaus į apačią... Iš pradžių aš pati nustebau. Tai buvo neįprasta ir šiek tiek keista. Bet tai, kad keistenybės mane nelabai stebino, aš vėl pabandžiau. Ir pasirodė, kad taip daug greičiau. Nuo tos dienos aš beveik visada skaičiau „iš viršaus į apačią“, tikrai nuo to, kažkodėl, daug daugiau pavargdavo akys. Bet todėl tai buvo greičiau ir vėliau mano vadinamas „greitasis skaitymas“ mane gelbėjo daug kartų.

Pastoviai vykdavo ir kitos keistenybės, bet aš tapau daug atsargesnė ir neskubėjau jomis dalintis net su pačiais man artimiausiais žmonėmis. Iš pradžių man buvo šiek tiek liūdna ir graudu, bet vėliau aš pripratau, ir atrodė, kad gyvenimas ir **turi būti būtent toks**, bet kuriuo atveju, tai mano gyvenimas. Vienatvė nesukurta dėl vaiko, lygiai kaip vaikas nesukurtas vienatvei... Gaila, bet gyvenimas kartais būna negailestingas ir nekreipia dėmesio, patinka mums tas ar kitkas, ar ne. Taip pat gali būti, kad visa tai vyksta dėl mums, iki tam tikro laiko, nežinomų priežasčių, kurių prasmę, vėliau supratęs, kažkas labai nustebės, o kažkas bus paliktas ilgai ir graudžiai spėlioti: „o kas su mumis būtų buvę, jeigu...“

11. Kaimynai

Mano „šeštoji“ žiema jau nenoromis traukėsi, ant kažkada tokio vaikiškai švaraus žemės veido paskui save palikdama draiskanotus lopus. Prarasdamos savo orų baltumą, sniego pusnys negailestingai „smego“ ir virto purvinais ledo gniužulais,

nedrąsiai tirpdamos gimdė daugybę linksmų upeliukų, kurie žaismingai šnabždėdami linksmi vinguriavo takeliais ir jau kai kur pradedančiomis žaliuoti atšlaitėmis. Dienos buvo saulėtos, aiškios ir tykios. Ore užtikrintai viešpatavo „žali“ pavasario kvapai ir plūdo beveik tikra šiluma, nuo kurios budo po žiemos miego dar mieguista žemė. Eilinį kartą gimė naujas gyvenimas...

Aš, kaip ir visi vaikai, dievinau pavasarį. Atrodė, kad mes taip pat, kaip ir mieguisti meškiukai, po ilgo miego ropštėmės iš savo „irštvų“ ir džiaugsmingai atkišdavome savo besišypsančius veidelius pirmiesiems glamonėjantiems saulės spinduliams. Ir geroji saulutė su malonumu „puošė“ mūsų vaikiškus skruostelius ir nosytes strazdanėlių takeliais, sukeliančiais šiltas mūsų mamų šypsenas... Dienos po truputį ilgėjo ir vis daugiau mūsų gatvės senučių išeidavo su savo suoleliais pasėdėti prie slenksčio ir pasidžiaugti šiltais saulės spinduliais.

Aš labai mėgau mūsų gerą tylią gatvę. Ji buvo nelabai plati ir ne per daug ilga, kaip aš ją visada vadindavau - naminė. Vienu galu ji rėmėsi į mišką, kitu gi — į didžiulį ramunėlių lauką (kurio vietoje, mano didžiam gailėsčiui, buvo pastatyta vietinė geležinkelio stotis). Tada, dar žalumoje skendusioje mūsų gatvėje, glaudėsi viso apie dvidešimt privačių namų. Tai buvo „palaimintas“ laikas, kada dar nebuvo televizoriaus (pirmas pas mus atsirado, kai man buvo dešimt metų) ir žmonės paprastai **bendravo**.

Mes visi gerai pažinojome vienas kitą ir gyvenome lyg tai viena draugiška šeima. Kažką mėgome, kažką nelabai... Bet kiekvienas žinojo, kad jeigu pas ką nors atsitiks nelaimė, jam visada kas nors padės, ir niekada nebūdavo, kad kas liktų nuošalėje. Dargi patys „kenksmingiausieji“ stengdavosi padėti, nors vėliau jie vienaip ar kitaip stengdavosi apie tai priminti. Aš, anaipatol, nebandau parodyti laiko ir vietos, kuriame aš gyvenau, romantiškumą ir idiliškumą ir tuo labiau sumenkinti bet kokio „progreso“ reikšmę. Bet aš niekada neužmiršiu, kad tada žmonės buvo šiltesni ir nuoširdesni, kad jų sielos ir protai nebuvo apsunkinti **svetimu** „gerovės rūku“ ir to paties „progreso“ „proto šiukšlėmis“.

Iš viso visoje mūsų gatvėje tuo laiku gyveno dvylika berniukų ir keturios mergaitės, ir visi mes buvome skirtingo amžiaus bei turėjome skirtingus interesus. Bet, nežiūrint viso to, visi mes mėgome vasaros vakarus, kada visi susirinkdavome ir užsiimdavome kažkuo tai, kad visi galėtumėme dalyvauti, kaip jau paūgėję, taip ir mažyliai. Ir vargšams mūsų tėvams būdavo gana sunku suvartyti savo „atžalėles“ į namus, atitraukiant juos nuo kokios tai (žinoma, kad visada pritrenkančios!) neužbaigtos istorijos ar žaidimo...

Ir štai, dargi čia, atrodo pačiame nekalčiausiame mano gyvenimo kamputyje, aš vėl patyriau savo eilinę karčią pamoką, kad bus geriau, jeigu savo keistus „sugebėjimus“ laikysiu paslapyje. Gaudavosi taip, kad žaidžiant bet koki žaidimą, aš iš anksto **žinodavau** jo rezultata, ir nesvarbu ar tai būtų slėpynės, galvosūkių ar kokios tai istorijos. Ir iš pradžių aš nuoširdžiai tikėjau, kad taip ir turi būti. Aš džiaugdavausi, kai laimėdavau (o tai būdavo beveik visada) ir visiškai nesuprasdavau, kodėl tai iššaukia mano draugų „juodą pavydą“, nors paprastai jie su manimi elgdavosi labai gerai. Ir štai, kartą vienas iš jų „pratrūko“, ir po eilinio mano laimėjimo jis piktai pasakė:

— Mes nenorime daugiau su tavimi žaisti, jeigu tu ir toliau rodysi savo nesup-

rantamas „išdaigas“...

Man tai buvo šokas, todėl kad aš nerodžiau jokių „išdaigų“ ir tuo labiau nesuprantamų, ir iš vis nesupratau, apie ką kalbama. aš netgi niekada nesusimąstydavau, **kodėl** iš anksto aš žinau vieną ar kitą atsakymą – man tai buvo absoliučiai normalu. O pasirodo, kad visiems likusiems — ne visiškai. Aš parėjau į namus labiausiai įsižeidusi ir užsidariau savo kambaryje, kad pergyvenčiau tai „savo kamputyje“... Gaila, bet mano senelė turėjo geležinę uoslę mano nesėkmingiems „nuotykiams“. Ji visada **žinojo**, jeigu buvo kažkas ne taip, ir neigti buvo absoliučiai beprasmiška.

Ir žinoma, ji, kaip paprastai, pas mane pasirodė tiesiog už minutės ir surado mane beašarojančią. Aš niekada nebuvau verksne... Bet aš visada sunkiai iškęsdavau neteisingų kaltinimų kartėlį. Ypatingai, jeigu jie būdavo nuo pačių artimiausių draugų. Nes **iš tikrųjų sužeisti gali tik draugai**, todėl, kad jų žodžiai prasiskverbia į pačią širdį.

— Nieko, pamatysi, praeis laikas — viskas užsimirš, — ramino senelė, — įžeidimas ne dūmai, akių neišgrauš.

Akių, gal būt ir ne, bet štai širdį kiekvienas toks lašas grauždavo, dar ir kaip! Aš buvau viso labo vaikas, bet jau daug žinojau iš to, kad „**geriau nieko neparodyti**“ arba „**geriau nepasakoti**“... Ir aš mokiausi neparodyti. Po šio mažo nutikimo, žaisdama aš stengdavausi neparodyti, kad žinau daugiau negu kiti, ir vėl viskas buvo gerai. Tik, ar tikrai gerai?

12. Meduoliai

Visiškai nepastebimai praėjo vasara. Ir būtent tą vasarą (mamai pažadėjus) aš pirmą kartą turėjau pamatyti jūrą. Aš to momento laukiau nuo žiemos, nes jūra buvo mano sena „didžioji“ svajonė. Bet dėl visiškai kvailo atsitiktinumo, mano svajonė vos vos neišgaravo. Iki kelionės liko tik apie dvi savaites ir mintimis aš jau beveik „sėdėjau ant kranto“... Bet, kaip pasirodė, iki kranto buvo dar toli. Buvo maloni šilta vasaros diena. Nieko ypatingo nevyko. Aš sėdėjau sode po savo mėgstama sena obelimi, skaičiau knygą ir svajojau apie mano mėgstamus meduolius... Taip, taip, būtent apie meduolius. Iš mažos, kaimynystėje esančios parduotuvėlės.

Nežinau, ar kada vėliau aš esu ką nors valgiusi skanesnio? Dargi po daugelio metų aš iki šiol puikiausiai atsimenu to tirpstančio burnoje skanėsto sukrečiantį skonį ir kvapą! Jie visą laiką būdavo šviežutėliai ir neapsakomai minkšti, su trapia ir saldžia glazūros plutele, lūžinėjančia nuo menkausio prisilietimo. Svaiginančiai kvepiantys medumi ir cinamonu ir kažkuo dar, ko neįmanoma buvo atspėti... Štai šių meduolių, ilgai negalvodama, aš ir išsiruošiau. Buvo šilta, ir aš (mūsų visų papratimu) vilkėjau tik trumpučiais šortukais. Parduotuvė buvo šalia, tiesiog už poros namų (jų mūsų gatvėje buvo net trys!).

Lietuvoje tuo metu buvo labai populiarios mažos, užimančios tik vieną kambarį, parduotuvėlės, įsikūrusios privačiuose namuose. Jos augo kaip grybai po lietaus ir, kaip paprastai, priklausė žydų tautybės piliečiams. Taip pat ir ta parduotuvėlė, į kurią aš ėjau, priklausė kaimynui vardu Šreiber. Jis visada buvo labai malonus ir paslaugus ir turėjo labai gerus produktus, o labiausiai- saldumynus.

Mano nuostabai, kada aš ten atėjau, negalėjau net į vidų įeiti – parduotuvė buvo pilnutėlė žmonių. Matyt, atvežė kažko naujo ir niekas nenorėjo pražiopsoti ir palikti be naujovės... Taip aš ir stovėjau ilgiausioje eilėje, užsispyrusi nesiruošiau nueiti ir kantriai laukiau, kada pagaliau gausiu savo mėgstamų meduolių. Judėjome mes labai lėtai, nes kambarys buvo perpildytas (jo dydis buvo maždaug 5x5 m.) ir iš už didžiulių „dėdžių it tetų“ aš nieko nemačiau. Kaip staiga, žengusi sekantį žingsnį, klaikiai šaukdama nulėkiau žemyn grubiai sukaltais mediniais laiptais ir išsitiesiau ant tokių pat grubiai sukaltų medinių dėžių...

Pasirodo, šeimininkas, skubėdamas parduoti savo naująją prekę, o gal paprasčiausiai užmiršęs, paliko atvirą savo (septynių metrų gylio) rūsio dangtį, į kurį aš ir nudardėjau. Matyt kad aš užsigavau gana stipriai, nes visiškai neatsimenu, kas ir kokiu būdu mane iš ten ištraukė. Aplink buvo labai išsigandę žmonių veidai, ir šeimininkas, kuris vis klausinėjo, ar man viskas gerai. Gerai, žinoma, kažin ar man buvo, bet prisipažinti kažkodėl nesinorėjo ir aš pareiškiau, kad eisiu į namus. Mane lydėjo visa minia... Vargšė senelė vos neišvirto, kai ji staiga pamatė visą tą pritrenkiančią procesiją, lydinčią mane į namus...

Lovoje aš pragulėjau dešimt dienų. Ir kaip vėliau pasirodė, buvo tiesiog **neįtikėtina**, kad po tokio pritrenkiančio skrydžio” žemyn galva į septynių metrų gylio rūšį, aš atsipirkau tik vienu įbrėžimu... Šeimininkas Šraiberis kažkodėl ateidavo kiekvieną dieną, atnešdavo kilogramus saldinių ir vis klausinėdavo, ar tiesa, kad aš gerai jaučiuosi... Tiesą sakant, jis atrodė ganėtinai išsigandęs.

Kaip ten bebūtų buvę, bet galvoju, kad kažkas tai „pagalvę“ man paklojo... Kažkas, kam manė, kad užsimušti tuo metu man buvo kol kas dar ankstoka. Tokių „keistų“ įvykių mano, tada dar labai trumpame gyvenime, buvo labai daug. Jų būdavo ir vėliau, po ko jie labai greitai užsimiršdavo, kiti kažkodėl įsimindavo, nors ir nebūdavo pačiais įdomiausiais. Dėl kokios tai man nežinomos priežasties, aš labai gerai įsiminiau ugnies uždegimo įvykį...

13. Ugnis, kuri nedegė

Visi kaimynų vaikai (įskaitant ir mane), labai mėgo kūrenti laužus. O labiausiai, kada mums buvo leidžiama juose kepti bulves!.. Tai buvo vienas iš mūsų mėgstamiausių skanėstų, o toks laužas mums būdavo kaip tikriausia šventė! Na, ir, argi gali kažkas tai susilyginti su deginančia, lazda iš degančio laužo ką tik išžvejota, iš kojų verčiančia kvepiančia ir pelenais apibirusią bulvę?! Matant mūsų laukiančius, įtemptai susikaupusius veidelius, reikėjo labai pasistengti, norint išlikti rimtam! Mes sėdėjome aplink laužą lyg alkani, mėnesį nevalgę Robinzonai Kruzai. Ir tuo momentu mums atrodė, kad šiame pasaulyje negali būti nieko skanesnio už tą mažą, rūkstantį kamuolėlį, lėtai kepantį lauže!

Būtent vieną tokį šventinį „bulviakėpio“ vakarą man atsitiko dar vienas mano „neįtikėtinas“ įvykis. Buvo tylus vasaros vakaras, jau pradėjo temti. Mes susirinkome kažkurio tai „bulviniame“ lauke, susiradome tinkamą vietą, prisitempėme pakankamą kiekį šakų ir jau buvome pasiruošę kurti laužą, kaip kažkas pastebėjo, kad mes užmiršome patį svarbiausią - degtukus. Nusivylimui nebuvo ribų... Niekas nenorėjo jų

eiti, todėl kad mes buvome nuėję gana toli nuo namų. Pabandėme užkurti senoviškai — trinti medį į medį — bet labai greitai net patiems didžiausiems užsispyrėliams pritrūko kantrybės. Ir staiga viena sako:

— Taigi mes užmiršom, kad čia su mumis mūsų „raganaite“! Na, ką gi, prašom, uždek...

„Raganaite“ mane vadino tankiai, ir ta pravardė iš jų pusės buvo daugiau maloni, negu įžeidžianti. Todėl įsižeisti aš neišįžeidžiau, bet, atvirai sakant, labai pasimečiau. Ugnies, mano didžiam apgailėstavimui, niekada neuždeginėjau ir tuo užsiimti aš net nepagalvodavau... Bet tai buvo vos ne pirmas kartas, kada jie **kažko manęs paprašė** ir aš, žinoma, nesiruošiau praleisti tokios progos, ir tuo labiau „kristi veidu į purvą“...

Aš neturėjau jokio supratimo, ką reikia daryti, kad jis „užsidegtų“ ... Paprasčiausiai susikaupiau ir labai panorėjau, kad ugnis užsidegtų. praėjo minutė, kita, bet nieko nevyko... Berniukai (o jie visada ir visur būna kažkiek pikti) pradėjo iš manęs šaipytis, sakydami, kad aš galiu tik kažką atspėti, kai man to reikia... Aš pasijutau įskaudinta — juk aš sąžiningai iš visų jėgų bandžiau tai padaryti. Bet tai, žinoma, nieko nedomino. Jiems reikėjo **rezultato**, o štai rezultato pas mane ir nebuvo...

Jeigu sąžiningai — aš iki šiol nežinau, kas tada atsitiko. Gal būt man pakilo didžiulis apmaudas, kad iš manęs nepelnytai šaipėsi? Arba labai stipriai išaugo vaikiškas įsižeidimas? Šiaip ar taip, staiga aš pajutau, kad visas mano kūnas lyg tai suledėjo (atrodo, kad turėjo būti atvirksčiai), ir tiktai rankų riešų viduje sproginėjančiai pulsavo tikra „ugnis“... Aš atsisukau į laužą ir staigiai ištiesiau kairę ranką... Baisiai kaukianti liepsna lyg tai išsiliejo tiesiai į berniukų sukrautą laužą. Visi baisiai pradėjo šaukti... ir aš atsipeikėjau jau namuose su labai stipriu pjaunančiu skausmu rankose, nugaroje ir galvoje. Visas kūnas degė, lyg aš degčiau įkaitintoje keptuvėje. Nesinorėjo judėti ir netgi akių atmerkti.

Nuo mano „išdaigos“ mama buvo pasibaisėjusi ir mane apkaltino „visomis pasaulio nuodėmėmis“, o svarbiausiai — jai duoto pažado nesilaikymu, kas man buvo baisiau už viską naikinantį fizinį skausmą. Man buvo labai liūdna, kad šį kartą ji nenorėjo manęs suprasti, ir tuo pačiu aš labai didžiavausi kad vis dėlto aš „nekritau veidu į purvą“ ir kad man kažkaip pasisekė padaryti tai, ko iš manęs laukė.

Žinoma, dabar viskas atrodo kažkiek juokinga ir vaikiškai naivu, bet tada man buvo labai svarbu įrodyti, kad aš galiu su savo, kaip jie vadino, „išdaigomis“ kam nors kažkuo būti naudinga. Ir kad tai ne mano beprotiški išsigalvojimai, o tikra realybė, su kuria dabar reikės nors kažkiek skaitytis. Jeigu tik viskas galėtų būti taip vaikiškai paprasta...

14. Vienatvė

Kaip pasirodė, ne tik mano mama buvo pasibaisėjusi mano veiksmis. Kaimyninės mamos, iš savo vaikų išgirdusios, kas atsitiko, iš jų pradėjo reikalauti, kad jie nuo manęs būtų kuo toliau... Ir šį kartą aš iš tikrųjų likau beveik viena. Bet tai, kad aš buvau gana ir gana orių žmogučiu, aš jokių būdu nesiruošiau „prašytis“ kam nors į draugus. Bet viena — parodyti, ir visai kita — su tuo gyventi.....

Aš labai mėgau savo draugus, savo gatvę ir visus, kas čia gyveno. Ir visada stengiausi kiekvienam suteikti kokią tai džiaugsmą ir padaryti ką nors gero. O dabar aš buvau viena, ir dėl to buvau kalta tik aš pati, nes nesugebėjau atsispirti paprasčiausiai, nekaltai vaikiškai „provokacijai“. Bet ką aš galėjau padaryti, jeigu tuo metu aš pati buvau vaikas? Tiesa, vaiku, kuris dabar pradėjo po truputį suprasti, kad ne kiekvienas šiame pasaulyje vertas to, kad jam vertėtų kažką įrodinėti... O jeigu ir įrodinėti, tai absoliučiai tai nereikia, kad tas, kam tu įrodinėji, tave visada teisingai supras.

Po keleto dienų aš fiziškai „atitirpau“ ir jaučiausi gana pakenčiamai. Bet noro uždegti ugnį man daugiau neatsirado niekada. O štai atsiskaitinėti už savo „eksperimentą“ prisėjo gana ilgai... Kurį laiką aš buvau visiškai izoliuota nuo savo mėgstamų žaidimų ir draugų. Buvo labai skaudu ir rodėsi, kad neteisinga. Kada apie tai sakiau savo mamai, mano vargšė geroji mama nežinojo ką atsakyti. Ji labai mane mylėjo ir, natūralu, norėjo apsaugoti mane nuo visų nelaimių ir įžeidinėjimų. Bet, kita vertus, jai pamažu taip pat darėsi baisu nuo to, kas pastoviai su manimi vykdavo.

Gaila, bet tada buvo tokie „tamsūs“ laikai, kada buvo dar „nepriimtina“ atvirai kalbėti apie panašius „keistus“ ir neįprastus reiškinius. Viskas buvo sustatyta į labai griežtus rėmus kaip „gali“ arba „negali“ būti. Ir visa „nepaaiškinama“ arba „neįprasta“ kategoriškai buvo nutylima ir skaitėsi „nenormalu“. Tiesą sakant, aš iš visos širdies pavydžiu tiems talentingiems vaikams, kurie gimė bent dvidešimčia metų vėliau už mane, kada visi tie „neeiliniai“ gabumai jau nebesiskaitė koku tai prakeiksmu, o atvirkščiai — tai pradėjo vadinti TALENTU. Šiandiena jau niekas nebeįjudo ir nebeveža tuos vargšus „keistus“ vaikus į beprotnamius, o juos, kaip apdovanotus ypatingais talentais, nuostabius vaikus brangina ir gerbia.

Gaila, bet mano „talentai“ tuo laiku nieko iš aplinkinių nežavėjo. Praėjus keletui dienų po mano „skandalingo“ nuotykiu su ugnimi, viena mūsų kaimynė „kaip paslaptį“ pasakė mano mamai, kad ji pažįsta vieną „labai gerą gydytoją“, kuris užsiima **būtent tokiomis „problemomis“ kaip mano**, ir jeigu mama nori, tai ji mielai su juo supažindins. Tai buvo pirmas kartas, kai mamai tiesiai „patarė“ įkišti mane į beprotnamį.

Vėliau tokių „patarimų“ buvo labai daug, bet tada aš atsimenu, kad mama buvo labai įskaudinta ir užsidariusi savo kambaryje, labai ilgai verkė. Ji man apie tą įvykį niekada nieko nesakė, bet apie tai mane „apšvietė“ kaimynų berniukas, kurio mama ir davė mano mamai tokį „vertingą“ patarimą. Ačiū dievui, pas jokią gydytoją manęs nevedė. Bet aš jaučiau, kad aš savo paskutiniu „poelgiu“ peržengiau kažkokią „ribą“, po ko dargi ir mano mama nebegalėjo manęs suprasti. Ir nebuvo nieko, kas būtų galėjęs man padėti, paaiškinti, arba draugiškai nuraminti. Aš jau nekalbu — kad pamokyti ...

Taip aš vienatvėje, be kieno nors palaikymo ir supratimo, „kapanojausi“ savo atradimuose ir klaidose. Kažką bandžiau, kažko nedrįsau. Kažkas gaudavosi, kažkas — atvirkščiai. Ir kaip dažnai man paprasčiausiai buvo žmogiškai baisu! Tiesą sakant, aš lygiai taip pat „kapanojausi nuojautose“ ir būdama 33 metų, nes neradau nieko, kas galėtų man bent ką paaiškinti. Nors „norinčiųjų“ buvo daugiau negu reikėjo.

Laikas ėjo. Kartais man atrodydavo, kad visa tai vyksta ne su manimi, arba kad tai tik mano sugalvota keista pasaka. Bet ta pasaka kažkodėl buvo labai jai tikroviškai **reali**... Ir man prisėjo su tuo skaitytis. Ir kas svarbiausia, su tuo skaitytis. Mokykloje,

kaip ir anksčiau, viskas ėjosi po senovei, iš visų dalykų gaudavau tiktai penketus, ir mano tėvams (nors bent dėl to) nebuvo jokių problemų. Greičiau atvirksčiai — ketvirtoje klasėje aš sprendžiau sudėtingus algebros ir geometrijos uždavinius, ir tą dariau lyg žaisdama, su dideliu malonumu.

Tuo metu aš taip pat labai mėgau muzikos ir piešimo pamokas. Aš piešiau beveik visą laiką ir visur: kitų pamokų metu, pertraukų metu, namuose, gatvėje. Ant smėlio, ant popieriaus, ant stiklų... Bendrai — visur, kur tik tai buvo galima. Ir kažkodėl tai aš piešiau **tik žmogaus akis**. Man tada atrodė, kad tai padės man surasti kokią tai svarbų atsakymą. Aš visada mėgau stebėti žmonių veidus ir ypač — akis. Žmonės labai dažnai nemėgsta kalbėti to, apie ką iš tikrųjų galvoja, bet jų akys pasako viską... Turbūt ne be reikalo jas vadina mūsų sielos veidrodžiu. Ir štai aš piešiau šimtų šimtus akių — liūdnujų ir laimingų, kenčiančių ir džiaugsmingų, gerų ir piktų. Vėl gi, man tai buvo laikas **pažinti kažką**, eilinis bandymas prisikasti iki kažkokios tai **tiesos**... tiesa, aš ir supratimo neturėjau — iki kokios. Paprasčiausiai tai buvo eilinių „paieškų“ laikotarpis, kurios ir vėliau (su įvairiais atsišakojimais) man tęsėsi visą mano sąmoningą gyvenimą.

15. Badavimas

Dienos keitė dienas, ėjo mėnesiai, o aš savo gimines ir artimuosius, labai dažnai ir save pačią, tebestebinau (o kartais ir gąsdindavau) daugybe naujų „neįtikinamų“ ir ne visada saugių nuotykių. Taip, pavyzdžiui, kai man sukako devyni metai, staiga aš, dėl man nežinomų priežasčių, nustojau valgyti, kuo labai išgąsdinau mamą ir sugraudinau senelę. Mano senelė buvo tikra aukščiausios klasės virėja! Kada ji ruošdavosi kepti savo pyragaičius su kopūstais, dėl jų susirinkdavo visa mūsų šeima, įskaitant mamos brolių, kuris gyveno už 150 kilometrų nuo mūsų, ir nežiūrint to, atvažiuodavo specialiai dėl senelės pyragaičių.

Aš iki šiol labai šiltai atsimenu tuos „didžiulius ir paslaptinius“ pasiruošimus: šviežiomis mielėmis kvepiančią tešlą, kuri moliniame puode šalia krosnies visą naktį kyla, o rytą virstanti dešimtimis baltų skritulių, išdėliotų ant virtuvinio stalo ir laukiančių, kada ateis laikas virsti kvapniais puriais pyragais... Ir susikaupusi senelė, nuo miltų baltomis rankomis, triūsianti prie krosnies. Ir dar aš atsimenu tą nekantrų, bet gana malonų laukimą, kol mūsų „laukiančios“ nosys pagaus pirmus, neapsakomai „skaniai“ dvelkiančius kepančių pyragų kvapus...

Tai visada buvo šventė, nes jos pyragus mėgo visi. Ir kas tuo metu beužeitų, jam visada atsirasdavo vietos prie didelio ir svetingo senelės stalo. Mes visada iki vėlumos užsisėdėdavome, prailgindami malonumą už „arbatos gėrimo“ stalo. Ir netgi kai „arbatos gėrimas“ baigdavosi, niekam nesinorėjo išeiti, lyg tai senelė į pyragus būtų „įkepusi“ savo gerosios sielos dalelę, ir kiekvienam norėjosi dar pasėdėti ir „pasišildyti“ prie jos šilto ir jaukaus namų židinio.

Senelė iš tikrųjų **mėgo** gaminti, ir ką ji bepagamintų, visada buvo neapsakomai skanu. Tai galėjo būti Sibiro virtinukai, kvepiantys taip, kad pas visus mūsų kaimynus staiga atsirasdavo „alkanos“ seilės. Arba mano mėgstami vyšnių-varškiniai paplotėliai, kurie tiesiog tirpdavo burnoje, ilgam palikdami šiltų šviežių uogų ir pieno

skonių... Ir dargi jos patys paprasčiausi rauginti grybai, kuriuos kiekvienais metais su juodųjų serbentų lapais, krapais ir česnakais ji raugdavo ažuolinėje statinaitėje, buvo patys skaniausi, kokius tik aš per visą savo gyvenimą buvau valgiusi, nežiūrint to, kad šiai dienai aš apvažiavau daugiau kaip pusę pasaulio ir paragavau visokiausių skanumynų, apie kuriuos, atrodo, galima buvo tik pasvajoti. Bet tų neužmirštamai skanių senelės ruošos „meno“ kvapų negalėjo užtemdyti jokie, dargi patys rinktiniai rafinuočiausi užsienietiški patiekalai.

Ir štai, turėdama tokių namų „burtininką“, aš, visos mano šeimos siaubui, vieną gražią dieną staiga iš tikrųjų nustojau valgyti. Dabar aš jau neatsimenu, ar buvo dėl to kokia nors priežastis, arba paprasčiausiai tai įvyko dėl kokios nors man nežinomos priežasties, kaip tai paprastai visada įvykdavo. Aš paprasčiausiai visiškai praradau norą net prisiliesti prie bet kokio man siūlomo maisto, nors neįjaučiau jokio silpnumo ar galvos sukimosi, o atvirkiščiau — jaučiausi neįprastai lengvai ir visiškai puikiai. Aš bandžiau visa tai paaiškinti mamai, bet, kaip aš supratau, ji buvo labai išsigandusi mano nauju eiliniu išsišokimu ir nieko nenorėjo girdėti, ir tik sąžiningai bandė mane priversti ką nors „nuryti“.

Man buvo labai bloga ir nuo kiekvienos suvalgytos maisto porcijos mane vimdė. Tiktai švarų vandenį mano iškankintas skrandis priėmė lengvai ir su malonumu. Mama beveik panikavo, kai pas mus visai atsitiktinai užsuko tuometinė mūsų šeimos gydytoja, mano pusseserė Dana. Apsidžiaugusi jos atėjimu, mama, žinoma, tuoj pat jai papasakojo visą mūsų „siaubingą“ istoriją apie mano badavimą. Ir kaip aš apsidžiaugiau, kai išgirdau, kad „nieko baisaus tame nėra“, ir kokiam tai laikui aš galiu būti palikta ramybėje be prievartinio maisto kimšimo į mane! Aš mačiau, kad mano rūpestinga mama tuo visiškai nepatikėjo, bet nebuvo kur dėtis, ir ji nusprendė kokiam tai laikui palikti mane ramybėje.

Gyvenimas iš karto pasidarė lengvas ir malonus, nes aš jaučiausi puikiai ir daugiau nebebuvo to košmariško skrandžio spazmų laukimo, kurie paprastai lydėdavo kiekvieną mažiausią mėginimą nuryti kokio nors maisto. Tai tęsėsi maždaug apie dvi savaites. Visi mano jausmai suaštrėjo, o suvokimas pasidarė ryškesnis ir stipresnis, lyg tai ištraukiantis kažką svarbiausio, o viskas kitkas nueidavo į antrą planą.

Mano sapnai pasikeitė, o tiksliau, aš sapnuodavau vieną ir tą patį besikartojantį sapną — lyg tai aš staiga pakildavau virš žemės ir eidavau laisvai, nesiekdama pėdomis grindų. Tai buvo tiek realus ir neįtikėtinais puikus jausmas, kad kiekvieną kartą prabudus, tuoj pat norėdavosi atgal. Šitas sapnas kartodavosi kiekvieną dieną. Aš iki šiol nežinau, kai ir kodėl tai buvo. Bet tai tęsėsi ir vėliau, po daug daug metų. Ir netgi dabar, prieš atsibudama, aš labai tankiai sapnuoju tą patį sapną.

Kartą tėtės brolis atvažiavo į svečius iš miesto, kuriame tada gyveno, ir pokalbio metu tėčiui papasakojo, kad neseniai matė gerą filmą ir pradėjo jį pasakoti. Kaip aš nustebau, kai staiga supratau, kad iš anksto žinojau, apie ką jis pasakos! Ir nors buvau visiškai tikra, kad **niekada nemačiau** to filmo, aš galėjau jį papasakoti nuo pradžios iki galo su visomis smulkmenomis... Aš niekam apie tai nesakiau, bet nutariau stebėti, ar nepasireikš kas nors panašaus dar kur nors. Na, ir natūralu, mano įprasta „naujovė“ nevertė ilgai laukti.

Tuo metu mokykloje mes mokėmės apie senas antikines legendas. Aš buvau li-

teratūros pamokoje ir mokytoja pasakė, kad šiandieną mes mokysimės poemą „Rolando giesmė“. Staiga, netikėtai pačiai sau, aš pakėliau ranką ir pasakiau, kad galiu papasakoti šią poemą. Mokytoja labai nustebo ir paklausė, ar tankiai aš skaitau senovines legendas. Aš pasakiau, kad ne tankiai, bet šią žinau. Nors, tiesą sakant, neturėjau jokio supratimo — iš kur?

Aš pastebėjau, kad nuo tos dienos vis tankiau ir tankiau mano atmintyje atsiveria kokie tai nežinomi momentai ir faktai, apie kuriuos aš niekaip negalėjau žinoti, ir kiekvieną dieną jų buvo vis daugiau ir daugiau. Nuo viso to nežinomos informacijos „gausumo“ aš mažumą pavargdavau, nes, tikėtina, kad mano vaikiškai psichikai to buvo daugoka. Bet jeigu tai **iš kažkur** ateidavo, tai, matyt, **dėl ko nors tai buvo reikalinga**. Ir aš visiškai ramiai tai priimdavau, lygiai taip pat, kaip priimdavau viską nežinomą, ką man pateikdavo mano keistas ir neatspėjamas likimas.

Tiesa, kartais visa ta informacija pasireikšdavo gana žaisminga forma — staiga aš pradėdavau matyti labai ryškius man nepažįstamų vietų ir žmonių vaizdus, lyg tai pati tame dalyvaučiau. „Normali“ realybė pradingdavo, ir aš atsidurdavau visiems kitiems „uždarame“ pasaulyje, kurį galėjau matyti tiktai aš viena. Ir štai taip, nieko nematydama ir į nieką nereaguodama, aš galėdavau likti gana ilgą laiką, „stulpu“ stovėdama kažkur viduryje gatvės, kol kokie nors persigandę, geraširdžiai „dėdės arba tetos“ nepradėdavo manęs purtyti, bandydami kažkaip atstatyti mano jausmus ir sužinoti, ar su manimi viskas tvarkoje...

Nežiūrint į mano jauną amžių, aš jau tada (savo karčia patirtimi) puikiausiai supratau, kad visa tai, kas pastoviai su manimi vyksta, visiems „normaliems“ žmonėms pagal jų kasdienes ir įprastas normas, atrodė absoliučiai **nenormalu** (nors dėl „normalumo“ aš jau tada buvau pasiruošusi pasiginčyti su bet kuo). Todėl, kai tik kas nors, vienoje iš mano „neįprastų“ situacijų, bandydavo man padėti, paprastai aš stengdavausi kaip galima greičiau įtikinti, kad man „visiškai viskas gerai“ ir absoliučiai nereikia dėl manęs jaudintis. Tiesa, įtikinti man sekėsi toli gražu ne visada ir tais atvejais tai baigdavosi eiliniu skambučiu mano „gelžbetoniškai“ kantriai mamai, kuri po skambučio atvažiuodavo manęs pasiimti...

Štai tokia buvo mano sudėtinga ir kartais juokinga **vaikiška realybė**, kurioje tuo metu aš gyvenau. Ir tai, kad kito pasirinkimo man nebuvo, tai prisėjo rasti savo „šviesų ir gražų“ dargi tame, kame kiti, galvoju, nerastų niekada. Atsimenu, kai tai po eilinio mano nepaprasto „nutikimo“, aš liūdnai paklausiau senelės:

— Kodėl mano gyvenimas nepanašus į visų likusių?

Senelė palingavo galva, mane apglėbė ir tyliai atsakė:

— Gyvenimas, mano mieloji, **dešimtąja dalimi** susideda iš to, kas su mumis vyksta, ir **iš devynių dešimtujų - kaip mes į tai reaguojame**. Reaguok linksmi, mažute! Kitaip kartais gali būti labai nelengva išgyventi... O kad nepanaši, tai visi mes **pradžioje** vienaip ar kitaip **nepanašūs**. Paprasčiausiai tu augsi, ir gyvenimas pradės vis labiau ir labiau tave „priderinti“ prie bendrų standartų, ir tik nuo tavęs pačios priklausys, ar norėsi būti tokia kaip visi.

Ir aš nenorėjau... Aš mėgau savo nepaprastą įvairiaspalvį gyvenimą, ir jo neiškeisčiau į nieką ir niekada. Gaila, bet kiekvienas **puikus** mūsų gyvenime kainuoja labai brangiai, ir reikia tai iš tikrųjų **labai stipriai** mylėti, kad nebūtų gaila už tai mokė-

ti. Ir kaip mums labai gerai žinoma, mokėti, kaip bebūtų gaila, reikia **už viską** ir **visada**... Paprastai, kai tai darai sąmoningai ir tavo pasirinkimas ir laisva valia priklauso **tik nuo tavęs**, lieka **laisvo pasirinkimo malonumas**. Ir už tai, mano asmeniniu supratimu, **verta** mokėti bet kokią kainą, dar gi jeigu tai labai brangu ir pačiam sau. Bet grįžkime prie mano badavimo.

Praėjo jau dvi savaitės, ir aš, dideliam mano mamos nusivylimui, vis dar nieko nenorėjau valgyti ir, kaip nekeista, buvau fiziškai stipri bei jaučiausi visiškai puikiai. Ir todėl, kad aš visai gerai tada atrodžiau, palengva man pavyko įtikinti mamą, kad nieko blogo su manimi nevyksta, ir, tikriausiai, nieko baisaus man negresia. Tai buvo absoliučia tiesa, nes aš iš tikrųjų jaučiausi puikiai, jeigu tik nekreipti dėmesio į „superjausmingą“ mano psichinę būseną, kuri labai „apnuogino“ mano jausmus — spalvos, garsai ir jausmai buvo tokie raiškūs, kad net kvėpuoti kartais būdavo sunku. Galvoju, kad tas „superjausmingumas“ buvo mano eilinio „neįtikėtino“ nuotykiu priežastimi...

16. Kontaktas-2

Tuo metu jau buvo vėlus ruduo ir mūsų kaimynų vaikų grupė po pamokų išsiruošė į mišką, rinkti paskutinių rudeninių grybų. Žinoma, kaip ir visada, su jais išsiruošiau eiti ir aš. Oras, kaip reta, buvo minkštas ir malonus. Vis dar šilti saulės spinduliai spindinčiais zuikučiais šokinėjo ant auksinių lapų, kartais prasiskverbdami iki žemės, šildė ją paskutine atsisveikinimo šiluma. Miškas mus sutiko pasidabinęs savo ryškiai šventiniu rudeniniu rūbu, ir lyg senas draugas, kvietė į savo švelnų glėbį.

Mano mėgstami, rudeniškai paauksuoti liekni beržai, esant ir mažiausiam vėjeliui, dosniai barstė savo auksinius „lapus-pinigėlius“ ir, rodėsi, nepastebėjo, kad jau ruduo, ir kad greitai jie liks vieni vieni su savo nuogybe ir susigėdę lauks, kol pavasaris juos vėl aprens kasmetiniu švelniu rūbu. Ir tiktai išlakios, amžinai žaliuojančios eglės oriai kratė senus spyglius, besiruošdamos tapti vienintele ilgos ir, kaip visada, bespalvės žiemos puošmena. Slėpdami paskutines ūmėdes ir gruzdus, po kojomis tyliai šiugždėjo geltoni lapai. Po lapais buvo šilta, minkšta ir drėgna žolė, lyg tai kviesdama po ją vaikščioti...

Aš, kaip paprastai, nusimečiau savo batelius ir nuėjau basomis. Jeigu tik pasitaisydavu proga, aš visur ir visada dievinau vaikščioti basomis!!! Tiesa, už tokius pasivaikščiojimus tankiai tekdavo mokėti angina, kuri kartais gana ilgai užsitęsavo, bet, kaip sakoma, verta buvo tai daryti. Be apavo kojos pasidarydavo lyg „matančios“, ir atsirasdavo ypatingai aštrus laisvės jausmas, lyg būtum atsikratęs kažko, kas, atrodo, kliudydavo kvėpuoti... Tai buvo tikras, su niekuo nepalyginamas mažas malonumas, už kurį kartais galima buvo ir sumokėti.

Kaip ir visada, mes su vaikais išsiskirstėme poromis, ir išsivaikščiojome kas kur. Labai greitai aš pajutau, kad jau kurį laiką einu viena. Negaliu pasakyti, kad būčiau išsigandusi (miško aš visiškai nebijojau), bet pasidarė kažkaip nejauku nuo keisto jausmo, kad mane kažkas stebi. Nutarusi nekreipti į tai dėmesio, aš toliau ramiai rinkau savo grybus. Bet pamažu stebėjimo jausmas stiprėjo, ir tai jau darėsi nemalonu.

Aš sustojau, ir užsimerkusi pabandžiau susikaupti ir pamatyti tą, kuris taip darė,

kaip staiga išgirdau balsą, kuris pasakė:

— Teisingai...

Ir man kažkodėl pasirodė, kad jis nuskambėjo ne iš išorės, o tikrai mano galvoje. Aš stovėjau mažos laukymės viduryje ir jaučiau, kaip oras aplink mane pradėjo stipriai vibruoti. Prieš pat mane atsirado sidabriškai-melsvas permatomas virpantis stulpas ir palengva jame tankėjo žmogaus figūra. Tai buvo labai aukštas (lyginant su žmonėmis) ir tvirtas žilas vyras. Aš kažkodėl pagalvojau, kad jis labai jau panašus į mūsų dievo Perkūno (Perūno) statulą, kuriam pas mus ant Šventojo Kalno kiekvienų metų birželio 24-osios naktį kurdavo laužus.

Tarp kitko, tai buvo labai graži senovinė šventė (nežinau, ar ji dar švenčiama šiuo metu?), kuri paprastai tęsdavosi iki pat aušros ir kurią mėgo visi, nepriklausomai nuo amžiaus ir pomėgių. Į šventę susirinkdavo beveik visas miestas, ir kas buvo visiškai neįtikėtina — nežiūrint to, kad viskas vykdavo miške, šioje šventėje niekada nebūdavo jokių incidentų. Papročių grožis gėriui turbūt atverdavo ir labiausiai sudiržusias sielas, tuo pačiu užtrenkdamos duris bet kokioms galimoms agresyvioms mintims ar veiksams.

Paprastai ant Šventojo Kalno visą naktį degdavo laužai, rateliuose skambėdavo senovinės dainos ir visa ta visuma labai priminė neapsakomai gražią fantastinę pasaką. Šimtai įsimylėjėlių naktį pasileisdavo ieškoti žydinčio miške paparčio žiedo, norėdami jo magiška galia užsitikrinti „didžiausią laimę ir būtinai visam laikui“ ... O vienišos jaunos merginos, užmindavusios norus, į Nemuno upę leisdavo iš gėlių nupintus vainikus, kurių kiekvieno viduryje degdavo žvakutė. Tokių vainikų būdavo leidžiama daugybė, ir vienai nakčiai upė tapdavo panaši į nuostabiai gražų, šimtais švelnių žvakių atšvaitų mirgantį dangišką kelią, kuriuo, sudarydamos virpančius pauksuotus šešėlius, plaukė virtinės gerų auksaspalvių vaiduoklių, ant savo permatomų sparnų atsargiai nešančių svetimus palinkėjimus Meilės Dievui... Ir štai ten, ant Šventojo Kalno, iki šiol tebestovi dievo Perkūno statula, į kurią taip buvo panašus mano netikėtas svečias.

Nesiekdama pėdomis žemės, švytinti figūra „priplaukė“ prie manęs, ir aš pajutau labai švelnų, šiltą prisilietimą.

— Aš atėjau tau atidaryti Duris, —mano galvoje vėl pasigirdo balsas.

— Duris — kur? — paklausiau aš.

— Į Didįjį Pasaulį, — pasigirdo atsakymas.

Jis šviečiančia ranka palietė mano kaktą ir pajutau keistą lengvo „sprogimo“ jausmą, po kurio iš tikro atsirado panašus „atsidarančių durų“ jausmas... kurios, lyg tai, atsidarė tiesiog mano kaktoje. Aš pamačiau iš pačio savo galvos centro išeinančius neregėtai gražius kūnus, panašius į didžiulius margaspalvius drugelius... Jie rikiavosi aplink ir, su manimi sujungti ploniausiu sidabrinio siūleliu, sudarė neapsakomai gražią neįprastą gėlę... Tuo „siūlu“ vibruodama į mane tekėjo tyli ir kažkokia tai „nežemiška“ melodija, kuri sieloje sukūrė ramybės ir pilnumo jausmą.

Kokiai tai akimirkai aš pamačiau daugybę aplink stovinčių permatomų žmoniškų figūrų, bet visos jos kažkodėl labai greitai pranyko. Liko tikrai mano pirmasis svečias, kuris vis dar ranka lietė mano kaktą, ir nuo to jo prisilietimo į mano kūną tekėjo labai maloni „skambanti“ šiluma.

— Kas jie? — rodydama į „drugelius“ paklausiau aš.

— Tai tu, — vėl nuskambėjo atsakymas. — Tai tu **visa**.

Aš negalėjau suprasti, apie ką jis kalba, bet kažkokiu tai būdu **žinojau**, kad nuo jo sklinda tikras, tyras ir šviesus Gėris. Staiga labai lėtai visi tie „drugeliai“ pradėjo „tirpti“ ir pavirto į nuostabų, visomis vaivorykštės spalvomis švytinčiu žvaigždėtu rūku, kuris palengva pradėjo tekėti atgal į mane... Atsirado gilus užbaigtumo jausmas ir dar kažkas, ko aš negalėjau suprasti, o tiktai visu savo vidumi labai stipriai jaučiau.

— Būk atsargi — pasakė mano svečias.

— Atsargi dėl ko? — paklausiau aš.

— Tu gimei... — išgirdau atsakymą.

Jo aukšta figūra pradėjo judėti. Laukymė pradėjo sukstis. O kai aš atmerčiau akis, mano didžiausiam gailėsčiui, mano keistojo nepažįstamojo jau niekur nebuvo. Romas, vienas iš vaikų, stovėjo prieš mane ir stebėjo mano „prabudimą“. Jis paklausė, ką aš čia darau ir, ar ruošiuosi rinkti grybus... Kai aš paklausiau, kiek dabar valandų, jis, nustebejęs į mane pažiūrėjo, atsakė, ir aš supratau, kad viskas, kas su manimi atsitiko, truko tik keletą minučių!..

Aš atsistojau, (pasirodo, aš sėdėjau ant žemės), nusipurčiau šapus ir jau ruošiausi eiti, kaip staiga pastebėjau vieną gana keistą detalę — visa laukymė aplink mus buvo žalia!!! Tokia pat nuostabiai žalia, lyg tai būtų jį suradę anksti pavasarį! Ir kaip mes abu nustebo, kai atkreipėme dėmesį į tai, kad iš kažkur joje pasirodė gražios pavasarinės gėlės! Tai buvo pritrenkiantis vaizdas, ir gaila, niekaip nepaaiškina mas. Tikriausiai tai buvo kažkoks mano keistojo svečio apsilankymo „šalutinis“ produktas. Bet nė paaiškinti, nė kaip nors suprasti, kaip bebūtų gaila, aš tada negalėjau.

— Ką tu padarei? — paklausė Romas.

— Tai ne aš, — kaltai burbtelėjau aš.

— Na, tada eime, — sutiko jis.

Romas buvo vienas iš tų retų tuometinių draugų, kuris nebijojo mano „išsišokimų“ ir nesistebėjo niekuo, kas su manimi beatsitiktų. Jis paprasčiausiai manimi tikėjo. Ir todėl aš niekada neprivalėjau jam ko nors aiškinti, kas man buvo reta ir vertinga išimtimi. Kada mes grįžome iš miško, mane krėtė drebulys, bet aš galvojau, kad, kaip paprastai, šiek tiek persišaldžiau, todėl, kol nebus ko nors rimtesnio, nutariau mamos netrukdyti. Ryte viskas praėjo, ir aš buvau labai savimi patenkinta, kad visiškai pasitvirtino mano „versija“ apie peršalimą. Bet, gaila, džiaugtis teko neilgai...

17. Rezultatas

Ryte, kaip paprastai, nuėjau pusryčiauti. Aš nespėjau ištiesti rankos iki puodelio su pienu, kaip tas sunkus stiklinis puodelis, praliedamas ant stalo dalį pieno, staiga pajudėjo į mano pusę... Aš pasijutau lyg nesava. Aš vėl pabandžiau — puodelis pajudėjo vėl. Tada aš pagalvojau apie duoną... Šalia gulėjusios dvi riekės pašoko ir nukrito ant grindų. Tiesą sakant, man net plaukai sujudėjo... Ne todėl, kad aš būčiau išsigandusi. Tuo metu aš nebijojau beveik nieko, bet tai buvo kažkas labai jau „žemiško“ ir konkrečiau, tai buvo šalia, ir aš absoliučiai nežinojau, kaip tai kontroliuoti...

Aš pasistengiau nusiraminti, giliai įkvėpiau, ir pabandžiau vėl. Tiktai šį kartą aš

nebandžiau nieko liesti, o pabandžiau tiktai galvoti, ko aš noriu — pavyzdžiui, kad puodelis atsirastų mano rankoje. Žinoma, šito neįvyko, bet puodelis vėl staiga sujudėjo. Bet aš džiūgavau!!! Visas mano vidus tiesiog inkštė iš džiaugsmo, nes aš jau supratau, kad viskas, kas darėsi, vyko **man mintimis panorėjus!** Ir tai buvo pritrenkiančiai! Žinoma, kad aš iš karto panorėjau „naujieną“ išbandyti ant visų aplink man esančių gyvų ir negyvų „objektų“...

Pirmoji man po ranka papuolė senelė, tuo metu virtuvėje ruošusi savo eilinį kulinarinį „kūrinių“. Buvo labai tylu, senelė kažką tyliai dainavo, kai staiga sunki špižiaus keptuvė kaip paukštelis pašoko nuo krosnies ir siaubingai žvangėdama trinktelėjo ant grindų... Senelė nuo netikėtumo staiga pašoko ne blogiau už tą pačią keptuvę... Bet, reikia ją žavėtis, iš karto nusiramino ir pasakė:

— Nustok!

Pasijutau šiek tiek išizeidusi, nes, kas tik beatsitiktų, visi buvo įpratę viskuo kaltinti mane (nors šiuo atveju, žinoma, tai buvo absoliuti tiesa).

— Kodėl tu galvoji, kad tai aš? — pasipūtusi aš paklausiau.

— Na, vaiduokliai pas mus kol kas negyvena, — ramiai atsakė senelė.

Už tą nepasipiktinimą ir nepajudinamą ramumą aš ją labai mylėjau. Rodėsi, niekas šiame pasaulyje negalėjo jos „išmušti iš vėžių“. Nors, natūralu, kad buvo atvejų, kurie ją priversdavo sielotis, stebėtis ar liūdėti, bet viską ji priimdavo nuostabiai ramiai. Todėl su ja aš visada jaučiausi labai jaukiai ir saugiai. Kažkaip tai staiga pajutau, kad senelė susidomėjo mano paskutine „išdaiga“ su keptuve... aš tiesiog „vidumi jutau“, kad ji mane stebi ir laukia ko nors daugiau. Na, ir natūralu, kad aš neverčiau ilgai laukti... Visi virš krosnies kabėję „šaukštai ir samčiai“ po kelių sekundžių su didžiausiu triukšmu ir bildesiu nulėkė į apačią paskui tą keptuvę...

— Na-na... Laužyti — nestatyti, padarytum ką nors naudingo, — ramiai pasakė senelė.

Iš apmaudo aš vos neužspringau! Na, prašau pasakyti, kaip ji taip šaltakraujiškai gali reaguoti į tokį „neįtikėtiną reiškinį“?! Tai juk toks... TOKS ĮVYKIS!!! Aš negalėjau paaiškinti — koks, bet jau tikrai žinojau, kad į tai negalima taip šaltai ir ramiai reaguoti. Gaila, bet mano apmaudas senelei nepadarė jokio įspūdžio, ir ji vėl ramiai pasakė:

— Neverta eikvoti tiek daug jėgų tam, ką galima padaryti rankomis. Geriau eik paskaityti.

Mano apmaudui nebuvo ribų! Aš negalėjau suprasti, **kodėl** tai, kas man atrodė nuostabu, jai nesukėlė jokio susižavėjimo?! Gaila, bet tada aš buvau dar mažas vaikas, kad suprasčiau, kad visi tie įspūdingi „išoriniai efektai“ iš tikrųjų **neduoda nieko, išskyrus pačius „išorinius efektus“**... Viso to esmė — tai, viso labo patiklių ir jausmingų žmonių kvailinimas „nepaaiškinamų reiškinų mistika“, bet tokia mano senelė nebuvo... Bet tada tokio supratimo aš neturėjau, ir tuo momentu man buvo neapsakomai įdomu, ką dar aš galėčiau pajudinti. Todėl aš, dėl to nė kiek nesigailėdama, palikau manęs „nesuprantančią“ senelę ir patraukiau toliau ieškoti naujo savo „eksperimentų“ objekto...

Tuo metu pas mus gyveno tėtės numylėtinis, gražus pilkas katinas — Griška. Aš aptikau jį saldžiai miegantį ant šiltos krosnies ir nusprendžiau, kad tai puiki proga su

juo išbandyti savo naują „meną“. Aš pagalvoju, kad geriau būtų, jeigu jis sėdėtų ant palangės. Nieko neįvyko. Tada aš susikaupiau ir pagalvoju stipriau... Kraupiai kniaukdamas vargšas Griška metėsi nuo krosnies ir galva trenkėsi į palangę... Man taip pasidarė jo gaila, kad aš pasijutau labai jam nusikaltusi ir puoliau jo pakelti. Na, bet nelaimingam katinui visas kailis kažkodėl pasišiaušė piestu ir jis, garsiai kniaukdamas, lyg nuplikytas pabėgo nuo manęs.

Man tai buvo šokas. Aš nesupratau, kas atsitiko ir kodėl Griška taip manęs nepkentė, nors iki to mes buvome geriausi draugai. Aš jį vaikiausi beveik visą dieną, bet, gaila, taip ir nesugebėjau išprašyti jo atleidimo... Jo keistas elgesys tęsėsi keturias dienas, o paskui tikriausiai mūsų nuotykis užsimiršo ir vėl viskas buvo gerai. Bet tai mane privertė susimąstyti, nes aš supratau, kad pati to nenorėdama, tais savo neįprastais „sugebėjimais“ kartais galiu kam nors pakenkti.

Po to karto aš pradėjau daug rimčiau reaguoti į tai, kas man naujo atsirasdavo ir jau daug atsargiau „eksperimentuodavau“. Natūralu, kad visas sekančias dienas aš tiesiog susirgau „judinimo“ manija. Aš mintimis bandžiau pajudinti viską, kas tik pakliūdavo man po ranka... ir, vėl gi, kai kuriais atvejais gaudavau gana apverktinus rezultatus...

Taip, pavyzdžiui, aš persigandusi stebėjau, kaip rūpestingai sustatytos labai brangios tėtės knygos „organizuotai“ iš lentynų pabiro ant grindų, ir aš, drebančiomis rankomis, bandžiau viską sudėlioti į vietas, nes knygos mūsų namuose buvo „šventos“, ir prieš jas imant — reikėjo tai užsitarnauti. Bet, mano laimei, tuo momentu tėčio namuose nebuvo, ir, kaip sakoma, tą kartą „viskas pasibaigė gerai“...

Kitas, gana juokingas, ir tuo pačiu liūdnas nutikimas įvyko su tėčio akvariumu. Tėtis, kiek aš pamenu, visada labai mėgo žuvytes ir svajojo kada nors įrengti didelį akvariumą (ką jis vėliau ir įvykdė). Bet tuo momentu, neturint nieko geresnio, pas mus stovėjo mažas apvalus akvariumas, kuriame tilpo tik keletas mažų įvairiaspalvių žuvyčių. Ir tai, kad nors ir toks mažas „gyvasis kampelis“ tėčiui suteikdavo dvasinį džiaugsmą, juo, įskaitant ir mane, mūsų name rūpinosi visi.

Ir štai, vieną „piktą lemiančią“ dieną, kai aš, apimta savo „judinimo“ minčių, paprasčiausiai ėjau pro šalį, netyčia žvilgtelėjau į žuvytes ir pagailėjau, kad joms, vargšelėms tiek mažai vietos, ir kad joms reikėtų laisviau gyventi... Akvariumas staiga suvirpėjo, ir mano didžiuliam siaubui, suskilo, į kambarį išliedamas visą vandenį. Vargšės žuvytės nesuspėjo net išsigąsti, kaip buvo su dideliu apetitu suėstos mūsų mylimo katino, kuriam staiga lyg iš dangaus nukrito netikėtas malonumas... Man pasidarė iš tikrųjų labai liūdna, nes aš jokiais būdais nenorėjau skaudinti tėčio ir tuo labiau nutraukti nors ir mažiausią gyvybę.

Tą vakarą tėčio aš laukiau visiškai sugniuždyta — buvo labai nesmagu ir gėda taip apsikvailinti. Ir nors aš žinojau, kad už tai manęs niekas nebaus, sieloje kažkodėl buvo labai nesmagu, kaip sakoma, joje labai garsiai „katės braižėsi“. Aš vis labiau ir labiau supratau, kad kai kurie mano „talentai“, kai kuriomis aplinkybėmis gali būti labai ir labai nesaugūs. Kaip bebūtų gaila, aš nežinojau, kaip tai galima valdyti ir todėl aš vis labiau ir labiau pergyvenau dėl savo veiksmų nespėjamumo ir dėl jų galimų nepageidautinų pasekmių...

Bet aš vis dar buvau tik smalsia devynmete mergaite ir negalėjau ilgai pergyven-

ti dėl tragiškai žuvusių, nors ir dėl visiškai mano kaltės, žuvusių. Kaip ir anksčiau, aš užsispyrusiai vis bandžiau judinti man pasitaikančius daiktus ir neapsakomai džiaugdavausi bet koku nauju mano „tyrinėjimo“ praktikos pasireiškimu.

Vieną nuostabų rytą, pusryčių metu, mano pieno puodelis netikėtai pakibo ore tiesiai prieš mane ir aš neturėjau nė mažiausio supratimo, kaip jį nuleisti... Senelė tuo metu buvo virtuvėje, ir aš karštligiškai bandžiau ką nors „sugalvoti“, kad, iš jos pusės išgirdus nepritarimą, vėl nereikėtų raudonuoti ir aiškintis. Bet nelaimingas puodelis užsispyrusiai nenorėjo grįžti atgal. Atvirkščiai, staiga jis lėtai pajudėjo, ir lyg erzindamas, pradėjo sukti plačius ratus virš stalo... Ir kas juokingiausia — man niekaip nesisekė jo pagauti.

Senelė sugrįžo į kambarį ir su savo puodeliu rankoje tiesiog sustingo ant slenksčio. Aš, žinoma, tuoj pat puoliau aiškinti, kad „jis tik šiaip sau lekioja... ir, tai tiesa, kad tai labai gražu“?... Trumpiau sakant, bandžiau rasti bet kokią išeitį iš padėties, kad tik nepasirodyčiau bejėgė. Ir staiga man pasidarė labai gėda... Aš mačiau, kad senelė žino, kad aš paprasčiausiai negaliu rasti iškilusios problemos sprendimo ir bandau savo nežinojimą „užmaskuoti“ kokiais tai nereikalingais gražiais žodžiais. Tada aš, supykusi pati ant savęs, sutramdžiau savo „susvyravusį“ orumą ir greitakalbe išdrožiau:

— Na, **nežinau** aš, kodėl jis skraido! Aš **nežinau**, kaip jį nuleisti!

Senelė atidžiai į mane pasižiūrėjo ir staiga labai linksmai ištarė:

— Tu pabandyk! Tam tau protas ir duotas.

Man lyg uola nuo pečių nusirito! Aš labai nemėgau atrodyti nemokša ir tuo labiau, kai tai buvo dėl mano „keistų“ sugebėjimų. Ir štai aš bandžiau... Nuo ryto iki vakaro. Kol nevirtau iš kojų ir nepradėdavo rodytis, kad aš jau visiškai nebesuprantu, ką išdarinėju.

Kažkoks tai išminčius pasakė, prie aukščiausio proto veda trys keliai: mąstymo kelias — pats kilniaširdiškiausias, pamėgdžiojimo kelias — pats lengviausias ir bandymų ant savo sprando kelias — pats sunkiausias. Matyt, kad aš kažkodėl pasirinkau patį sunkiausią kelią, nes mano vargšas sprandas iš tikrųjų labai kentėjo nuo mano niekada nesibaigiančių begalinių eksperimentų...

Bet kartais „pastangos nenuveina veltui“ ir mano užsispyrėliškas darbas būdavo vainikuojamas pergale, kaip tai pagaliau atsitiko su tais pačiais „stumdymais“... Po kurio laiko bet kurie daiktai pagal mano norą judėjo, skraidė, krito ir kilo, ir visiškai nebeatrodė sunku tai valdyti... išskyrus vieną gana aplaidžiai praleisto atvejo, kuris, mano didžiam apgailestavimui, įvyko mokykloje, ko aš visada nuoširdžiai stengdavau išvengti. Man visiškai buvo nereikalingos kalbos apie mano „keistenybes“ ir tuo labiau tarp mano mokyklos draugų!

Tas mano aplaidus įvykis galėjo įvykti todėl, kad aš kurį laiką buvau labai atsipalaidavusi, ko (žinodama apie savo „judinimo“ galimybes) tokiomis aplinkybėmis visiškai **negalėjau sau leisti**. Bet visi mes kažkada darome didesnes ar mažesnes klaidas ir, kaip sakoma — iš klaidų ir mokomės. Nors, tiesą sakant, aš pasirinkčiau mokytis iš ko nors kito...

Mano klasės vadove tuo metu buvo mokytoja Gibienė, švelni ir gera moteris, kurią visi mokiniai nuoširdžiai dievino. O mūsų klasėje mokėsi jos sūnus — Remis,

kuris, gaila, buvo išpaikintas ir nemalonus berniukas, visada visus niekinantis, besityčiojantis iš mergaičių, ir visus įžeidinėdamas prieš visą savo mamos klasę. Mane visada stebino, kad būdama tokiu atviru, protingu ir maloniu žmogumi, jo mama užsispyrusiai nenorėjo matyti savo mylimos „atžalėlės“ tikrojo veido... Tikriausiai tai tiesa, kad meilė kartais gali būti iš tikrųjų akla. Ir jau šiuo atveju, ji buvo akla natūraliai...

Tą „piktą lemiančią“ dieną Remis atėjo į mokyklą jau gerokai „užsivedęs“ ir iš karto pradėjo ieškoti „atpirkimo ožio“, kad ant jo galėtų išlieti visą kažkur sukauptą pyktį. Na ir, žinoma, man „pasisėkė“ tuo momentu atsirasti jo akiratyje, ir turbūt todėl, kad mes nuo pat pradžių nelabai vienas kitą mėgome, tą dieną jam aš pasirodžiau tuo karštai geidžiamu „buferiu“, ant kurio jis nekantravo išlieti visą nežinia iš kur atsiradusį nepasitenkinimą.

Nenoriu būti neobjektyvi, bet to, kas per sekančias kelias minutes atsitiko, nesmerkė nė vienas mano, net ir pats bailiausias, bendraklasis. Ir net tie, kurio manęs nelabai mėgo, sieloje buvo labai patenkinti, kad atsirado kažkas, kas nepabijėjo įpykusios mamos „audros“ ir gerokai pamokė įsivaizdinantį triukšmadarį. Tiesa, pamoka, atrodo, buvo šiek tiek žiauroka, ir jeigu būčiau galėjusi rinktis, aš, tikriausiai, su juo taip niekada daugiau nepasielgčiau. Kaip mane begrauztų sąžinė ir bebūtų gaila, reikia pripažinti, kad ši pamoka „sudirbo“ nuostabiai sėkmingai, ir nevykėlis „uzurpatorius“ daugiau niekada nerodė jokio noro terorizuoti savo klasės...

Išsiringęs, kaip jis manė, savo „auką“, Remis pasuko tiesiai prie manęs, ir aš supratau, kad nuo konflikto man išsisukti nepavyks. Jis, kaip paprastai, pradėjo mane „užgaulioti“ ir čia aš staiga pratrūkau... Gal būt todėl, kad aš jau senai pasąmonėje to laukiau? Arba, gal būt, paprasčiausiai nusibodo visa tai kęsti, be atsako paliekant nachališką elgesį? Šiaip ar taip, sekančią sekundę, jis, gavęs stiprų smūgį į krūtinę, nulėkė nuo savo suolo link lentos ir nuskriejęs oru apie tris metrus, inkščiančiu maišu šleptelėjo ant grindų...

Aš taip niekada ir nesužinojau, kaip man gavosi toks smūgis. Nuostabiausiai, kad Remi aš visiškai net **nepaliečiau** — tai buvo grynas **energetinis smūgis**, bet kaip aš tai padariau, negaliu paaiškinti ir šiandien. Klasėje pakilo neapsakomas šurmulyš — kažkas iš baimės inkštė ... kažkas šaukė, kad reikia iškviesti greitąją pagalbą ... o kažkas nubėgo pakviesti mokytojos, nes koks jis bebūtų, visvien jis buvo **jis** „sumuštas“ sūnus. O aš, visiškai suglumusi nuo įvykio, stovėjau sustingusi ir niekaip negalėjau suprasti, kaip gi, galų gale, visa tai įvyko...

Remis ant grindų dejavo, vaizduodamas beveik mirštančią auką, sukeldamas man panišką baimę. Aš neturėjau supratimo, ant kiek stiprus buvo smūgis, todėl negalėjau net maždaug žinoti, ar jis apsimeta, kad galėtų man atkeršyti, ar jam iš tikrųjų taip bloga. Kažkas iškviėtė greitąją pagalbą, atėjo mokytoja-mama, o aš, vis dar negalėdama nė žodžio ištarti, stovėjau „stulpu“ – toks stiprus buvo emocinis šokas.

— Kodėl tu taip padarei? — paklausė mokytoja.

Aš žiūrėjau jai į akis ir negalėjau nė žodžio ištarti. Ne todėl, kad nežinočiau ką pasakyti, o todėl, kad, paprasčiausiai negalėjau atsipeikėti nuo kraupaus sukrėtimo, kurį pati gavau nuo padaryto.

Iki šiol negaliu pasakyti, ką tada mano akyse pamatė mokytoja. Bet to audringo

pasipiktinimo, kurio visi laukėme, nebuvo, o tiksliau, nebuvo visiškai **nieko**... Ji kažkokiu tai būdu sugebėjo visą savo pasipiktinimą „užgniaužti“ ir, lyg nieko nebūtų atsitikę, liepė visiems sėsti į suolus ir pradėjo pamoką. Taip paprastai, lyg visiškai nieko nebūtų įvykę, nors nukentėjęs buvo būtent jos sūnus!

Aš negalėjau to suprasti (kaip negalėjo suprasti niekas) ir negalėjau nusiraminti, nes jaučiausi kalta. Būtų buvę daug lengviau, jeigu ji būtų mane apšaukusi, arba, paprasčiausiai, būtų išvijusi iš klasės. Aš puikiai supratau, kad jai dėl to įvykio turi būti labai sunku ir nemalonu, ir kad tai padariau būtent aš, nes man ji visada buvo labai gera ir dabar jai reikėjo skubiai (ir, pageidautina, „teisingai“!) nuspręsti dėl manęs. O taip pat aš žinojau, kad ji labai pergyvena dėl savo sūnaus, todėl kad apie jį mes dar neturėjome jokių naujienų.

Aš neatsimenu, kaip praėjo ta pamoka. Laikas slinko nepakenčiamai ilgai ir atrodė, kad tam niekada nebus galo. Sulaukusi skambučio, aš tuojau pat priėjau prie mokytojos, ir pasakiau, kad aš labai ir labai apgailėstauju ir kad aš sąžiningai ir absoliučiai nesuprantu, kaip tai galėjo atsitikti. Nežinau, ar ji ką nors žinojo apie mano keistus sugebėjimus, arba paprasčiausiai kažką pamatė mano akyse, bet kažkokiu tai būdu ji suprato, kad **jau niekas manęs nebegalės nubausti labiau, negu aš nubaudžiau pati save ...**

— Ruoškis kitai pamokai, viskas bus gerai, — tiek mokytoja tepasakė.

Aš niekada nepamiršiu tos šiurpios kankinančios laukimo valandos, kol laukėme žinių iš ligoninės... Buvo labai baisu ir kankino vienatvė, ir tai mano smegenyse visam laikui išliko kaip košmariški atsiminimai. Aš buvau kalta „**pasikėsinimu**“ į **kažkieno tai gyvybę!!!** Ir nebuvo jokio skirtumo, tai įvyko atsitiktinai ar sąmoningai. Tai buvo Žmogiška Gyvybė, ir per mano neapsižiūrėjimą ji galėjo netikėtai nutrūkti... Ir žinoma, kad tam aš neturėjau jokios teisės.

Bet, mano didžiausiam palengvėjimui, pasirodė, kad be gero išgąščio, su mūsų „teroristu-bendraklasiu“ daugiau nieko neatsitiko. Jis atsipirko nedideliu guzu ir jau kitą dieną sėdėjo savo suole, tiktai šį kartą jis elgėsi labai tyliai ir, visų nuostabai, jokių „keršto“ operacijų iš jo pusės aš nesulaukiau. Pasaulis vėl atrodė puikus!!! Aš galėjau laisvai kvėpuoti, nejausdama to baisaus virš manęs kabėjusio kaltės jausmo, kuris ilgiems metams būtų apnuodijęs mano gyvenimą, jeigu iš ligoninės būtų atėjęs kitoks atsakymas.

Žinoma, kad liko gilus apgailėstavimas ir kartus priekaišto jausmas pačiai sau, bet jau nebebuvo to kraupaus tikro baimės jausmo, kuris, kol negavome teigiamų naujovių, savo šaltomis replėmis laikė visą mano esybę. Lyg tai vėl viskas buvo gerai... Tiktai, kaip bebūtų gaila, šitas nelaimingas įvykis mano sieloje paliko tokį gilų pėdsaką, kad apie jokią „nepaprastą“ man nė iš tolo net nesinorėjo galvoti. Aš šalinaiusi net nuo mažiausio mano „keistenybės“ apsireiškimo, ir kai tik pajusdavau, kad kažkas aplink mane pradėdavo keistis, tuoj pat, nesuteikdama jokių galimybių mane vėl įtraukti į kokius tai pavojingus verpetus, aš stengdavausi tai nuslopinti.

Aš sąžiningai stengiausi būti pačiu „normaliausiu“ vaiku: mokiausi mokykloje (dargi daugiau negu paprastai!), labai daug skaičiau, tankiau negu anksčiau vaikščiojau su draugais į kiną, stropiai lankiau mano mėgstamą muzikos mokyklą... ir pastoviai jaučiau kažkokią tai gilią, maudžiančią dvasinę tuštumą, kurios negalėjo užpildyti

ti jokie paminėti užsiėmimai, netgi jei ir stengdavausi iš visų jėgų.

Vydamos viena kitą bėgo dienos, ir viskas, kas „negera ir baisu“ po truputį pradėjo užsimiršti. Laikas mano mažoje širdutėje gydė mažus ir didelius randus, ir kaip teisingai visada sako, pasirodė tikrai pačiu geriausiu ir patikimu gydytoju. Aš po truputį pradėjau atsigauti ir pamažu vis labiau ir labiau grįžau į savo „nenormaliąją“ būseną, kurios, pasirodė, visą tą laiką man labai ir labai trūko...

Ne veltui juk sako, kad net pati sunkiausia našta mums ne tokia sunki tiktai todėl, kad ji mūsų. Štai ir aš, pasirodo, labai ilgėjausi savo, man tokių artimų „nenormalumų“, kurie, kaip bebūtų gaila, jau labai tankiai priversdavo mane kentėti...

18. Nuskausminimas

Tą pačią žiemą man atsirado eilinė nepaprasta „naujovė“, kurią, turbūt, galima būtų pavadinti **savinuskausminimu**. Dideliam mano gailėsčiui, tai taip pat greitai pranyko, kaip ir atsirado. Lygiai taip pat, kaip ir daugelis mano „keistų“ sugebėjimų, kurie staiga labai ryškiai pasireikšdavo ir labai greitai išnykdavo, mano dideliame „smegenų archyve“ palikdami tikrai gerus arba blogus prisiminimus. Bet netgi ir per tą trumpą laiką, kol ši „naujovė“ buvo „veikianti“, įvyko du gana įdomūs atsitikimai, apie kuriuos man norisi čia papasakoti...

Buvo žiemos pradžia ir daugelis mano bendraklasių pradėjo lankytis čiuožykloje. Aš nelabai žavėjausi figūriniu čiuožinėjimu (tiksliau, daugiau mėgau žiūrėti). Bet mūsų čiuožykla buvo tokia graži, kad man, paprasčiausiai, patiko ten būti. Čiuožyklą kiekvienais metais įrengdavo stadione, kuris buvo pastatytas tiesiog miške (kaip ir didžioji mūsų miesto dalis) ir apjuostas aukšta plytų siena, kuri, iš tolo žiūrint, priminė miniatiūrinį miestą.

Jau spalio pradžioje ten papuošdavo didelę naujametinę eglę, o visą sieną aplink stadioną padabindavo šimtais įvairiaspalvių lempučių, kurių atspindžiai ant ledo „supindavo“ labai gražų spindintį kilimą. Vakaris ten grodavo maloni muzika, ir visa tai sukurdavo jaukią šventinę atmosferą, kurią nesinorėdavo palikti. Visi mūsų gatvės vaikai ėjo čiuožinėti, ir, žinoma, su jais į čiuožyklą ėjau ir aš. Vieną tokį malonų vakarą ir įvyko tas, ne visai paprastas atsitikimas, apie kurį aš ir norėjau papasakoti.

Paprastai mes čiuožinėdavome grandinėle po tris-keturis žmones, nes vakaris čiuožinėti po vieną buvo nelabai saugu. Reikalas tas, kad vakaris ateidavo daug „gaudančių“ pacanų, kurių niekas nemėgo ir kurie, paprastai, gadindavo kitiems nuotaiką. Jie susikabindavo po kelis žmones, ir čiuoždami labai greitai, stengdavosi gaudyti mergaites, kurios, neatlaikiusios susidūrimo smūgio, virsdavo ant ledo. Tai buvo palydima juoku ir kvatojimu, kas atrodė labai kvailai, bet, kaip bebūtų gaila, niekas iš tos „daugumos“ šito užsiėmimo nenutraukė.

Mane visada stebino, kad tarp jų, beveik jau suaugusių vaikinių, neatsirasdavo nė vieno, kuriam tokia situacija užkliūtų, ar sukeltų pasipiktinimą, ir kuris tam bent kiek pasipriešintų. O gal ir užkliūdavo, tiktai baimė buvo stipresnė?.. Juk ne veltui egzistuoja kvailas priežodis, kad: *įžūlumas — antroji laimė*... Štai tie „gaudytojai“ savo atviru įžūlumu ir prilaikė visus likusius. Tai kartodavosi kiekvieną naktį, ir neatsirasdavo nė vieno, kas būtų bent pabandęs sustabdyti akiplėšas.

Būtent į tokius kvailius „spąstus“ tą vakarą papuoliau ir aš. Pakankamai gerai nemokėdama čiuožti pačiūžomis, aš stengdavausi kaip galima toliau laikytis nuo kvailių „gaudytojų“, bet tai nelabai padėjo, nes jie kaip pasiutę, nieko aplink negailėdami, lakstė po visą aikštę. Todėl, norėjau aš to, ar ne, mūsų susidūrimas praktiškai buvo neišvengiamas...

Susidūrimas buvo stiprus ir mes visi sukritome ant ledo į vieną judančią krūvą. Užsigauti aš neužsigavau, bet staiga pajutau, kad teka kažkas karšto ir tirpsta koja. Aš kažkaip išsprūdau iš ant ledo besikapanojančio kūnų kamuolio ir pamačiau, kad kažkoku būdu man žiauriai perpjauta koja. Turbūt aš stipriai susidūriau su vienu iš krentančių vaikinių ir kažkurio pačiūža taip žiauriai mane sužeidė.

Reikia pasakyti, kad tai atrodė labai nemaloniai... Mano pačiūžos buvo su trumpaauliais batukais (gauti su ilgais auliukais tuo metu buvo neįmanoma), ir aš pamačiau, kad mano koja prie kulksnies perpjauta beveik iki pat kaulo... Kiti taip pat tai pamatė ir čia prasidėjo panika. Silpnų nervų mergaitės alpo, todėl kad vaizdas, sąžiningai sakant, buvo kraupokas. Savo nuostabai, aš neišsigandau ir nepradėjau verkti, nors pirmosiomis sekundėmis buvo beveik šoko būseną. Iš visų jėgų suspaudusi žaizdą, aš stengiausi susikaupti ir galvoti apie ką nors malonaus, kas, dėl draskančio skausmo kojoje, pasirodė ne visai paprasta. Per pirštus sunkėsi kraujas ir dideliais lašais lašėjo ant ledo, pamažu subėgdamas į nedidelę balutę...

Žinoma, tai niekaip negalėjo nuraminti ir taip jau įaudrintus vaikus. Kažkas nubėgo kviesti greitąją pagalbą, o kažkas negrabiai bandė man padėti, sunkindamas ir taip man nemalonią situaciją. Tada aš pabandžiau dar kartą susikaupti ir pagalvojau, kad kraujavimas **privalo sustoti**. Ir ėmiau kantriai laukti. Visų nuostabai, tiesiog po minutės, pro mano pirštus kraujas nebesisunkė! Mūsų vaikų aš paprašiau, kad padėtų atsistoti. Laimei, ten buvo ir mano kaimynas Romas, kuris niekada ir niekaip man neprieštaraudavo. Aš jo paprašiau padėti atsikelti. Jis pasakė, kad jeigu aš atsistosiu, tai kraujas tikriausiai vėl „pasipils upe“. Aš atitraukiau rankas nuo žaizdos... ir kaip mes visi nustebome pamatę, kad kraujas visiškai nebebėga! Atrodė tai labai nepaprasta — žaizda buvo didelė ir atvira, bet beveik visiškai sausa.

Kai pagaliau atvažiavo greitoji pagalba, mane apžiūrėjęs gydytojas niekaip negalėjo suprasti, kas gi atsitiko ir kodėl man, esant tokiai didelei žaizdai, neteka kraujas. Bet jis nežinojo dar ir to, kad man ne tiktai netekėjo kraujas, bet kad aš dar ir naučiau **visiškai jokio skausmo!** Aš mačiau žaizdą savo akimis, ir pagal visus gamtos dėsnius privalėjau jausti laukinį skausmą... kurio, kaip nekeista, visiškai nebuvo. Manė nuvežė į ligoninę ir pasiruošė susiūti.

Kada aš pasakiau, kad anestezijos nenoriu, gydytojas į mane pažiūrėjo kaip į lengvai išprotėjusią ir pasiruošė suleisti man nuskausminamuosius. Tada aš jam pareiškiau, kad šauksiu... Tada jis labai atidžiai į mane pažvelgė, palingavo galvą, ir pradėjo siūti. Buvo labai keista stebėti, kaip mano kūnas persmeigiamas ilga adata, ir aš, vietoje kažko tai skausmingo ir nemalonaus, jaučiu tik lengvą „uodo“ įkandimą. Gydytojas visą laiką mane stebėjo ir keletą kartų paklausė, ar man viskas gerai. Aš atsakinėjau, kad taip. Tada jis pasidomėjo, ar visada panašiai su manimi darosi? Aš pasakiau, kad ne, tiktai dabar.

Nežinau, gal jis tam laikotarpiui buvo „pavažiavęs“ gydytojas, o gal man kokiu

tai būdu pavyko jį įtikinti, bet, kaip ten bebūtų, jis patikėjo ir daugiau jokių klausimų man neuždavinėjo. Maždaug po valandos aš jau buvau namuose ir su malonumu, niekaip nepasisotindama, virtuvėje mėgavausi šiltais senelės pyragaičiais, ir nuoširdžiai stebėjausi savo laukiniu alkio jausmu, lyg tai būčiau nevalgiusi keletą dienų. Žinoma, dabar aš suprantu, kad tada, dėl savo „pasigydyimo“, buvau praradusi labai daug energijos, kurią skubiai reikėjo atstatyti, bet tada, žinoma, aš to negalėjau žinoti.

Antrasis tokio pat keisto savinuskaušminimo atvejis buvo operacijos metu, kuriai prikalbėjo mūsų šeimos gydytoja Dana. Kiek aš save atsimenu, mes su mama labai tankiai sirgdavome angina. Tai atsitikdavo ne tiktai nuo peršalimo žiemą, bet taip pat ir vasarą, kai būdavo labai sausa ir šilta. Užtekdavo mums bent kiek sukaisti, kaip mūsų angina tuoj pat prisistatydavo ir priversdavo mus savaitę ar dvi vartytis lovoje, ko nė aš, nė mama, vienodai labai nemėgdavome. Ir štai, pasitarusios, mes pagaliau nusprendėme įsiklausti į „profesionalios medicinos“ balsą, ir pašalinti tai, kas mums tankiai trukdė normaliai gyventi (Nors, kaip vėliau pasirodė, tai šalinti nebuvo jokio reikalo, ir tai buvo eilinė mūsų „visažinančių“ gydytojų klaida).

Operacijos laiką paskyrė vieną iš eilinių dienų, kai mama, žinoma, kaip ir visi kiti, dirbo. Mes su ja susitarėme, kad pirma, ryte, operuotis eisiu aš, o jau po darbo tai padarys ji. Bet mama garantuotai pažadėjo, kad ji pasistengs ateiti bent pusvalandį prieš tai, kol gydytojas pradės mane „taršyti“. Kaip keista, bet baimės aš nejutau, bet buvo kažkoks įkyrus neužtikrintumo jausmas. Tai buvo pirma mano gyvenime operacija, ir neturėjau nė mažiausio supratimo, kaip tai bus daroma.

Iš pat ryto, laukdama kol kada nors tai prasidės, aš pirmyn-atgal, kaip liūtukas narve, vaikščiojau koridoriumi. Tada, kaip ir dabar, aš labiausiai nemėgau ko nors ar kieno nors laukti. Ir aš geriau rinkčiausi bet kokio „pūkuoto“ neapibrėžtumo pačią nemaloniausią realybę. Kada aš žinodavau, kas ir kaip vyksta, arba reikėdavo ką nors nuspręsti, aš būdavau pasiruošusi su tuo kovoti. Mano supratimu, nebuvo neišsprendžiamų situacijų — buvo tiktai neryžtingi ir abejingi žmonės. Todėl ir tada, ligoninėje, man labai norėjosi kaip galima greičiau atsikratyti virš mano galvos kabančio „nemalonumo“, ir žinoti, kad viskas jau praeityje...

Ligoninės aš niekada nemėgau. Tokia gausybė vienosė patalpose surinktų kenčiančių žmonių man kėlė tikrą siaubą. Aš norėjau, bet niekuo negalėjau jiems padėti, ir tuo pat metu aš jaučiau jų skausmą taip pat stipriai (matyt, visiškai „įsijungiu“), lyg tai būtų mano skausmas. Aš bandžiau nuo to kažkaip gintis, bet tai užgriuvo tikra lavina, nepalikdama jokios galimybės nuo to skausmo kažkaip išsisukti. Man norėjosi užsimerkti, užsisklęsti savyje ir nuo to viso neatsisukant bėgti kaip galima greičiau ir toliau...

Mama vis dar nesirodė, ir aš pradėjau nervintis, kad ją būtinai kas nors užlaikys, ir ji, tikriausiai, iš viso negalės ateiti. Tuo laiku aš jau pavargau vaikščioti ir, prisišliejusi prie budinčio gydytojo durų, sėdėjau, tikėdamasi, kad kas nors vis dėlto išeis, ir man nebereikės daugiau laukti. Iš tiesų, po kelių minučių pasirodė labai malonus budintis gydytojas ir pasakė, kad mano operaciją galima pradėti jau po pusvalandžio... jeigu aš, žinoma, tam pasiruošusi. Pasiruošusi aš buvau jau seniai, bet niekaip nesiryžau tai daryti nesulaukusi mamos, nes ji prižadėjo būti laiku, o pažadų mes buvome įpratusios visada laikytis.

Laikas ėjo, bet mano didžiam nusivylimui, niekas nepasirodė. Man vis sunkiau ir sunkiau darėsi laukti. Pagaliau aš karingai nusprendžiau, kad, turbūt, vis dėl to bus geriau, jeigu aš eisiu dabar, tada visas tas košmaras greičiau praeis. Aš visa susikauptiau ir pasakiau, kad pasiruošusi eiti dabar, jeigu, žinoma, jis gali mane priimti.

— O kaip dėl tavo mamos? — nustebę paklausė gydytojas.

— Tai bus mano siurprizas, — atsakiau aš.

— Na, tai eime, didvyre! — nusišypsojo gydytojas.

Jis nusivedė mane į nedidelį, labai baltą kambarį, pasodino į didelį (mano gabaritams) krėslą ir pradėjo ruošti instrumentus. Malonaus tame, žinoma, buvo maža, bet aš kantrai stebėjau viską, ką jis darė, ir mintyse sau kartočiau, kad viskas bus labai gerai, ir kad aš nė už ką nepasiduosiu.

— Nebijok, dabar aš tau suleisiu vaistukų, ir nieko nematysi ir nejudysi, — pasakė gydytojas.

— Aš nenoriu vaistukų, — paprieštaravau aš, — aš noriu matyti, kaip tai atrodo.

— Tu nori matyti savo glandas?!. — nustebo jis.

Aš oriai linktelėjau.

— Patikėk manimi, tai nėra taip malonu, kad į jas žiūrėti, — pasakė gydytojas, — ir tau skaudės, aš negaliu tau to leisti.

— Jūs manęs nenuskausminsit, arba aš nieko iš vis nedarysiu, — užsispyriau aš. — Kodėl Jūs man nepaliekate pasirinkimo teisės? Jeigu aš maža, tai dar nereiškia, kad neturiu teisės pasirinkti, kaip man elgtis su savo skausmu!

Gydytojas plačiai išplėtęs akis žiūrėjo į mane, ir atrodė, kad negali patikėti tuo, ką girdėjo. Kažkodėl tai man pasidarė labai svarbu, kad jis patikėtų. Mano vargšai nervai buvo iki kraštutinumo įtempti, ir aš jaučiau, kad dar vos-vos, ir mano įtemptu veideliu patekės išdavikiškų ašarų upeliai, bet to leisti aš niekaip negalėjau.

— Na, prašau, aš pasižadu, kad niekam ir niekada to nepasakysiu, — vis dar maldavau aš.

Jis ilgai į mane žiūrėjo, paskui atsiduso ir pasakė:

— Aš tau leisiu, jeigu tu pasakysi, kam viso to tau reikia.

Aš pasimečiau. Tada aš ir pati nelabai supratau, kas privertė taip tvirtai priešintis tai įprastai „gelbėjančiai“ anestezijai. Bet aš sau neleidau atsipalaiduoti, suprasdama, kad skubiai reikia surasti kokį nors atsakymą, jeigu aš nenoriu, kad šis nuostabus gydytojas persigalvotų, ir viskas įvyktų įprastu būdu.

— Aš labai bijau skausmo, ir štai dabar nusprendžiau jį nugalėti. Jeigu Jūs man padėsite, aš būsiu Jums labai dėkinga, — rausdama pasakiau aš.

Mano problema buvo tame, kad aš visiškai nemokėjau meluoti. Ir aš pamačiau, kad gydytojas iš karto viską suprato. Tada, neleisdama jam ką nors atsakyti, aš išdrožiau:

— Prieš keletą dienų aš nustojau jausti skausmą, ir noriu tai patikrinti!..

Gydytojas ilgai tiriančiai į mane žiūrėjo.

— O tu apie tai kam nors sakei? — paklausė jis.

— Ne, kol kas niekam, — atsakiau aš. Aš su visomis smulkmenomis jam papasakojau apie įvykį čiuožykloje.

— Na, gerai, pabandykime, — pasakė gydytojas. — Bet jeigu skaudės, tu nebe-

galėsi apie tai pasakyti, supratai? Todėl tuojau pat kelk ranką, jeigu pajausi skausmą, susitariame? — aš linktelėjau.

Jeigu nuoširdžiai, aš visiškai nebuvo tikra, kam į visa tai aš įsivėliau. Aš netgi nebuvo visiškai tikra, ar iš tikrųjų su visu tuo aš susitvarkysiu, ir ar nereikės dėl visos tos beprotiškos istorijos karčiai pasigailėti. Aš mačiau, kaip gydytojas paruošė nuskausminamuosius ir špricą pasistatė ant stalelio šalia savęs.

— Tai nenumatytam atvejui, — šiltai nusišypsojo jis. — Na, ką, važiuojam?

Sekundei visas šis sumanymas man pasirodė siaubingas, ir staiga man užsinorėjo būti tokia, kaip visi — normalia, paklusnia dešimtmete mergaite, kuri užsimerkia vien todėl, kad ji labai bijo. O man iš tikrųjų buvo baisu... Bet todėl, kad buvau įpratusi nesitraukti, aš oriai linktelėjau ir pasirošiau stebėti. Tiktai po daugelio metų aš iš tikrųjų supratau, kuo tada tas mielas gydytojas rizikavo... Ir dar man visam laikui liko „paslaptimi po septynių užraktų“, **kodėl** jis tai padarė. Bet tada viskas atrodė visiškai normalu, ir, tiesą sakant, aš neturėjau laiko stebėtis.

Operacija prasidėjo, ir aš kažkaip tai iš karto nusiraminau — lyg tai iš kažkur žinojau, kad viskas bus gerai. Dabar aš negaliu prisiminti visų smulkmenų, bet labai gerai atsimenu tai, kaip atrodė „tas“, kas tiek metų, po kiekvieno peršalimo ar perkaitimo, negailestingai kankino mane ir mamą... Pasirodo, tai buvo du pilki, kraupiai raukšlėti kažkokios materijos kamuolėliai, kurie net nebuvo panašūs į normalų žmogaus kūną! Turbūt, pamačius tokią „šlykštynę“, mano akys pasidarė kaip šaukštai, nes gydytojas nusijuokė ir pasakė:

— Kaip matai, ne visada iš mūsų pašalinama kažkas gražaus!

Po keleto minučių operacija buvo baigta, ir aš negalėjau patikėti, kad viskas jau praaišėjo. Mano drąsuolis gydytojas, šluostydamas visą prakaituotą veidą, mielai šypsojosi. Jis kažkodėl atrodė kaip „išsunkta citrina“... Tikriausiai mano keistas eksperimentas jam brangiai atsiėjo ir jam buvo nelengva.

— Na, didvyre, vis dar neskauda? — atidžiai žiūrėdamas man į akis, paklausė jis.

— Tik vos vos peršti, — atsakiau aš, kas buvo nuoširdi ir absoliuti tiesa.

Koridoriuje mūsų jau laukė labai susijaudinusi mama. Pasirodo, kad darbe atsirado nenumatytos aplinkybės, ir, kaip ji besiprašė, viršininkai nenorėjo jos išleisti. Aš tuoj pat pasistengiau ją nuraminti, bet apie viską papasakoti teko gydytojui, nes man kalbėti buvo dar sunkoka. Po šių dviejų įsimintų atvejų, „savinuskausminantis efektas“ visiškai pradingo ir daugiau niekada nebeatsirado.

19. Kaimynė

Kiek aš save atsimenu, mane visada žavėjo žmonių troškimas gyventi ir mokėjimas džiaugtis dargi pačiose beviltiškose arba liūdnoje situacijose. Tiksliau pasakius — Aš visada mėgau „stiprios dvasios“ žmones. Tuo laiku, tikru „išgyvenimo“ pavyzdžiu man buvo mūsų jauna kaimynė — Leokadija. Mano jautrią vaikišką sielą jos vyriškumas ir jos tikras **nesunaikinamas noras gyventi**. Leokadija buvo mano šviesiuoju kumyru ir aukščiausiu pavyzdžiu to, kaip **aukštai žmogus gali pakilti virš bet kokio fizinio negalavimo**, neleisdamas tam negalavimui nė sugriauti jo asmeny-

bės, nè jo gyvenimo...

Kai kurios ligos **išgydomos**, ir reikia tik kantrybės, kad sulauktum, kada tai kada nors atsitiks. Jos gi liga buvo **visam likusiam gyvenimui** ir, kaip bebūtų gaila, jokios vilties kada nors tapti normaliu žmogumi ta didvyriška jauna moteris neturėjo.

Gyvenimas – išdaigininkas su ja pasielgė labai žiauriai. Kai Leokadija buvo visiškai dar maža, bet absoliučiai **normali** mergaitė, jai „nusišypsojo laimė“ labai nesėkmingai nukristi nuo akmeninių laiptų ir pažeist stuburą ir krūtinkaulį. Gydytojai negarantavo, kad iš vis kada nors ji galės vaikščioti. Bet po kurio laiko, tai stipriai, gyvenimą mylinčiai mergaitei, jos pasiryžimo ir užsispyrimo dėka, vis dėl to pavyko pakilti iš ligonio lovos ir lėtai, bet tvirtai pradėti dėlioti savo „pirmuosius žingsnius“...

Lyg tai viskas baigėsi gerai. Bet, visų siaubui, po kurio laiko pas ją iš priekio ir nugaros pradėjo augti didžiulė kraupi kupra, kuri vėliau jos kūną sudarkė iki neatpažįstamo... Ir kas buvo visų keisčiausia — gamta, lyg pasityčiodama, apdovanojo tą mėlynakę mergaitę neapsakomai gražiu, šviesiu ir tobulu veidu, tuo pačiu lyg norėdama parodyti, kokia tobulai gražia ji galėjo būti, jei ne tas jai paruoštas žiaurus likimas...

Aš net nebandau įsivaizduoti, per kokį sielos skausmą ir vienatvę turėjo praeiti ta nuostabi moteris, dar būdama maža mergaitė bandanti kažkaip tai **priprasti** prie savo tokios baisios nelaimės. Ir kaip ji galėjo išgyventi ir nepalūžti, kada po daugelio metų, tapusi suaugusia mergina, turėjo žiūrėti į save veidrodyje ir suprasti, kad kokiu geru žmogumi ji bebūtų, paprasčiausios moteriškos laimės ji niekada nepajaus... Ji savo nelaimę priėmė tyra ir atvira širdimi, ir tikriausiai tik tai jai padėjo išsaugoti stiprų pasitikėjimą savimi, nesupykti ant viso likusio pasaulio, ir neverkšlenti dėl savo pikto, sulamdyto likimo.

Iki pat šiol, kaip šiandiena, atsimenu jos nekintančią šiltą šypseną ir džiaugsmingas šviečiančias akis, kiekvieną kartą sutinkančias mus, nepriklausomai nuo jos nuotaikos ar fizinio būvio (o juk kiekvieną kartą aš jaučiau, kaip iš tikrųjų jai buvo sunku)... Aš labai mylėjau ir gerbiau tą stiprią, šviesią moterį už jos neišsenkantį optimizmą ir jos gilų širdingą gerumą. Ir jau, rodosi, kaip tik ji ir neturėjo nè mažiausios priežasties tikėti tuo gerumu, nes daugeliu atveju ji negalėjo pajusti, kas tai yra iš tikrųjų **gyventi**. Arba, gal būt, pajuto daug giliau, negu galėjome justti mes?..

Tada aš buvau per daug maža mergaitė, kad būčiau galėjusi suprasti, kokia praraja glūdi tarp sudarkyto gyvenimo ir normalių, sveikų žmonių gyvenimo, bet aš puikiai prisimenu, kad ir po daugelio metų prisiminimai apie tą nuostabią kaimynę padėdavo man išverti dvasinius išgyvenimus ir vienatvę, kai nepalūžti iš tikrųjų būdavo labai nelengva.

Aš niekada nesuprasdavau žmonių, kurie amžinai būdavo kažkuo tai nepatenkinti ir pastoviai skųsdavosi savo pastoviai „karčiu ir neteisingu“ likimu... Ir aš niekada nesuprasdavau priežasties, kuri **suteiktų jiems teisę** manyti, kad nuo pat jų atsiradimo šiame pasaulyje dienos, laimė **iš anksto nulemta** ir, kad jie tiesiog turi „**pri-gimtinę teisę**“ į tą nepažeidžiamą (ir visiškai neužsitarnautą!) laimę...

Aš gi tokia užtikrinta dėl „būtinios“ laimės niekada nebuvau ir, matyt todėl, nemaniau, kad mano likimas „kartus ir neteisingas“, o atvirkščiai, sieloje buvau laimin-

gu vaiku, kas ir padėdavo man nugalėti daugelį kliūčių, kurias labai „dosniai ir pastoviai“ man dovanodavo mano likimas... Paprasčiausiai kartais ištikdavo trumpos krizės, kada būdavau labai liūdna ir vieniša, ir atrodydavo, kad tiktai užtenka viduje pasiduoti, daugiau nebeieškoti savo „nepaprastumo“ priežasčių, nebesikauti už savo „neįrodytą“ tiesą, kaip viskas atsistos į savo vietas... Ir daugiau nebus nė nuoskaudų, nė kartelio dėl neužtarnautų priekaištų, nė jau pastoviai besitęsiančios vienatvės.

Bet ryte aš sutikdavau savo mielą, kaip ryškią saulutę bešviečiančią kaimynę Leokadiją, kuri džiaugsmingai paklausdavo:

— Kokia nuostabi diena, ar ne tiesa?..

Ir man, sveikai ir stipriai, tuoj pat pasidarydavo labai gėda už savo neatleistą silpnumą, ir, kaip prinokęs pomidoras nuraudusi, suspausdavau tada dar mažus, bet gana „kryptingus“ savo kumštelius, ir vėl buvau pasiruošusi kautis su visu mane supančiu pasauliu, kad dar labiau apginčiau savo „keistenybes“ ir pačią save...

Prisimenu, kaip vieną kartą, po eilinio „dvasinio sugniuždymo“, sode aš viena sėdėjau po savo mėgstama sena obelimi, mintyse mėgindama „išdėstyti į lentynėles“ savo abejones ir klaidas, ir gautu rezultatu buvau labai nepatenkinta. Mano kaimynė Leokadija po savo langais sodino gėles (su jos negalia tai buvo labai sunku daryti) ir mane galėjo puikiai matyti. Tikriausiai jai nelabai patiko mano tuometinė nuotaika (kuri visada, gera ar bloga, visada matosi iš mano veido), nes ji priėjo prie tvoros ir paklausė — gal aš noriu su ja papusryčiauti jos pyragaičiais?

Aš su malonumu sutikau — jos artumas visada mane labai maloniai nuteikdavo ir nuramindavo, be to, kaip ir visada, jos pyragaičiai buvo labai skanūs. Ir dar, man labai norėjosi su kuo nors pakalbėti apie tai, kas mane jau kelios dienos kankino, o tuo dalintis su kuo nors namuose, tuo metu man kažkodėl nesinorėjo. Paprasčiausia, pašalinio žmogaus nuomonė kartais galėdavo duoti daugiau „peno smegenims“, negu amžinai dėl manęs pergyvenančių mano mamos ir senelės budrus dėmesys. Todėl aš su malonumu priėmiau kaimynės pasiūlymą ir nuėjau su ja pusryčiauti, jau iš anksto jausdama stebuklingą mano mėgstamų vyšninių pyragaičių kvapą.

Aš nebuvau labai „atvira“ dėl savo „keistų“ sugebėjimų, bet laikas nuo laiko su Leokadija dalindavausi savo nesėkmėmis arba nuoskaudomis, nes ji buvo puiki klausytoja ir niekada nesistengdavo manęs „apsaugoti“ nuo kokių nors nemalonumų, ką, kaip bebūtų gaila, labai dažnai darydavo mama ir tuo mane versdavo, kalbant su ja, užsidaryti labiau, negu man norėjosi. Tą dieną aš Leokadijai papasakojau apie savo mažą „sužlugimą“, kuris įvyko mano eilinių „eksperimentų“ metu, ir kuris mane labai nuvylė.

— Neverta taip pergyventi, mieloji, — pasakė ji. — **Gyvenime nebaisu nugriūti, svarbu visada mokėti pasikelti.**

Praėjo daug metų nuo tų šiltų nuostabių pusryčių, Bet tie žodžiai visam laikui įsirėžė į mano atmintį ir pasidarė viena iš „nerašytų“ taisyklių mano gyvenime, į kurio duobes, kaip bebūtų gaila, man prisėjo „kristi“ labai daug kartų, bet iki šiol visada pavykdavo atsikelti.

Bėgo dienos, aš vis labiau ir labiau pripratau prie savo nuostabaus ir tokiu į nieką nepanašaus gyvenimo, ir nežiūrint pasitaikančių mažų nesėkmių, jame jaučiausi iš tikrųjų laiminga. Tuo laiku aš jau aiškiai supratau, kad negalėsiu surasti nieko, su kuo

galėčiau atvirai dalintis tuo, kas su manimi pastoviai vykdavo, ir jau ramiai, daugiau nesisielodama ir nebandydama kam nors ir ką nors įrodinėti, su tuo susitaikiau. Tai buvo **mano pasaulis**, ir jeigu jis kam nors nepatiko, prievarta aš nesiruošiau nieko ten kviesti.

Atsimenu, vėliau, skaitydama vieną iš tėvelio knygų, aš atsitiktinai aptikau vieno seno filosofo eilutes, kurios buvo užrašytos prieš daug amžių, ir kurios tada mane labai nudžiugino ir kažkiek nustebino:

„Būk“ kaip visi, nes kitaip gyvenimas taps nepakeliamu. Jeigu žiniomis arba sugebėjimais labai toli atitrūksi nuo normalių žmonių, tavęs nebesupras ir palaikys bepročiu. Į tave pasipils akmenys, nuo tavęs nusisuks tavo draugas“...

Reiškia jau tada (!) pasaulyje buvo „nepaprasti“ žmonės, kurie savo karčia patirtimi **žinojo**, kaip visa tai nepaprasta, ir manė, kad būtina perspėti, o jeigu pasiseks — ir apsaugoti tokius pat „nepaprastus“, kokie ir jie patys buvo, žmonės!!!

Tie paprasti, kažkada tai seniai gyvenusio žmogaus, žodžiai sušildė mano sielą ir pasėjo mažutėlę viltį, kad **kada nors galbūt aš sutiksiu ką nors dar**, kuris visiems kitiems bus toks pats „nepaprastas“, kaip ir aš pati, ir su kuo aš laisvai galėsiu, nebijodama, kad mane sutiks „šakėmis“ arba, geriausiu atveju” negailestingai išjuoks, kalbėti apie bet kokias „keistenybes“ ir „nenormalumus“. Bet ši viltis buvo dar tiek mažutėlė ir man netikėta, kad aš nutariau kuo mažiau apie ją svajoti, kad, nesėkmės atveju, būtų mažiau skausminga „nusileisti ant žemės“ iš mano gražių svajonių į žiaurią tikrovę...

Dar gi iš savo trumpos patirties aš jau supratau, kad visose mano „keistenybėse“ nebuvo nieko blogo ar negatyvaus. O jeigu kokie nors iš mano „eksperimentų“ ir ne labai pavykdavo, tai neigiami padariniai krisdavo tik ant manęs, bet ne ant aplinkinių žmonių. Na, o jeigu kokie nors draugai, bijodami pakliūti į mano „keistenybes“, nuo manęs nusisukdavo — tai tokie draugai paprasčiausiai man būdavo nereikalingi...

Aš dar nežinojau, kad mano gyvenimas kažkam ir, matyt dėl kažko tai, buvo reikalingas, nes į kokią pavojingą „situaciją“ aš bepakliūčiau, man visada pavykdavo iš jos išsisukti be kokių tai negatyvių pasekmių, ir visada, lyg tai, kažkas nepažįstamas, man padėdavo. Kaip, pavyzdžiui, atsitiko tą pačią vasarą, kada aš vos nenusikendau savo mėgstamoje Nemuno upėje...

20. Nepaprastas išgelbėjimas

Buvo labai karšta liepos diena, temperatūra laikėsi ne mažiau +40 laipsnių. Iki „baltumo“ įkaitęs oras buvo sausas, lyg dykumoje, ir įkvepiant tiesiog „traškėjo“ mūsų plaučiuose. Mes, neapsakomai prakaituodami, sėdėjome ant upės kranto ir, kaip į krantą išmesti perkaitę karosai, burnomis gaudėme orą... Ir jau beveik visai saulėje „iškepę“, ilgesingais žvilgsniais žiūrėjome į vandenį. Įprastos drėgmės absoliučiai nebesijautė, ir todėl visiems vaikams neapsakomai norėjosi kaip galima greičiau pasinerti. Bet maudytis mums buvo baugu, nes tai buvo kitas, mums neįprastas upės krantas, o Nemunas, kaip žinoma, nuo seno buvo gili ir nenusipėjama upė, su kuria nepatariama juokauti.

Mūsų senas mėgstamas pliažas laikinai buvo uždarytas valymui, todėl visi laiki-

nai susirinkome kažkam daugiau ar mažiau žinomoje vietoje, ir visi kol kas draugiškai „džiuvome“ ant kranto, niekaip nesiryždami maudytis. Prie pat upės augo senas didžiulis medis. Mažiausiam vėjeliui papūtus, jo ilgos „šilkinės“ šakos švelniais lapeliais glostė vandenį, o galingos senos šaknys, siekdamos upės akmenis, raizgėsi po jais ištisiniu „barzdotu“ kilimu, sudarančiu virš vandens pakilusį savotiškai gumbuotą stogą.

Kaip nekeista, tas senas protingas medis ir sudarė besimaudantiesiems realų pavojų... Kažkodėl aplink jį vandenyje susidarė daugybė mažų savotiškų „verpetų“, kurie gilyn lyg tai „įsiurbdavo“ pasitaikiusį žmogų, ir reikėjo būti labai geru plaukiku, kad išsilaikyti paviršiuje, ir kaip tyčia, po medžiu buvo labai gilus.

Bet vaikams kalbėti apie pavojų, kaip žinoma, beveik visada beprasmiška. Kuo labiau rūpestingi suaugę juos įtikinėja, kad su jais gali atsitikti nepataisoma nelaimė, tuo labiau jie įsitikinę, kad, „gal būt su kuo nors ir gali tai atsitikti, bet žinoma, kad tik ne su jais, ne čia, ir ne dabar“... O pats pavojaus jausmas, atvirkščiai — juos dar labiau traukia, tuo pačiu provokuodamas kartais ir kvailiausiems veiksmams.

Štai maždaug taip ir mes galvojome — „ketvertas didvyriškų“ kaimynų berniukų ir aš, nebeištvėrę karščio, nusprendėme išsimaudyti. Upė atrodė tyli ir rami, ir lyg tai jokios nelaimės nepranašavo. Mes susitarėme vienas kitą stebėti ir draugiškai nuplaukėme. Iš pradžių lyg tai viskas buvo kaip paprastai — srovė, kaip ir senajame mūsų plažėje, buvo nedidesnė, o gylis neviršijo jau priprasto žinomo gylio. Aš įsidrašinąu ir, daugiau savimi pasitikinti, nuplaukiau. Ir čia pat už tą per didelį pasitikėjimą savimi „dievulis stuktelėjo man per galvelę, ir dar nepagailėjo“... Aš plaukiau netoli nuo kranto, kaip staiga mane patraukė gilyn... Ir taip buvo taip netikėta, kad aš nespėjau niekaip sureaguoti, kad išsilaikyčiau paviršiuje. Mane keistai suko ir labai greitai traukė gilyn. Atrodė, kad sustojo laikas ir aš jutau, kad trūksta oro.

Tada aš dar nieko nežinojau nė apie klinikinę mirtį, nė apie jos metu pasirodantį šviečiantį tunelį. Bet tai, kas atsitiko, buvo labai panašu į tas istorijas apie klinikinę mirtį, apie kurias man daug vėliau, gyvenant tolimoje Amerikoje, teko skaityti įvairiose knygutėse...

Aš jutau, kad jeigu tuoj pat neįkvėpsiu oro, mano plaučiai paprasčiausiai suspings ir aš mirsiu. Pasidarė labai baisu, akyse temo. Staiga galvoje tvykstelėjo ryški šviesa ir visi jausmai kažkur pradingo... Atsirado akinamai ryškus, permatomas melsvas tunelis, lyg tai visas nuaustas iš mažiausių judančių sidabrspalvių žvaigždžių. Nejausdama nė dusimo, nė skausmo, aš tyliai plevėnuo jo viduje, tikrai mintyse stebėjaisi neapsakomam absoliučios laimės jausmui, kuriuo išsipildė mano ilgai lauktos svajonės. Buvo labai ramu ir gera. Visi garsai dingo, nesinorėjo judėti. Kūnas pasidarė labai lengvas, beveik besvoris. Tikriausiai tuo metu aš paprasčiausiai miriau...

Aš mačiau kažkokias labai gražias permatomas žmogiškas figūras, lėtai ir sklandžiai tuneliu artėjančias prie manęs. Visos jos šiltai šypsojosi, lyg tai kviestų prie jų prisijungti... Aš jau ruošiausi prie jų prisijungti... kaip staiga iš kažkur atsirado didžiulis šviečiantis delnas, kuris mane pagriebė ir kaip šapelį pradėjo kelti į paviršių. Smegenys tiesiog sprogo nuo staiga atsiradusių skardžių balsų, lyg tai galvoje būtų netikėtai sprogsi apsauginė pertvara... Mane kaip sviedinuką išsviedė į paviršių... ir pritrenkė tikru kriokliu gėlių, garsų ir pojūčių, kuriuos dabar kažkodėl tai jutau daug

ryškiau, negu buvau įpratusi.

Krante buvo tikra panika... Kažką šaukdami, kaimynų berniukai, rodydami į mano pusę, emocingai mosikavo rankomis. Kažkas bandė ištraukti mane į krantą. O vėliau viskas susiliejo, įsisuko į kažkokį beprotišką verpetą, ir mano vargšė pervargusi sąmonė nuplaukė į visišką tylą... Kada aš po truputį „atsipeikėjau“, berniukai aplink mane stovėjo išplėstomis nuo siaubo akimis ir visi kartu kažkuo buvo panašūs į vienodus persigandusius pelėdžiukus... Atrodė, kad visą tą laiką jie buvo tikriausiam paniškame šoke ir, tikriausiai, mintimis jau suspėjo mane „palaidoti“. Aš pasistengiau nusišypsoti, ir dar vis springdama šiltu upės vandeniu, varganai išspaudžiau, kad man viskas gerai, nors jokio gerumo tuo momentu aš nejutau.

Kaip man vėliau papasakojo, visas tas sujudimas truko apie penkias minutes, nors man, kol tą siaubingą momentą buvau po vandeniu, laikas beveik buvo sustojęs... Aš nuoširdžiai džiaugiausi, kad tą dieną su mumis nebuvo mamos. Vėliau man kažkaip tai pavyko įprašyti „kaimyninę mamą“, su kuria mus tada išleido maudytis, kad tai, kas įvyko prie upės, liktų mūsų nedidele paslaptimi, nes man visiškai nesinorėjo, kad mano mamą ir senelę išiktų širdies smūgis, tuo labiau, kad viskas jau buvo praeityje, ir nebebuvo jokio reikalo jų taip beprasmiškai gąsdinti. Kaimynė iš karto sutiko. Tikriausiai jai taip pat buvo geidžiamiausias variantas, nes jai nelabai norėjosi, kad kas nors sužinotų, kad ji nepateisino bendro pasitikėjimo ja...

Bet tą kartą viskas baigėsi gerai, visi buvo gyvi ir laimingi, ir nebebuvo jokios priežasties apie tai daugiau kalbėti. Tiktai dar daug daug kartų po mano nesėkmingų „maudynių“, sapne aš sugriždavau į tą patį žaižaruojantį melsvą tunelį, kuris kažkodėl, dėl man nežinomų priežasčių, mane traukė kaip magnetas. Ir aš vėl patirdavau tą neapsakomą ramybės ir laimės jausmą, tada dar nežinodama, kad taip daryti, kaip pasirodo, buvo labai ir labai pavojinga...

21. Netikėti svečiai

Mums visiems vakarai dvelkia nykiu ilgesiu
Mums vakaras rodos kartaus praradimo šaukliu
Dar viena diena, lyg plaustas upėje į “vakar”
Nueina, nueina... nuėjo... **Ir nebebus sugrižimo.**

Marija Semionova

Po poros savaitžių nuo tos nelaimingos dienos ant upės kranto, mane pradėjo lankyti man nepažįstamų mirusių žmonių dvasios (arba tiksliau — esybės). Tikriausiai mano nuolatiniai sugrižimai į melsvajį kanalą kažkodėl tai „suerzino“ iki tol ramiai tyloje egzistavusias sielas... Tiktai, kaip vėliau pasirodė, toli gražu ne visos iš jų iš tikrųjų buvo tokios jau ramios... Ir tiktai po to, kai pas mane pabuvojo daugybė pačių įvairiausių, labai liūdnu ir giliai nelaimingų bei nenurimstančių dvasių, aš supratau, kiek iš tikrųjų labai svarbu tai, **kaip** mes nugyvename savo gyvenimą ir kaip gaila, kad apie tai pagalvojame tiktai tada, kai jau būna per daug vėlu ką nors pakeisti, ir kai mes paliekami bejėgiai prieš žiaurų ir nepermaldaujamą faktą, kad jau **nieko ir niekada nebegalėsime ištaisyti...**

Man norėjosi bėgti į gatvę, griebti žmones už rankų, ir šaukti visiems ir kiekvie-

nam, kaip kraupu ir baisu, kada viskas būna per vėlai!.. Ir dar, man iki skausmo norėjosi, kad kiekvienas žmogus žinotų, kad „**vėliau**“ jau niekas ir niekada nebeпадès!.. Bet, kaip bebūtų gaila, jau tada aš puikiai supratau, kad viskas, ką aš gausiu už tokį „nuoširdų perspėjimą“, viso labo bus tik lengvas kelias į beprotnamį, arba (geriausiu atveju) sukels juoką... Be to, ką gi aš, maža dešimtmėte mergaitė, galėjau kam nors įrodyti, kurios niekas nenorėjo suprasti ir kurią, paprasčiausiai, galima buvo laikyti „kažkiek keista“...

Aš nežinojau, ką aš turėjau daryti, kad padėčiau visiems tiems nelaimingiems, dėl savo klaidų arba žiauraus likimo kenčiantiems žmonėms. Aš, užmiršdama apie save ir norėdama kiek galima daugiau atsiverti, kad iki manęs galėtų prisibelsti” visi, kam tik to reikėjo, buvau pasiruošusi valandų valandas klausytis jų prašymų. Ir štai, prasidėjo tikras mano naujųjų svečių „potvynis“ kurie, sąžiningai sakant, iš pradžių mane kažkiek gąsdino.

Pati pirmoji pas mane pasirodė moteris, kuri iš karto kažkuom man patiko. Ji buvo labai liūdna, ir aš pajutau, kad kažkur giliai jos sieloje „kraujuoja“ neužgijusi žaizda, kuri neleidžia jai ramiai išeiti. Nepažįstamoji pirmą kartą pasirodė, kai aš, jaukiai „kamuoliuku“ susirangiusi tėtės krėslė, su dideliu susidomėjimu „rijau“ knygą, kurią iš namų išnešti buvo draudžiama. Kaip paprastai, su dideliu malonumu mėgavausi skaitymu, ir taip giliai įsijaučiau į nepažįstamą ir taip jaudinantį pasaulį, kad ne iš karto pastebėjau savo nepaprastą viešnią.

Pirmiausia atsirado nerimastingas svetimo artumo jausmas. Jausmas buvo labai keistas — lyg tai staiga būtų dvelktelėjęs lengvas vėsus vėjelis, ir oras prisipildė permatomu vibruojančiu rūku. Aš pakėliau galvą ir tiesiai prieš save pamačiau labai gražią, jauną šviesiaplaukę moterį. Jos kūnas lengvai švytėjo melsva šviesa, bet visu kitu, ji atrodė visai normaliai. Nepažįstamoji, neatitraukdama akių, žiūrėjo į mane ir lyg tai kažko maldavo. Staiga išgirdau:

— Prašau, padėk man...

Ir nors jos lūpos nesujudėjo, aš labai aiškiai girdėjau žodžius, tiktai jie skambėjo šiek tiek kitaip, garsas buvo švelnus ir šlamantis. Ir čia aš supratau, kad ji su manimi kalba taip pat, kaip aš buvau girdėjusi anksčiau — balsas skambėjo tiktai mano galvoje (kaip aš vėliau sužinojau, buvo **telepatinis**).

— Padėk man... — Vėl tyliai sušlamėjo.

— Kuo aš galiu padėti? — paklausiau aš.

— Tu mane girdi, tu gali su ja kalbėti... — atsakė nepažįstamoji.

— Su kuo aš turiu kalbėti? — pasidomėjau aš.

— Su mano mažute, — sekė atsakymas.

Ją vadino Veronika. Ir, kaip pasirodė, ta liūdna ir tokia graži moteris beveik prieš metus mirė nuo vėžio, kai jai buvo tik apie trisdešimt metų, ir jos maža šešiametė dukrytė negalėjo jai to atleisti, nes galvojo, kad mama ją pametė ir dėl to labai giliai nuo to kentėjo. Kai ji mirė, Veronikos sūnus buvo per daug mažas, ir nesuprato, kad jo mama daugiau niekada nebegrįš... ir kad nakčiai ji visada guldys jau svetimos rankos, ir jo mėgstamą lopšinę dainuos kažkoks svetimas žmogus... Bet jis buvo per mažas ir neturėjo nė mažiausio supratimo apie tai, kokia skausminga gali būti tokia žiauri netektis. O štai su jo šešiamete seserimi, reikalai buvo visiškai kitokie... Štai

kodėl ta miela moteris negalėjo nusiraminti ir paprasčiausiai išeiti, kol jos mažoji dukrelė taip nevaikiškai ir giliai kentėjo...

— Kaip gi aš ją surasiu? — paklausiau aš.

— Aš tave nuvesiu, — sušlamėjo atsakymas.

Staiga tik dabar aš pastebėjau, kad jai judant, jos kūnas, lyg tai būtų išaustas iš tiršto rūko, lengvai prasismelkdavo per baldus ir kitus kietus daiktus... Aš paklausiau, ar sunku jai čia būti? Ji pasakė — taip, nes jai jau senai laikas išeiti ... Dar aš jos paklausiau, ar baisu buvo mirti? Ji pasakė, **kad mirti nebaisu, baisiau stebėti tuos, kuriuos palieki, nes tiek daug dar norisi jiems pasakyti, o pakeisti, kaip bebūtų gaila, jau nieko negalima...** Man buvo jos labai gaila, tokios mielos, bet bejėgės, ir tokios nelaimingos... Man labai norėjosi jai padėti, tiktai, gaila, aš nežinojau — kaip?

Sekančią dieną aš ramiai grįžau į namus nuo savo draugės, su kuria, paprastai, kartu mokėmės groti fortepijonu (nes savo tuo metu aš dar neturėjau). Kaip staiga, pajutusi keistą vidinį stuktelėjimą, nė iš šio, nė iš to, pasukau atgal ir nuėjau man visiškai nepažįstama gatve... Ėjau aš neilgai, kol sustojau prie labai mielo, viso skendinčio gėlynuose, namelio. Kieme, mažoje žaidimų aikštelėje, sėdėjo liūdna, smulki mergaitė. Ji labiau buvo panaši į miniatiūrinę lėlę, negu į gyvą vaiką. Tiktai ta „lėlė“ buvo neapsakomai liūdna... Ji sėdėjo visiškai nejudėdama ir atrodė viskam abejinga, lyg tai aplinkinis pasaulis jai nebūtų egzistavęs.

— Ją vadina Alina, — mano viduje sušlamėjo pažįstamas balsas, — prašau, pakalbėk su ja...

Aš priėjau prie vartelių ir pabandžiau juos atidaryti. Jausmas buvo ne iš maloniųjų — Lyg tai aš, neprašydama leidimo, būčiau prievarta lindusi į kažkieno tai gyvenimą. Bet aš pagalvojau apie tai, kokia gi nelaiminga turėjo būti vargšė Veronika, ir aš nutariau rizikuoti. Mergaitė pažvelgė į mane savo didžiulėmis, dangiškai melsvomis akimis, ir aš pamačiau, kad jos pripildytos tokiu giliu liūdesiu, kokio pas tokį mažutėlį vaiką dar neturėjo būti. Aš, bijodama išgąsdinti, priėjau prie jos labai atsargiai, bet mergaitė visiškai nesiruošė išsigąsti, tiktai nustebusi, lyg klausdama, ko man iš jos reikia, į mane žiūrėjo.

Aš prisėdau šalia jos ant medinės pertvarėlės ir paklausiau, kodėl ji tokia liūdna. Ji ilgai neatsakė, kol pagaliau per ašaras sušnibždėjo:

— Mane pametė mama, o aš ją taip myliu... Tikriausiai aš buvau labai bloga, ir dabar ji niekada nebegrįš.

Aš pasimečiau. Na, ir ką gi aš galėjau pasakyti? Kaip paaiškinti? Aš jaučiau, kad Veronika yra manyje. Jos skausmas mane tiesiog susuko į tvirtą įkaitusį kamuolį ir degino taip stipriai, kad darėsi sunku kvėpuoti. Man taip norėjosi jiems abiems padėti, kad aš nusprendžiau — tebūnie kaip bus, o nepabandžiusi aš neišeisiu. Aš per pečius apglėbiau mergaitę ir kaip galėdama švelniau pasakiau:

— Tavo mama myli tave labiau už viską pasaulyje, Alina, ir ji manęs prašė pasakyti tau, kad ji tavęs niekada nepaliko.

— Reiškia, kad ji dabar gyvena su tavimi? — atšlijo mergaitė.

— Ne. Ji gyvena tenai, kur nė aš, nė tu negalime nueiti. Jos žemiškas gyvenimas čia, su mumis, pasibaigė, ir ji dabar gyvena kitame, labai gražiam pasaulyje, iš kurio ji gali tave stebėti. Bet ji mato, kaip tu kenti, ir negali iš čia išeiti. O likti čia ji taip pat

nebegali. Todėl jai reikalinga tavo pagalba. Tu norėtum jai padėti?

— O iš kur tu viską žinai? Kodėl ji su tavimi kalba?!

Aš jaučiau, kad kol kas ji manimi netiki ir nenori manyje matyti savo draugą. Ir aš niekaip negalėjau sugalvoti, kaip šiai mažai, užsisklendusiai nelaimingai mergaitei paaiškinti, kad egzistuoja „kitas“ tolimas pasaulis, iš kurio, kaip bebūtų gaila, nėra kelio sugrįžti į mūsų pasaulį. Ir kad jos mieloji mama su manimi kalba ne todėl, kad pas ją yra pasirinkimas, o todėl kad man „nusišypsojo laimė“ būti kažkiek „kitokia“, kaip visi kiti...

— Visi žmonės skirtingi, Alinuška, — pradėjau aš. — Vieni turi talentą piešti, kiti dainuoti, o aš turiu tokį ypatingą talentą kalbėti su tais, kurie visam laikui išėjo iš mūsų su tavimi pasaulio. Ir tavo mama su manimi kalba visiškai ne todėl, kad aš jai patinku, o todėl, kad aš ją išgirdau, kai jos niekas negalėjo girdėti. Ir aš labai džiaugiuosi, kad bent kuo nors galiu jai padėti. Ji tave labai myli ir labai pergyvena dėl to, kad jai reikėjo išeiti... Jai labai skaudu tave palikti, bet tai ne jos pasirinkimas. Tu atsimeni, ji sunkiai ir ilgai sirgo? — mergaitė linktelėjo. — Štai ta liga ją ir privertė jus palikti. O dabar ji privalo išeiti į savo naująjį pasaulį, kuriame gyvena. Ir dėl to ji turi būti tikra, kad tu žinai, kad ji tave labai myli.

Mergaitė liūdnai į mane pažiūrėjo ir tyliai paklausė:

— Ji dabar gyvena su angelais?.. Tėvelis man sakė, kad ji dabar gyvena tokioje vietoje, kur viskas kaip tuose atvirukuose, kuriuos man dovanoja per Kalėdas. Ir ten tokie gražūs sparnuoti angelai... Kodėl ji kartu nepasiėmė manęs?..

— Todėl, kad tu turi nugyventi savo gyvenimą čia, mieloji, o tada tu taip pat išeisi į tą patį pasaulį, kuriame dabar yra mama.

Mergaitė nušvito.

— Reiškia, kad ten aš ją pamatysiu? — džiaugsmingai pralemeno ji.

— Žinoma, Alinuška. Todėl tu turi būti tik kantri mergaitė ir padėti savo mamai dabar, jeigu tu taip ją myli.

— Ką aš turiu daryti? — labai rimtai paklausė mergaitė.

— Tiktai galvoti apie ją ir ją atsiminti, nes ji tave mato. Ir jeigu tu neliūdėsi, tavo mama pagaliau galės nusiraminti.

— Ji ir dabar mane mato? — paklausė mergaitė ir jos lūpos pradėjo išdavikiškai virpėti.

— Taip, mieloji.

Ji, lyg susikaupdama, kuriam tai laikui nutilo, paskui stipriai suspaudė kumšteliu ir tyliai sušnibždėjo:

— Aš būsiu labai gera, mieloji mamyte... tu eik... eik, prašau... Aš tave taip myliu!..

Ašaros dideliais žirniais ritosi jos blyškiais skruostais, bet veidas buvo labai rimtas ir susikaupęs... Gyvenimas pirmą kartą jai sudavė savo žiaurų smūgį ir atrodė, lyg tai ta maža, taip giliai sužeista mergaitė staiga, lyg visiškai suaugusi, kažką dėl savęs suprato ir dabar stengiasi tai rimtai ir atvirai priimti. Mano širdis, nuo gailėsčio toms dviem nelaimingoms būtybėms, tiesiog plyšo, bet, kaip bebūtų gaila, niekuo daugiau aš negalėjau padėti... Jas supantis pasaulis buvo toks neapsakomai gražus ir švytin-tis, bet abiem jau daugiau nebegalėjo būti bendru pasauliu...

Gyvenimas kartais būna labai žiaurus ir mes niekada nežinome priežasties, dėl ko patiriame skausmą ir praradimus. Turbūt, be praradimų neįmanoma suprasti to, ką mums, užtarnautai ar dėl laimingai susiklosčiusių aplinkybių, dovanoja likimas. Tik-tai, ką gi galėjo apmąstyti ši nelaiminga, kaip sužeistas žvėrelis susigūžusi mergaitė, kada gyvenimas staiga ją užgriuvo visu savo žiaurumu ir pačiu skaudžiausiu praradimo skausmu?..

Aš dar ilgai su jomis sėdėjau ir kaip galėdama stengiausi joms abiem atrasti nors kokią tai dvasinę ramybę. Aš prisiminiau savo senelį ir tą kraupų skausmą, kurį pajutau jam mirus... Kaip gi turėjo būti baisu tai trapiai, nieko neginamai mergaitei, prarasti pačia brangiausią pasaulyje — savo mamą?..

Mes niekada nesusimąstome apie tai, kad tie, kuriuos vienaip ar kitaip iš mūsų atima likimas, savo mirties pasekmes pergyvena daug giliau, negu mes. Mes jaučiame praradimo skausmą ir kenčiame (kartais net pykdami), kad jie taip negailestingai mus paliko. Bet, kaip gi **jiems**, kada jų kančios didesnės tūkstančius kartų, **matant, kaip dėl to kenčiame mes?!.** Ir kokių bejėgių, neturėdamas galimybių nieko daugiau pasakyti ir nieko pakeisti, turi jaustis žmogus?..

Aš daug būčiau tada atidavusi, kad būčiau apie tai galėjusi perspėti žmones. Gaila, bet tokios galimybės aš neturėjau... Todėl, po liūdno Veronikos apsilankymo, aš nekantriai ėmiau laukti, kol kam nors dar galėsiu padėti. Ir gyvenimas, kaip paprastai būna, nevertė savęs ilgai laukti.

Dvasios pas mane ateidavo dieną ir naktį, jaunos ir senos, vyriškos ir moteriškos, ir visos prašydavo pakalbėti su jų dukterimi, sūnumi, vyru, žmona, tėvu, motina, seserimi... Tai tęsėsi nesibaigiančiu srautu, kol galų gale pajutau, kad man trūksta jėgų. Aš nežinojau, kad pradėdama su jais kontaktuoti, aš privalėjau sau susikurti apsaugą (ir labai stiprią), o ne emociškai, kaip krioklys, atsiverti, pamažu jiems atiduodama savo gyvenimiškas jėgas, kurių, kaip bebūtų gaila, tada aš dar nemokėjau atkurti.

Labai greitai aš nebetekau jėgų ir atguliau į lovą... Kai mama pakvietė mūsų gydytoją Daną, kad ji patikrintų, kas vėl su manimi atsitiko, ši pasakė, kad man „laikinas jėgų praradimas nuo fizinio pervargimo“... Aš niekam nieko nesakiau, nors puikiai žinojau tikrąsias to „pervargimo“ priežastis. Ir kaip jau senai darydavau, sąžiningai rijau visus vaistus, kuriuos man prirašydavo mano pusseserė, ir lovoje pragulėjusi apie savaitę, vėl buvau pasiruošusi savo eiliniams „žygiams“...

Aš seniai supratau, kad mano nuoširdūs aiškinimai to, kas su manimi iš tikrųjų vyko, man nedavė nieko daugiau, negu galvos skausmą ir pastovų mano senelės bei mamos atidžią priežiūrą. O tame, atvirai sakant, aš nemačiau jokio malonumo...

Mano ilgas „bendravimas“ su mirusių žmonių sielomis, eilinį kartą „apvertė ir taip jau neįprastą“ mano gyvenimą. Aš negalėjau užmiršti to nesibaigiančio gilios žmogiškos nevilties ir nusivylimo srauto, ir visaip stengdavausi rasti nors mažiausią būdą jiems padėti. Bet dienos bėgo, ir aš viena nieko negalėjau sugalvoti, neskaitant to, kaip vėl gi — veikti tuo pačiu būdu, tiktai daug atsargiau eikvodama savo gyvenimiškas jėgas. Bet tai, kad ramiai į įvykius aš negalėjau žiūrėti, tai vis kontaktuodavau, ir kaip mokėdama bandydavau padėti visoms nusivylusioms ir bejėgiškoms dvasioms.

Tiesa, kartais būdavo ir žaismingi, beveik juokingi atvejai, apie vieną iš kurių man norisi papasakoti...

22. Poltergeistas

Lauke buvo pilka, apsiniaukusi diena. Žemi, vandens pripampę švininiai debesys vos vos slinko dangumi, grasindami bet kurią minutę pratrūkti „lietaus siena“. Kambaryje buvo trošku, nesinorėjo nieko daryti, tiktai laukti, žvelgiant į „niekur“ apie nieką negalvoti... Bėda tame, kad būtent negalvoti, aš niekada nemokėjau, dargi tada, kada nuoširdžiai bandžiau atsipalaiduoti arba ilsėtis. Todėl aš sėdėjau tėtės krėslė ir bandžiau nuvyti savo „prislėgtą“ nuotaiką, skaitydama vieną iš savo „teigiamų“ knygų.

Po kurio laiko aš pajutau esant kažką svetimą ir mintyse pasiruošiau sutikti naują „svečią“... Bet vietoje įprasto švelnaus vėjelio, mane tiesiog prilipdė prie krėslė atlošo, o mano knygą nusviedė ant grindų. Aš labai nustebau tokiu audringu jausmų proveržiu, bet nusprendžiau palaukti ir pažiūrėti, kas bus toliau.

Kambaryje pasirodė „įsiaudrinęs“ vyras, kuris, nepasisveikinęs ir neprisistatęs (ką paprastai darydavo visi likusieji), iš kart pareikalavo, kad aš „tuoj pat eičiau su juo“, todėl kad esu jam „skubiai reikalinga“... Jis buvo taip įsiaudrinęs ir „verdantis“, kad manęs vos vos neprajuokino. Jokių liūdesių ar skausmų, kaip būdavo su visais, čia net nekvepėjo. Kad atrodyčiau kaip galima rimtesnė, aš pabandžiau susikaupti, ir ramiai paklausiau:

— O kodėl Jūs galvojate, kad aš su Jumis kur nors eisiu?

— Tu ką, nieko nesupranti? Aš miręs!!! — suriko mano smegenyse jo balsas.

— Na, kodėl gi nesuprantu, aš puikiai žinau, **iš kur jūs**, bet tai visiškai nereiškia, kad jūs turite teisę su manimi grubiai elgtis — ramiai atsakiau aš. — Kaip aš suprantu, pagalbos reikia **jums**, o ne man, todėl bus geriau, jeigu pasistengsite būti mandagesnis.

Mano žodžiai vyriškiui padarė sprogusios granatos įspūdį... Atrodė, kad jis pats tuojau susprogs. Aš pagalvojau, kad būdamas gyvas, jis tikriausiai buvo labai išpaukintas arba paprasčiausiai turėjo labai kraupų charakterį.

— Tu neturi teisės man atsakyti! Daugiau niekas manęs negirdi!!! — Vėl sustaugė jis.

Knygos kambaryje pradėjo suktis ratu ir draugiškai sudribo ant grindų. Rodėsi, kad šito keisto žmogaus viduje šėlsta taifūnas. Bet čia aš taip pat pasipiktinau ir lėtai ištariau:

— Jeigu tuojau pat nenurimsite, aš nutrauksiu kontaktą, ir jūs galėsite sau vienas „ardytis“, jeigu tai teikia jums tokį didelį malonumą.

Vyriškis aiškiai nustebo ir šiek tiek „ataušo“. Buvo matyti, kad jis nebuvo įpratęs, kad jam tuoj pat kas nors nepaklustų, kai tik ko nors jis „panorėdavo“. Aš niekada nemėgau tokio tipo žmonių — nė tada, nė kai aš suaugau. Mane visada piktindavo chamiškas elgesys, dargi tada, kaip ir šiuo atveju, kai tai darė mirusysis...

Mano triukšmingasis kaimynas lyg tai nusiramino, ir jau normaliu balsu paklausė, ar aš noriu jam padėti? Aš pasakiau, kad taip, jeigu jis prižada normaliai elgtis.

Tada jis pasakė, kad jam būtinai reikia pakalbėti su savo žmona, ir kad jis neišeis (nuo žemės), kol negalės iki jos „prisibelsti“. Aš naiviai pagalvojau, kad tai vienas iš variantų, kada vyras labai mylėjo savo žmoną (nežiūrint to, kaip bauginančiai atrodytų iš jo pusės) ir nusprendžiau padėti, netgi jei jis man ir labai nepatiko. Mes susitarėme, kad jis sugrįš pas mane rytoj, kai aš būsiu ne namuose, ir aš pabandyčiau dėl jo padaryti viską, ką tik galėsiu.

Sekančią dieną jau iš pat ryto jutau jo beprotišką (kitaip pavadinti negaliu) artumą. Aš mintyse siunčiau jam signalus, kad negaliu skubinti įvykių ir, kad nesukelčiau bereikalingų namiškių klausimų, kai tik galėsiu, išėsiu iš namų. Bet ne taip viskas buvo gerai... Mano naujasis pažįstamas vėl buvo visiškai nekantrus, tikriausiai, galimybė dar kartą pasikalbėti su žmona, darė jį nebevaldomu. Tada aš nusprendžiau pagreitinti įvykius ir kaip galima greičiau jo atsikratyti. Paprastai aš stengdavausi padėti visiems, todėl neatsisakiau padėti ir šiai keistai ir išbalansuotai būtybei. Aš pasakiau senelei, kad noriu pasivaikščioti, ir išėjau į kiemą.

— Na, ką gi, veskite, — mintimis pasakiau savo palydovui.

Mesėjome apie dešimt minučių. Jo namas buvo paralelinėje gatvėje, visiškai netoli nuo mūsų, bet šio žmogaus aš visiškai neprisiminiau, nors atrodė, kad pažinojau visus savo kaimynus. Aš paklausiau, kiek seniai jis mirė? Jis pasakė, kad jau dešimt metų (!!!)... Tai buvo visiškai neįmanoma, ir mano supratimu, tai buvo labai senai!

— Bet kaip gi jūs galite iki šio laiko čia būti? — apstulbusi paklausiau aš.

— Aš gi tau sakiau — aš neišeisiu, kol su ja nepasikalbėsiu! — susierzinęs atsakė jis.

Kažkas čia buvo ne taip, bet aš niekaip negalėjau suprasti — kas. Iš visų mano mirusiųjų „draugų“ nė vienas žemėje taip ilgai nebuvo. Gal būt, aš buvau neteisi, ir šitas keistas žmogus taip mylėjo savo žmoną, kad niekaip nesigrįžo jos palikti?.. Nors, atvirai sakant, tuo patikėti man buvo labai sunku. Na, dargi ir labai norint, jis niekaip neatrodė „amžinai įsimylėjusiu“ riteriu... Mes priėjome prie namo... Ir čia aš staiga pajutau, kad mano nepažįstamasis sumišo.

— Na ką, eime? — paklausiau aš.

— Tu nežinai, koks mano vardas — pramurmėjo jis.

— Apie tai mes turėjome pagalvoti dar pradžioje, — atsakiau aš.

Ir staiga mano atmintyje lyg tai atsidarė kokios tai durelės — aš prisiminiau, **kad** žinojau apie tuos kaimynus...

Tai buvo gana „žinomas“ savo keistumais (kuriais visoje apylinkėje, tikriausiai, tikėjau tik aš viena) namas. Tarp kaimynų sklاندė gandai, kad šeimininkė ne visai normali, nes ji visą laiką pasakodavo kažkokias tai „baisias“ istorijas apie ore skraidančius daiktus, pačius rašančius parkerius ir t.t. ir t.p. (*labai gerai panašius dalykus parodė filme „Vaiduokliai“, kurį aš pamačiau po daugelio metų*).

Kaimynė buvo labai maloni, keturiasdešimt penkerių metų moteris, kurios vyras iš tiesų buvo miręs maždaug prieš dešimt metų. Ir štai, nuo to laiko, jos namuose ir prasidėjo tie neapsakomi stebuklai. Degdama noru sužinoti, kas darosi, aš pas ją buvau keletą kartų, bet prakalbinti mano uždarają kaimynę, kaip bebūtų gaila, man nepavyko. Tiktai dabar aš supratau jos keistą vyro nekantravimą ir, iš anksto mėgaudamasi tuo, kas ten turi atsitikti, paskubėjau eiti vidun.

— Mane vadina Vladu — pragergdė mano buvęs kaimynas.

Nustebusi aš į jį pažvelgiau ir supratau, kad pasirodo, jis labai bijo... Bet aš nusprendžiau nekreipti į tai dėmesio ir įėjau į namą. Kaimynė sėdėjo prie židinio ir siuvinėjo pagalvėlę. Aš pasisveikinau, ir jau ruošiausi paaiškinti, kodėl aš čia atėjau, kaip ji nelaukta greitai sumurmėjo:

— Prašau, mieloji, greičiau išei! Čia gali būti pavojinga.

Vargšė moteris buvo beveik iki mirties prigašdinta, ir staiga aš supratau, ko ji taip bijojo ... Matyt, ji visada jautė savo vyro artumą, kai jis pas ją ateidavo!.. Ir visi, pas ją pasirodydavę poltergeisto pasireiškimai, tikriausiai buvo dėl jo kaltės. Todėl, vėl pajutusi jo artumą, vargšė moteris norėjo viso labo mane „apsaugoti“ nuo galimo šoko... Aš švelniai paėmiau ją už rankos, ir kaip galima ramiau jai pasakiau:

— Aš žinau, ko jūs bijote. Prašau, išklausykite, ką aš noriu jums pasakyti, ir tai baigsis visam laikui.

Aš, kaip mokėdama, pabandžiau jai paaiškinti apie pas mane ateinančias sielas ir apie tai, kaip aš bandau joms padėti. Aš mačiau, kad ji manimi tiki, nors kažkodėl bijo tai parodyti.

— Su manimi jūsų vyras, Milia, jeigu norite, galite su juo pakalbėti, — atsargiai pasakiau aš.

Mano nuostabai, ji ilgai tylėjo, o vėliau tyliai ištarė:

— Palik mane ramybėje, Vladai, tu mane pakankamai ilgai kankinai. Išei...

Mane labai sukrėtė tai, kiek daug skausmo buvo šios moters balse!.. Ir, kaip pasirodė, tai sukrėtė ne tiktai mane, atsakymas pritrenkė ir jos keistąjį vyrą, bet tiktai kitaip. Šalia aš pajutau svetimos energijos laukinį sukūrį, kuris viską aplink draskė. Knygos, gėlės, arbatos puodelis — viskas, kas gulėjo ant stalo, su trenksmu nudardėjo žemyn. Kaimynė kaip drobė išbalo ir skubiai pradėjo mane stumti lauk. Bet tokie „efektai“, kaip puodukų mėtymas, manęs seniai jau negąsdino. Todėl aš švelniai atsūčiau vargšę virpančią moterį ir tvirtai pasakiau:

— Jeigu jūs nebaigsite taip begėdiškai gąsdinti savo žmonos, aš išėsiu, ir ieškote sau dar tiek pat metų ko nors kito...

Bet vyriškis nekrepė į mane jokio dėmesio. Matyt visus tuos ilgus metus jis tik ir laukė, kad ką nors pagaliau suras, kas galėtų jam padėti „priveikti“ jo vargšę žmoną ir jo dešimtmetė „auka“ nenueis veltui. Ir štai dabar, kai pagaliau tai realiai įvyko — jis visiškai prarado savikontrolę...

— Milia, Mieloji, aš taip seniai norėjau tau pasakyti... eime su manimi, brangioji... eime. Aš vienas negaliu... be tavęs negaliu tiek metų... eime su manimi.

Jis nerišliai kažką vapėjo, vis kartodamas tuos pačius žodžius. Ir staiga aš supratau, **ko** iš tikrųjų norėjo šis žmogus!!! Jis prašė savo gyvą gražią žmoną išeiti su juo kartu, ką paprasčiausiai reiškė — mirti...

Čia jau ilgiau nebeišlaikiau.

— Paklausykite, jūs! Jūs paprasčiausias beprotis! — mintyse sušukau aš. — Aš nesakysiu jai šių niekšiškų žodžių! Dinkite iš čia ten, kur jau seniai turėjote būti!.. Ten kaip tik jūsų vieta.

Iš apmaudo mane tiesiog pykino!.. Nejaugi tai iš tiesų gali įvykti?!.. Aš dar nežinojau, ką darysiu, bet vieną žinojau tvirtai — **už nieką pasaulyje tos moters aš jam**

neatiduosiu.

Jį įsiutino, kad aš nekartoju, ką jis sakė. Jis ant manęs šaukė, riaumojo ant jos, keikėsi tokiais žodžiais, kurių aš daugiau niekada negirdėjau... Verkė, jeigu tik tai galima vadinti verkimu... Ir aš supratau, kad dabar jis iš tikrųjų gali pasidaryti pavojingu, tiktai dar nesupratau, kokių būdu jis tai gali padaryti. Namuose viskas pasiutusiai sukosi, išlakstė langų stiklai. Milia persigandusi stovėjo sustingusi, nebegalėdama nė žodžio ištartti. Jai buvo labai baisu, nes, skirtingai nuo manęs, ji nematė nieko iš to, kas vyko toje „kitoje“, jai nematomoje realybėje, o matė tik aplink ją kažkokiam tai beprotiškame šokyje „šokančius“ negyvus daiktus... ir lėtai kraustėsi iš proto...

Tik knygoje labai įdomu skaityti apie paslaptinius poltergeistus, kitas realybes ir didžiulius didvyriais, kurie visada „nugali drakonus“... Realybėje gi, jokios „pirmagos“ tame nėra, yra tiktai visa apimanti baimė, kada nežinai, ką su tuo daryti, ir kad dėl tavo bejėgiškumo tiesiog dabar gali žūti geras žmogus...

Aš staiga pamačiau, kaip Milia pradėjo leistis ant grindų ir pasidarė balta, kaip mirtis. Man pasidarė kraupiai baisu. Aš staiga pasijutau tuo, kuom iš tikrųjų tada buvau — paprasčiausia maža mergaite, kuri dėl savo naivumo įsipainiojo į kažką baisaus, ir dabar nežino, kaip iš viso to išsikapstyti.

— Na, tai jau ne, — pagalvojau aš, — negausi!..

Ir iš visų jėgų, energetiškai smogiau tam niekingam padarui, sudėdama į tą smūgį visą savo apmaudą... Pasigirdo klaikus kauksmas... ir viskas išnyko. Kambaryje nebebuvo beprotiško daiktų judėjimo, nebebuvo baimės... ir nebebuvo to keisto puspročio žmogaus, vos nepasiuntusio savo niekuo nekaltos žmonos į aną pasaulį... Namuose buvo mirtina tyła. Tiktai kartais skambtelėdavo kažkokie tai sudaužyti daiktai. Užsimerkusi Milia sėdėjo ant grindų ir nerodė jokių gyvybės ženklų. Be aš kažkodėl buvau tikra, kad su ja viskas bus gerai. Aš prie jos priėjau ir paglosčiau skruostą.

— Teta Milia, viskas jau baigėsi, — tyliai, bandydama neišgąsdinti, sušnibždėjau aš. — Jis daugiau niekada neateis.

Ji atsimerkė ir pavargusiu nepatikliu žvilgsniu apžvelgė savo sujauktą kambarį.

— kas tai buvo, mieloji? — sušnibždėjo ji.

— Tai buvo jūsų vyras, Vladas, be jis jau niekada nebeateis.

Čia ji pratrūko... Aš niekada vėliau nebegirdėjau tokios širdį veriančios raudos!.. Rodėsi, kad ši vargšė moteris nori išverkti viską, kas per visus tuos ilgus, ir kaip vėliau sužinojau, gana baisius metus susikaupė. Bet, kaip sakoma, koks bebūtų nusivylimas ar nelaimė, verkti be galo negalima. kažkas sieloje prisipildo, lyg tai ašaros nuplautų visą skausmą ir kartėlį, ir siela, kaip gėlė, pamažu grįžta į gyvenimą. Taip ir Milia, pamažu pradėjo atsigausti. Akyse atsirado nuostaba, pamažu besikeičianti į nedrąsų džiaugsmą.

— Iš kur tu žinai, kad daugiau jis nebeateis, mažute? — lyg norėdama patvirtinimo, paklausė ji.

Mažute manęs jau niekas seniai nebevadino, ir, ypač tokiu momentu, tai nuskambėjo kažkaip keistai, todėl, kad būtent ta „mažutė“ ką tik, netikėtai, išgelbėjo jai gyvybę... Bet įsižeisti aš, žinoma, nesirošiau. Na, bet ir jėgų nebebuvo net tik tam,

kad įsižeisti, bet ir tam... kad atsisėsti ant sofos. Matyt, viskas iki paskutinio buvo „išnaudota“ tam vieninteliam smūgiui kurio pakartoti dabar aš jokia būdu nebegalėčiau.

Su kaimyne mes sėdėjome dar gana ilgai, ir ji pagaliau man papasakojo, kaip visą tą laiką (visus dešimt metų) ją kankino vyras. Tiesa, tada ji dar nebuvo visiškai tikra, kad tai buvo būtent jis, bet dabar jos dvejonės išsisklaidė, ir ji tvirtai įsitikino, kad buvo teisi. Mirdamas Vladas jai pasakė, kad nenurims, kol nepasiims jos su savimi. Štai ir stengėsi tiek daug metų...

Aš niekaip negalėjau suprasti, kaip žmogus gali būti toks žiaurus ir dar išdrįstą tą siaubą vadinti meile?!. Bet aš buvau, kaip sakė kaimynė, tik maža mergaitė, kuri iki galo dar negalėjo patikėti, kad kartais ir labai mylintis žmogus gali būti toks baisus...

23. Avarija

Vienas iš labiausiai šokiruojančių įvykių, mano gana ilgoje „praktikoje“ kontaktuojant su mirusiųjų dvasiomis, įvyko, kai aš kartą, šiltą rudens vakarą, nerūpestingai žingsniavau iš mokyklos į namus... Paprastai aš visada grįždavau šiek tiek vėliau, nes lankiau antrąją pamainą, ir pamokos baigdavosi apie septintą valandą vakaro, bet tą dieną dviejų paskutinių pamokų nebuvo, ir mus anksčiau, negu įprasta, išleido į namus.

Oras, kaip reta, buvo malonus, nesinorėjo niekur skubėti, ir prieš einant į namus, aš nusprendžiau kažkiek pasivaikščioti. Ore sklاندė saldžiai karstelėjęs paskutinių rudeninių gėlių aromatas. Žaismingas lengvas vėjelis, kažką šnabždėdamas saulės laidos atspindžiuose raustantiems nuogiems medžiams. Švelni prietema alsavo ramybe ir tyla...

Aš labai mėgau tokį paros laiką, jis mane viliojo savo paslaptینگumu ir trapumu kažko neužbaigto, ir tuo pačiu metu kažko dar neprasidėjusio... Kada dar nenuėjo į praeitį ši diena, o naktis dar nepareiškė savo teisių... kažkas tokio „niekieno“ ir stebuklingo, lyg tai pakibusio „tarp pasaulių“, kažkas neapčiuopiamo... Aš dievinau tą trumpą laiką tarpą, ir visada jame jaučiausi labai ypatingai.

Bet būtent tą dieną ir atsitiko kažkas „ypatingo“, bet tikrai jau ne taip ypatingai, ko aš būčiau norėjusi pamatyti, ar dar kartą pergyventi...

Aš, apie kažką giliai svajodama, ramiai artėjau prie sankryžos, kaip staiga laukiniu stabdžių žviegimu ir ir išsigandusių žmonių šauksmu, grubiai buvau ištraukta iš savo „regėjimų“.

Tiesiai prieš mane, maža, balta lengvoji mašina, kažkoku būdu sugebėjo užkliudyti cementinį stulpą ir visu greičiu kaktomuša susidūrė su priešais atvažiuojančia didžiule mašina...

Po kelių sekundžių iš į blyną suplotos baltosios mašinos „išsoko“ mažos mergaitės ir tokio pat mažo berniuko dvasios, kurios pasimetusios žvalgėsi aplink, kol, pagaliau, jų nustebusius žvilgsnius prikaustė stipraus smūgio sudarkytus, jų pačių fizišnius kūnus...

— Tai ka-as?! — baugiai paklausė mergaitė. — Nejaugi ten mes?.. — piršteliu

rodydama į savo kruviną fizinį veidelį, visiškai tyliai sušnibždėjo ji — Kaip gi taip... bet gi čia taip pat mes?..

Buvo aišku, kad visas šis įvykis ją šokiravo, ir tuo metu pats jos didžiausias noras buvo kur nors nuo viso to pasislėpti...

— Mama, kur tu?! — staiga sušuko mergaitė. — Mama-a!

Iš išvaizdos jai buvo apie ketverius metus, ne daugiau. Su įpintais didžiuliais rožiniais kaspinais, iš abiejų pusių juokingai „styrojo“ plonutės šviesios kasytės, darydamos ją panašią į gerąjį elfą. Plačiai atmerktos pasimetusios pilkos akys žiūrėjo į taip gerai jai pažįstamą ir tokį įprastą pasaulį, kuris kažkodėl tai pasidarė toks svetimasis ir šaltas... Jai buvo labai baisu, ir to ji visiškai neslėpė.

Berniukui buvo maždaug aštuoneri-devyneri. Jis buvo smulkutis ir trapus, bet jo apvalūs „profesoriški“ akiniai jį šiek tiek sendino, ir su jais jis atrodė labai dalykiškas ir rimtas. Bet tuo momentu, jo rimumas staiga kažkur išgaravo, užleisdamas vietą pasimetimui.

Apie mašinas jau susirinko aikčiojanti ir užjaučianti minia, o už kelių minučių, lydima greitosios pagalbos, atsirado ir milicija. Mūsų miestelis tada dar buvo nedidelis, todėl bet koku „ekstra“ atveju, miesto tarnybos galėjo reaguoti gana organizuotai ir greitai.

Trumpai apie kažką tai pasitarę, greitosios pagalbos gydytojai pradėjo atsargiai traukti sudarkytus kūnus. Pirmuoju pasitaikė berniuko kūnas, kurio sustabarėjusi dvasia, neįstengdama ką nors pasakyti ir galvoti, stovėjo šalia manęs.

Vargšelį stipriai krėtė, tikriausiai jo įsiaudrinusiam vaikiškam protui buvo per daug sunku. Jis tik išpūtęs akis žiūrėjo į visa tai, kas ką tik dar buvo „juo“, ir niekaip negalėjo išsivaduoti iš užsitęsusio „sustingimo“.

— Mamyte, Mama!!! — vėl sušuko mergaitė. — Vidai, Vidai, na, kodėl ji manęs negirdi?!

Tiksliau, tai šaukė ji mintimis, nes, gaila, tuo momentu fiziškai ji jau buvo mirusi... taip pat, kaip ir jos mažasis broliukas. O jos vargšė mama, kurios fiziniame kūne vis dar teberuseno trapi gyvybė, niekaip nebegalėjo jos išgirsti, nes tuo metu jos buvo skirtinguose, viena kitai nepasiekiamuose pasauliuose... Vaikai vis labiau ir labiau blaškėsi, ir aš jaučiau, kad dar šiek tiek, ir mergaitei prasidės nervinis šokas (jeigu taip galima pasakyti apie bekūnias dvasias?).

— Kodėl mes taip gulime?!.. Kodėl mama mums neatsako?! — tapydama brolių už rankovės vis dar šaukė mergaitė.

— Tikriausiai todėl, kad mes mirę... — lengvai kalendamas dantimis, pratarė berniukas.

— O mama? — su siaubu pratarė mažylė.

— Mama gyva, — nelabai tvirtai atsakė brolis.

— O kaip gi mes? Na, pasakyk jiems, kad mes čia, kad jie negali be mūsų nueiti! Pasakyk jiems!!! — vis dar negalėjo nurimti mergaitė.

— Aš negaliu, jie manęs negirdi... Tu gi matai, jie mūsų negirdi, — bandė kažkaip tai mergaitei išaiškinti brolis.

Bet ji buvo per daug maža, kad suprastų, kad mama jau nebegali nė jos girdėti, nė su ja kalbėti. Ji negalėjo viso to baisumo suprasti, ir negalėjo jo priimti... Mažais

kumšteliais trindama išblyškusiais skruostais tekančias ašaras, ji matė tikrai savo mamą, kuri kažkodėl tai nenorėjo jai atsakyti ir nenorėjo keltis.

— Mamyte, na, kelkis gi! — vėl sušuko mergaitė. — Na, kelkis, mama!!!

Gydytojai pradėjo nešti kūnus į greitąją pagalbą, ir čia mergaitė visai pasimetė...

— Vidai, Vidai, jie mus visus pasiima!!! O kaip gi mes? Kodėl mes čia?.. — nenurimo ji.

Berniukas, netardamas nė žodžio, stovėjo sustingęs, trumpam užmiršęs net savo mažąją sesutę.

— Ką gi dabar mums daryti?.. — jau visiškai supanikavo mažylė. — Eime gi, na, eime!!!

— Kur?— tyliai paklausė berniukas. — Mums nebėra kur eiti...

Aš negalėjau toliau to stebėti, ir nusprendžiau pakalbėti su ta nelaiminga, vienas į kitą įsikibusią, persigandusią porelę vaikų, kuriuos gyvenimas staiga, nė iš šio, nė iš to, išsviedė į jiems visiškai svetimą ir nesuprantamą pasaulį. Ir aš galėjau tik pabandyti įsivaizduoti, kaip baisiai ir nykiai viskas tai turėjo atrodyti, ypač tai mažai mergytei, kuris iš vis neturėjo jokio supratimo, kas tai yra mirtis...

Aš priėjau arčiau prie jų ir tyliai, kad neišgąsdinčiau, pasakiau:

— Kviečiu pasikalbėti, aš jus galiu girdėti.

— Oi, Vidai, matai, ji mus girdi!!! — sukrykštė mažylė. — O tu kas? Tu gera? Tu gali pasakyti mamai, kad mums baisu?..

Žodžiai srautu liejosi iš jos lūpų, matyt ji labai bijojo, kad aš pranyksiu, ir ji nebesuspės visko pasakyti. Ir čia ji vėl pažiūrėjo greitosios pagalbos pusėn ir pamatė, kad gydytojų aktyvumas padvigubėjo.

— Žiūrėkite, žiūrėkite, jie dabar visus mus išsiveš — o kaip gi mes?! — persigandusi ir visiškai nesuprasdama kas vyksta, lemeno mažylė.

Aš jaučiausi visiškoje aklavietėje, nes pirmą kartą susidūriau su ką tik žuvusiais vaikais ir neturėjau jokio supratimo, kaip visa tai jiems paaiškinti. Berniukas, atrodo, kažką jau pradėjo suprasti, o štai jo sesutė buvo taip labai išsigandusi, kad jos maža širdutė iš vis nenorėjo nieko suprasti...

Kokiam tai laikui aš visiškai pasimečiau. Man labai norėjosi ją nuraminti, bet aš niekaip negalėjau tam rasti reikalingų žodžių, ir bijodama padaryti dar blogiau, kol kas tylėjau.

Staiga iš greitosios pagalbos pasirodė vyriškio figūra, ir aš išgirdau, kaip viena iš medicinos seserų kažkam sušuko: „Prarandame, prarandame!“. Ir supratau, kad sekantis, atsisveikinęs su gyvenimu, turbūt, buvo tėvas...

— Oi, Tė-velis!!! — džiaugsmingai suspiegė mažylė. — Aš jau galvojau, kad tu mus palikai, o tu čia! Oi, kaip gera!..

Nieko nesuprasdamas tėvas dairėsi į šalis, kaip staiga, pamatęs savo sužeistą kūną ir aplink jį triūsiančius gydytojus, abiem rankom susigriebė už galvos ir tyliai suaimanavo... Buvo labai keista stebėti, kaip toks didelis ir stiprus žmogus, siaubingai persigandęs, pergyvena dėl savo mirties. O gal būt, **būtent taip** ir privalo tai vykti?.. Todėl, kad **jis**, skirtingai nuo vaikų, **kaip tik ir suprato**, kad jo žemiškas gyvenimas baigėsi, ir, net labai norint, jau nieko padaryti nebegalima...

— Tėti, tėveli, argi tu nesidžiaugi? Tu gi gali mus matyti? Juk gali?.. — Lai-

minga, nieko nesuprasdama, čiauškėjo laiminga dukrelė.

O tėvas į juos žiūrėjo su tokiu skausmu ir pasimetęs, kad man vos vos neplyšo širdis...

— Dieve mano, ir jūs taip pat?!.. Ir jūs?.. — tiktai tai ir sugebėjo išstarti jis. — Na, už ką gi — jūs?!

Greitosios pagalbos mašinoje jau trys kūnai buvo visiškai uždengti, ir jokių abejonių nebekilo, kad visi jie jau buvo mirę. Gyva po kol kas buvo tik mama, kurios „prabudimo“, nuoširdžiai sakant, visiškai nepavydėjau. Nes pamačiusi, kad prarado visą savo šeimą, ši moteris paprasčiausiai galėjo atsisakyti gyventi.

— Tėtė, tėti, o mama greitai prabus? — lyg nieko nebūtų atsitikę, džiaugsmingai paklausė mergaitė.

Tėvas stovėjo visiškai pasimetęs, bet aš mačiau, kad jis iš visų jėgų bando tvardyti, kad galėtų bent kiek nuraminti savo mažytę dukrelę.

— Katenka, mieloji, mama neprabus. Jos jau daugiau nebebus su mumis, — kaip galima ramiau ištarė jis.

— Kaip tai nebus?!.. Mes gi visi kartu? Mes **privalome** būti kartu!!! Argi ne?.. — nepasidavė mažoji Katia.

Aš supratau, kad tėvui bus gana sunku suprantamai išaiškinti šiam mažam žmogui — savo dukrelei — kad gyvenimas jiems labai pasikeitė, ir, kaip jie benorėtų, sugrįžti į senąjį gyvenimą jau nebegalės... Tėvas pats buvo visiškame šoke, ir, man rodėsi, pats ne mažiau norėjo būti paguodžiamas. Po kol kas geriausiai jautėsi berniukas, nors aš puikiai mačiau, kad jam buvo taip pat labai ir labai baisu. Viskas atsitiko labai netikėtai, ir niekas iš jų tam nebuvo pasiruošęs. Bet, matyt, berniukui sudirbo kažkoks „vyriškumo instinktas“, kai jis pamatė tokį pasimetusį savo „didelį ir stiprų“ tėvą, ir jis, vargšelis, tikrai „vyriškai“ iš savo pasimetusio tėvo į savo drebančias vaikiškas rankytes perėmė „vadeles“...

Iki tol aš niekada nebuvau mačiusi žmonių jų mirties valandą (išskyrus mano senelį). Ir būtent tą nelaimingą vakarą aš supratau, **kokiais bejėgiais ir nepasiruošiais būna žmonės savo perėjimo į kitą pasaulį valandą!**.. Tikriausiai kokios tai nežinomybės baimė, o taip pat savo kūno vaizdas iš šalies (bet jau be jo paties dalyvavimo!) sukurdavo nieko apie tai nežinantiems, bet, gaila, jau „išeinantiems“ žmonėms tikrą šoką.

— Tėti, tėti, žiūrėk — jie mus išveža ir mamą taip pat! Kaip gi mes dabar ją rasime?!.

Mažylė „purtė“ tėvą už rankos, bandydama atkreipti į save dėmesį, bet jis vis dar buvo kažkur „tarp pasaulių“ ir jokio dėmesio į ją nekreipė... Aš buvau labai nustebusi dėl tokio neprideramo jos tėvo elgesio. Kokių išsigandusiu jis bebūtų, prie jo kojų stovėjo mažutėlis žmogutis — jo smulkutėlė dukrytė, kurios akyse jis buvo „pačiu stipriausiu ir pačiu geriausiu“ tėčiu pasaulyje, kurio paguodos ir palaikymo šiuo momentu jai labiausiai reikėjo. Ir, mano nuomone, jai esant šalia, jis neturėjo jokios teisės iki tokio laipsnio išskysti...

Aš mačiau, kad tie vargšai vaikai visiškai nesusigauja, ką gi jiems dabar daryti ir kur eiti. Tiesą sakant, tokio supratimo neturėjau ir aš. Bet kam nors juk reikėjo kažką daryti, ir aš vėl nusprendžiau įsikišti į gal būt visai ne į savo reikalus, bet, pap-

rasčiausiai, aš negalėjau abejingai į visa tai žiūrėti.

— Atleiskite man, kaip jus vadina? — aš tyliai paklausiau tėvo.

Šitas paprastas klausimas išvedė jį iš „sąstingio“, į kurį jis „visa galva“ buvo pasinėręs ir iš kurio jis nebesugebėjo sugrįžti atgal. Labai nustebęs pažvelgė į mane ir nerišliai ištarė:

— Valerijus... o iš kur tu atsiradai?!. Tu taip pat žuvai? Kodėl tu mus girdi?

Aš labai apsidžiaugiau, kad pasisekė jį kažkaip sugrąžinti, ir tuoj pat atsakiau:

— Ne, aš nežuvau, aš paprasčiausiai ėjau pro šalį, kada visa tai įvyko. Bet aš galiu jus matyti ir su jumis kalbėti. Jeigu, žinoma, jūs to norite.

Čia jie jau visi nustebę į mane sužiuro...

— O kodėl gi tu gyva, jeigu gali mus girdėti? — susidomėjo mažylė.

Aš kaip tik susiruošiau jai atsakyti, kaip staiga pasirodė jauna tamsiaplaukė moteris, ir, nespėjusi nieko pasakyti, vėl pradingo.

— Mama, mama, o štai ir tu!!! — sušuko laiminga Katia. — Aš gi sakiau, kad ji ateis, sakiau gi!!!

Aš supratau, kad moters gyvybė, tikriausiai, „kabo ant plaukelio“, ir jos dvasia kokiam tai akimirksniui buvo išsviesta iš savo fizinio kūno.

— Na, kur gi ji?!.. — nuliūdo Katia. — Ji ką tik čia buvo!..

Mergaitė tikriausiai labai pavargo nuo tokio didžiulio įvairiausių emocijų srauto, ir jos veidelis labai išbalso, pasidarė bejėgis ir liūdnas... Ji, lyg ieškodama pagalbos, kuo stipriausiai įsikibo savo broliui į ranką ir tyliai sušnibždėjo:

— Ir visi aplink mūsų nemato... kodėl gi taip, tėti?..

Ji staiga pasidarė panaši į mažą, liūdną senučiukę, kuri visiškai pasimetusi savo tyromis akimis žiūri į taip pažįstamą šviesų pasaulį, ir niekaip negali suprasti — kur gi jai dabar eiti, kur gi dabar jos mama, ir kur dabar jos namai?.. Ji pasisukdavo tai į savo liūdną brolių, tai į vienišai stovintį, ir, rodėsi, viskam abejingą tėvą. Bet nė vienas iš jų neturėjo jokio atsakymo į jos paprastus vaikiškus klausimus, ir vargšei mergaitei staiga iš tikrųjų pasidarė labai baisu....

— O tu su mumis pabūsi? — Gailiai paklausė ji, savo didelėmis akytėmis žiūrėdama į mane.

— Na, žinoma, pabūsiu, jeigu tu to nori, — tuoj pat aš patvirtinau.

Kad nors truputį sušildyti jos mažą ir išsigandusią širdutę, man labai norėjosi ją draugiškai ir stipriai apkabinti...

— Kas tu, mergaite? — netikėtai paklausė tėvas.

— Paprasčiausias žmogus, tik šiek tiek „kitoks“, — šiek tiek pasimetusi atsakiau aš. — Aš galiu matyti ir girdėti tuos, kurie „išėjo“... kaip kad jus dabar.

— Mes juk mirėme, tiesa? — jau ramiau paklausė jis.

— Taip, — nuoširdžiai atsakiau aš.

— Ir kas dabar su mumis bus?

— Jūs gyvensite, tik jau kitame pasaulyje. Ir jis jau tikrai ne toks ir blogas, patikėkite!.. Tiktai jums prie jo reikės priprasti ir jį pamilti.

— O argi po mirties GYVENA?.. — vis dar netikėdamas klausinėjo tėvas.

— Gyvena. Bet jau ne čia, — atsakiau aš. — Jūs jaučiate viską taip pat, kaip ir anksčiau, bet tai jau kitas, **ne jūsų** įprastas gyvenimas. Jūsų žmona dar tebėra ten

pat, kur ir aš. Bet jūs jau peržengėte „sieną“ ir jūs jau kitoje pusėje, — nežinodama kaip tiksliau paaiškinti, pasistengiau iki jo „prisibelsti“ aš.

— O ji kada nors pas mus ateis? — staiga paklausė mergytė.

— Kada nors, taip, — atsakiau aš.

— Na, tada aš jos palauksiu — užtikrintai pareiškė patenkinta mažytė. — Ir mes vėl būsime visi kartu, tiesa, tėveli? Tu gi nori, kad mama vėl būtų su mumis, argi ne tiesa?..

Jos didžiulės pilkos akys žibėjo kaip žvaigždutės, besitikėdamos, kad jos mylima mama vieną gražią dieną taip pat bus čia, naujajame pasaulyje, dar nesuprasdama, kad tas JOS dabartinis pasaulis mamai nė daugiau, nė mažiau, kaip paprasčiausia mirtis...

Ir, kaip pasirodė, mažylei ilgai laukti nereikėjo... Jos mylima mama pasirodė vėl... Ji buvo labai liūdna ir šiek tiek pasimetusi, bet valdėsi daug geriau, negu iki pamišimo persigandęs tėvas, kuris dabar jau, mano nuoširdžiam džiaugsmui, po truputį atsipeikėjo.

Įdomu tai, kad per visą mano bendravimo su mirusiųjų dvasiomis laiką, aš beveik įsitikinau, kad moterys „mirties šoką“ pergyvendavo daug ramiau ir užtikrinčiau, negu tai darydavo vyrai. Aš tada dar negalėjau suprasti to reiškinio priežasčių, bet tikrai žinojau, kad taip yra būtent taip. Galbūt jos giliau ir sunkiau pergyvendavo kaltės jausmą, kad paliko „gyvųjų“ pasaulyje vaikus, arba tą skausmą, kurį mirdama palikdavo giminei ir artimiesiems. Bet, būtent mirties baimės daugumai iš jų (skirtingai, negu vyrams) visiškai nebūdavo. Gal būtų tai galima paaiškinti tuo, kad jos šioje žemėje pačios dovanodavo patį brangiausią — gyvybę žmonėms? Atsakymo į šį klausimą, kaip bebūtų gaila, tada aš dar neturėjau...

— Mamyte, mama! O jie sakė, kad tu dar ilgai neateisi! O tu jau čia!!! Aš žinojau, kad tu mūsų nepaliksi! — springdama iš laimės, krykštavo mažoji Katia. — Dabar mes vėl visi kartu, ir dabar bus viskas gerai!

Ir buvo taip pat liūdna stebėti, kaip visa ta draugiška miela šeima stengėsi apsaugoti savo mažąją dukrytę ir sesutę nuo to, kad **ne taip jau jiems ir gera**, kad jie vėl visi kartu, ir kad nė vienam iš jų, kaip bebūtų gaila, nebeliko nė mažiausios progos nugyventi savo likusį gyvenimą... Ir kad kiekvienas iš jų nuoširdžiai norėtų, kad bent kuris nors iš jų šeimos liktų gyvas... O mažoji Katia vis dar nekaltai ir laimingai čiauškėjo, džiaugdamosi, kad jie vėl visa šeima, ir vėl „viskas gerai“...

Mama, norėdama parodyti, kad ji taip pat džiaugiasi ir laiminga, liūdnai šypsojosi... o jos siela, kaip sužeistas paukštis šaukte šaukė dėl savo nelaimingų, tiek trumpai tepragyvenusių mažylių...

Staiga ji lyg tai „atsiskyrė“ savo vyrą ir save nuo vaikų kokia tai perregima „siena“, ir, tiesiai į jį žiūrėdama, švelniai prisilietė prie jo skruosto.

— Valerijau, prašau, pažiūrėk į mane — tyliai ištarė moteris. — Ką gi mes darysime?.. Juk tai mirtis, ar ne tiesa?

Jis pakėlė į ją savo dideles pilkas akis, kuriuose tyvuliavo toks mirtinas liūdesys, kad dabar **man** vietoje jo užsinorėjo vilku užkaukti, todėl, kad visa tai priimti į širdį paprasčiausiai buvo neįmanoma...

— Kaip gi taip galėjo atsitikti?.. Už ką gi jiems taip?!.. — vėl paklausė Valeri-

jaus žmona. — Ką gi mums dabar daryti, sakyk?

Bet jis nieko jai negalėjo atsakyti, nè, tuo labiau, ką nors pasiūlyti. Jis paprasčiausiai buvo miręs, ir apie tai, kas būna „paskui“, kaip bebūtų gaila, nieko nežinojo, taip pat, kaip ir visi tie žmonės, gyvenę tais „tamsiais“ laikais, kada visiems ir kiekvienam sunkiu „melo kūju“ buvo tiesiog įkalama, kad „po“ **jau nieko daugiau nėra** ir, kad žmogiškasis gyvenimas **pasibaigia** tą gedulingą ir baisią fizinės mirties vandenį...

— Tėti, mama, ir kur mes dabar eisime? — džiaugsmingai paklausė mergaitė. Rodėsi, kad dabar, kada jie visi buvo kartu, ji buvo visiškai laiminga ir buvo pasiruošusi tęsti gyvenimą ir tokia neįprastame pavidale.

— Oi, mamyte, mano rankytė perėjo kiaurai per suolą!!! O kaip gi dabar man atsisėsti?.. — nustebo mažytė.

Bet dar nespėjo mama atsakyti, kaip staiga virš jų visomis vaivorykštės spalvomis sužaižaravo ir pradėjo tankėti oras, virsdamas nuostabaus grožio melsvą kanalą, labai panašų į tą, kurią aš mačiau savo „nesėkmingų“ maudynių metu mūsų upėje. Kanalas tūkstančiais žvaigždučių žibėjo ir žaižaravo ir vis tvirčiau ir tvirčiau gaudė visą apstulbusią šeimą.

— Aš nežinau kas tu, mergaite, bet tu kažką žinai apie tai — netikėtai į mane kreipėsi mama. — Sakyk, ar mes turime ten eiti?

— Bijau, kad taip, — kaip galėdama ramiau atsakiau aš. — Tai jūsų naujasis pasaulis, kuriame jūs gyvensite. Ir jis labai gražus. Jis jums patiks.

Man buvo šiek tiek liūdna, kad jie taip greitai išeina, bet aš supratau, kad taip bus geriau, ir kad jie nespės kaip reikiant pajusti praradimą, nes iš karto jiems reikės įsilieti į savo naująjį pasaulį ir ir naująjį gyvenimą...

— Oi, mamyte, mama, kaip gražu!!! Beveik kaip per Naujuosius Metus!.. Vidai, Vidai, tikrai gražu?! — lemeno laiminga mažytė. — Na, eime gi, eime, ko jūs visi laukiate!

Mama liūdnai man nusišypsojo ir švelniai pasakė:

— Lik sveika, mergaite. Kas tu bebūtum — laimės tau šiame pasaulyje...

Ir apkabinusi savo mažylius, pasuko prie šviečiančio kanalo. Visi jie, išskyrus mažąją Katią, buvo labai liūdni ar labai stipriai jaudinosi. Jie privalėjo palikti viską, kas buvo taip įprasta ir pažįstama, ir „eiti“ nežinia kur. Ir, kaip bebūtų gaila, jokio pasirinkimo šioje situacijoje jie neturėjo...

Staiga šviečiančio kanalo viduryje sutankėjo perregima moteriška figūra ir pradėjo lėtai artėti prie „į krūvelę“ susispietusios apstulbusios šeimynos.

— Alisa?.. — netvirtai pratarė mama, atidžiai įsižiūrėdama į naująją viešnią.

Dvasia šypsodamasi ištiesė rankas lyg moters, lyg kviesdama į savo glėbį.

— Alisa, ar iš tikrųjų tai tu?!..

— Štai, mes ir susitikome, mieloji, — pratarė švytinti dvasia. — Nejaugi jūs visi?.. Oi, kaip gaila!.. Anksti dar jiems... Kaip gaila...

— Mamyte, mama, kas tai? — pašnibždom paklausė apstulbusi mažylė. — Kokia ji graži!.. Kas tai, mama?

— Tai tavo teta, mieloji, — švelniai atsakė mama.

— Teta?! Oi kaip gerai — nauja teta!!! O kas ji? — nesustodama domėjosi mer-

gytė.

— Ji mano sesuo, Alisa. Tu jos niekada nematei. Ji išėjo į tą „kitą“ pasaulį, kai tavęs dar nebuvo.

— Na, tada tai buvo labai seniai, — užtikrintai „nenuginčijamą“ faktą konstatavo mažoji Katia...

Šviečianti „teta“ liūdnai šypsojosi, stebėdama savo gyvybingą ir toje gyvenimiškoje situacijoje nieko blogo nematančią mažąją giminaite. O ši, išbandydama savo neįprastą „naują kūną“, linksmi ant vienos kojytės šokinėjo, ir, likusi juo visiškai patenkinta, klausiamai sužiuro į suaugusiuosius, laukdama, kada gi jie pagaliau eis į tą nepaprastai švytintį jų „naują pasaulį“... Ji vėl atrodė absoliučiai laiminga, nes visa šeima buvo čia, kas reiškė, kad jiems „viskas buvo puiku“, ir nebereikia dėl nieko jaudintis... Jos mažutėlis vaikiškas pasaulėlis vėl įprastai buvo apsaugotas jos mylimų žmonių, ir ji galėjo daugiau nebegalvoti, kas gi jiems šiandiena atsitiko, ir tikrai laukė, kas bus toliau.

Alisa labai atidžiau pasižiūrėjo į mane ir švelniai ištarė:

— O tau dar anksti, mergaite, tau dar ilgas kelias priekyje...

Švytintis melsvas kanalas vis dar žaižaravo ir kaitaliojosi, bet staiga man pasirodė, kad švytėjimas pradėjo gesti, ir, lyg atsakydama į mano mintis, „teta“ ištarė:

— Mums jau laikas, mano artimieji. Šis pasaulis daugiau jums nebereikalingas...

Ji visus apkabino (staiga, tuo mane nustebindama, ji lyg tai išaugo,) ir šviečiantis kūnas išnyko kartu su mieląją mergaite Katia ir jos visa puikiąja šeima... Lyg būčiau praradusi ką nors artimą, pasidarė tuščia ir liūdna, kaip tai beveik visada būdavo po kiekvieno naujo susitikimo su „išeinančiais“...

— Mergaite, ar tau viskas gerai? — išgirdau kažkieno nerimastingą balsą.

Bandant „sugrąžinti“ į normalią būseną, kažkas mane purtė, nes tikriausiai aš vėl per daug giliai „panirau“ į tą kitą, visiems kitiems tolimą pasaulį, ir savo „nenormaliai šalta“ ramybe išgąsdinau kokį tai gerą žmogų.

Vakaras tebebuvo tokiu pat pasakišku ir šiltu, ir aplink viskas tebebuvo taip pat, kaip buvo vos prieš kokią valandą... tiktai vaikščioti man jau nebesinorėjo.

Kažkieno trapūs, geri gyvenimai ką tik taip lengvai nutrūkę, baltu debesėliu išskrido į kitą pasaulį ir man staiga pasidarė liūdna, lyg tai kartu su jais būtų išskridusi ir dalelytė mano vienišos sielos... Labai norėjosi tikėti, kad miela mergaitė Katia bus nors kiek laiminga, laukdama savo sugrįžimo „į namus“... Ir buvo nuoširdžiai gaila visų tų, kurie neturėjo „tetų“, kad nors truputėlį sumažintų savo baimę, ir kurie, išeidami į tą kitą, nepažįstamą ir bauginantį pasaulį, apimti siaubo blaškėsi, nieko nenuokdami apie tai, kas jų ten laukia, ir netikėdami, kad ir toliau vis dar tęsiasi jų „brangus ir vienintelis“ GYVENIMAS...

24. Angelas

Nepastebimai lėkė metai. Praeidavo savaitės. Pamažu aš pripratau prie savo nepaprastų kasdienių vizitatorių... Nes visi, kad ir patys stebuklingiausi įvykiai, kuriuos iš pradžių priimame lyg didžiausią stebuklą, pasidaro kasdieniai, jeigu jie reguliariai kartojasi. Štai taip ir mano stebuklingi „svečiai“, kurie pradžioje mane taip labai glu-

mino, man pasidarė beveik įprastu reiškiniu, į kurį sąžiningai įdėdavau dalį savo širdies ir buvau pasiruošusi atiduoti daug daugiau, jeigu tik tai būtų galėję kam nors padėti. Bet buvo neįmanoma, neužspringtant ir pačios savęs nepražudant, į save susiurbti tą nesibaigiantį žmogišką skausmą. Todėl aš tapau daug atsargesnė ir padėti stengdavausi nebeatidarydama visų savo audringų emocijų „šliužų“, o stengiausi išlikti kaip galima ramesnė, ir savo didžiai nuostabai, aš labai greitai pastebėjau, kad būtent taip dirbdama aš galiu suteikti daug didesnę ir efektyvesnę pagalbą, taip pat visiškai nepavargdama ir tam eikvodama daug mažiau savo gyvybiškų jėgų.

Rodėsi, kad mano širdis jau seniai turėjo būti „surakinta“ ir paskęsti tame žmonių ilgesio ir liūdesio sūkuryje, bet, matyt, patirtas džiaugsmas dėl pagaliau sugražintos taip geidžiamos ramybės tiems, kuriems pavykdavo padėti, su kaupu persverdavo bet kokį liūdesį, ir man norėjosi tai daryti be galo, kiek tik leido mano, tada dar tik vaikiškos jėgos. Aš nesustodama su kuo nors kalbėdavau, ko nors ir kur nors ieškodavau, kam tai kažką įrodinėdavau, ir jeigu pavykdavo, ką nors dar ir nuramindavau...

Visi „įvykiai“ vienas į kitą buvo kažkuo panašūs, ir visi jie susidėdavo iš panašių norų kažką „ištaisyti“, ko „praeitame“ gyvenime nesuspėjo nugyventi ar teisingai padaryti. Bet kartais atsitikdavo ir kažkas ne visai įprasta ar aišku, kas stipriai įsireždavo į mano atmintį, ir priversdavo vėl ir vėl tai atsiminti... Tokio „atvejo“ pasireiškimo metu aš ramiai sėdėjau prie lango ir, ruošdama mokyklinius namų darbus, piešiau rožes. Kaip staiga išgirdau plonyti, bet labai tvirtą vaikišką balselį, kuris kažkodėl pašnibždom ištarė:

— Mama, mamyte, na, prašau! Mes tiktai pabandysime... Aš tau pažadu... Na, pabandysime?..

Oras kambario viduryje sutankėjo ir atsirado **dvi** labai viena į kitą panašios dvasios, kaip vėliau išaiškėjo — mama ir jos maža dukrelė. Nustebusi aš jas stebėjau ir tylėdama laukiau, nes iki tol pas mane ateidavo **išskirtinai tik po vieną**. Todėl iš pradžių aš pagalvojau, kad viena iš jų, gal būt, yra tokia pat kaip aš — gyva. Bet niekaip negalėjau nustatyti — kuri, nes pagal mano pojūčius, gyvų tarp jų nebuvo... Moteris tebetylėjo, o mergaitė, matyt, ilgiau neišsverdama, prie jos vos vos prisilietusi, tyliai sušnibždėjo:

— Mama!..

Bet jokios reakcijos nebuvo. Mama atrodė viskam abejinga, ir tik šalia skambantis plonytis vaikiškas balselis kartais sugebėdavo kokiam tai laikui ją išplėsti iš to siaubingo sąstingio ir įžiebėdavo tik mažytę kibirkštėlę jos žaliuose, rodėsi, visam laikui užgesusiose akyse... Mergaitė gi, atvirksčiai — buvo linksma ir labai judri ir, rodėsi, tame pasaulyje, kuriame ji dabar buvo, jautėsi visiškai laiminga. Aš niekaip negalėjau suprasti, kas čia ne taip, ir stengiausi būti kuo ramesnė, kad neišgąsdinčiau savo naujųjų viešnių.

— Mama, mama, na, kalbėk gi!!! — matyt vėl nebeiškentė mergaitė.

Iš pažiūros jai buvo ne daugiau penkerių-šešerių metų, bet, matyt, vadovavo šiai keistai kompanijai būtent ji. Moteris gi, visą laiką tylėjo. Aš nusprendžiau “pralaužti ledus” ir kaip galima švelniau paklausiau:

— Sakykit, ar galiu kuo nors padėti?

Moteris liūdnai į mane pažiūrėjo ir galų gale prakalbo:

— Argi jūs galite padėti? Aš nužudžiau savo dukterį!..

Nuo tokio prisipažinimo man „skruzdės“ pradėjo bėgioti nugara. Bet mergaitę, matyt, tai nė kiek nesujaudino, ir ji ramiai pareiškė:

— Tai netiesa, mama.

— O kaip buvo iš tikrųjų? — atsargiai paklausiau aš.

— Ant mūsų užvažiavo siaubingai didelė mašina, o mama vairavo. Ji galvoja, kad tai jos kaltė, kad negalėjo manęs išgelbėti. — Mažo profesoriaus tonu kantriai aiškino mergaitė. — Ir štai dabar mama nenori gyventi dargi čia, ir aš nesugebu jai išaiškinti, kaip labai ji man reikalingam.

— Ir ko gi tu nori, kad aš padaryčiau? — aš jos paklausiau.

— Prašau, ar negalėtum paprašyti mano tėčio, kad jis nebekaltintų dėl to mano mamos? — staiga labai liūdnai paklausė mergaitė. — Aš labai su ja čia laiminga, o kai mes nueiname pažiūrėti į tėtį, po to ji ilgam pasidaro tokia, kaip dabar...

Ir čia aš supratau, kad tėvas, matyt, labai mylėjo tą mažylę, ir daugiau neturėdamas kur išlieti savo skausmo, viskuo, kas atsitiko, kaltino jos mamą.

— Ar jūs to paties norite? — švelniai aš paklausiau moters.

Ji tik liūdnai linktelėjo ir vėl mirtinai, nieko, tame tarpe ir savo pergyvenančios mažosios dukters, ten neįsileisdama, užsisklendė savo liūdesio pasaulyje.

— Tėtis geras, jis paprasčiausiai nežino, kad mes vis dar **gyvename**. — Tyliai pasakė mergaitė. — Prašau, tu jam pasakyk...

Tikriausiai nieko pasaulyje nėra baisiau, negu jausti tokią kaltę, kokią jautė ji... Ją vadino Kristina. Gyvenime ji buvo linksma ir labai laiminga moterimi, kuriai žūties valandą buvo viso tik dvidešimt šešeri metai. Vyras ją dievino...

Jos mažąją dukrelę vadino Vesta, ir ji šioje laimingoje šeimoje buvo pirmagime, kurią visi dievino, o ir tėvas mylėjo ją iš visos širdies...

Pačią šeimos galvą vadino Artūru, ir jis buvo toks pat linksmuolis, gyvenimą mylintis žmogus, kokia iki mirties buvo ir jo žmona. Ir štai dabar, jo iškankintai sielai, niekas ir niekaip negalėjo padėti surasti nors mažiausios paguodos. Ir jis, **bandydamas išsaugoti savo širdį nuo visiškos žūties, savyje auginosi neapykantą kiekvienam žmogui ir savo žmonai**.

— Prašau, jeigu tu nueisi pas tėtį, nebijok jo... Jis kartais būna keistas, bet tik tada, kai būna „nesavas“. — Sušnibždėjo mergaitė. Ir jautėsi, kad jai apie tai kalbėti buvo nemalonu.

Aš nenorėjau klausinėti ir tuo dar labiau ją skaudinti, todėl išsiaiškinau, kad pati išsiaiškinsiu.

Vestos aš paklausiau, kuri iš jų nori man parodyti, kur jie gyveno iki žūties, ir ar dabar dar gyvena jos tėvas? Jos atsakymas mane kiek nuvylė, ta vieta, kur jie gyveno, buvo gana toli nuo mano namų, ir kad iki ten nusigauti, reikėjo nemažai laiko. Todėl iš karto aš nieko negalėjau sugalvoti ir paklausiau savo naujųjų pažįstamų, ar negalėtų jos pas mane pasirodyti bent po kelių dienų? Ir gavusi teigiamą atsakymą, aš „tvirtai“ joms pažadėjau, kad per tą laiką aš būtinai susitiksiu su vyru ir tėčiu.

Vesta viltingai į mane pažiūrėjo ir pasakė:

— Jeigu tėtis nepanorės su tavimi kalbėtis, tu jam pasakyk, kad jo „lapiukas“ la-

bai jo pasiilgo. Taip tėtis mane vadindavo tik tada, kai mes būdavome su juo visiškai vieni, ir be jo, šito daugiau nežino niekas...

Jos viltingas veidelis staiga pasidarė labai liūdnas, matyt atsiminė kažką labai brangaus, ir ji iš tiesų pasidarė kažkuo panaši į mažą lapiuką ...

— Gerai, jeigu jis manimi nepatikės — aš jam tai pasakysiu. — Pažadėjau aš.

Švelniai mirgėdamos, figūros išnyko. O aš vis dar sėdėjau ant savo kėdės, įtemptai bandydama sugalvoti, kaip man iš mano saviškių išsiderėti bent dvi-tris laisvas valandas, kad galėčiau įvykdyti duotą pažadą ir aplankyčiau gyvenimu nusivylusį tėvą...

Tuo metu „dvi-trys“ valandos ne namuose, man buvo gana ilgas laiko tarpas, už kurį man garantuotai reikėtų atsiskaityti senelei arba mamai. O tai, kad meluoti man niekada nesisekė, tai skubiai reikėjo sugalvoti kokią nors realią priežastį tam, kad tokiam ilgam laikui galėčiau išeiti iš namų.

Mano naujųjų svečių pavesti aš jokių būdu negalėjau...

Sekanti diena buvo penktadienis, ir mano senelė, kaip paprastai, ruošėsi į turgų, ką ji darydavo kiekvieną savaitę, nors, jeigu atvirai, didelio reikalo tam nebuvo, nes daugelis vaisių ir daržovių augo mūsų sode, o kitų produktų, artimiausių maisto produktų parduotuvių lentynos buvo kimšte prikimštos. Todėl tokia kasdienė „išvyka“ į turgų buvo paprastų-paprastčiausias simbolinis ritualas — senelė kartais mėgo paprasčiausiai „prasivėdinti“, susitikdavo su savo draugais ir pažįstamais, o visiems mums iš turgaus išieginėms parnešdavo ką nors „ypatingai skanaus“.

Aš ilgai sukiojaisi aplink ją, nepajėgdama nieko sugalvoti, kaip senelė staiga ramiai paklausė:

— Na, ir ko nerimsti, ar „prispaudė“ kas?..

— Man reikia išeiti! — apsidžiaugusi netikėta pagalba, išdrožiau aš. — Ilgam.

— Kitiems, ar sau? — prisimerkusi paklausė senelė.

— Dėl kitų, ir man labai reikia, aš prižadėjau!

Senelė, kaip visada, tiriančiai į mane pasižiūrėjo (mažai kas mėgo tą jos žvilgsnį — atrodė, kad ji pažvelgia tiesiai į tavo sielą) ir pagaliau pasakė:

— Pietums kad būtum namuose, ne vėliau. To užteks?

Iš džiaugsmo vos nepašokdama, aš tik linktelėjau. Negalvojau, kad viskas taip lengvai pavyks. Tiesa, senelė tankiai mane nustebindavo — atrodė, kad ji visada žinojo, kada reikalas būdavo rimtas, o kada tik kaprizas, ir paprastai pagal galimybes man padėdavo. Aš buvau jai labai dėkinga už jos tikėjimą manimi ir mano keistokais poelgiais. Kartais aš būdavau beveik įsitikinusi, kad ji **tikrai žinojo**, ką aš darydavau ir kur eidavau... Nors, gal ir iš tiesų žinojo, tik aš apie tai jos neklausdavau?..

Iš namų mes išėjome kartu, lyg aš taip pat būčiau išsiruošusi į turgų, o už pirmojo posūkio mes draugiškai išsiskyrėme, ir kiekviena nuėjome jau savo keliu ir savais reikalais...

Namas, kuriame tebegyveno mažosios Vestos tėvas, buvo pirmas iš pas mus stotomo „naujojo rajono“ (taip vadino pirmuosius daugiaaukščius) ir nuo mūsų buvo maždaug už keturiasdešimties minučių greito ėjimo. Vaikščioti aš visada mėgau, ir tai man nesudarė jokių nepatogumų. Tiktai aš niekaip nepamėgau to naujojo rajono, nes namai jame buvo sustatyti kaip degtukų dėžutės — visi vienodi ir bedvasiai. Ir

tai, kad toje vietoje buvo tik statybų pradžia, tai ten dar nebuvo nė vieno medžio, ar kito kokio tai „žalumyno“, ir visa tai buvo panašu į kažkokio tai išsigimusio, netikro miestelio akmeninį-asfaltinį maketą. Viskas buvo šalta ir bedvasiška, ir visada ten aš jausdavausi labai nejaukiai — atrodė, kad ten paprasčiausiai nėra kuo kvėpuoti...

Ir dar, nors ir labai norint, surasti reikalingo namo numerį buvo beveik neįmanoma. Kaip, pavyzdžiui, tuo momentu aš stovėjau tarp namų Nr. 2 ir Nr.26, ir niekaip negalėjau suprasti, kaip gi taip gali būti?!. Ir spėlioju, kur gi mano „prapuolęs namas Nr.12?.. Tame nebuvo jokios logikos, ir niekaip negalėjau suprasti, kaip gali žmonės tokiam chaose gyventi?

Svetimų žmonių pagalba, pagaliau man kažkaip tai pasisekė surasti reikalingą namą, ir aš jau stovėjau prie uždarytų durų ir spėlioju, kaip gi mane sutiks tas visai man nepažįstamas žmogus?..

Tokiu pat būdu aš susitikdavau daug svetimų, man nepažįstamų žmonių, ir visada tai pareikalavo didelės nervinės įtampos. Įsiverždama į kieno nors privatų gyvenimą, aš niekada nesijaučiau prabangiai, todėl kiekvienas toks „žygis“ visada man atrodydavo šiek tiek beprotišku. Ir dar aš puikiai suprasdavau, kaip keistai turėjo skambėti tiems, kurie tiesiog ką tik prarado jiems brangių žmogų, o kažkokia-tai maža mergaitė įsiverždavo į jų gyvenimą ir pareikšdavo galinti jiems padėti pakalbėti su mirusia žmona, seserimi, sūnumi, mama, tėvu... Sutikit — jiems tai turėjo skambėti visiškai ir absoliučiai nenormaliai! Ir jeigu nuoširdžiai, aš iki šiol negaliu suprasti, kodėl gi šitie žmonės iš vis manęs klausydavosi?!.

Taip ir dabar, nedrįsdama paskambinti ir neįsivaizduodama kas manęs ten laukia, aš stovėjau prie nepažįstamų durų. Bet, prisiminusi Kristiną ir Vestą, ir mintyse save pabarusi už savo bailumą, aš savo valios dėka prisiverčiau pakelti šiek tiek virpančią ranką ir nuspausti skambučio mygtuką...

Už durų ilgai niekas neatsakė. Aš jau ruošiausi nueiti, kaip staiga durys atsidarė ir ant slenksčio pasirodė, matyt kažkada buvęs gražus, jaunas vyriškis. Dabar, kaip bebūtų gaila, nuo jo išvaizdos įspūdis buvo labai nemalonus, nes jis buvo labai girtas...

Man pasidarė baisu, ir pirmoji mintis buvo kuo greičiau iš ten išeiti. Bet šalia savęs aš jutau dviejų labai susijaudinusių būtybių kunkuliuojančias emocijas, kurios galėjo dievas žino ką paaukoti, kad tik tas girtas ir nelaimingas, bet toks artimas ir jiems vienintelis žmogus galų gale nors minutėlei jas išgirstų....

— Na, ko tau?! — pakankamai agresyviai pradėjo jis.

Jis iš tikrųjų buvo labai girtas ir visą laiką, neturėdamas jėgų stipriai stovėti ant kojų, svyravo į šalis. Ir čia aš supratau ką reiškė Vestos žodžiai, kad tėtis kartais būna „nesavas“!.. Matyt mergaičiukė jį jau matė tokiam stovyje, ir tai niekaip jai nepriiminė to **jos tėčio**, kurį ji pažinojo ir mylėjo visą savo trumpąjį gyvenimą. Štai todėl ji ir vadino jį „nesavu“...

— Prašau, nebijok jo. — Mano galvoje suskambo jos balselis, lyg tai būtų pajutusi, ką aš tuo metu galvojau. Tai paskatino mane susikaupti ir kalbėti.

— Aš norėjau su jumis pakalbėti, — raminančiai pasakiau aš. — Ar galiu įeiti?

— Kam? — beveik piktai paklausė vyriškis.

— Tiktai, prašau, nesijaudinkite... Aš vykdau su jumis susijusį prašymą... Aš

atnešiau žinutę iš jūsų dukters... Ji čia, su manimi, jeigu norėtumėte su ja pasikalbėti.

Aš bijojau ir pagalvoti, kokią reakciją tam, iki žemės graibymo girtam, žmogui iššauks mano žodžiai. Ir kaip pasirodė — nedaug apsirikau...

Jis, kaip sužeistas žvėris sustaugė, ir aš išsigandau, kad dabar subėgs visi kaimynai, ir aš turėsiu, nieko nepešusi, išeiti...

— Nedrįšk!!! — po mano žodžių įsiaudrino vyriškis. — Iš kur tu tokia atsiradai? Dink iš čia!..

Aš nežinojau, ką jam sakyti, kaip paaikškinti? Na, ir ar vertėjo?.. Nes visvien šiuo metu jis nieko nesuprato. Bet plonas balselis vėl sušnibždėjo:

— Nebijok, prašau... Pasakyk, kad aš čia. Aš daug kartų jį tokiu mačiau ...

— Atleiskit man, Artūrai. Juk taip jus vadina? Norite tikėkite, norite ne, bet su manimi iš tikrųjų yra jūsų duktė ir ji mato viską, ką jūs kalbate ir darote.

Sekundei jis beveik suprantančiu žvilgsnių sužiuro į mane, ir aš jau spėjau apsidžiaugti, kad viskas susitvarkys, kaip staiga stiprios rankos mane pakėlė nuo žemės ir pastatė kitoje slenksčio pusėje, greitai, prieš pat mano nosį užtrenkdamos duris...

Mano gėdai, aš visiškai pasimečiau... Žinoma, per visą tą laiką, kai aš bendravau su mirusiaisiais, būdavo visko. Kai kurie žmonės pykdavo vien todėl, kad kažkokia tai nepažįstama mergaitė staiga išdrįso sudrumsti jų ramybę... Kai kurie pradžioje netikėdavo tuo, apie ką aš jiems bandydavau pasakoti... O kai kurie iš vis nenorėdavo kalbėti, nes jiems aš buvau svetima. Visko buvo.... Bet kad taip paprastai išgrūstų už durų — to nebuvo niekada. Ir aš vėl, kaip su manimi kartais būdavo, pasijutau mažą bejėgę mergaitę ir labai panorėjau, kad koks nors **protingas suaugęs žmogus** staiga man patartų ką daryti, ir aš iš karto galėčiau išspręsti visas problemas ir viskas atsisotų į savo vietas.

Bet, kaip bebūtų gaila, tokio „suaugusiojo“ šalia nebuvo, ir išsipainioti iš viso to reikėjo man pačiai. Taip kad aš, susiraukusi ir ir giliai įkvėpusi, sukauptau savo „virpančias“ emocijas ir vėl paskambinau į duris...

Pavojus ne toks ir baidus, kada žinai, kaip jis atrodo... Štai, taip ir čia — aš sau pasakiau, kad turiu reikalų viso tik su girtu, skausmo suerzintu žmogumi, kurio aš nė už ką daugiau nebebijosiu.

Šį kartą durys atsidarė daug greičiau. Girtame Artūro veide atsispindėjo neapsakoma nuostaba.

— Nejaugi čia vėl tu?! — negalėjo jis patikėti.

Aš labai bijojau, kad jis vėl užtrenks duris, ir tada aš nebeturėsiu jau jokių šansų...

— Tėti, tėveli, neskriausk jos! Ji nueis, ir tada jau niekas mums nebepadės!!! — beveik verkdamą šnibždėjo mergytė. — Tai aš, tavo lapiukas! Atsimeni, kaip tu žadėjai nuvežti mane ant stebuklingo kalno?!.. Atsimeni? — Į mane ji „įsisiurbė“ savo apvaliomis maldaujančiomis akytėmis, viltingai prašydama pakartoti jos žodžius. Aš pažiūrėjau į jos motiną — Kristina taip pat linktelėjo.

Man tai neatrodė gera idėja, bet už jas nuspręsti aš neturėjau teisės, todėl, kad tai buvo **jų gyvenimas**, ir, turbūt, tai buvo jų paskutinis pokalbis...

Aš pakartojau mažylės žodžius ir tuoj pat pasibaisėjau jos nelaimingo tėvo veido išraiška — tikrai atrodė, kad jam tiesiai į širdį dūrė peiliu...

Aš bandžiau su juo kalbėti, bandžiau kažkaip nuraminti, bet jis buvo be nuovokos ir nieko negirdėjo.

— Prašau, eik į vidų! — sušnibždėjo mažylė.

Šiaip taip prasispraudžiau pro pravertas duris ir įėjau... Bute tvyrojo dusinantis alkoholio, ir dar kažin koks, kurio aš nepajėgiau nustatyti, kvapas.

Matyt, kažkada seniai tai buvo malonus ir jaukus butas, vienas iš tų, kuriuos mes vadiname **laimingais**. Bet dabar tai buvo tikras „nakties košmaras“, iš kurio jo šeimininkas, matyt, pats nebegalėjo išsikapstyti...

Ant grindų, susimaišiusios su perplėstomis fotografijomis, rūbais ir dar dievai žino kuo, mėtėsi sudaužyto porceliano šukės. Langai buvo apkabinėti užuolaidomis, nuo ko kambaryje buvo prietema. Žinoma, tokia „buitis“ galėjo įvartyti tikrą mirtiną liūdesį, kartais pasibaigiantį savižudybe...

Tikriausiai Kristina taip pat pasibaisėjo, todėl kad ji pirmą kartą manęs paprašė:

— Prašau, padaryk ką nors!

Aš jai tuoj pat atsakiau: „Žinoma!“ O pati pagalvojau: „Jeigu aš tik žinočiau — ką!!!...“ Bet reikėjo veikti, ir aš nusprendžiau, kad bandysiu tol, kol pavyks — arba jis galų gale mane išgirs, arba (blogiausiu atveju) vėl išgrūs pro duris.

— Tai jūs kalbėsite, ar ne? — pyktelėjusi paklausiau. — Aš jums neturiu laiko, ir čia aš tik todėl, kad su manimi tas nuostabus žmogutis — jūsų duktė!

Vyriškis staiga sudribo į arčiausiai stovėjusį fotelį, ir rankomis susiėmęs galvą, pravirko... Tai tęsėsi gana ilgai, ir buvo matyti, kad jis, kaip ir dauguma vyrų, visiškai nemokėjo verkti. Jo ašaros buvo šykščios ir sunkios, ir jos, matyt, jam atsirasdavo labai ir labai sunkiai. Tiktai čia aš pirmą kartą iš tikrųjų supratau, ką reiškia žodžiai „vyriškos ašaros“...

Pasimetusi stebėdama tą svetimų ašarų srautą, aš prisėdau ant kažkokios spintelės krašto ir visiškai neįsivaizdavau, ką gi toliau daryti?..

— Mama, mamyte, o kodėl čia tokios pabaisos vaikšto? — tyliai paklausė persigandęs balselis.

Ir tik dabar aš pastebėjau labai keistus padarus, kurie tiesiog „kamuoliais“ sukosi aplink girtą Artūrą...

Man sujudėjo plaukai — tai buvo patys tikriausi „monstrai“ iš vaikiškų pasakų, tiktai čia kažkodėl jie atrodė labai ir labai **tikri**... Jie buvo panašūs į iš ąsočio išleistas piktašias dvasias, kurios kažkaip tai sugebėjo „prisitvirtinti“ tiesiai prie nelaimingojo žmogaus krūtinės, ir kekėmis kabėdamos, su didžiausiu malonumu „siurbė“ jau bebaigiančias išsekti gyvybines jėgas...

Aš pastebėjau, kad Vesta išgąsdinta iki „šunyčio inkštimo“, bet iš visų jėgų stengiasi to neparodyti. Vargšėlė su siaubu stebėjo, kaip tiesiog jos akyse, tie kraupūs „monstrai“ su malonumu ir negailestingai „valgė“ jos mylimą tėvą ... Aš niekaip negalėjau suvokti, ką gi daryti, bet žinojau, kad veikti reikia labai greitai. Greitomis apsižvalgiusi aplink, ir nesuradusi nieko geresnio, aš pagriebiau nešvarių lėkščių krūvą, ir iš visų jėgų trenkiau į grindis... Nuo netikėtumo Artūras pašoko nuo fotelio ir pušiau sąmoningu žvilgsniu sužiuro į mane.

— Nėra ko išskysti! — sušukau aš, — pažiūrėkite, kokius „draugus“ jūs atsivedėte į savo namus!

Aš nebuvo tikra, ir jis pamatys tą patį, ką matėme mes, bet tai buvo mano pasakytinė viltis kažką padaryti, kad jis „atsipeikėtų“, ir tuo pačiu priversti nors truputėlį prasiblaivyti.

Tai, kad staiga jo akys „iššoko ant kaktos“, pasirodo — **pamatė**... Įsispraudęs į kampą, jis su siaubu negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo savo „simpatiškų“ draugų, ir, negalėdamas pratarti nė žodžio, drebančia ranka į juos rodė. Jį krėtė, ir aš supratau, kad jeigu nieko nedarysiu, vargšui žmogui prasidės tikras nervinis priepuolis.

Aš bandžiau mintimis kreiptis į tuos keistus, panašius į monstrus, padarus, bet nieko iš to doro nesigavo; jie tik piktai „urzgė“, ir, mojuodami savo naguotomis letenomis, neatsisukdami pasiuntė tiesiai į mano krūtinę skausmingą energetinį smūgį. Ir čia pat vienas iš jų atsiklijavo nuo Artūro, ir išsirinkęs, kaip jis galvojo, pačią lengviausią auką, šoko tiesiai ant Vestos... Nuo netikėtumo mergaitė kraupiai suinkštė, bet — reikia pripažinti jos drąsą — iš visų jėgų pradėjo atsimušinėti. Jie abu, ir jis, ir ji, buvo tokie patys bekūniai padarai, todėl puikiai vienas kitą „suprato“ ir laisvai vienas kitam galėjo siųsti energetinius smūgius. Ir tik reikėjo pamatyti, su koku azartu ši bebaimė mažylė stoji į kovą!.. Nuo jos staigių smūgių, iš susitraukusio „monstro“ tik žiežirbos lakstė, o mes, trys žiūrovai, savo gėdai taip suakmenėjome, kad nesureagavome, kad jai reikėtų kaip nors padėti. Ir kaip tik tuo momentu, Vesta pasidarė panaši į visiškai išsunktą auksaspalvį kamuolėlį, ir, pasidariusi visiškai permatoma, kažkur pradingo. Aš supratau, kad bandydama apsiginti, ji išsikvojo visas savo jėgas, ir štai dabar jai nebeužteko jėgų, kad galėtų palaikyti su mumis kontaktą... Sumišusi Kristina žvalgėsi aplink — matyt jos duktė neturėjo įpročio taip paprastai pradingti, ir palikti ją vieną. Aš taip pat žvalgiausi aplink, kaip staiga... pamačiau tokį sukrėtą veidą, kokį kada nors per visą savo gyvenimą ir sekančius ilgus metus buvau mačiusi... Tikro šoko būsenoje Artūras stovėjo ir žiūrėjo tiesiai į savo žmoną!.. Matyt, per didelė alkoholio dozė, didžiulis stresas, ir plūstančios emocijos kuriam tai laikui atidarė „duris“ tarp mūsų skirtingų pasaulių ir jis **pamatė** savo mirusią, tokią pat gražią ir tokią pat „tikrą“ Kristiną, kurią jis visada pažinojo... Jokiais žodžiais neįmanoma būtų apibūdinti jų akių išraiškos!.. Jie nekalbėjo, nors, kaip aš supratau, Artūras, ko gero, galėjo ją girdėti. Galvoju, kad tą akimirką jis paprasčiausiai **negalėjo kalbėti**, bet akyse buvo viskas — ir siaubingas, visą tą laiką jį kankinęs skausmas; ir savo netikėtumu jį užplūdęs neišpasakytos laimės jausmas, ir kaltė, ir dar viso kito, kad tiesiog trūksta žodžių apie visa tai papasakoti!..

Dar nesuprasdamas, kad šiame pasaulyje jis jau niekada daugiau negalės jos apkabinti, jis ištiesė rankas link jos, nors kažin, ar šią minutę jis iš viso sugebėjo ką nors suprasti... Jis paprasčiausiai vėl ją **matė**, kas savaime buvo visiškai neįtikėtina!.. O viskas kitkas jam paprasčiausiai nebeturėjo jokios reikšmės... Bet čia atsirado Vesta. Ji nustebusi pažiūrėjo į tėvą, ir, viską supratusi, širdį veriančiu balsu sukliko:

— Tėti! Tėveliuk... Tėveli!!! — ir puolė jam ant kaklo... Tiksliau — bandė tai padaryti... Todėl, kad ji, kaip ir jos motina, jau niekada šiame pasaulyje negalėjo prie jo fiziškai prisiliesti.

— Lapiuk... mažyte mano... džiaugsme mano... — vis dar graibstydamas orą, kartojo tėvas. — Neišėik, tiktai, prašau, neišėik!..

Jis tiesiog „springo“, per daug stipriomis jo iškankintai širdžiai, emocijomis. Ir

čia aš išsigandau, kad ta netikėta, beveik nežmoniška laimė, paprasčiausiai galėjo jį nužudyti... Bet įtampą (labai laiku!) iškrovė visų užmiršti, bet nieko nepamiršę, šnypščiantys ir įsiutę „monstrai“... Savo gėdai, „užhipnotizuota“ susitikimo gražumu, aš visiškai užmiršau apie juos!.. Dabar gi, pakeitę savo „taktiką“ ir daugiau nebepuldami ant tėvo, jie nusprendė savo amžiną „alkį“ numalšinti vaiko gyvenimiška jėga — mažosios Vestos... Pilnas panikos, Artūras mojavo rankomis, bandydamas apginti savo dukterį, bet, žinoma, negalėjo niekam pakenkti. Situacija darėsi nebekontroliuojama ir labai greitai keitėsi man nepageidaujama linkme. Reikėjo kaip galima greičiau nusikratyti visa ta dantyta-naguota-šnypščiančia bjaurastimi, ir dar taip, kad jie niekada nebegalėtų sugrįžti pas tą vargšą žmogų...

— Galvok, galvok, galvok!.. — vos ne balsu pati sau šaukiau aš.

Ir staiga, kaip akinamoje blykstelėje, aš labai aiškiai pamačiau „vaizdą“ - akinaimai žalia šviesa šviečiantį savo kūną ir savo senus „žvaigždžių draugus“, kurie šypsodamiesi rodė į tą žalią šviesą... Matyt, koku tai būdu, mano „panikuojančiam“ protui pavyko iš kažkur tai juos pasikviesti, ir dabar jie savaip bandė man „parodyti“, ką aš turiu daryti. Ilgai negalvodama aš užsimerkiau ir pabandžiau susikaupti, bandydam iššaukti seniai užmirštus jausmus... Ir tiesiog per sekundės dalį aš visa „užsižiebčiau“ ta pačia nuostabiai žalia šviesa, kurią ką tik mačiau draugų man parodytame „vaizdelyje“. Mano kūnas švytėjo taip stipriai, kad nušvito beveik visas kambarys, kartu su jame knibždančiais šlykščiais padarais. Aš tvirtai nežinojau, ką daryti, bet jutau, kad tą „šviesą“ (arba tiksliau, energiją) aš privalau nukreipti į visus tuos besirangančius „baisuoklius“, kad, kaip galima greičiau priversti juos išnykti iš mūsų aki-račio, o taip pat, ir be jų, sudėtingo Artūro gyvenimo. Kambarys sužėrėjo žalumui, ir aš pajutau, kaip iš mano delnų išsiveržė labai „tirštas“ žalias spindulys ir nukrypo tiesiai į tikslą... Tuo pat pasigirdo kraupus inkštimas, peraugantis į tikrą „staugimą „iš anapus“... Aš jau spėjau apsidžiaugti, kad pagaliau viskas bus gerai ir jie visam laikui išnyks, bet, kaip pasirodė, iki „laimingos pabaigos“ dar buvo šiek tiek tolokai... Padarai mėšlungiškai nagais ir letenomis kabinosi į vis dar rankomis mojuojantį „tėtį“ ir nuo jų atsimušinėjančią mažylę, ir buvo aišku, kad jie dar nesiruošia pasiduoti. Aš supratau, kad antros „atakos“ Vesta jau nebeatlaikys ir praras savo vienintelę progą paskutinį kartą pasikalbėti su savo. Na, o jau to, tai aš leisti tikrai negalėjau. Tada aš dar kartą susikaupiau, ir iš visų jėgų „paleidau“ žaliuosius spindulius dabar jau į visus „monstrus“ kartu. Kažkas skardžiai trinktelėjo... ir pasidarė visiškai tylu.

Pagaliau visos į monstrus panašios baidyklės išnyko, ir mes galėjome laisviau atsikvėpti...

Tai buvo mano pirmoji, dar visiškai „vaikiška“ kova su tikromis žemiausio ast-ralo būtybėmis. Ir negaliu patvirtinti, kad man buvo labai malonu, ar kad aš visiškai neišsigandau. Tai dabar, kada mes gyvename tiesiog „užverstame“ kompiuteriniais žaidimais dvidešimt pirmame amžiuje, mes prie visko pripratę ir tiesiog nebesistebime visokio plauko baisybėmis... Ir dargi maži vaikai, visiškai įsisavinę vampyrų, vilkolakių, žudikų, ir prievartautojų pasaulį, patys su tokiu pat malonumu užmušinėja, pjauna, ryja, ir šaudo, ir viso labo tik dėl to, kad pereitų į kokio tai kompiuterinio žaidimą „sekantį lygį“... Ir tikriausiai, jeigu pas juos kambaryje pasirodytų koks nors iš tikrųjų baisiausias monstras — jie ir net nepagalvotų išsigąsti, o nesusimąstydami

visa tai ramiai suverstų ant taip jiems gerai žinomų specialiųjų efektų, holografiją, persikėlimą laike, ir t. t., nežiūrint į tai, kad to paties „persikėlimo laike“ ar kitų pamėgtų „efektų“ iš jų dar niekam realiai nepavyko išgyventi.

Ir tie patys vaikai išdidžiai jaučiasi savo pamėgtų žiaurių žaidimų „bebaimiais didvyriais“, nors nežinia, **ar nors vienas iš tų didvyrių taip didvyriškai pasielgtų, jeigu realiai pamatyti bet kurią GYVA žemiausio astralo monstrą...**

Bet grįžkime į mūsų, nuo visos naguotos-iltingos bjaurasties, jau „išvalytą“ kambarį...

Palengva aš atsipeikėjau ir vėl buvau pasiruošusi bendrauti su naujaisiais pažįstamais. Artūras suakmenėjęs sėdėjo savo fotelyje ir pritrenktas dabar žiūrėjo jau į **mane**. Visas alkoholis per tą laiką jam išgaravo, ir dabar į mane žiūrėjo labai malonus, bet beprotiškai nelaimingas jaunas žmogus.

— Kas tu?.. Tu **taip pat** angelas? — labai tyliai paklausė jis.

Susitikimuose su dvasiomis šį klausimą (tiktai be „taip pat“) man užduodavo labai dažnai, ir jau pripratau į jį nereaguoti, nors, nuoširdžiai sakant, pradžioje jis labai ir labai ilgai mane glumindavo.

Mane tai kažkodėl atsargiai nuteikė.

— Kodėl — „**taip pat**“? — susirūpinusi paklausiau aš.

— Pas mane buvo kažkas atėjęs, kas save vadino „angelu“, bet aš žinau, kad tai buvai ne tu... — nusiminęs atsakė Artūras.

Čia mane persmelkė labai nemaloni nuojauta...

— O jums ar nepasidarė bloga po to „angelo“ apsilankymo? — jau supratusi, kame reikalas, paklausiau aš.

— Iš kur žinai?.. — labai nustebo jis.

— Tai buvo ne angelas, o tikriausiai atvirkščiai. Jumis paprasčiausiai naudojosi, bet aš negaliu to teisingai jums paaiškinti, nes ir pati kol kas to nežinau. Aš tiesiog jaučiu, kas vyksta. Jums reikia būti labai atsargiu. — Tiek ir tegalėjau tada jam pasakyti.

— Tai kažkuo panašu į tai, ką aš šiandien mačiau? — užsigalvojęs paklausė Artūras.

— Kažkuria tai prasme, taip, — atsakiau aš.

Matėsi, kad jis labai stengiasi ką nors suprasti. Bet, kaip bebūtų gaila, aš jam negalėjau suprantamai visko išaiškinti, nes pati buvau tik maža mergaitė, kuri, savo „tyrinėjimuose“ vadovaudamasi dar ir pačiai nelabai aiškiu savo „ypatingu talentu“, savo jėgomis stengėsi „prisikasti“ iki reikalo esmės...

Artūras, matyt, buvo stiprus žmogus, ir net nesuprasdamas kas vyksta, jis viską natūraliai **priėmė**. Bet, koks stiprus bebūtų šis skausmo išvargintas žmogus, matėsi, kad pradingus jo artimųjų (mylimos žmonos ir dukters) atvaizdams, jis vėl pradėjo nepakeliamai ir giliai kentėti... Ir reikėjo turėti akmeninę širdį, kad ramiai stebėtum, kaip jis pasimetusio vaiko žvilgsniu žvalgosi aplink, stengdamasis nors akimirksniui dar kartą „susigrąžinti“ savo mylimą žmoną Kristiną ir savo drąsiją, mielą „laputę“ — Vestą. Bet, kaip bebūtų gaila, jo smegenys, neatlaikę tokios didžiulės emocinės apkrovos, mirtinai užsisiklėdė nuo žmonos ir dukters pasaulio, daugiau nebeleisdamos su jomis pasimatyti net ir pačiai trumpiausiai gelbstinčiai...

Artūras nemaldavo padėti ir nepriekaištavo... Mano didžiai nuostabai, jis neišpa-sakytai ramiai ir dėkingai priėmė viską, ką tik gyvenimas galėjo jam šiandiena pado-vanoti. Turbūt per daug didelis teigiamų ir neigiamų emocijų „škvalas“ visiškai išse-kino jo vargšę, nukamuotą širdį, ir dabar jis tik viltingai laukė, ką gi aš dar jam galiu pasiūlyti...

Jie kalbėjo ilgai, priversdami verkti netgi mane, nors aš lyg ir buvau prie to prip-ratusi, jeigu, žinoma, prie to iš vis galima priprasti...

Maždaug po valandos aš jaučiausi išsunkta kaip citrina, ir, galvodama apie grį-žimą į namus, pradėjau po truputi jaudintis, bet niekaip negalėjau nutraukti, nors da-bar ir daug laimingesnio, jų **paskutinio** susitikimo. Daugelis, kuriems aš bandžiau tokiu būdu padėti, mane maldaudavo dar kartą ateiti, bet aš, skaudama širdimi, kate-goriškai atsisakydavau tai padaryti. Ir ne todėl, kad man nebuvo jų gaila, o tik todėl, kad jų buvo daugybė, o, kaip bebūtų gaila, aš tebuvau viena... Ir aš turėjau kokį tai **savo asmeninį** gyvenimą, kurį labai mėgau ir kurį svajojau kaip galima prasmingiau ir įdomiau nugyventi.

Todėl, kaip man bebūtų gaila, kiekvienam žmogui aš skirdavau tik **vieną vienin-telį susitikimą**, kad jis turėtų galimybę pakeisti (arba nors pabandyti) tai, **dėl ko paprastai jam jau niekada nebebus suteikta vilties tai pakartoti**... Aš manau, kad tai buvo sąžininga ir dėl manęs, ir dėl jų. Ir tik vieną vienintelį kartą aš sulaužiau šią „geležinę“ savo taisyklę, ir susitikau su savo viešnia keletą kartų, nes jai atsakyti, paprasčiausiai, buvo ne mano jėgoms...

25. Stella

Kaip galima suprasti arba paaiškinti tai, ko mes niekada nematėme ir apie ką niekada nežinojome?.. O juk žmonės tai daro pastoviai, net nesusimąstydami, argi tai įmanoma, ar jie teisūs, ar visiems kitiems paprasčiausiai reikia jų nuomonės ar paaiš-kinimų... Atsimenu, kaip vieną vienintelį kartą vienam „protingam žmogui“ paban-džiau papasakoti apie nepaprastą mergaitę su šviesiu vardu — Stella, jis tuoj pat pradėjo iš „savo aukšto skrydžio“ labai paniekinamai man aiškinti, **ką gi „iš tikrųjų“** aš jaučiau, ir **kas gi „iš tikrųjų“** įvyko...

Tai buvo nuostabi istorija, ir aš pirmą kartą panorėjau nuoširdžiai ja su kuo nors pasidalinti, bet po to beprecedentinio, dėl savo kvailumo, įvykio, aš jau niekada dau-giau nedariau panašių klaidų, ir nebesidalinau savo mintimis ar nuotykiiais su niekuo, išskyrus mano tėvą, nors tai buvo šiek tiek vėliau. Tada aš sau tvirtai pažadėjau, kad niekada daugiau neleisiu, kad kas nors taip grubiai sužeistų mano širdį, kurią aš vi-siems, kuriems tik to reikėdavo, paprastai lengvai „atverdavau“... ir kuri dabar giliai įplyšo tik todėl, kad kažkoks tai „ribotas“ žmogus panorėjo prieš naivią dešimtmetę mergaitę beprasmiškai sublizgėti savo „žiniomis“.

Sukrečianti tiesa ta, kad šis žmogus buvo lyg tai ir „išsilavinęs“ universiteto pro-fesorius, kuris buvo pakviestas į mūsų mokyklą ir atvažiavo atsirinkti vaikų, ir aš pa-galvojau, kad **jis tai viską supras teisingai**, būtent taip, kaip iš tikrųjų **viskas ir turi būti**. Bet, pasirodo, mokslinis laipsnis ne visada suteikia tikrą supratimo lygį, nekal-bant jau apie jo sudiržusią ir viskam abejingą širdį... Nors, kaip pasakė vienas nuos-

tabus rašytojas: „ir nedideliu protu galima švytėti, jeigu jį rūpestingai trinsi į knygas“... Štai tas profesorius, matyt, ir trynė...

Bet ši istorija ne apie jį, o apie kažką daug vertingesnio ir šviesaus, kad apie tai aš panorėjau papasakoti.

Vieną ankstyvą rudens rytą aš vaikščiojau kaimyniniame miške, ir, surinkusi paskutinių rudeninių gėlių puokštę, kaip paprastai, užėjau į kapines, norėdama padėti puokštę ant senelio kapo.

Mūsų kapinės buvo labai gražios (jeigu, žinoma, taip galima išsireikšti, kalbant apie tokią liūdną vietą?). Jos buvo (ir dabar dar yra) tiesiog miške, nuostabiai šviesioje laukymėje, apsuptoje galingais senais medžiais ir buvo panašios į tylų žalią uostą, kuriame kiekvienas galėjo susirasti ramybę, jeigu tik likimas dėl vienos ar kitos priežasties netikėtai nutraukdavo jo trapų gyvenimišką siūlą. Šios kapinės vadinosi „naujosiomis“, nes jos buvo neseniai atidarytos, ir mano senelis buvo tik trečias žmogus, kurį suspėjo ten palaidoti. Todėl į tikras kapines tai dar ne visai buvo panašu...

Aš įėjau pro vartelius ir pasisveikinau su maža liesa senučiuke, kuri ten sėdėjo ir apie kažką įsijautusi galvojo.

Nors kieme jau gerokai viešpatavo ruduo, diena buvo maloni, saulėta ir šilta. Lengvas vėjelis, aplink išnešiodamas sodrų medaus, grybų ir paskutinių saulės spindulių įšildytos žemės kvapą, šlamėjo tarp likusių paskutinių lapų... Kaip ir turėjo būti, šioje taikioje Amžinojo Poilsio vietoje viešpatavo gera, gili „auksinė“ tyła...

Kaip ir paprastai, aš atsisėdau ant suoloelio prie senelio kapo ir pradėjau jam pasakoti visas savo paskutines naujienas. Aš žinojau, kad tai kvaila, ir kad jis, kaip aš labai to benorėčiau, jokių būdu negalėjo manęs girdėti (nes jo siela nuo pat jo mirties dienos gyveno manyje), bet man taip labai ir pastoviai jo trūko, kad aš sau leidau tą mažytę ir nekaltą iliuziją, kad kokiai tai, nors ir trumpai akimirksniui susigražinti tą nuostabų ryšį, kurį aš iki pat šiol turėjau tik su juo vienu.

Štai taip, tyliai ir taikiai „kalbėdama“ su seneliu, aš visiškai nepastebėjau, kaip ta pati miniatiūrinė senučiukė priėjo prie manęs ir šalia ant nedidelio kelmelio atsisėdo. Kiek ilgai ji su manimi sėdėjo — nežinau. Bet kai aš sugrįžau į „normalią realybę“, tai pamačiau į mane švelniai žiūrinčias spinduliuojančias ir visiškai jaunatviškas akis, kurios lyg tai klausė, ar nereikia man kokios tai pagalbos...

— Oi, atleiskite man, senele, aš ir nepastebėjau, kaip jūs priėjote! — labai sutrikusi pasakiau aš.

Paprastai prie manęs buvo sunku priėti nepastebėtam — visada suveikdavo kažkoks tai vidinis savigynos jausmas. Bet nuo šios šiltos, mielos senučiukės spinduliuavo toks begalinis gerumas, kad, matyt, visi mano „gynybiniai instinktai“ prislopo...

— Štai, su seneliu kalbuosi... — sutrikusi pratariau aš.

— O tu nesigėdyk, mieloji, — palingavo galva senučiukė, — tavo širdis dosni — tai laimė ir didelė retenybė. Nesigėdyk.

Visiškai nesuprasdama, apie ką ji kalba, išpūtusi akis aš žiūrėjau į tą mažutėlę ir labai nepaprastą senučiukę, bet kažkodėl jaučiau jai absoliutų ir visišką pasitikėjimą. Ji prisėdo šalia, savo senatviškai sausa ranka švelniai mane apkabino, ir netikėtai labai šviesiai nusišypsojo:

— Tu nesijaudink, mieloji, viskas bus gerai. Tiktai neskubėk **sužinoti visus atsakymus**... tai tau dar labai anksti, nes, tam, kad **gautum atsakymus, pirmiausiai tau reikia sužinoti teisingus klausimus**... O jie pas tave dar nesubrendo...

Tiktai po daugelio metų man pavyko suprasti, ką iš tikrųjų norėjo pasakyti ta sena protinga senučiukė. Bet tada aš, stengdamasi įsiminti kiekvieną žodį, tik labai atidžiai jos klausiausi, kad vėliau dar ne vieną kartą savo atmintyje galėčiau „prasukti“ viską, ko nesupratau (bet kaip jaučiau — labai man svarbaus) ir stengiausi pagauti bent kruopelytę to, kas man galėtų padėti mano amžinai besitęsiančioje „paieškoje“...

— Labai jau sunkią naštą sau užsikrovei — patrūksi... — ramiai tęsė senučiukė, ir aš supratau, kad omenyje ji turi mano kontaktus su mirusiaisiais. — Ne visi žmonės to verti, mieloji, **kai kurie privalo sumokėti už savo poelgius**, kitaip be reikalo pradės galvoti, kad jie jau užsitarnavo atleidimą, ir tada **tavo geradarystė priešauks tik blogi**... Atsimink, mano mergyte, **gėris visada turi būti PROTINGU**. **Kitaip tai jau visiškai ne gėris, o tik tavo širdies arba norų atgarsis, kuris nebūtinai sutampa su tuo, kuo iš tikrųjų yra tavo apdovanotasis žmogus**.

Aš staiga pasidariau lyg nesava... Atrodė, kad kalba jau ne paprasta miela senučiukė, o kažkokia tai labai protinga ir gera žynė, kurios kiekvienas žodis tiesiog įsiskverbavo į mano smegenis... Ji lyg tai atsargiai vedė mane „teisingu“ takeliu, kad man, dar jaunai ir paikai, atliekančiai savo ne visada galimai teisingus „mielaširdingus veiksmus“, nereikėtų per daug dažnai „klupti“...

Staiga šmėkstelėjo paniška mintis — o kas, jeigu ji tiesiog dabar ims ir pranyks?!.. Juk man taip norėjosi, kad ji su manimi kuo daugiau pasidalintų savo žinomis ir kuo daugiau mane išmokytų!..

Bet aš supratau, kad kaip tik tai iš mano pusės ir yra „**gavimas kažko tai dovanai**“, apie ką ji ką tik mane perspėjo... Todėl aš, kiek tik galėdama „suėmiau save į rankas“ ir prislopinau savo kylančias emocijas, ir berniukiškai puoliau sąžiningai „ginti“ savo tiesą...

— O jeigu tie žmonės paprasčiausiai suklydo? — nepasidaviau aš. — Juk kiekvienas anksčiau ar vėliau padaro klaidų ir turi teisę dėl to gailėtis.

Senučiukė liūdnai į mane pažiūrėjo ir palingavusi savo žilą galvą, tyliai pasakė:

— Klaida klaidai nelygi, mieloji... Ne kiekviena klaida išperkama tik liūdesiu ir skausmu, arba dar blogiau — paprasčiausiais žodžiais. Ir **ne kiekvienam, norinčiam gailėtis, dėl to turi būti suteikta proga**, todėl kad niekas **gautos dovanos**, dėl didžiulio žmogaus kvailumo, **to neįvertina**. Ir viskas, kas jam negražintinai dovanojama, **nereikalauja jokių jo pastangų**. Todėl paklydėliui labai lengva atgailauti, bet neišpasakytai sunku **iš tikrųjų pasikeisti**. Tu gi nesuteiksi kitos progos nusikaltėliui tiktai todėl, kad jo tau pasidarė gaila? O juk kiekvienas, kuris įžeidė, sužeidė ar išdavė savo artimą, jau kažkokia tai, nors ir niekingai maža dalelyte, širdyje nusikaltėlis. Todėl „dovanok“ atsargiai, mergaite...

Aš sėdėjau labai tyliai, giliai susimąščiusi apie tai, kuo su manimi ką tik pasidalijo ši nuostabi, sena moteris. Tiktai aš niekaip dar negalėjau su jos išmintimi sutikti... Aš, kaip ir kiekvienas nekaltas vaikas, dar labai stipriai tikėjau gėriu, ir tos nepaprastos senučiukės žodžiai man atrodė per daug žiaurūs ir ne visiškai teisingi. Bet

tai buvo **tada...**

Lyg tai atspėjusi mano vaikiškai „pasipiktinusias“ mintis, ji švelniai paglostė mano plaukus ir tyliai pasakė:

— Štai tą aš ir turėjau omenyje, kai pasakiau, kad tu dar nepaaugai iki **teisingų klausimų**. Nesijaudink, mieloji, tai labai greitai praeis, dargi greičiau, negu tu dabar galvoji...

Čia aš netikėtai pažvelgiau jai į akis, ir mane tiesiog persmelkė šaltukas... Tai buvo visiškai nuostabios, iš tikrųjų bedugnės, visažinančios akys žmogaus, kuris žemėje turėjo būti pragyvenęs, na, mažiausiai tūkstantį metų!.. Aš niekada nebuvau mačiusi tokių akių!

Ji, matyt, pastebėjo mano sumišimą, ir raminamai sušnibždėjo:

— Gyvenimas ne toks, apie kokį tu galvoji, mažute... Bet tu apie tai suprasi, kai pradėsi jį teisingai suvokti. Tavo dalia keista... sunki ir labai šviesi, nuausta iš žvaigždžių... Daug svetimų likimų tavo rankose. Saugok save, mergaitė...

Aš vėl nesupratau, ką visa tai reiškė, bet nebesuspėjau nieko daugiau paklausti, nes, dideliame mano gailėsčiui, senučiukė staiga pradingo... o vietoj jos atsirado sukrečiančio grožio reginys — lyg tai atsiradę permatomos durys ir atsirado saulės šviesos užlietas nuostabus miestas, lyg tai visas padarytas iš vientiso krištolo... Visas žaižaruojantis ir blyksintis spalvotomis vaivorykštėmis, mirguliuodamas švytinčiomis neišpasakytai gražių rūmų, arba kažkokių tai nuostabių, į nieką nepanašių statinių briaunomis, jis buvo kažkokios tai beprotiškos svajonės stebuklingu dariniu... O ten, ant permatomų raižytų laiptelių sėdėjo mažas žmogutis, ir kaip vėliau pastebėjau — labai trapi ir rimta raudonplaukė mergaitė, kuri draugiškai mojavo man ranka. Ir aš, staiga, labai panorėjau pas ją nueiti. Aš pagalvojau, kad tai, matyt, vėl kokia tai „kita“ realybė, ir greičiausiai, kaip jau ne kartą buvo, vėl man niekas nieko nepaaiškins. Bet mergaitė nusišypsojo ir neigiamai palingavo galvą.

Prisiartinus, ji pasirodė visišku „nykštuku“, kuriai daugių daugiausiai galima duoti ne daugiau penkių metų.

— Sveika! — linksmai nusišypsodama pasakė ji. — Aš Stella. Kaip tau patinka mano pasaulis?..

— Sveika Stella! — atsargiai atsakiau aš. — Čia iš tiesų labai gražu. O kodėl tu vadini jį **savu**?

— O todėl, kad aš jį sukūriau! — dar linksmiau sučiauškęjo mergaičiukė.

Aš apstulbusi net išsižiojau, bet niekaip ir nieko negalėjau pasakyti... Aš jaučiau, kad ji sako tiesą, bet netgi įsivaizduoti negalėjau, kokių būdu visa tai galima sukurti, tuo labiau apie tai kalbant taip nerūpestingai ir lengvai...

— Senelei taip pat patinka. — Patenkinta pasakė mergaitė.

Ir aš supratau, kad „senele“ ji vadina tą pačią nepaprastą senučiukę, su kuria ką tik aš taip mielai kalbėjau ir kuri, kaip ir jos nepaprasta anūkėlė, sukėlė man tikrą šoką...

— Tu čia visiškai viena? — paklausiau aš.

— Kaip kada... — paniuro mergaitė.

— O kodėl tu nepasikvieti savo draugų?

— Aš jų neturiu... — jau visiškai liūdnai sušnibždėjo mažytė.

Bijodama dar daugiau nuliūdinti tą keistą, vienišą ir taip mielą padarėlį, aš nežinojau ką sakyti.

— Tu nori pamatyti dar ką nors? — lyg tai atsikračiusi liūdnų minčių, paklausė ji.

Nusprendusi palikti jai pokalbio iniciatyvą, atsakydama aš tik linktelėjau, nes nežinojau, kas dar galėtų ją įskaudinti, ko aš tikrai nenorėjau bandyti.

— Pažiūrėk, tai buvo vakar — jau linksčiau pasakė Stella.

Ir pasaulis apsvirtė aukštyn kojom... Krištolinis miestas dingo, o jo vietoje ryškiomis spalvomis persipynė kažkoks „pietinis“ peizažas... Iš nuostabos man net gerklė išdžiuvo.

— Ir tai taip pat tu?.. — atsargiai paklausiau aš.

Savo garbanota raudonplauke galva ji išdidžiai linktelėjo. Buvo labai įdomu ją stebėti, nes mergaitė iš tikrųjų rimtai didžiavosi tuo, ką jai pavyko sukurti. Na, ir kas gi nesididžiuotų?! Ji buvo visiška mažutėlė, kuri juokaudama, lyg tarp kitko, sau susikurdavo naujus nuostabius pasaulius, o nusibodusius, tuojau pat pakeisdavo kitais, kaip pirštines... Jeigu nuoširdžiai, buvo dėl ko patirti šoką. Aš stengiausi suprasti, kas gi čia vyksta?.. Stella aiškiai buvo mirusi, ir su manimi visą tą laiką bendravo jos dvasia. Kol kas man buvo visiška paslaptis, **kur gi** mes esame, ir **kaip** ji susikurdavo visus savo „pasaulius“.

— Argi tau kas nors nesuprantama? — nustebino mergaitė.

— Nuoširdžiai sakant — dar kaip! — atvirai sušukau aš.

— Bet tu gi gali **daug daugiau**, — dar labiau nustebino mažylė.

— Daugiau?.. — apstulbusi paklausiau aš.

Juokingai į šalį pakreipusi savo raudonplaukę galvytę, linktelėjo ji.

— Kas gi tau visa tai parodė? — atsargiai, bijodama kuo nors neatsargiai įžeisti, paklausiau aš.

— Na, žinoma kad senelė. — Lyg tai būtų savaime suprantama, pasakė ji. — Iš pradžių aš buvau labai liūdna ir vieniša, ir senelei manęs labai pagailo. Štai tada ji ir parodė man, kaip tai padaryti.

Ir pagaliau aš supratau, kad tai iš tiesų yra **jos pasaulis**, sukurtas jos **minčių galia**. Ta mergaitė net nesuprato, kokia brangenybe ji buvo! O štai senelė, aš galvoju, kaip tik ir suprato tai net labai gerai...

Kaip pasirodė, Stella prieš keletą mėnesių žuvo auto katastrofoje, kurioje žuvo ir visa jos šeima. Liko tik senelė, kuriai tą kartą paprasčiausiai neatsirado vietos mašinoje... Ir kuri, sužinojusi apie baisią ir nebeįstaisomą nelaimę, vos neišprotėjo. Bet kas buvo keisčiausia, Stella nepakliuvo į tuos pačius lygius, kur visi paprastai pakliūdavo, ir kuriuose dabar buvo visa jos šeima. Jos kūnas turėjo aukšto dvasingumo lygį, ir po mirties jos dvasia pakilo į pačius aukščiausius Žemės lygius. Ir tuo būdu, mergaitė paliko visiškai viena, nes jos tėtis, mama ir vyresnysis brolis tikriausiai buvo pačiais paprasčiausiais eiliniaisiais žmonėmis, neišsiskiriančiais kokiais tai ypatingais talentais.

— O kodėl tu nesusirandi draugų tiesiog čia, kur tu dabar gyveni? — atsargiai vėl paklausiau aš.

— Aš suradau... Bet jie visi kažkokie keisti ir rimti... ne tokie, kaip tu ir aš. —

Susimąščiusi sušnibždėjo mergaičiukė.

Staiga ji netikėtai linksmai nusišypsojo, ir jos mielas veidelis tuoj pat suspindo kaip ryški šviesi saulutė.

— Gal nori, aš tau parodysiu, kaip tai daroma?

Labai bijodama, kad ji persigalvos, sutikdama aš tik linktelėjau. Bet mergaičiukė aiškiai net nesiruošė „persigalvoti“, o atvirksčiai — ji buvo labai patenkinta suradusi kažką, kas buvo beveik vienmetis, ir dabar, jeigu tik aš teisingai supratau, nesiruošė taip lengvai manęs paleisti... Tokia „perspektyva“ mane visiškai tenkino, ir aš pasiruošiau atidžiai klausytis apie jos nepaprastai stebuklingus darbus...

— Čia viskas daug lengviau, kaip Žemėje, — labai patenkinta dėmesiu, čiauškėjo Stella, — tu paprasčiausiai privalai užmiršti apie tą „lygį“, kuriame tu kol kas gyveni(!) ir susikoncentruoti į tai, ką tu nori pamatyti. Pabandyk labai tiksliai įsivaizduoti, ir tai atsiras.

Aš pabandžiau atsijungti nuo visų pašalinių minčių — nesigavo. Tai visada kažkodėl man nelengvai sekdavosi.

Ir, pagaliau, viskas kažkur pradingo, ir aš pakibau kažkur tai visiškoje tuštumoje... Atsirado Visiškos Ramybės jausmas, kuris buvo toks pilnavertis, kokio neįmanoma pajusti Žemėje... Vėliau tuštuma pradėjo prisipildyti visomis vaivorykštės spalvomis žaižaruojančiu rūku, kuris vis labiau ir labiau tankėjo, darydamasis panašiu į blizgantį ir labai tankų žvaigždžių kamuolį... Šis „kamuolys“ lėtai ir sklandžiai skleidėsi ir augo, kol napsidarė panašus į neapsakomai gražią ir žaižaruojančią gigantišką spiralę, kurios tūkstančiais žvaigždžių „apibarstytas“ galas nusitęsė į neužmatomas tolybes... Stengdamasi suprasti, **koku būdu** ir **iš kur** tai atsirado, aš apstulbusi žiūrėjau į tą pasakišką nežemišką grožį.. Aš net nenumaniau, kad, iš tikrųjų, visą tą grožį savo mintimis „sukūriau“ aš pati... Ir dar aš niekaip negalėjau atsikratyti nuo labai keistos minties, kad būtent **TAI** ir yra mano **tikrieji namai**...

— Ka-a-s tai?.. — suglumusiu šnibždesiu paklausė plonytis balselis.

Negalėdama net sujudėti, „stulpu“ stovėjo „apšalusi“ Stella, ir išplėstomis, kaip didelės lėkštės, akimis stebėjo tą nepaprastą, iš kažkur tai netikėtai užgriuvusį grožį...

Staiga oras stipriai suvirpėjo, ir prieš pat mus išdygo šviečianti figūra. Ji buvo labai panaši į mano senąjį „karūnuotąjį“ žvaigždžių draugą, bet tai buvo aiškiai kažkas kitas. Atsipeikėjusi nuo šoko ir atidžiau įsižiūrėjusi, aš supratau, kad jis ne visiškai buvo panašus į mano senuosius draugus. Paprasčiausiai, pirmasis įspūdis „užfiksavęs“ tokį pat lanką ant kaktos ir panašią galią, bet visu kitkuo, nieko bendro su jais nebuvo. Visi „svečiai“, kurie iki šiol pas mane ateidavo, buvo aukšti, bet ši esybė buvo **labai** aukšta, tikriausiai apie kokius visus penkis metrus. Nors aplink nesijautė nė mažiausio vėjelio, jos keisti žaižaruojantys rūbai (Jeigu tik taip buvo galima juos pavadinti) visą laiką plaikstėsi, aplink skleidami žybsinčias kriptolines uodegytes. Sukeldami „amžinojo šalčio“ įspūdį, ilgi sidabraspalviai plaukai švytėjo aplink jo galvą keista mėnesienos aureole... O akys buvo tokios, į kurias geriau niekada nereikėtų žiūrėti!.. Iki tol, kol aš jų nepamačiau, dar gi pačiose drąsiausiose fantazijose tokių akių neįmanoma buvo įsivaizduoti!.. Jos buvo neišpasakytai ryškios rožinės spalvos ir sužibėdavo tūkstančiais briliantinų žvaigždučių, lyg tai užsidegančių kiekvieną kartą, kada ši esybė į ką nors pasižiūrėdavo. Tai buvo visiškai neįprasta ir iki proto

aptemimo gražu...

Nuo esybės dvelkė paslaptingu tolimu Kosmosu ir dar kažkuo, ko mano mažos vaikiškos smegenys tada dar buvo nepajėgios atpažinti...

Esybė pakėlė atsuktą į mus delnu ranką ir mintimis pasakė:

— Aš — Elijas. Tu nepasiruošusi — grįžk...

Žinoma, mane iš karto tai labai sudomino — Kas tai, ir aš labai norėjau koku tai būdu nors trumpam jį sulaikyti.

— Nepasiruošusi, kam? — kaip mokėdama ramiau paklausiau aš.

— Grįžti į **namus**. — Atsakė jis.

Nuo jo dvelkė (kaip man tada atrodė) neišpasakyta galia, ir tuo pat metu kažkokia tai keista gilios vienatvės šiluma. Norėjosi, kad ši esybė niekada neišeitų, ir staiga man pasidarė taip liūdna, kad akys pritvinko ašarų...

— Tu sugrįši, — lyg tai atsakydamas į mano liūdnas mintis, pratarė jis. — Tik tai bus dar negreitai... O dabar, išėik.

Švytėjimas aplink jį sustiprėjo... ir mano didžiam nusivylimui, esybė pranyko...

Žaižaruojanti gigantiška „spirale“ dar kurį laiką švytėjo, o vėliau pradėjo irti ir visiškai „ištirpo“, už savęs palikdama tik gilios nakties tamsą.

Stella pagaliau „atsipeikėjo“ nuo šoko, ir vėl visas staiga nušvito linksma šviesa, gaubiančia mus pasakiškais gėlėmis ir įvairiaspalviais paukščiais, kuriuos, matyt, norėdama greičiau išsivaduoti nuo mus užgriuvusio slegiančio amžinybės jausmo, paskubėjo sukurti jos sukrečianti vaizduotė.

— Tu galvoji, kad tai aš?.. — vis dar negalėdama atsipeikėti ir patikėti tuom, kas įvyko, pritrenkta sušnibždėjau aš.

— Žinoma! — jau vėl linksmu balseliu sukrykštė mažylė. — Juk tai ir buvo, ko tu norėjai, ar ne? Tai taip didinga ir baisu, nors ir labai gražu. Aš nė už ką nepasilikčiau ten gyventi! — Visiškai užtikrintai pareiškė ji.

Aš negalėjau užmiršti to neišpasakytai didelio ir tokio patraukliai didingo grožio, kuris dabar, aš buvau tikra, tapo amžina mano svajone ir ilgus metus mane persekiosiančiu noru kada nors ten sugrįžti, kol vieną gražią dieną aš grįšiu į savo tikrus, dabar nepasiekiamus NAMUS...

— Kodėl gi tu liūdi? Tau juk taip visas nuostabiai pasisekė! — nustebusi sušuko Stella. — Nori, aš tau dar ką nors parodysiu?

Ji suokalbiškai suraukė nosytę, nuo ko ji pasidarė panaši į mielą, juokingą, mažą beždžionėlę.

Ir vėl visas aukštyn kojom apsivertė, ir mes „nusileidome“ į kažkokį tai beprotiškai ryškų „papūgų“ pasaulį... kuriame garsiai klykavo tūkstančiai paukščių, ir nuo tos nenormalios garsų kakafonijos net galva sukosi.

— Oi! — garsiai susijuokė Stella, — ne taip!

Ir tuojau pat stojo maloni tyla... Mes dar ilgai kartu „pokštavome“, dabar jau paėiliui sukurdamos juokingus, linksmus ir pasakiškus pasaulius, kas iš tiesų pasirodė visai nesudėtinga. Aš niekaip negalėjau atsitraukti nuo viso to nežemiško grožio ir krištolo tyrumo nuostabios mergaitės Stellos, kuri buvo pilna šiltos ir džiaugsmingos šviesos, ir šalia kurios nuoširdžiai norėjosi visada būti...

Bet realus gyvenimas, kaip bebūtų gaila, šaukė sugrįžti atgal ir „nusileisti ant

Žemės“, ir aš, nežinodama ar dar kada nors galėsiu nors trumpai akimirkai ją dar pamatyti, privalėjau atsisveikinti.

Stella, lyg tai norėdama, bet nedrįsdama apie ką tai paklausti, žiūrėjo į mane savo didelėmis, apvaliomis akytėmis... Čia aš nusprendžiau jai padėti:

— Tu nori, kad aš vėl ateičiau? — su vos slepiama viltimi paklausiau aš.

Jos juokingas veidelis nušvito visais džiaugsmo atspalviais:

— O tu tikrai-tikrai ateisi?! — laiminga sušnibždėjo ji.

— Tikrai-tikrai ateisiu... — tvirtai patvirtinau aš.

26. Stella-2. Haroldas

Kasdieniniais rūpesčiais „iki kaklo“ užpildytos dienos keitė savaites, ir aš vis niekaip nerasdavau laisvo laiko, kad aplankyčiau savo mieląją mažą draugę. Apie ją aš galvojau beveik kiekvieną dieną ir pati sau prisiekinėjau, kad jau rytoj, tai tikrai rasiu laiko, kad bent porai valandų galėčiau „nuraminti širdį“ su tuo neišpasakytai šviesiu žmogučiu... Man nedavė ramybės taip pat ir dar viena, gana keista mintis — labai norėjosi Stellos senelę supažindinti su ne mažiau įdomia ir nepaprasta savo senele... Dėl kažkokios tai nepaaiškinamos priežasties aš buvau visiškai tikra, kad šios abi nuostabios moterys tikrai ras apie ką pasikalbėti...

Pagaliau, vieną gražią dieną, aš staiga nusprendžiau, kad pakanka atidėti „rytojui“, ir, nors visiškai nebuvo tikra, ar Stellos senelė šiandiena bus ten, nusprendžiau, kad bus nuostabu, jeigu galų gale aš aplankysiu savo naująją draugę, na, ir jeigu pasiseks, tai ir mūsų mieląsias seneles vieną su kita supažindinsiu.

Kažkokia tai keista jėga tiesiog stūmė mane iš namų, lyg tai kažkas iš tolo labai švelniai ir tuo pačiu metu labai primygtinai mane mintimis kvieštų.

Aš tyliai priėjau prie senelės, ir, kaip paprastai, pradėjau aplink ją sukiotis, stengdamasi sugalvoti, kaip visa tai geriau „pateikti“.

— Na, ką, eisime, ar ne?.. — ramiai paklausė senelė.

Apstulbusi į ją pasižiūrėjau, nes niekaip nesupratau, kaip ji galėjo sužinoti, kad aš iš viso kažkur ruošiausi eiti,?!.

Senelė gudriai nusišypsojo, ir lyg nieko nebūtų įvykę, paklausė:

— Na, argi tu nenori su manimi pasivaikščioti?

Šiek tiek sieloje išžeidusi dėl tokio, be jokių „ceremonijų“, įsilaužimo į mano „asmeninį minčių pasaulį“, aš nusprendžiau senelę „išbandyti“.

— Na, žinoma, kad noriu! — džiugiai sušukau aš, ir, nesakydama kur mes eisime, pasukau link durų.

— Megztinį pasiimk, grįšime vėlai — Vėsu bus! — pasivydama tarstelėjo senelė.

Čia aš daugiau jau nebegalėjau išlaikyti...

— Ir iš kur tu žinai, kur mes eisime?! — kaip sušalęs žvirblis pasipūtusi ir išžeidusi burbtelėjau aš.

— Taigi ant tavo veido viskas parašyta, — nusišypsojo senelė.

Žinoma, mano veide to tikrai nebuvo parašyta, bet aš būčiau daug atidavusi, kad sužinočiau, iš kur ji taip užtikrintai viską žinodavo, kas būdavo su manimi susieta?

Po keleto minučių mes abi draugiškai žingsniavome miško link, įdomiai kalbėdamosi apie pačias įvairiausias ir nepaprastas istorijas, apie kurias ji žinojo daug daugiau negu aš, ir, žinoma, tai buvo viena iš priežasčių, kodėl aš mėgau su ja vaikščioti.

Mes buvome tiktai dviese ir nereikėjo saugotis, kad kas nors pasiklausys, arba kam nors gal būt nepatiks, apie ką mes kalbamės.

Senelė labai lengvai „priimdavo“ visas mano keistenybes, ir niekada nieko nebižojo; ir kartais, jeigu matydavo, kad aš visiškai ir kažkodėl „pasimečiau“, ji man „duodavo“ patarimus, kurie padėdavo išsipainioti iš vienos ar kitos nepageidaujamos situacijos; bet dažniausiai tiktai stebėdavo, kaip aš reaguojau į jau pastoviais tapusius gyvenimiškus sunkumus, kurie pastoviai iškildavo mano „spygliuotame“ kelyje. Pasutiniu metu man atrodė, kad senelė tik ir laukė, kada atsitiks kas nors naujo, kad pamatytų, ar aš išaugau nors bent per pėdą, ar vis dar, niekaip nenorėdama išsivilkti iš savo vaikiškų trumpų marškinėlių, „verdu“ savo „laimingoje vaikystėje“. Bet, net ir dėl tokio jos „negailastingo“ elgesio, aš ją labai mylėjau, ir stengiausi naudotis kiekviena patogia proga, kad kaip galima dažniau galėtume su ja dviese pabūti.

Miškas mus sutiko draugišku auksinio rudens lapų šlamėjimu. Oras buvo nuostabus, ir galima buvo tikėtis, kad mano naujoji pažįstama „laimingo atsitiktinumo“ dėka, taip pat bus ten.

Aš priskyniau nedidelę puokštę kažkokių dar išlikusių rudeninių kuklių gėlių, ir jau po kelių minučių buvome šalia kapinių, prie kurių vartų... toje pat vietoje sėdėjo ta pati miniatiūrinė, miela senučiukė...

— O aš jau galvojau, kad jūs nebepasulauksiu! — linksmi pasisveikino ji.

Nuo netikėtumo man tiesiog „žandikaulis nusviro“, ir, matyt, tuo metu aš gana kvailai atrodžiau, nes, linksmi nusijuokusi senučiukė priėjo prie mūsų ir švelniai paglostė man skruostą.

— Na, tu eik, mieloji, Stella jau seniai tavęs laukia. O mes čia mažumėlę pasėdėsime...

Aš net gi nespėjau paklausti, kaip gi aš pakliūsiu pas tą pačią Stellą, kaip staiga viskas vėl kažkur tai išnyko, ir aš atsidūriau jau įprastame, Stellos išradingos fantazijos sukurtame ir visomis vaivorykštės spalvomis žaižaruojančiame, pasaulyje, ir nespėjusi kaip reikiant apsižvalgyti, tuoj pat išgirdau džiaugsmingą balselį:

— Oi, kaip gerai, kad tu atėjai! O aš laukiau, laukiau!..

Mergaitė kaip vijurkas priskrido prie manęs ir tiesiai į mano rankas tēkštelėjo... mažą raudoną „drakoniuką“... Nuo netikėtumo aš net atšlijau, bet tuoj pat linksmi nusikvatojau, nes tai buvo pats žaismingiausias ir linksmiausias pasaulyje padarėlis!..

„Drakoniukas“, jeigu tik taip jį galima pavadinti, išpūtė savo švelnų rožinį pilvą ir, man grasindamas, sušnypštė, matyt, tikėdamas tokiu elgesiu mane išgąsdinti. Bet, pamatęs, kad išsigąsti niekas neketina, kuo ramiausiai įsitaisė man ant kelių ir taikiai pradėjo snausti, tuo parodydamas, koks jis geras, ir kaip labai reikia jį mylėti...

Aš Stellos paklausiau, kaip jį vadina, ir ar seniai ji jį sukūrė.

— Oi, o aš dar ir nesugalvojau, kaip jį pavadinti! O atsirado jis tiesiog dabar! Tiesa, juk jis tau patinka? — linksmi čiauškėjo mergaičiukė, ir aš jaučiau, kad vėl

matyti mane jai buvo labai malonu.

— Čia tau! — staiga pasakė ji. — Jis dabar su tavimi gyvens.

Drakoniukas juokingai ištiesė savo dygliuotą snukutį, matyt, nusprendęs pažiūrėti, ar neturiu aš ko nors įdomaus... Ir netikėtai lyžtelėjo man per nosį! Stella net inkštė iš pasitenkinimo ir savo kūriniu aiškiai buvo labai patenkinta.

— Na, gerai, — sutikau aš, — kol aš čia, jis gali būti su manimi.

— Nejaugi tu jo nepasiimsi su savimi? — nustebė Stella.

Ir čia aš supratau, kad ji, matyt, visiškai nežino, kad mes „skirtingos“, ir tame pačiame pasaulyje jau nebegyvename. Jos gailėdamasi, senelė mergaičiukei tikriausiai nepapasakojo visos tiesos, o ši nuoširdžiai tikėjo, kad tai yra tiksliai toks pat pasaulis, kuriame ji anksčiau gyveno, ir tik tokiu skirtumu, kad dabar savo pasaulį ji galėjo susikurti pati...

Aš visiškai tiksliai žinojau, kad **nenoriu būti ta**, kuri šiai mažai patikliai mergaičiukei papasakotų, koks iš tikrųjų yra jos šiandieninis gyvenimas. Ji buvo labai patenkinta ir laiminga toje „savo“ fantastinėje realybėje, ir aš mintyse sau prisiekiau, kad niekada ir jokiais aplinkybėmis nebūsiu ta, kuri sugriautų šį jos pasakišką pasaulį. Aš tikrai negalėjau suprasti, kaip gi senelė jai paaiškino apie netikėtą visos jos šeimos dingimą ir apie visa tai, kaip ji dabar gyveno?..

— Matai, — šiek tiek padelsusi, šypsodamasi pasakiau aš, — ten, kur aš gyvenau, drakonai nelabai populiariūs....

— Taigi jo niekas nepamatys! — linksmai sučiauskėjo mergytė.

Man lyg kalnas nuo pečių nusirito!.. Aš nekenčiau meluoti ir išsisukinėti, ir ypač dar prieš tokį tyrą mažą žmogeliuką, kokia buvo Stella. Pasirodo — ji puikiausiai viską suprato ir kažkoku būdu įsigudrino savyje suderinti kūrybinį džiaugsmą ir liūdesį dėl savo artimųjų praradimo.

— O aš pagaliau čia radau sau draugą! — pergalingai pareiškė mažylė.

— Nejaugi?.. O tu mane kada nors su juo supažindinsi? — nustebau aš.

Ji žaismingai linktelėjo savo pasišiaušusia raudonplauke galva ir gudriai prisimerkė.

— Nori tuojau pat? — aš jaučiau, kad ji, nebegalėdama daugiau nuslėpti savo nekantrumo, tiesios „spirga“.

— O tu tikra, kad jis panorės ateiti? — suklausau aš.

Ne todėl, kad aš būčiau ko nors bijojusi ar gėdyčiausi, paprasčiausiai, aš nebuvau įpratus be jokio svarbaus reikalo trukdyti žmonių, ir nebuvau tikra, kad būtent ši proga yra tokia jau svarbi... Bet Stella tuo buvo absoliučiai įsitikinusi, nes tiesiog per kokią tai sekundės dalį šalia mūsų atsirado žmogus.

Tai buvo labai liūdnas riteris... Taip, taip, būtent riteris!.. Ir mane labai nustebino, kad dargi šiame „kitame“ pasaulyje, kur jis galėjo „apsirengti“ **bet kokiais energetiniais „rūbais“**, jis vis dar nesiskyrė su savo rūsčiu riterišku apdaru, kuriame, matyt, jis save labai gerai tebeprisiminė... Ir aš kažkodėl pagalvojau, kad jis tam turėjo labai svarias priežastis, kad net ir po daugelio metų jis nenorėjo su tuo apdaru išsiskirti.

Kai žmonės miršta, paprastai dar kurį laiką po savo mirties jų sielos visada atrodo būtent taip, kaip jie atrodė savo fizinės mirties momentu. Didžiulis šokas ir

laukinė nežinomybės baimė, matyt, pakankami argumentai, kad prie to papildomai nebeieškoti dar kokio nors streso. Kada jau praeina laiko (paprastai po metų), senų ir pagyvenusių žmonių vėlės pamažu pradeda jaunėti ir pasidaro tokios, kokios jos buvo savo geriausiais jaunystės metais. Na, o ne savu laiku mirusių mažylių vėlės labai greitai „auga“, lyg |vydamosi“ savo nepragyventus metus, ir darosi kažkuo panašios į savo dvasias, kokiomis jos buvo, kai “apsigyveno” fiziniuose kūnuose tų nelaimingų, per daug anksti žuvusių, arba dėl kokios tai ligos be laiko mirusių vaikų. Tik toks skirtumas, kad kai kurios iš jų šiek tiek „patobulėja“, jeigu tik joms per trumpą gyvenimą fiziniame kūne pakankamai pasiseka... Ir jau daug vėliau, priklausomai nuo to, **kaip** ji toliau savo „naujame“ pasaulyje gyvena, kiekviena dvasia pasikeičia. O **aukšto išsivystymo** dvasios, gyvenančios žemės **mentaliniam lygyje**, skirtingai nuo visų kitų dvasių, sugeba pačios, pagal savo norus susikurti „veidą“ ir „rūbus“, nes, pragyvenusios labai ilgą laikotarpį (**kuo aukštesnis dvasios išsivystymo lygis, tuo rečiau ji pakartotinai įsikūnija į fizinį kūną**) ir pakankamai apsiratusios savo „kitame“, iš pradžių nežinomame pasaulyje, jos jau pačios sugeba daug ką padaryti ir sukurti.

Kodėl mažylė Stella savo draugu pasirinko būtent šį suaugusį ir kažkuo tai giliai sužeistą žmogų, man ir po šiai dienai taip ir liko neišsiaiškinta paslaptimi. Bet tai, kad mergytė dėl tokio savo „atradimo“ atrodė absoliučiai patenkinta ir laiminga, tai man beliko visiškai pasitikėti neklystančia šios mažos ir gudrios „burtininkės“ intuicija...

Kaip pasirodė, jį vadino Haroldu. Savo žemiškame fiziniame kūne paskutinį kartą jis gyveno daugiau negu prieš tūkstantį metų, ir, matyt, turėjo labai aukšto išsivystymo lygio dvasią, bet aš širdimi jutau, kad jo prisiminimai apie jo gyvenimo tarpsnį, kurį jis nugyveno savo paskutiniame įsikūnijime, jam buvo kažkuo labai skausmingi, nes **būtent iš ten** Haroldas atsinešė tą gilų ir negailestingą, tiek metų jį lydintį liūdesį...

— Štai! Jis labai geras, ir tu su juo taip pat susidraugausi! — laiminga prakalbo Stella, visai nekreipdama dėmesio į tai, kad jos naujasis draugas taip pat yra čia ir puikiai mus girdi.

Jai tikriausiai neatrodė, kad apie jį kalbėti jam dalyvaujant, gali būti ne visai teisinga... Ji paprastų paprasčiausiai buvo labai laiminga, kad pagaliau ji susirado draugą, ir tuo džiaugsmu atvirai ir su malonumu dalijosi.

Ir iš vis ji buvo **neapsakomai laimingu vaiku!** Kaip pas mus sakoma — „laimingai gimusi“. Nei iki Stellos, nei vėliau, aš niekada daugiau nebesutikau nieko, kas bent truputėlį būtų panašus į tą „saulėtąją“ mielą mergaičiukę. Atrodė, kad jokia nelaimė ir jokie nepatogumai negalėtų jos išmušti iš tų nepaprastų jos „laimės vėžių“... Ir ne todėl, kad ji nesuprastų, ar nebūtų jautusi žmogiško skausmo ar nelaimės — priešingai, aš dargi buvau tikra, kad ji tai jaučia net daug labiau už kitus. Paprasčiausiai, ji buvo sutverta lyg tai iš **džiaugsmo ir šviesos** ląstelių, ir apsaugota kokiu tai keistu, labai „teigiamu“ apsaugos šydu, kuris neleido į jos mažą ir gerą širdelę praskverbti nei skausmui, nei liūdesiui, kad nesugriautų jos jausmų kasdienė, taip gerai mums pažįstamų negatyvių emocijų ir skausmingai pažeidžiamų jausmų lavina.... Stella **pati BUVO LAIMĖ** ir dosniai, kaip saulutė, aplink dalijo tai visiems.

— Kai aš jį radau, jis buvo toks liūdnas!.. O dabar jam jau daug geriau, ar ne tie-

sa Haroldai? — kreipdamasi į mus abu, tęsė laiminga Stella.

— Man labai malonu su jumis susipažinti, — vis dar jausdamasi šiek tiek sukaustyta, pasakiau aš. — Turbūt yra labai sudėtinga taip ilgai būti tarp pasaulių?..

— Tai toks pat pasaulis, kaip ir visi kiti, — patraukęs pečiais, ramiai atsakė riteris. — Tiktai beveik tuščias...

— Kaip — tuščias? — nustebau aš.

Čia tuoj pat įsikišo Stella... Jautėsi, kad ji nekantrauja kuo greičiau man “viską-viską” papasakoti, ir, paprasčiausiai, ji nekantraudama, net vietoje šokinėjo.

— Jis tik niekaip čia negalėjo surasti savo artimųjų, o aš jam padėjau! — džiugiai pasigyrė mažylė.

Haroldas švelniai nusišypsojo tam nuostabiam, laime „spinduliuojančiam“ žmogui ir, lyg patvirtindamas jos žodžius, linktelėjo galvą:

— Tai tiesa. Aš jų ieškojau visą amžinybę, o reikėjo tiek nedaug — tik atidaryti **teisingas** „duris“. Štai ji man ir padėjo.

Laukdama paaiškinimo, aš pažiūrėjau į Stellą. Pati to nesuprasdama, ši mergaitė vis daugiau ir daugiau mane stebino.

— Na, taip, — šiek tiek pasijutusi nepatogiai, ištarė Stella. — Jis man papasakojo savo istoriją, ir aš **pamačiau**, kad, paprasčiausiai jų čia nėra. Štai tada aš jų ir paieškojau...

Natūralu, kad iš tokio paaiškinimo aš nieko doro nesupratau, bet pakartotinai klausti buvo gėda, ir nusprendžiau palaukti, ką gi ji papasakos vėliau. Bet, mano gailėsčiui arba laimei, nuo tos gudragalvės mažylės ne taip paprastai buvo ką nors nuslėpti... Savo didžiulėmis akytėmis gudriai pažvelgusi į mane, ji tuoj pat kilniaširdiškai pasisiūlė:

— Gal nori — parodysiu?

Bijodama išgąsdinti, patvirtindama aš tik linktelėjau galva, nes iš jos aš vėl laukiau kažko tai eilinio „pritrenkiančiai neįtikėtino“...

Jos „spalvingoji realybė“ eilinį kartą kažkur tai išnyko ir pasirodė neįprastas vaizdas...

Iš visko sprendžiant, tai buvo kažkokia tai karšta, galbūt rytų kraštų šalis, nes viskas aplink tiesiog akino ryškia, baltai-oranžine šviesa, kuri paprastai pasirodo tik esant labai įkaitusiam, sausam orui. Žemė, kiek tik aprėpė akys, buvo išdegusi ir bespalvė, ir be tolimų kalnų, kurie matėsi lyg tai melsvame rūke, daugiau, tame skurdžiai-vienodame, plokščiam ir „nuogame“ peizaže, nieko nesimatė... Netoliese iškiilo nedidelis, senovinis, pastatytas iš baltų akmenų, miestas, kurį visu perimetru juosė pusiau sugriuvusi akmeninė siena. Tikriausiai to miesto jau labai seniai niekas nepuolė, ir vietiniai gyventojai nelabai besirūpino “atnaujinti” gynybinės, arba nors „senstelėjusios“ miestą supančios sienos.

Miestas buvo išraižytas siauromis, išrangytomis, kaip gyvatės, gatvelėmis, kurios „subėgo“ į vieną-vienintelę platesnę, kurioje išsiskyrė nepaprastos mažos „pilytės“, kurios greičiau buvo panašios į miniatiūrines baltas tvirtoves, apsuptas tokiais pat miniatiūriniais sodais, kurie, lyg tai gėdydamiesi svetimų žvilgsnių, slėpėsi už aukštų akmeninių sienų. Žalumos mieste praktiškai nebuvo, ir saulės apšviesti akmenys tiesiog „lydėsi“ nuo viską pelenais paverčiančios kaitros. Pikta pusiaudienio sau-

lė visą savo deginančių spindulių galią nukreipė ant beginklių, dulkinų gatvelių, kurios jau dusdamos, gailiai gaudė bent kokį, niekaip nepasirodančio, gaivaus vėjelio dvelksmą. Žaros įkaitintas oras, paversdamas šį nepaprastą miestelį tikrą dusinimo krosnimi, „virpėjo“ karštomis bangomis. Atrodė, kad tai yra pati karščiausia, pačios karščiausios vasaros žemėje, diena...

Visas šis vaizdas buvo labai realus, toks pat realus, koks būdavo skaitant mano taip mėgiamas pasakas, į kurias aš, kaip ir čia, „pasinerdavau visa galva“ ir nieko daugiau aplink nebematydavau...

Staiga iš „bendro vaizdo“ išsiskyrė maža, bet labai „jauki“ tvirtovė, kuri, jeigu tik ne du juokingi kvadratiniai kuorai, buvo panaši į gana jaukų namą.

Ant laiptelių, po dideliu alyvmedžiu, žaidė mažas, ketverių-penkerių metų baltaplaukis berniukas. O už jo, po sena obelimi, nukritusius obuolius rinko pilna, maloni moteris, panaši į mielą, rūpestingą ir geraširdę auklę.

Kieme pasirodė labai graži, baltaplaukė jauna dama ir... mano naujasis pažįstamas — riteris Haroldas.

Moteris vilkėjo nepaprastą, bet, matyt, labai brangią, ilgą šilkinę suknelę, kurios klostės, atkartodamos kiekvieną lengvo ir išpuoselėto kūno judesį, lengvai virpėjo. Juokinga, karoliukais padabinta mėlyna šilkinė kepuraitė, puikiai priderinta prie jos didelių šviesiai mėlynų akių spalvos, „taikiai ilsėjosi“ ant šviesių gražiosios damos plaukų.

Haroldas gi, mintyse keikdamas beprotišką karštį (ir čia pat prašydamas „mielaširdingo“ Dievo atleidimo, kuriam jis taip ištikimai ir nuoširdžiai jau tiek metų tarnavo) nežiūrint į tą, viską pelenais verčiantį pragarišką karštį, beveik dusdamas, „sąžiningai kentėjo“ savo įkaitintose riteriškosiose regalijose... Labai erzindamas ir beveik užpildamas akis, nuo jo upeliais liejosi karštas prakaitas, tuo negailestingai gadindamas jų eilinio „paskutinio“ atsisveikinimo labai greitai lekiančias minutes... Riteris, matyt, išsiruošė kažkur toli, todėl jo mielosios damos veidas buvo labai liūdnas, net ir nežiūrint to, kad ji nuoširdžiai, iš visų jėgų stengėsi tai nusiūpti...

— Tai jau paskutinis kartas, mano švelnybe... Aš tau pažadu, **tai iš tiesų** paskutinis kartas, — švelniai liesdamas jos švelnų skruostą, sunkiai ištarė riteris.

Pokalbį aš girdėjau mintyse, bet išliko keistas **svetimos kalbos** jausmas. Aš puikiai supratau žodžius, ir vis tik žinojau, kad jie kalba kažkokia tai kita kalba.

— Aš tavęs daugiau niekada nebepamatysiu... — ašarodama sušnibždėjo moteris. — Daugiau jau niekada...

Berniūktis kažkodėl niekaip nereagavo nė į neartimą savo tėvo žygį, nė į jo atsisveikinimą su mama. Jis, nekreipdamas jokio dėmesio į suaugusius, lyg tai jo niekaip neliestų, ramiai tęsė savo žaidimą. Mane tai šiek tiek nustebino, bet aš nusprendžiau nieko neklausinėti, o tik stebėjau, kas gi bus toliau.

— Argi tu nepasakysi man „iki pasimatymo“? — kreipdamasis į jį, paklausė riteris.

Nepakeldamas akių, berniukas neigiamai papurtė galvą.

— Palik jį ramybėje, jis paprasčiausiai ant tavęs pyksta... — liūdnai paprašė moteris. — Jis taip pat tavimi tikėjo, kad tu jo nebepaliksi vieno.

Riteris linktelėjo, ir, užšokęs ant savo didžiulio žirgo, neatsigręždamas nušuo-

liavo siaura gatvele ir labai greitai už pirmojo posūkio pradingo. O gražioji dama liūdnei vis dar žiūrėjo įkandin jo, o jos siela buvo pasiruošusi paskui jį bėgti... šliaužti... skristi, ir nesvarbu kur, bet kad dar nors akimirkai jį pamatyti, nors minutėlei jį vėl išgirsti!.. Bet ji žinojo, kad to nebebus, kad ji liks ten, kur stovi, ir dėl likimo kaprizų ji jau niekada nebepamatys ir nebeapkabins savojo Haroldo... Jos blyškiais, staiga įkritusiais skruostais, ritosi stambios, sunkios ašaros ir žibančiais lašais pradingavo dulkėtoje žemėje...

— Visagali, apsaugok jį... — karštai šnibždėjo moteris. — Aš jo niekada nebepamatysiu... jau niekada... padėk jam, Visagali...

Nieko aplink nematydama ir negirdėdama, ji stovėjo nejudėdama, kaip liūdinti madona, o prie jos kojų glaudėsi baltaplaukis mažylis, dabar jau atvirai rodantis savo liūdesį ir ilgesingai žvelgiantis ten, kur vietoj jo tėvo tesimatė tik baltoji dykuma ir ilgas dulkėtas kelias...

— Kaip gi aš galėjau su tavimi neatsisveikinti, švelnybe mano?.. — staiga, visiškai šalia, pasigirdo tylus, liūdnas balsas.

Neatplėšdamas akių Haroldas žiūrėjo į savo mielą, ir tokią liūdną žmoną, ir mirtinąs liūdesys, kurio, atrodė, negalėtų nuplauti net ašarų tvanas, vėl tvyrojo jo mėlynose akyse... O jis juk atrodė labai stipriu ir didvyrišku žmogumi, kurį, labai tikėtina, ne taip lengva sugraudinti...

— Nereikia! Na, nereikia liūdėti! — jo didžiulę ranką savo trapiais mažais piršteliais glostė mažylė Stella. — Tu gi matai, kaip stipriai jie tave mylėjo?.. Na, nori, mes daugiau nebežiūrėsime? Tu juk tai matei daugybę kartų!..

Vaizdas pradingo... Nustebusi aš pažiūrėjau į Stellą, bet nespėjau nieko pasakyti, kaip atsidūriau jau kitame, to svetimo, taip „kritusio“ į mano širdį, gyvenimo „epizode“.

Budo nepaprastai raiški, deimantiniiais rasos lašeliais apiberta, linksma rausva aušra. Dangus akimirksniu užsiplieskė, skaisčiai raudonomis pašvaistėmis nudažydamas baltaplunksnių debesėlių garbanotus pakraštėlius, ir iš karto pasidarė labai šviesu — išaušo ankstyvas, neišpasakytai gaivus rytas. Jau pažįstamo namo terasoje, vėsiame didžiulio medžio pavėsyje, sėdėjo trise — jau mums pažįstamas riteris Haroldas, ir jo maža draugiška šeima. Moteris atrodė pritrenkiančiai graži ir visiškai laiminga, panaši į tą pačią rytinę aušrą... Švelniai šypsodamasi, kartkartėmis meiliai prisiliedama prie jo rankos, ji kažką kalbėjo savo vyrui. O jis, visiškai atsipalaidavęs, ant savo kelių atsargiai supo savo užsimiegojusį, į kamuoliuką susirangiusį sūnelį, ir, su malonumu gurkšnodamas blyškiai rožinį, „rasotą“ gėrimą, kartkartėmis tingiai atsakinėjo į kažkokius tai, matyt jam seniai žinomus, savo puikiosios žmonos klausimus...

Rytinis oras buvo „skambantis“ ir nuostabiai tyras. Mažas, išpuoselėtas, sodelis, kvėpavo gaiva, drėgme ir citrinų kvapu; krūtinę plėšė nuo į plaučius plūstančio svai ginančiai tyro oro. Nuo jo, iškankintą ir pavargusią, sielą užplūdusios didžiulės laimės, Haroldui mintyse norėjosi „skraidyti“!.. Jis klausėsi, kaip ką tik prabudę paukšteliai giedojo savo plonyčiais balseliais, matė puikų, besišypsantį savo žmonos veidą, ir atrodė, kad niekas negali sugriauti, arba iš jo mažos laimingos šeimos atimti tą šviesaus džiaugsmo ir ramybės stebuklingą minutėlę...

Mano nuostabai, tas idiliškas vaizdas, šviečiančia melsva „siena“, staiga atsiskyrė nuo manęs ir Stellos, palikdamas riterį Haroldą vieną su savo laime. Net nepastebėjęs, kad liko vienas, ir viską pasaulyje užmiršęs, jis visa siela „siurbė“ tas stebuklingas ir taip jam brangias akimirkas...

— Na štai, tegul jis žiūri, — tyliai sušnibždėjo Stella. — O aš tau parodysiu, kas buvo vėliau...

Stebuklingas nuostabios šeimyninės laimės vaizdas išnyko... O jo vietoje atsirado kitas, nieko gero nežadantis, šiurkštus ir gąsdinantis vaizdas, ir tuo labiau — nežadantis laimingos pabaigos...

Tai buvo vis tas pats baltų akmenų miestas, ir tas pats mums pažįstamas namas... Tiktai dabar viskas skendėjo ugnyje... Ugnis buvo visur. Riaumojančios, viską ryjančios liepsnos veržėsi pro išmuštus langus ir duris, ir, apsiautė siaubingai besiblaškančius žmones, juos paversdamos klykiančių žmonių fakelais ir gyvais, juos persekiojusių pabaisų, gyvais taikiniai. Klykdamos moterys griebė vaikus ir bandė su jais pasislėpti rūsiuose, bet tai neišgelbėjo — kikendami išgamos po kurio laiko ištraukė į kiemą beviltiškai šaukiančias, pusnuoges moteris, ir šalia jų, dar nesutingusių, mažų vaikų kūnelių, tiesiog gatvėje prievartavo... Per aplink visur tyrančius suodžius beveik nieko nesimatė... Oras buvo „perpildytas“ kraujo ir degėsių kvapu, nebuvo kuo kvėpuoti. Nuo karščio ir baimės beveik išprotėję seneliai ropštėsi į kiemus, ir tuoj pat žūdavo nuo išpasitenkinimo žvygaujančių, po visą miestą ant žirgų zujančių, ir žvėriškos išvaizdos laukinių žmonių kardų kirčių. Aplink girdėjosi kanopų bildesys, metalo džeržgėjimas ir kraupūs šauksmai, nuo kurių stingo kraujas gyslose...

Kaip kine, prieš mano akis plaukė žiaurūs, stingdantys širdį, prievartos ir žvėriškų žudynių vaizdai... Aš negalėjau į visa tai ramiai žiūrėti, širdis tiesiog „šoko lauk“ iš krūtinės, kakta (lyg tai būčiau buvusi savo fiziniame kūne!..) pasidengė šaltu prakaitu, ir, iš to bauginančio, siaubingai negailestingo pasaulio, norėjosi bėgti kur akys veda... Bet, pažvelgus į rimtą ir susikaupusį Stellos veidelį, man dėl savo silpnumo pasidarė gėda, ir aš prisiverčiau žiūrėti toliau.

Mes atsiradome to paties namo viduje, tiktai dabar jame buvo viskas išdaužyta ir sunaikinta, o vieno kambario viduryje, ant grindų, gulėjo mirusios gerosios auklės kūnas... Iš gatvės, per išdaužytus langus, girdėjosi širdį veriantys moteriški klyksmai, viskas susimaišė baisiame bejėgiškumo ir baimės košmare... Atrodė, kad kažkodėl visas pasaulis išėjo iš proto... Tuo pat mes pamatėme kitą kambarį, kuriame, visu svoriu užgulę, trys vyrai bandė prie lovos kojų pririšti iš paskutiniųjų jėgų besipriešinančią, baltaplaukę riterio Haroldo žmoną... O jos mažasis sūnus, suspaudęs savo mažytėse rankytėse aiškiai jam per didelį tėčio kinžalą, **sėdėjo po ta pačia lova**, ir užsimerkęs bei labai susikaupęs kažką šnibždėjo... Niekas šitoje beprotiškoje betvarkeje į jį nekreipė jokio dėmesio, o jis buvo taip keistai ir „nepajudinamai“ ramus, kad aš pagalvojau — nuo tų visų baisybių, mažylį ištiko pats tikriausias emocinis smūgis. Bet labai greitai supratau, kad klydau... Kaip pasirodė, vaikas, paprasčiausiai, iš visų savo paskutiniųjų jėgų susikaupė kažkokiam tai, matyt, labai ryžtingam ir svarbiam žingsniui...

Jis galėjo laisvai pasiekti bet kurį prievartautoją, ir iš pradžių aš pagalvojau, kad vargšas mažylis, dar visiškai vaikiškai galvodamas, pabandys kaip nors ginti savo ne-

laimingą mamą. Bet, pasirodo, kad šis mažutis, mirtinai išgąsdintas vaikutis, savo dar visiškai mažoje vaikiškoje sieloje buvo tikras riterio sūnus, ir sugebėjo rasti **pačią teisingiausią ir vienintelę** išeitį iš tuo metu susidariusios kraupios padėties... ir pasiryžo **jo trumpučiam gyvenime pačiam sunkiausiam žingsniui**... Pagaliau, kažkuriu tai momentu labai susikaupęs ir tyliai sušnibždėjęs „mamyte“, jis iššoko iš po lovos ir iš visų savo vaikiškų jėgų... sunkiu kinžalu pertraukė tiesiai per savo vargšės mamos švelnų kaklą, kurios jau niekaip kitaip nebegalėjo išgelbėti, ir kurią jis visa savo vaikiška širdute neišpasakytai mylėjo...

Iš pradžių „prievertavimo“ azarte, to veiksmo niekas ir nepastebėjo... Berniūktis tyliai įsispraudė į kampa ir, turbūt, praradęs paskutines jėgas, sėdėjo sustingęs ir viskam abejingas, ir iš siaubo išsiplėtusiomis akimis žiūrėjo, kaip tiesiai prieš jį, **nuo jo paties rankos**, iš gyvenimo traukėsi jo brangioji, visame pasaulyje geriausia, švelni mama...

Staiga siaubingas vaizdas kažkur dingo, ir aplink vėl, mainydamasis visomis vaivorykštės spalvomis, spindėjo šviesus ir džiaugsmingas Stellos pasaulis... Nuo matyto košmaro niekaip negalėdama atsigauti, aš bandžiau savo atmintyje išsaugoti tyrą to nuostabaus ir drąsaus berniuko atvaizdą, ir net nepastebėjau, kad verkiu... Aš jutau, kaip mano skruostais upeliais teka ašaros, bet kažkodėl, dėl to man nė truputiuką nebuvo gėda...

— Toliau tau nerodysiu, nes ten bus dar baisiau... — susikrįmtusi pasakė Stella. — Bet mes juos radome, su jais viskas gerai! Tu taip nesisielok! — tuoj pat atsikračiusi liūdesio, prakalbo ji.

O vargšas Haroldas sėdėjo ant jos sukurto spindinčio akmens, vienu pirštu glostė murkiantį raudoną drakoniuką, ir buvo labai toli, savo išsvajotame pasaulyje, kuriame, tikriausiai, jie vis dar buvo visi kartu, ir kuriame realiai gyveno jo neišsipildžiusi svajonė...

Man buvo taip jo gaila!.. Bet, gaila, padėti jam buvo ne mano jėgom. Ir man nuoširdžiai norėjosi sužinoti, kuom gi ši nepaprasta mergaitė jam padėjo...

— Mes juos suradom! — vėl pakartojo Stella. — Aš nežinojau, kaip tai padaryti, bet senelė man padėjo!

Pasirodo, Haroldas savo „žemiškame“ gyvenime taip ir nespėjo sužinoti, kaip labai nukentėjo mirdama jo šeima. Jis buvo riteris-karys, ir žuvo, kaip ir pranašavo jo žmona, dar iki to, kai jo miestas, atsidūrė „budelių“ rankose.

Bet, kai tik jis atsidūrė tame, jam nepažįstamame, pasakiškame „išėjusių“ žmonių pasaulyje, jis iš karto galėjo pamatyti, **kaip piktas likimas negailestingai pasielgė su jo „vieninteliais ir mylimais artimaisiais“**. Vėliau jis, kaip apsėstas, bandė visur kažkaip tai susirasti tuos, jam visame pasaulyje pačius brangiausius žmones... Ir ieškojo jis jų labai ilgai, daugiau negu tūkstantį metų, kol kartą, kažkokia tai visiškai nepažįstama miela mergaitė Stella, jam pasisiūlė „**padaryti jį laimingu**“ ir atidarė tas „kitas“ **reikalingas** duris, kad pagaliau jas galėtų susirasti...

— Nori, aš parodysiu tau? — vėl pasiūlė mažylė.

Bet aš nebuvau visiškai tikra, ar noriu dar kažką matyti... Todėl kad, ką tik parodyti vaizdai man sužeidė širdį, ir neįmanoma buvo taip greitai nuo viso to atsikratyti ir panorėti pamatyti kokį tai tęsinį...

— Bet tu gi **nori** sužinoti, kas su jais atsitiko! — tvirtai konstatavo „faktą“ mažoji Stella.

Aš pažiūrėjau į Haroldą, ir jo akyse pamačiau visišką supratimą to, ką aš ką tik netikėtai ir nelauktai pergyvenau.

— Aš žinau, ką tu matei... Aš tai žiūrėjau daugelį kartų. Bet dabar jie laimingi, mes einame jų pasižiūrėti labai dažnai... Ir į juos „**buvusius**“, taip pat... — tyliai pratarė „liūdnasis riteris“.

Ir tik dabar aš supratau, kad Stella, paprasčiausiai, kai tik jis to panorėdavo, **pernešdavo jį į jo paties praeitį**, lygiai taip pat, kaip ji buvo ką tik padariusi!!! Ir ji tai darė tarsi žaisdama!.. Aš net ir nepastebėjau, kaip ši nuostabi, šviesi mergaičiukė vis stipriau ir stipriau „prisirišo“, man atrodanti lyg nepakartojamu stebuklu, kurį be galo man norėjosi stebėti... Ir kurios visiškai nesinorėjo palikti... Tada aš dar nieko nežinojau ir nemokėjau, išskyrus tai, ką pajėgiau suprasti ir išmokti pati, ir man, kol buvo tokia proga, norėjosi iš jos bent ką nors išmokti.

— Tu mane lanky, prašau! — staiga paniurusi tyliai sušnibždėjo Stella, — Tu gi žinai, kad tau dar negalima čia pasilikti... Senelė sakė, kad čia tu dar neliksi labai, labai ilgai... Kad tau dar negalima mirti. Bet tu ateik...

Viskas aplink staiga patamsėjo ir atvėso, lyg tai juodi debesys būtų aptraukę tokį gražų ir ryškų Stellos pasaulį...

— Oi, nereikia galvoti apie baisybes! — pyktelėjo mergytė ir, kaip dailininkas teptuku, labai greitai vėl viską „nudažė“ šviesiomis ir linksmomis spalvomis.

— Na štai, taip jau daug geriau? — patenkinta paklausė ji.

— Nejaugi, paprasčiausiai, tai buvo mano mintys?.. — aš vėl nepatikėjau.

— Na žinoma! — susijuokė Stella. — Tu gi stipri, tai aplink ir sukuri viską savaip.

— O kaip tada galvoti?.. — vis dar niekaip negalėdama „įsikirsti“ į man paslaptinę pasaulį, paklausiai aš.

— O tu, paprasčiausiai, „**užsidaryk**“ ir rodyk tik tai, ką nori rodyti, — lyg apie kažką savaime suprantamo, paporino mano nuostabioji draugužė. — Senelė taip mane išmokė.

Aš pagalvojau, kad, turbūt, kad man taip pat atėjo laikas „papurtyti“ savo „užslaptintą“ senelę, kuri (aš buvau beveik tikra!) tikriausiai kažką žinojo, bet kažin kodėl labai nenorėjo manęs kol kas mokyti...

— Tai tu nori pamatyti, kas atsitiko su Haroldo artimaisiais? — nekantriai paklausė mergaitė.

Nuoširdžiai sakant, labai didelio noro aš neturėjau, nes aš nebuvau visiškai tikra, ko iš to „parodymo“ galima tikėtis. Bet, nenorėdama įžeisti Stellos, aš sutikau.

— Aš ilgau tau nerodysiu. Pažadu! Bet tu privalai apie juos žinoti, ar ne tiesa?.. — laimingu balseliu pareiškė mergaičiukė. — Štai, žiūrėk — pirmuoju bus sūnus...

27. Stella-3. Akselis

Mano didžiulei nuostabai, skirtingai nuo anksčiau matyto, mes pakliuvome į visiškai kitą laiką ir vietą, kuri buvo panaši į Prancūziją, ir pagal rūbus priminė septy-

nioliktąjį amžių. Plačia grįsta gatve važiavo uždaras gražus ekipažas, kurio viduje sėdėjo jaunas vyriškis ir tokia pat jauna moteris, kurie buvo apsirengę labai brangiais rūbais, ir, matyt, labai blogai nusiteikę... Jaunasis vyriškis kažką primygtinai aiškino merginai, o ši, visiškai jo nesiklausydama, ramiai „skraidė savo svajonėse“, kuo jaunikaitį labai nervino...

— Na, matai — tai jis! Tai tas pats „mažasis berniukas“... tiktai jau po daugelio, daugelio metų, — tylutėliai sušnibždėjo Stella.

— O iš kur tu žinai, kad tai **tikrai** jis? — Vis dar ne viską suprasdama, paklausiau aš.

— Na, tai gi labai paprasta! — nustebusi į mane pažiūrėjo mažylė. — Mes visi turime dvasią, o dvasia turi savo „raktelį“, pagal kurį kiekvieną iš mūsų galima surasti, tiktai reikia žinoti, kaip ieškoti. Štai, žiūrėk...

Ji vėl man parodė mažylį, Haroldo sūnų.

— Pagalvok apie jo dvasią, ir tu pamatysi...

Ir aš tuoj pat pamačiau permatomą, ryškiai švytinčią, ir nuostabiai galingą dvasią, ant kurios krūtinės degė nepaprasta, „briliantinė“ energetinė žvaigždė. Ši „žvaigždė“ spindėjo ir žaižaravo visomis vaivorykštės spalvomis, tai susilpnėdama, tai vėl sustiprėdama, lyg tai lėtai pulsuodama, ir švytėjo taip ryškiai, lyg tai iš tiesų būtų sukurta iš pačių nuostabiausių briliantų.

— Štai, matai ant jos krūtinės tą keistą apverstą žvaigždę? — Tai ir yra **jos „raktelis“**. Ir jeigu tu pabandysi paskui ją, kaip pagal siūlą, pasekti, tai ji tave atves tiesiai pas Akselį, pas kurį dabar lygiai tokia pat žvaigždė — Tai ir yra ta pati dvasia, tik jau kitame įsikūnijime.

Aš į ją žiūrėjau išpūtusi akis, ir, matyt, tai pastebėjusi, Stella susijuokė ir linksmai prisipažino:

— Tu negalvok, kad tai aš pati — tai senelė mane išmokė!..

Man buvo labai gėda jaustis pilna nemokša, bet noras kuo daugiau sužinoti buvo šimtą kartų stipresnis už bet kokią gėdą, todėl aš kaip galima giliau paslėpiau savo išdidumą, ir atsargiai paklausiau:

— O kaip gi visos tos sukrečiančios „realybės“, kurias mes dabar čia stebime,? Nes tai juk kažkieno svetimas, konkretus gyvenimas, ir, ar tu to nesukuri lygiai taip pat, kaip sukuri visus **savo pasaulius**?

— O, ne! — mažylė vėl apsidžiaugė galimybe ką nors man paaiškinti. — Žinoma, kad ne! Tai, paprasčiausiai, jau praeitis, kurioje šitie žmonės kažkada gyveno, ir aš, viso labo, „pernešu“ mus su tavimi tenai.

— O Haroldas? Kaip jis visa tai mato?

— O, jam lengva! Jis gi toks pat, kaip ir aš, miręs, štai ir gali persikelti kur tik panorėjęs. Jis gi neturi fizinio kūno, todėl jo dvasia nežino jokių kliūčių ir gali keliauti, kur tik jai norisi... taip pat, kaip ir aš... — jau liūdniau užbaigė mažylė.

Aš nuliūdusi pagalvojau, kad tai, kas jai atrodo tik „paprastas persikėlimas į praeitį“, man dar ilgai bus paslaptimi „už septynių užraktų“... Bet Stella, lyg tai išgirdusi mano mintis, tuoj pat paskubėjo mane nuraminti:

— Štai, matai, tai labai paprasta! Tau tik reikia pabandyti.

— O tie „rakteliai“, argi jie niekada pas kitus nepasikartoja? — nusprendžiau

tęsti savo klausimus aš.

— Ne, bet kartais būna kažkas kitas...— kažkodėl tai suokalbiškai šypsodamasi, atsakė mergaičiukė. — Aš iš pradžių taip pakliuvau, kad mane net stipriai „pakratė“... Oi, tai buvo taip kvaila!..

— O kaip? — labai susidomėjusi paklausiau aš.

Stella tuoj pat linksmai atsakė:

— O, tai buvo labai juokinga! — ir šiek tiek pagalvojusi, pridėjo, — o taip pat ir pavojinga... Visuose „aukštuose“ aš ieškojau savo senelės senojo įsikūnijimo, o jo vietoje pagal „siūlą“ atėjo visai kita būtybė, kuri kokių tai būdu sugebėjo „nukopijuoti“ senelės „gėlytę“ (matyt, taip pat „raktelį“!) ir, kai tiktai aš spėjau apsidžiaugti, kad pagaliau radau, ta nepažįstama dvasia negailestingai man trenkė į krūtinę. Ir dar taip stipriai, kad man vos siela neišskrido!..

— O kaip gi tu nuo jos atsikratei? — nustebau aš.

— Na, jeigu nuoširdžiai, tai aš ir nesikračiau... — sumišo mergaitė. — Aš, paprasčiausiai, pasikviečiau senelę...

— O ką tu vadini „aukštais“? — vis dar negalėjau nurimti aš.

— Na, tai skirtingi „pasauliai“, kuriuose gyvena mirusiųjų sielos... Pačiame gražiausiame ir aukščiausiame, gyvena tie, kurie buvo geri... ir, tikriausiai, pačiais stipriausiais taip pat.

— Tokie, kaip tu? — šypsodamasi paklausiau aš.

— O ne, žinoma! Aš tikriausiai čia papuoliau per klaidą. — visiškai sąžiningai pasakė mergaitė. — O žinai, kas įdomiausia? **Iš šio „aukšto“ mes galime eiti visur, o iš kitų, niekas čia negali pakliūti...** Tiesa — įdomu?..

Taip, mano „išalkusioms“ smegenims, tai buvo labai keista ir kvapą gniaužiančiai įdomu, ir man taip norėjosi sužinoti kuo daugiau!.. Gal būt todėl, kad iki šios dienos niekas ir niekada man suprantamai to neaiškino, o, paprasčiausiai, kartais kažkas kažką duodavo (kaip, pavyzdžiui, mano „žvaigždžių draugai“), ir todėl, tokie vaikiški paaiškinimai mane darė neapsakomai laiminga ir vertė dar atkakliau kapstyti savo eksperimentuose, išvadose ir klaidose... kaip paprastai, surasdama tuose veiksmuose dar daugiau nesuprantamų dalykų. Mano problema buvo tame, kad daryti arba **sukurti** „nepaprasta“ man buvo labai lengva, bet visa bėda buvo ta, kad aš norėjau dar ir **suprasti**, kaip gi aš visa tai sukuriu... O būtent tai kol kas man nelabai ir sekėsi...

— O likusieji „aukštai“? Tu žinai, kiek jų? Jie visiškai kitokie, į šį nepanašūs?.. — nebesugebėdama sustoti, aš nekantraudama užverčiau klausimais Stellą.

— Oi, aš tau prižadau, mes būtinai eisime ten pasivaikščioti! Tu pamatysi, kaip ten įdomu!.. Tiktai ten taip pat ir pavojinga, ypatingai viename. Ten tokie pabaisos vaikšto!.. Na, ir nelabai malonūs žmonės taip pat.

— Aš galvoju, kad aš jau mačiau panašias pabaisas, — kai ką prisiminusi, nelabai tvirtai pasakiau aš. — Štai, pažiūrėk...

Ir aš pabandžiau parodyti pirmuosius savo gyvenime sutiktus astralinius padarus, kurie buvo užpuolę mažosios Vestos girtą tėvą.

— Oi, taigi tokie patys! O kur tu juos matei? Žemėje?!..

— Na taip, jie atėjo, kai aš padėjau vienai mažai, gerai mergaitei atsisveikinti su

jos tėvu...

— Reiškia, jie ateina ir pas gyvuosius?.. — labai nustebė mano draugužė.

— Nežinau, Stella. Aš iš vis beveik dar nieko nežinau... O taip nebesinori vaikščioti patamsiais ir viską sužinoti tik „apgraibomis“... arba iš savo patirties, kai už tai pastoviai “muša per galvą... Kaip tu galvoji, ar tavo senelė galėtų mane ko nors išmokyti?..

— Nežinau... Tu, tikriausiai, pati privalai apie tai jos paklausti?

Mergaitė giliai apie kažką susimąstė, po to garsiai nusijuokė ir linksmi pasakė:

— Tai buvo taip juokinga, kada aš tik pradėjau „kurti“!!! Oi, kad tik tu žinotum, kaip tai buvo juokinga ir linksmi!.. Iš pradžių, kai nuo manęs visi „išėjo“, buvo labai liūdna, ir aš net truputėlį verkiau... Aš tada nežinojau, kur jie, ir mama, ir broliukas... Aš dar iš vis nieko nežinojau. Štai, matyt, tada senelei labai manęs pagailo ir ji pradėjo po truputį mane mokyti. Ir... oi, kas buvo!.. Iš pradžių aš vis kažkur prasmegdavau, viską sukurdavau „kailiu į viršų“ ir senelei beveik visą laiką teko mane prižiūrėti. O vėliau aš išmokau... Netgi gaila, nes ji dabar daug rečiau pas mane ateina... ir aš bijau, kad gali atsitikti taip, kad ji pas mane iš vis nebeateis...

Pirmą kartą aš pamačiau, kad, nežiūrint į visus tuos jos kuriamus nuostabius pasaulius, šiai mažai vienišai mergaitei kartais būna labai liūdna!.. Ir kokia ji laiminga ir geraširdė bebūtų „nuo gimimo“, ji vis viena liko tik mažu, visų artimųjų paliktu vaiku, kuris paniškai bijojo, kad vienintelis jos artimas žmogus — jos senelė — taip pat vieną gražią dieną ją paliks...

— Oi, prašau, tu taip negalvok! — sušukau aš. — Ji tave taip myli! Ir ji tavęs niekada nepaliks.

— Na, ne... atsakė ji, kiekvienas iš mūsų turi **savo gyvenimą**, ir mes jį privalome nugyventi taip, kaip kiekvienam iš mūsų lemta... Tai liūdna, tiesa?

Bet Stella, paprasčiausiai, negalėjo ilgai liūdėti, ir jos veidelis vėl linksmi nušvito, ir ji jau visai kitu balseliu paklausė:

— Na ką, žiūrėsime toliau, ar tu jau viską užmiršai?

— Na, žinoma kad žiūrėsime! — lyg tai prabudusi iš miego su dar didesniu užsidegimu atsakiau aš.

Užtikrintai aš dar negalėjau pasakyti, kad ką nors iki galo supratau. Bet buvo neišpasakytai įdomu, ir, palyginus su tuo, kaip buvo pradžioje, kai kuriuos Stellos veiksmus aš ėmiau vis daugiau suprasti. Mergaičiukė sekunde susikaupė, ir mes vėl atsidūrėme Prancūzijoje, lyg tai pradėtume tiksliai nuo to momento, ties kuriuo neseniai buvome sustojusios... Vėl buvo tas pats turtingas ekipažas ir ta pati gražioji pora, kuri niekaip negalėjo dėl kažin ko susitarti... Pagaliau, visiškai praradęs viltį kažką savo jaunajai kaprizingai damai įrodyti, jaunas vyrškis atsilošė ant lengvai belinguojančios sėdynės atlošo, ir liūdnai pasakė:

— **Ką gi, tegul bus kaip jūs norite, Margarita, jūsų pagalbos aš daugiau nebemaldausiu... Nors, tik vienintelis Dievas žino, kas dar galėtų man padėti su ja pasimatyti?.. Tiktai aš niekaip negaliu suprasti, kada gi jūs spėjote taip pasikeisti?.. Ir, ar tai reiškia, kad mes daugiau nebe draugai?**

Mergina tik šykščiai šyptelėjo ir vėl nususuko į langelį... Ji buvo labai graži, bet tai buvo žiaurus ir šaltas grožis. Jos spindinčiose mėlynose akyse sustingusi nekantri

ir nuobodžiaujanti išraiška puikiausiai rodė, kaip ji norėjo kuo greičiau baigti šį užsi-
tęsusį pokalbį.

Ekipažas sustojo prie gražaus didelio namo, ir ji, pagaliau, lengviau atsikvėpė.

— Likite sveikas, Akseli! — lengvai purptelėjusi iš ekipažo, dalykiškai ir šaltai
pratarė ji. — Ir atsisveikinant leiskite duoti jums gerą patarimą — baikite būti roman-
tiku, juk jūs jau nebe vaikas!..

Ekipažas pajudėjo. Jaunasis vyriškis vardu Akselis, neatitraukdamas akių žiūrėjo
į kelią ir liūdnam patis sau šnibždėjo:

— Linksmoji mano „margaritka“, kas gi su tavimi atsitiko?.. Nejaugi tai tas, kas
iš mūsų lieka, kai mes suaugame?!..

Ankstesnis vaizdas išnyko, ir atsirado kitas... Tai buvo vis tas pats jaunasis vy-
riškis vardu Akselis, bet aplink jį „gyveno“ jau visai kita, savo grožiu sukrečianti
„realybė“, kuri daugiau buvo panaši į kažkokią tai netikrą, pasakišką svajonę...

Kažin tai kokios pasakiškos salės didžiuliuose veidrodžiuose svaiginančiai blyk-
sėjo tūkstančių žvakių atspindžiai. Matyt tai buvo kažkieno labai turtingi rūmai, gal
būt net karališki... Toje pasakiškoje salėje stovėjo, sėdėjo ir vaikščiojo neapsakoma
daugybė neišpasakytai išsipuošusių svečių, kurie, vienas kitam akinamai šypsodamie-
si, ir, kažin ko laukdami, visi kaip vienas laikas nuo laiko žvilgčiojo į sunkias paauk-
suotas duris. Kažkur tyliai grojo muzika, viena už kitą gražesnės damos kaip įvairias-
palviai drugeliai skraidė prieš susižavėjusius, taip pat iš kojų verčiančiai gražiais rū-
bais išsipuošusių vyriškių žvilgsnius. Aplink viskas žibėjo, žaižaravo ir švytėjo pa-
čiais įvairiausiais brangakmeniais, švelniai šiugždėjo šilkai, išpuošti pasakiškomis gė-
lėmis koketiškai lingavo patys įmantriausi perukai...

Prisišliejęs prie marmurinės kolonos, stovėjo Akselis ir, nieko nematančiu
žvilgsniu, bei išlikdamas visoms toms grožybėms abejingas, stebėjo visą tą blizgančią
ir akinančią minią, ir, kaip visi kiti, jis taip pat kažko laukė.

Pagaliam viskas aplink pagyvėjo, ir, lyg tai stebuklingai lazdelei mostelėjus, vis
ta neišpasakytai išsipuošusi minia, per patį vidurį sudarydama labai platų „puotos“
koridorių, pasidalijo į dvi dalis. O šituo koridoriumi judėjo pritrenkiančiai atrodanti
moteris... Tiksliau, judėjo pora, bet šalia jos esantis vyriškis buvo toks atviraširdis ir
neišvaizdus, kad, nežiūrint į jo puikius rūbus, jo išvaizda vis viena nesiderino prie ša-
lia esančios pritrenkiančios partnerės.

Gražuolė dama buvo panaši į pavasarį — jos dangiškos spalvos suknelė buvo
visa išsiuvinėta pasakiškais rojaus paukščiais ir nuostabiomis sidabraspalvėmis ir
rausvomis gėlėmis, o tikrų gyvų gėlių girliandos, trapiu rausvu debesėliu ilsėjosi ant
jos šilkinių, meistriškai sušukuotų, pelenų spalvos plaukų. Rinktinių perlų vėrinys
daugybe vijų puikavosi ant jos ilgo kaklo, ir, pabrėždamas jos išpuoselėtos odos blyš-
kumą, tiesiog švytėjo. Didžiulės, švytinčios dangiškos spalvos akys draugiškai žvel-
gė į visus ją supančius žmones. Ji laimingai šypsojosi ir buvo pritrenkiančiai graži....

Nuo visų atskirai stovėjęs Akselis tą pačią minutę visiškai pasikeitė!.. Nuobo-
džiaujantis jaunasis vyriškis akimirksniu kažkur dingo, o jo vietoje... stovėjo gyvas
puikiausių žemėje jausmų įsikūnijimas, kuris savo liepsnojančiu žvilgsniu tiesiog “ri-
jo” link jo artėjančią gražuolę damą...

— O-o-oi... kokia ji graa-žuolė!.. — susižavėjusi iškvėpė Stella. — Ji visada to-

kia graži!..

— O ką, tu ją matei jau daug kartų? — susidomėjusi paklausiau aš.

— O taip! aš į ją pasižiūrėti ateinu labai tankiai. Ji kaip pavasaris, ar netiesa?

— O tu ją pažįsti?.. Žinai, kas ji?

— Žinoma!.. Ji labai nelaiminga karalienė, — šiek tiek nuliūdo mažylė.

— Kodėl gi nelaiminga? pagal mane, net labai laiminga, — nustebau aš.

— Tai tiktai dabar... O vėliau ji mirs... labai baisiai numirs — jai nukirs galvą...

Bet to aš nemėgstu žiūrėti, — liūdnai sušnibždėjo Stella.

Tuo metu gražuolė dama susilygino su jaunuoju Akseliu, ir, pamačius jį, nuo netikėtumo akimirksniui net sustingo, o vėliau, žaviai raustelėjusi, labai mielai jam nusišypsojo. Kažkodėl man pasirodė, kad aplink tuos du žmones laikas akimirksniui sustojo... Lyg tai labai trumpai akimirka, be jų abiejų, nieko aplink jiems nebeegzistavo... Bet štai dama pajudėjo toliau, o stebuklinga akimirka subiro į daugelį trumpų atkarpėlių, kurios aplink tuos du žmones susipynė į stiprią švytinčią pynę tam, kad daugiau jų jau nebepaleistų...

Akselis stovėjo visiškai pritrenktas, ir, vėl nieko aplink nebematydamas, žvilgsniu lydėjo puikiąją damą, o jo pavergta širdis „nuėjo“ kartu su ja... Jis nepastebėjo, kokiais žvilgsniais į ją žiūrėjo pro šalį praeinančios jaunos gražuolės, ir neatsakinėjo į jų spinduliuojančias ir viliojančias šypsenas.

Akselis iš tiesų buvo labai patrauklus žmogus, kaip sakoma, „ir vidumi, ir išore“. Jis, didžiulėmis rimtomis pilkomis akimis, buvo aukštas ir grakštus, visada paslaugus, rimtas ir kuklus, kuo vienodai traukė kaip moteris, taip ir vyrus. Jo taisyklingas rimtas veidas retai nušvisdavo šypsena, bet jeigu jau taip atsitikdavo, tai Akselis darėsi tiesiog nepakartojamas... Todėl buvo visiškai natūralu, kad iš žaviosios moteriškosios pusės, aplink jį spinduliavo padidėjęs dėmesys, bet, jų bendram gailėsčiui, Akselį domino tik viena vienintelė visame pasaulyje žavi būtybė — jo neapsakomai puiki karalienė...

— O jie bus kartu? — neišlaikiau aš. — Jie abu tokie gražūs!..

Stella tiktai liūdnai nusišypsojo, ir tuoj pat „panardino“ mus į, tos nepaprastos ir kažkuo tragiškos istorijos, sekantį „epizodą“...

Mes atsiradome labai jaukiame, gėlėmis bujojančiame, mažame vasaros sode. Aplink, kiek tik aprėpė žvilgsnis, papuoštas daugybe statulų, žaliavo puikiai prižiūrimas, prabangus parkas, o tolumoje, panašūs į nedidelį miestą, dunksnojo pritrenkiančiai dideli akmeniniai rūmai. Ir tarp visos šitos „grandiozinės“ ir šiek tiek slegiančios didybės, tik šis, visiškai nuo pašalinių akių paslėptas sodas, kėlė tikro jaukumo ir kokio tai šilto „naminio“ grožio jausmą...

Sustiprėję nuo vasaros vakaro šilumos, ore sklandė svaiginančiai saldūs žydinčių akacijų, rožių ir dar kažin kokie kvapai, kurių aš niekaip negalėjau atspėti. Kaip veidrodyje, švariame mažo tvenkinio paviršiuje atsispindėjo didžiulės, švelniai rožinės vandens lelijų taurės, ir tingių, jau besiruošiančių miegui, sniego baltumo karališkųjų gulbių „kailiniai“. Aplink tvenkinį, mažu siauru takeliu, vaikščiojo graži jauna pora. Trelėmis persipindama linksmu moterišku juoku, kažkur tolumoje girdėjosi muzika, skambėjo džiaugsmingi daugelio žmonių balsai, ir tiktai čia, tame mielame žemės lopinėlyje, šioms mieloms būtybėms pasaulis lyg tai pasikeitė, kur, šią akimir-

ką, **tiktai jiems** skambėjo švelnus paukščių čiulbėjimas; **tiktai jiems** rožių lapeliuose šiureno išdykėliškas, lengvas vėjelis; ir **tiktai jiems** kokiai tai akimirkai, suteikdamas galimybę pabūti dviese, paslaugiai sustojo laikas,— vyras ir moteris čia susitiko, kad atsisveikintų, ir nežinia, ar nebus tai visam laikui...

Dama, vilkėdama kuklią, smulkiomis žaliomis gėlytėmis išsiuvinėtą vasarinę suknelę, atrodė puikiai ir buvo kažkokia tai „besvorė“. Jos puikūs, pelenų spalvos plaukai, ant pakaušio buvo apgaubti žalia juosta, kas ją darė panašią į pasakišką miško fėją. Ji atrodė tokia jauna, tyra ir kukli, kad aš ne iš karto joje atpažinau tą didingą ir švytinčią gražuolę karalienę, kurią visame jos neapsakomame „paradiname“ grožyje mačiau vos prieš keletą minučių.

Nenuleisdamas nuo jos akių ir gaudydamas kiekvieną judesį, šalia ėjo „mūsų pažįstamas“ Akselis. Jis atrodė labai laimingas, ir, tuo pačiu metu, kažkodėl labai liūdnas... Karalienė lengvu judesiu paėmė jį už rankos ir švelniai paklausė:

— Na, kaip gi aš, juk visą tą laiką aš taip liūdėsiu be Jūsų, mano mielas drauge? Kai Jūs taip toli, laikas teka per daug lėtai...

— Jūsų Didenybe, kam gi mane kankinti?.. Jūs gi žinote, kam visa tai... Ir žinote, kaip man sunku palikti Jus! Aš sugebėjau nuo negeidžiamų vestuvių jau du kartus išsisukti, bet tėvas vis dar nepraranda vilties mane apvedinti... Jam nepatinka gandai apie mano meilę Jums. Na, ir man jie ne prie širdies, negaliu, neturiu teisės Jums kenkti. O, jeigu tik aš galėčiau būti netoli Jūsų!.. Matyti Jus, liesti Jus... Man neišpasytai sunku išvažiuoti!.. Ir aš taip bijau dėl Jūsų...

— Važiuokite į Italiją, mano drauge, ten Jūsų lauks. Tikrai būkite neilgai! Aš juk taip pat Jūsų lauksiu... — švelniai šypsodamasi pasakė karalienė.

Akselis ilgu bučiniu prigludo prie jos išpuoselėtos rankos, o kai pakėlė akis, jose buvo tiek meilės ir nuogaštavimo, kad vargšė karalienė neišlaikiusi šūktelėjo:

— O, nesirūpinkite, mielas drauge! Mane taip gerai čia gina, kad jeigu aš ir norėčiau, nieko negalėtų su manimi atsitikti! Važiuokite su Dievu ir greičiau sugrįžkite...

Akselis ilgai, neatitraukdamas žvilgsnio, žiūrėjo į jos puikų, ir taip jam brangų veidą, lyg tai sugerdamas kiekvieną bruožą ir stengdamasis amžiams širdyje išsaugoti šią akimirką, o vėliau žemai jai nusilenkė ir greitai, neatsisukdamas ir nesustodamas, nuėjo takeliu link išėjimo, nes bijojo, kad jeigu atsisuks, tai jam, paprasčiausiai, nebeužteks jėgų tam, kad išeiti...

O ji lydėjo jį savo didžiulių mėlynų akių, kuriose slėpėsi giliausias liūdesys, staiga sudrėkusi žvilgsniu... Ji buvo karalienė ir neturėjo teisės jo mylėti. Bet ji, paprasčiausiai, dar buvo ir moteris, kurios širdis amžiams visiškai priklausė tam tyram, drąsiam jaunikaičiui... pas nieką neprašydama tam jausmui leidimo...

— Oi, kaip liūdna, tiesa? — tyliai sušnibždėjo Stella. — kaip aš norėčiau jiems padėti!..

— O argi jiems reikalinga kieno nors pagalba? — nustebau aš.

Stella, nesakydama nė žodžio, tiktai linktelėjo savo garbanota galvele ir vėl pradėjo rodyti naują epizodą... Mane labai nustebino jo gilus dalyvavimas šioje nuostabioje istorijoje, kuri kol kas man atrodė tik kaip mielas kažkieno meilės nuotykis. Bet tai, kad aš jau neblogai žinojau, kaip Stellos didelė širdutė moka užjausti ir skleisti

gėrį, tai kažkur, širdies gilumoje, aš beveik buvau tikra, kad viskas šioje meilės istorijoje bus ne taip ir paprasta, kaip iš pradžių man atrodė, ir man beliko tiktai laukti...

Mes pamatėme tą patį parką, bet aš neturėjau nė mažiausio supratimo, kiek buvo praėję laiko nuo tų įvykių, kuriuos mes matėme praeitame „epizode“.

Šį vakarą visas parkas tiesiog švytėjo ir skendėjo šviesoje tūkstančių įvairiaspalvių ugnelių, kurios, susiliejusios su mirgančiu naktiniu dangumi, sudarė neapsakomo grožio pastoviai mirgantį fejerverką. Pagal pasiruošimo ištaigingumą, tai, turbūt buvo kažkoks tai didžiulis kviestinis vakaras, kurio metu, pagal keistą karalienės norą, visi svečiai buvo pasipuošę išskirtinai šviesiais rūbais, ir, kažkuo tai primindami senovės žynius, „organizuotai“ ėjo nuostabiai apšviestu, švytinčiu parku, sukdami link gražios akmeninės grotos, visų vadinamos — Meilės Šventove. Ir čia, staiga, už tos pačios šventovės, blykstelėjo ugnis... Iki pat medžių viršūnių iškilo akinančios žiežirbos, kraujo spalva nudažydamos tamsius nakties debesis. Pritardami reginio grožiui, vieningai aiktelėjo nustebinti svečiai... Bet nė vienas iš jų nežinojo, kad karalienės su-manymu, šios šėlstančios ugnys **išreiškė visą jos meilės jėgą**... Ir šio simbolio tikrąją prasmę suprato **tik vienas žmogus**, dalyvaujantis šio vakaro šventėje...

Atsirėmęs į medį, susijaudinęs Akselis užmerkė akis. Jis vis dar negalėjo patikėti, kad šis pritrenkiantis grožis buvo skiriamas būtent jam.

— Jūs patenkintas, mano drauge? — už jo nugaros tyliai sušnibždėjo švelnus balsas.

— Aš nustebintas... — atsakė Akselis ir atsisuko: Tai, žinoma, buvo **ji**.

Tik minutėlę jie gėrėdamiesi žiūrėjo vienas į kitą, po to karalienė švelniai paspaudė Akseliui ranką ir išnyko naktyje...

— Na, kodėl gi visuose savo „gyvenimuose“ jis visada toks nelaimingas? — vis dar pergyveno už mūsų „vargšą berniuką“ Stella.

Tiesą sakant, aš kol kas nemačiau jokios „nelaimės“ ir nustebusi pažiūrėjau į jos liūdną veidelį. Bet mažylė kažkodėl ir toliau spyriojosi ir nenorėjo nieko paaiškinti...

Vaizdas staiga pasikeitė.

Tamsiu nakties keliu lėkte lėkte prabangi, labai didelė žalia karieta. Akselis sėdėjo kučerio vietoje ir gana įgudusia ranka meistriškai valdė tą didžiulį ekipažą, tuo pačiu metu, aiškiai kažko prisibijodamas, laikas nuo laiko atsigrėždavo ir atidžiai žvalgėsi į šalis. Susidarė įspūdis, kad kažkur jis labai skubėjo, arba nuo ko nors bėgo...

Karietos viduje sėdėjo mums jau pažįstami karalius su karaliene ir aštuonmetė miela mergaitė, o taip pat dvi, iki šiol mums dar nematytos damos. Visi atrodė paniurę ir susijaudinę, ir netgi mažylė buvo pritilusi, lyg tai jausdama bendrą suaugusiųjų nuotaiką. Karalius buvo apsirengęs stebinančiai paprastai — paprastu pilku dvieiliu švarku, su tokia pat pilka apvalia kepure ant galvos, o karalienė veidą slėpė po vualiu, ir buvo matyti, kad ji aiškiai kažko bijo. Vėl gi, visa ši scena labai stipriai priminė pabėgimą...

Tikėdamasi paaiškinimo aš, dėl visa ko, vėl pažvelgiau į Stellos pusę, bet jokio paaiškinimo nesulaukiau — mažylė labai susikaupusi sekė įvykius, o jos didžiulėse išpūstose akyse slypėjo visiškai nevaikiškas, gilus liūdesys.

— Bet kodėl?.. Kodėl jie jo nepaklausė?!.. Tai buvo taip paprasta!.. — Netikėtai pasipiktino ji.

Visą tą laiką karieta lėkė tuo pačiu, beveik beprotišku greičiu. Keleiviai atrodė pavargę ir kažkokie tai pasimetę... Pagaliau jie įvažiavo į kažkokį neapšviestą, didelį kiemą, kurio viduryje dideliu tamsiu šešėliu dunksnojo akmeninis statinys, ir karieta staigiai sustojo. Vieta priminė užeigos kiemą, arba didelę fermą.

Akselis nušoko žemyn ir, prisiartinęs prie langelio norėjo kažką pasakyti, kaip staiga iš kariatės vidaus pasigirdo valdingas vyriškas balsas:

— Čia mes atsisveikinsime, grafe. Nepridera toliau man piktnaudžiauti jūsų gerumu ir statyti jus į pavojų.

Akselis, žinoma gi, neišdrįšęs paprieštarauti karaliui, atsisveikindamas tesuspėjo probrėkšniais paliesti karalienės ranką... Karieta trūktelėjo... ir tiesiog už sekundės išnyko tamsoje. O jis, visa savo širdimi trokšdamas juos vyti, viduryje tamsaus kelio liko stovėti vienas... Akselis „vidumi“ jautė, **kad negalėjo, neturėjo teisės** visko palikti likimo valiai! Jis paprasčiausiai **žinojo**, kad be jo, būtinai viskas įvyks ne visiškai sėkmingai, ir viskas, ką jis taip ilgai ir kruopščiai organizavo, dėl kažkokios nenumatytos ar nelemtos smulkmenos, visiškai sužlugs...

Kariatos jau seniai nebesimatė, o vargšas Akselis, nuo bejėgiškumo iš visų jėgų spausdamas kumščius, vis dar stovėjo ir žiūrėjo įkandin jų. Jo mirtinai išblyškusiu veidu šykščiai riedėjo piktos vyriškos ašaros...

— Tai jau galas... žinau, tai jau tikrai galas...— tyliai ištarė jis.

— O su jais kas nors atsitiksi? Kodėl jie bėga? — nesuprasdama kas vyksta, paklausiau aš.

— O, taip!.. Blogi žmonės juos dabar pagaus ir pasodins į kalėjimą... net berniuką.

— O kur tu čia matei berniuką? — nustebau aš.

— Tai jis paprasčiausiai perrengtas į mergaitę! Argi tu nesupratai?..

Aš neigiamai papurčiau galvą. Kol kas aš iš vis čia beveik nieko nesupratau — nei apie karališkąjį pabėgimą, nei apie „blogus žmones“, bet, paprasčiausiai, nusprendžiau nieko daugiau neklausinėdama žiūrėti toliau.

— Tie blogi žmonės skriaudė karalių ir karalienę ir norėjo juos sugauti. Štai jie ir bandė bėgti. Akselis jiems viską parengė... Bet kai jam buvo įsakyta juos palikti, karieta važiavo lėčiau, nes karalius pavargęs. Jis net išlipo iš kariatės „pakvėpuoti oru“... štai tada jį ir atpažino. Na, žinoma, ir suėmė...

Stella atsiduso... ir vėl mus permetė į tos, ne tokios jau laimingos, bet vis dar gražios istorijos „naują epizodą“...

Šį kartą viskas atrodė pikta lemančiais ir netgi bauginančiais.

Mes atsidūrėme kažkokioje tai tamsioje ir nemalonioje patalpoje, lyg tai būtų tikras, kraupus kalėjimas. Mažame, purviname, drėgname ir bjauriame kambarėlyje ant medinių gultų su šiaudiniu čiužinuku, sėdėjo juodai apsirengusi, nuovargio iškan-kinta smulkutė žilaplaukė moteris, kurioje jokiais būdais neįmanoma buvo atpažinti, kad tai ta pati, pasakiškai graži ir visada besišypsanti stebuklas-karalienė, kurią jaunasis Akselis už viską labiau pasaulyje mylėjo... Jis, visiškai sukrėstas pamatytu, buvo tame pat kambarėlyje ir, nesugebėdamas nė žodžio ištartti ir nieko aplink nebema-tydamas, stovėjo prieš ją priklaupęs ir priglaudęs lūpas prie jos, dar vis puikios, bal-tos rankos... Jis pas ją atėjo visiškai sugniuždytas, nes buvo viską pasaulyje išbandęs

ir praradęs paskutinę viltį ją išgelbėti... ir vis gi siūlė savo, beveik jau nebeįmanomą pagalbą... Jį buvo užvaldęs vienintelis noras: bet kokia kaina ją išgelbėti... Jis, paprasčiausiai, **negalėjo leisti jai numirti**... Todėl, kad be jos, baigtusi ir jam pačiam neberekalingas gyvenimas...

Jie abu tylėdami žiūrėjo vienas į kitą, stengdamiesi nusišluoti nepaklusnias ašaras, kurios siaurais takeliais riedėjo skruostais... Jie negalėjo atitraukti vienas nuo kito žvilgsnių, nes žinojo, kad jei jam nepasiseks jai padėti, šitas žvilgsnis jiems gali būti paskutinis...

Nuplikęs kalinių prižiūrėtojas žiūrėjo į liūdesio ir skausmo kankinamą svečią ir, nesiruošdamas nusišluoti, su įdomumu stebėjo prieš jį atsiveriančią liūdną svetimo skausmo sceną...

Regėjimas dingo, ir atsivėrė kitas, ne geresnis už buvusį, — siaubinga, rėkianti, apsiginklavusi smagiais, peiliais ir ginklais, sužvėrėjusi minia negailestinga siaubė nuostabius rūmus...

Vėliau vėl pasirodė Akselis. Tiktai šį kartą jis stovėjo prie lango kažkokiam labai gražiam, turtingai apstatytame kambaryje. O šalia jo stovėjo ta pati „jo vaikystės draugė“ Margarita, kurią mes su juo matėme pačioje pradžioje. Tiktai šį kartą visas jos iššaukiantis šaltumas buvo kažkur išgaravęs, o gražusis veidas tiesiog alsavo nuovargiu ir skausmu. Akselis buvo mirtinai išbalęs ir kakta prisispaudęs prie lango stiklo, su siaubu stebėjo tai, kas vyko gatvėje... Jis girdėjo triukšmaujančią už lango minią, ir siaubingame transe garsiai kartojo vienus ir tuos pačius žodžius:

— Brangioji mano, aš taip ir neišgelbėjau tavęs... Atleisk man, vargše mano... Dieve, padėk jai, suteik jai jėgų tai iškęsti!..

— Akseli, prašau!.. Jūs turite suimti save į rankas jos labui. Na, prašau, būkit protingas! — užjausdama jį, įkalbinėjo sena draugužė.

— Protingas? Apie kokį **protingumą** Jūs kalbate, Margarita, kada visas pasaulis išėjo iš proto?! — sušuko Akselis. — Už ką gi ją? Už ką?.. Ką gi tokio ji jiems padarė?!

Margarita atskleidė kažkokį tai mažą popieriaus lapelį ir, matyt, nežinodama kaip jį nuraminti, ištarė:

— Nusiraminkite, mielas Akseli, štai, geriau paklauskite:

— „Aš jus myliu, mano drauge... Dėl manęs nesijaudinkite. Man trūksta tik Jūsų laiškų. Tikriausiai mums nelemta daugiau pasimatyti... Likite sveikas, pats mylimiausias ir pats labiausiai mylintis iš visų žmonių...“.

Tai buvo paskutinis karalienės laiškas, kurį Akselis skaitė tūkstančius kartų, bet iš svetimų lūpų jis skambėjo kažkodėl daug skaudžiau...

— Kas tai? Kas gi ten vyksta? — neišlaikiau aš.

— Tai gražioji karalienė miršta... Ją dabar nukirsdins, — liūdnai atsakė Stella.

— O kodėl mes nematome? — vėl paklausiau aš.

— O, tu nepanorėsi į tai žiūrėti, patikėk manimi. — Palingavo galvyte mažylė. — Taip gaila, ji tokia nelaiminga... Kaip gi visa tai neteisinga.

— Aš vis dėl to norėčiau pamatyti... — paprašiau aš.

— Na, žiūrėk... — liūdnai linktelėjo Stella.

Viduryje didžiulės aikštės, perpildytos „įsiaudrinusių“ žmonių minios, piktą le-

miančiai kyšojo ešafotas... Mažais, kreivais laipteliais ant ešafoto išdidžiai lipo mirtinai išblyškusi, labai liesa ir iškankinta, baltai aprenpta moteris. Jos trumpai nukirptus šviesius plaukus beveik visiškai slėpė kuklus baltas kykas, o pavargusiose ir nuo ašarų ir nemigos paraudusiose jos akyse atsispindėjo gilus bespalvis liūdesys...

Šiek tiek krypuodama, nes dėl stipriai už nugaros surišų rankų jai buvo sunku išlaikyti pusiausvyrą, ir, vis dar, iš paskutiniųjų jėgų bandydama laikytis tiesiai ir oriai, moteris šiaip ne taip užlipo ant pakylės. Ji stovėjo ir, nenuleisdama akių ir neparodydama, kaip jai beprotiškai baisu, žiūrėjo į minią... Ir aplink nebuvo nieko, kas bent draugišku žvilgsniu galėtų sušildyti jos paskutines gyvenimo minutes... Nieko, kas savo šiluma būtų padėjęs jai išverti tą siaubingą akimirką, kada jos gyvybė tokiu žiauriu būdu turėjo ją palikti...

Iki tol triukšminga ir įsiaudrinusi minia staiga netikėtai nutilo, lyg tai būtų užlėkusi ant nenugalimos kliūties... Pirmose eilėse stovėjusios moterys verkė. Liesutėlė figūra priėjo prie trinkos ir skaudžiai parkrito ant kelių. Kelioms sekundėms ji pakėlė į dangų savo iškankintą, bet artėjančios mirties jausmo jau nurimusį veidą... giliai atsidusi... ir išdidžiai pažiūrėjusi į budelį, padėjo savo išvargusią galvą ant trinkos. Verksmas darėsi garsesnis, moterys uždengė vaikams akis, budelis priėjo prie giljotinos....

— Visagali! Ne!!! — širdį veriančiu balsu sušuko Akselis.

Tą pačią akimirką, lyg tai apšviesdama paskutinį nelaimingos aukos kelią, pilkame danguje iš už debesų pažvelgė saulutė... Saulės šviesa, lyg tai sakydama paskutinį žemišką „atleisk“, švelniai slystelėjo jos išblyškusiu, siaubingai sulysusiu skruostu. Ant ešafoto ryškiai sublizgėjo — sunkus peilis nukrito, pažerdamas spindinčius, skaisčiai raudonus purslus... Minia aiktelėjo. Baltaplaukė galvelė nukrito į krepšį, viskas buvo baigta... Gražuolė karalienė išėjo tenai, kur daugiau nebebuvo skausmo, nebebuvo patyčių... Buvo tik ramybė...

Aplink tvyrojo mirtina tyla. Daugiau nebebuvo į ką žiūrėti...

Taip mirė gera ir švelni karalienė, iki paskutinės minutės sugebėjusi stovėti išdidžiai pakelta galva, kurią vėliau taip paprastai ir negailestingai nuo kūno atskyrė kruvinosios giljotinos sunkus peilis...

Išblyškęs, sustingęs kaip numirėlis, nieko nematančiomis akimis Akselis žiūrėjo pro langą, ir atrodė, kad jo gyvybė skausmingai lėtai, lašas po lašo palieka kūną... Nunešdama jo sielą toli toli, kad amžinoje šviesoje ir tyloje susijungtų su ta, kurią jis taip stipriai ir nesavanaudiškai mylėjo...

— Vargšė mano... Siela mano... Kaip gi aš nemiriau kartu su tavimi?.. Viskas dabar man baigta... — vis dar stovėdamas prie lango, apmirusiomis lūpomis šnibždėjo Akselis.

Bet „baigta“ jam bus daug vėliau, po kokių dvidešimties ilgų metų, ir galas jam, vėl gi, bus ne mažiau siaubingas, kaip ir jo nepamirštos karalienės...

— Nori žiūrėti toliau? — tyliai paklausė Stella.

Negalėdama ištarti nė žodžio, aš tiktai linktelėjau.

Mes pamatėme jau kitą, įsiaudrinusią, sužvėrėjusią minią žmonių, o prieš ją stovėjo vis tas pats Akselis, tiktai šį kartą veiksmas vyko po daugelio metų. Jis buvo vis toks pat gražus, tiktai beveik visiškai žilas, vilkėjo puikią, pabrėžiančią labai aukštą

rangą, karinę uniformą, atrodė vis toks pat pasitempęs ir išdidus. Ir štai šis, švytintis ir protingiausias žmogus stovėjo prieš kokius tai pusgirčius, sužvėrėjusius žmones ir, beviltiškai bandydamas juos perrėkti, bandė kažką jiems aiškinti... Bet, gaila, niekas iš susirinkusiųjų jo klausytis nenorėjo... Į vargšą Akselį pradėjo lėkti akmenys, ir keiksmiais kaitindama savo įniršį, minia pradėjo spausti. Jis bandė nuo jų atsimušti, bet jie pargriovė jį ant žemės, pradėjo jį trypti kojomis, nuplėšė rūbus... O kažkoks tai „gorila“ užsoko jam ant krūtinės, taip sulaužydamas šonkaulius ir, nesusimastydamas, bato smūgiu į smilkinį, jį užmušė. Apnuogintą, sudarkytą Akselio kūną numetė kelkraštyje, ir neatsirado nė vieno, kuris tuo momentu būtų panorėjęs jo pasigailėti, net ir mirusio... Aplink buvo tik patenkinta, žv ygaujanti, girta, įsiaudrinusi minia... kuriai, paprasčiausiai, reikėjo ant ko nors išlieti savo susikaupusį laukinį pyktį...

Pagaliau išsilaisvinusi, tyra ir iškankinta Akselio siela nuskrido, kad susijungtų su ta, kuri buvo jo šviesia ir vienintele meile, ir kuri jo laukė tiek ilgų metų...

Štai taip, vėl gi, taip pat žiauriai baigė savo gyvenimą mums su Stella beveik nepažįstamas, bet jau tapęs tokiu artimu, žmogus, vardu Akselis, ir... tas pats mažas berniukas, kuris, tenugyvenęs trumpus penkerius metelius, sugebėjo atlikti sukrečiantį, ir vienintelį savo gyvenime žygdarbį, kuriuo sąžiningai galėtų didžiuotis bet kuris, žemėje gyvenantis, suaugęs žmogus...

— Koks siaubas!.. — šoke sušnibždėjau aš. — Už ką jį taip?

— Nežinau... — tyliai patarė Stella. — Žmonės tais laikais buvo kažkodėl labai pikti, dar gi piktesni, negu žvėrys... Aš labai daug žiūrėjau, kad suprasčiau, bet nesupratau... — palingavo galva mažylė. — Jie neklausė proto balso, o, paprasčiausiai, žudė. Ir viską, kas buvo gražu, taip pat laužė ir naikino...

— O kaip gi Akselio vaikai arba žmona? — atsigaudama po sukretimo, paklausiau aš.

— Jis niekada neturėjo žmonos — jis visada mylėjo tiktai savo karalienę, — su ašaromis akyse atsakė mažylė Stella.

Ir čia, staiga, mano galvoje lyg tai blykstelėjo mintis — aš supratau, **ką** mes su Stella ką tik matėme, ir už ką taip nuoširdžiai pergyvenome!... Tai buvo Prancūzijos karalienė Marija Antuanetė, apie kurios tragišką gyvenimą mes labai neseniai (ir labai trumpai!) mokėmės per istorijos pamoką, ir apie kurios nukirsdinimą, mūsų istorijos mokytojas labai palankiai atsiliepė, pabrėždamas, kad toks baisus gyvenimo galas labai „teisingas ir pamokantis“... Matyt, todėl, kad jis pas mus istorijos pamokose dėstė „Komunizmą“...

Nežiūrint į matytus baisumus, mano širdis džiūgavo! Aš tiesiog negalėjau patikėti dėl staiga manęs užgriuvusios laimės!.. **Juk aš tiek laiko to laukiau!**.. Tai buvo **pirmas kartas**, kada aš pagaliau **pamačiau kažką realaus, ką buvo galima lengvai patikrinti** ir dėl tokio netikėtumo aš vos neinkščiau iš mane apėmusio dilginančio pasididžiavimo!.. Žinoma gi, aš taip džiaugiausi ne todėl, kad netikėjau tuo, kas su manimi pastoviai vyko. Atvirkščiai — aš visada **žinojau**, kad **viskas, kas su manimi vyksta — realu**. Bet, matyt, man, kaip ir kiekvienam žmogui, o ypač — vaikui, vis dėl to kartais reikėjo nors paprasčiausio patvirtinimo to, kad aš kol kas nekraustausi iš proto, ir kad dabar galiu pati sau įrodyti, kad viskas, kas su manimi vyksta, **nėra mano liguista fantazija arba prasimanymai, o realūs faktai, aprašyti ar matyti kitų**

žmonių. Todėl tas atradimas man buvo tikra švente!..

Aš jau iš anksto žinojau, kad, kai tik aš grįšiu į namus, iš karto bėgsiu į miesto biblioteką, kad susirinkčiau viską, ką tik surasiu apie nelaimingąją Mariją Antuanetę ir nenurimsiu tol, kol nesurasiu kokį tai faktą, **patvirtinantį mūsų regėjimus...** Gaila, bet aš radau tik dvi mažytes knygutes, kuriose aprašoma ne taip jau daug faktų, bet tai buvo ganėtinai pakankama, nes jie pilnai patvirtino mano ir Stellos matytų vaizdų tikrumą.

Štai ką man tada pavyko rasti:

- o mylimiausiu karalienės favoritu buvo švedų grafas **Akselis** Fersenas, kuris nesa-
vanaudiškai visą savo gyvenimą ją mylėjo ir **niekada po jos mirties nevedė;**
- o jų atsisveikinimas, prieš grafo išvykimą į Italiją, vyko **Mažojo Trianono sode**
— mėgstamiausioje Marijos Antuanetės vietoje — kurio aprašymas iki
smulkmenų sutapo su mūsų matytu vaizdu;
- o Švedijos karaliaus Gustavo atvykimo garbei iškeltas balius, įvyko birželio 21 d.,
kuriame **visi svečiai kažkodėl tai buvo apsirengę baltais rūbais;**
- o bandymą pabėgti **žalia karieta organizavo Akselis**, (*visus kitus šešis pabėgimus
taip pat organizavo Akselis, bet nė vienas iš jų, dėl vienu ar kitų priežasčių, ne-
pasisėkė. Tiesa, du iš jų nepasisėkė dėl pačios Marijos Antuanetės noro, nes ka-
ralienė nepanoro bėgti be savo vaikų*);
- o vietoje laukiamo minios „laimingo džiūgavimo“, karalienės nukirsdinimas vyko
visiškoje tyloje;
- o likus keletui sekundžių iki budelio smūgio, **netikėtai pasirodė saulė...**
- o paskutinis karalienės laiškas grafui Fersenui beveik pažodžiui atkartotas knygoje
„Grafo Ferseno atsiminimai“ ir, išskyrus keletą žodžių, **mes labai tiksliai viską
girdėjome.**

Jau tų keleto mažų detalių užteko, kad aš pulčiau „į mūšį“ su dešimteriopa ener-
gija!.. Bet tai buvo vėliau... O tada, stengdamasi nepasirodyti juokinga ar beširdė, aš
iš visų jėgų pasistengiau susikaupti ir paslėpti savo džiaugsmą dėl tokio nuostabaus
„praregėjimo“. Ir tam, kad išblaškyčiau niūrią Stellos nuotaiką, paklausiau:

— Tau labai patinka karalienė?

— O, taip! Ji gera ir tokia graži... Ir vargšas mūsų „berniukas“, jis ir čia labai
kentėjo...

Man pasidarė labai gaila tos, labai jausmingos, mielos mergaičiukės, kuri net
mirusi taip pergyveno už tuos, visiškai jai svetimus, nepažįstamus žmones, kaip dau-
gelis nepergyvena net dėl pačių artimųjų...

— Pergyvenimuose, tikriausiai, yra ir kažkokia tai išminties dalis, be kurios mes
tikriausiai nesuprastume, koks brangus yra gyvenimas? — neužtikrintai pasakiau aš.

— Štai! Taip pat ir senelė sako! — apsidžiaugė mergaičiukė. — Bet jeigu žmo-
nės nori tiktai gėrio, tai kodėl gi jie turi kentėti?

— Gal būt todėl, kad be skausmo ir išbandymų, dar gi net ir patys geriausi žmo-
nės kaip reikiant nesuprastų to paties gėrio? — pajuokavau aš.

Bet Stella kažkodėl visiškai to nepriėmė kaip pokšto, ir labai rimtai pasakė:

— Taip, aš galvoju, kad tu teisi... O nori pažiūrėti, kas su Haroldo sūnumi atsiti-
ko vėliau? — jau linksčiau pasakė ji.

— O ne, prašau, daugiau nereikia! — maldavau aš.

Stella linksmai susijuokė.

— Nebijok, šį kartą nelaimių nebus, nes jis dar gyvas!

— Kaip — gyvas? — nustebau aš.

Tuoj pat atsirado naujas reginys, kuris mane privertė neregėtai nustebti, nes tai jau buvo mūsų amžius (!), ir net gi, mūsų laikas... Prie rašomojo stalo sėdėjo žilas, labai malonus žmogus ir susikaupęs apie kažką galvojo. Visas kambarys buvo tiesiog prikimštas knygų; jos buvo visur — ant stalo, ant grindų, ant lentynų, ir net ant palangės. Ant mažos sofos sėdėjo didžiulis gauruotas katinas ir, nekreipdamas jokio dėmesio į šeiminką, susikaupęs prausėsi didele, labai minkšta letena. Visas apstatymas sudarė „mokslo“ ir jaukumo įspūdį.

— Tai kas — jis vėl gyvena?.. — nesupratau aš.

Stella linktelėjo.

— Ir tai tiesiog dabar? — nenurimau aš.

Mergaitė vėl atsakė savo mielos, raudonplaukės galvytės linktelėjimu.

— Haroldui tikriausiai labai keista matyti savo sūnų tokiu pasikeitusiu?.. Kaip gi tu vėl jį suradai?

— O. lygiai taip pat! Aš, kaip mane mokė senelė, tiesiog „pajutau“ jo „raktelį“. — susimąščiusi ištarė Stella. — Po to, kai Akselis mirė, jo sielos aš ieškojau visuose „aukštuose“ ir niekur negalėjau rasti. Tada paieškojau tarp gyvųjų — ir jis vėl buvo ten.

— Ir tu žinai, kas jis toks, šiame gyvenime?

— Kol kas ne... Bet būtinai sužinosiu. Aš bandžiau daug kartų iki jo „prisibelsiti“, bet kažkodėl jis manęs negirdi... Jis visada vienas, ir beveik visą laiką su savo knygomis. Su juo tik sena moteris, jo tarnaitė ir štai šis katinas.

— Na, o Haroldo žmona? Ją tu taip pat radai? — paklausiau aš.

— Oi, žinoma, taip! Žmoną tu pažįsti — tai mano senelė!.. — viltingai nusišypsojo Stella.

Aš patyriau tikrą šoką. Kažkodėl toks neįtikėtinas faktas niekaip netilpo mano apsvaigusioje galvoje...

— Senelė?.. — tiek ir tegalėjau išstarti aš.

Labai patenkinta sukeltu efektu, Stella linktelėjo.

— Kaip gi taip? Gal todėl ji tau ir padėjo juos susirasti? Ji žinojo?!.. — tūkstančiai klausimų vienu kartu sukosi mano sudirgintuose smegenyse, ir man atrodė, kad aš nesuspėsiu paklausti visko, kas mane domino. Aš norėjau žinoti VISKĄ! Ir tuo pačiu puikiai supratau, kad „visko“ man niekas nesirengia pasakoti...

— Aš tikriausiai jį ir pasirinkau, kad kažką tai jaučiau. — Mįslingai pasakė Stella. — O gal tai senelė nukreipė? Bet ji niekada neprisipažins, — numojo ranka mergaičiukė.

— O JIS?.. Jis taip pat žino? — tik to ir galėjau paklausti.

— Na, žinoma! — susijuokė Stella. — O kodėl tave tai stebina?

— Tiesiog, ji jau labai sena... Jam tai turėtų būti sunku, — nežinodama, kaip geriau paaiškinti savo jausmus ir mintis, pasakiau aš.

— O, ne! — vėl susijuokė Stella. — Jis apsidžiaugė! Labai labai apsidžiaugė.

Senelė suteikė jam progą! Niekas nebūtų galėjęs jam padėti — o ji sugebėjo! Ir jis vėl ją pamatė... Oi, tai buvo taip nuostabu!

Ir čia, pagaliau, aš supratau, apie ką ji kalba... Matyt, Stellos senelė savo buvusiam „riteriui“ suteikė tokią progą, apie kurią jis beviltiškai svajojo visą savo ilgą (po fizinės mirties) gyvenimą. Nes jis taip ilgai ir užsispyręs jų ieškojo, taip beprotiškai norėjo susirasti, nes norėjo tik vieną vienintelį kartelį pasakyti: kaip siaubingai gailisi, kad tada išėjo... kad negalėjo jų apginti... kad negalėjo parodyti, kaip stipriai ir nesavanaudiškai juos mylėjo... **Jam mirtinai reikėjo, kad jie pasistengtų suprasti ir sugebėtų jam kaip nors atleisti, kitaip jokiam iš pasaulių jam nebebuvo dėl ko gyventi...**

Ir štai ji, jo vienintelė mieloji žmona, pasirodė jam tokia, kokią ją visada atsiminė ir suteikė jam nuostabią progą — **padovanojo atleidimą**, o tuo pačiu, padovanojo ir gyvenimą...

Ir tik dabar iki galo supratau Stellos senelės žodžius, kai ji man sakė, kokia svarbi mano suteikiama „proga“ mirusiesiems... Todėl kad, tikriausiai, nėra nieko pasaulyje baisnesnio, negu likti su neatleista kalte dėl įžeidimo ir sukulto skausmo ir, visas mūsų pragyventas gyvenimas be atleidimo nebeturėjo jokios prasmės...

Aš staiga pasijutau labai pavargusi, lyg tai tos su Stella praleistos nuostabios akimirkos būtų iš manęs atėmusios paskutinius mano jėgų lašelius... Aš visiškai užmiršau, kad tas „įdomumas“, kaip ir visas įdomumas anksčiau, turėjo savo „kainą“ ir todėl, kaip ir anksčiau, už šiandieninius „žygius“ reikėjo mokėti... Paprasčiausiai, visos tos svetimų gyvenimų „peržiūros“ atsiliepė didžiuliu mano vargšu, dar prie to neįpratusio fizinio kūno apkrovimo ir, mano didžiam apgailestavimui, jėgų užteko labai trumpam...

— Tu nesijaudink, aš tave išmokysiu, kaip tai daryti! — lyg tai būtų perskaičiusi mano mintis, linksmai pasakė Stella.

— Daryti ką? — nesupratau aš.

— Na, kad tu su manimi galėtum ilgiau pabūti. — Nustebusi dėl mano klausimo, atsakė mažylė. — Tu gyva, todėl tau ir sudėtinga. O aš tave išmokysiu. Nori pasižiūrėti, kur gyvena kiti? O Haroldas mūsų čia palauks. — Žaismingai suraukusi mažą nosytę, paklausė mergaitė.

— Tiesiog dabar? — labai abejodama paklausiau aš.

Ji linktelėjo... Ir mes netikėtai kažkur „prasmegome“ „pereidamos“ per visomis vaivorykštės spalvomis žėrinčias „žvaigždėtas dulkes“ ir atsidūrėme jau kitame, visiškai į buvusįjį nebepanašiam „permatomame“ pasaulyje...

28. Stella-4. Astralas

— Oi, Angelai!!! Žiūrėk, mamyte, Angelai! — šalimais netikėtai sucypsėjo kažkieno tai plonas balselis.

Aš dar nesuspėjau atsipeikėti nuo netikėto „skrydžio“, o Stella jau mielai kažką aptarinėjo su maža, apvalute mergaičiuke.

— O jeigu jūs ne angelai, tai kodėl jūs taip švytite?.. — nuoširdžiai nustebusi, paklausė mažylė, ir tuoj pat vėl susižavėjusi sucypsėjo: — Oi, ma-a-myte! koks jis

gražus!..

Tik dabar mes pastebėjome, kad kartu su mumis „prasmego“ ir paskutinis Stellos tvarinys — jos žaismingasis raudonas „drakoniukas“...

— Tai... ka-as tai? — net uždusdama paklausė mažylė. — O galima su juo pažaisti?.. Jis neįsižeis?

Mama, matyt, mintimis ją stipriai sudrausmino, nes mergaitė staiga labai nusiiminė. Tamsiai rudose akytėse pasirodė ašaros ir, buvo matytis, kad dar vos-vos — ir jos pradės upeliais tekėti.

— Tiktai nereikia verkti! — greitai paprašė Stella. — Nori, aš tau tokį pat padarysiu?

Mergaitės veidelis tuoj pat nušvito. Ji sugriebė mamą už rankos ir laiminga sučiauskėjo:

— Tu girdi, mamyte, aš nieko blogo nepadariau ir jos ant manęs visiškai nepyksta! O ar aš galiu turėti tokį patį?.. Aš prižadu būti gerutė! Aš tau labai-labai prižadu!

Spręsdama, kaip geriau atsakyti, mama į ją žiūrėjo liūdnomis akimis. O mergaitė nelaukta paklausė:

— O jūs nematėte mano tėčio, gerosios švytinčios mergaitės? Jis su mano broliuku kažkur pradingo...

Stella klausiamai į mane pasižiūrėjo. Ir aš iš anksto žinojau, ką ji pasiūlys...

— O norite, mes jų paieškosime? — kaip ir galvojau, paklausė ji.

— Mes jau ieškojome, mes čia seniai. Bet jų nėra. — Labai ramiai atsakė moteris.

— O mes kitaip paieškosime, — nusišypsojo Stella. — Paprasčiausiai, apie juos pagalvokite, kad mes galėtumėme juos pamatyti, ir mes juos rasime.

Mergaitė, matyt, labai stengdamasi sukurti savo tėvo atvaizdą, juokingai susiraukė.. Praėjo kelios sekundės...

— Mamyte, o kaip gi taip — aš jo neatsimenu?.. — nustebo mažylė.

Tokį dalyką aš išgirdau pirmą kartą ir, pagal nuostabą, atsispindėjusią Stellos akyse, supratau, kad jai taip pat tai buvo visiškai netikėta...

— Kaip tai — neatsimeni? — nesuprato mama.

— Na, štai žiūriu, žiūriu ir neatsimenu... Kaip gi taip, aš gi jį labai myliu? Gal iš tiesų daugiau jo nebėra?..

— Atleiskite, o jūs galite jį pamatyti? — atsargiai paklausiau mamos aš.

Moteris užtikrintai linktelėjo, bet staiga jos veide kažkas pasikeitė, ir buvo matyti, kad ji visiškai pasimetė.

— Ne... Aš taip pat negaliu jo atsiminti... Nejaugi tai įmanoma? — jau beveik išsigandusi pasakė ji.

— O jūsų sūnaus? Jūs galite prisiminti? Arba broliuko? Tu gali prisiminti savo broliuką? — kreipdamasi iš karto į abi, paklausė Stella.

Mama ir duktė neigiamai papurtė galvomis.

Paprastai toks gyvenimiškai džiaugsmingas Stellos veidelis atrodė labai susirūpinęs, tikriausiai dėl to, kad ji niekaip negalėjo suprasti, kas gi čia vyksta. Aš tiesiog jaučiau jos gyvų ir tokių nepaprastų smegenų įtemptą darbą.

— Sugalvojau! Aš sugalvojau! — staiga laiminga sušuko Stella. — Mes „apsirengsime“ jūsų „išvaizda“ ir eisime „pasivaikščioti“. Jeigu jie kur nors yra — jie mus pamatys. Ar ne tiesa?

Idėja man patiko, beliko tik mintimis „persirengti“ ir eiti ieškoti.

— Oi, prašau, ar galiu su juo pabūti, kol jūs grįšite? — neužmiršo savo noro mažylė. — O kaip jį vadina?

— Kol kas niekaip, — nusišypsojo jai Stella. — o tave?

— Lija. — Atsakė mažylė. — O kodėl jūs taip švytite? Mes kartą matėme tokius, bet visi sakė, kad tai angelai... O kas tada jūs?

— Mes tokios pat mergaitės, kaip ir tu, tiktai gyvename „viršuje“.

— O viršus — kur tai? — nenurimo mažoji Lija.

— Gaila, bet tu negali ten nueiti, — galvodama kaip išsisukti, bandė kaip tai paaiškinti Stella. — Nori, aš tau parodysiu?

Mergaitė iš džiaugsmo net pašoko. Stella paėmė ją už rankos ir prieš ją „atidarė“ savo sukrečiančiai fantastinį pasaulį, kur viskas atrodė taip ryšku ir laiminga, kad net neįmanoma tuo patikėti.

Lijos akys pasidarė panašios į dvi didžiules apvalias lėkštutes:

— Oi, ko-oks groži-is!... O kas tai — rojus? Oi ma-amyte!.. — lyg tai bijodama išgąsdinti reginį, susižavėjusi, bet labai tyliai cypsėjo mergaičiukė. — O kas ten gyvena? Oi, žiūrėkite, koks debesis!.. Ir lietutis auksinis! O argi taip būna?..

— O ar tu kada nors matei raudoną drakoniuką? — Lija neigiamai papurtė galvytę. — Na, štai, matai, pas mane būna, nes tai mano pasaulis.

— A tu kas tada — Dievas??? — Bet gi dievas negali būti mergaitė, ar ne tiesa? O tada, kas gi tu?..

Klausimai iš jos liejosi lavina ir Stella, nebesuspėdama į juos atsakinėti, susijuo-kė.

Neužimta „klausimais-atsakymais“, aš po truputį žvalgiausi aplink, ir buvau visiškai priblokšta prieš mane atsivėrusiu nepaprastu pasauliu... Tai iš tiesų buvo pats tikriausias „permatomas“ pasaulis. Viskas aplink mirgėjo ir kaitaliojosi kažkokiu tai melsvu, permatomu švytėjimu, nuo kurio (kaip privalėtų būti) kažkodėl šalta nesidarė, o atvirkščiai — jis šildė kažkokia tai nepaprasta, širdį persmelkiančia šiluma. Laikas nuo laiko pro mane „praplaukdavo“ permatomos žmonių figūros, kurios tai susidurmsdavo, tai vėl išryškėdavo, pasidarydamos permatomos, kaip šviečiantis rūkas... Tas pasaulis buvo labai gražus, bet kažkoks nepastovus. Atrodė, kad jis pastoviai keistųsi, nežinodamas, koku pasilikti amžiams...

— Na ką, tu pasiruošusi „pasivaikščioti“? — iš mano svajonių mane ištraukė žvalus Stellos balselis.

— O kur eisime? — atsipeikėjusi paklausiau aš.

— Eisime ieškoti prapuolėlių! — linksmai nusišypsojo mažylė.

— Mielos mergaitės, o jūs tikrai leisite pasaugoti jūsų drakoniuką, kol jūs vaikščiosite? — niekaip nenorėdama to užmiršti, panarinusi savo apvalias akytes paklausė mažoji Lija.

— Na gerai, saugok. — Mielaširdingai leido Stella. — Tiktai niekam neduok, o tai jis dar mažas, ir gali išsigąsti.

— Oi, ką jūs, kaip gi galima!.. Aš jį labai mylėsiu ir saugosiu, kol jūs sugrįšite...

Mergaitė buvo pasiruošusi „iš kailio išsinerti“, kad tik gautų savo nepaprastą „stebuklą-drakoniuką“, o tas „stebuklas“, lyg jausdamas, kad kalbama apie jį ir, matyt, iš visų jėgų norėdamas patikti, pūtėsi ir pukšėjo,...

— O jūs dar kada nors ateisite? Ar jūs labai greitai grįšite, mielosios mergaitės?
— slaptai tikėdamasi, kad mes grįšime **ne labai greitai**, paklausė mažylė.

Nuo jų mus su Stella atskyrė mirganti, permatoma siena...

— Nuo ko pradėsime? — ne juokais įsipareigojusi rimtai paklausė mergaitė. — To aš dar niekad nedariau, bet juk aš čia ne taip seniai... Dabar mes **privalome** kažką daryti, ar gi ne tiesa?.. Mes juk pažadėjome!

— Na, gal, kaip tu ir siūlei, pirmiausiai pabandykime „apsivilkti“ jų atvaizdais?
— ilgai negalvodama pasakiau aš.

Stella tyliai kažką „pabūrė“ ir po sekundės pasidarė panaši į apvalutę Liją, na, o man, žinoma, atiteko Mama, kas mane labai prajuokino... O „apsivilkome“, kaip aš supratau, paprasčiausias energetines išvaizdas, kurių pagalba mes tikėjomės surasti mums reikalingus, prapuolusius žmones.

— Štai, tai ir yra **teigiama** tokių svetimų išvaizdų panaudojimo pusė. o egzistuoja ir **neigiama** — kada tai panaudojama piktais tikslais, kaip ta dvasia, kuri užsidėjo senelės „raktelį“, kad galėtų mane mušti. Tai man vis Senelė išaiškino...

Įdomu buvo klausytis, kai ta miniatiūrinė mergaičiukė profesorišku balseliu dėstė tokias rimtas tiesas...Bet, nežiūrint į jos saulėtą ir laimingą charakterį, ji iš tikrųjų į viską žiūrėjo labai rimtai.

— Na ką — eime „mergaite“ Lija? — jau labai nekantraudama paklausiau aš.

Kol tam dar turėjau jėgų, man labai norėjosi pasižiūrėti į tuos, kitus „aukštus“. Aš jau spėjau pastebėti, koks didžiulis skirtumas buvo tarp to „aukšto“, kuriame mes dabar buvome, ir „viršutinio“, Stellos „aukšto“. Todėl norėjosi kuo greičiau „pasinerti“ į eilinį, nepažįstamą pasaulį ir, pagal galimybes kuo daugiau apie jį sužinoti, nes aš nebuvo tikra, ar kada nors dar čia sugrįšiu.

— O kodėl šis „aukštas“ daug tankesnis, negu ankstesnis, ir jame daug daugiau dvasių? — paklausiau aš.

— Nežinau... — patraukė savo mažais peteliais Stella. — Gal būt todėl, kad čia, paprasčiausiai, gyvena tik geri žmonės, kurie, kol gyveno savo paskutiniame gyvenime, niekam nedarė nieko pikto. Todėl jų čia ir daugiau. O viršuje gyvena dvasios, kurios „ypatingos“ ir labai stiprios... — čia ji susijuokė. — Bet aš negalvoju apie save, jeigu tu taip pagalvojai! Nors senelė sako, kad mano dvasia sena, daugiau milijono metų... Tai baisu, kaip daug, tiesa? Kas žino, kas buvo Žemėje prieš milijoną metų?.. — susimąščiusi pratarė mergaitė.

— O gal tu tada buvai visiškai ne Žemėje?

— O kur?!.. — pritrenkta paklausė Stella.

— Na, nežinau. Argi tu negali pasižiūrėti?— nustebau aš.

Man tada atrodė, kad jau su jos galimybėmis, įmanoma!.. Bet mano didžiai nuostabai, Stella neigiamai papurtė galvelę.

— Aš dar labai mažai moku, tiktai tiek, kiek išmokė senelė. — Lyg tai gailėdamasi, atsakė ji.

— O nori, aš tau parodysiu savo draugus? — staiga paklausiau aš.

Ir, neleisdama jai net pagalvoti, atmintyje atkūriau mūsų susitikimus, kada mano „žvaigždžių draugai“ pas mane tankiai ateidavo, ir man atrodydavo, kad nieko įdomesnio jau niekada nebegalėjo būti...

— O-oi, koks groži-is!... — susižavėjusi atsiduso Stella. Ir staiga, pamačiusi tuos pačius keistus ženklus, kuriuos jie man daugybę kartų rodė, sušuko: — Žiūrėk, gi tave **mokė!**.. O-o, kaip tai įdomu!

Aš visa sustingusi stovėjau ir negalėjau nė žodžio ištarti... Mokė??? Nejaugi visus tuos metus savo smegenyse aš turėjau tokią svarbią informaciją, o vietoj to, kad pasistengčiau ją kaip nors suprasti, aš, kaip aklas kačiukas, kapsčiausi savo smulkiuose bandymuose ir spėliojimuose, bandydama juose surasti kokią nors **tiesą**?! O pasirodo, visa tai jau senų senovėje buvo „paruošta“?..

Dargi nežinodama, ko jie mane ten mokė, aš, nuo apmaudo, tiesiog „burbuliauau“ pati ant savęs už tokį apsileidimą. Tik pagalvokit, man prieš pat nosį atvėrė kokias tai „paslaptis“, o aš nieko nesupratau!.. Tikriausiai, iš tikrųjų **ne tam** atvėrė!!!

— Oi, nereikia taip savęs smerkti! — Susijuokė Stella. — Parodysi senelei, ir ji tau paaiškins.

— O ar galiu tavęs paklausti — kas gi vis dėl to tavo senelė? — gėdydamasi, kad lendu į „privačią teritoriją“, paklausiau aš.

Juokingai suraukusi savo nosytę, Stella susimąstė (ji turėjo tą žaismingą įprotį, kai apie ką nors rimtai galvodavo) ir nelabai tvirtai ištarė:

— Aš nežinau... Kartais man atrodo, kad ji viską žino, ir kad ji labai labai sena... Pas mus namuose buvo daug fotografijų, ir ji visur ten vienoda — tokia pat, kaip dabar. Aš niekada nemačiau, kaip ji atrodė jauna. Keista, tiesa?

— Ir tu niekada neklausei?..

— Ne, aš galvoju, kad ji man būtų pasakiusi, jeigu to būtų reikėję... Oi, pažiūrėk tik! Oi, kaip gražu!.. — staiga susižavėjusi, netikėtai sušuko mažylė, piršteliu rodydama į keistas, auksu spindinčias jūrines bangas. Tai, žinoma, buvo ne **jūra**, bet bangos iš tikrųjų buvo panašios į jūrines, — aplenkdamos viena kita ir lyg tai žaisdamos jos sunkiai ritosi, tik lūžio vietoje, vietoj sniego baltumo jūros putos, čia viskas žybsėjo ir švytėjo ryškiai rausva auksine spalva, berdamos tūkstančius permatomų auksinių purslų... Tai buvo labai gražu. Ir mes, žinoma, panorome šį grožį pamatyti iš arčiau...

Kai mes priėjome pakankamai arti, aš staiga išgirdau tūkstančius balsų, kurie skambėjo vienu metu, lyg tai atlikdami kažkokią tai keistą, į nieką nepanašią, stebuklingą melodiją. Tai buvo ne daina, ir net ne mums įprasta muzika... Tai buvo kažkas visiškai neįsivaizduojamo ir neaprašomo... bet tai skambėjo sukrečiančiai.

— Oi, tai juk minčių jūra! O, tai tau tikrai patiks! — linksmi čiauškėjo Stella.

— Man ji jau patinka, tiktai ar tai nepavojinga?

— Ne, ne, nebijok! Tai, paprasčiausiai, nuraminti „pasimetusias“ sielas, kurios vis dar liūdi po kelionės į šį pasaulį... Aš tai klausiausi valandų valandas... Ji gyva, ir kiekvienai sielai „gieda“ kitaip. Nori pasiklausti?

Ir aš tik dabar pastebėjau, kad tose auksinėse, spindinčiose bangose pliuškenasi daugybė dvasių... Kai kurios iš jų, lėtai supdamosi ant bangų, paprasčiausiai gulėjo,

kitos visa galva pasinerdavo į „auksą“ ir ilgai nepasirodydavo, matyt, pilnai pasinerdavo į minčių „koncertą“ ir visiškai neskubėdavo iš ten sugrįžti...

— Na ką — paklausysim? — nekantriai stūmė mane mažylė.

Mes priėjome prie pat... Ir aš pajutau stebuklingai švelnų švytinčios bangos prisilietimą... Tai buvo kažkas neįtikinamai glamonėjančio, nuostabiai švelnaus ir raminančio, ir tuo pačiu metu, įsiskverbiantis į pačias „giliausias“ mano nustebusios ir šiek tiek atsargiai nusiteikusios sielos kerteles... Vibruodama milijonais įvairiausių atspalvių, mano pėdomis prabėgo tyli „muzika“ ir, kildama į viršų, pradėjo mane iki pat galvos supti kažkuo pasakiškai gražiu, kažkuo, ko neįmanoma žodžiais apsaakyti... Aš jaučiau, kad skrendu, nors jokio skridimo nebuvo. Tai buvo taip nuostabu!.. Kiekviena mano ląstelė lydėsi ir tirpo kiekvienoje naujai atsiritančioje bangelėje, o švytin-tis auksas kiaurai „perplaudavo“ mano kūną, nusinešdamas visą blogį ir liūdesį, sieloje palikdamas tik tyrą, nuo gimimo gautą šviesą...

Aš net nepajutau, kaip įbridau ir beveik visa galva panirau į tą švytintį stebuklą. Buvo neapsakomai gera ir nesinorėjo niekada iš ten išeiti...

— Na, viskas, užteks! Mūsų laukia užduotis! — į švytintį grožį įsiveržė atkaklus Stellos balselis. — Tau patiko?

— O, dar kaip! — atsidusau aš. — Taip nesinorėjo išeiti!..

— Štai, štai! Taip kai kurie ir „maudosi“ iki sekančio įsikūnijimo... O daugiau čia jau niekada nebegrįžta...

— O kur gi jie eina? — nustebau aš.

— Žemiau... Senelė sako, kad **čia sau vietą taip pat reikia užsitarnauti...** O kas tik laukia ir ilsisi, tas „atidirba“ sekančiame įsikūnijime. Manau, kad tai tiesa...

— O kas ten, — žemiau? — susidomėjusi paklausiau aš.

— Ten jau ne taip malonu, patikėk. — Vylingai nusišypsojo Stella.

— O tokia jūra, tiktai viena, ar jų čia daug?

— Tu pamatysi... Ji vis kitokia — kur jūra, kur, paprasčiausiai, „vaizdas“, o kur tik energetinis laukas, pilnas įvairiausių gėlių, upeliukų ir augalų, ir visa tai taip „gydo“ ir nuramina sielas... tiktai ne taip jau paprasta tuo naudotis — pirmiausiai reikia užsitarnauti.

— O kas neužsitarnauja? Nejaugi jie gyvena ne čia?— nesupratau aš.

— Gyvena-tai, gyvena, bet jau ne taip gražiai... — palingavo galva mažylė. — Čia taip pat, kaip Žemėje — nieko negausi veltui, tiktai čia kitos vertybės. O kas nenori — tam ir atitenka viskas daug prastesnio. Visą **ši grožį neįmanoma nupirkti**, jį galima **tiktai užsitarnauti...**

— Tu kalbi tiksliai taip, kaip tavo senelė, lyg tai būtum išmokusi jos žodžius...— nusišypsojau aš.

— Taip ir yra! — sugrįžo Stellos šypsena. — Aš viską, ką ji kalba, stengiuosi atsiminti. Dargi ir tai, ko nevisiškai suprantu... Bet juk kada nors suprasiu, ar ne tiesa? O tada, gal būt, nebebus kam mokytį... Štai, tada ir padės.

Staiga mes čia pamatėme nelabai suprantamą, bet labai patrauklų vaizdą — Ant spindinčios, vešlios permatomos žemės, kaip ant debesies, stovėjo būrelis dvasių, kuriuos pastoviai keitė viena kitą ir ką nors kur nors nuvesdavo, vėliau vėl sugražindavo atgal.

— O čia kas? Ką jos ten daro? — susirūpinusi paklausiau aš.

— A, tai jos tik padeda ateiti „naujokams“, kad jiems nebūtų baisu. Tai vieta, kur ateina naujos dvasios. — Ramiai paaiškino Stella.

— Tu jau visa šita matei? O ar galime mes pažiūrėti?

— Na, žinoma! — ir mes priėjome arčiau...

Ir aš pamačiau reginį, savo grožiu užgniaužiantį kvapą... Visiškoje tuštumoje, lyg tai iš niekur staiga atsirasdavo šviečiantis permatomas rutulys ir, kaip gėlė čia pat išsiskleisdavo, išleisdamas naują dvasią, kuri, nieko nesuprasdama ir visiškai pasimetusi, žvalgydavosi aplink... Ir tuoj pat, lyg tai ramindamos, laukiančios dvasios apgaubdavo „naujai atkeliavusį“ šiltos švytinčios energijos debesėliu ir tuoj pat kažkur nuveddavo.

— Tai jie čia ateina po mirties?.. — kažkodėl labai tyliai paklausiau aš.

Stella linktelėjo ir liūdnai atsakė:

— Kada atėjau aš, mano šeima ir aš nuėjome į skirtingus „aukštus“. Buvo labai liūdna ir kankino vienatvė... Bet dabar jau viskas gerai. Aš pas juos čia daug kartų lankiausi — jie dabar laimingi.

— Jie tiesiog čia, šiame „aukšte“?.. — negalėjau patikėti aš.

Stella vėl liūdnai linktelėjo galvytę, ir aš nusprendžiau, kad daugiau jos neklausinėsiu ir netrikdysiu jos šviesios ir geraširdės sielos.

Mesėjome nepaprastu keliu, kuris, priklausomai nuo to, kaip mes ant jo atsistodavome, pasirodydavo ir vėl išnykdavo. Kelias švelniai mirgėjo ir, lyg tai žinodamas kur mums reikia eiti ir rodydamas kelią, kažkur mus vedė... Buvo malonus laisvės ir lengvumo jausmas, lyg tai pasaulis aplink mus staiga pasidarė visiškai besvoris.

— O kodėl šis kelias rodo mums kur eiti? — neišlaikiau aš.

— Jis nerodo, jis padeda. — Atsakė mažylė. — Čia viskas sudaryta iš minčių, užmiršai? Net medžiai, jūra, keliai, gėlės — visi girdi, apie ką mes galvojame. Tai iš tikrųjų **tyras pasaulis**... tikriausiai tai, ką žmonės įpratę vadinti Rojumi... Čia neįmanoma apgauti.

— O kur tada Pragaras?.. Jis taip pat egzistuoja?

— O, aš tau jį būtinai parodysiu! Tai apatinis „aukštas“, ir ten **TOKIE DALYKAI!!!** — matyt prisiminusi kažką nelabai malonaus, net petukais truktelėjo Stella.

Mes visėjome toliau ir čia aš pastebėjau, kad aplinka pradėjo šiek tiek keistis. Skaidrumas kažkur po truputį traukėsi, užleisdamas vietą daug „tankesniai“ peizažui, panašiam į žemiškąjį.

— Kas vyksta, kur mes? — suklausiau aš.

— Vis ten pat. — Visiškai ramiai atsakė mažylė. — Tiktai mes dabar esame toje dalyje, kur paprastesnė. Atsimeni, mes ką tik apie tai kalbėjome? Čia daugiausiai tie, kurie ką tik atėjo. Kai jie mato tokį, panašų ir jiems įprastą peizažą — jiems lengviau priimti savo „perėjimą“ į šį, jiems dar naują pasaulį... Na, ir dar čia gyvena tie, kurie nenori būti geresni, negu jie yra iš tikrųjų ir nenori pasistengti, kad pasiektų ko nors daugiau.

— Reiškia, kad šis „aukštas“ susideda lyg tai iš dviejų dalių? — pasitikslinau aš.

— Galima ir taip pasakyti. — Susimąščiusi atsakė mergaitė ir netikėtai pradėjo kitą temą — Kažin kodėl čia niekas nekrepia į mus jokio dėmesio. Galvoji, kad jų

čia nėra?

Apsižvalgiusios aplink ir neturėdamos supratimo, kur ieškoti toliau, mes sustojome.

— Surizikuokim „žemiau“? — paklausė Stella.

Aš jaučiau, kad mažylė pavargo. Na, aš ir pati buvau ne itin geriausios formos. Bet aš buvau beveik tikra, kad pasiduoti ji nė neketina, todėl, atsakydama tik linktelėjau.

— Na, tada mums reikia šiek tiek pasiruošti... — prikandusi lūpą ir rimtai susikaupdama, pareiškė karingoji Stella. — Ar tu moki sau susikurti stiprią apsaugą?

— Atrodo — taip. Bet aš nežinau, kiek ji bus veiksminga. — Susijaudinusi atsakiau aš. Man labai nesinorėjo dabar ją pavesti.

— Parodyk, — paprašė mergaitė.

Ir aš supratau, kad čia ne kaprizas ir kad ji, paprasčiausiai, nori man padėti. Tada aš pabandžiau susikaupti ir padariau savo žalią „kokoną“, kurį dariau visada, kai man būdavo reikalinga rimta apsauga.

— Oho!.. — nustebusi išpūtė akytes Stella. — Na, tada eime.

Šį kartą mūsų skrydis žemyn nebebuvo toks malonus, kaip prieš tai... Kažkodėl tai labai suspaudė krūtinę ir sunku buvo kvėpuoti. Bet pamažu viskas išsilygino ir aš nustebusi spoksojau į mums atsivėrusį kraupoką peizažą...

Sunki, kraujo spalvos saulė šykščiai apšvietė pilkus, violetiniai rausvus tolimų kalnų siluetus... Kaip gigantiškos gyvatės, žeme raitėsi gilūs plyšiai, iš kurių kilo tankus, tamsiai oranžinis rūkas ir, pasklidęs paviršiuje, darėsi panašus į kruviną slėnį. Visur slankiojo keistos, lyg tai nerandančios vietos, žmonių sielos, kurios atrodė labai tankios, beveik fizinės... Jos tai pasirodydavo, tai, nekreipdamos viena į kitą jokio dėmesio, pradingdavo, lyg tai be savęs nieko daugiau nematytų ir gyventų tik savaime, nuo kito pasaulio atitvertame gyvenime. Kol kas nesiartindamos, tolumoje kartais pasirodydavo tamsios, kažkokių tai baisių žvėrių figūros. Jautėsi pavojus, dvokė nykumu, norėjosi neatsigręžiant iš čia bėgti kiek tik kojos neša...

— Mes čia pačiame Pragare, ar ne? — pasibaisėjusi vaizdais, paklausiau aš.

— Bet gi tu norėjai pažiūrėti, kaip tai atrodo — Štai, ir pažiūrėjai. — Įtemptai šypsodamasi atsakė Stella.

Jautėsi, kad ji bijo kokio tai nemalonumo. Na, ir nieko daugiau, be nemalonumų, čia, pagal mane, ir negalėjo būti...

— O tu žinai, čia kartais pakliūna ir geros dvasios, kurios, paprasčiausiai, padarė dideles klaidas. Ir jeigu sąžiningai, man jų labai gaila... Įsivaizduoji — laukti čia savo sekančio įsikūnijimo?!. Kraupu!

Ne, aš niekaip nenorėjau įsivaizduoti, o ir nenorėjau. Ir jau to pačio **gerumo**, čia nė kvapo nebuvo.

— O juk tu neteisi! — Vėl pasiklausė mano minčių mažylė. — Kartais čia iš tiesų pakliūna labai geri žmonės ir už savo klaidas jie moka labai brangiai... Man jų iš tiesų gaila...

— Nejaugi tu galvoji, kad mūsų prapuolęs berniukas taip pat gali būti čia?!. Jau jis tai tikrai nespėjo nieko pikto padaryti. Tu tikiesi jį rasti čia?.. Galvoji, kad tai įmanoma?

— Saugokis!!! — staiga suklykė Stella.

Mane, kaip varlę, partrenkė ant žemės ir aš vos spėjau pajusti, kad ant manęs užvirto didžiulis, kraupiai dvokiantis kalnas... Kažkas, skleisdamas klaikų puvėsių ir supuvusios mėsos kvapą, stenėjo, žiaumojo ir prunkštė. Man vos skrandžio turinio neišvertė,— gerai, kad mes čia „keliaваме“ kaip dvasios, be fizinių kūnų. Kitaip man, tikriausiai, būtų atsitikę patys nemaloniausi nemalonumai.....

— Išlįsk! Na, išlįsk pagaliau!!! — cypsėjo persigandusi mergaičiukė.

Bet, gaila, tai pasakyti buvo daug lengviau, negu padaryti... Bjaurus gyvulys mane užgriuvo visu savo didžiulio kūno svoriu ir, matyt, buvo pasiruošęs pasmaguriuoti mano šviežia gyvybine jėga... O man, kaip tyčia, niekaip nepavyko nuo jo išsivaduoti, ir mano baimės sukaustytoje sieloje jau pradėjo išdavikiškai kirbėti panika...

— Na, stenkis! — vėl sušuko Stella. Staiga ji trenkė pabaisai kažkokiu tai ryškiai žaliu spinduliu ir vėl sušuko: — Bėk!!!

Aš pajutau, kad pasidarė daug lengviau ir iš visų jėgų energetiškai pastūmiau virš manęs pakibusią masę. Stella bėgiojo aplink ir iš visų pusių bebaimiškai mušė pabaisą. Pagal įprotį burna gaudydama orą, aš šiaip ne taip išsivadavau ir net persigandau nuo pamatyto vaizdo!.. Tiesiai priešais mane gulėjo didžiulis šnypščiantis kūnas, padengtas kažkokiomis tai aštriai dvokiančiomis gleivėmis, su didžiuliu, išlenktu ragu ant plačios, karpotos galvos.

— Bėgam! — vėl sušuko Stella. — Jis juk dar gyvas!..

Mane lyg vėjas būtų nupūtęs... Aš visiškai nesupratau, kur mane nunešė... Bet, reikia pasakyti, nešė labai greitai.

— Na ir bėgioji tu... — uždususi ir vos pratarlama žodžius, išspaudė mažylė.

— Oi, prašau, atleisk man! — susigėdusi sušukau aš. — Tu taip sušukai, kad aš iš išgąščio nudūmiau kur akys mato...

— Na, nieko, sekantį kartą būk atsargesnė. — Nuramino Stella.

Man nuo tokio pareiškimo net akys ant kaktos iššoko!..

— O ką, bus ir „sekantis“ kartas??? — tikėdamasi, kad bus „ne“, atsargiai paklausiau aš.

— Na, žinoma! Jie gi čia **gyvena!** — draugiškai mane „nuramino“ mano drąsioji mergaičiukė.

— O ką gi mes tada čia darome?..

— Mes gi kažką gelbstime, nejaugi užmiršai? — nuoširdžiai nustebo Stella.

Matyt man po visų tų baisybių mūsų „gelbėjimo ekspedicija“ visiškai išlėkė iš galvos. Bet aš tuojau pat pasistengiau kaip galima greičiau susikaupti, stengdamasi Stelai neparodyti, kaip aš iš tikrųjų buvau labai išsigandusi.

— Tu negalvok, man po pirmojo karto visą dieną kasos stovėjo piestu! — jau linksmiau pasakė mažylė.

Aš, paprasčiausiai, panorau ją išbučiuoti! Kažkokiu tai būdu pamačiusi, kad man gėda dėl savo silpnumo, ji įsigudrino padaryti taip, kad aš iš karto pasijutau daug geriau.

— Nejaugi tu iš tiesų galvoji, kad čia iš tikrųjų gali būti mažosios Lijos tėtis ir broliukas?.. — nuoširdžiai nustebusi paklausiau aš dar kartą.

— Žinoma! Juos, paprasčiausiai, galėjo pavogti — jau visiškai ramiai atsakė

Stella.

— Kaip — pavogti? Ir kas?..

Bet mažylė nespėjo atsakyti... Iš už medžių išsoko kažkas daug baisnis, negu mūsų pirmasis „pažįstamas“. Tai buvo kažkas, neapsakomai vikrus ir stiprus, su mažu, bet labai galingu kūnu, kas sekundę iš savo plaukuoto pilvo išskleisdamas keistą, lipnų „tinklą“. Mes nespėjome net cyptelėti, kaip abi ten draugiškai papuolėme... Persigandusi Stella pasidarė panaši į mažą, susitraukusį pelėdžiuką — jos didelės, mėlynos akys buvo panašios į dvi didžiules lėkšteles, iš vidaus spinduliuojančias baimę.

Reikėjo skubiai kažką sugalvoti, bet mano galva kažkodėl tai buvo visiškai tuščia, kad ir kaip aš stengiausi ką nors ten surasti... O „voras“ (neturėdami nieko geresnio, mes jį taip toliau vadinsime), matyt, ruošdamasis „vakarienauti“, tuo laiku patenkintas tempė mus į savo lizdą...

— O kur gi žmonės? — vos neuždusdama, paklausiau aš.

— A, tu gi matei — žmonių čia pilna. Daugiau, negu kur kitur... Bet jie, daugumoje, blogesni ir už tuos žvėris... Ir jie mums nepadės.

— Ir ką gi mums dabar daryti? — mintimis „kalendama dantimis“, paklausiau aš.

— Atsimeni, kai tu man parodei savo pirmąsias pabaisas, tu trenkei joms savo žaliuoju spinduliu? — jau vėl žvaliai blizgančiomis akimis (ji vėl anksčiau už mane atsipeikėjo!), viltingai paklausė Stella. — Na — kartu?..

Aš supratau, kad, laimei, pasiduoti ji dar nesiruošia. Ir nusprendžiau pabandyti, nes prarasti mums jau vis vien nebebuvo ko...

Bet smūgiuoti mes taip ir nespėjome, nes tuo momentu voras staigiai sustojo, ir mes, pajutusios stiprų postūmį, visu ilgumu šleptelėjome ant žemės... Matyt jis parsitempė mus į namus daug greičiau, negu mes tikėjomės...

Mes atsidūrėme labai keistoje patalpoje (jeigu tik tai taip buvo galima pavadinti). Viduje buvo tamsu ir viešpatavo visiška tyla... Stipriai dvokė pelėsiais ir kažkokio tai nepaprasto medžio dūmais. Ir tik retkarčiais pasigirsdavo kažkokie tai silpni garsai, panašūs į aimanas. Lyg tai „kenčiančiuosius“ apleistų jau paskutinės jėgos ...

— Gal tu gali tai kaip nors apšviesti? — tyliai aš paklausiau Stellos.

— Aš jau bandžiau, bet kažkodėl nesigauna... — taip pat pašnibždomis atsakė mergaičiukė.

Ir tuoj pat prieš mus sužibo mažytė ugnelė.

— Tai viskas, ką aš čia galiu. — Nusiminusi atsiduso mergaičiukė.

Prie tokio silpno ir mažo apšvietimo, ji atrodė labai pavargusi ir lyg tai vyresnė. Aš visą laiką užmiršdavau, kad tam nuostabiam pasakiškam vaikui buvo viso labo tik — penkeri metai!.. Tikriausiai jos, tarpais labai rimtos ir nevaikiškos kalbos, arba suaugusiųjų požiūris į gyvenimą, arba viskas kartu, vertė pamiršti, kad realiai ji dar tik mažytė mergaičiukė, kuriai šiuo momentu turėtų būti labai baisu. Bet ji didvyriškai viską atlaikė ir, dar gi, net ruošėsi kovoti...

— Žiūrėk, kas čia? — sušnibždėjo mažylė.

Ir įsižiūrėjusi į tamsą, aš pamačiau keistas „lentynas“, ant kurių, kaip džiovykloje, gulėjo žmonės.

— Mama?.. Tai tu, mama??? — tylutėliai sušnibždėjo nustebeęs plonytis balselis.
— Kaip gi tu mus suradai?

Aš iš pradžių nesupratau, kad vaikas kreipėsi į mane. Visiškai užmiršusi, dėl ko mes čia atėjome, aš tiktai tada supratau, kad klausia būtent manęs, kai Stella stipriai stuktelėjo kumšteliu man į šoną.

— O mes juk nežinome, kaip juos vadina!.. — sušnibždėjau aš.

— Lija, tai tu, ką tu čia darai? — pasigirdo jau vyriškas balsas.

— Tavęs ieškau, tėveli. — Lijos balseliu mintimis atsakė Stella.

— O kaip jūs čia papuolėte? — paklausiau aš.

— Tikriausiai taip pat, kaip ir jūs... — pasigirdo tylus atsakymas. — Mes vaikščiojome ežero pakrante ir nepastebėjome, kad ten buvo kažkokia tai „duobė“... Štai ten mes ir prasmegome. O ten laukė štai šitas žvėris... Ką gi darysime?

— Išeisime. — Pasistengiau kaip galima ramiau atsakyti aš.

— O likusieji? Tu nori juos visus palikti?!. — sušnibždėjo Stella.

— Ne, žinoma nenoriu! Bet kaip tu ruošiesi juos iš čia pasiimti?..

Čia atsidarė kažkokia tai keista, apvali landa ir mus apakino „tiršta“ raudona šviesa. Galvą lyg kas suspaudė replėmis ir mirtinai užsinorėjo miegoti...

— Laikykis! Tiktai nemiegok! — sušuko Stella.

Ir aš supratau, kad mus veikė kažkokia tai stipri jėga. Matyt, tam baisiam padarui mes buvome reikalingos visiškai bevalios, kad vėliau galėtum su mumis atlikti kokį tai savo „ritualą“.

— Nieko mes nepadarysime... — pati sau sumurmėjo Stella. — Na, kodėl gi nesigauna?..

Ir aš pagalvojau, kad ji visiškai teisi. Mes abi buvome dar tik vaikai, kurie, nepagalvoję leidosi į tokią gyvybei pavojingą kelionę, ir dabar nežinojo, kaip iš viso to išsikapanoti.

Staiga Stella nuėmė mūsų prisiimtas „išvaizdas“ ir mes vėl pasidarėme pačios savimi.

— Oi, o kur gi mama? Tu kas?.. Ką tu padarei su mama?! — pyktelėjęs sušnypštė berniukas. — Tuo pat ją gražink atgal!

Turint omenyje visą mūsų tokią beviltišką situaciją, man labai patiko jo karinga dvasia.

— Esmė tame, kad čia tavo mamos nebuvo, — tyliai sušnibždėjo Stella. — Mes tavo mamą sutikome ten, iš kur jūs „prasmegote“ į šį urvą. Jos už jus labai pergyvena, nes niekur negali jūsų rasti, štai mes ir pasisiūlėme padėti. Bet, kaip matai, mes buvome nelabai atsargios, ir pakliuvome į tą pačią kraupią situaciją...

— O kaip seniai jūs čia? Gal jūs žinote, ką su mumis ruošiasi daryti? — stengdamasi tvirtai kalbėti, tyliai paklausiau aš.

— Mes neseniai... Jis visą laiką atsineša naujų žmonių, o kartais ir mažų žvėrelių, ir vėliau jie pradingsta, o jis atsineša naujų.

Aš su siaubu pažiūrėjau į Stellą:

— Tai pats tikriausias, realus gyvenimas ir visiškai **realus pavojus!**.. Tai jau ne tas **nekaltas** grožis, kurį mes susikurdavome!.. Ką dabar darysime?

— Išeisime. — Užsispyrusiai vėl pakartojo mažylė.

— Mes juk galime pabandyti, tiesa? Juk ir senelė mūsų nepaliks, jeigu bus iš tikrųjų pavojinga. Matyt, mes dar galime išsivaduoti pačios, jeigu ji neateina. Tu nesirūpink, ji mūsų nepames.

Man jos savitvardą!.. Nors, paprastai, aš ir buvau ne iš bailių, bet ši situacija vertė mane labai stipriai jaudintis, nes čia buvome ne tik mes, bet ir tie, dėl kurių mes atėjome į tą baisų užkampį. O **kaip** iš šios košmariškos situacijos išsikapanoti, — aš, kaip bebūtų gaila, nežinojau.

— Čia laikas neegzistuoja, bet jis paprastai ateina lygiais laiko tarpais, maždaug atitinkančiais **vienos žemės paros** laiką. — Staiga į mano mintis atsakė berniukas.

— O šiandiena jau buvo? — aiškiai apsidžiaugusi paklausė Stella.

Berniukas linktelėjo.

— Na ką — einame? — ji atidžiai į mane pasižiūrėjo ir, aš supratau, kad ji prašo ant jų uždėti mano „apsaugą“.

Stella pirmoji iškišo savo raudonplaukę galvytę iš olos...

— Nieko! — apsidžiaugė ji. — Oi, kaip vis dėl to baisu!..

Aš, žinoma, neiškenčiau ir išlindau po jos. Ten iš tikrųjų buvo tikras „naktinis košmaras“!.. Greta mūsų keistos „įkalinimo vietos“, visiškai nesuprantamu būdu žemyn galva kabėjo žmogiškų dvasių „kokonai“... Jie buvo pakabinti už kojų ir sudarė lyg tai apverstą puokštę.

Mes priėjome arčiau — nė vienas iš žmonių nerodė jokių gyvybės ženklų...

— Jie gi visiškai „išsiurbti“! — pasibaisėjo Stella. — Pas juos nebeliko nė lašelio gyvybinės jėgos!.. Viskas, bėgam!!!

Mes iš visų jėgų pasileidome kažkur į šalį ir absoliučiai nežinodamos — kur bėgame, kad tik toliau nuo tos, kraują stingstančios kraupios vietos... Dargi negalvodamos apie tai, kad galime pakliūti į tokį patį, arba net dar baisesnę siaubą...

Staiga stipriai sutemo. Lyg tai genami stipraus vėjo, tamsūs, mėlynai-juodi debesys plaukė dangumi, nors jokio vėjo kol kas nesijautė. Juodų debesų viduje žybsėjo akinantys žaibai, kurie raudonai švytinčiais botagais plakė kalnų viršūnes... Kartais smailios kalnų viršūnės „perplėšdavo“ pritvinkusius debesis, ir iš jų upeliais pasipildavo tamsiai rudas vanduo. Visas tas bauginantis reginys priminė patį kraupiausią, iš visų kraupiausių naktinių košmarų....

— Tėveli, mielasis, man taip baisu! — užmiršęs savo karingumą, plonai cypsėjo berniūkštis.

Staiga vienas iš debesų „perplyšo“ ir iš jo blykstelėjo akinančiai ryški šviesa. O toje šviesoje, žiburiuojančiame kokone, artėjo labai lieso jaunikaičio figūra, kurio veidas atrodė aštrus, kaip peilio ašmenys. Aplink jį viskas švytėjo ir mirguliavo, o nuo to švytėjimo juodieji debesys „lydėsi“ pavirsdami į purvinas, juodas draiskanas.

— O tai bent! — džiaugsmingai sušuko Stella. — Kaip gi jam taip gaunasi?!

— Tu jį pažįsti? — neišpasakytai nustebau aš, bet Stella neigiamai papurtė galvyte.

Jaunikaitis nusileido šalia mūsų ant žemės ir švelniai šypsodamasis paklausė:

— Kodėl jūs čia? Tai ne jūsų vieta.

— Mes žinome, mes kaip tik bandėme iš čia ištrūkti į viršų! — jau visiškai džiaugsmingai čiaušėjo Stella. — O tu padėsi mums sugrįžti į viršų?.. Mums būtinai

reikia kuo greičiau sugrįžti į namus! Nes ten mūsų jau laukia senelės, o jų taip pat laukia, tiktai kiti.

Tuo laiku jaunikaitis kažkodėl labai įdėmiai ir rimtai apžiūrinėjo mane. Pas jį buvo keistas, kiaurai veriantis žvilgsnis, nuo kurio man kažkodėl darėsi nejauku.

— Ką tu čia darai, mergaite? — švelniai paklausė jis. — Kaip tu sugebėjai čia pakliūti?

— Mes, paprasčiausiai, vaikščiojome. — Nuoširdžiai atsakiau aš. — Ir dar, štai, jų ieškojome. — Nusišypsojusi „atrastiesiems“, parodžiau į juos ranka.

— Bet gi tu gyva? — negalėjo nurimti išgelbėtojas.

— Taip, bet aš jau ne kartą čia buvau. — Ramiai atsakiau aš.

— Oi, tiktai ne čia, o „viršuje“! — juokdamasi mane pataisė mano draugužė. — Čia mes daugiau niekad nebegrįšime, ar ne tiesa?

— Na taip, aš galvoju, kad to užteks ilgam... Bent jau man... — prisiminus nesenus įvykius, mane net nupurtė.

— Jūs privalote iš čia išeiti. — Vėl švelniai, bet labiau įsakmiai pasakė jaunuolis. — Dabar.

Nuo jo nutįso spindintis „takelis“ ir nubėgo tiesiai į švytintį tunelį. Mus, nesusėjusius nė žingsnio žengti, tiesiog įsiurbė, ir akimirksniu mes atsidūrėme tame pačiame permatomame pasaulyje, kuriame mes radome mūsų apvalutę Liją ir jos mamą.

— Mama, mamyte, tėvelis sugrižo! Ir Velikas taip pat!.. — Prie krūtinės stipriai spausdama raudonąjį drakoniuką, mažoji Lija kamuoliuku pasirito mus sutikti. Jos apvalutis veidelis spindėjo kaip saulutė, o ji pati, nepajėgdama suvaldyti užgriuvusios laimės, puolė prie tėvo ir, pakibusi ant kaklo, net inkštė iš džiaugsmo.

Aš džiaugiausi už tą, suradusią vieni kitus, šeimą ir, šiek tiek liūdėjau dėl visų tų savo mirusių „svečių“, ateinančių prašyti pagalbos ir kurie jau negalėjo vienas kito džiaugsmingai apkabinti, nes priklausė skirtingiems pasauliams...

— Oi, tėveliuk, štai tu ir atsiradai! O aš galvojau, kad tu pradingai! O tu ėmei ir atsiradai! Oi, kaip tai gerai! — Iš laimės net springdama, čiauškėjo mergaičiukė.

Staiga jos laimingu veideliu praslinko debesėlis ir jis labai nuliūdo... Ir jau visiškai kitu balsu mažylė kreipėsi į Stellą:

— Mielosios mergaitės, ačiū jums už tėtį! Ir, žinoma, už broliuką taip pat! O jūs dabar jau išeisite? O dar kada nors sugrįšite? Štai jūsų drakoniukas, prašom! Jis buvo labai geras ir mane labai labai pamilo... — atrodė, kad vargšė Lija tuoj pat prapliups verkti, nes taip labai jai norėjosi dar bent šiek tiek palaikyti tą mielą stebuklingą drakoniuką!.. O jį jau labai greitai išsineš ir ji jo daugiau nebematys...

— Nori, jis dar pasiliks su tavimi? O kai mes sugrįšime, tai tada tu ir atiduosi jį mums atgal? — pasigailėjo mažylės Stella.

Lija nuo užgriuvusios ją laimės iš pradžių net nutirpo, o vėliau, negalėdama nė žodžio ištarti, taip stipriai palingavo galva, kad ši net surizikavo nutrūkti...

Atsisveikinusios su laiminga šeima, mes patraukėme toliau.

Buvo neapsakomai malonu vėl jaustis saugiai, vėl matyti tą, viską aplink nušviečiančią džiaugsmingą šviesą ir nebijoti, kad netikėtai mus pagaus kokia tai baisi košmariška pabaisa...

— Dar nori pasivaikščioti? — visiškai atsigavusiu balseliu paklausė Stella.

Pagunda, žinoma, buvo didžiulė, bet aš taip labai pavargau, kad jeigu būtų pasirodęs net pats didžiausias stebuklas žemėje, aš nebūčiau pajėgusi juo kaip reikiant pasidžiaugti...

— Na, gerai, kitą kartą! — susijuokė Stella. — Aš taip pat pavargau.

Ir tuoj pat, kažkoku būdu, vėl atsirado mūsų kapinės, kur ant to pačio suolo draugiškai greta viena kitos sėdėjo mūsų senelės...

— Nori, tau kai ką parodysiu?.. — tyliai paklausė Stella.

Ir staiga vietoj senelių atsirado neišpasakytai gražios, ryškiai šviečiančios dvasios... Ant jų abiejų krūtinių žibėjo pritrenkiančio grožio žvaigždės, o ant Stellos senelės galvos spindėjo ir neišpasakytu grožiu spinduliavo pasakiška karūna...

— Tai jos... Tu gi norėjai jas pamatyti, tiesa? — Susijaudinusi aš tik linktelėjau. — Tikrai nesakyk, kad aš tai parodžiau, tegul pačios tai padaro.

— Na, o dabar, man laikas... — liūdnai sušnibždėjo mažylė. — Aš negaliu eiti su tavimi... Man jau ten nebegalima...

— Aš būtinai pas tave ateisiu! Dar daug, daug kartų! — iš visos širdies pažadėjau aš.

O mažylė mane lydėjo savo šiltų, liūdnų akių žvilgsniu ir atrodė, viską suprato... Viską, ką aš nesugebėjau paprastais mūsų žodžiais pasakyti.

29. Stella-5. Šviesulys. Ad. Izolda

Pati ant savęs pykdama, visą kelią, nuo kapinių iki namų, aš be jokio priežasties pūčiausi prieš senelę... Aš buvau labai panaši į pasipūtusį žvirblį ir senelė puikiai tai matė, kas, natūralu, mane dar labiau erzino ir vertė dar giliau slėptis savo „saugiamo kiaušio“... Greičiausiai, tai protestavo mano vaikiškas įsižeidimas už tai, kad ji, kaip pasirodė, daug ką nuo manęs slėpė ir kol kas nieko nemokė, matyt, galvodama, kad aš to neverta, arba nesugebančia daugiau nieko nuveikti. Ir nors vidinis mano balsas man sakė, kad aš visiškai neteisi, bet aš niekaip negalėjau nurimti ir į visa tai pažvelgti iš šalies, kaip aš tai darydavau anksčiau, kada maniau, kad galiu suklysti...

Pagaliau mano nenuorama širdis tylos nebeišlaikė...

— Na, ir apie ką jūs taip ilgai kalbėjotės? Jeigu, žinoma, aš galiu apie tai sužinoti... — įsižeidusi burbtelėjau aš.

— Mes nesikalbėjome — mes **galvojome**, — ramiai šypsodamasi, atsakė senelė.

Atrodė, kad ji, paprasčiausiai, mane erzina, tikėdamasi mane išprovokuoti kažkokiems tai, jai vienai suprantamiems veiksams...

— Na ir, apie ką gi jūs kartu „**galvojote**“? — ir čia pat, neišlaikiusi, išdrožiau: — O kodėl Stellos senelė moko, o tu manęs — ne?!.. Arba tu galvoji, kad aš nieko daugiau nesugebu?

— Na, pirmiausia, baik burbuliuoti, o tai, žiūrėk, tuojau garai pradės veržtis... — vėl ramiai pasakė senelė. — O antra, — Stellai labai daug eiti, kad tavo lygį pasiektų. Ir ką tu norėtum, kad tave išmokyčiau, kad dar ir su tuo, ką tu jau turi, nelabai gali iki galo išsiaiškinti?.. Štai, išsiaiškink — tada ir pasitarsime.

Aš pritrenkta pažiūrėjau į senelę... Kaip tai, Stellai toli iki manęs eiti?! Ji juk tokius dalykus išdarinėja!.. Tiek daug žino!.. O ką — aš? Jeigu ką ir dariau, tai viso labo, kažkam padėjau. O daugiau aš nieko nežinau.

Senelė matė visą mano sumišimą, bet nė trupučio nepadėjo, matyt manydama, kad per viską aš turiu pati praeiti, o man nuo nelaukto „teigiamo“ šoko visos mintys susivėlė ir, negalėdama blaiviai mąstyti, aš tik žiūrėjau į ją akis išpūtusi ir niekaip negalėjau susitvarkyti su mane užgriuvusiomis „pritrenkiančiomis“ naujienomis...

— O kaip gi „aukštai“?.. Aš gi niekaip negalėjau pati ten patekti?.. Tai juk Stellos senelė man juos parodė! — vis dar užsispyrusiai nepasidaviau aš.

— Na, tai dėl to ir parodė, kad pati pabandytum, — konstatavo „neginčijamą“ faktą senelė.

— O argi aš galiu **pati** ten patekti?!.. — apstulbusi paklausiau aš.

— Na, žinoma! **Tai pats paprasčiausias veiksmas iš to, ką tik gali tu daryti.** Tu, paprasčiausiai, savimi netiki, todėl ir nebandai...

— Tai aš nebandau?! — net užspringau nuo tokios baisios neteisybės... — Aš tik ir darau, kad bandau! Tiktai, gal būt, ne tai...

Staiga aš prisiminiau, kaip Stella daug daug kartų kartojo, kad aš galiu daug daugiau... Bet galiu — ką?! Aš supratimo neturėjau, apie ką visi jie kalbėjo, bet dabar jau jaučiau, kad po truputį pradėdau nusiraminti ir **galvoti**, kas bet kokiomis sunkiomis situacijomis man visada padėdavo. Gyvenimas staiga pasirodė ne toks ir neteisingas, ir aš po truputį pradėjau atsigausti...

Nuo teigiamų naujienų įgavusi sparnus, sekančiomis dienomis aš, žinoma, „bandžiau“... Visiškai savęs negailėdama, iki nukritimo nuvargindama savo ir taip iškankintą fizinį kūną ir, kol kas nesirodydama Stellai, aš dešimtis kartų ėjau į „aukštus“, nes labai norėjau jai pateikti malonų siurprizą, bet tuo pačiu nenorėjau „kristi veidu į purvą“ dėl kokios nors kvailos klaidos.

Na štai, pagaliau nusprendžiau — gana slėptis, ir nutariau aplankyti savo mažąją draugužę.

— Oi, tai tu?!.. — Iš karto laimingais varpeliais suskambėjo pažįstamas balselis. — Nejaugi iš tiesų tai tu?! O kaip gi tu čia atėjai?.. Tu ką — pati atėjai?

Klausimai, kaip visada, pylėsi iš jos kaip kruša, linksmas veidelis švytėjo, ir aš su didžiuliu malonumu stebėjau tą šviesų, fontanu mušantį, jos džiaugsmo fontaną.

— Na ką, eime vaikščioti? — šypsodamasi pasakiau aš.

O Stella niekaip negalėjo nurimti iš laimės, kad aš sugebėjau **pati ateiti** ir kad jau dabar mes galėsime susitikinėti, kada panorėjusios, ir dar be pašalinių pagalbos!

— Štai, matai, aš gi tau sakiau, kad tu gali daugiau!.. — laiminga čiauškėjo mažylė. — Na, dabar viskas gerai, dabar mums jau niekas nebereikalingas! Oi, o tai kaip tik labai gerai, kad tu atėjai, aš tau kai ką labai norėjau parodyti ir tavęs labai laukiau. Bet tam mums reikės nukeliauti ten, kur nelabai malonu...

— Tu turi omenyje apatinį aukštą? — supratusi, apie ką ji kalba, tuoj pat perklausiau aš.

Stella linktelėjo.

— O ką tu ten pametei?

— O, ne pamečiau, aš radau!.. — didvyriškai sušuko mažylė. — Atsimeni, aš

tau pasakojau, kad ten būna ir geros dvasios, bet tu tada nepatikėjai?

Atvirai sakant, aš nelabai tikėjau ir dabar, bet, nenorėdama įžeisti savo laimingosios draugužės, sutikdama linktelėjau.

— Na štai, dabar tu patikėsi!.. — patenkinta pasakė Stella. — Eime?

Šį kartą, matyt, jau turėdamos patirties, mes lengvai „praslydome“ žemyn per „auštus“ ir aš vėl pamačiau labai panašų, į jau anksčiau matytą, gniuždantį vaizdą...

Po kojomis kliurksėjo kažkokia juoda, dvokianti tyrė, o iš jos veržėsi upeliai purvino, rausvo vandens... Persiliedamas kraujo spalvos žaros blyksniais, skaisčiai raudonas dangus temo ir kažkur ginė labai žemus, tamsiai rudus debesų kamuolius... O tie, nepasiduodami, pripampę, „lyg besilaukiantys“ sunkiai kabėjo, grasindami siaubinga, viską nušluojančia liūtimi... Laikas nuo laiko iš jų su dusliu gaudesiu prasisiverždavo raudonai ruda vandens siena, kuri taip stipriai drebindavo, kad atrodė — dangus griūva...

Medžiai stovėjo pliki ir bedvasiai, tingiai judindami nusvirusias gumbuotas šakas. Toli už mūsų driekėsi nyki, išdegusi stepė, tolumoje pradingdama už purvinai pilko rūko sienos... Daugybė niūrių, sulinkusių žmogiškų dvasių nerimastingai šen bei ten slankiojo, be jokio tikslo kažko ieškodamos, nekreipdamos jokio dėmesio į juos supantį pasaulį, kuris, iš tiesų, ir nekėlė jokio malonumo, kad į jį norėtusi žiūrėti... Visas peizažas, pripildytas beprasmiškumo, kėlė kraupumą ir liūdesį...

— Oi, kaip vis dėl to čia baisu... — susiraukdama sušnibždėjo Stella. — Kiek tik kartų čia beateičiau — niekaip negaliu priprasti... Kaip gi tie vargšeliai čia gyvena?!.

— Na, šitie vargšeliai, matyt, labai jau stipriai kažkada nusikalto, jeigu čia atsidūrė. Jų juk niekas čia nesiuntė — jie tik gavo tai, ką užsitarnavo, ar ne tiesa? — vis dar nepasiduodama, pasakiau aš.

— O štai, dabar ir pažiūrėsime... — paslaptینگai sušnibždėjo Stella.

Prieš mus staiga atsivėrė papilkėjusia žaluma apaugęs urvas. O iš jo išėjo prisi-merkęs, aukštas, stuomeningas žmogus, kuris jokiais būdais nesiderino prie to vargingo, širdį stingdančio peizažo...

— Sveikas, Liūdnasis žmogau! — švelniai pasveikino nepažįstamąjį Stella. — Štai, aš draugę atsivedžiau! Ji netiki, kad čia galima atrasti gerų žmonių. O aš norėjau jai **tave** parodyti... Tu gi ne prieš?

— Sveika, mieloji... — liūdnai atsakė žmogus, — Tik aš jau ne toks ir geras, kad mane galima būtų rodyti. Be reikalo visa tai...

Kaip bebūtų keista, bet šis liūdnas žmogus man iš tiesų iš karto kažkuo patiko. Nuo jo dvelkė jėga ir šiluma ir buvo labai malonu šalia jo būti. Jau bet koku atveju, jis niekaip nebuvo panašus į tuos bevalius, prislėgtus nelaimių, save pasmerkusius likimo valei žmones, kuriais buvo kimšte prikimštas šis „aukštas“.

— Papasakok mums savo istoriją, liūdnasis žmogau... — šviesiai šypsodamasi, paprašė Stella.

— Tai kad nėra ko pasakoti, o tuo labiau didžiuotis... — palingavo galva nepažįstamasis. — Ir kam gi jums tai?

Man kažkodėl tai pasidarė jo labai gaila... Dar nieko apie jį nežinodama, aš buvau beveik tikra, kad šis žmogus **niekaip negalėjo** padaryti ką nors blogo. Na, pap-

rasčiausiai, negalėjo!.. Stella šypsodamasi sekė mano mintis, kurios, matyt, jai patiko...

— Na, gerai, sutinku — tu teisi!.. — matydama jos patenkintą veidelį, pagaliau nuoširdžiai pripažinau aš.

— Bet tu gi apie jį dar nieko nežinai, o su juo ne taip jau viskas paprasta, — šelmiškai šypsodamasi, pratarė laiminga Stella. — Na, prašau, papasakok mums, Liūdnavis žmogau...

Žmogus liūdnavi mums nusišypsojo ir tyliai pratarė:

— Aš čia todėl, kad žudžiau... Daugelį nužudžiau. Bet ne savo noru, o dėl reikalo tai buvo...

Aš tuoj pat žiauriai nusivyliu — žudė!.. O aš, kvailelė, patikėjau!.. Bet kažkodėl tai man neatsirado nė mažiausio atstumiančio ar paniekos jausmo. Žmogus aiškiai man patiko, ir kaip tik aš nesistengiau, aš nieko su tuo negalėjau padaryti...

— O argi tai *vienoda* kaltė — žudyti *norint*, ar iš *reikalo*? — paklausiau aš. — Kartais žmonės neturi pasirinkimo, argi ne taip? Pavyzdžiui: kada jiems prireikia gintis, arba ginti kitus. Aš visada žavėjausi didvyriais — kariais, riteriais. Pastaruosius aš visada garbinau... Argi galima su jais lyginti paprastus žudikus?

Jis ilgai ir liūdnavi žiūrėjo į mane, o po to tyliai atsakė:

— Nežinau, mieloji... Tai, kad aš esu **čia**, patvirtina, kad kaltė nevienoda... Bet pagal tai, kaip aš tą kaltę savo širdimi jaučiu, tai — ne... Aš niekada nenorėjau žudyti, aš tiesiog gyniau savo žemę, aš **ten buvau didvyris**... O čia, pasirodo, kad aš, paprasčiausiai, žudžiau... Argi tai teisinga? Galvoju — ne...

— Reiškia, jūs buvote karys? — viltingai paklausiau aš. — Bet tada juk didžiulis skirtumas — jūs gynėte savo namus, savo šeimą, savo vaikus! Be to, jūs ir nepanašus į žudiką!..

— Na, **mes visi nepanašūs į tuos, kokius mus mato kiti**... Todėl, kad **jie mato tik tą, ką nori matyti**... arba **tik tą, ką mes norime jiems parodyti**... O dėl karo — aš iš pradžių taip pat galvojau, kaip ir tu, net didžiavausi... O čia, pasirodo, didžiutis nebuvo ko. Žudymas — jis visada žudymas ir yra, ir visiškai nesvarbu, dėl kokių tikslų jis vykdomas.

— Bet tai **neteisinga**!.. — susijaudinau aš. — Kas gi tada gaunasi — žudikas-maniakas yra toks pat, kaip ir didvyris?! To, paprasčiausiai, **negali** būti, to **neturi** būti!

Nuo įniršio, manyje viskas kunkuliavo! O žmogus į mane žiūrėjo savo liūdnavi, pilkomis akimis, kuriose aš mačiau supratimą...

— Didvyris ir žudikas lygiai taip pat **atima gyvybę**. Tiktai, matyt, egzistuoja „kaltę švelninančios aplinkybės“, nes jeigu ką nors ginantis žmogus ir atima kam gyvybę, tai tik dėl **šviesios ir teisėtos priežasties**. Bet, vienaip ar kitaip, jiems abiem reikia už tai sumokėti... Ir mokėti labai didelę kainą, tu jau manimi patikėk...

— O galima jus paklausti — kada jūs gyvenote? — šiek tiek pasijutusi nepatogiai, paklausiau aš.

— O, pakankamai seniai... Čia aš jau **antrą kartą**... Todėl, kad du mano gyvenimai buvo panašūs — abu kartus aš už ką nors koviausi... Na, o vėliau, mokėjau... Ir visada taip skausmingai... — lyg tai nebenorėdamas apie tai kalbėti, nepažįstamasis

ilgam nutilo, bet vėliau, vis gi, tyliai tęsė. — Yra žmonių, kurie mėgsta kariauti. Aš gi, visada to nekenčiau. Bet, kažkodėl, likimas mane jau antrą kartą pasiuntė tuo pačiu ratu ir, neleisdamas išsilaisvinti, lyg tai tame rate mane kas užrakino... Kai aš gyvenau, visos tautos kariavo viena prieš kitą... Vieni užgrobdavo svetimas žemes — kiti tas žemes gynė. Sūnus nuversdavo tėvus, broliai užmušinėjo brolius... Visko buvo. Kažkas atlikdavo neįsivaizduojamus žygdarbius, kažkas išduodavo, o kai kas pasirodydavo paprasčiausiu bailiu. Bet niekas iš jų net neįtarė, koks kartus bus atpildas už viską, ką jie savo gyvenime padarė...

— O ten jūs turėjote šeimą? — pakeisdama temą, paklausiau aš. — Vaikų buvo?

— Žinoma! Bet tai buvo taip seniai!.. Jie kažkada tapo proseneliais, vėliau mirė... O kai kurie vėl gyvena. Seniai tai buvo...

— Ir jūs vis dar čia?!.. — baugiai aplink apsidairydama, sušnibždėjau aš.

Aš ir įsivaizduoti negalėjau, kad jis štai taip, kentėdamas ir „išpirkdamas“ savo kaltę, egzistuoja jau daugybę metų ir neturi jokios vilties išeiti iš šio šiurpaus „aukštų“ dar iki to, kol ateis jo valanda sugrižti į fizinę Žemę!.. Ir ten jis privalės pradėti vėl viską iš pradžių, kad vėliau, kai pasibaigs jo eilinis „fizinis“ gyvenimas“, sugrižtų (gal būt, vėl čia!) su pilnu, priklausomai nuo to, kaip jis pragyvens savo „eilinį“ žemiškąjį gyvenimą, geru ar blogu, nauju „bagažu“... Ir ištrūkti iš to uždaro rato (blogo ar gero) jokios vilties jam ir negali būti, nes, **pradėdamas** savo žemišką gyvenimą, kiekvienas žmogus „pasmerkia“ save nesibaigiančiai, amžinai „kelionei“ ratu... Ir priklausomai nuo jo veiksmų, sugrižimas į „aukštus“ gali būti labai malonus, arba — labai baisus...

— O jeigu jūs savo naujajame gyvenime nežudysite, jūs juk nebegrišite į šitą „aukštą“, tiesa?— viltingai paklausiau aš.

— Tai kad aš **nieko nebeatsimenu**, mieloji, **kai ten sugrižtu**... *Tai po mirties* mes prisimename savo gyvenimą ir visas klaidas. O kai tik **atgal sugrižtame gyventi** — **tai atmintis iš karto užsidaro**. Todėl, matyt, ir kartojasi visi seni „veiksmi“, kad mes nebeatsimename savo senųjų klaidų... Bet, nuoširdžiai kalbant, dar gi, net jeigu ir žinočiau, kad vėl būsiu taip pat „nubaustas“, aš vis viena nelikčiau nuošalyje, jeigu kentėtų mano šeima... arba mano tėvynė. Keista visa tai... Kai pagalvoji, tai atrodo, kad tas, kas „*skirsto*“ mūsų **kaltės ir bausmes**, lyg tai norėtų, kad žemėje augtų vieni bailiai ir išdavikai... Kitaip, vienodai nebaustų niekšų ir didvyrių. Arba vis dėl to yra koks nors bausmių skirtumas?.. Dėl teisingumo — turėtų taip būti. Nes yra didvyriai, įvykdę viršžmogiškus žygdarbius... Apie juos vėliau šimtmečiais kuria giesmes, apie juos gyvos legendos... juos jau tikrai negalima „apgyvendinti“ tarp paprastų žudikų!.. Gaila, bet pas ką paklausti...

— Aš taip pat galvoju, kad negali to būti! Nes yra žmonių, kurie atliko žmogiškos drąšos stebuklus, ir jie net po mirties, kaip saulė, šimtmečiais apšviečia kelią visiems gyviesiems. Aš labai mėgstu apie juos skaityti ir stengiuosi susirasti kiek galima daugiau knygų, kuriose pasakojama apie žmonių atliekamus žygdarbius. Jie padeda man gyventi ir, kai pasidaro per daug sunku, padeda susitvarkyti su vienu... Vienintelio, ko aš negaliu suprasti, tai: kodėl Žemėje didvyriai visada **turi žūti**, kad žmonės galėtų **pamatyti**, kad jie teisūs?.. Ir kada to paties didvyrio jau nebegalima prikelti, čia jau visi, pagaliau pasipiktina, prabunda ilgai miegojęs **žmogiškas pasidi-**

džiavimas ir, teisingu įtūžiu deganti minia nušluoja „priešus“, lyg tai dulkeles, pasi-
taikiusias jų „teisingme“ kelyje... — manyje kunkuliavo nuoširdus pasipiktinimas ir,
tikriausiai aš kalbėjau per daug greitai ir per daug ilgai, bet man retai pasitaikydavo
proga išsakyti tai, kas „skauda“... ir aš tęsiau.

— Nes juk, net ir savo vargšą Dievą žmonės **pirma nužudė**, o tik vėliau pradė-
jo jam melstis. Nejaugi neįmanomą **tikrąją tiesą** pamatyti dar **iki to**, kada jau būna
per vėlu?.. Nejaugi ne geriau **išsaugoti** tuos pačius **didvyrius**, į juos **lygiuotis**, **iš jų**
mokytis?.. Nejaugi žmonėms visada reikalingas **sukrečiantis svetimo žygdarbio**
pavyzdys, kad jie galėtų **viskuo patikėti**?.. Kodėl pirma būtinai reikia nužudyti, kad
vėliau galima būtų pastatyti paminklą ir jį garbinti? Garbės žodis, aš pirmenybę ati-
duočiau tam, kad **paminklus statytų gyviesiems**, jeigu tik jie to nusipelno...

O ką jūs turėjote omenyje, kai sakėte, kad tas, kas „*skirsto*“ mūsų kaltes ir
bausmes? Tai — Dievas, ar ne?.. Bet gi, ***ne Dievas baudžia***... **Mes patys save bau-**
džiame. Ir patys už viską atsakome.

— Tu netiki į Dievą, mieloji?.. — atidžiai klausydamasis mano „emociškai pa-
kilios“ kalbos, nustebo liūdnasis žmogus.

— **Aš kol kas jo neradau**... Bet jeigu jis iš tiesų yra, jis turi būti geras. O dau-
gelis kažkodėl juo gąsdina, jo bijo... Pas mus mokykloje sako: „Žmogus — skamba
išdidžiai!“ Kaip gi žmogus gali būti *išdidus*, jeigu virš jo visą laiką kabo baimė?! Na,
ir dievų kažkodėl tai **visokių labai jau daug** — kiekvienoje šalyje savas. Ir visi sten-
giasi įrodyti, kad jų dievas pats geriausias... Ne, man dar daug kas nesuprantama... Ir
kaip gi galima **tikėti** į tą, ***kurio nesupranti***?.. Pas mus mokykloje moko, kad **po mir-**
ties nieko nėra... Ir **kaip gi aš galiu tuo tikėti, jeigu *matau* visai ką kitą?**.. Galvoju,
kad **aklas tikėjimas** užmuša žmonių viltis ir didina baimę. Jeigu tik jie žinotų, **kas**
vyksta iš tikrųjų, jie elgtųsi daug atsakingiau... Jiems **nebūtų vistiek**, kas bus toliau,
po jų mirties. Jie **žinotų**, kad vėl gyvens, ir už tai, **kaip** jie gyvens, jiems reikės atsis-
kaityti. Tiktai ne prieš „rūstų Dievą“, žinoma... O **prieš save**. Ir **niekas neateis** iš-
pirkti jų kaltes, o teks savo kaltes išpirkti patiems... Aš norėjau apie tai kam nors pa-
pasakoti, bet niekas nenorėjo manęs klausytis. Tikriausiai, taip gyventi jiems daug
patogiau... Bet ir paprasčiau, tikriausiai, taip pat, — pagaliau aš baigiau savo „prit-
renkiančiai ilgą“ kalbą.

Man staiga pasidarė labai liūdna. Kažkoku būdu šis žmogus privertė mane
kalbėti apie tai, kas mane iš vidaus „graužė“ nuo tos dienos, kai aš pirmą kartą „su-
kontaktavau“ su mirusiųjų pasauliu ir naiviai galvojau, kad žmonėms reikia „*tiktai*
papasakoti, ir jie iš karto patikės, be to, dar ir apsidžiaugs“!.. Ir, žinoma, iš karto
panorės daryti tiktai gerą...». Koku gi **naiviu** vaiku reikia būti, kad širdyje gimtų to-
kia kvaila ir neįvykdoma svajonė?! Žmonėms **nepatinka žinoti**, kad „**ten**“ — po
mirties — yra dar kažkas. Todėl, kad **tai pripažinus**, reikės pripažinti ir, kad jiems
už visas piktadarystes reikės atsakyti. O štai to, niekam ir nesinori... Žmonės, kaip
vaikai, jie kažkodėl tikri, kad, **jeigu užsimerki ir nieko nematai**, tai **nieko blogo**
negali su jais atsitikti... Arba galima visa tai suversti ant to paties Dievo stiprių pe-
čių, kuris visas jų nuodėmes „išpirks“, ir vėl viskas bus gerai... Bet argi tai **teisinga**?..
Aš buvau viso tik dešimtmetė mergaitė, ir daug kas **jau tada** nebetilpo į mano pap-
rastus, „vaikiškus“ loginius rėmus. Knygose apie Dievą (Biblijoje), pavyzdžiui, kal-

bama, kad **pasididžiavimas**, tai **didžiulė nuodėmė**, o tas pats Kristus (žmogaus sūnus!!!) sako, kad **savo mirtimi jis išpirks „visas žmonijos nuodėmes“**... Kokį gi Pasididžiavimą reikia turėti, kad save prilygintum **visai**, kartu paimtai, žmonijai?! Ir koks gi žmogus galėtų išdrįsti apie tai pagalvoti?.. Dievo sūnus? ar Žmogaus sūnus?.. Ar bažnyčia?!. Visi vienas už kitą gražesni. Lyg tai senovės architektai, statydami Dievo namus, pasistengė vienas kitą „perspjauti“... Taip, bažnyčios (šventyklos) iš tikrųjų nepaprastai gražios, kaip muziejai. Kiekviena iš jų atrodo kaip tikras meno kūrinys... Bet, jeigu aš teisingai suprantu, į bažnyčią žmogus eina pasikalbėti su dievu, ar ne taip? Tuo metu, **kaip gi jis gali dievą surasti visame tame neapsakomame, akis rėžiančiame, auksu žaižaruojančiame prabangiame grožyje**, kuris mane, pavyzdžiui, ne tiktai kad neskaitino atverti širdį, bet atvirkščiai — skaitino kuo greičiau užsiverti, kad nebematyčiau to paties, krauju srūvančio, beveik nuogo, žvėriškai nukankinto Dievo, **nukryžiuoto viduryje viso to blizgančio, žaižaruojančio, slegiančio aukso**, lyg tai žmonės **švęstų jo mirtį**, o ne tikėtų ir džiaugtųsi jo **gyvenimu**... Dargi kapinėse mes sodiname **gyvas gėles**, kad jos primintų mums tų pačių mirusiųjų **gyvenimą**. Tai kodėl gi aš nė vienoje šventykloje nemačiau **gyvo Kristaus** statulos, kuriam būtų galima pasimelsti, su juo pasikalbėti, atverti savo sielą?.. Ir, nejaugi, **Dievo Namai** — reiškia tik jo mirtį?.. Kartą aš paklausiau šventiko, kodėl mes nesimeldžiame **gyvam** Dievui? Jis pažiūrėjo į mane, kaip į įkyrią musę ir pasakė, kad „*tai todėl, kad mes neužmirštume, kad jis (Dievas) paaukojo savo gyvybę už mus, išpirkdamas mūsų nuodėmes ir, dabar mes visada turime prisiminti, kad mes jo neverti (!), ir kiek galima labiau gailėtis už savo nuodėmes*“... Bet, jeigu jis mūsų nuodėme **jau išpirko**, tai kodėl mums už jas gailėtis?.. O jeigu mes privalome gailėtis — reiškia, visas tas išpirkimas — melas? Šventikas labai supyko ir pasakė, kad mano **eretinės mintys**, ir aš už jas turiu gailėtis ir jas išpirkti, kiekvieną vakarą sukalbėdama po dvidešimt kartų „Tėve mūsų“ (!)... Komentarų, galvoju, nebereikia...

Aš galėčiau tęsti dar labai ir labai ilgai, nes mane tuo laiku tai labai stipriai dirgino, ir aš turėjau tūkstančius klausimų, į kuriuos man niekas negalėjo atsakyti, o tiktai patardavo, paprasčiausiai, „tikėti“, ko aš savo gyvenime daryti negalėjau, nes **prieš tai, kad patikėčiau**, aš turėjau suprasti — **kodėl**, o jeigu tame „tikėjime“ nebuvo logikos, tai man buvo tik „juodos katės ieškojimas tamsiame kambaryje“ ir toks tikėjimas nebuvo reikalingas nei mano širdžiai, nei mano sielai. Ir ne todėl, kad (kaip man kai kas sakė) aš turėjau „tamsią“ sielą, kuriai nereikėjo Dievo... Atvirkščiai — galvoju, kad **mano siela buvo pakankamai šviesi**, kad **suprasčiau ir priimčiau**, tiktai priimti nebuvo ko... Na, ir dar, kaip gi galima paaiškinti, jeigu žmonės **patys užmušė** savo Dievą, o vėliau staiga **nusprendė, kad bus „teisingiau“ jam nusilenkti?**.. Tai, mano nuomone, geriau būtų buvę neužmušti, o pasistengti **iš jo išmokti kuo daugiau**, jeigu jis iš tikrųjų buvo tikras Dievas... Kažkodėl tuo laiku aš daug labiau jaučiau mūsų „senuosius dievus“, kurių išdrožtos statulėlės mūsų mieste, o taip pat ir visoje Lietuvoje, buvo labai plačiai paplitusios. Tai buvo žaismingi ir šilti, linksmi ir piktoki, liūdni ir rūsūs dievai, kurie nebuvo tokie nesuprantamai tragiški, kaip tas pats Kristus, kuriam statė neišpasakytai brangias bažnyčias (šventyklas), tuo, gal iš tiesų, stengdamiesi išpirkti kokias tai savo nuodėmes...

Tie dievai man priminė geruosius pasakų personažus, kurie kažkaip buvo pana-

šūs į mūsų tėvus — buvo geraširdžiai ir švelnūs, bet jei reikėdavo, — kai mes labai nusizengdavome, galėjo ir rūsčiai nubausti. Jie buvo daug artimesni mūsų sielai, negu tas nesuprantamas, tolimas ir taip žiauriai, žmonių rankomis nužudytas Dievas...

Aš prašau tikinčiųjų nesupykti dėl tuometinių mano parašytų. Tai buvo tada, ir aš, kaip ir tame pačiame tikėjime, visur ieškojau savo vaikiškos tiesos. Todėl ginčytis šiuo klausimu aš galiu tik apie tą mano požiūrį ir supratimą, kurį aš turiu dabar, ir kuris bus išdėstytas šioje knygoje daug vėliau. O kol kas tai buvo mano „ilgų ieškojimų“ kelias, ir sekėsi man ne taip ir paprastai...

— Keista tu, mergaite... — susimastęs sušnibždėjo liūdnasis nepažįstamasis.

— Aš nekeista — aš, paprasčiausiai, **gyva**. Bet gyvenu tarp dviejų pasaulių — gyvųjų ir mirusiųjų... Ir galiu matyti tai, ko daugelis, kaip bebūtų gaila, nemato. Todėl, tikriausiai, niekas manimi ir netiki... O juk būtų daug paprasčiau, jeigu žmonės **paklausytų** ir nors minutėlei **susimąstytų**, nors net ir netikėdami... Bet galvoju, kad, jeigu tai kada nors ir atsitiks, tai jau tikrai nebus *šiandiena*... O man **būtent šiandiena** reikia su jais gyventi...

— Man labai gaila, mieloji... — sušnibždėjo žmogus. — O tu žinai, čia yra daug tokių žmonių, kaip aš. Jų čia tūkstančiai... Tau, turbūt, būtų labai įdomu su jais pasikalbėti. Yra net ir tikrų **didvyrių**, ne tai, kaip aš. Čia jų daug...

Man staiga labai užsinorėjo padėti šiam liūdnam, vienišam žmogui. Tiesa, aš visiškai nežinojau, ką dėl jo galėčiau padaryti.

— Gal nori, mes tau sukursime kitokį pasaulį, kol tu čia?.. — staiga netikėtai paklausė Stella.

Tai buvo nuostabi mintis ir, man pasidarė šiek tiek gėda, kad tokia mintis ne man pirmai atėjo į galvą. Stella buvo nuostabus žmogutis ir kažkokiu tai būdu visada surasdavo kažką malonaus, kas galėtų nudžiuginti kitus.

— Kaip tai „kitokį pasaulį?..“ — nustebo žmogus.

— O štai, žiūrėk... — ir jo tamsioje, niūrioje oloje staiga nušvito ryški, džiugi šviesa!.. — Kaip tau patinka **toks** namas?

Mūsų „liūdnajam“ pažįstamam laimingai nušvito akys. Pasimetęs ir nesuprasdamas, kas atsitiko, jis žvalgėsi aplink... O jo kraupioje, tamsioje oloje dabar švytėjo ryški saulė, bujojo vešli žaluma, skambėjo paukščių čiulbėjimas ir sklido besiskleidžiančių gėlių nuostabus aromatas... O pačiame tolimiausiame olos kampe linksmi čiurleno upeliukas, purslodamas krištoliniais, tyriausiai švaraus vandens lašeliais...

— Na štai! Kaip tau patinka? — linksmi paklausė Stella.

Nepratardamas nė žodžio, reginio pritrenktas žmogus žiūrėjo į visą tą grožį iš nuostabos išsiplėtusiomis akimis, kuriose sublizgo virpantys „laimingų“ ašarų lašai...

— Visagali, kaip seniai aš nemačiau saulės šviesos!.. — tykiausiai sušnibždėjo jis. — Kas tu mergaite?

— O, aš tik žmogus. Toks pat, kaip ir tu — miręs. O štai ji, tu tai jau žinai — gyva. Mes kartais kartu čia vaikščiojame. Ir, žinoma, padedame kai galime.

Buvo matyti, kad mergaitė labai patenkinta savo sukurtu efektu ir tiesiog spirgėjo iš noro tai pratęsti...

— Tau iš tiesų patinka? O nori, kad taip ir pasiliktu?

Negalėdamas nė žodžio ištarti, žmogus tik linktelėjo.

Aš net nebandžiau įsivaizduoti, kokią laimę jis turėjo patirti po to juodo, kraupaus pasaulio, kuriame jis kasdien jau ilgą laiką gyveno!..

— Ačiū tau, mieloji... — tyliai sušnibždėjo vyriškis. — Tiktai pasakyk, kaip viskas tai gali **išlikti?**..

— O, tai labai paprasta! Tavo pasaulis bus tik čia, toje oloje, ir be tavęs, jo daugiau niekas nepamatys. Ir jeigu tu iš čia neišeisi — jis visada liks su tavimi. Na, o aš tave lankysiu, kad patikrinčiau... Mane vadina Stella.

— Aš nežinau, ką tokia proga ir pasakyti... Neužsitarnavau aš. Tikriausiai, taip neteisinga... Mane Šviesuliu vadina. Na, ir kaip matote, ne taip jau daug savo „šviesos“ kol kas atnešiau...

— O, nieko tokio, dar atneši! — Matėsi, kad mergaičiukė labai didžiuojasi kūriniu ir tiesiog „sprogsta“ iš malonumo.

— Ačiū jums, mielosios... — Nuleidęs savo išdidžią galvą Šviesulys sėdėjo ir, staiga, visai kaip vaikas pravirko...

— Na, o kaip gi kiti, **tokie patys?**.. — tyliai sušnibždėjau Stellai į ausytę aš. — Jų, tikriausiai, labai daug? Ką gi su jais daryti? Nes taip neteisinga — padėti vienam. Na, ir kas gi mums davė teisę spręsti apie tai, kas iš jų tokios pagalbos nusipelnė?

Stellos veidelis iš karto surimtėjo...

— Nežinau... Bet aš **tikrai žinau**, kad tai **teisinga**. Jeigu tai būtų neteisinga — mums nieko nebūtų pavykę. Čia kitos taisyklės...

Staiga man nušvito:

— Palauk, o kaip gi mūsų Haroldas?!.. Juk jis buvo riteris ir, matyt, jis taip pat žudė? Kaip gi jis sugebėjo likti ten, „viršutiniame aukšte“?..

— Jis už viską, ką padarė, sumokėjo... Aš jo apie tai klausiau — jis labai brangiai sumokėjo... — juokingai suraukusi kaktą, rimtai atsakė Stella.

— Kuo — sumokėjo? — nesupratau aš.

— Siela... — liūdnai sušnibždėjo mergytė. — Jis atidavė dalį savo sielos už tai, ką gyvas būdamas padarė. Bet jo siela buvo labai aukšto lygio, todėl, dar gi ir atidavęs jos dalį, vis dar galėjo išlikti „viršuje“. Bet mažai kas šitą žino, tiktai iš tikrųjų labai aukšto išsivystymo dvasios. Paprastai žmonės labai daug praranda, ir nueina per daug žemai, negu buvo iš pradžių. Kaip ir Šviesulys...

Tai buvo sukrečianti žinia... Reiškia, padarę Žemėje ką nors blogo, žmonės praranda kažkokią savo dalį (tiksliau — dalį savo evoliucinio potencialo), ir dėl to turi pasilikti toje košmariškoje būsenoje, kuris vadinasi — „žemutinis“ Astralas... Taip, už klaidas iš tiesų reikia brangiai mokėti...

— Na štai, dabar mes galime eiti, — patenkinta pamojavusi rankyte, sušnibždėjo mažylė. — Iki pasimatymo, Šviesuly! Aš tave lankysiu!

Mes pajudėjome toliau, o sustingęs nuo netikėtos laimės ir godžiai į save sugerdamas Stellos sukurto pasaulėlio šilumą ir grožį, pasinerdamas į jį taip giliai, lyg tai būtų daręs mirštantysis, kabindamasis į staiga jam grįžtantį gyvenimą, mūsų naujasis draugas vis dar sėdėjo...

— Taip, tai **teisinga**, tu buvai absoliučiai teisi!.. — užsigalvojusi pasakiau aš.

Stella švytėjo.

Būdamos pačios „gražiausios“ nuotaikos mes ką tik pasukome link kalnų, kaip

iš debesų netikėtai išnėrė didžiulis spygliuotas-naguotas padaras ir puolė tiesiai ant mūsų...

— Saugoki-is! — sucypė Stella, o aš tik suspėjau pamatyti dvi eiles aštrių kaip ašmenys dantų ir nuo stipraus smūgio į nugarą, kamuoliu nusirita žeme...

Nuo mus apėmusio paniško siaubo, mes, net nepagalvojusios, kad galime greitai *pabėgti į kitą „aukštą“*, kulkomis lėkėme plačiu slėniu... Mes net neturėjome laiko apie tai pagalvoti — mes per daug stipriai persigandome.

Garsiai kaukšėdamas savo pražiotu snapu, padaras lėkė tiesiai virš mūsų, o mes, į šalis taškydamos šlykščias gleivėtas balas ir mintyse maldaudamos, kad kas nors kitas staiga susidomėtų tuo kraupiu „pasakišku paukščiu“, dūmėme, kiek tik jėgos leido... Jautėsi, kad paukštis daug greitesnis ir atitrūkti mums, paprasčiausiai, nebuvo jokių galimybių. Kaip tyčia, netoliese neaugo jokio medžio, nebuvo ir krūmų, net nė akmenų, už kurių būtų galima pasislėpti, tiktai tolumoje matėsi nemaloni, juoda kalva.

— Ten! — rodydama piršteliu į tą kalvą, sušuko Stella.

Bet staiga, visiškai netikėtai, tiesiai prieš mus iš kažkur pasirodė padaras, nuo kurio išvaizdos mums net kraujas gyslose sustingo... Jis atsirado lyg tai „tiesiai iš oro“, ir buvo tikras pabaisa... Didžiulį, juodą kūną visiškai dengė ilgi, šiurkštūs šeriai, darydami jį panašiu į pilvotą lokį, tiktai tas „lokys“ buvo maždaug trijų aukštų namo dydžio... Gumbuotą pabaisos galvą „vainikavo“ du dideli, riesti ragai, o kraupius narsus puošė pora neišpasakytai ilgų ir kaip peiliai aštrių ilčių, kurias pamačius, iš išgąščio net kojos linko... Ir čia, neišpasakytai mus nustebindamas, monstras lengvai pašoko į viršų, ir... nutvėrė lekiančia „šlykštyne“ viena savo baisiaja iltimi... Mes apstulbusios sustojome.

— Bėgam!!! — sucypė Stella. — Bėgam, kol jis „užimtas!..“

Ir mes jau buvome pasiruošusios vėl neatsigrėždamos dumti, kaip staiga už mūsų nugarų pasigirdo plonytis balselis:

— Mergaitės, palaukite!!! Nereikia bėgti!.. Dinas jus išgelbėjo, jis ne priešas!

Mes staiga apsisukome — prieš mus stovėjo mažytė, labai graži juodaakė mergaitė... ir ramiai glostė prie jos priėjusią pabaisą!.. Mums iš nuostabos net akys ant kaktos lipo... Tai buvo neįtikėtina! Jau tikrai — tai buvo siurprizų diena!.. Žiūrėdama į mus mergaitė draugiškai šypsojosi ir visiškai nebijojo šalia stovinčio gauruoto pabaisos.

— Prašau, nebijokite jo. Jis labai geras. Mes pamatėme, kad jus vejasi Ovara ir nutarėme padėti. Dinas šaunuolis, laiku suspėjo. Tiesa, mano gerasis?

„Gerasis“ suuzgė, kas nuskambėjo kaip lengvas žemės drebinimas ir, palenkęs galvą, lyžtelėjo per mergaitės veidelį.

— O kas tas Ovara, ir kodėl jis mus užpuolė? — paklausiau aš.

— Jis puola visus, jis — grobuonis. Ir labai pavojingas, — ramiai atsakė mergaitė. — O galima paklausti, ką jūs čia darote? Jūs juk ne iš čia, mergaitės?

— Ne, ne iš čia. Mes, paprasčiausiai, keliavome. Bet toks pat klausimas tau — o ką tu čia darai?

— Aš mamą lankau... — paniuro mergaitė. — Mes mirėme kartu, bet kažkodėl ji pakliuvo šičia. Ir štai, dabar aš gyvenu čia, bet aš to mamai nesakau, todėl kad ji su

tu niekada nesutiktų. Ji galvoja, kad aš ją tik aplankau...

— O gal geriau iš tiesų tik lankyti? Čia gi taip kraupu!.. — truktelėjo petukais Stella.

— Aš negaliu ją čia vieną palikti, aš ja rūpinuosi, žiūriu, kad nieko su ja neatsitiktų. Ir štai, Dinas su manimi... Jis man padeda.

Aš, paprasčiausiai, negalėjau tuo patikėti... Ta mažutėlė, drąsi mergaičiukė **savanoriškai** išėjo iš savo gražaus ir gero „aukšto“, kad gyventų tame šaltame, baisiame ir svetimame pasaulyje, gindama savo, kažkuo stipriai „nusikaltusią mamą! Galvoju, kad nedaug atsirastų tokių drąsių ir pasiaukojančių (netgi suaugusiųjų) žmonių, kurie pasiryžtų panašiam žygdarbiui... Ir tuoj pat aš pagalvojau — gal būt ji ir nepagalvojo, kam ji pasiruošė save pasmerkti?!

— O kiek ilgai tu čia, mergaite, jeigu ne paslaptis?

— Neseniai... — piršteliais sukdamą savo garbanotų plaukų sruogą, liūdnai atsakė juodaakė mergaitė. — Kai miriau, aš pakliuvau į tokį gražų pasaulį!.. Jis buvo toks puikus ir šviesus!.. O vėliau aš pastebėjau, kad mamos su manimi nėra ir pradėjau jos ieškoti. Iš pradžių buvo labai baisu! Jos, kažkodėl, niekur nebuvo... Ir štai tada aš prasmegau į šį baisų pasaulį... Ir čia ją radau. Man buvo taip kraupu čia... Jaučiausi tokia vieniša... Mama liepė man išeiti, net barė. Bet aš negaliu jos palikti... Dabar aš turiu draugą, mano gerąjį Diną ir aš jau galiu čia kažkaip egzistuoti.

Jos „gerasis draugas“ vėl suuzgė, nuo ko mums su Stella nugaromis prabėgo didžiulės „žemiausio astralo“ skruzdėlės... Susikaupusi aš pasistengiau šiek tiek nusi-raminti ir pradėjau apžiūrinėti šį gauruotą stebuklą... O jis, iš karto pajutęs, kad į jį kreipiamas dėmesys, kraupiai išžiojo savo dantingus nasrus... Aš atšokau.

— Oi, nebijok, prašau! Tai jis taip jums *nusišypsojo*, — „nuramino“ mergaičiukė.

Na, na... Nuo tokios šypsenos išmoksi greitai bėgioti... — savyje pagalvojau aš.

— O kaip atsitiko, kad tu su juo susidraugavai? — paklausė Stella.

— Kai aš tik čia atėjau, man būdavo labai baisu, kai puldavo tokios pabaisos, kaip kad ant jūsų šiandiena. Ir štai, vieną kartą, kai aš vos vos nežuvau, Dinas išgelbėjo mane nuo viso būrio kraupių, skraidančių „paukščių“. Iš pradžių aš jo taip pat išsigandau, bet vėliau supratau, kokia jo auksinė širdis... Jis pats geriausias draugas! Aš tokių niekada neturėjau, netgi tada, kai gyvenau Žemėje.

— O kaip gi tu taip greitai prie jo pripratai? Jis atrodo, tiesą sakant, ne taip jau ir neįprastai...

— O aš čia supratau vieną labai paprastą tiesą, kurios Žemėje kažkodėl nepastebėjau — **Išorė neturi jokios reikšmės, jeigu žmogus, arba kitas padaras turi gerą širdį**... Mano mama buvo labai graži, bet, tuo pačiu, kartais ir labai pikta. Ir tada visas jos grožis kažkur pradingdavo... O Dinas, nors ir atrodo baises, bet dėl to visada labai geras ir visada mane gina ir aš visada jaučiu tą jo gerumą ir nieko nebijau. O prie išorės galima priprasti...

— O tu žinai, kad tu čia būsi labai ilgai, daug ilgiau, negu žmonės gyvena žemėje? Nejaugi tu nori čia pasilikti?..

— Čia mano mama ir aš, žinoma, privalau jai padėti. O kai ji „išeis“, kad vėl gyventų Žemėje — aš tada išeisiu... Ten, kur daugiau gerumo. Šiame baisiame pasau-

lyje ir žmonės labai keisti — lyg tai jie ir negyventų. Kodėl taip? Gal jūs apie tai ką nors žinote?

— O kas tau sakė, kad tavo mama „išeis“, kad vėl gyventų? — pasidomėjo Stella.

— Dina, žinoma. Jis daug žino, jis juk ilgai čia gyvena. O dar jis sakė, kad kai mes (aš ir mama) vėl **gyvensime**, mūsų šeimos bus skirtingos. Ir tada **šios** mamos aš jau neturėsiu... Štai, todėl aš ir noriu su ja ilgiau pabūti.

— O kaip tu su juo kalbi, su savo Dinu? — paklausė Stella. — Ir kodėl tu nenori pasakyti savo vardo?

O iš tiesų — mes iki šiol nežinojome, kaip ją vadina! Ir iš kur ji — taip pat nežinojome...

— Mane vadino Marija... Bet argi čia tai turi reikšmės?

— Na, žinoma! — susijuokė Stella. — O kaip gi su tavimi bendrauti? Štai, kada tu išeisi — ten tau naują vardą duos, o kol tu čia, reikės senuoju vadintis. O tu čia su kuo nors kalbėjaisi, mergaite Marija? — peršokdama nuo vienos temos prie kitos, paklausė Stella.

— Taip, bendravau... — neužtikrintai pasakė mažylė. — Bet jie čia tokie keisti. Ir tokie nelaimingi... Kodėl jie tokie nelaimingi?

— O argi tai, ką tu matai, nuteikia laimei? — nustebinta jos klausimo, paklausiau aš. — Dargi pati šios vietos „realybė“ iš anksto užmuša bet kokias viltis!.. Kaip gi čia galima būti laimingam?

— Nežinau. Kada aš su mama, man atrodo, kad ir čia aš galiu būti laiminga... Tiesa, čia labai baisu, ir jai čia nelabai patinka... Kai aš pasakiau, kad aš sutinku čia su ja pasilikti, ji ant manęs labai šaukė ir pasakė, kad aš jos „besmegenė nelaimė“... Bet aš neišžeidžiau... Aš žinau, kad jai, paprasčiausiai, baisu. Taip pat, kaip ir man...

— Gal būt, paprasčiausiai, ji norėjo apsaugoti tave nuo tavo „ekstremalaus“ sprendimo ir tik norėjo, kad tu sugrįžtum į savo „aukštą“? — atsargiai, kad neižeisti, paklausė Stella.

— Ne, žinoma, ne... Bet ačiū už gerus žodžius. Mama tankiai mane vadino negražiais žodžiais, net gi Žemėje... Bet aš žinau, kad tai ne iš piktumo. Ji, paprasčiausiai, buvo nelaiminga, kad aš gimiau ir daug kartų man sakė, kad aš sugrioviau jos gyvenimą. Bet tai nebuvo manė kaltė, ar ne tiesa? Aš visada stengiausi, kad ji būtų laiminga, bet kažkodėl man nelabai sekėsi... O tėčio aš niekada neturėjau. — Marija buvo labai liūdna, o jos balselis drebėjo ir atrodė, kad ji tuoj pat pravirks.

Mes su Stella susižvalgėme ir aš buvau beveik tikra, kad ją „aplankė“ sudėtingos mintys... Man jau dabar nepatiko ta išpaikinta, egoistinė „mama“, kuri vietoj to, kad pačiai pasirūpinti savo vaiku, jo didvyriškos aukos visiškai nesuprato ir, priedo, jį dar ir skaudžiai įžeidinėjo.

— O, štai, Dinas sako, kad aš gera ir kad aš jį darau labai laimingu! — jau linksmai sušnibždėjo mergaičiukė. — Ir jis nori su manimi draugauti. O kiti, kuriuos aš čia sutikau, šalti ir bejausmiai, o kartais dar ir pikti... Ypatingai tie, prie kurių monstrai prisisiurbę...

— Monstrai — kas?.. — nesupratome mes.

— Na, jiems ant nugarų kabo kraupios pabaisos ir įsakinėja, ką jie privalo dary-

ti. O jeigu tie jų neklauso — pabaisos iš jų žiauriai tyčiojasi... Aš pabandžiau su jais pasikalbėti, bet monstriai neleidžia.

Mes absoliučiai nieko iš to „paaiškinimo“ nesupratome, bet pats faktas, kad kažkokie tai astraliniai padarai kankina žmones, negalėjo likti mūsų „neištirtas“, todėl mes tuoj pat jos paklausėme, kur mes galime mus sudominusį reiškinių pamatyti.

— O, visur! Ypatingai jų daug prie „juodosios uolos“. Štai ten, už medžių. Norite, mes taip pat su jumis eisime?

— Žinome, mes tik džiaugsimės! — apsidžiaugusi iš karto atsakė Stella.

Jeigu nuoširdžiai, man taip pat nesišypsojo perspektyva susitikti su dar kuo nors „kraupiu ir nesuprantamu“, ypatingai vienai. Bet smalsumas nugalėjo baimę ir mes, žinoma, net nežiūrint į tai, kad truputį bijojome, būtume ten ėjusios ir vienos... Bet kai su mumis ėjo toks gynėjas kaip Dinas — iš karto pralinks mėjome...

Ir štai, po kelių akimirų, prieš mūsų iš nuostabos išsiplėtusias akis atsivėrė tikras Pragaras... Vaizdas priminė Bošo (arba Boscho, priklausomai nuo to, į kokią kalbą versti), „išprotėjusio“ dailininko paveikslus, kuris vieną kartą savo kūryba sukūrė visą pasaulį... Bepročiu jis, žinoma, nebuvo, o buvo, paprasčiausiai, matantis, kuris kažkodėl tai matė tik žemiausią Astralą. Bet, reikia pripažinti, — jis nutapė jį puikiai... Aš mačiau jo paveikslus knygoje, kurią radau savo tėtės bibliotekoje ir iki šio laiko prisimenu tą kraupų vaizdą, kurį sukeldavo daugelis jo paveikslų...

— Koks siaubas!.. — sušnibždėjo sukrėsta Stella.

Tikriausiai galima pasakyti, kad mes matėme čia, „aukštuose“, jau daug ko... Bet **tokio**, mes negalėjome įsivaizduoti net pačiame kraupiausiame košmare!.. Už „juodos uolos“ atsivėrė kažkas visiškai neįsivaizduojamo... Tai buvo panašu į didžiulį, uoloje išskobtą plokščią „katilą“, kurio dugne burbuliavo mėlynai raudona „lava“... Įkaitęs oras visur „sproginėjo“ keistais, užsiliepsnojančiais rausvais burbulais, iš kurių išsiverždavo deginantys garai ir stambiais lašais krito ant žemės, arba ant tuo momentu pasitaikiusių žmonių... Girdėjosi širdį draskantys šauksmai, kurie tuoj pat nutildavo, nes ant tų pačių žmonių nugarų raitomis sėdėjo šlykščiausi padarai, kurie, nekreipdami jokio dėmesio į jų kančias, iš pasitenkinimo iškreiptais snukiais, „valdė“ savo aukas...

Po basakojų žmonių kojomis raudonavo įkaitę akmenys, pukšėjo ir „lydėsi“, bei karščiu alsavo mėlynai raudona žemė... Per didžiulius plyšius prasiverždavo karštų garų purslai ir, apdeginę nuo skausmo rėkiančių žmogiškų padarų kojas, kilo aukštyn, kur išsisklaidydavo lengvais debesėliais... O „katlovano“ viduriu tekėjo ryškiai raudona, plati ugnies upė, į kurią tie patys šlykštūs monstriai laikas nuo laiko netikėtai mėtė tuos pačius iškankintus padarus, kurie krisdami sukeldavo tik oranžinių žiežirbų blykstelėjimą ir tuoj pat, akimirksniu pavirtę į garbanotus baltus debesėlius, pradingdavo... jau **amžinybei**... Tai buvo tikras Pragaras, ir mums su Stella norėjosi kuo greičiau iš ten „pranykti“...

— Ką darysime?.. — siaubo pagauta sušnibždėjo Stella. — Tu nori ten leisti? Argi mes galime jiems kuo nors padėti? Pažiūrėk, kiek jų daug!..

Stebėdamos prieš mus apačioje atsivėrusią siaubo, bejėgiškumo ir prievartos pripildytą „erdvę“, mes stovėjome ant juodai rudo, išsausėjusio skardžio ir jautėmės taip vaikiškai bejėgės, kad net gi karingoji Stella šį kartą be apeliacijos suglaudė savo

pasišiaušusius „sparnelius“ ir buvo pasiruošusi esant pirmam pasiūlymui nerti į savo, tokį artimą ir saugų gimtąjį viršutinį „aukštą“...

Ir čia aš prisiminiau, kad Marija lyg tai kalbėjo su tais, taip žiauriai likimo (arba jų pačių) nubaustais žmonėmis...

— Sakyk, prašau, o kaip tu ten nusileidai? — iššaukiančiai paklausiau aš.

— Mane Dinas nunešė, — lyg kalbėtų kaip apie savaime suprantamą dalyką, ramiai atsakė Marija.

— Ką gi tokio baisaus tie vargšai iškrėtė, kad pakliuvo į tokia peklą? — paklausiau aš.

— Manau, kad tai ne tiek dėl to, ką jie padarė, o dėl to, kad jie buvo *labai stiprūs ir turėjo daug energijos*, o tiems monstrams tik to ir reikia, nes jie „maitinasi“ tų nelaimingųjų energija, — kaip suaugusi, rimtai paaikšino mergaitė.

— Ką?!.. — vos nepašokome mes. — Gaunasi — kad jie, paprasčiausiai, „valgo“?

— Kaip bebūtų gaila — taip... Kai mes ten nusileidome, aš mačiau... Iš šių vargšų žmonių tekėjo švarus sidabraspalvis srautas ir tiesiog pripildė baisybės, sėdinčias jiems ant nugarų. O tie iš karto atgydavo ir darėsi labai patenkinti. Kai kurios žmonių dvasios po to nebegalėdavo net paeiti... Tai taip baisu... Ir niekuo negalima padėti... Dinas sako, kad tai net ir ne jo jėgoms.

— Na, taip... Mes taip pat niekuo negalėsime jiems padėti... — Liūdnam sušnibždėjo Stella.

Buvo labai sunku paprasčiausiai nosisukti ir nueiti. Bet mes puikiai supratome, kad bent šiuo momentu, mes visiškai bejėgės, o tik šiaip sau stebėti tokį kraupų „reginį“ niekam nekėlė jokie pasitenkinimo. Todėl, dar kartą pažvelgusios į tą baisų Pragarą, mes draugiškai pasukome į kitą pusę... Negaliu patvirtinti, kad mano žmogiškas orumas liko nepažeistas, nes pralaimėti aš niekada nemėgau. Bet taip pat aš seniai išmokau priimti **realybę** tokią, kokia ji buvo, o ne širdgėlauti dėl savo bejėgiškumo, jeigu kokioje tai situacijoje padėti man dar nepakako jėgų.

— O ar galima jūsų paklausti, kur jūs dabar einate, mergaitės? — paklausė nusiminusi Marija.

— Aš norėčiau į viršų... Jeigu nuoširdžiai, šiai dienai „žemutinio aukšto“ man jau pakako... Norėtusi pažiūrėti ką nors lengvesnio... — pasakiau aš ir tuoj pat pagalvojau apie Mariją — vargšė mergaitė, ji juk čia pasilieka!.. Ir jokios pagalbos, kaip bebūtų gaila, jai pasiūlyti mes negalėjome, nes tai buvo **jos** pasirinkimas ir **jos** asmenišką sprendimą, kurį tik ji pati galėjo pakeisti...

Prieš mus sumirgėjo jau gerai mums pažįstami sidabraspalviai energijos sūkuriai ir, lyg tai jais, kaip puriais „kokonais“, tvirtai „apsimuturiavusios“, mes švelniai praslydome „į viršų“...

— Oh, kai čia gera-a!.. — atsiradusi „namuose“, patenkinta iškvėpė Stella. — Ir kaip gi ten, „žemai“, kraupu... Vargšai žmonės, kaip gi galima **pasidaryti geresniais**, kiekvieną dieną būdamas tokiame košmare?!.. Kąžkas tame neteisinga, ar nemanai?

Aš susijuokiau:

— Na, ir ką tu siūlai, kad „ištaisytum“?

— O tu nesijuok! Mes privalome ką nors sugalvoti. Tiktai aš kol kas nežinau —

ką... Bet aš pagalvosiu... — visiškai rimtai pareiškė Stella.

Aš labai mėgau tą jos nevaikiškai rimtą požiūrį į gyvenimą ir „geležinį“ norą rasti teigiamą sprendimą visose atsirandančiose situacijose. Net ir turėdama spindintį, saulėtą charakterį, Stella taip pat galėjo būti ir neišpasakytai stipriu, dėl nieko nenusileidžiančiu ir neapsakomai drąsiu žmogumi, „mūru“ stovinčiu už teisybę, arba jos širdžiai brangius draugus...

— Na ką, dar šiek tiek pasivaikščioms? Aš niekaip negaliu „atsipeikėti“ nuo matytų baisybių, kurias mes ką tik matėme. Net kvėpuoti sunku, nekaltant jau apie naujus vaizdus... — paprašiau aš savo puikiosios draugės.

Mes, visiškai atsipalaidavusios, pasimėgavamos ramybe ir šio „aukšto“ švelnumu, vėl su dideliu malonumu lengvai „slydome“ sidabriškai „tankioje“ tyloje, o aš niekaip negalėjau pamiršti mažosios, atkakliosios Marijos, nenoromis mūsų paliktos tame bedžiaugsmiame ir pavojingame pasaulyje vien tik su jos baisiu gauruotu draugu ir su viltimi, kad kada nors jos „akla“, bet karštai mylima mama ims ir **pamatys**, kaip stipriai ji ją myli ir kaip labai nori ją padaryti laiminga nors tam laikui, kuris joms liko iki jų naujo įsikūnijimo Žemėje...

— Oi, tu tik pažiūrėk, kaip gražu!.. — iš mano liūdnu apmąstymų ištraukė linksmas Stellos balselis.

Aš pamačiau didžiulį, iš vidaus spinduliuojantį, žaismingai paausuoatą rutulį, o jame gražią mergaitę, kuri buvo apsirengusi ryškia gėlėta suknyte ir sėdinčia tokioje pat ryškiai žydinčioje pievutėje, kurioje ji visiškai susiliejo su vešliomis, visomis vairykytės spalvomis spindinčiomis, neišpasakyto grožio, tobulų formų fantastinėmis gėlėmis. Jos labai ilgi, šviesūs, kaip prinokę kviečiai, plaukai, apgaubdami ją nuo galvos iki kojų kaip auksinė skraistė, sunkiomis garbanomis sviro žemyn. Lyg kviesdamos pasikalbėti, draugiškai, tiesiai į mus žiūrėjo gilios, mėlynos akys...

— Sveika! Mes jums nesutrukdytume? — nežinodama nuo ko pradėti ir, kaip visada, šiek tiek sumišusi, nepažįstamąją pasveikinau aš.

— Ir tave sveikinu, Šviesioji, — nusišypsojo mergaitė.

— Kodėl jūs taip mane pavadinate? — labai nustebau aš.

— Nežinau, — švelniai atsakė nepažįstamoji, — paprasčiausiai, tai tau tinka!..Aš — Izolda. O kaip tave iš tikrųjų vadina?

— Svetlana, — šiek tiek sumišusi, atsakiau aš.

— Na štai, matai — atspėjau! Ką tu čia darai, Svetlana? Ir kas tavo mieloji draugužė?

— Mes, paprasčiausiai, vaikštome... Tai Stella, ji mano draugė. O jūs, kuri Izolda — Ta, su kuria buvo Tristanas? — jau išdrąsėjusi, paklausiau aš.

Iš nuostabos, net mergaitės akys pasidarė didelės. Ji, matyt, niekaip nelaukė, kad apie ją pasaulyje ką nors žino...

— Iš kur tu tai žinai, mergaitė?.. — tyliai sušnibždėjo ji.

— Aš knygą apie jus skaičiau, man ji taip patiko!.. — susižavėjusi sušukau aš. — Jūs taip mylėjote vienas kitą, o vėliau abu žuvote... Man buvo taip gaila!.. O kur gi Tristanas? Argi jis daugiau ne su jumis?

— Ne, mieloji, jis toli... Aš jo taip ilgai ieškojau!.. O kai pagaliau radau, tai pasirodė, kad čia mes negalime būti kartu. Aš negaliu pas jį nueiti... — liūdnai atsakė I-

zolda.

Staiga man pasirodė vaizdas — matyt, dėl kokių nors savų „nuodėmių“, jis buvo apatiniame astrale. Ir ji, žinoma, galėjo pas jį nueiti, tiktai, paprasčiausiai, ji apie tai nežinojo kaip, arba netikėjo, kad gali.

— Aš jums galiu parodyti, kaip ten nueiti, jeigu, žinoma, norite. Kada tik panorėjusi, jūs galėsite jį pamatyti, tik turėsite būti labai atsargi.

— Tu gali tenai nueiti? — labai nustebė mergaitė.

Aš linktelėjau:

— Ir jūs taip pat.

— Atleiskite, prašau, Izolda, o kodėl jūsų pasaulis taip švyti? — negalėjo sulaikyti savo smalsumo Stella.

— O, paprasčiausiai, ten, kur aš gyvenau, beveik visada buvo šalta ir tvyrojo rūkas... O ten, kur aš **gimiau**, visada švietė saulutė, kvėpėjo gėlėmis ir tiktai žiemą buvo sniegas. Bet ir tada buvo saulėta... Aš taip pasiilgau savo šalies, kad dar ir dabar to negaliu iki soties pasimėgauti... Tiesa, mano vardas šaltas, o tai yra todėl, kad būdama maža, aš pasiklydau ir mane rado ant ledo. Štai ir pavadino Izolda...

— Oi, o ir iš tiesų, — „izo lda“!.. Aš niekada ir nepagalvočiau!.. — pritrenkta pasižiūrėjau į ją.

— Tai dar nieko!.. O štai, Tristanas, visiškai vardo neturėjo... Jis visą gyvenimą ir pragyveno kaip *bevardis*, — nusišypsojo Izolda.

— O kaip tai — „Tristanas“?

— Na, ką tu, mieloji, tai, paprasčiausiai, „turintis tris status (apskritis)“, — susijuokė Izolda. — Kai jis buvo visai mažas, visa jo šeima žuvo, o kai atėjo laikas, niekas jo neįvardijo — nebuvo kam.

— O kodėl jūs viską aiškinate lyg tai **mano kalba**? Juk tai rusiškai!

— O mes ir esame rusai, tiksliau — tada buvome... — pasitaisė mergaitė. — O dabar, kas žino, kas būsime...

— Kaip — rusai?.. — pasimečiau aš.

— Na, gal ne visiškai... Bet tavo supratimu — tai rusai. Tiktai tada mūsų buvo daugiau, ir mes buvome daug įvairesni — ir mūsų žemė, ir kalba, ir gyvenimas... Seniai tai buvo...

— O kaip gi knygoje sakoma, kad jūs buvote airiai ir škotai?!.. Ir, ar ir tai netiesa?

— Na, kodėl gi — netiesa? Tai gi, tas pats, paprasčiausiai, mano tėvas atvyko iš „šiltosios“ Rusijos, kaip to „salyno“ stano (apskrities) valdovas, todėl, kad **tenai** niekaip nesibaigė karai, o jis buvo puikus karys, štai, jie ir pasikvietė jį. Bet aš visada ilgėjausi „savosios“ Rusijos... Man visada tose salose buvo šalta...

— O ar galiu jūsų paklausti, kaip iš tikrųjų jūs žuvote? Jeigu, žinoma, tas jūsų neįžeis. Visose knygoose apie tai skirtingai rašoma, o aš labai noriu žinoti, kaip iš tikrųjų viskas buvo...

— Aš jo kūną jūrai atidaviau, tokie buvo jų papročiai... O pati į namus nuėjau... Tiktai niekada neparėjau... Jėgų neužteko. Taip norėjosi mūsų saulę pamatyti, bet nebepajėgiau... O gal Tristanas „nepaleido“...

— O kaip gi knygoje rašo, kad jūs vietoje mirėte, arba kad nusižudėte?

— Nežinau, Šviesioji, ne aš tas knygas rašiau... O žmonės visada mėgo vienas kitam pasakas pasakoti, ypatingai gražias. Štai ir pagražindavo, kad daugiau širdį sugraudintų... Aš pati nesizūdžiau, o miriau po daugelio metų. Draudžiama tai buvo.

— Jums, tikriausiai, labai buvo liūdna taip toli nuo namų būti?

— Na, kaip jums pasakyti... Iš pradžių, kol mama buvo gyva, buvo netgi įdomu. O kai ji mirė — Visas gyvenimas man užgeso... Per daug maža aš dar buvau. O savo tėvo niekada nemylėjau. Jis tik karu gyveno, o jam aš buvau tik tiek brangi, kad mane buvo galima iškeisti, išleidžiant už vyro... Jis buvo karys iki kaulų smegenų. Tokiu ir mirė. O aš visada svajojau grįžti į namus. Netgi sapnuodavau... Bet nepasisekė.

— O norite, mes jus pas Tristaną palydėsime? Pirma parodysime, kaip, o vėliau jūs pati galėsite jį lankyti. Tai labai paprasta... — širdyje tikėdamasi, kad ji sutiks, pasiūliau aš.

Jeigu jau pasitaikė tokia proga, man labai norėjosi pamatyti šią „pilną „legendą“ ir, nors šiek tiek graužė sąžinė, bet aš nusprendžiau, kad šį kartą aš neklausysiu savo labai prieštaraujančio „vidinio balso“, o pasistengsiu kaip nors įtikinti Izoldą „pakeičiauti“ po apatinį „aukštą“ ir jai surasti jos Tristaną.

Aš iš tiesų labai mėgau šią „šaltą“ šiaurės legendą. Ji pavergė mano širdį tą pačią minutę, kai papuolė į mano rankas. Laimė joje buvo tokia trumpalaikė, o liūdesio taip daug!.. Tikriausiai, kaip ir sakė Izolda — fantazijos ten įdėta daug, todėl ir širdį veikė labai stipriai. O gal kartais taip ir buvo?.. Kas gi gali iš tikrųjų apie tai žinoti?.. Nes tie, kurie visa tai matė, jau seniai nebegyvena. Štai todėl aš labai ir norėjau pasinaudoti ta, tikriausiai vienintele, galimybe ir sužinoti, kaip gi viskas buvo iš tikrųjų...

Apie kažką galvodama, Izolda sėdėjo tyliai, lyg nesiryždama pasinaudoti ta vienintele, taip netikėtai jai pasitaikiusia proga ir pasimatyti su tuo, su kuriuo ilgam juos išskyrė likimas...

— Nežinau... Ar reikia man dabar viso šito... Gal būt viską palikti kaip yra? — sumišusi sušnibždėjo Izolda. — Sužeis tai labai stipriai... Kad tik nesuklysti...

Mane neįtikėtinai nustebino tokia jos baimė! Tai buvo pirmas kartas nuo to laiko, kai aš pradėjau kalbėtis su mirusiais, kad kažkas atsisakytų pasikalbėti arba pasimatyti su tais, kuriuos kažkada taip stipriai ir tragiškai mylėjo...

— Prašau, eime! Aš žinau, kad vėliau jūs gailėsitės! Mes, paprasčiausiai, jums parodysime, kaip tai padaryti ir jeigu jūs nenorėsite, tai daugiau ten ir neisite. Bet pas jus **privalo būti pasirinkimas**. Žmogus **privalo** turėti galimybę pats pasirinkti, ar ne tiesa?

Pagaliau ji linktelėjo:

— Na ką, eime, Šviesioji. Tu teisi, aš negaliu slėptis už „neįmanomo“ nugaros, tai būtų bailumas. O bailių pas mus niekada nemėgo. Na, ir tokia aš niekada nebuvau...

Aš jai parodžiau savo apsaugą ir, mano didžiai nuostabai, ji tai padarė labai lengvai, net gi negalvodama. Aš labai apsidžiaugiau, nes tai labai palengvino mūsų „kelionę“.

— Na ką, pasiruošusios?.. — Matyt, kad ją pralinksminčių, linksmai nusišypsojo Stella.

Mes įsisupome į švytintį rūką ir po kelių sekundžių jau „plaukėme“ sidabrišku

Astralinio lygio takeliu...

— Čia labai gražu...— sušnibždėjo Izolda, — bet aš jį mačiau kitoje, ne tokioje šviesioje vietoje...

— Tai taip pat čia... Tiktai šiek tiek žemiau, — nuraminau ją aš. — Štai, pamatysite, mes jį tuoj pat surasime.

Mes „nuslydome“ šiek tiek žemiau ir aš jau buvau pasiruošusi pamatyti įprastą „kraupiai gniuždančią“ žemutinio astralo realybę, bet, mano didžiai nuostabai, nieko panašaus neįvyko... Mes papuolėme į ganėtinai malonų, bet, tiesa, labai niūrų ir kažkokį tai liūdną peizažą. Į akmeninį tamsiai mėlynos jūros krantą plakėsi sunkios, drumzlinos bangos... Tingiai viena kitą „vydamos“, jos „dužo“ į krantą ir lyg tai nenoromis, lėtai grįžo atgal, tempdamos paskui save pilką smėlį ir smulkius, juodus, blizgančius akmenukus. Tolumoje matėsi didingas, tamsiai žalias kalnas, kurio viršūnė kukliai slėpėsi už pilkų, pritvinkusių debesų. Dangus buvo sunkus, bet negąsdinantis, visiškai padengtas pilkais debesimis. Ant kranto vietomis augo kažkokių tai nežinomų augalų vargani, nykštukiniai krūmokšniai. Vėl gi — peizažas buvo niūrus, bet **pakankamai „normalus“** ir vis dėl to priminė vieną iš tų, kokį galima buvo pamatyti Žemėje lietingą, labai apsiniaukusią dieną... Ir to „šaukiančio kraupumo“, kokį mes matėme šio „aukšto“ kituose vaizduose, čia nesijautė...

Šios „sunkios“ tamsios jūros pakrantėje sėdėjo giliai susimastęs, vienišas žmogus. Jis atrodė dar visai jaunas ir pakankamai gražus, bet buvo labai liūdnas ir jokio dėmesio į mus, prie pat priėjusias, nekreipė.

— Sakalėli tu mano šviesiausias... Tristanuška... — trūkčiojančiu balsu sušnibždėjo Izolda.

Ji buvo išblyškusi ir sustingusi, kaip pati mirtis... Išsigandusi Stella timtelėjo ją už rankos, bet mergaitė nieko aplink nematė ir negirdėjo, o tik, neatitraukdama akių, žiūrėjo į savo brangujį Tristaną... Rodėsi, kad ji norėjo susiurbti kiekvieną jo dalelytę... kiekvieną plaukelį... mielą jo lūpų išlinkimą... jo rudų akių šilumą... kad visa tai išsaugoti savo iškankintoje širdyje amžiams, o gal ir išsinešti į savo sekantį „žemiškąjį“ gyvenimą...

— Ledinuke mano šviesiausias... Saulute mano... Išeik, nekankink manęs... — Negalėdamas patikėti, kad tai tiesa, Tristanas baimingai žiūrėjo į ją ir, dangstydamasis rankomis nuo skausmingų „regėjimų“, vis kartojo: — Išeik, džiaugsme mano... Išeik dabar...

Nebegalėdamos ilgiau žiūrėti į šia širdį draskančią sceną, mes su Stella nusprendėme įsikišti...

— Atleiskite, prašome, mums, Tristanai, bet tai ne regėjimas, tai jūsų Izolda! Be to, pati tikriausia...— švelniai ištare Stella. — Todėl sutikite ją, nekankinkite daugiau...

— Ledinuke, nejaugi tai tu?.. Kiek kartų aš tave mačiau štai taip, ir kiek kartų tave prarasdavau!.. Tu visada pradingdavai, kai tik aš pabandydavau su tavimi pasikalbėti, — lyg bijodamas išgąsdinti, jis atsargiai link jos ištiesė rankas. o ji, užmiršusi viską pasaulyje, puolė jam ant kaklo ir sustingo, lyg norėdama taip ir pasilikti su juo, dabar jau amžiams...

Aš stebėjau šį pasimatymą vis labiau jaudindamasi ir galvojau, kaip būtų galima

padėti tiems iškankintiems, o dabar tokiems neišpasakytai laimingiems žmonėms, kad nors šį, likusį čia (iki jų į sekančio įsikūnijimo) gyvenimą jie galėtų likti kartu...

— Oi, tu dabar apie tai negalvok! Jie gi ką tik susitiko!.. — perskaitė mano mintis Stella. — o vėliau mes būtinai ką nors sugalvosime...

Lyg bijodami išsiskirti, jie stovėjo stipriai susiglaudę... Bijodami, kad tas nuostabus vaizdas staiga dings ir vėl viskas bus, kaip ir anksčiau...

— Kaip man be tavęs nyku, mano Ledinuke!.. Kaip be tavęs tamsu...

Ir tik dabar aš pastebėjau, kad Izolda atrodo kitaip!.. Ta ryški „saulėta“ suknutė, matyt, priklausė **tik jai vienai**, taip pat, kaip ir gėlėmis nusėtas laukas... o dabar ji sutiko savo Tristaną... Ir reikia pasakyti, kad su savo raudonais apvadais apsiūta balta suknete, ji atrodė pritrenkiančiai!.. Ir buvo panaši į jauną nuotaką...

— Nešoko man su tavimi ratelių, sakalėli mano, nesakė sveikinimų... Atidavė mane svetimam, prieš mano valią apvedino... Bet aš visada buvau tavo žmona. Visada buvau tavo nuotaka... Netgi, kai tave praradau. Dabar mes visada būsime kartu, džiaugsme mano, dabar mes niekada nesiskirsime... — švelniai šnibždėjo Izolda.

Man išdavikiškai pradėjo perštėti akys ir, kad neparodyti, kad verkiu, aš pakrantėje pradėjau rinkti akmenėlius. Bet Stellos taip lengvai nėjo apgauti, bet ir pas ją akys taip pat buvo „šlapioje vietoje“...

— Kaip liūdna, tiesa? Ji juk čia negyvena... Argi ji to nesupranta?.. Arba, galvoji, ji su juo pasiliks?.. — Mažylė tiesiog nenustygo vietoje, nes jai labai norėjosi tuoj pat „viską-viską“ sužinoti.

Mano galvoje kirbėjo dešimtys klausimų tiems dviem beprotiškai laimingiems ir nieko aplink save nebematantiems žmonėms. Bet aš buvau tikra, kad negalėsiu nieko paklausti ir neišdrįsiu sutrukdyti jų tokią netikėtą ir trapią laimę...

— Ką gi darysime? — susirūpinusi paklausė Stella. — Paliksime ją čia?

— Galvoju, kad tai ne mums spėsti... Tai **jūs** sprendimas ir **jūs** gyvenimas, — ir jau kreipdamasi į Izoldą, pasakė. — Atleiskite man, Izolda, bet mes jau norėtume eiti. Ar mes galime dar kuo nors padėti?

— Oi, mergaitės mano gerosios, o aš ir užmiršau!.. Jūs jau man atleiskite!.. — suplojo delnais iš susijaudinimo paraudusi mergaitė. — Tristanuška, tai joms reikia dėkoti!.. Tai jos mane čia pas tave atvedė. Aš ir anksčiau ateidavau, kai tik tave radau, bet tu manęs negalėdavai girdėti... Ir labai sunku tada būdavo. O su jomis tiek daug džiaugsmo atsirado!

Staiga Tristanas žemai žemai nusilenkė:

— Dėkoju jums, garbingosios... už tai, kad mano laimę, mano Ledinukę man sugražinote. Džiaugsmo jums ir visko, kas geriausia, *dangiškosios*... Aš jūsų skolininkas per amžių amžius... Tiktai pasakykite.

Jam įtartinau blizgėjo akys ir aš supratau, kad dar šiek tiek — ir jis pravirks. Todėl, kad nemenkinti (ir taip kažkada stipriai lamdytą!) jo vyrišką orumą, aš pasisukau į Izoldą ir kaip galima švelniau pasakiau:

— Kaip aš suprantu, jūs norite pasilikti?

Ji liūdnai linktelėjo.

— Tada atidžiai pasižiūrėkite štai čia... Tai padės jums čia būnant. Ir palengvins, tikiuosi... — Tikėdamasi, kad su ja jie čia bus daugiau ar mažiau saugūs, aš parodžiau

savo „ypatingą“ žaliąją apsaugą. — Ir dar... Jūs tikriausiai supratote, kad ir čia jūs galite susikurti savo „saulėtą pasaulį“? Galvoju, kad jam (aš parodžiau į Tristaną) tai labai patiks...

Izolda aiškiai apie tai nepagalvojo ir dabar, matyt, iš anksto įsivaizduodama savo „pritrenkiantį“ siurprizą, tiesiog nušvito tikra laime...

Aplink juos viskas sublizgėjo linksmomis gėlėmis, jūra pasipuošė vaivorykštėmis, o mes, supratusios, kad viskas su jais bus gerai, „nuslydome“ atgal į savo mielą Mentalinį „aukštą“, kad galėtume aptarti savo galimas būsimas keliones...

30. Stella 6. Mentalas

Kaip ir visos „įdomybės“, mano nuostabios kelionės į įvairius Žemės lygius pamažu darėsi kasdieninėmis ir, palyginti greitai, perėjo į mano „archyvinę“ „įprastų“ reiškinių lentyną. Nuliūdindama savo mažąją draugužę, kartais aš ten eidavau viena. Bet Stella, nors kartais šiek tiek ir išžižisdavo, niekada nieko neparodydavo ir jeigu jausdavo, kad aš noriu pasilikti viena, niekada neprimedavo savo draugystės. Tai, žinoma, nuo to aš jutau tik dar didesnę kaltę prieš Stellą ir po savo mažų „asmeninių“ nuotykių, aš likdavau pakeliauti dar ir kartu su ja, kas padvigubindavo dar ne visiškai tam pasiruošusio fizinio kūno apkrovimą, ir į namus aš sugrįždavau išvargusi ir kaip iki paskutinio lašo išsunkta prinokusi citrina... Bet, priklausomai nuo to, kiek mūsų „pasivaikščiojimais“ darėsi vis ilgesni, mano „iškamuotas“ fizinis kūnas pamažu pradėjo priprasti, nuovargis darėsi vis mažesnis ir laikas, kurio reikėjo atstatyti mano fizinėms jėgoms, žymiai trumpėjo. Tos nuostabios kelionės greitai viską užgožė, ir mano įprastas kasdienis gyvenimas pasidarė pilkas ir visiškai nebeįdomus...

Žinoma, visą tą laiką aš gyvenau savo **normalų normalaus** vaiko gyvenimą: kaip paprastai — lankiau mokyklą, dalyvavau visuose organizuojamuose renginiuose, vaikščiojau su vaikais į kiną, ir aplamai — kad savo „nenormaliais“ sugebėjimais neatreipčiau į save nereikalingo dėmesio, stengiausi atrodyti kaip galima **normaliau**.

Mokykloje kai kuriuos užsiėmimus aš iš tiesų labai mėgdavau, kai kuriuos — nelabai, bet visus dėstomus dalykus aš kol kas įsisavindavau pakankamai gerai ir didelių pastangų namų darbų ruošimui nereikėdavo.

Dar aš labai mėgau astronomiją, kurios, kaip bebūtų gaila, mums dar nedėstė. Pas mus namuose buvo įvairiausias, puikiai iliustruotos knygos apie astronomiją, kurias tėtis beveik dievino, o aš ištisas valandas galėdavau skaityti apie tolimas žvaigždes, paslaptinius ūkus, nežinomas planetas... Svajodama kada nors, nors trumpai akimirksniui pamatyti tuos nuostabius stebuklus, kaip sakoma, gyvus... Tikriausiai jau tada aš „vidumi“ jaučiau, kad tas pasaulis man daug artimesnis, negu bet kuri, kad ir pati gražiausia šalis mūsų Žemėje... Bet visi mano „žvaigždžių“ nuotykių dar buvo toli (ir apie juos aš dar net neįtariau!) ir todėl šiame etape mane tenkino kelionės įvairiais mūsų gimtosios planetos „aukštais“ kartu su mano draugužė Stella arba vienai.

Mano didžiuliam džiaugsmui, senelė mane visiškai palaikė, todėl, išeinant „keliauti“ man nebereikėjo slapukauti, dėl ko mano kelionės buvo dar malonesnės. Reikalas tas, jog tam, kad išeiti „pakeliauti“ tais pačiais „aukštais“, mano dvasia turėjo išeiti iš kūno ir, jeigu tuo metu kas nors įeitų į kambarį, tai išvystų gana keistą regi-

nį... Lyg tai visiškai normalios būsenos, aš sėdėdavau atviromis akimis, bet visiškai į nieką nereaguodavau, neatsakinėdavau į klausimus ir atrodydavau visiškai „atšalusi“. Todėl tomis minutėmis senelės pagalba buvo neįkainojama. Atsimenu, kartą, per mano eilinį „pasivaikščiojimą“, tokioje būsenoje mane aptiko mano tuometinis draugas, kaimynas Romas... Kai aš atsibudau, tai prieš save pamačiau visiškai iš baimės apstulbusį veidą ir apvalias, kaip dvi didžiules mėlynas lėkštes, akis... Romas mane įnirtingai purtė už pečių ir šaukė vardu tol, kol aš neatsipeikėjau...

— Tu ką — gal numirei?! Arba vėl koks nors tavo naujas „eksperimentas“? — iš baimės vos nekalendamas dantimis, tyliai sušnibždėjo mano draugas.

Nors per visus mūsų bendravimo metus jį jau sunku buvo kuo nors nustebinti, bet, matyt, tuo momentu pasirodęs vaizdas pralenkė pačius išpūdingiausius prieš tai buvusius mano „eksperimentus“... Būtent Romas vėliau man papasakojo, kaip bauginančiai iš šalies atrodė toks mano „dalyvavimas“...

Kaip tik mokėdama, aš pasistengiau jį nuraminti ir kažkaip paaiškinti, kas gi tokio „baisaus“ su manimi vyko. Bet kaip tik jį, vargšą, beraminau, aš buvau beveik šimtu procentų tikra, kad išpūdziai nuo matytų vaizdų jo smegenyse liks dar ilgam ir ilgam laikui...

Todėl, po to juokingo (dėl manęs) „incidento“, aš jau visada stengdavausi, kad, pagal galimybes, niekas manęs netikėtai nepamatytų ir man nereikėtų nieko taip negailestingai stebinti arba gąsdinti... Štai todėl senelės pagalba man ir buvo labai reikalinga. Ji visada žinojo, kada aš eilinį kartą ėjau „pasivaikščioti“ ir stebėjo, kad manęs tuo metu pagal galimybes netrukdytų. Buvo ir dar viena priežastis, dėl kurios aš labai nemėgau, kada kas nors mane prievarta „traukdavo“ atgal iš mano „kelionių“ — visame mano fiziniame kūne „greito sugrįžimo“ momentu jautėsi labai stiprus vidinis smūgis, o tai būdavo labai ir labai skausmingas procesas. Todėl toks **staugus mano dvasios sugrįžimas atgal į mano fizinį kūną** man buvo labai nemalonus ir visiškai nepageidautinas.

Kartu su Stella eilinį kartą keliaudamos „aukštais“ ir nebeturėdamos ką daugiau veikti ten, kur „mums negrėšė dideli nemalonumai“, mes pagaliau nusprendėme „giliau“ ištyrinėti, jau tapusį beveik gimtuoju, Mentalinį „aukštą“...

Jos **nuosavas** gražusis pasaulis eilinį kartą išnyko ir mes „pakibome“ žaižaruojančiame, žvaigždžių blyksėjimo pripildytame ore, kuris, skirtingai nuo įprasto „žemiškojo“, čia buvo prisotintai-„tankus“ ir pastoviai mirguliavo, lyg tai būtų pripildytas milijonais mažyčių snaigių, kurios žybsėjo ir blizgėjo taip pat, lyg šaltą ir saulėtą dieną Žemėje... Mes drąsiai žengėme į tą sidabriškai mėlyną, mirgančią „tuštumą“ ir tuoj pat, kaip ir visada, po mūsų kojomis atsirado įprastas „takelis“... Tiksliau, ne paprastas takelis, o labai ryškus ir linksmas, visą laiką besikeičiantis takelis, kuris buvo sudarytas iš mirgančių, pūkuotų, sidabro spalvos „debesėlių“...

Jis visą laiką keitėsi, tai pasirodydavo, tai vėl dingdavo, lyg tai draugiškai kviesių juo pasivaikščioti. Aš atsistočiau ant žaižaruojančio „debesėlio“ ir žengiau kelis atsargius žingsnelius... Nesijautė nė judesio, nereikėjo jokių pastangų, tik jutau lengvą slydimą kažkokioje tai ramioje, glamonėjančioje, sidabru blizgančioje tuštumoje... Pėdsakai tuoj pat tirpo, pabirdami tūkstančiais įvairiaspalvių žibančių dulkelių... ir pasirodydavo nauji, priklausomai nuo to, kaip aš žengdavau ta nuostabia ir visiškai

mane užbūrusioje „vietine žeme“...

Staiga, visoje toje gilioje, sidabriškomis gijomis besimainančioje tylumoje, pasirodė keista permatoma eldija, kurioje stovėjo graži, jauna moteris. Lyg tai paliesti vėjelio dvelktelejimo, jos ilgi, auksaspalviai plaukai tai minkštai sklaidėsi, tai vėl ramiai suguldavo, paslaptinai sužibėdami sunkiais, auksiniais blyksniais. Vis dar lengvai slysdama savo pasakiškoje eldijoje kokiomis tai mums nematomomis „bangomis“ ir palikdama paskui save ilgas, sidabriškomis žiežirbomis blizgančias, besiplaikstančias uodegas, moteris aiškiai judėjo link mūsų... Panaši į mirgančią tuniką, jos lengva, balta suknutė taip pat — tai suplazdėdavo, tai švelniai nusileisdavo, krisdamos minkštomis klostėmis žemyn ir darydamos ją panašią į neišpasakytai gražią graikų dievaitę.

— Ji visą laiką čia plaukioja ir kažin ko ieško — sušnibždėjo Stella.

— Tu ją pažįsti? Ko ji ieško? — nesupratau aš.

— Aš nežinau, bet mačiau ją daugybę kartų.

— Na, tai paklauskime? — jau pripratusi „aukštuose“, drąsiai pasiūliau aš.

Moteris „priplaukė“ arčiau, o nuo jos dvelkė liūdesiu, didingumu ir šiluma.

— Aš Atėnaisė, — mintyse labai švelniai ištare ji. — Kas jūs, puikiosios būtybės?

„Puikiosios būtybės“ šiek tiek pasimetė, nes tiksliai nežinojo, ką į tokį pasveikinimą atsakyti...

— Mes, paprasčiausiai, vaikščiojame, — šypsodamasi atsakė Stella. — Mes jums netrukdytume.

— O ko jūs ieškote? — paklausė Atėnaisė.

— Nieko, — nustebo mažylė. — o kodėl jūs galvojate, kad mes turime kažin ko ieškoti?

— O kaip gi kitaip? Jūs dabar ten, kur **visi ieško savęs**. Aš taip pat ieškojau... — ji liūdnai nusišypsojo. — Bet tai buvo taip seniai!..

— O kiek seniai? — neišlaikiau aš.

— O, labai seniai!.. Čia juk nėra laiko, kaip man sužinoti? Viskas, ką aš atsimeinu — tai buvo seniai.

Atėnaisė buvo labai graži ir kažkokia tai neišpasakytai liūdna... Ji kažkuo tai priminė išdidžią baltąją gulbę, kuri, iš aukštai krisdama ir atiduodama sielą, giedojo savo paskutinę giesmę — buvo tokia pat didinga ir tragiška...

Kada ji į mus žiūrėjo savo žaižaruojančiomis, žaliomis akimis, atrodė — ji senesnė, negu pati amžinybė. Jose buvo tiek išminties ir tiek neišsakyto liūdesio, kad man net skruzdės kūnu perbėgo...

— Ar mes galime jums kuo nors padėti? — šiek tiek gėdydamasi jai užduoti panašius klausimus, paklausiau aš.

— Ne, mielas vaikelis, tai mano darbas... Mano pareiga... Bet aš tikiu, kad kada nors tai baigsis... ir aš galėsiu išeiti. O dabar pasakykite man, mielosios, kur norėtumėte nueiti?

Aš truktelėjau pečiais:

— Mes nesirinkome, mes, paprasčiausiai, išėjome pasivaikščioti. Bet mes būsimės laimingos, jeigu jūs norite ką nors parodyti.

Atėnaisė linktelėjo:

— Aš saugau šią erdvę tarp Pasaulių, aš galiu jus ten praleisti, — ir švelniai pažiūrėjusi į Stellą, pridūrė. — O tau, mieloji, aš padėsiu **surasti save**...

Moteris švelniai nusišypsojo ir pamėjo ranka. Jos keista suknutė subangavo ir ranka pasidarė panaši į baltai sidabrišką, minkštą ir purų sparną... nuo kurio nusitiesė nusėtas auksiniais blyksniais ir akinančiais auksu blizgantis jau kitas, iš pažiūros beveik tvirtas kelias, kuris vedė tiesiai į „liepsnojančias“, tolumoje atidarytas duris...

— Na ką — eime? — iš anksto žinodama atsakymą, aš paklausiau Stellos.

— Oi, žiūrėk, o ten kažkas yra... — parodė piršteliu į tas pačias atidarytas duris mažylė.

Mes lengvai įslydome į vidų ir... lyg tai veidrodyje, pamatėme antrą Stellą!.. Taip, taip, būtent Stellą!.. Tiksliai tokią pačią, kuri, visiškai pasimetusi, tuo momentu stovėjo šalia manęs...

— Bet gi, čia aš?!.. — apvaliomis akimis žiūrėdama į „kitą save“, sušnibždėjo sukręsta mažylė. — Juk tai tikrai aš... Kaip gi taip?..

Aš kol kas dar niekaip negalėjau atsakyti į tokį, atrodo, paprastą klausimą, nes ir pati stovėjau visiškai pasimetusi ir nerandanti jokio paaiškinimo tam „absurdiškam“ reiškiniui...

Stella tylutėliai ištiesė rankytę savo dvynei ir prisilietė prie link jos ištiestų tokių pat mažų pirštelių. Aš norėjau sušukti, kad tai gali būtų pavojinga, bet pamačiusi jos patenkintą šypseną — nutylėjau ir nusprendžiau pažiūrėti, kas bus toliau, bet, tuo pačiu metu, buvau viskam pasiruošusi tam atvejui, jeigu staiga kas nors būtų ne taip.

— Tai gi, čia juk aš... — susižavėjusi sušnibždėjo mažylė. — Oi, kaip puiku! Čia juk iš tiesų aš...

Jos plonyčiai piršteliai pradėjo ryškiai švytėti, o „antroji“ Stella pradėjo pamažu tirpti, lygiai tekėdama tais pačiais piršteliais į „tikrąją“ Stelą, stovinčią šalia manęs. Jos kūnas pradėjo tankėti, bet ne taip, kaip tankėtų fizinis kūnas, o taip, lyg prisipildytų kažkokiu tai nežemišku švytėjimu ir vis sodriau šviestų.

Staiga aš už nugaros pajutau kažką esant — tai vėl buvo mūsų pažįstama Atėnaisė.

— Atleisk man, šviesusis vaikeli, bet tu dar negreitai ateisi ieškoti savo „atspaudo“... Tau dar labai ilgai gyventi, — ji atidžiau pasižiūrėjo man į akis. — O gal ir iš vis neateisi...

— Kaip tai, „neateisiu“?!.. — išsigandau aš. — Jeigu visi ateina — reiškia, ateisiu ir aš!

— Nežinau. Tavo likimas, kažkodėl tai, man nematomas. Aš tau negaliu nieko atsakyti, atleisk...

Aš labai pasimečiau, bet iš visų jėgų stengiausi to neparodyti Atėnaisi ir kaip galima ramiau paklausiau:

— O kas tai per „atspaudas“?

— O, visi, kas miršta, ateina jų ieškoti. Kai tavo siela baigia savo „vargus“ eiliniame žemiškame kūne, tai tuo momentu, kai ji su juo atsisveikina, ji skrenda į savo **tikruosius namus** ir lyg tai „praneša“ apie savo sugrįžimą... Ir, štai tada, ji palieka šį „atspaudą“. Bet po to ji vėl privalo sugrįžti atgal į „tvirtą“ žemę, kad visam laikui atsisveikintų su tuo, **kuo ji buvo**... ir po metų, pasakiusi „paskutinį sudie“, iš ten išei-

ti... Ir štai tada ši laisva dvasia ateina čia, kad susijungtų su palikta dalelyte ir nurimtu, laukdama naujos kelionės į „senąjį pasaulį“...

*Aš tada dar nesupratau, apie ką kalbėjo Atėnaisė, bet, paprasčiausiai, tai skambėjo labai gražiai... Ir tik dabar, po daug, daug metų (jau seniai visa savo „išalkusia“ siela įsisavinusi mano nuostabaus vyro Nikolajaus žinias), dėl šios knygos „peržiūrinėdama“ savo žaismingą praeitį, aš su šypsena prisiminiau Atėnaisę ir, žinoma, supratau, kad tai, ką tada ji vadino „atspaudu“, buvo paprasčiausias **energetinis pliūpsnis**, kuris įvyksta kiekvienam iš mūsų, mūsų mirties momentu, ir pasiekia **tokį lygį**, į kurį **sugebėjo pakilti savo išsivystymu mirštantis žmogus**. O tai, ką tada Atėnaisė vadino „atsisveikinimą“ su tuo, „kuo ji buvo“, buvo ne kas kita, o **galutinis visų sielos turimų „kūnų“ atsiskyrimas nuo jau mirusio fizinio kūno**, kad dabar ji galėtų jau **galutinai išsilaisvinti ir ten**, savo „aukšte“, susilieti su savo trūkstama dalelyte, kurios **išsivystymo lygio** dėl vienu ar kitu priežasčių negalėjo „pasiekti“ gyvendama žemėje. Ir tas atsisveikinimas (išėjimas) įvyksta būtent, **praėjus metams nuo mirties momento**. Bet visa tai aš suprantu dabar, o tada iki tokio supratimo man dar buvo labai toli ir man beliko tenkintis tik savo dar **vaikišku supratimu apie viską, kas su manimi vyko ir savo kartais klaidingais, o kartais ir teisingais...***

— O ar kituose „aukštuose“ dvasios taip pat turi tokius pat „atspaudus“? — susidomėjusi paklausė žingeidi Stella.

— Taip, žinoma turi, tiktai jau kitokius, — ramiai atsakė Atėnaisė. — Ir ne visuose „aukštuose“ jie tokie malonūs, kaip čia... Ypatingai viename...

— O, aš žinau! Tai turbūt „apatinis!“ Oi, reikia būtinai ten nueiti pažiūrėti! Tai juk taip įdomu! — jau vėl patenkinta čiauškėjo Stella.

Buvo tiesiog nuostabu, su koku greičiu ir lengvumu ji viską užmiršdavo, kas dar prieš minutę ją gąsdino, ar stebino, ir ji vėl linksmai veržėsi sužinoti ką nors jai įdomaus ir nežinomo.

— Likite sveikos, jaunosios panelės... Man laikas eiti. Tegul bus amžina jūsų laimė... — iškilmingu balsu prakalbo Atėnaisė.

Ir vėl, lyg rodydama mums kelią, sklandžiai mostelėjo „sparnuota“ ranka ir prieš mus tuojau pat pasirodė jau pažįstamas, auksu žibantis takelis... O pasakiška moteris-paukštis, kantriai vykdydama savo ypatingą, mums nesuprantamą misiją ir, pasiruošusi sutikti ir nukreipti naujus „savęs ieškančiuosius“ keliautojus, vėl tyliai nuplaukė savo permatomoje stebuklingoje eldijoje...

— Na, ką? Kur eisime, „jaunoji panele?..“ — nusišypsojusi paklausiau savo mažąją draugų.

— O kodėl gi ji mus taip pavadino? — užsisvajojusi paklausė Stella. — Tu galvoji, kad taip kalbėdavo ten, kur ji kažkada gyveno?

— Nežinau... Tikriausiai tai buvo labai seniai, bet ji kažkodėl tai nebeprisimena.

— Viskas! Eime toliau!.. — staiga, lyg prabudusi, sušuko mažylė.

Šį kartą mes nėjome taip maloniai mums siūlomą taku, o nusprendėme patraukti „savais keliais“ ir pasaulį tirti savo pačių jėgomis, kurių, kaip pasirodė, mes turėjome jau ne taip ir mažai. Mes patraukėme link permatomo, auksu žibančio, horizontalaus „tunelio“, kurių čia buvo daugybė ir kuriais pastoviai į įvairias puses sklandžiai judėjo dvasios.

— Tai — kas, panašu į traukinius žemėje? — susijuokusi dėl žaismingo palyginimo, paklausiau aš.

— Ne, ne taip viskas čia paprasta... — atsakė Stella. — Aš jame buvau, tai panašiai kaip „laiko traukinys“, jeigu nori taip jį vadinti...

— Bet gi laiko čia nėra? — nustebau aš.

— Tai, žinoma, taip, bet tai skirtingos dvasių buvimo vietos... Tos, kurios mirusios prieš tūkstančius metų ir tos kurios atėjo tiktai dabar. Man tai pasakė senelė. Tai ten aš radau Haroldą... Nori pažiūrėti?

Na, žinoma, aš norėjau! Ir rodėsi, kad niekas pasaulyje negalės manęs sustabdyti! Tie sukrečiantys „žingsniai į nežinomybę“ kaitino mano ir taip labai jau turtingą vaizduotę ir neleido ramiai gyventi, kol aš, beveik visiškai išsekusi iš nuovargio, bet labai patenkinta naujais reginiais, negrįždavau į savo „užmirštą“ fizinį kūną ir nenugriūdavau nors vienai valandai pamiegoti, kad iš naujo pakraučiau savo visiškai „nusėdusias“ gyvybines „baterijas“...

Taip, niekur nesustodamos, mes vėl kuo ramiausiai tęsėme savo mažas keliones, dabar jau sklandžiai slysdamos, pakibusios minkštame, į kiekvieną ląstelę įsiskverbiantčiame, sielą migdančiame „tunelyje“, kur su pasitenkinimu stebėjome nuostabius, vienas kitą bekeičiančius, kažkieno sukurtus, akinamai gražius (panašius, kaip Stellos) ir labai skirtingus „pasaulius“, kurie, paskui save palikdami visomis vaivorykštės spalvomis žaižaruojančias uodegas, tai sutankėdavo, tai vėl pranykdavo..

Netikėtai visas tas gležnas grožis subiro į spindinčius gabalėlius ir prieš mūsų akis visu savo didingumu atsivėrė mirguliuojantis, žvaigždžių rasos nupraustas, pasakiškas savo grožiu pasaulis. Nuo netikėtumo mums net kvapą užgniauzė...

— Oi, groži-i-is ko-oks!.. Ma-amyte mano!.. — iškvėpė mažylė.

Man nuo žnaibančio įspūdžio taip pat užgniauzė kvapą ir vietoj žodžių, man staiga užsinorėjo verkti...

— O kas gi čia gyvena?! — Stella timtelėjo mane už rankos. — Na, kaip tu galvoji, kas čia gyvena?..

Aš neturėjau supratimo, kas galėjo būti tie laimingieji, panašaus pasaulio gyventojai, bet aš staiga panorėjau tai sužinoti.

— Eime! — ryžtingai pasakiau aš ir nusitempiau paskui save Stellą.

Mums atsivėrė pasakiškas peizažas... Jis buvo labai panašus į žemiškąjį, bet tuo pačiu metu, labai skyrėsi. Atrodė, kad prieš mus buvo **tikras** smaragdžiškai **žalias „žemiškas“ laukas**, apaugęs sodria, labai aukšta „šilkine“ žole, bet, tuo pačiu metu aš supratau, kad tai **ne žemė**, o kažkas labai į ją panaši, bet labai jau ideali... nenatūrali. Ir tame, ypatingai gražiame ir žmogaus kojos nepaliestame lauke, kiek tik akys užmato išsibarsčiusios po visą lauką lyg raudoni kraujo lašai, bujojo nematytos „aguonos“... Neišlaikydamos žaismingai ant žiedų nutūpiančių, chaotiškai spinduliuojančių pasakiškų gėlių spalvomis, didžiulių briliantinų drugelių svorio, jų didžiulės ryškios galvutės sunkiai suposi... Keistas violetinis dangus, pasipuošęs paaukuotų debesėlių rezginiu, laikas nuo laiko nušvisdavo ryškiais **mėlynos** saulės spinduliais...

Tai buvo nuostabiai gražus, kažkieno puikios fantazijos sukurtas, milijonais įvairiausių atspalvių akinantis fantastinis pasaulis... O tuo pasauliu ėjo žmogus... Tai buvo mažutėlė, trapi mergaitė, iš tolo kažkuo labai panaši į Stellą. Mes, bijodamos ją

kaip nors išgąsdinti, tiesiog sustingome, bet mergaitė, nekreipdama jokio dėmesio į mus, beveik visiškai pasislėpusi vešlioje žolėje, ramiai ėjo žaliu lauku... o virš jos garbanotos galvos, sudarydamas judančią aureolę, sukosi permatomas, žvaigždutėmis mirguliuojantis, violetinis debesėlis. Jos ilgi, blizgantys, violetiniai plaukai „žybsėjo“ auksu ir švelniai pleveno lengvame vėjelyje, kuris žaisdamas kartas nuo karto žaismingai bučiuodavo jos švelnius, blyškius skruostus. Mažylė atrodė nepaprasta ir labai rami...

— Pakalbėsim? — tyliai paklausė Stella.

Tuo metu mergaitė beveik prisigretino prie mūsų ir, lyg prabusdama nuo savo kažkokių tolimų svajonių, pakėlė į mus savo keistas, labai dideles ir žvairuojančias... violetines akis. Ji buvo nepaprastai graži kažkoku tai svetimu, laukiniu, nežemišku grožiu ir atrodė labai vieniša...

— Būk pasveikinta, mergaite! Kodėl tu vaikštai tokia liūdna? Gal tau kokia nors pagalba reikalinga? — atsargiai paklausė Stella.

Mažylė neigiamai krestelėjo galvą:

— Ne, pagalba reikalinga jums, — ji ir toliau apžiūrinėjo mus savo keistomis, žvairokomis akimis.

— Mums? — nustebo Stella. — O kodėl ji mums reikalinga?..

Mergaitė atvertė savo miniatiūrinius delnelius, o juose... auksaspalvėmis liepsnelėmis žibėjo du nuostabiai ryškūs violetiniai kristalai.

— Štai! — netikėtai savo pirštelių galiukais palietusi mūsų kaktas, susijuokė ji... kristalai pradingo...

Tai buvo labai panašu į tai, kaip kažkada tai man dovanojo „žalią kristalą“ mano pasakiški „žvaigždžių“ draugai. Bet tai buvo **jie**. O čia buvo viso tik mažytė mergaitė... dar ir visiškai nepanaši į mus, į žmones...

— Na štai, dabar gerai! — patenkinta pasakė ji ir daugiau nebekreipdama į mus dėmesio, nuėjo toliau...

Mes suglumusios žiūrėjome įkandin jos ir, neįstengdamos ką nors suprasti, „virškindamos“ įvykį, toliau stovėjome „stulpais“. Kaip visada, atsipeikėjusi pirmoji, Stella sušuko:

— Mergaite, palauk, kas tai? Ką mums su tuo daryti?! Na, palauk, prašau!!!

Bet mažasis žmogutis tik neatsisukdamas mums pamojavo savo trapia rankyte ir nerūpestingai tęsė savo kelionę, greitai visiškai išnykdamas sodriai žalioje, nežemiškos žolės jūroje... virš kurios dabar tik šviesiu debesėliu draikėsi šventiškas violetinis rūkas...

— Na, tai kas ten buvo? — lyg tai klausdama pati savęs, ištarė Stella.

Kol kas nieko blogo aš nejutau ir šiek tiek nurimusi dėl netikėtai užgriuvusios „dovanos“, pasakiau:

— Siūlau daugiau kol kas apie tai negalvoti, o vėliau matysime...

Taip ir nusprendėme. Džiaugsmingas žaliasis laukas kažkur išnyko ir šį kartą jį pakeitė visiškai tuščia, šaltai-ledinė dykuma, kurioje, ant vienintelio akmens, sėdėjo vienintelis ten žmogus... Jis aiškiai buvo dėl kažko susirūpinęs, bet, tuo pačiu metu, atrodė šiltas ir draugiškas. Per ilgus gyvenimo metus sunykusį veidą sidabraspalve aureole gaubė ilgi žili plaukai, banguotomis garbanomis siekiantys pečius. Atrodė,

kad jis nematė kur buvo, nejautė ant ko sėdi ir, iš viso, nekreipė jokio dėmesio į jį supančią realybę...

— Būk pasveikintas, susirūpinęs žmogau! — priėjusi pakankamai arti, kad pradėti pokalbį, tyliai ištarė Stella.

Žmogus pakėlė akis — jos pasirodė mėlynos ir tyros, kaip žemiškas dangus.

— Ko jums, mažosios? Ką jūs čia pametėte?.. — atšiauriai paklausė „atsiskyrėlis“.

— Kodėl tu čia sėdi vienas ir nieko su tavimi nėra? — paslaugiai paklausė Stella. — Ir vieta tokia nesvetinga...

Jautėsi, kad žmogus nelabai norėjo bendrauti, bet šiltas Stellos balselis nelaiko jam jokios išeities — teko atsakyti...

— Man niekas nereikalingas jau daug daug metų. Ir tame nėra jokios prasmės, — pasigirdo jo liūdnas, švelnus balsas.

— O ką tada jūs čia vienas darote? — nenurimo mažylė ir aš išsigandau, kad mes jam pasirodysime labai jau įkyrios ir jis, paprasčiausiai, paprašys mūsų palikti jį ramybėje.

Bet Stella turėjo nepralenkiamą talentą prakalbinti bet ką, net gi patį nekaltiausią žmogų... Todėl, žaismingai į šoną pakreipusi savo mielą raudonplaukę galvytę ir aiškiai nesiruošdama pasiduoti, ji tęsė:

— O kodėl jums niekas nereikalingas? Argi taip būna?

— Dar kaip būna, mažoji... — sunkiai atsiduso žmogus. — Dar kaip būna... Aš visą savo gyvenimą veltui pragyvenau — kas man dabar reikalingas?..

Čia aš pamažu pradėjau kai ką suprasti... Ir susikaupusi atsargiai paklausiau:

— Jums viskas išaiškėjo, kai jūs čia atėjote, ar ne taip?

Žmogus nustebeš atsitiesė ir įsmeigęs į mane savo, dabar jau kiaurai veriantį žvilgsnį, aštriai paklausė:

— Ką tu apie tai žinai, mažoji?.. Ką tu **gali** apie tai žinoti?.. — jis dar labiau sulinko, lyg tai sunkumas, kuris jį slėgė, buvo nepakeliamas. — Aš visą savo gyvenimą bandžiau suprasti nesuprantamą, visą savo gyvenimą ieškojau atsakymo... ir neradau. I kai atėjau čia, pasirodo, viskas taip paprasta!.. Štai ir praėjo veltui visas mano gyvenimas...

— Na, tai dabar viskas puiku, jeigu dabar jau suradote atsakymą!.. O dabar galėsite vėl ko nors naujo ieškoti — čia pilna neaiškumų! — „nuramino“ nepažįstamąjį apsidžiaugusi Stella. — O kaip jus vadina, susirūpinęs žmogau?

— Fabijus, mieloji. O tu pažįsti mergaitę, kuri tau davė šį kristalą?

Nuo netikėtumo mes su Stella net pašokome ir dabar jau kartu, „mirtinu pasiryžimu“ prikibome prie Fabijaus...

— Oi, prašome, papasakokite, kas ji!!! — tuoj pat sucypsėjo Stella. — Mums būtinai reikia tai žinoti! Na, visiškai, visiškai būtinai! Su mumis taip nutiko!!!.. Taip nutiko!.. Ir mes dabar absoliučiai nežinome, ką su tuo daryti... — žodžiai iš jos lėkė kulkosvaidžio serijomis ir buvo neįmanoma jos bent minutėlei sustabdyti, kol, pagaliau, visiškai uždususi, ji pati sustojo.

— Ji ne iš čia, — tyliai pasakė žmogus. — Ji iš toli...

Tai absoliučiai ir visiškai patvirtino mano beprotiškus spėliojimus, kurie man

šmėkštelėjo ir lyg patys savęs išsigandę, tuojau pat pradingo...

— Kaip — iš toli? — nesuprato mažylė. — Toliau juk nebūna? Mes juk toliau nevaikštome?..

Ir čia Stellos akys pradėjo po truputį apvalėti, o jose lėtai, bet užtikrintai pradėjo ryškėti supratimas...

— Ma-a-amyte, ji, nejaugi ji buvo pas mus atskridusi?!.. o kaip gi ji pas mus atskrido?!.. Ir kodėl gi ji visiškai viena? Oi, iš tikrųjų ji visiškai viena!.. Ir kaip gi dabar ją susirasti?!

Įsiau drinusiose Stellos smegenyse mintys, užgoždamos viena kitą, painiojosi ir virė... O aš, visiškai pasimetusi, negalėjau patikėti tuo, kad, pagaliau įvyko **tai, ko aš taip ilgai ir su tokia viltimi paslapčia laukiau** !.. O štai dabar, pagaliau tai suradusi, negalėjau tą nepaprastą stebuklą išlaikyti...

— Na, nebesikankink taip, — ramiau į mane kreipėsi Fabijus. — Jie čia buvo visada... Ir visada yra. Tiktai pamatyti reikia...

— Kaip?!.. — Kaip du paklaikę apuokai įsmeigę į jį akis, draugiškai iškvėpėme mes. — Kaip — visada yra?!..

— Na taip, — ramiai atsakė atsiskyrėlis. — O ją vadina Vėja (Veya). Tiktai antrą kartą ji nebeateis — ji niekada nepasirodo antrą kartą... Kaip gaila! Su ja būtų taip įdomu pasikalbėti...

— Oi, reiškia, jūs bendravote?! —ta žinia, visiškai pritrenkta, sutrikusi paklausiau aš.

— Jeigu tu dar kada nors ją pamatysi, paprašyk sugrįžti pas mane, mažoji...

Nesugebėdama ką nors atsakyti, aš tiktai linktelėjau. Man norėjosi pasikūkčiojant verkėti!.. Na ką, gavai — ir praradai tokią neįtikėtiną ir nepakartojamą galimybę!.. O dabar jau nieko nebepadarysi ir nieko nebesusigrąžinsi... Ir čia mane lyg kas nušvietė!

— Palaukite, o kaip gi kristalas?.. Juk ji davė savo kristalą! Argi ji nebesugrįš?..

— Nežinai, mergyte... Aš tau negaliu to pasakyti.

— Štai, matai!.. — tuoj pat džiaugsmingai sušuko Stella. — O sakai — viską žinai! Kodėl gi tada liūdėti? Aš gi sakiau — čia labai daug nesuprantamo! Štai ir galvok dabar!..

Ji džiaugsmingai pašoko, bet aš jaučiau, kad jos galvytėje įkyriai sukosi ta pati mintis, kaip ir pas mane, vienintelė mintis...

— O tu iš tiesų nežinai, kaip ją surasti? O gal tu žinai, **kas** žino?..

Fabijus neigiamai papurtė galvą. Stella paniuro.

— Na ką — eime? — bandydama parodyti, kad jau laikas, aš lengvai ją stumtelėjau.

Aš tuo pačiu metu džiaugiausi ir liūdėjau — trumpai akimirakai pamačiau tikrą **žvaigždžių sutvėrimą** ir nesulaikiau... ir nesugebėjau netgi pasikalbėti. O mano krūtinėje švelniai spurdėjo ir tvinkčiojo jos nuostabus violetinis kristalas ir aš visiškai nežinojau, ką su juo daryti... ir net nenumaniau, kaip jį atidaryti. Maža, nuostabi mergaitė keistomis violetinėmis akimis padovanojo mums stebuklingą svajonę ir šypsodamasi nuėjo, palikdama mums dalelytę savo pasaulio ir tikėjimą, kad ten toli, už milijonų šviesmečių, vis dėlto **yra gyvybė, ir gal būt kada nors ją pamatysiu ir aš...**

— O kaip tu galvoji, kur ji? — tyliai paklausė Stella.

Matyt nuostabioji „žvaigždžių“ mažylė jos širdutėje įstrigo taip pat stipriai, kaip ir man, ir apsigyveno ten visiems laikams... ir aš buvau beveik tikra, kad Stella taip pat neprarado vilties kada nors ją vėl sutikti.

— O nori, aš tau kai ką parodysiu? — matydama mano sutrikusį veidą, tuoj pat pakeitė temą mano ištikimoji draugė.

Ir... „išnešė“ mus už paskutiniojo „aukšto“ ribų! Tai labai aiškiai man priminė tą naktį, kai mano žvaigždžių draugai buvo atėję pas mane paskutinį kartą — atėjo atsisveikinti... Ir, rodydami tai, ką aš iki šiol kantriai saugojau savo atmintyje, bet kol kas niekaip negalėjau suprasti, išnešė mane už žemės ribų...

Štai ir dabar — mes sklandėme „niekur“, kažkokioje keistoje, tikroje ir bauginančioje tuštumoje, kuri neturėjo nieko bendro su ta šilta ir saugia, mūsų taip vadinamoje — „aukštų“ tuštuma... Didžiulis ir bekraštis, kvėpuojantis amžinybe ir šiek tiek bauginantis Kosmosas tiesė mums savo glėbį, lyg tai kviesdamas panirti į dar nežinomą, bet taip stipriai mane viliojantį žvaigždžių pasaulį... Stella susigūžė ir išballo. Jai, matyt, dar buvo per anksti pernešti tokius didelius krūvius.

— Kaip gi tu tai sugalvojai? — labai susižavėjusi pamatytu, nustebusi paklausiau aš.

— O, tai gavosi netyčia, — besišypsodama išvargusiu veideliu, atsakė mergaičiukė. — Vieną kartą aš buvau labai susijaudinusi ir, greičiausiai, mano per daug bujojančios emocijos išnešė mane tiesiai ten... Bet senelė sakė, kad man ten dar negalima, kad man dar per anksti... O štai tau, manau, galima. Tu man papasakosi, ką ten rasi? Pažadi?

Aš buvau pasiruošusi išbučiuoti šią mielą, gerą mergaitę už jos atvirą širdutę, kuri buvo pasiruošusi pasidalinti viskuo be išimties, kad tik šalia jos esantiems žmonėms būtų gera...

Mes pasijutome labai pavargusios ir, vienaip ar kitaip, man jau laikas buvo grįžti, todėl kad aš kol kas dar nežinojau savo galimybių ribų ir norėjau grįžti dar iki to, kol man pasidarys iš tikrųjų bloga.

Tą patį vakarą man labai stipriai pakilo temperatūra. Senelė, kažką nujausdama, vaikščiojo ratais ir aš nutariau, kad dabar pats laikas jai viską papasakoti...

Mano krūtinė baisiai pulsavo ir aš jutau, kad kažkas iš toli bando man kažką „paaiškinti“, bet aš jau beveik nieko nebesupratau, nes temperatūra vis kilo ir supanikavusi mama nusprendė iškviešti greitąją pagalbą, kad tik kaip nors mane nuo tos temperatūros „apsaugotų“... Greitai man prasidėjo tikros haliucinacijos ir visus mirtingai išgąsdindama... aš staiga nustojau „degusi“. Temperatūra taip pat nesuprantamai dingo, kaip ir buvo atsiradusi. Namuose tvyrojo įtemptas laukimas, nes iki šiol niekas nesuprato, kas gi su manimi eilinį kartą atsitiko. Susijaudinusi mama kaltino senelę, kad ji mane nepakankamai gerai prižiūrėjo, o senelė, prisiimdama visą kaltę sau, kaip visada, tylėjo...

Sekantį rytą man vėl buvo visiškai viskas gerai ir namiškiai kuriam tai laikui nusiramino. Tiktai senelė, lyg tai kažko laukdama, mane visą laiką stebėjo. Na ir, žinoma, kaip jau buvo įprasta, jai nereikėjo labai ilgai laukti...

31. Veja — kiti Pasauliai

Po labai nesuprantamo temperatūros „pliūpsnio“, kuris įvyko po sugrįžimo iš „aukštų“, nieko ypatingo per tą laiką su manimi neatsitiko. Aš puikiai jaučiausi, tik, jeigu neskaityti to, kad mano mintys apie mergaitę violetinėmis akimis pastoviai kirbėjo, ir mano įaudrintas protas kabinosi už kiekvienos, net ir absurdiškos minties, **kaip gi** ir **kur gi** aš galėčiau ją vėl susirasti... Daugybę kartų sugrįždama į Mentalą, aš bandžiau susirasti mūsų anksčiau matytą, bet atrodo, dabar jau visam laikui pasimetusi Vejos pasaulį — viskas buvo veltui... Mergaitė pradingo ir aš neturėjau jokio supratimo, kur jos ieškoti...

Praėjo savaitė. Kieme jau pasirodė pirmasis šaltukas. Išėjus į lauką nuo šalto oro dar neįprastai užgniauždavo kvėpavimą, o nuo ryškiai akinančios žemiškos saulės šviesos ašarojo akys. Nedrąsiai padabindamas pūkuotais kamuolėliais nuogas medžių šakas, iškrito pirmasis sniegas. O rytais, išpiešdamas langus nuostabiais piešiniais ir sublizgėdamas sustingusiomis melsvomis balutėmis, žaismingai išdaigas krėtė linksmasis Senelis Šaltis. Pamažu įsigalėjo žiema...

Prisiglaudusi prie šiltos krosnies (namas tuo metu dar buvo šildomas krosnimis), aš sėdėjau namuose ir ramiai mėgavausi eilinės „naujovės“ skaitymu, kaip staiga pajutau jau įprastą pulsavimą krūtineje, toje vietoje, kur buvo violetinis kristalas. Aš pakėliau galvą — tiesiai į mane rimtai žiūrėjo didžiulės, skypos violetinės akys... Ji, tokia pat neišpasakytai trapi ir nepaprasta, ramiai stovėjo kambario viduryje ir savo mažutėliame delniuke tiesė į mane pasakišką raudoną gėlytę. Pirmą mano panišką mintis buvo — kuo greičiau uždaryti duris, kad, neduok Dieve, niekas neįeitų!..

— Nereikia, manęs vistiek, išskyrus tave, niekas nemato, — ramiai pasakė mergaičiukė.

Mano smegenyse jos mintys skambėjo labai neįprastai, lyg tai kažkas ne visiškai teisingai verstų *svetimą* kalbą. Bet, nepaisant to, aš ją puikiai supratau.

— Tu manęs ieškojai — kam? — Atidžiai žiūrėdama man į akis, paklausė Veja.

Jos žvilgsnis taip pat buvo nepaprastas — lyg tai savo žvilgsniu ji perdavinėjo vaizdus, kurių aš anksčiau nebuvau mačiusi ir kurių reikšmės, kaip bebūtų gaila, aš dar nesupratau.

— O taip? — nusišypsojusi paklausė „žvaigždžių“ mergaičiukė.

Mano galvoje kažkas „nušvito“... ir atsivėrė protu sunkiai suvokiamas visiškai svetimų, bet neapsakomai gražaus pasaulio regėjimas... Matyt to, kuriame ji kažkada gyveno. Šitas pasaulis buvo kažkuo panašus į mūsų jau matytą (kurį ji sau susikūrė „aukštuose“) ir, vis dėl to, kažkuo skirtingą, lyg tai ten aš būčiau žiūrėjusi į pieštą paveikslą, o dabar staiga tą vaizdą būčiau pamačiusi **natūraliai**...

Viską aplink apšviesdama neįprasta mėlyna šviesa, virš smaragdškai žalios, labai „derlingos“ žemės, linksmi tekėjo pritrenkiančiai graži ir ryški, violetiniai mėlyna saulė... Tai buvo **svetimas**, matyt, *kitos planetos* rytas... Nuo ant jos krentančių saulės spindulių, visa čia bujojanti žaluma „vietinė“ rytine rasa žibėjo auksiniai-violetiniais briliantais ir ja palaimingai nusiprausdama, ruošėsi artėjančiai pasakiškai dienai... Viskas aplink bujojo neišpasakytai turtingomis spalvomis, kurios, mūsų akims, pripratusioms prie visko „žemiško“, buvo per daug ryškios. Paauksuotu rūku

padengtame danguje, tolumoje telkėsi beveik „tankūs“, švelniai rausvi, panašūs į gražias rožines pagalvėles garbanoti debesys. Netikėtai priešingame dangaus pakraštyje blykstelėjo auksu... Aš atsigrėžiau ir nuo reginio net sustingau — iš kitos pusės didingai kilo neišpasakytai didelė, auksiniai-rožinė **antroji** saulė!.. Ji buvo daug daugiau didesnė, negu pirmoji ir, atrodo, buvo net didesnė, negu pati planeta... Bet jos spinduliai, skirtingai nuo pirmosios, kažkodėl švietė nepalyginamai minkščiau ir švelniau, primindami šiltą, „pūkuotą“ apkabinimą... Atrodė, kad tas didžiulis, geras šviesulys jau pavargęs nuo kasdieninių rūpesčių, bet vis dar pagal papratimą atidavinėjo paskutinę savo šilumą tai neišpasakytai gražiai planetai ir jau, „ruošdamasi poilsui“, su malonumu užleido vietą jaunai, „kandžiai“ saulei, kuri ką tik pradėjo savo dangaus kelionę ir, nebijodama išseikvoti savo jauną karštį, švietė ryškiai ir linksmi, dosniai viską aplinkui užliedama šviesa.

Nustebusi besižvalgydama aplink, aš staiga pastebėjau keistą reiškinį, — augalams atsirado **antrasis** šešėlis... Ir jis kažkodėl labai skyrėsi nuo apšviestos dalies — Lyg tai šviesos šešėlis būtų buvęs nuspalvintas ryškiomis, akį rėžiančiomis spalvomis, kurios labai skyrėsi viena nuo kitos. Šešėlio pusėje oras virpėjo ryškiomis miniatiūrinėmis žvaigždutėmis, žybsinčiomis nuo mažiausio judesio. Tai buvo beprotiškai gražu... ir neišpasakytai įdomu. Atsibudęs stebuklingas pasaulis skambėjo tūkstančiais nepažįstamų balsų, lyg tai visai visatai skelbtų apie savo laimingą prabudimą. Aš labai stipriai, beveik natūraliai, pajutau, koks tyras čia buvo oras! Jis tiesiog bujojo, pripildytas nuostabiai maloniais, nežinomais kvapais, kurie šiek tiek lengvai priminė rožių kvapą, kurių, lyg tai, vienu metu čia būtų tūkstančiai įvairiausių rūšių. Kiek tik užmatė akys, visur raudonavo tos pačios, ryškiai raudonos didžiulės „aguonos“... Ir tik dabar aš prisiminiau, kad Veja man atnešė tokią pačią gėlytę! Aš ištiesiau į ją ranką — gėlytė sklandžiai pertekėjo iš jos trapios rankytės į mano delną ir staiga mano krūtinėje kažkas garsiai „spragtelėjo“... Aš nustebusi pamačiau, kaip milijonais nematytų fantastinių atspalvių mano krūtinėje sutviskėjo neišpasakytai gražus kristalas... Jis visą laiką pulsavo ir keitėsi, lyg rodydamas, koks jis gali būti. Visiškai užhipnotizuota pamatytu reginiu, aš, šoko būsenoje, sustingau ir negalėjau atitraukti akių nuo visą laiką naujai pasirodančio grožio...

— Na štai, — patenkinta pasakė Veja, — dabar tu galėsi tai žiūrėti, kada tik panorėsi!

— O kodėl šis kristalas man **ant krūtinės**, jeigu tu jį įdėjai **į kaklą**? — pagaliau aš apsisprendžiau užduoti mane jau kelias dienas kankinusį klausimą.

Mergaitė labai nustebo ir kiek pagalvojusi, atsakė:

— Aš nežinau, kodėl tu klausai, tau gi atsakymas žinomas. Bet jeigu tu nori tai išgirsti dar ir iš manęs — prašau: aš, paprasčiausiai, jį tau daviau per tavo smegenis, bet atidaryti jį reikia ten, kur **jo tikroji vieta**.

— O iš kur aš tai turėjau žinoti? — nustebau aš.

Violetinės akys mane keletą sekundžių atidžiai tyrinėjo, o vėliau nuskambėjo netikėtas atsakymas:

— Aš taip ir pagalvojau — tu dar miegi... Bet aš negaliu tavęs pažadinti — tave pažadins kiti. Ir tai bus ne dabar.

— O kada? Ir kas bus tie — kiti?..

— Tavo draugai... Bet tu jų dar nepažįsti.

— O kaip aš sužinosiu, kad jie draugai ir kad tai būtent **jie**? — susirūpinusi paklausiau aš.

— Tu prisiminsi, — nusišypsojo Veja.

— Prisiminsiu?! Kaip gi aš galiu prisiminti tai, ko dar nėra?.. — Apstulbusi pasižiūrėjau į ją aš.

— Tai yra, tikrai ne čia.

Ji labai šiltai šypsojosi, kas darė ją neišpasakytai gražia. Atrodė, lyg gegužio saulutė išlindo iš už debesėlio ir viską aplink apšvietė.

— O tu šioje Žemėje visiškai viena? — Niekaip negalėjau patikėti aš.

— Žinoma, kad — ne. Mūsų daug, tikrai mes skirtingi. Ir mes čia gyvename jau labai seniai, jeigu apie tai tu norėjai paklausti.

— O ką jūs čia darote? Ir kodėl jūs čia atėjote? — negalėjau sustoti aš.

— Mes padedame, kai reikia. O iš kur atėjome — aš neatsimenu, aš ten nebuvau. Tikrai žiūrėjau, kaip ir tu dabar... Tai mano namai.

Mergaičiukei staiga pasidarė labai liūdna. Ir aš panorau jai kaip nors padėti, bet mano didžiam apgailėstvimui, tai kol kas buvo ne mano mažoms jėgoms...

— Tau labai norisi į namus, tiesa? — Atsargiai paklausiau aš.

Veja linktelėjo. Staiga jos trapi figūrėlė ryškiai suspindo... ir aš likau viena — „žvaigždžių“ mergaitė pradingo. Tai buvo labai ir labai neteisinga!.. Ji negalėjo taip paprastai imti ir išeiti!!! Taip niekaip negalėjo atsitikti!.. Manyje kunkuliavo pats tikriausias vaikiškas įsižeidimas, iš kurio staiga buvo atimtas mėgstamiausias žaisliukas... Bet Veja nebuvo žaisliukas ir jeigu sąžiningai, tai aš jai turėjau būti dėkinga jau vien dėl to, kad ji pas mane atėjo. Bet mano „iškankintoje“ sieloje, naikindama likusias logikos kruopelytes, tuo momentu siautėjo tikra „emocinė audra“, o galvoje viešpatavo visiška sumaištis... Todėl nė apie kokį „loginį“ mastymą nebegalėjo būti ir kalbos ir aš, liūdėdama dėl tokio baisaus praradimo ir galvodama, kad mano „žvaigždžių“ viešnia manęs daugiau niekada nebeaplankys, visiškai „pasinėriau“ į „juodo nusivylimo“ jūrą... Man dar taip daug apie ką norėjosi su ja pasikalbėti! O ji, taip netikėtai, ėmė ir išnyko...

Ir čia, staiga, man pasidarė labai gėda... Jeigu visi norintieji klausinėtų jos tiek, kiek aš norėjau klausinėti, tai jai, ko gero, neliktų laiko gyventi!.. Ta mintis mane iš karto kažkaip nuramino. Paprasčiausiai, reikėjo su dėkingumu priimti viską, ką ji tokio stebuklingo suspėjo man parodyti (netgi jei aš ir ne viską supratau), o nepriekaištauti likimui už ne visišką norų išpildymą, vietoj to, kad, paprasčiausiai, pajudinčiau savo aptingusius smegenų „vingius“ ir pati paieškočiau atsakymus į rūpimus klausimus. Aš prisiminiau Stellos senelę ir pagalvojau, kad ji buvo absoliučiai teisi, kai kalbėjo apie **veltui gaunamų dovanų kenksmingumą**, todėl kad negali nieko būti blogiau, kaip **pripratęs visą laiką tik imti žmogus**. Be to, kiek jis beimtų, jis niekada nepajus **to džiaugsmo, kuri pajustų viską pasiekdamas pats** ir niekada nepatirs to nepakartojamo pasitenkinimo nuo to, kad **pats kažką sukūrė**.

Lėtai „virškindama“ man duotą informaciją apmąstymui, aš dar ilgai sėdėjau viena ir su dėkingumu galvojau apie nuostabią violetinę „žvaigždžių“ mergaitę. Ir aš šypsojaisi žinodama, kad dabar jau tikrai nė už ką nesustosiu, kol nesužinosiu, kas gi

tie draugai, apie kuriuos aš nieko nežinau ir iš kokio miego jie turi mane pažadinti... Tada aš net įsivaizduoti negalėjau, kad, kaip aš besistengčiau ir kaip užsispyrusiai nebandyčiau, tai įvyks tik po daugelio metų ir mane iš tiesų **pažadins** mano „draugai“... Tiktai tai bus visiškai ne tai, ką tik aš galėjau įsivaizduoti...

Bet man tada vaikiškai viskas atrodė įmanoma ir aš visu savo užsidegimu ir „geležiniu“ užsispyrimu, nusprendžiau bandyti...

Nežiūrint to, kad Veja, matyt, visiškai tiksliai žinojo, apie ką kalba ir kaip tik aš benorėjau įsiklausyti į protingą logikos balsą, mano neklaužados smegenys tikėjo, kad aš vis dėlto pasieksiu savo ir rasiu anksčiau, negu man buvo pažadėta tuos žmones (arba esybes), kurie privalėjo mane išvaduoti nuo kažkokio tai mano „meškos miego“. Iš pradžių aš nusprendžiau vėl pabandyti iškeliauti už Žemės ribų ir pažiūrėti, kas ten prie manęs prieis... Nieko kvailesnio, žinoma, aš negalėjau sugalvoti, bet tai, kad aš užsispyrėliškai tikėjau, kad vis dėlto savo pasieksiu — prisiėjo vėl visa galva panirti į naujus, kartais ir labai pavojingus „eksperimentus“...

Mano geroji Stella tuo laiku kažkodėl „keliauti“ beveik nustojo ir nenorėdama man atskleisti savo liūdesio priežasties, nežinia kodėl „tinginiavo“ savo puikiamе pasaulyje. Bet man ši kartą vis dėl to pasisekė ją įkalbėti eiti su manimi „pasivaikščioti“, nes ją sudominau mano planuojamo nuotykiо pavojingumu ir dar tuo, kad aš vis dėl to šiek tiek bijau bandyti tokius, „toli siekiančius“ eksperimentus.

Aš perspėjau senelę, kad einu bandyti kažką „**labai rimto**“, į ką ji tik ramiai linktelėjo galva ir palinkėjo sėkmės (!)... Žinoma, tai mane iki „kaulų smegenų“ sujaudino, bet nusprendusi jai neparodyti savo nepasitenkinimo ir pasipūtusi kaip kalėdinis kalakutas, aš sau pasižadėjau, kad ir kiek tas man bekainuotų, bet šiandiena vis tiek kas nors atsitiks!... Na ir, žinoma, tai atsitiko... tiktai nevisiškai tai, ko aš laukiau.

Pasiruošusi „patiems baisiausiems žygdarbiams“, Stella manęs jau laukė ir mes draugiškai, bei susikaupusios patraukėme „į užribį“...

Ši kartą man viskas gavosi daug paprasčiau, gal būt todėl, kad tai buvo jau nebe pirmas kartas, o gal dar ir todėl, kad buvo „atidarytas“ tas pats violetinis kristalas... Mane kulka išnešė už mentalinio Žemės lygio ir čia aš supratau, kad šiek tiek persistengčiau... Bendru susitarimu Stella laukė prie „ribos“, kad mane pasaugotų, jeigu kas nors bus ne taip... Bet „ne taip“ prasidėjo jau nuo pat pradžių ir ten, kur aš šiuo momentu buvau, mano didžiam apgailestavimui, ji nebegalėjo manęs pasiekti.

Aplink nakties šalčiu alsavo juodas, piktą lemiantis kosmosas, apie kurį aš svajojau tiek metų ir kuris dabar mane gąsdino savo laukine, nepakartojama tyła... Aš buvau visiškai viena, be užtikrintos savo „žvaigždžių draugų“ apsaugos ir be savo ištikimos draugužės Stellos šilto palaikymo... Nežiūrint to, kad tai aš mačiau jau nebe pirmą kartą, aš staiga pasijutau esanti visiškai maža ir vieniša tame nepažįstamame, mane supančiame tolimų žvaigždžių pasaulyje, kurios čia atrodė visiškai ne tokios draugiškos ir mielos, kaip žiūrint iš Žemės, ir mane po truputį, išdavikiškai pradėjo apimti niekšiška, nuo atviro baisumo iš baimės cypsinti panika... Bet tai, kad aš buvau ganėtinai užsispyręs žmogutis, tai nusprendžiau, kad nėra ko išskysti ir pradėjau žvalgytis, kur gi, vis dėl to, mane nubloškė...

Aš kabėjau juodoje, beveik fiziškai juntamoje **tuštumoje**, o aplink tik retkarčiais sumirksėdavo kažkokios tai mažos „krentančios žvaigždės“, trumpam akimirksniui

už savęs palikdamos akinančias uodegas. Ir čia, atrodo, kažkur visai šalia, mėlyna atšvaiste švytėjo tokia gimta ir pažįstama Žemė. Bet ji, mano didžiuliam apgailestavimui, tiktai atrodė artima, o iš tikrųjų buvo labai ir labai toli... Ir staiga, aš siaubingai užsinorėjau atgal!!! Jau nebenorėjau daugiau „didvyriškai nugalėti“ nežinomas kliūtis, o paprasčiausiai, norėjau sugrįžti į namus, kur viskas buvo taip priprasta ir gera (pas šiltus senelės pyragaičius ir mėgstamas knygas!), o ne užšaldytai kabėti kažkokioje juodoje ir šaltoje erdvėje „tarp pasaulių“, nežinodama, kaip iš viso to išsikapanoti, be to, pageidautina, dar ir be „bauginančių bei nesuprantamų“ padarinių... Aš pabandžiau įsivaizduoti vienintelę, kas atėjo į galvą — violetinę mergaitę Veją. Kažkodėl tai nesudirbo — ji nepasirodė. Tada pabandžiau išskleisti jos kristalą... Ir staiga aplink viskas sužaižaravo, sužibėjo ir pradėjo suktis siaubingame kažkokių tai nežinomų materijų verpete ir aš pajutau, lyg tai mane kažkas didžiuliu dulkių siurbliu būtų staigiai kažkur įtraukęs ir tuoj pat prieš mane visame gražume “išsiskleidė” jau pažįstamas, paslaptingas Vejos pasaulis... Kaip aš perdaug vėlai supratau — raktu į jos pasaulį buvo mano *išskleistas* violetinis kristalas...

Aš nežinojau, kaip toli buvo šis nežinomas pasaulis... Ar šį kartą jis buvo **realus**? Ir jau visiškai nežinojau, kaip iš jo sugrįžti į namus... Ir aplink nebuvo nieko, ko galėčiau pasiklausti...

Prieš mane driekėsi nuostabi smaragdinė lyguma, nušviesta labai ryškia, auksaspalve violetine šviesa. Žaižaruodami ir žibėdami, *svetimu* rausvu dangumi, beveik uždengdami vieną iš saulių, lėtai plaukė auksaspalviai debesys. Tolumoje matėsi aukšti, aštriabriauniai ir sunkiu auksu blizgėdami *svetimi* kalnai... O tiesiai po mano kojomis beveik žemiškai gurgėjo mažas, linksmas upeliukas, tiktai vanduo jame buvo visiškai nežemiškas — „tirštas“ ir violetinis ir kažkoks matinis (nepermatomas)... Aš atsargiai panardinau ranką — jausmas buvo nelauktas ir nepakartojamas — Lyg tai būčiau palietusi minkštą pliušinį meškiuką... Šiltas ir malonus, bet jau niekaip ne „gaivus ir drėgnas“, kokį mes papratę jausti Žemėje. Aš net suabejojau, ar tai buvo tas pats, ką mes Žemėje vadiname — „vandeniu“?..

Toliau „pliušinis“ upeliukas subėgo tiesiai į žalią tunelį, kurį suformavo tarpusavyje susipynusios „pūkuotos“ ir permatomos sidabriškai žalios „lianos“, kurios tūkstančiais kabojo virš violetinio „vandens“. Jos „mezgė“ virš „vandens“ nuostabų raizginį, kurį mažytėmis „žvaigždutėmis“ puošė baltos, stipriai kvėpiančios nematytos gėlytės.

Taip, šis pasaulis buvo neregėtai gražus... Bet šiuo momentu aš būčiau daug ką atidavusi, kad vėl galėčiau atsidurti *savame*, nors ir ne tokiam gražiam, bet už tai tokiam pažįstamam ir gimtajam **žemiškame** pasaulyje!.. Man pirmą kartą buvo taip baisu ir aš nebijojau sau to pripažinti... Aš buvau visiškai viena ir nebuvo kam draugiškai patarti, ką gi daryti toliau. Todėl, nebeturėdama kitos išeities ir kažkaip sukaupusi visą savo „drebančią“ valią į „kumštį“, aš nusprendžiau judėti kur nors toliau, kad tik nestovėti vietoje ir nelaukti, kada kas nors kraupaus (nors ir tokiam gražiam pasaulyje!) atsitiks.

— Kaip tu čia patekai? — pasigirdo baimės iškankintose mano smegenyse malonus balselis.

Aš staigiai apsisukau... ir vėl susidūriau su puikiomis violetinėmis akimis — Už

mano nugaros stovėjo Veja...

— Oi, nejaugi čia tu?!.. — nuo netikėtos laimės vos nesuinkščiau aš.

— Aš mačiau, kad tu išskleidei kristalą, todėl atėjau padėti, — visiškai ramiai atsakė mergaitė.

Tiktai jos didelės akys vėl labai atidžiai tyrinėjo mano persigandusį veidą, o jose ruseno gilus ir „suaugęs“ supratimas.

— Tu privalai manimi tikėti, — tyliai sušnibždėjo „žvaigždžių“ mergaitė.

Ir aš labai panorau jai pasakyti, kad, **žinoma gi — aš tikiu!**.. Ir kad, paprasčiausiai, tai mano kvailas charakteris, kuris visą gyvenimą verčia mane „pramušti kakta sieną“ ir tais savarankiškai „užsidirbtais“ guzais pažinti aplinkinį pasaulį... Bet Veja, matyt, viską kuo puikiausiai suprato ir šypsodamasi savo nuostabia šypsena, draugiškai pasakė:

— Nori, parodysiu tau savo pasaulį, jeigu tu jau čia?..

Aš tik džiaugsmingai palinksėjau galva, nes buvau jau visiškai atsipeikėjusi, bei atgavusi dvasios pusiausvyrą ir buvau pasiruošusi bet kokiems „žygdarbiams“ tiktai todėl, kad aš jau buvau **ne viena**, ir to buvo gana, kad visos ankstesnės nesėkmės akimirksniu būtų užmirštos ir pasaulis vėl atrodyti patrauklus ir nuostabus.

— Bet tu gi sakei, kad čia niekada nebuvai? — įsidrąsinusi paklausiau aš.

— O aš ir dabar ne čia, — ramiai atsakė mergaitė. — Su tavimi mano dvasia, bet mano kūnas niekada ten negyveno. Aš niekada nepažinau savo tikrųjų namų... — jos didžiulės akys prisipildė giliu, visiškai ne vaikišku liūdesiu.

— O ar galiu tavęs paklausti — kiek tau metų?.. Žinoma, jeigu nenori — neat-sakyk, — šiek tiek susigėdusi, paklausiau aš.

— Pagal žemiškus skaičiavimus, tikriausiai bus apie du milijonus metų, — susimąsčiusi atsakė „mažylė“.

Nuo tokio atsakymo mano kojos kažkodėl tai pasidarė vatinės... o, paprasčiausiai, negalėjo būti!.. Joks gyvas sutvėrimas negali tiek ilgai gyventi! Arba, žiūrint, **koks sutvėrimas?**..

— O kodėl tada tu atrodai tokia maža?! Pas mus tokio ūgio būna tik vaikai... Bet, žinoma, tu pati tai žinai.

— Tokia aš save atsimenu. Ir jaučiu — tai **teisinga**. Reiškia, taip ir privalo būti. Pas mus gyvena labai ilgai. Aš, tikriausiai, dar labai maža...

Nuo tokių naujienų man net galva pradėjo svaigti... Bet, kaip paprastai, Veja buvo nuostabiai rami ir tai suteikė man jėgų jos klausinėti toliau.

— O kas tada pas jus **suaugusieji?**.. Jeigu tik tokie yra, žinoma.

— Na, savaime suprantama! — nuoširdžiai nusijuokė mergaitė. — Nori pamatyti?

Aš tik linktelėjau, nes man iš baimės staiga net gerklė išdžiuvo ir kažkur pradingo mano „virpanti“ kalbos dovana... Aš puikiai supratau, kad štai, *tiesiog dabar aš pamatysiu tikrą „žvaigždžių sutvėrimą“!*.. Ir nežiūrint to, kad aš visą savo sąmoningą gyvenimą (kiek aš save atsimenu) to laukiau, dabar staiga visa mano drąsa kažkodėl kuo skubiau „nubildėjo į kulnis“...

Veja mostelėjo delneliu — vietovaizdis pasikeitė. Vietoj auksinių kalnų ir upe-lio, mes atsidūrėme nuostabiame, *judančiame*, permatomame „mieste“ (Kaip ten be-

būtų, bet tai buvo panašu į miestą). O plačiu, šlapiai blizgančiu sidabrišku keliu tiesiai į mus lėtai ėjo pritrenkiančiai atrodantis žmogus... Tai buvo aukštas orus senolis, kurį niekaip kitaip negalėtum pavadinti, kaip — **didingas!**.. Viskas pas jį atrodė kažkaip tai labai **teisingai** ir **išmintingai** — ir kaip krištolas tyros mintys (kurias kažkodėl tai aš girdėjau); ir ilgi sidabraspalviai plaukai, dengiantys jį kaip didelė skraistė; ir tokios pat nuostabiai geros ir didelės violetinės „Vejos“ akys... Ir jo kaktoje švytinti ir nuostabiai auksu spindinti, briliantinė „žvaigždė“.

— Ramybės tau, Tėve, — Palietusi piršteliais savo kaktą, tyliai ištarė Veja.

— Ir tau, *išėjusioji*, — liūdnai atsakė senolis.

Nuo jo dvelkė begaliniu gerumu ir švelnumu. Ir staiga aš panorau kaip mažas vaikas įsikniaubti jam į kelius ir nors kelioms sekundėms pasislėpti nuo visų, įkvėpti nuo jo sklindančią gilią ramybę ir nebegalvoti apie tai, kad man baisu... kad aš nežinau, kur mano namai... ir kad aš iš viso nežinau, kur aš šiuo momentu esu ir kas su manimi darosi...

— Kas tu, sutvėrime?.. — mintyse išgirdau jo švelnų balsą.

— Aš žmogus, — atsakiau aš. — Atleiskite, kad sudrumsčiau jūsų ramybę. Mane vadina Svetlana.

Senolis šiltai ir atidžiai žiūrėjo į mane savo išmintingomis akimis ir juose kažkodėl tai švietė pritarimas.

— Tu norėjau pamatyti Išmintingąjį — tu jį matai, — tyliai ištarė Veja. — Tu nori kažko paklausti?

— Sakykite prašau, ar jūsų nuostabiame pasaulyje egzistuoja blogis? — nors ir gėdydamasi savo klausimo, vis dėl to išdrįsau paklausti aš.

— Ką tu vadini „blogiu“, Žmogau-Svetlana? — paklausė išminčius.

— Melas, žudynės, išdavystės... Argi pas jus nėra tokių žodžių?..

— Tai buvo seniai... jau niekas neprisimena. Tiktai aš. Bet mes **žinome**, kad tai **buvo**. Tai įdėta į mūsų „senovės atmintį“, kad niekada neužmirštume. Tu atėjai iš ten, kur gyvena blogis?

Aš liūdnai linktelėjau. Man buvo labai skaudu už savo gimtąją Žemę ir už tai, kad gyvenimas joje buvo toks neišpasakytai netobulas, kas ir privertė mane uždavinėti panašius klausimus... Bet tuo pačiu metu man labai norėjosi, kad **Blogis iš mūsų namų išeitų visam laikui**, todėl kad šiuos namus aš visa širdimi mylėjau ir labai dažnai svajodavau, kad vis dėl to kažkada ateis toks laikas, kai:

- ❖ žmogus visą laiką džiaugsmingai šypsosis, nes žinos, kad kiti žmonės jam atneš tiktai gerį...
- ❖ kada vienišai mergaitei nebus baisu vakare pareiti tamsia gatve ir nebijoti kad kas nors ją nuskriaus...
- ❖ Kada galima bus su džiaugsmu atverti savo širdį ir nebijoti, kad išduos pats geriausias draugas...
- ❖ kada galima bus net ir brangiausią daiktą palikti kur nors ir gatvėje, ir nebijoti, kad pakanka tik nusisukti — ir tai tuoj pat pavogs...

Ir aš visa širdimi nuoširdžiai tikėjau, kad iš tiesų egzistuoja toks nuostabus pasaulis, kur nėra blogio ir baimes, o yra tik **paprastas gyvenimo džiaugsmas ir vieš-**

patauja grožis... Būtent todėl, vadovaudamasi savo naivia svajone, aš ir naudojausi nors ir mažiausia proga, kad nors kiek sužinočiau apie tai, kaip gi galima sunaikinti tokį gyvybingą ir tokį nenugalimą mūsų žemiškąjį Blogį... Ir dar — kad jau niekada nebūtų gėda kam nors pasakyti, kad aš — Žmogus...

Žinoma, kol kas tai buvo tik naivios vaikiškos svajonės... Bet juk tada aš ir buvau tik mažas vaikas.

— Mano vardas Atis, Žmogau-Svetlana. Aš čia gyvenu nuo pat pradžių, aš mačiau Blogį... Daug blogio...

— O kaip jūs nuo jo išsivadavote, išmintingasis Ati?! Gal jums kas nors padėjo?.. — viltingai paklausiau aš. — Gal galite ir mums padėti?.. Gal bent patartumėte?

— Mes radome **priežastį**... Ir sunaikinome ją. Bet jūsų blogis ne mūsų jėgoms. Jis kitoks... Taip pat, kaip kitokie ir jūs. Ir **ne visada svetimas gėris gali būti gėriu jums**. Jūs privalote **patys surasti savo priežastį**. Ir sunaikinti ją, — jis švelniai uždėjo ranką man ant galvos ir į mane pradėjo tekėti stebuklinga ramybė... — Lik sveika, Žmogau-Svetlana... Tu **surasi** atsakymą į savo klausimą. Ramybės tau...

Aš stovėjau giliai susimąščiusi ir neatkreipiau dėmesio, kad mane supanti realybė seniai pasikeitusi, ir vietoje keisto, permatomo miesto, mes dabar „plaukėme“ tankiu violetiniu vandenių kažkokia tai neįprasta, plokščia ir permatoma konstrukcija be rankenų ir irklų — lyg tai mes stovėtume ant didelio, plono, judančio permatomo stiklo. Jokio judėjimo ar supimo nesijautė. Jis slydo paviršiumi nuostabiai lygiai ir ramiai ir atrodė, kad mes iš viso nejudame...

— Kas tai?.. Kur mes plaukiame? — nustebusi paklausiau aš.

— Pasiimti tavo mažąją draugužę, — ramiai atsakė Veja.

— Kaip — kaip?! Ji gi negali?..

— Gali. Pas ją toks pat kristalas, kaip ir tave, — sekė atsakymas. — Mes ją su tiksime prie „tilto“, — ir nieko daugiau nepaaiškinusi, ji netrukus sustabdė savo keistąją „valtį“.

Dabar jau mes sustojome prie kažkokios tai blizgančios, „nupoliruotos“, kaip naktis juodos sienos, kuri labai stipriai skyrėsi nuo tos šviesios ir švytinčios visumos, kuri atrodė dirbtinai sukurta ir svetima. Lyg būtų buvusi sudaryta iš tiršto rūko, netikėtai siena „atsivėrė“ ir auksaspalviame „kokone“ pasirodė... Stella. Gaivi ir sveikutėlė, lyg tai ką tik būtų išėjusi maloniai pasivaikščioti... Ir, žinoma — labai patenkinta įvykiais... Pamačius mane, jos mielas veidelis laimingai nušvito ir pagal įprotį ji tuoj pat sutarškėjo:

— Ir tu taip pat čia?! Oi, kaip gerai!!! O aš taip jaudinausi!.. Taip jaudinausi!.. Aš galvojau, kad su tavimi būtinai kažkas atsitiko. Ir kaip tu čia patekai?.. — Apstulbusi sužiuro į mane mažylė.

— Galvoju, kad taip pat, kaip ir tu, — nusišypsojau aš.

— O aš, kai tik pamačiau, kad tave nunešė, iš karto pabandžiau tave pasivyti! Bet aš bandžiau, bandžiau ir nieko nesigavo... kol, štai, neatėjo ji. — Stella rankyte parodė į Veją. — Aš tau už tai labai dėkinga, mergaite Veja! — pagal savo žaismingą įprotį kreiptis iš karto į abi, mielai padėjo ji.

— Tai „mergaitei“ du milijonai metų... — sušnibždėjau savo draugužei į ausį aš. Nuo netikėtumo Stellos akys pasidarė apvalios, o ji pati, lėtai „virškindama“

prитrenkiančią naujieną, liko stovėti kaip stabo ištikta...

— Ka-a-aip — du milijonai?.. O kodėl ji tokia maža?.. — iškvėpė dar neatsipeikėjusi Stella.

— Na, štai, ji sako, kad jie ilgai gyvena... Gal ir tavo siela iš ten? — pajuokavau aš. Bet Stellai mano pokštas, matyt, ne visiškai patiko, todėl ji tuoj pat susierzino:

— Kaip tu taip gali?!.. Aš juk tokia pat, kaip ir tu! Aš gi visiškai ne „violetinė“!..

Man pasidarė gėda ir šiek tiek graužė sąžinė — mažylė buvo tikra patriotė...

Kai tik čia atsirado Stella, aš iš karto pasijutau laiminga ir stipri. Matyt mūsų bendros, o kartais ir pavojingos kelionės „aukštais“ teigiamai veikė mano nuotaiką ir iš karto viską statė į savo vietas.

Nustebusi Stella žvalgėsi į šalis ir jautėsi, kad ji nekantrauja užversti mūsų „gidą“ tūkstančiais klausimų. Bet mažylė didvyriškai laikėsi, stengdamasi atrodyti labiau rimta ir suaugusi, negu iš tikrųjų buvo...

— Pasakyk prašau, mergaitė Veja, o kur mums galima vaikščioti? — labai mandagiai paklausė Stella. Matyt ją vis dar „kaustė“ jos galvoje kirbanti mintis, kad Veja gali būti tokia „sena“...

— Kur tik norite, jeigu jūs jau čia, — ramiai atsakė „žvaigždžių“ mergaitė.

Mes apsižvalgėme — mus traukė iš karto į visas puses!.. Buvo neišpasakytai įdomu ir norėjosi pamatyti viską, bet mes puikiai supratome, kad negalime čia amžinai būti. Todėl matydama, kad Stella iš nekantrumo nenustygsta vietoje, aš jai pasiūliau pasirinkti, kur ji norėtų pakeliauti.

— Oi, prašau, o galima mums pasižiūrėti, kokia čia pas jus „gyvūnija“? — man netikėtai paklausė Stella.

Žinoma, aš būčiau norėjusi pažiūrėti ką nors kitą, bet nebebuvo kur dingti — pati pasiūliau jai pasirinkti...

Mes atsidūrėme vietoje, panašioje į labai ryškiomis spalvomis bujojantį mišką. Tai buvo iš tiesų pritrenkiantis vaizdas!.. Bet aš staiga pagalvojau, kad ilgai tokiam miške pasilikti nenorėčiau... Jis, vėl gi, buvo per daug gražus ir ryškus, šiek tiek slepiantis, visiškai ne toks, kaip mūsų, kuris, kaip man atrodė, buvo gaivus ir raminantis, žalias ir šviesus žemiškas miškas.

Tikriausiai tai tiesa, kad kiekvienas turi būti ten, kur jam iš tikrųjų **priklauso** būti. Ir aš tuoj pat pagalvojau apie mūsų mieląją „žvaigždžių“ mažylę... Kaip vis dėl to jai turėjo trūkti savo namų ir gimtosios bei pažįstamos aplinkos!.. Tiktai dabar aš galėjau bent šiek tiek suprasti, kokia ji buvo vieniša mūsų netobuloje ir kartais net pavojingoje Žemėje...

— Pasakyk prašau, Veja, o kodėl Atis pavadino tave *išėjusiaja*? — pagaliau paklausiau jau seniai įkyriai besisukantį galvoje klausimą.

— O, tai todėl, kad labai seniai mano šeima savanoriškai išėjo padėti kitoms civilizacijoms, kurioms reikėjo pagalbos. Tai pas mus vyksta dažnai. O *išėjusieji* į savo namus jau niekada nebesugrįžta... Tai laisvo pasirinkimo teisė, nes jie žino, dėl ko išeina. Štai Atis dėl manęs ir apgailestavo...

— O kas gi tada išeina, jeigu nebegalima sugrįžti atgal? — nustebo Stella.

— Daugelis... Kartais net daugiau, negu reikia, — paniuro Veja. — Kartą mūsų

„išmintingieji“ netgi išsigando, kad pas mus nebeužteks viilisu, kad normaliai apgyvendinti mūsų planetą...

— O kas tie — viilisiai? — pasidomėjo Stella.

— Tai mes. Taip pat, kaip ir jūs — žmonės, mes — viilisiai. O mūsų planeta vadinasi — Viilis. — atsakė Veja.

Ir aš staiga supratau, kad mes, kažkodėl, netgi nepasidomėjome apie tai jos paklausti anksčiau!.. O tai gi pats pirmasis klausimas, kurį mes turėjome paklausti!

— O jūs keitėtės, ar visada tokiais buvote? — vėl paklausiau aš.

— Keitėmės, bet tik vidumi, jeigu tik tai tu turi omeny, — atsakė Veja.

Virš mūsų galvų praskrido didžiulis, beprotiškai ryškus, įvairiaspalvis paukštis... Ant jo galvos žaižaravo blizgančių oranžinių „plunksnų“ karūna, o sparnai buvo ilgi ir pūkuoti, lyg tai ant savęs nešiotų įvairiaspalvį debesį. Paukštis nutūpė ant akmens ir labai rimtai pažiūrėjo į mūsų pusę...

— O ką gi jis taip įdėmiai apžiūrinėja? — pašiurpusi paklausė Stella ir man pasirodė, kad jos galvoje sukosi kitas klausimas — ar šis „paukštis“ šiandieną „pietauvo?“...

Paukštis atsargiai šoktelėjo arčiau mūsų. Stella cyptelėjo ir atšoko. Paukštis žengė dar vieną žingsnį... Jis buvo maždaug tris kartus stambesnis už Stellą, bet neatrodė agresyvus, o greičiau jau smalsus.

— Aš ką, jam taip labai patikau? — papūtė lupytes Stella. — Kodėl jis neina link jūsų? Ko jis iš manęs nori?..

Buvo juokinga stebėti, kaip mergaičiukė vos vos laikėsi, kad nepasileistų kaip kulka iš čia kuo toliau. Gražusis paukštis, matyt, jai nekėlė jokių simpatijų...

Staiga paukštis išskleidė sparnus ir nuo jų pasklido akinantis švytėjimas. Lėtai-lėtai virš sparnų pradėjo sukuriuoti rūkas, kuris buvo panašus į tą, kuris tvyrojo virš Vejos, kai mes ją pamatėme pirmąjį kartą. Rūkas vis labiau sukuriavo ir tirštėjo, pasidarydamas panašus į tankią uždangą, o iš už tos uždangos į mus žiūrėjo didžiulės, beveik žmogiškos akys...

— Oi, ji čia ką — Į kažką pasiverčia?!.. — sudrebėjo Stella. — Žiūrėkite, žiūrėkite!..

Žiūrėti iš tiesų buvo į ką, nes „paukštis“ pradėjo „deformuotis“ lyg tai į žvėrį su žmogiškomis akimis, lyg tai į žmogų su žvėries kūnu...

— Ka-as tai? — nustebusi išpūtė savo rudas akis mano draugužė. — Kas gi su juo vyksta?..

O „paukštis“ jau išsinėrė iš savo plunksnų ir prieš mus stėjo nepaprastas sutvėrimas. Jis buvo panašus į pusiau paukštį, pusiau žmogų, kuris buvo su didžiuliu snapu ir trikampiū žmogišku veidu, kaip pas gepardą labai lanksčiu kūnu ir grobuoniškai laukiniais judesiais... Jis buvo labai gražus ir tuo pačiu metu, labai bausus.

— Tai Miardas— pristatė sutvėrimą Veja. — Jeigu norite, jis jums parodys „gyvūniją“, kaip jūs tai vadinate.

Pas sutvėrimą vardu Miardas pradėjo skleisti pasakiški sparnai. Ir jis, kviesdamas mus, jais mostelėjo.

— O kodėl būtent jis? Argi tu labai užsiėmusi, „žvaigždžių“ Veja?

Stellos veidelis buvo labai nelaimingas, nes ji aiškiai bijojo to keisto „gražiojo

pabaisos“, bet to prisipažinti jai neužteko drąsos. Galvoju, kad ji geriau eis su juo, negu prisipažins, kad ji, paprasčiausiai, bijo... Veja puikiai supratusi Stellos mintis tuoj pat ją nuramino:

— Jis labai švelnus ir geraširdis, jis jums patiks. Jūs gi norėjote pamatyti gyvūniją, o jis tai žino geriausiai.

Lyg jausdamas, kad Stella jo bijo, Miardas labai atsargiai priėjo... O man šį kartą kažkodėl visiškai nebuvo baisu, o greičiau, atvirkščiai — Jis mane labai sudomino.

Jis priėjo prie pat Stellos, kuri tuo metu tiesiog inkštė iš baimės, ir atsargiai savo minkštu pūkuotu sparnu palietė jos skruostą... Virš raudonplaukės Stellos galvutės pradėjo sukuriuoti violetinis rūkas.

— Oi, pažiūrėkit — pas mane taip pat, kaip ir pas Veją!.. — su pasididžiavimu sušuko nustebusi mažylė. — Ir kaip gi taip gavosi?..O-o-oi, kaip gražu!.. — tai jau buvo skirta prieš mūsų akis atsivėrusiam naujam vaizdui su nematytais gyvūnais.

Mes stovėjome ant kalvoto plačios veidrodinės upės kranto, kurios vanduo buvo keistai „sustingęs“ ir atrodė, kad tuo vandeniui galima buvo drąsiai vaikščioti — jis visiškai nejudėjo. Kaip švelnus permatomas šydas, upės paviršiuje žaižaravo rūkas.

Kaip pagaliau aš susiprotėjau, tas „rūkas“, kurį mes visur matėme, kažkokiu tai būdu sustiprindavo bet kokius čia gyvenančių sutvėrimų veiksmus: atverdavo jiems paryškintus vaizdus, tarnavo puikia teleportacijos terpe, bendrai — padėdavo visur, kuo tik čia tie sutvėrimai beužsiimtų. Ir galvoju, kad būdavo naudojamas ir dar dėl kažko daug svarbesnio, ko mes dar negalėjome suprasti...

Upė rangėsi plačia, gražia „gyvate“ ir sklandžiai nukeliaudama tolyn, dingo kažkur už sodriai žaliuojančių kalvų. O abiejose jos pakrantėse vaikščiojo, gulėjo ir skraidė nuostabūs žvėrys... Tai buvo taip gražu, kad mes, užburti to grožio, tiesiog sustingome...

Gyvūnai buvo labai panašūs į nematytus karališkus drakonus, labai ryškius ir orių, lyg žinojusius, kokie jie buvo gražūs... Jų ilgiausi išlenkti kaklai žibėjo oranžiniu auksu, o ant galvų raudonais dantukais skaisčiai žaravo spygliuotos karūnos. Karališki žvėrys judėjo lėtai ir didingai, o kiekvieną jų judesį lydėjo žvynuotų, perlamutriškai-žalių kūnų blizgesys, kurie, pakliuvę po auksiniai-mėlynais saulės spinduliais, tiesiog liepsnote liepsnojo.

— Ko-o-oks gro-o-ožis!!! — susijaudinusi vos iškvėpė Stella. — O jie labai pavojingi?

— Pavojingi čia negyvena, pas mus tokių jau seniai nėra. Aš jau neatsimenu, kiek seniai... — pasigirdo atsakymas, ir tik dabar mes pastebėjome, kad Vejos su mumis nėra, o į mus kreipėsi Miardas...

Stella išgąstingai apsidarė, matyt, šalia mūsų naujojo pažįstamo vis dar nesijausdama labai komfortabiliai...

— Reiškia, kad pavojų pas jus iš vis nėra? — nustebau aš.

— Tik išorinis, — pasigirdo atsakymas. — Jeigu užpuls.

— O ar taip būna?

— Paskutinį kartą tai buvo dar iki manęs, — rimtai atsakė Miardas.

Jo balsas mūsų smegenyse skambėjo minkštai ir giliai, kaip aksomas ir buvo labai neįprasta galvoti, kad su mumis bendrauja mūsų pačių „kalba“ toks keistas pusiau

žmogiškas sutvėrimas... Bet mes, tikriausiai, jau buvome pripratusios prie įvairių įvairiausių stebuklų, nes tiesiog po minutės mes su juo labai laisvai bendravome visiškai pamiršusios, kad bendrajame ne su žmogumi.

— Ir ką — pas jus niekada nebūna jokių-jokių nemalonumų?!. — nepatikėdama palingavo galvą mažylė. — Bet tada jums labai neįdomu čia gyventi!..

Joje liepsnojo neužgesinama Žemės „trauka nuotykiams“. Ir aš ją puikiai supratau. Bet, štai, Miardui, manau, buvo labai sudėtinga tai paaiškinti...

— Kodėl — neįdomu? — nustebo mūsų „palydovas“ ir staiga, pats save nutraukdamas, parodė į viršų. — Žiūrėkite — Savijos!!!

Mes pažvelgėme į viršų ir sustabarėjome... Šviesiai oranžiniame danguje lėtai sklandė pasakiški sutvėrimai!.. Jie buvo visiškai permatomi ir, kaip ir viskas šioje planetoje, neišpasakytai gražūs. Atrodė, kad danguje skraidė puikios, žėrinčios gėlės, tiktai jos buvo neišpasakytai didelės... Ir kiekvieno to sutvėrimo buvo kitas, fantastiškai gražus, nežemiškas veidas.

— O-oi... Žiūrėki-i-ite... Oi, stebuklas ko-o-oks... — kažkodėl tai pašnibždomis ištarė visiškai apžavėta Stella.

Atrodo, aš jos niekada dar nebuvau mačiusi tokios sukrėstos. Bet stebėtis iš tiesų buvo dėl ko... Jokiose, dar gi ir pačiose didžiausiose fantazijose neįmanoma buvo įsivaizduoti tokių sutvėrimų!.. Jie buvo tokie lengvučiai, kad atrodė, kad jų kūnai sumegzti iš blizgančio rūko... Didžiuliai sparnai-lapeliai, skleisdami žėrinčias auksines dulkes, švelniai virpėjo... Miardas kažkaip tai keistai „švilptelėjo“ ir pasakiški sutvėrimai staiga ėmė sklandžiai leistis, sukurdami virš mūsų tankų, visomis jų beprotiškų vaivorykščių spalvomis žaižaruojantį, didžiulį „skėtį“... Tai buvo taip gražu, kad net kvapą užėmė!..

Pirmoji šalia mūsų „nutūpė“ perlamutiniai-mėlyna, rožiniais sparnais Savija, kuri, sudėjusi savo žaižaruojančius sparnus-lapelius į „puokštę“, labai įdėmiai ir be jokios baimės pradėjo mus apžiūrinėti... Neįmanoma buvo ramiai žiūrėti į jos pasakišką grožį, kuris kaip magnetas traukė ir be galo norėjosi gėrėtis tuo vaizdu...

— Ilgai nežiūrėkite — Savijos užburia. Jums nebesinorės iš čia išeiti. Jų grožis pavojingas, jeigu nenorite savęs prarasti, ilgai nežiūrėkite — tyliai pakartojo Miardas.

— O kodėl tu tada sakei, kad čia nieko pavojingo nėra? Reiškia, kad tai netiesa? — tuoj pat pasipiktino Stella.

— Bet gi čia ne **tas** pavojus, kurio reikia bijoti arba su kuriuo reikia kovoti. Aš galvojau, kad jūs būtent tai ir turėjote omeny, kai paklausėte, — nusiminė Miardas.

— Na, gerai! Pas mus, tikriausiai, supratimas apie daug ką bus kitoks. Tai normalu, ar ne tiesa? — „Kilniaširdiškai“ nuramino ją mažylė. — O ar galima su jais pasikalbėti?

— Kalbėkite, jeigu sugebėsite išgirsti. — Miardas pasisuko link prie mūsų nusileidusios Savijos ir kažką parodė.

Pasakiškas sutvėrimas nusišypsojo ir priėjo arčiau prie mūsų, o kiti jo (arba jos?..) draugai, blizgėdami ir žaižaruodami ryškiuose saulės spinduliuose, toliau lengvai sklandė tiesiai virš mūsų.

— Aš Lilis...lis...is... — aidu praošė nuostabus balsas. Jis buvo labai „minkštas“ ir tuo pačiu metu labai skambus (jeigu tik galima sujungti į vieną tokius du skirtingus

apibūdinimus).

— Būk pasveikintas, gražusis Lili, — džiaugsmingai pasveikino sutvėrimą Stella. — Aš — Stella. O štai ji — Svetlana. Mes — žmonės. O tu mes žinome esi Savija. Tu iš kur atskridai? Ir kas tai yra Savija? — klausimai vėl biro kaip kruša, bet aš jos net ir nebandžiau stabdyti, nes viskas būtų buvę veltui... Stella, paprasčiausiai, norėjo viską „žinoti“! Ir visada tokia buvo.

Lilis priėjo prie pat jos ir dar atidžiau pradėjo savo nuostabiomis didžiulėmis akimis ją apžiūrinėti. Akys buvo ryškiai avietinės su auksinėmis dulkelėmis ir kaip brangakmeniai žibėjo. To stebuklingojo sutvėrimo veidas atrodė nuostabiai švelnus ir trapus ir pagal formą buvo panašus į mūsų žemiškosios lelijos lapelį. Jis „kalbėjo“ neatverdamas burnos, bet tuo pačiu metu mums šypsojosi savo mažomis, apvaliomis luptėmis... Bet, tikriausiai, patys nuostabiausi pas juos buvo plaukai... Jie buvo labai ilgi ir siekė beveik pačius permatomus sparnus, atrodė visiškai besvoriai ir, neturėdami pastovios spalvos, visą laiką žaižaravo pačiomis netikėčiausiomis blizgančiomis vaivorykštėmis... Permatomi Savijų kūnai buvo belyčiai (kaip mažo žemiškojo kūdikio kūnelis), o ant nugaros perėjo į „lapelis-sparnus“, kas iš tiesų darė juos panašiais į didžiules ryškias gėles...

— Mes atskridome iš kalnų-ų... — vėl pasigirdo keistas aidas.

— O gal tu mums greičiau papasakosi? — Miardo paprašė nekantrioji Stella. — Kas jie?

— Juos kažkada atvežė iš kito pasaulio. Jų pasaulis merdėjo ir mes norėjome juos išgelbėti. Iš pradžių galvojome, kad jie galės gyventi kartu su visais, bet negalėjo. Jie gyvena labai aukštai kalnuose ir ten niekas negali patekti. Bet jeigu ilgai žiūrėti jiems į akis — jie pasiims su savimi... Ir turėsi gyventi su jais.

Stella susitraukė ir šiek tiek pasitraukė nuo šalia stovinčio Lilio... — O ką jie daro, kai pasiima?

— Nieko. Paprasčiausiai, gyvena su tais, kuriuos pasiėmė. Tikriausiai jų pasaulyje buvo kitaip, o dabar jie tai daro iš įpročio. Bet mums jie labai brangūs — jie „valo“ planetą. Niekas ir niekada nebesirgo nuo to laiko, kai jie atsirado.

— Reiškia, kad jūs juos išgelbėjote **ne todėl**, kad **pasigailėjote**, o todėl, kad jie buvo jums **reikalingi**?!. O argi tai gerai — išnaudoti? — aš išsigandau, kad Miardas įsižeis (kaip sakoma — į svetimą butą su batais nelįsk...) ir stipriai stuktelėjau Stellai į pašonę, bet ji nekrepė į mane jokio dėmesio ir dabar jau pasisuko į Saviją. — O jums ar patinka čia gyventi? Ar jūs pasiilgstate savosios planetos?

— Ne-e-e... Čia gražu-žu-u... — suošė tas pats minkštas balsas. — Ir gera-ra-a...

Lilis netikėtai pakėlė vieną iš savo žiburiojančių „lapelių“ ir švelniai paglostė Stellos skruostą.

— Mažylė-ė... Gerutėlė-lė-ė... Stella-la-a... — ir tuoj pat virš Stellos galvos jau antrą kartą sužybsėjo rūkas, bet šį kartą jis buvo įvairiaspalvis...

Lilis švelniai sumosavo savo permatomais sparnais-lapeliais ir pradėjo lėtai kilti, kol nesusijungė su saviškiais. Savijos susijaudino ir staiga labai ryškiai blykstelėjusios, pradingo...

— O kur gi jos pradingo? — nustebo mažylė.

— Jos išskrido. Štai, žiūrėk... — ir Miardas parodė jau labai toli, kalnų pusėje,

rožiniame danguje lėtai sklandančius pasakiškus sutvėrimus. — Jie skrido į namus...

Netikėtai pasirodė Veja...

— Jums laikas, — liūdnei pasakė „žvaigždžių“ mergaitė. — Jums negalima taip ilgai čia būti. Tai sunku.

— Oi, bet mes dar nieko, na, beveik visiškai nieko nesuspėjome pamatyti! — nuliūdo Stella. — O ar mes galėsime čia sugrįžti, mieloje Veja? Lik sveikas, gerasis Miardai! Tu geras. Aš pas tave būtinai sugrįšiu! — kaip ir visada, kreipdamasi iš karto į visus, atsisveikino Stella.

Veja mostelėjo delneliu ir mes vėl įsisukome į beprotišką žaižaruojančių materijų verpetą ir po akimirksnio (o gal mums tik atrodė, kad akimirksniu?) buvome „išmestos“ į mums jau įprastą Mentalinį „aukštą“...

— Oi, kaip ten buvo įdomu!.. — susižavėjusi sucypsėjo Stella.

Atrodė, kad ji buvo pasiruošusi išverti pačius didžiausius krūvius, kad tik dar kartą galėtų sugrįžti į taip pamėgtą gražųjį Vejos pasaulį. Staiga aš pagalvojau, kad jis iš tikrųjų turėjo jai patikti, nes jis buvo labai panašus į tą, kurią ji pati sau mėgo susikurti čia, „aukštuose“...

Mano entuziazmas šiek tiek jau buvo nuslūgęs, nes aš jau **pamačiau** tą gražiąją planetą ir dabar man norėjosi pamatyti ką nors naujo!.. Aš jau pajutau tą svaiginantį „naujovių skonį“ ir man labai norėjosi tai pakartoti...Aš jau žinojau, kad šis „badas“ apnuodys mano būsimą gyvenimą ir kad man visą laiką ko nors trūks. Todėl, jeigu norėjau ateityje nors šiek tiek būti laimingu žmogumi, aš privalėjau surasti kažkokį tai būdą, kad galėčiau **sau „atidaryti“ duris į kitus pasaulius...** Bet tada aš dar net nenutuokiau, kad **atidaryti** tokias *duris* ne taip jau paprasta... Ir nežinojau, kad praeis dar daug žiemų, kol aš galėsiu laisvai „keliauti“, kur panorėjusi ir kad man tas *duris* atidarys kažkas kitas... Ir tas kitas bus mano nuostabasis vyras.

— Na, ir ką toliau darysime? — išplėšė mane iš mano svajonių Stella.

Ji buvo sutrikusi ir liūdna ir apgailėstavo, kad nepasisekė pamatyti daugiau. Bet aš buvau labai patenkinta, kad vėl tapau pačia savimi ir dabar aš buvau visiškai tikra, kad nuo šios dienos aš tiksliai nebebūsiu nusivylusi, o visada būsiu pasiruošusi bet kokiems naujiems „nuotykiams“.

— Tu man atleisk, prašau, bet aš tikriausiai šiandieną jau nieko nebedarysiu... — atsiprašydama pasakiau aš. — Bet tau labai ačiū, kad padėjai.

Stella nušvito. Ji labai mėgo jaustis **reikalinga**, todėl aš visada stengiausi jai parodyti, kaip daug ji man reiškia (tai buvo absoliuti tiesa).

— Na, gerai. Eisime kur nors kitą kartą, — kilniaširdiškai sutiko ji.

Manau, kad ji, kaip ir aš, buvo šiek tiek pavargusi, tik niekaip nenorėjo to parodyti. Aš mostelėjau jai ranka... ir atsiradau namuose ant savo mėgstamos sofos su didžiausiu bagažu įspūdžių, kuriuos dabar ramiai reikėjo apmąstyti ir ramiai, neskubant „suvirškinti“...

32. Tėveliai

Būdama dešimties metų, aš labai stipriai buvau „prisirišusi“ prie savo tėvo. Aš jį

dievinau visada. Bet, kaip bebūtų gaila, mano pirmaisiais vaikystės metais jis labai daug važinėjo ir namuose buvo labai retai. Tuo laiku kiekviena su juo praleista diena man buvo kaip didžiausia šventė, kurią aš vėliau ilgai prisimindavau ir po kruopelytę surinkdavau bei prisimindavau kiekvieną tėčio pasakytą žodį ir lyg pačią brangiausią dovaną stengdavausi išsaugoti savo širdyje.

Nuo pat pirmųjų gyvenimo metų man visada atrodė, kad tėčio dėmesį aš turėjau užsitarnauti. Nežinau, iš kur ir kodėl aš taip galvojau. Niekas ir niekada man netrukdė jį matyti ir su juo kalbėtis. Atvirkščiai, mama visada stengdavosi mums netrukdyti, jeigu tik pamatydavo mus kartu. O tėtis visada su didžiausiu malonumu leisdavo su manimi visą savo nuo darbo laisvą laiką. Mes su juo eidavome į mišką, mūsų sode sodinome braškes, eidavome prie upės maudytis, arba, sėdėdami po mūsų mėgstama sena obelimi, ką daryti aš mėgau labiau už viską, tiesiog kalbėdavomės. Tėtis buvo nuostabus pašnekovas ir aš buvau pasiruošusi jo klausytis valandų valandas, jeigu tik pasitaikydavo tokia galimybė... Tikriausiai jo griežtas požiūris į gyvenimą, gyvenimiškų vertybių išdėstymas ir niekada nesikeičiantis įprotis nieko negauti veltui, man visa tai sukūrė įspūdį, kad aš jį taip pat turiu **užsitarnauti**...

Aš labai gerai atsimenu, kaip aš, būdama dar visiškai mažas vaikas, pakibdavau jam ant kaklo, kai jis sugriždavo iš komandiruočių į namus, ir be galo kartodavau, kad jį labai myliu. O tėtis rimtai žiūrėdavo į mane ir atsakinėdavo: „Jeigu tu mane myli, tu neturi man to sakyti, bet visada tai turi parodyti ...“

Ir būtent tie žodžiai visam mano likusiam gyvenimui man išliko kaip nerašytas įstatymas... Tiesa, tikriausiai, ne visada man tai gerai pasisekdavo tai „**parodyti**“, bet aš visada nuoširdžiai stengdavausi.

Na, ir apskritai, už visa tai, ką aš savo gyvenime pasiekiau, aš dėkinga savo tėčiui, kuris, kad ir kaip nuoširdžiai ir nesavanaudiškai būtų mane mylėjęs, niekada nesusiteikdamas jokių lengvatų, laiptelis po laiptelio formavo mano būsimąjį „Aš“. Pačiais sunkiausiais mano gyvenimo metais tėtis buvo mano „ramybės uostu“, kur aš, žinodama, kad visada būsiu laukiama, bet kuriuo momentu galėjau sugrižti.

Pats pragyvenęs gana sudėtingą ir audringą gyvenimą, jis norėjo būti užtikrintas, kad aš galėsiu „už save pastovėti“ bet kokiose man nepalankiose situacijose ir nepalūžti nuo kokių nors gyvenimiškų negandų.

Be to, galiu iš visos širdies pasakyti, kad su tėveliais man labai ir labai pasisekė. Jeigu jie būtų nors kiek kitokie, kas žino, kur aš dabar būčiau ir ar iš viso būčiau...

Taip pat manau, kad likimas mano tėvelius suvedė ne šiaip sau. Todėl, kad susitikti, atrodo, jiems buvo visiškai neįmanoma...

Mano tėtis gimė Sibire, tolimame Kurgano mieste. Sibiras nebuvo tėčio šeimos gimtine ir pirmoji gyvenimo vieta. Tai atsitiko nusprendus tuometinei „teisingajai“ tarybinei vyriausybei ir kaip tai buvo įprasta, jos sprendimai buvo nesvarstomi...

Vieną puikų rytą mano dabartiniai seneliai buvo grubiai išvaryti iš savo mielo, labai didelio ir gražaus gimtojo dvaro, išplėsti iš savo įprasto gyvenimo, pasodinti į kraupų, purviną ir šaltą vagoną, judantį bauginančia kryptimi — Sibirą...

Visa tai, apie ką aš toliau papasakosiu, aš po kruopelytę surinkau iš savo giminių ir artimųjų prisiminimų ir pasakojimų Rusijoje ir Lietuvoje, o taip pat prisiminimų ir pasakojimų mūsų giminaičių iš Prancūzijos ir Anglijos. Mano didžiam ap-

gailestavimui, tai padaryti aš galėjau tik po daugelio, daugelio metų, jau po tėčio mirties...

Su jais buvo ištremta ir senelio sesuo Aleksandra Obolenskaja (vėliau — Alexis Obolensky) ir savanoriškai išvažiavę Vasilijus ir Anna Serioginai, kurie sekė paskui senelį asmenišku sprendimu, nes Vasilijus Nikandrovičius ilgus metus buvo senelio patikėtinis visuose jo reikaluose, o taip pat buvo ir vienas geriausių jo draugų. Tikriausiai reikėjo būti **tikru DRAUGU**, kad surastum savyje jėgų panašiam sprendimui ir savanoriškai išvažiuotum ten, kur jie važiavo ir kur važiuojama tik ieškant mirties. Ir ta „mirtimi“, kaip bebūtų gaila, vadinosi Sibiras...

*Man visada buvo liūdna ir skaudu už mūsų tokį išdidų, ir taip negailestingai bolševikų batų sutryptą, gražuolį Sibirą!.. Kaip ir daugelį kitų vietų, „juodosios“ jėgos jį taip pat pavertė žmonių prakeiksmu, gąsdinančiu „žemiškuoju pragaru“... Ir jokiais žodžiais neįmanoma apsaugoti, kiek kančių, skausmo ir ašarų į save sugėrė ta išdidi, bet iki neįmanomo iškankinta žemė... Gal būt dėl to, kad kažkada tai buvo mūsų protėvių tėvynės širdis, o „aiškiaregiai revoliucionieriai“ nusprendė šią žemę apjuodinti ir pražudyti, pasirinkę **būtent ją** savo velniškų tikslų įgyvendinimui?.. Nes daugeliui žmonių, netgi praėjus daugeliui metų, Sibiras vis dar liko „prakeikta“ žeme, kur žuvo kažkieno tėvas, kažkieno brolis, kažkieno sūnus... o kažkieno ir visa šeima.*

Mano senelė, kurios, mano apgailestavimui, aš niekada nepažinojau, tuo laiku laukėsi mano tėčio ir kelionę ištvėrė labai sunkiai. Bet, žinoma, pagalbos nebuvo iš ko laukti...

Taip jaunoji kunigaikštienė Elena vietoj tylaus knygų šiurenimo šeimos bibliotekoje ir priprastų fortepijono garsų, kai grodavo savo mėgstamus kūrinus, šiuo metu ji girdėjo tik piktą lemiantį ratų bildesį, kurie lyg tai grėsmingai skaičiavo jos likusias paskutines gyvenimo valandas, tokio trapaus ir, dabar virtusio tikru košmaru, gyvenimo... Ji sėdėjo ant kažkokių maišų prie purvino vagono lango ir neatsitraukdama žiūrėjo į vis toliau ir toliau pasiliekančius menkus tos, jai taip gerai pažįstamos ir įprastos „civilizacijos“ likučius...

Padedant draugams, senelio seseriai Aleksandrai vienoje iš stočių pasisekė pabėgti. Visų susitarimu, ji turėjo nusigauti (jeigu pasiseks) iki Prancūzijos, kur tuo metu gyveno visa jos šeima. Tiesa, niekas iš dalyvaujančiųjų neįsivaizdavo, kokiū būdu ji tai galėtų padaryti, bet tai, kad tai buvo jų **vienintelė**, nors ir mažytė ir, tikriausiai, paskutinė viltis, tai dėl jų beviltiškos padėties, jos atsisakyti būtų buvę labai didelė prabanga. Prancūzijoje tuo metu buvo ir Aleksandros vyras — Dmitrijus, su kurio pagalba jie tikėjosi jau iš ten pabandyti padėti senelio šeimai ištrūkti iš to košmaro, į kurį taip negailestingai, sužvėrėjusių žmonių rankomis, įsuko gyvenimas...

Atvykus į Kurganą, nieko neaiškindami ir neatsakinėdami į klausimus, jiems paskyrė šaltą rūsį. Po keleto dienų kažkokie tai žmonės atėjo pas senelį ir pareiškė, kad jie atėjo jį „eksportuoti“ į kitą „paskyrimo punktą“... Neleisdami pasiimti jokių daiktų ir nesiteikę paaiškinti, kur ir kokiam laikui jį išveža, jį pasiėmė kaip nusikaltėlį. Daugiau senelio niekas ir niekada nematė.

Po kurio laiko nepažįstamas kariškis, purviname maiše nuo anglių, senelei atnešė senelio asmeninius daiktus... nieko nepaaiškindamas ir nepalikdamas jokios vilties

dar kada nors pamatyti jį gyvą.

Tuo bet kokios žinios apie senelį nutrūko, lyg tai jis iš šios žemės būtų pradingęs be jokio pėdsako ir be jokių įrodymų...

Iškankinta ir nerimastinga vargšės kunigaikštienės Elenos širdis negalėjo susitaikyti su tokiu kraupiu praradimu ir ji tiesiog užvertė vietos štabo karininką prašymais dėl išaiškinimo aplinkybių, kaip žuvo jos mielasis Nikolajus. Bet „raudonieji“ karininkai buvo akli ir kurti vienišos moters prašymams, kaip jie ją vadino — „iš kilmingųjų“, kuri jiems buvo tik viena iš tūkstančių ir tūkstančių bevardžių „numeruotų“ vienetų ir nieko nereiškianti jų šaltame ir žiauriame pasaulyje ...

Tai buvo tikras pragaras, iš kurio nebebuvo kelio atgal į tą įprastą ir gerą pasaulį, kuriame liko jos namai, jos draugai ir viskas, prie ko ji nuo mažų dienų buvo pripiratusi ir ką taip nuoširdžiai mylėjo... Ir nebuvo nieko, kas galėtų padėti arba galėtų suteikti nors mažiausią viltį išgyventi.

Serioginai bandė išsaugoti norą gyventi už tris ir įvairiausiais būdais stengėsi pakelti kunigaikštienės Elenos nuotaiką, bet ji vis giliau ir giliau grimzdo į visišką apatiją ir ji kartais ištisomis dienomis sėdėdavo viskam abejinga ir sustingusi, beveik nebereaguodama į draugų pastangas išgelbėti jos širdį ir protą nuo galutinės depresijos.

Buvo tiktai du dalykai, kurie trumpam sugrąžindavo ją į realų pasaulį — jeigu kas nors pradėdavo kalbą apie jos būsimąjį kūdikį, arba ateidavo bet kokios, nors ir mažiausios smulkmenos apie galimą jos karštai mylimo Nikolajus mirtį. Ji pasiaukojančiai norėjo sužinoti (kol buvo gyva), kas iš tikrųjų atsitiko ir kur buvo jos vyras arba kur buvo palaidotas (arba numestas) jo kūnas.

Gaila, bet neliko beveik jokios informacijos apie tų dviejų drąsių ir šviesių žmonių, Elenos ir Nikolajaus de Rogan-Gesse-Obolenskių, gyvenimą, bet net ir tos kelios eilutės iš dviejų išlikusių Elenos laiškų jos vyro seseriai Aleksandrai, kurie kažkoku tai stebuklingu būdu išliko Aleksandros šeimyniniame archyve Prancūzijoje, parodo, kaip kunigaikštienė giliai ir švelniai mylėjo savo pradingusį vyrą.

Išliko tik keletas rankraščių lapų, kurių kai kurios eilutės buvo visiškai neįskaitomos. Bet net ir tai, ką pavyko rasti — rėkia apie gilų skausmą ir didžiulę žmonių nelaimę, kurių nepajautus pačiam, sunku suprasti ir tuo labiau patikėti.

1927 m. balandžio 12 d.. Iš kunigaikštienės Elenos laiško Aleksandrai (Alix) Obolenskai:

„Šiandiena labai pavargau. Sugrįžau iš Siniačichų visiškai sugniuždyta. Vagonai perpildyti žmonių, net gyvulius tokiuose vežti būtų gėda Buvome sustoję miške, ten taip svaiginančiai kvėpėjo grybais ir žemuogėmis... Sunku patikėti, kad būtent ten žudydavo tuos nelaiminguosius! Vargšė Elločka (turima omeny didžioji kunigaikštienė Elizaveta Fiodorovna, kuri buvo mano senelio giminaitė pagal Gessų liniją) buvo nužudyta šalia tos kraupiosios šachtos Staroselinskaja ... koks siaubas! Mano širdis niekaip to negali priimti. Atsimeni, mes sakydavome: „tegul žemė būna lengva“?.. Didysis Dieve, kaip gi gali būti lengva tokia žemė?!

O, Alix, mano mieloji Alix! Kaip gi galima susitaikyti su tokiu siaubu?..... aš taip pavargau maldauti ir žemintis... Viskas bus visiškai veltui, jegu ČK nesutiks išsiųsti užklausimą į Alapaje-

vską Aš niekada nesužinosiu, kur jo ieškoti, ir niekada nesužinosiu, ką jie su juo padarė. Neprašina ir valandos, kad aš nepagalvočiau apie tokį man artimą veidą... Koks gi tai siaubas įsivaizduoti, kad jis guli kokioje tai apleistoje duobėje arba šachtos dugne!.. Kaip galima išverti tą kasdienį košmarą, žinant, kad jo jau niekada nebepamatysiu?! Taip pat, kaip niekada jo nepamatys ir mano vargšas Vasiliukas (vardas, kuris buvo duotas gimus mano tėčiui)... Kur gi žiaurumo ribos? Ir kodėl gi jie save vadina žmonėmis?..

Miela, geroji mano Alix, kaip man tavęs trūksta!.. Nors žinočiau, kad su tavimi viskas gerai ir kad tavo širdžiai mielas Dmitrijus tavęs nepalieka tomis sunkiomis minutėmis Jeigu tik pas mane būtų bent lašelis vilties, kad surasiu savo mieląjį Nikolajų, aš, rodosi, išverčiau viską. Siela, atrodo, jau susitaikė su ta baisia netektimi, bet vis vien iki šiol baisiai skauda ... Viskas be jo svetima ir taip tuščia. “

1927 m. gegužės 8 d. Ištrauka iš kunigaikštienės Elenos laiško Aleksandrai (Alix) Obolenskai:

„Vėl buvo atėję tas pats gerasis gydytojas. Aš jam niekaip negaliu įrodyti, kad aš daugiau nebeturiu jėgų, o jis sako, kad aš privalau gyventi dėl mažojo Vasiliuko... Tik ar tikrai taip?.. Ką jis ras šioje baisyje žemėje, mano vargšas mažylis? Kosulys atsinaujino, kartais neįmanoma net kvėpuoti. Gydytojas palieka kažkokius tai lašelius, bet mane graužia sąžinė, kad aš negaliu jam niekaip atsidėkoti. kartais aš sapnuoju savo mielą kambarį ir savo rojalį... Dieve, kaip gi visa tai toli! Tik ar visa tai iš vis buvo? ir vyšnios sode, ir mūsų tokia švelni ir gera auklytė. Kur visa tai dabar? (į langą?) nesinori žiūrėti, jis visas suodinas, ir matyti tik purvini batai ... Nekenčiu drėgmės.“

Nuo drėgmės kambaryje, kuris net vasarą neišildavo, mano vargšė senelė netrukus susirgo tuberkulioze. Ir, matyt, nusilpusi nuo pergyventų sukrėtimų, badavimų ir ligų, gimdydama mirė taip ir nepamačiusi savo mažylio ir nesuradusi (nors) jo tėvo kapo. Visai prieš pat mirtį ji išgavo iš Serioginų pažadą, kad jie, kad ir kaip jiems bebūtų sunku, nuveš naująjį (jeigu, žinoma, jis išgyvens) į Prancūziją pas senelio seserį. Šito tuo baisyje metu žadėti, žinoma gi, buvo beveik „neteisinga“, nes tai padaryti jokių **realių** galimybių Serioginai, kaip bebūtų gaila, neturėjo... Bet **jie** vis dėl to jai **pažadėjo**, nes labai norėjo nors šiek tiek palengvinti jos, dar visai jaunos moters, taip žvėriškai sugriauto gyvenimo paskutines minutes ir kad jos skausmo iškankinta siela galėtų nors su mažyte viltimi palikti šį žiaurų pasaulį... Ir net gi žinodami, kad jie padarys viską, kas įmanoma, kad tik įvykdytų duotą Elenai žodį, Serioginai vis dėl to širdyje nelabai tikėjo, kad jiems kada nors pavyks šią beprotišką idėją įgyvendinti...

Ir taip, 1927 metais Kurgano mieste, drėgname ir šaltame rūsyje gimė mažas berniukas – princas **Vasilijus Nikolajevičius de Rogan-Gesse-Obolenskij, Sanbursko Lordas** (*de Rohan-Hesse-Obolensky, Lord of Sanbury*)... Jis buvo vienintelis *hercogo de Rogan-Gesse-Obolensky* ir kunigaikštienės Elenos Larinos sūnus.

Tada jis dar negalėjo suprasti, kad šitame pasaulyje liko visiškai vienas ir kad jo trapi gyvybė visiškai priklausė nuo geros valios žmogaus, vardu Vasilij Seriogin ...

Ir dar, šis mažylis nežinojo, kad pagal tėvo liniją jam buvo padovanotas pritrenciančiai „spalvingas“ Giminės Medis, kurį jo tolimi protėviai jam nupynė, lyg tai iš anksto ruošdami berniuką tam, kad jis atliktų kažkokius tai ypatingus, „didžius“ žygdarbius... ir tuo pačiu užkraudami ant jo tuo metu dar labai menkų pečių *didžiulę atsakomybę* prieš tuos, kas kažkada taip nuoširdžiai pynė jo „genetinį siūlą“, sujungdami savo gyvenimus į vieną stiprų ir orų medį ...

Jis buvo tiesioginis didžiųjų Merovingų palikuonis, gimęs skausme ir skurde, apsuptas visų savo artimųjų mirties ir taip negailestingai juos sunaikinusių žiaurių žmonių... Bet visa tai nepakeitė to, kuo iš tikrųjų buvos šis mažas, ką tik ši pasaulį išvydęs žmogutis.

O jo nuostabi giminės šaka prasidėjo nuo 300-ųjų (!) metų, nuo Merovingų karaliaus Kanono Pirmojo (*Conan I*). (Tai patvirtinta rankraštinėje keturių tomų — žinomo prancūzų geneologo *Norigres* knygoje-manuskripte, kuri saugoma mūsų šeimininėje bibliotekoje Prancūzijoje). Jo giminės Medis augo ir bujojo, įpindamas į savo šakas tokius vardus kaip hercogai Roganai (*Rohan*) Prancūzijoje, markizai Farneze (*Farnese*) Italijoje, lordai Straffordai (*Strafford*) Anglijoje, rusų kunigaikščiai Dolgorukiai, Odojevskiai... ir daugelis, daugelis kitų, kurių negalėjo atsekti net patys aukščiausios klasės specialistai-geneologai iš Didžiosios Britanijos (*Royal College of Arms*), kurie juokaudami sakydavo, kad tai pats „internacionališkiausias“ giminės medis, kurį kada nors jiems teko sudarinėti...

Ir aš manau, kad ši „mišrainė“ darėsi taip pat neatsitiktinai... Nes visos, taip vadinamos, **kilmingosios** šeimos turėjo labai aukštos kokybės genetiką ir **teisingas** jos postūmis galėjo daryti teigiamą poveikį sukuriant jų palikuonių, kokių, laimingų aplinkybių dėka, buvo ir mano tėtis, **labai kokybišką genetinį sielos fundamentą**.

Matyt „internacionalinė“ kryptis davė daug geresnį genetinį rezultatą, negu švari „šeimininė“ kryptis, kuri ilgą laiką buvo „nerašytu įstatymu“ visose europietiškuose dinastijų šeimose, kurios neretai baigdavosi paveldima gemofilija...

Bet koks bebūtų „internacionalinis“ mano tėvo fizinis fundamentas, jo **SIELA** (ir aš su visa atsakomybe galiu tai patvirtinti), nežiūrint į visus, dargi ir pačius netikėčiausius genetinius vingius, **iki pat jo gyvenimo pabaigos buvo tikrai Rusiška...**

Bet grįžkime į Sibirą, kur rūsijoje gimęs „mažasis princas“ tam, kad, paprasčiausiai, **išgyventų**, sutikus plačios ir geros sielos Vasilijui Nikandrovičiui Serioginui, vieną gražią dieną tapo **Tarybų Sąjungos piliečiu Vasilijumi Vasiljevičiumi Serioginu**... Kuo jis ir pragyveno visą savo sąmoningą gyvenimą, mirė ir buvo palaidotas po antkapine lenta: „Serioginų Šeima“ mažame Lietuvos miestelyje Alytuje, toli nuo savo šeimyninių pilių, apie kurias taip niekada ir negirdėjo...

Aš tai sužinojau, kaip bebūtų gaila, tik 1997 metais, kada tėčio jau nebebuvo gyvo. Mane pakvietė į Moalmos salą mano pusbrolis princas Pjeras de Rogan-Brissak (Prince Pierre de Rohan-Brissac), kuris labai seniai manęs ieškojo ir būtent jis man papasakojo, kas iš tikrųjų buvo mano šeima. Bet apie tai aš papasakosiu daug vėliau.

O kol kas grįžkime į 1927 metus pas geriausios sielos žmones — Anną ir Vasilijų Serioginus, kurie gyveno tikrai vienu rūpesčiu — ištesėti mirusiems draugams duotą žodį ir bet kokia kaina išvežti mažąjį Vasiliuką iš tos „Dievo ir žmonių prakeiktos“

žemės į nors kiek saugesnę vietą, o vėliau pabandyti išpildyti savo pažadus ir pristatyti jį į tolimą ir jiems visiškai nežinomą Prancūziją... Taip jie pradėjo savo nelengvą kelionę ir, pasinaudodami turimais ryšiais bei draugų pagalba, išvežė mano dar mažą tėtį į Permę, kur, kiek man žinoma, pragyveno keletą metų.

Dabar man tolimesnės Serioginų „klajonės“ visiškai nesuprantamos ir lyg tai nelogiškos, nes susidarė įspūdis, kad vietoj to, kad važiuotų tiesiai į paskirties vietą, SerioGINAI kažkokiais tai nesuprantamais „zigzagais“ suko po Rusiją. Bet, tikriausiai, tai buvo ne taip ir paprasta, kaip man šiandiena atrodo ir aš visiškai tikra, kad dėl jų keistų persikraustymų buvo tūkstančiai labai svarbių priežasčių...

Vėliau jų kelyje pasitaikė Maskva (kurioje gyveno kažkas iš Serioginų giminaičių), vėliau — Vologda, Tambovas, ir paskutinis prieš išvažiuojant iš gimtosios Rusijos buvo Taldomas, iš kurio (tiktai po ilgų ir labai nepaprastų penkiolikos metų po mano tėvo gimimo) jiems pagaliau pavyko prisikasti iki nepažįstamos gražuolės Lietuvos... kur buvo tik pusiaukelis iki tolimosios Prancūzijos...

(Aš labai dėkinga Rusijos Visuomeninio Judėjimo „Atgimimas“ Taldomo grupei „Aukso Amžius“ ir asmeniškai ponui Vitoldui Georgijevičiui Šlopakui už nelauktą ir labai mielą dovaną — suradimą faktų, patvirtinančių Serioginų šeimos gyvenimą Taldomo mieste nuo 1938 iki 1942 metų. Tais duomenimis jie gyveno adresu Kustarnaja 2a, netoli kurios, Vasilijus lankė vidurinę mokyklą. Anna Fiodorovna dirbo rajoninio laikraščio „Kolektyvinis darbas“ redakcijos mašiniste (dabar — „Zaria“), o Vasilijus Nikandrovičius buvo vietinio grūdų priėmimo punkto buhalteris. Štai tokią informaciją pasisekė surasti Judėjimo Taldomo grupės nariams, už ką jiems mano didžiausias dėkingumas!)

Manau, kad dėl to, kad išgyventų, savo ilgų klaidžiojimų metu, SerioGINAMS teko imtis bet kokio darbo. Laikai buvo rūstūs ir, natūralu, kad iš niekur jokios pagalbos jie sulaukti neturėjo jokios vilties. Puikus Obolenskių dvaras liko tolimoje ir laimingoje praeityje, kuris dabar atrodė tik kaip neišpasakytai graži pasaka... Realybė buvo žiauri ir, norom ar nenorom, su ja reikėjo skaitytis...

Tuo metu jau vyko kruvinasis antrasis pasaulinis karas. Kirsti sienas buvo labai ir labai nepaprasta.

*(Aš taip niekada ir nesužinojau, kas ir koku būdu padėjo jiems kirsti fronto liniją. Matyt kažkas iš tų trijų žmonių **kažkam tai buvo labai reikalingas**, kad jiems vis dėl to pasisekė tai padaryti... Ir aš taip pat visiškai tikra, kad jiems padėjo kažkas labai įtakingas ir stiprus, kitaip jiems niekaip nebūtų pasisekę pereiti sienos tokiu sudėtingu metu... Bet kaip aš vėliau bekamantinėjau savo vargšę kantriąją senelę, atsakymo į šį klausimą ji visada išvengdavo. Kaip bebūtų gaila, bet atsakymo į šį klausimą aš taip niekada ir nesužinojau).*

Vienai ar kitaip, jie vis dėl to atsidūrė nežinomoje Lietuvoje... Senelis (aš ir toliau jį taip vadinsiu, nes tik jį aš vadinau savo seneliu) stipriai susirgo ir jam laikinai teko sustoti Lietuvoje. Ir štai, tas trumpas sustojimas, galima sakyti, ir nulėmė jų tolesnį gyvenimą... O taip pat ir mano tėčio, ir visos jo šeimos gyvenimus.

Jie sustojo mažame Alytaus miestelyje (kad nereikėtų labai brangiai mokėti už būstą, nes tuo metu su finansais jiems buvo gana striuka). Ir štai, kol jie “žvalgėsi į šalis”, jie ir nepastebėjo, kaip buvo sužavėti gamtos grožiu, mažo miestelio jaukumu

ir žmonių šiluma, kas jau savaiame lyg tai kvietė nors trumpam čia pasilikti. O taip pat, nežiūrint to, kad tuo laiku Lietuva jau buvo po „rudojo maro“ padu, ji, vis dėl to, kažkoku būdu išsaugojo nepriklausomą ir karingą dvasią, kurios nesuspėjo išmušti net ir patys aršiausi komunizmo tarnai... Ir tai Serioginus dar traukė labiau, negu vietinės gamtos grožis ir žmonių svetingumas. Štai jie ir nusprendė „laikiniai“ pasilikti... kas gavosi — visam laikui... Tai buvo jau 1942 metai. Ir Serioginai matė, kai „rudasis“ nacionalinio socializmo aštuonkojis vis labiau savo čiuptuvais smaugė šalį, kurią jie taip pamilo... Perėję fronto liniją jie tikėjosi, kad iš Lietuvos galės pasiekti Prancūziją. Bet ir prie „rudojo maro“ durys Serioginams (taip pat ir mano tėvui) į „platusį pasaulį“ pasirodė uždarytos, ir šį kartą, visam laikui...

Bet gyvenimas tęsėsi... Ir Serioginai po truputį pradėjo įsikurti naujojoje vietoje. Kad turėtų lėšų pragyvenimui, jiems iš naujo reikėjo ieškotis darbo. Bet tai padaryti pasirodė ne taip ir sudėtinga — norintiems dirbti, darbščiojoje Lietuvoje visada atsirado vietos. Todėl labai greitai gyvenimas pradėjo tekėti įprasta jiems vaga ir atrodė — vėl viskas aplink buvo gera ir ramu...

Mano tėtis „laikiniai“ pradėjo lankyti rusišką mokyklą (*rusiškos ir lenkiškos mokyklos Lietuvoje nebuvo retenybė*), kuri jam labai patiko ir jis kategoriškai nenorėjo jos mesti, nes pastovūs klaidžijimai iš vienos vietos į kitą labai atsiliepė jo mokslams ir kas buvo dar svarbiau — neįmanoma buvo susirasti pastovių draugų, be kurių normaliam berniukui buvo labai sunku gyventi. Mano senelis susirado neblogą darbą ir turėjo galimybę per išeigines šiek tiek „palepinti“ sielą savo dievinamame kaimyniniame miške. O tuo metu mano senelė ant rankų turėjo savo mažą, neseniai gimusį, sūnelį ir svajono nors trumpam niekur nebesikraustyti, nes fiziškai jautėsi nelabai gerai ir, kaip visa jos šeima, jautėsi pavargusi nuo pastovių klajonių.

Nepastebimai pralėkė keletas metų. Karas seniai pasibaigė ir gyvenimas pradėjo visais atžvilgiais klostytis geriau. Mano tėtis visą laiką mokėsi puikiai ir mokytojai jam pranašavo aukso medalį (*kurį jis ir gavo pabaigęs tą pačią mokyklą*).

Mano senelė ramiai augino savo mažąjį sūnelį, o senelis pagaliau įgyvendino savo seną svajonę — galimybę kiekvieną dieną „visa galva pasinerti“ į taip pamėgtą Alytaus mišką.

Tokiu būdu visi vienaip ar kitaip buvo laimingi ir kol kas niekam nesinorėjo palikti šį iš tiesų „dievišką kempelį“ ir vėl leistis klaidžioti didžiausiais keliais. Jie nusprendė leisti tėčiui užbaigti taip pamėgtą mokyklą, o mažajam senelės sūnui Valerijui suteikti galimybę kaip galima didesniai užaugti, kad vėliau visi lengviau galėtų leistis į didelę ir ilgą kelionę.

Bet nepastebimai bėgo dienos, praėjo mėnesiai, keitėsi metai, o Serioginai, lyg tai užmiršę savo pažadus, vis dar gyveno toje pačioje vietoje, kas, žinoma, buvo netiesa, o tik, paprasčiausiai, buvo taip lengva priprasti prie minties, kad jiems, gal būt, jau niekada nepavyks išpildyti kunigaikštenei Elenai duoto žodžio... Visi Sibiro bausimai buvo praeityje, gyvenimas pasidarė kasdieniškai įprastas ir Serioginams kartais atrodė, kad to gal niekada ir nebuvo, lyg tai būtų prisisapnavę kažkokiam tai košmariskame sapne...

Virsdamas gražiu jaunu žmogumi Vasilijus augo ir vyriškėjo ir jį auginusiai „mamai“ vis labiau atrodė, kad jis jos gimdytas sūnus, nes ji iš tikrųjų jį labai mylėjo

ir, kaip sakoma, negailėjo jam širdies. Mano tėtis ją vadino *mama*, nes tiesos apie savo gimimą kol kas jis (bendru sutarimu) nežinojo, ir, atitinkami, jis ją mylėjo taip pat labai stipriai, kaip būtų mylėjęs savo tikrą motiną. Tai lietė ir senelį, kurį jis vadino savo *tėvu* ir kurį taip pat iš visos širdies mylėjo.

Taip viskas pamažu ir susistygavo, ir tik retkarčiais prasprūsdavusios užuominos apie tolimąją Prancūziją buvo vis retesnės ir retesnės, kol vieną gražią dieną nenutilo visam laikui. Nebuvo jokios vilties iki ten nusigauti ir, matyt, Serioginai nusprendė, kad bus geriau, jeigu tos žaizdos daugiau niekas nebedirgins...

Mano tėtis tuo laiku jau baigė mokyklą, ir kaip jam pranašavo — aukso medaliu ir įstojo neakivaizdžiai mokytis į literatūrinį institutą. Kad padėtų šeimai, jis dirbo žurnalistu laikraštyje „Izvestija“, o laisvu nuo darbo laiku rašė pjeses Rusų dramos teatrui Lietuvoje.

Viskas buvo lyg ir gerai, išskyrus vieną, gana skausmingą problemą — tai, kad tėtis buvo puikus oratorius (*kam iš tiesų, jau ir **mano** atmintyje išliko, jis turėjo didelį talentą!*), jo nepalikto ramybėje mūsų miesto komjaunimo komitetas, norėdamas jį gauti savo sekretoriumi. Tėtis priešinosi iš visų jėgų, nes (net nežinodamas apie savo praeitį, apie kurią Serioginai nesiryžo jam papasakoti) jis iš visų jėgų nekentė revoliucijos ir komunizmo, kartu su visomis to „mokymo“ pasekmėmis ir jokių „simpatijų“ tai sistemai nejautė... Natūralu, kad mokykloje jis buvo pionierius ir komjaunuolis, nes be to apie stojimą į jokią institutą galima buvo ir nesvajoti, bet eiti toliau tuo keliu jis kategoriškai nenorėjo. O taip pat buvo ir dar vienas faktas, kuris tėčiui įvardavo tikrą siaubą — tai dalyvavimas baudžiamosiose ekspedicijose prieš taip vadinamus „miško brolius“, kurie buvo ne kas kitas, o tokie patys jaunuoliai, kaip ir tėtis, kurie buvo „išbuožintų“ tėvų vaikai ir kurie slėpėsi miškuose, kad juos neišvežtų į tolimą ir juos taip bauginantį Sibirą.

Per keletą metų po Tarybų valdžios atėjimo, Lietuvoje neliko šeimos, iš kurios į Sibirą nebūtų išvežtas bent vienas šeimos narys, o labai tankiai buvo išvežta ir visa šeima. Lietuva buvo nedidelė, bet labai turtinga šalis, turinti puikiai sutvarkytą ūkį, didžiules fermas, kurių šeimininkus vėliau pavadino „buožėmis“ ir ta pati tarybinė valdžia pradėjo juos aktyviai „išbuožinti“... Ir būtent į tokias „baudžiamąsias ekspedicijas“, kad parodyti „užkrečiantį pavyzdį“, buvo atrenkami geriausi komjaunuoliai... Tai buvo tų pačių „miško brolių“ draugai ir pažįstami, kurie kartu ėjo į vienas ir tas pačias mokyklas, kartu žaidė, kartu su merginomis ėjo į šokius... Ir štai dabar, kažkieno beprotišku įsakymu, staiga kažkodėl tai jie pasidarė priešais ir turėjo vienas kitą naikinti...

Po dviejų tokių žygių, kur, po antrojo, iš dvidešimties išėjusių vaikinių, gyvi grįžo tik dviese (tėtis buvo vienas iš tų dviejų), jis beveik iki mirties nusigėrė, o sekantį rytą parašė pareiškimą, kuriame kategoriškai atsisakė ateityje dalyvauti panašaus pobūdžio „renginiuose“. Po tokio pareiškimo pirmuoju „malonumu“ buvo darbo pradžiam, kuris tuo laiku jam buvo „mirtinai“ reikalingas. Bet tai, kad tėtis iš tikrųjų buvo talentingas žurnalistas, jam iš karto darbą pasiūlė kitas laikraštis — „Kauno Tiesa“ — iš gretimo miesto. Bet ilgai, kaip bebūtų gaila, ten dirbti taip pat neteko, nes priežastis buvo labai paprasta, trumputis skambutis „iš viršaus“... kuris per akimirką atėmė iš tėčio ką tik gautą darbą. Ir tėtis eilinį kartą buvo mandagiai išprašytas

už durų. Taip prasidėjo jo ilgų metų karas už savo asmens laisvę, kurį puikiai prisimenu jau ir aš.

Iš pradžių jis buvo komjaunimo sekretorius, iš kur jis keletą kartų buvo išėjęs „**savo noru**“ ir sugriždavo jau **svetimu** noru. Vėliau buvo komunistų partijos nariu, iš kurios taip pat keletą kartų su „dideliais trenksmais“ buvo išmetamas ir tuoj pat priimamas atgal, nes, vėl gi, tuo metu Lietuvoje buvo ne taip jau daug tokio lygio, puikaus išsilavinimo, rusakalbių žmonių. O tėtis, kaip jau buvau minėjusi, buvo puikus lektorius ir jį su malonumu kviesdavo į įvairius miestus. Tiktai ten, toli nuo savo „darbdavių“, jis jau vėl skaitė savo lekcijas **ne visiškai apie tai**, apie ką jie norėjo ir visą laiką sulaukdavo tų pačių problemų, nuo kurių ir prasidėjo visa ta „košė“...

*Aš prisimenu, kaip vienu metu (Andropovo valdymo metais), kai aš jau buvau jauna moteris, mūsų vaikinams buvo kategoriškai draudžiama nešioti ilgus plaukus, kas skaitėsi „kapitalistinė propaganda“ ir (kaip keistai šiandiena tai atrodytų!) milicija turėjo teisę tiesiog gatvėje sulaukyti ilgus plaukus nešiojančius vaikus ir **prievarta juos nukirpti**. Tai atsitiko po to, kai vienas jaunas vaikas (jį vadino Kalanta) gyvas susidegino antro pagal dydį Lietuvos miesto Kauno centrinėje aikštėje (būtent ten tuo metu dirbo mano tėvai). Tai buvo jo protestas prieš asmens laisvės suvaržymus, kas labai išgąsdino tuometinius komunistinius vadovus ir jie įvedė „sustiprintas priemones“ kovoje su „terorizmu“, tarp kurių buvo ir pačios kvailiausios „priemonės“, kurios tik sustiprino tuo metu Lietuvoje gyvenusių normalių žmonių nepasitenkinimą...*

*Mano tėtis, kaip **laisvasis menininkas**, kuriuo, pakeitęs per tą laiką keletą kartų savo profesiją, jis tada buvo, ateidavo į partinius susirinkimus su ilgiausiais plaukais (kurie, reikia pripažinti, pas jį buvo nuostabūs!), kurie labai siutino jo partinius viršininkus ir už tai jis jau **trečią kartą** buvo išmestas iš partijos ir į kurią po kurio laiko, vėl gi, ne savo valia atgal „įstojo“... Tų įvykių liudininke buvau aš pati ir kai jo paklausiau, kam jam reikia pastoviai „ieškoti nemalonumų“, jis ramiai atsakė:*

*— Tai — **mano** gyvenimas, ir jis priklauso **man**. Ir **tiktai aš pats** atsakau už tai, kaip aš noriu jį nugyventi. Ir niekas šioje žemėje neturi teisės primesti man svetimos nuomonės, kuria aš **netikiu** ir **tikėti nenoriu**, nes manau, kad tai **melas**.*

*Būtent tokiu aš prisimenu savo tėtį. Ir būtent tas jo **įsitikinimas, kad tik jis pats turi visas teises į asmeninį gyvenimą**, tūkstančius kartų man padėjo išgyventi pačiomis sunkiausiomis mano gyvenimo aplinkybėmis. Jis beprotiškai, kartais net maniakiškai, mylėjo gyvenimą! Ir nežiūrint to, jis niekada nebūtų sutikęs padaryti niekšybės, net jeigu nuo to būtų priklausiusi jo paties gyvybė.*

Štai taip, iš vienos pusės kovojant už savo „laisvę“, o iš kitos — kuriant puikius eilėraščius ir svajojant apie „žygdarbius“ (iki pat savo mirties mano tėtis buvo nepataisomu romantiku!), leido dienas Lietuvoje jaunasis Vasilijus Serioginas... kuris vis dar neturėjo supratimo, kuo jis buvo iš tikrųjų ir jeigu neskaitysim „vietinės valdžios pasikandžiojimų“, buvo beveik visiškai laimingu jaunu žmogumi. „Širdies Damos“ kol kas jis neturėjo ir tai, matyt, buvo galima paaiškinti tuo, kad jis ištiesas dienas dirbo, arba tuo, kad jis neturėjo tos „**vienintelės ir tikrosios**“, kurios kol kas tėčiui nepavyko sutikti...

Bet, pagaliau, kartą likimas matyt nusprendė, kad gana jam „viengungiauti“ ir jo

gyvenimo ratą pasuko „moteriško žavesio“ keliu, kuris ir nuvedė jį pas tą „vienintelę ir tikrąją“, kurios tėtis taip kantriai laukė.■

Ją vadino Anna (arba lietuviškai — Ona) ir, pasirodo, kad ji buvo geriausio tėčio draugo Jono (rusiškai – Ivano) Žukausko sesuo, pas kurį tą „lemtingą“ dieną tėtis buvo pakviestas velykinių pusryčių. Pas savo draugą tėtis svečiavosi keletą kartų, bet dėl keistų likimo kaprizų, su jo seserimi keliai kol kas nesusikirsdavo. Ir jis tikrai nesitikėjo, kad tą gražų pavasarišką velykinį rytą ten jo lauks toks pritrenkiantis siurprizas...

Duris jam atidarė rudaakė juodaplaukė mergina, kuri per tą trumpą akimirką sugebėjo pavergti tėčio romantišką širdį visam likusiam gyvenimui...

Žvaigždutė

*Sniegas ir šaltukas ten, kur aš gimiau,
Ežerų melsvumas šalyje, kur augai...
Aš vaikystėje žvaigždutę pamilau,
Tyrą, kaip ta rytmečio rasa.*

*Gal liūdesio, o gal ir darganotą dieną,
Paporinęs aš jai mergaitiškas svajas,
Kaip savo draugę tų pat metų
Žvaigždutę pamilai ir tu?..*

*Ar lietus lijo, ar pūga laukuos siautėjo,
Vėlaisiais vakarais aš su tavimi,
Dar nieko nežinodami apie viens kitą,
Gėrėjomės mes savo žvaigždute.*

*Visų geriausia danguje ji buvo,
Ryškiausia iš visų, šviesiausia ir aiškiausia...
Ir ką tik bedaryčiau ir kur tik aš bebūčiau,
Niekada nepamiršau aš jos.*

*Visur jos spinduliuojanti ugnelė
Viltiniai šildė mano kraują.
Jauną, neliestą ir tyrą
Tau meilę savąją nešiau...*

*Apie tave man žvaigždės dainėles dainavo,
Dienomis ir naktimis į tolumą viliojo...
O pavasarišką vakarą, balandy,
Prie manojų langelio pasibeldė.*

Tave aš tylutėliai už pečių apkabinau,

Ir besišypsodamas širdingai pasakiau:

*„Šio susitikimo aš ne veltui laukiau,
Mylimiausioji žvaigždute tu mana“...*

Mamą visiškai pavergė tėčio eilės... O jis jai rašė labai daug ir kiekvieną dieną atnešdavo jai į darbą kartu su jo paties ranka nupieštais plakatais (tėtis nuostabiai piešė), kuriuos jis ištiesdavo tiesiai ant jos darbo stalo ir ant kurių, tarp daugybės nupieštų įvairiausių gėlių, didelėmis raidėmis būdavo užrašyta: „Annuška, mano žvaigždute, aš tave myliu!“. Ir kokia gi mergina galėjo tai ilgai ištvirti ir nepasiduoti?.. Jie daugiau nebeišsiskyrė... Kad pabūtų kartu, naudojosi kiekviena laisva minute, lyg tai kas nors būtų galėjęs tą laimę iš jų atimti. Kartu eidavo į kiną ir į šokius (ką abu labai mėgo), vaikščiodavo po nuostabų Alytaus miesto parką, kol vieną gražią dieną nusprendė, kad gana pasimatymų ir kad jau laikas į gyvenimą pažvelgti šiek tiek rimčiau. Labai greitai jie susituokė. Bet apie tai žinojo tik tėčio draugas (mamos jaunesnysis brolis Jonas), nes nė iš mamos pusės, nė iš tėčio giminaičių pusės didelio susižavėjimo ši santuoka nesukėlė...

Mamos tėvai jai į jaunikius buvo numatę turtingą kaimyną – mokytoją, kuris jiems labai patiko ir kuris, jų manymu, jai puikiai „tiko“, o tėčio šeimoje tuo metu buvo ne iki „vestuvių“, nes tuo metu senelį, kaip „kilmingųjų pagalbinką“, uždarė į kalėjimą (kuo, tikriausiai, bandė „palaužti“ aršiai besipriešinantį tėtį), o senelė nuo nervinio sukrėtimo pakliuvo į ligoninę ir buvo labai silpna. Tėtis buvo likęs vienas su mažu broliuku ant rankų ir privalėjo vienas prižiūrėti visą namų ūkį, kas buvo labai nelengva, nes Serioginai tuo metu gyveno dideliame dviejų aukštų name (kuriame vėliau gyvenau ir aš) su didžiuliu senu sodu aplink. Ir natūralu, kad toks namų ūkis reikalavo geros priežiūros...

Taip praėjo trys ilgi mėnesiai, o jau vedę, mano tėtis ir mama dar vis vaikščiojo į pasimatymus, kol kartą mama visai atsitiktinai neužėjo pas tėtį į namus ir ten pamatė gana jaudinantį vaizdelį... Virtuvėje tėtis stovėjo prie krosnies ir nelaimingu veidu „papildė“ beviltiškai augantį puodų kalną su manų koše, kurią tuo momentu virė savo mažajam broliukui. Bet tos „nelaimingos“ košės kažkodėl buvo vis daugiau ir daugiau ir vargšas tėtis niekaip negalėjo suprasti, kas vyksta... Kad neižeistų nesėkmingo „virėjo“ ir iš visų jėgų stengdamasi sulaikyti šypsena, atsiraitojusi rankoves mama tuoj pat pradėjo tvarkyti visą tą „įsisenėjusią namų betvarkę“, pirmiausiai pradėdama vaduoti piktai šnypščiančią krosnį nuo visiškai ją okupavusių ir „koše perpildytų“ puodų... Žinoma, po tokio „avarinio įvykio“ mama nebegalėjo toliau ramiai stebėti tokį „širdį veriantį“ vyrišką bejėgiškumą ir nusprendė nedelsiant persikraustyti į tą jai dar visiškai svetimą ir nepažįstamą teritoriją... Ir nors tuo metu jai pačiai buvo nelengva — ji dirbo pašte (kad pati save išlaikytų), o vakarais lankė paruošiamuosius kursus, kad galėtų įstoti į medicinos mokyklą, ji visas savo likusias jėgas atidavė savo iki begalybės iškankintam mylimam vyrui ir jo šeimai. Namas iš karto atgijo. Virtuvėje svaiginančiai pakvipo skaniais lietuviškais „cepelinais“, kuriuos labai pamėgo tėčio mažasis broliukas ir lygiai taip pat, kaip ir ilgą laiką valgęs tik „sausą davinį“ mano tėtis, jais persivalgydavo beveik iki „nesveikos“ ribos. Viskas, pasidarė daugiau ar mažiau normalu, išskyrus mano senelį ir senelę, dėl kurių mano tėtis labai

pergyveno ir jų nuoširdžiai labai ilgėjosi. Bet už tai dabar jis turėjo jauną ir gražią žmoną, kuri kaip mokėdama stengėsi užpildyti jo laikiną praradimą ir žiūrint į besišypsantį ir laimingą tėčio veidą, matėsi, kad jai tas sekėsi visai neblogai.

Tėčio broliukas labai greitai priprato prie naujosios tetos ir kaip uodega sekio-davo paskui ją, tikėdamasis gauti ko nors skanaus, arba nors kokią gražią „vakarinę pasaką“, kurių daugybę mama jam sekėdavo kiekvieną vakarą prieš miegą.

Ramiai, besirūpinant kasdieniais reikalais, bėgo dienos, o po jų ir mėnesiai. Senelė tuo metu jau grįžo iš ligoninės, ir savo didžiai nuostabai, namuose rado „naujai iškeptą“ marčią... Ir todėl, kad jau buvo per vėlu ką nors keisti, jos, paprasčiausiai, pasistengė gerai viena kitą pažinti ir išvengti nepageidautinų konfliktų (kurie būtinai atsiranda bet kokių atveju, kai žmonės taip artimai bendrauja). Tiksliau sakant, jos, pasistengusios apeiti bet kokius „povandeninius rifus“, viena prie kitos „prisitrynė... Man visada buvo gaila, kad mama su senele niekad viena kitos iš tikrųjų nepamilo... Jos abi buvo (tiksliau, mama vis dar yra) puikūs žmonės ir aš abi jas labai mylėjau. Bet, jeigu senelė visą savo kartu pragyventą gyvenimą stengėsi kažkaip prie mamos prisitaikyti, tai mama — atvirkščiai, senelės gyvenimo pabaigoje kartais net per daug atvirai parodydavo savo susierzinimą, kas mane labai liūdindavo, nes aš buvau labai prie abiejų prisirišusi ir labai nenorėjau, kaip sakoma, atsidurti „tarp dviejų ugnių“ arba nenoromis palaikyti kurią nors pusę. Aš taip niekada ir neįstengiau suprasti, kas iššaukdavo tarp tų dviejų pasakiškų moterų tą pastovų „tylųjį“ karą, bet, matyt, dėl to buvo kažkokios labai svarios priežastys, arba, gal būt, mano vargšės senelė ir mama, paprasčiausiai, iš tikrųjų buvo „nesuderinamos“, kaip kad dažnai būna su kartu gyvenančiais svetimais žmonėmis. Vienaip ar kitaip, man buvo labai gaila, nes tai buvo labai draugiška ir patikima šeima, kurioje vienas už kitą stovėjo mūru ir kiekvieną nemalonumą ar nelaimę kartu pergyvendavo.

Bet sugrįžkime į tas dienas, kada viskas tik prasidėjo ir kada kiekvienas šios naujos šeimos narys nuoširdžiai stengėsi „gyventi draugiškai“ ir nesudaryti kitiems jokių kliūčių... Senelis jau taip pat buvo namuose, bet, visų likusiųjų gailėsčiui, jo sveikata po nelaisvėje praleistų dienų labai pablogėjo. Sunkios Sibire praleistos dienos ir visi ilgi Serioginų blaškymaisi po nepažįstamus miestus, matyt, nepagailėjo vargšo senelio iškankintos širdelės — jam prasidėjo pasikartojantys mikrofarktai...

Mama su juo labai susidraugavo ir kaip galėdama stengėsi jam padėti užmiršti visus nemalonumus, nors ir jai pačiai laikai buvo ne patys geriausi. Paskutiniaisiais mėnesiais ji sugebėjo išlaikyti paruošiamuosius ir stojamuosius egzaminus į medicinos institutą. Bet, kaip bebūtų gaila, jos senai svajonei nebuvo lemta išsipildyti dėl tos paprastos priežasties, kad tuo metu Lietuvoje už institutą dar reikėjo mokėti, o mamos šeimai (kurioje buvo devyni vaikai) nepakako finansų... Tais pačiais metais nuo prieš keletą metų patirto stipraus nervinio sukretimo mirė jos dar visai jauna mama — mano senelė iš mamos pusės, kurios aš taip pat niekada nemačiau. Ji susirgo karo metais tą dieną, kai sužinojo, kad pionierių stovyklą, kuri buvo pajūrio mieste Palangoje, stipriai bombardavo, o visi išlikę vaikai buvo nežinoma kryptimi išvežti... O tarp tų vaikų buvo jos sūnus, pats mažiausias ir mylimiausias iš visų devynių vaikų. Po keleto metų jis sugrįžo, bet tai senelei, kaip bebūtų gaila, jau nebepadėjo. Ir pirmisiais mano mamos ir tėčio gyvenimo metais ji tyliai užgeso... Pas mamos tėtį —

mano senelį — ant rankų liko didelė šeima, iš kurios tik viena tėčio sesuo — Domi- celė — tuo metu jau buvo ištekėjusi. O senelis, kaip bebūtų gaila, buvo absoliučiai katastrofiškas „verslininkas“... Ir labai greitai jo vilnų verpimo fabrikas, kurį jis sene- lės „lengvos rankos dėka“ valdė, buvo parduotas už skolas, o senelės tėvai daugiau padėti jam nebenorėjo, nes tai jau buvo trečias kartas, kada senelis viską, kas jiems buvo padovanota, prarasdavo.

Mano senelė (mamos mama) buvo kilusi iš labai turtingos Lietuvos dvarininkų Mitrulevičių šeimos, pas kuriuos net ir po išbuožinimo liko daug žemės. Todėl, kai mano senelė (prieš tėvų valią) ištekėjo už senelio, kuris nieko neturėjo, jos tėvai (kad nepasiukšlintų) padovanojo jiems didelį ūkį ir gražų, erdvų namą... kurį po kiek lai- ko senelis, jo didžiulių „komercinių“ sugebėjimų dėka, prarado. Bet tai, kad tuo laiku pas juos jau buvo penki vaikai, tai, žinoma, senelės tėvai negalėjo būti nuošalyje ir atidavė jiems antrą ūkį, tik jau su šiek tiek mažesniu ir ne tokiu gražiu namu. Ir vėl gi, apgailėstaujant visai šeimai, labai greitai antrosios „dovanos“ taip pat nebeliko... Se- kančia ir paskutine mano senelės tėvų pagalba buvo mažas vilnų verpimo fabrikas, kuris buvo labai gerai įrengtas ir teisingai jį naudojant, galėjo duoti didelį pelną, kas galėjo užtikrinti visos senelės šeimos sotų gyvenimą. Bet senelis po pergyventų gy- venimiškų sukrėtimų tuo laiku jau gerokai mėgavosi „stipriaisiais“ gėrimais ir visiško šeimos turto praradimo nereikėjo ilgai laukti...

Būtent toks nemokšiškas mano senelio „ūkininkavimas“ ir įstūmė visą šeimą į tokią sunkią finansinę padėtį, kada jau visi vaikai, nebegalvodami apie mokslus aukš- tosiose mokyklose ar institutuose, privalėjo dirbti ir išlaikyti patys save. Ir būtent to- dėl, palaidojusi visas savo viltis vieną gražią dieną tapti gydytoja, mano mama daug nesirinkdama pradėjo dirbti pašte, nes, paprasčiausiai, tuo momentu ten atsidaro laisva vieta.

Taip, be ypatingų (gerų ar blogų) „nuotykių“ ir kasdieniškose rūpesčiuose, kurių laiką tekėjo jaunos ir „senos“ SerioGINŲ šeimos gyvenimas.

Praėjo beveik metai. Mama laukėsi ir jau-jau laukė pirmagimio. Tėtis iš laimės tiesiog „skraidė“, kad pas jį **būtinai** bus sūnus. Ir jis buvo teisus — jiems iš tikrųjų gimė berniukas... Bet tokiomis baisiomis aplinkybėmis, kad to neįmanoma nusakyti turint ir pačią nesveikiausią vaizduotę...

Mamą išvežė į ligoninę tiesiog prieš pat naujuosius metus, vieną iš kalėdinių dienų. Namuose, žinoma, visi jaudinosi, bet niekas nesitikėjo jokių negatyvių padari- nių, nes mama buvo jauna, stipri moteris, turinti treniruotą sportininkės kūną (ji nuo vaikystės užsiiminėjo gimnastika) ir, visų supratimu, gimdymas turėjo būti be komp- likacijų. Bet kažkam ten, „aukštai“, dėl kažkokių mums neaiškių priežasčių, matyt nesinorėjo, kad mamai gimtų vaikutis... Ir tai, apie ką aš toliau papasakosiu, netelpa į jokus žmogiškus arba gydytojų priesaikos ar garbės rėmus. Tą naktį budėjęs gydyto- jas Remeika pamatęs, kad mamai gimdymas „sutriko“ ir jai darosi vis sunkiau, nusp- rendė iškviesti vyriausiąjį Alytaus ligoninės chirurgą Ingeliavičių... kurį tą naktį pri- siėjo ištraukti tiesiog iš už šventinio stalo. Žinoma, kad gydytojas buvo „ne visiškai blaivus“ ir skubotai apžiūrėjęs mamą iš karto pasakė: „Pjauti!“; nes, matyt, labai no- rėjo kuo greičiau grįžti prie palikto „stalo“. Niekas iš gydytojų, matyt, nenorėjo jam prieštarauti ir mamą tuoj pat paruošė operacijai. Ir štai čia prasidėjo patys „įdomu-

mai“, nuo kurių, šiandien klausantis mamos pasakojimų, mano ilgi plaukai pasistojo piestu...

Ingeliavičius pradėjo operaciją ir perpjovęs mamą... paliko ją ant operacinio stalo!.. Mama buvo „po narkoze“ ir nežinojo, kas aplink ją darėsi. Bet, kaip vėliau papasakojo operacijoje dalyvavusi medicinos sesuo, gydytojas buvo „**skubiai**“ iškviestas į kažkokį tai „ekstra“ atvejį ir, palikęs perpjautą mamą ant operacinio stalo, pranyko... Klausimas, koks gi chirurgui gali būti **didesnis „ekstra“ atvejis, negu dvi gyvybės, kurios visiškai nuo jo priklausė ir taip neatsakingai buvo paliktos likimo valiai?!** Bet tai buvo dar ne viskas. Tiesiog po keleto sekundžių iš operacinės buvo iškviesta medicinos sesuo, kuri asistavo operacijai, nes ji lyg tai „privalejo“ padėti chirurgui. O kai ji **kategoriškai atsisakė**, pasakydama, kad pas ją ant stalo guli „perpjautas“ žmogus, jai atsakė, kad jie **greitai ten atsiųs „kažką kitą“**. Be niekas, kaip bebūtų gaila, ten neatėjo...

Mama prabudo nuo žvėriško skausmo ir staiga pasisukusi, nukrito nuo operacinio stalo ir nuo skausminio šoko prarado sąmonę. Kada pagaliau ta pati operacinės medicinos sesuo grįžo iš ten, kur ją buvo pasiuntę ir užėjo į operacinę patikrinti, ar ten viskas tvarkoje, ji nuo patirto šoko sustingo — paplūdusi kraujuose mama gulėjo ant grindų su į išore iškritusiu vaiku... Naujagimis buvo miręs, mama taip pat merdėjo...

Tai buvo kraupus nusikaltimas. Tai buvo pati tikriausia **žmogžudystė**, už kurią **privalejo** atsakyti tie, kurie tai suorganizavo. Bet tai buvo visiškai neįtikėtina — kaip tik mano tėtis ir jo šeima neįstengė patraukti atsakomybėn chirurgą Ingeliavičių, jiems nieko nesigavo. Ligoninėje pasakė, kad tai nebuvo jo kaltė, nes jis buvo iškviestas į „ekstra operaciją“ toje pačioje ligoninėje. Tai buvo absurdas. Bet kiek tėtis bekovojo, viskas buvo veltui. Galų gale, paprašytas mamos, jis „žudikus“ paliko ramybėje džiaugdamasis tiktai tuo, kad mama vis dėl to liko gyva. Bet „gyva“, kaip bebūtų gaila, ji buvo dar labai ir labai ne greitai... Kada jai tuoj pat padarė antrą operaciją (jau tam, kad išgelbėtų **jos** gyvybę), niekas visoje ligoninėje nedavė ir vieno procento, kad mama liks gyva. Ją visus tris mėnesius laikė su lašeline, daugybę kartų perpylė kraują (mama iki šiol saugo visą sąrašą žmonių, kurie jai davė kraujo). Bet geriau jai niekaip nebuvo. Tada nusivylę gydytojai nusprendė ją išrašyti į namus paaiškinę, kad jie „tikisi“, kad „namų aplinkoje ji greičiau atsigaus“!.. Tai vėl buvo eilinis absurdas, bet prisikankinęs tėtis buvo pasiryžęs viskam, kad tik dar nors kartą pamatytų mamą gyvą, todėl ilgai nesipriešinęs, pasiėmė ją į namus.

Mama buvo tiek silpna, kad net ištikus tris mėnesius beveik negalėjo pati vaikščioti... Bandydami greičiau ją pastatyti ant kojų, Serioginai visaip ją slaugė, o tėtis, kai to reikėdavo, ją nešiodavo ant rankų, o kai pradėjo šviesti švelni pavasario saulutė, iš visų jėgų stengdamasis atgaivinti savo prigesusią žvaigždutę, jis valandomis su ja sėdėdavo po žydinčiomis vyšniomis...

Bet mamai tie švelnūs, krintantys vyšnių žiedų lapeliai primindavo tik tokį pat švelnų ir taip be laiko išskridusį, trapų vaikišką gyvenimą... Mintys apie tai, kad ji net nespėjo savo mažylio nei pamatyti, nei palaidoti, degino jos iškankintą sielą ir ji dėl to niekaip negalėjo sau atleisti. Ir, galų gale, visas tas skausmas virto jos pačia tikraja depresija...

Nežiūrint į tai, kad tėtį vis dar tebesmaugė jį užgriuvęs praradimas ir jis niekaip negalėjo išsikapstyti iš tos „nusivylimo salos“, į kurią jį ir išmetė ta nelaimė, visa Serrioginų šeima stengėsi vengti kalbų apie įvykį... Tikriausiai nėra pasaulyje nieko baisnesnio, kaip laidoti savo vaiką... O tėčiui tai reikėjo padaryti **vienam**... Vienam laidoti savo mažąjį sūnelį, kurį jis, dar jo net nepažinojęs, jau spėjo taip labai pamilti...

Aš iki šiol be ašarų negaliu skaityti tų liūdnujų ir šviesių eilučių, kurias tėtis, žinodamas, kad jau niekada negalės jam apie tai **pasakyti**, parašė savo mažajam sūneliui...

Sūneliui

*Šviesiaaki, tu mano sūneli!
Džiaugsme, vilties spindulėli!
Neišeiki, mano mielas,
Nepaliki manęs!*

*Stokis, ištiesk rankutes,
Atmerki savo akytes,
Mielas tu mano sūneli,
Sūnaitėli tu mano puikus.*

*Stokis, pažvelki, klausykis
Kaip mums paukšteliai giedoja,
Kaip ir gėlytės beauštant
Rasą gegužio ragauja.*

*Stokis, pažvelki, mielas,
Mirtis tavęs dar palauks!
Matai? — Net ant kapelių
Saulėtas gegužis gyvena!*

*Liepsnoja gėlytėmis
Netgi žemelė kapelių...
Taigi kodėl taip trumpai
Tu gyvenai, mano sūneli?*

*Šviesiaaki, tu mano sūneli!
Džiaugsme, vilties spindulėli!
Neišeiki, mano mielas,
Nepaliki manęs!*

Jis pats parinkęs vardą, nes mama buvo ligoninėje ir su niekuo negalėdamas pasitarti, pavadino jį Aleksandru. O kai senelė pasisiūlė padėti palaidoti mažylį, tėtis kategoriškai atsisakė. Jis nuo pradžios iki pabaigos viską padarė pats ir aš net įsivaizduoti negaliu, kiek jam, laidojant savo pirmagimį sūnų ir tuo pačiu metu žinant, kad

ligoninėje miršta jo karštai mylima žmona, teko iškęsti skausmo... Bet tėtis visa tai atlaikė be jokio priekaišto žodžio kam nors ir tik vienintelio, ko jis meldė, tai, kad sugrižtų pas jį jo mylimiausioji Annuška, kol šis žiaurus smūgis galutinai jos nepalaužė ir kol ant jos iškankintų smegenų nenusileido naktis...

Kai pagaliau mama sugrižo, jis buvo bejėgis jai kaip nors padėti ir visiškai neišmanė, kaip vis dėl to išplėsti ją iš tos kraupios, „mirtinos“ padėties...

Mažojo Aleksandro mirtis giliai sukrėtė visą Serioginų šeimą. Atrodė, kad jau niekada į tą liūdną namą nebesugrįš saulės šviesa ir niekada ten nebeskambės juokas... Mama vis dar buvo „kaip užmušta“. Ir nors jos jaunas kūnas paklusdamas gamtos dėsniams pradėjo vis labiau ir labiau tvirtėti, bet jos sužeista siela, nepaisant visų tėčio pastangų, kaip išskridęs paukštis vis dar buvo toli ir, giliai nugrimzdęs į skausmų jūrą, neskubėjo iš ten sugrižti...

Bet greitai, po kokių šešių mėnesių, juos pasiekė gera žinia — mama vėl laukėsi... Tėtis iš pradžių persigando, bet matydamas, kad mama staiga pradėjo atgyti, ryžosi rizikuoti ir dabar visi su didžiausiu nekantrumu laukė antrojo vaikučio... Šį kartą visi buvo labai atsargūs ir stengėsi apsaugoti mamą nuo bet kokių nepageidautinų netikėtumų. Bet, kaip bebūtų gaila, nelaimei, matyt, patiko tos svetingos durys... Ir ji pasibeldė vėl...

Žinodami liūdną pirmojo mamos nėštumo istoriją ir bijodami, kad vėl kas nors neatsitiktų „ne taip“, išsigandę gydytojai nusprendė daryti „cezario pjūvį“ dar iki to, kol neprasidėjo sąrėmiai (!). Ir, matyt, padarė tai per daug anksti... Vienaip ar kitaip, gimė mergaitė, kurią pavadino Marijana. Bet pragyventi, kaip bebūtų gaila, jai pasisekė labai neilgai — po trijų dienų ta trapi ir vos prasiskleidusi gyvybė dėl niekam nežinomų priežasčių nutrūko...

Atsirado kraupi nuojauta, kad kažkam **labai nesinori, kad mama iš vis gimdytų...** Ir nors pagal savo prigimtį ir genetiką ji buvo stipri ir absoliučiai tinkama vaikų gimdymui moteris, ji jau bijojo net ir pagalvoti apie tokios žiaurios praktikos kartojimą dar kartą...

Bet žmogus — nuostabai **stiprus** tvarinys ir pajėgus išverti daug daugiau, negu pats gali įsivaizduoti... Na, o skausmas, nors ir pats baisiausias (jeigu tik jis iš karto nesuplėšo širdies), išstumtas kiekviename iš mūsų amžinai gyvenančios vilties, matyt, kada nors atbunka. Štai todėl, lygiai po metų, labai lengvai ir be jokių komplikacijų, ankstų gruodžio rytą Serioginams gimė dar viena duktė, ir ta laimingą dukterimi buvau aš... Bet... ir tas gimdymas tikriausiai būtų pasibaigęs ne taip laimingai, jeigu ir toliau viskas būtų vykę pagal iš anksto paruoštą mūsų „mielaširdingų“ gydytojų planą... Dar iki to, kol nebuvo prasidėję sąrėmiai, šaltą gruodžio rytą mamą išvežė į ligoninę tam, kad „būti tikriems“, kad „*nieko blogo*“ *neatsitiks*(!!!)... Niekaip negalėdamas nusiraminti ir labai susinervinęs dėl „blogą lemiančios nuojautos“, tėtis blaškėsi ligoninės koridoriais, nes žinojo, kad abipusiu susitarimu, mama tai darė **paskutinį kartą** ir jeigu su vaikeliu ir šį kartą kas nors atsitiks, — reiškia, jiems jau niekada nebebus lemta pamatyti savo vaikų... Sprendimas buvo sunkus, bet tėtis pasirinko geriau matyti jeigu ne vaikus, tai nors gyvą savo mieliausiąją „žvaigždutę“, o ne palaidoti visą savo šeimą net dorai ir nesupratęs, ką gi iš tikrųjų reiškia — **jo šeima...**

Tėčio didžiausiam nusivylimui, mamą patikrinti atėjo tas pats gydytojas Ingeliavičius, kuris vis dar buvo vyriausiasis chirurgas, o išvengti jo „padidinto“ dėmesio, buvo labai ir labai sudėtinga... „Atidžiai“ apžiūrėjęs mamą, Ingeliavičius pareiškė, kad ateis 6 valandą ryto daryti mamai eilinį „cezario pjūvį“, po ko vargšą tėtį vos neištiko širdies smūgis...

Bet apie penktą ryto pas mamą atėjo labai maloni jauna akušerė ir didžiai nustebindama mamą, linksmai pasakė:

— Na, ruoškis, tuojau gimdysime!

Kai persigandusi mama paklausė — o kaip gi gydytojas? Moteris ramiai pažiūrėjusi jai į akis, švelniai atsakė, kad jos nuomone, mamai jau seniai laikas gimdyti gyvus vaikus... Ir, lyg ruošdama ją „greitam ir laimingam“ gimdymui, pradėjo lengvai ir atsargiai masažuoti mamos pilvą... Ir štai, nuo lengvos tos nuostabios akušerės rankos, apie šeštą ryto mama lengvai ir greitai pagimdė savo pirmąjį gyvą vaikutį, kuriuo, savo laimei, buvau aš.

— Na, pasižiūrėk į tą lėlytę, mama! — linksmai sušuko akušerė, atnešdama jau nupraustą ir švarutį, mažą, rėkiantį ryšulėlį. O mama, pamačiusi savo *gyvą ir sveiką* mažąją dukrele... iš džiaugsmo prarado sąmonę...

Kai lygiai šeštą ryto gydytojas Ingeliavičius atėjo į palatą, prieš jo akis atsivėrė nuostabus vaizdas — lovoje gulėjo labai laiminga pora — tai buvo mano mama ir aš, jos *gyva* naujagimė dukrytė... Bet, vietoj to, kad pasidžiaugtų tokia netikėtai laiminga pabaiga, gydytojas tiesiog įsiuto ir kaip kulka išlėkė iš palatos...

Mes taip niekada ir nesužinojome, **kas** vis dėl to **iš tikrųjų** vyko su visais gana „tragiškai nepaprastais“ mano iškankintos vargšės mamos gimdymais. Bet viena buvo iš tikrųjų aišku — kažkam labai nesinorėjo, kad nors vienas mamos vaikas *atsiras-tų šiame pasaulyje gyvas*. Bet, matyt, tas, kuris taip užtikrintai ir rimtai saugojo mane visą mano likusį gyvenimą, šį kartą nusprendė **neleisti** žūti Serioginų vaikui, nes kažkokiu tai būdu **žinojo**, kad šioje šeimoje jis bus paskutinis...

Štai taip, „su trukdžiais“ kažkada prasidėjo mano nepaprastas ir nuostabus gyvenimas, kurį dar iki mano gimimo jau tada man ruošė pakankamai sudėtingas ir nuspėjamas likimas...

O gal tai buvo kažkas, kas jau tada **žinojo**, kad mano gyvenimas bus **kam nors** ir **dėl ko nors** reikalingas ir tas kažkas labai pasistengė, kad, nepaisant visų daromų „sunkių kliūčių“, aš vis dėl to gimčiau šioje žemėje...

33. Siurprizas

Ėjo laikas. Kieme jau pilnai šeiminkavo mano dešimtoji žiema, viską aplink padengusi baltais, puriais sniego patalais, lyg norėdama parodyti, kad šiuo momentu ji yra pilnateise šeimininke. Vis daugiau ir daugiau žmonių užsukdavo į parduotuves, kad iš anksto galėtų paruošti Naujametines dovanas ir net oras „kvepėjo“ šventėmis. Artėjo dvi mano pačios mėgstamiausios dienos — mano gimimo diena ir Naujieji metai, tarp kurių buvo tik dviejų savaitėjų skirtumas, kas leido man be jokios pertraukos pilnai pasimėgauti jų „šventimu“...

Bandydama sužinoti, ką gi aš šiomet per savo „ypatingą“ dieną gausiu dovanų,

visas dienas „kaip žvalgas“ sukausi aplink senelę?.. Bet senelė kažkodėl nepasidavė, nors anksčiau man niekada nebuvo sunku „ištirpdyti“ jos tylėjimo įžadus dar iki savo gimtadienio ir sužinoti, kokių „malonumų“ tokia proga aš galiu laukti. Bet šiais metais į visus mano „beviltiškus“ mėginimus reagavo labai ramiai, o tik paslaptinai šypsojosi ir atsakinėjo, kad tai „siurprizas“ ir kad ji visiškai tikra, kad jis man patiks. Tai štai, kaip aš besistengiau, ji laikėsi labai tvirtai ir jokioms provokacijoms nepasidavė. Nebuvo kur dingti — teko laukti...

Kad kuo nors užsiimti ir nebegalvoti apie dovanas, aš pradėjau sudarinėti „šventinį meniu“, kurį senelė man leido sudaryti savo nuožiūra. Bet reikia nuoširdžiai pripažinti, kad tai nebuvo pati lengviausia užduotis, nes senelė mokėjo gaminti tikrus kulinarinius šedevrus ir išsirinkti iš tokios „gausybės“ skaniausių patiekalų, buvo ne taip jau paprasta, ir tuo labiau — pagauti senelę ant ko nors neįgyvendinamo, buvo praktiškai neįmanoma. Dargi pačiam priekabiausiam gurmanui būtų buvę kuo pasmaguriauti!.. O aš labai norėjau, kad šį kartą „kvepėtų“ kažkuo visiškai ypatingu, nes tai buvo mano *pirmasis „rimtas“ gimtadienis* ir man pirmą kartą buvo leista pasikviesti tiek daug svečių. Senelė į visa tai labai rimtai reagavo ir mes abi beveik visą valandą sėdėjome prie lango ir svarstėme, ką gi ji tokio ypatingo ir stebuklingo galėtų man „sukurti“.

Žinoma, dabar aš jau suprantu, kad ji, paprasčiausiai, norėjo mane pamaloninti ir parodyti **kažką tokio**, kas buvo labai **svarbu man** — taip pat labai **svarbu ir jai**. Tai buvo labai malonu ir tai padėjo man jaustis reikalingai ir kažkokiai tai labai „svarbiai“, lyg tai aš jau būčiau suaugusi ir subrendusi moteris, kuri jai labai daug reiškė. Manau, kad tai labai svarbu kiekvienam iš mūsų (vaikui), kad **kažkas mumis iš tikrųjų tikėtų**, nes mes **pastoviai jaučiame pasitikėjo stoką** tuo labai trapiu ir labai „nepastoviu“ paauglių brendimo laikotarpiu, kuris ir be to beveik visada kunkuliuoja nepilnavertiškumo kompleksu ir pilnas rizikos visur, ką tik mes bedarytume, norėdami įrodyti savo **žmogiškąsias vertybes**. Senelė tai puikiai suprato, o jos draugiškas elgesys visada man padėdavo be jokios baimės ir bet kokiose pasitaikančiose situacijose tęsti savo „beprotiškas“ paieškas.

Kartu su senele pagaliau pabaigusi sudarinėti savo „gimtadieninį stalą“ aš patraukiau ieškoti tėčio, kuriam buvo išėiginė diena ir kuris, „visa galva paniręs“ į savo mėgstamą užsiėmimą (aš buvau beveik tikra), buvo kažkur „savo kampe“...

Kaip aš ir galvojau, patogiai susirangęs savo krėsele, tėtis ramiai skaitė kažkokią labai seną knygą, vieną iš tų, kurių imti man dar nebuvo leidžiama ir iki kurių, kaip aš supratau, dar nebuvo paaugusi. Susirangęs į šiltą kamuolį ir nuo teigiamų emocijų pertekliaus net prisimerkęs, ant tėčio kelių gulėjo patenkintas pilkas katinas Griška ir įsijautęs murkė už visą „kačių orkestrą“... Aš prisėdau prie tėčio ant krėslu kraštelio ir, kaip labai tankiai darydavau, tylutėliai pradėjau stebėti tėčio veido išraišką... Jis buvo kažkur toli, savo minčių ir svajonių pasaulyje ir sekdamas knygos autoriaus sumaniai rezgamu įvykių siūlu, tuo pačiu metu, matyt, visą gaunamą informaciją jau dėliojo į savo „loginio mąstymo“ lentynėles, kad vėliau galėtų visa tai perkošti per savo supratimą ir priimtinumą ir jau tik tada taip apdorotą informaciją padėtų į savo didžiulį „smegenų archyvą“...

— Na ir ką gi mes ten turime? — pataršęs mano galvą, tyliai paklausė tėtis.

— O mūsų mokytoja šiandiena pasakė, kad jokios sielos iš viso nėra, o visos kalbos apie ją — tai, paprasčiausia, šventikų išsigalvojimai, kad galėtų „sujaukti laimingą tarybinio žmogaus psichiką“... Kodėl jie mums meluoja, tėti? — vienu atsikvėpimu išdrožiau aš.

— Todėl, kad **visas šis pasaulis**, kuriame mes gyvename, sukurtas **melo pagrindu**... — labai ramiai atsakė tėtis. — Net **žodis** — SIELA — pamažu išimamas iš apyvartos. Tiksliau — jį „išstumia“... Štai, žiūrėk, anksčiau sakydavo: *skurdžios sielos, siela į sielą, sielą šildantis, sielą draskantis, sielos žmogus, atverti sielą* ir t.t.. o dabar tai keičiama į — *ligotas, vatinis (telogreika), atjaučiantis, didelių poreikių*... Greitai rusų kalboje *sielos* iš vis nebeliks... Na, ir pati kalba, taip pat pasidarė kitokia — skurdi, bedvasė, mirusi... Žinau, tu nepastebėjai, Svetlanėle, — švelniai nusišypsojo tėtis. — Bet tai tik todėl, kad tu **jau gimei esant tokiai kalbai**, kuri yra šiandiena... o anksčiau ji buvo neišpasakytai šviesi, daug gražesnė ir turtingesnė!.. Tikra kalba **iš visos sielos**... Dabar jau ir rašyti kartais nebesinori, — galvodamas apie kažką savo, tėtis kelioms sekundėms nutilo, bet tuo pat, susijaudinęs, pridėjo. — Kaip gi aš galiu **išreikšti savo „aš“**, jeigu man atsiūnčia **sąrašą žodžių(!)**, kuriuos aš **galiu naudoti**, o kurie yra **„buržuazinės santvarkos atgyvena“**... Laukiniai...

— Tada kaip — geriau mokytis pačiam, negu lankyti mokyklą? — susirūpinusi paklausiau aš.

— Ne, mano mažasis žmogau, į mokyklą eiti **reikia**. — Ir, nesuteikdamas man progos paprieštarauti, tęsė. — Mokykloje tau duoda **tavo fundamento „grūdus“** — matematiką, fiziką, chemiją, biologiją ir t.t., kurių mokytis tave namuose, paprasčiausiai, aš neturiu laiko. O be tų „grūdų“, kaip bebūtų gaila, tu negali išauginti savo **„protinio derliaus“**... — nusišypsojo tėtis. — Tiktai pirmiausiai tu tuos **„grūdelius“** privalėsi **gerai „išsijoti“ nuo pelų ir supuvusių sėklų**... O koks vėliau bus tavo „derlius“, — priklausys tik nuo tavęs pačios... Matai, gyvenimas yra gana sudėtingas... Ir ne taip paprasta kartais išsilaikyti paviršiuje... nenugrimztant į dugną. Bet pasislėpti nėra kur, ar ne tiesa? — tėtis vėl sušiaušė mano plaukus, jis kažkodėl buvo gana liūdnas... — Štai ir galvok — būti vienai iš tų, **kam sako, kaip tau gyventi**, ar būti vienai iš tų, kurios **pačios galvoja ir ieško savo gyvenimo kelio**... Tiesa, už tai muša gana skaudžiai per galvą, bet užtat tu ją visada nešiosi **oriai pakeltą**. Štai todėl gerai ir pagalvok prieš nuspręsdama, kas tau labiau patinka...

— O kodėl, kai aš mokykloje sakau **tą, ką galvoju**, mokytoja mane vadina **išsišokėle**? Tai taip žeidžia!.. Aš niekada nesiveržiu pirmoji atsakinėti, o atvirkščiai — man geriau, kai manęs neklausinėja... Bet jeigu klausinėja, aš gi privalau atsakinėti, ar ne? O jiems kažkodėl mano atsakymai kartais nepatinka... Ką gi man daryti, tėti?

— Na, čia vėl gi tas pats klausimas — nori būti pati savimi ar nori kalbėti **tik tai, ko iš tavęs reikalauja** ir po to gyventi ramiai? Tu, vėl gi, privalai pati rinktis... O tavo atsakymai nepatinka todėl, kad jie **ne visada sutampa** su tais, kurie **pas juos iš anksto paruošti ir kurie visada visiems vienodi**.

— Kaip tai — vienodi? Aš gi negaliu galvoti, **kaip jie nori?**.. Žmonės **negali galvoti vienodai?**!

— Klysti, mano Šviesioji... **Būtent to jie ir nori — kad mes visi galvotume ir veiktume vienodai**... Tame ir visas moralas...

— Bet gi taip neteisinga, tėti!.. — pasipiktinau aš.

— O tu atidžiau pažvelk į visus savo mokyklos draugus — **ar tankiai** jie kalba **ne taip, kaip parašyta?** — Aš susigėdau... jis, kaip ir visada, buvo teisus. — Tai todėl, kad jų tėvai juos *moko būti pavyzdiniais ir paklusniais mokiniais ir todėl gautų gerus pažymius*. Bet jie nemoko jų **galvoti**... Galbūt todėl, kad jie ir patys nelabai galvojo... O gal ir todėl, kad jie labai bijo... Štai ir judink savo smegenų ląsteles, mano Šviesuliuk, kad sau surastum tai, **kas tau svarbiau — tavo pažymiai ar tavo asmeninį mąstymą.**

— O argi galima **bijoti galvoti**, tėti?.. Juk mūsų minčių niekas negirdi?.. Ko tada bijoti?

— Girdėti tai negirdi... Bet *kiekviena subrendusi mintis formuoja tavo sąmonę*, Svetlanėle. O kai keičiasi tavo mintys, keitiesi su jomis ir tu pati... Ir jeigu tavo mintys teisingos, tai jos gali kažkam labai ir labai nepatikti. Matai, toli gražu ne visiems žmonėms **patinka galvoti**. Daugelis renkasi tai suversti ant kitų pečių, tokių kaip tu, o patys visam savo likusiam gyvenimui lieka tik svetimų norų „vykdytojai“. Ir jie laimingi, kai tie patys „galvojančios“, nedalyvauja kovoje dėl valdžios, nes tada žaidime dalyvauja jau ne **tikrosios žmogiškosios vertybės**, o *melas, pataikavimas, prievarta ir net nusikaltimai*, jeigu tik jie nori nusikratyti nuo „kitų galvojančių“, negu jie patys... Todėl **galvoti** kartais būna **labai pavojinga**, mano Svetlanėle. Ir viskas priklauso tik nuo to, **bijosi tu galvoti**, ar **pasirinksi baime vietą žmogiško orumo**...

Aš įsitaisiau pas tėtį ant krėslu ir pamėgdžiodama Grišką (tuo sukeldama jam didžiulį nepasitenkinimą) susisukau į kamuoliuką. Šalia tėčio aš visada jaučiausi saugi ir patenkinta. Rodėsi, kad niekas piktas negali iki mūsų prasibrauti, kaip ir nieko pikto negali su manimi atsitikti, kol aš esu šalia jo. Ko, žinoma, negalima buvo pasakyti apie supykusį Grišką, kuris taip pat mėgavosi su mano tėčiu praleistu laiku ir nemėgo, jeigu kas nors tam trukdydavo... Jis ant manęs labai nedraugiškai šnypštė ir visa savo išvaizda rodė, kad man geriau kuo greičiau iš ten pasitraukti... Aš susijuočiau ir nusprendžiau palikti jį ir toliau mėgautis taip jam brangiu malonumu, o pati nuėjau šiek tiek pasimankštinti — pasimėtyti sniegu su kaimynų berniukais.

Jausdamasi jau beveik visiškai suaugusia, aš skaičiavau dienas ir valandas, likusias iki mano **dešimtojo** gimtadienio, bet, savo didžiulei gėdai, aš neįstengiau nė minutei atsikratyti minties apie gimtadienio „siurprizą“, kas, žinoma, nieko teigiamo prie mano „suaugusio žmogaus jausmo“ nepridėjo...

Kaip ir viso pasaulio vaikai, aš dovanas labai mėgau... Ir dabar ištisomis dienomis spėliojau, kas vis dėl to tai gali būti, kad, kaip užtikrintai manė senelė, man **privalėjo** taip „labai patikti“?.. Bet laukti liko ne taip ir ilgai ir labai greitai pasitvirtino, kad tai daryti net ir labai tikrai vertėjo ...

Pagalčiau išaušęs mano „gimtadienio“ rytas, kaip ir priklausė tikrai šventinei dienai, buvo labai šaltas, žybsintis ir saulėtas. Oras nuo šalčio „sprogino“ spalvotomis snaigėmis ir tiesiog „skambėjo“, priversdamas pėsčiuosius judėti labiau, nei įprasta... Išėjus į kiemą, visiems mums užgniauždavo kvapą ir nuo „kiekvieno gyvo“ tiesiog kamuoliais virto garas, juokingai visus paversdamas į visas puses skubančiais, įvairiaspalviais garvežiais...

Po pusryčių aš, paprasčiausiai, nebegalėjau vietoje nusėdėti ir kaip „uodega“ se-

kiojau paskui mamą, laukdama, kada gi pagaliau pamatysiu savo taip ilgai lauktą „siurprizą“. Mano didžiai nuostabai, mama su manimi nuėjo į gretimą namą ir pasibeldė į duris... Nežiūrint to, kad mūsų kaimynė buvo labai miela moteris, aš niekaip nesupratau, ką ji gali turėti bendro su mano gimimo diena — man tai buvo mįslė...

— O mūsų „šventinė“ mergaitė atėjo! — atidarydama duris, linksmi ištarė kaimynė. — Na, eime, Pūga jau jūsų laukia.

Ir čia man tiesiog sulinko kojos... Pūga (arba tiksliau — rusiškai, Purga) buvo buvo nuostabiai gražus kaimynės arkliukas, ant kurio pajodinėti man labai tankiai leisdavo. Aš jį tiesiog dievinau!.. Pas tą nuostabų arkliuką buvo gražu viskas — ir jo išorė ir jo gera „arkliška“ siela, ir ramus, tvirtas charakteris. Mano supratimu, tai buvo pasaulyje pats gražiausias ir pats nuostabiausias arklys!.. Jis buvo sidabriškai pilkos spalvos (kaip kartais vadina — žilas), su sniego baltumo uodega ir visas „nusėtas“ šviesiai pilkais ir baltais obuoliais. Kai aš ateidavau, jis, baksnodamas savo minkšta nosimi man į petį, visada sveikindavosi, lyg tai sakydamas:

— Na, štai, koks aš geras, pasiimk mane pajodinėti!!!

Pas jį buvo labai gražus snukis, labai išraiškingas, su didelėmis, drėgnomis ir gerumu spinduliuojančiomis akimis, kurios, atrodo, viską suprato. Ir būtų buvęs tiesiog „nusikaltimas“ jo nemylėti...

Nežiūrint to, kad mūsų kiemas buvo labai didelis, jame visada buvo pilna visokių naminių „gyventojų“, bet arklio mes negalėjome laikyti dėl tos paprastos priežasties, kad jo, paprasčiausiai, neįmanoma buvo nupirkti. Arabiškas erzilas mums kainavo (tuometinėmis kainomis) per daug brangiai, nes tuo metu mano tėtis redakcijoje dirbo daug mažiau valandų, negu paprastai (nes, šeimai pritarus, tuo metu tėtis rašė pjeses rusų dramos teatrui) ir todėl dideliais finansais tuo metu mes nedisponavome. Ir nors tuo metu buvo pats laikas man mokytis jodinėti, vienintelė galimybė tai daryti buvo prašytis pajodinėti su Pūga, kuris kažkodėl mane labai mėgo ir visada su malonumuėjo su manimi, kai aš ateidavau pajodinėti.

Bet paskutiniu metu Pūga buvo labai liūdnas ir neišeidavo iš savo kiemo. Ir mano didžiam gailėsčiui, jau daugiau negu trys mėnesiai, kaip man nebuvo leidžiama su juo jodinėti. Daugiau negu prieš tris mėnesius netikėtai mirė jo šeiminkas, su kuriuo Pūga gyveno „siela į sielą“, taigi, matyt, jo žmonai buvo labai sunku Pūgą matyti su kuo nors kitu. Taip jis, vargšas, vienas ir leisdavo ištisias dienas savo aptvare (tiesa, gana dideliame) neišpasakytai liūdėdamas dėl savo kažkur staiga pradingusio šeiminko.

Štai, pas tą nuostabų draugą mane ir atvedė mano dešimtojo gimtadienio rytą... Nuo susijaudinimo mano širdis vos iš krūtinės neišsoko!.. Aš, paprasčiausiai, buvau nepajėgi patikėti, kad dabar gali išsipildyti mano didžiausia vaikiška svajonė!.. Prisimenu, kad nuo to laiko, kai pirmą kartą be pašalinių pagalbos sugebėjau užsiropšti ant Pūgos, aš pastoviai prašydavau mamos ir tėčio nupirkti man arkliuką, bet jie visada atsakydavo, kad dabar tam blogas laikas ir kad jie „*būtinai tai padarys, reikia tik šiek tiek palaukti*“.

Kaip ir visada, Pūga mane sutiko labai draugiškai, bet per tuos tris mėnesius jis šiek tiek pasikeitė. Buvo labai liūdnas, judesiai sulėtinti, be to, nereiškė didelio noro eiti į lauką. Aš paklausiau šeiminkės, kodėl jis toks „kitoks“? Kaimynė pasakė, kad

Pūga, matyt, liūdi šeimnininko ir jai labai jo gaila.

— Pabandyk, — pasakė ji, — jeigu sugebėsi jį „atgaivinti“ — jis tavo!

Aš tiesiog negalėjau patikėti tuo, ką išgirdau ir mintyse prisiekiau nė už ką pasaulyje nepraleisti tokios progos! Atsargiai priėjusi prie Pūgos aš švelniai paglosčiau jo drėgną, aksominę nosį ir pradėjau tyliai su juo kalbėtis. Aš kalbėjau, koks jis geras, kaip aš jį myliu, kaip mums bus puiku kartu ir kaip labai aš juo rūpinsiuosi ... Žinoma, aš buvau tik vaikas ir nuoširdžiai tikėjau tuo, kad viską, ką aš kalbėjau, Pūga suprast. Bet netgi dabar, po daugelio metų, aš vis dar galvoju, kad kažkokiu tai būdu tas nuostabus arkliukas mane iš tikro suprato... Kaip ten bebūtų, Pūga švelniai savo minkštomis lūpomis bakstelėjo man į kaklą tuo leisdama suprasti, kad pasiruošęs „eiti su manimi pasivaikščioti“... Nuo susijaudinimo niekaip nepataikydama kojos į kilpą ir iš visų jėgų stengdamasi nuraminti „iššokti bandančią“ savo širdį, aš pagaliau ant jo užsiropščiau ir mes lėtai pajudėjome iš kiemo, pasukdami mums pažįstamu taku link miško, kur jis taip pat kaip ir aš labai mėgo būti. Nuo netikėto „siurprizo“ mane visą krėtė ir aš niekaip negalėjau patikėti, kad visa tai iš tikrųjų su manimi vyksta! Man labai norėjosi save stipriai įgnybti, bet tuo pačiu metu bijojau, kad staiga prabusi iš to stebuklingo sapno ir pasirodys, kad tai iš tikrųjų tik graži šventinė pasaka... Bet laikas ėjo ir niekas nesikeitė. Pūga — mano mielas draugas — buvo čia su manimi ir betūko vos vos, kad taptų mano nuosavybe!..

Mano gimimo diena tais metais buvo sekmadienį, o tai, kad oras buvo puikus, daugelis kaimynų tą rytą išėjo pasivaikščioti, kad susitikę kaimynus pasidalintų pasakutėmis naujienomis arba, paprasčiausiai, pakvėpuotų „vaiskiai kvepiančiu“ žemišku oru. Žinodama, kad tapsiu visuotinių apkalbų objektu, aš šiek tiek jaudinausi, bet, nepaisant susijaudinimo, aš labai norėjau ant savo pylimo gražuolio Pūgos atrodyti užtikrinta ir oria... Kad nepavesčiau savo nuostabaus draugo, sukaupti visas savo „susitaršiusiais“ emocijas aš švelniai kulnais spustelėjau jo šonus ir mes išjojome už vartų... Mama, tėtis, senelė ir kaimynė stovėjo kieme ir mojavo mums rankomis, lyg tai jiems, kaip ir man, tai taip pat buvo neįtikėtina svarbus įvykis... Tai buvo juokinga ir žaisminga ir tai kažkaip padėjo man atsipalaiduoti ir mes ramiai bei užtikrintai patraukėme toliau. Kaimynų vaikai taip pat išbėgo į gatvę ir šūkaudami sveikini mus, mojavo mums rankomis. Gavosi tikras šventinis šurmulyš“, kuris pralinksmino net pasivaikščioti išėjusius kaimynus...

Greitai pasirodė miškas ir mes, pasukę mums pažįstamu taku, dingome iš akiračio... Ir štai čia aš jau daviau valią savo iš džiaugsmo kunkuliuojančioms emocijoms!.. Aš inksčiau kaip neišpasakytai pradžiugintas šunytis, tūkstančius kartų bučiau aksominę Pūgos nosį (ko jis niekaip negalėjo suprasti...), garsiai dainavau kažkokias tai nerišlias daineles ir bendrai — džiūgavau, kaip tik tai leido daryti mano laiminga vaikiška širdutė...

— Na, prašau, mano gerasis, parodyk jiems, kad tu vėl laimingas... Na, prašau! Ir mes vėl kartu ilgai ilgai jodinėsime! Kiek tik panorėsi, prižadau tau!.. Tiktai tegul jie visi pamato, kad tau vėl viskas gerai... — prašiau aš Pūgos.

Aš su juo jaučiausi nuostabiai ir labai tikėjausi, kad jis taip pat pajus bent dalelytę to, ką jaučiau aš. Oras buvo puikus. Jis tiesiog „pokšėjo“, tiek jis buvo tyras ir šaltas. Baltas miško paklotas blizgėjo ir žibėjo milijonais mažų žvaigždučių, lyg tai kaž-

kas savo dosnia ranka būtų jame pabėręs pasakišką briliantų. Pūga žvaliai bėgo slidininkų suspaustu taku ir, mano didžiuliam džiaugsmui, atrodė visiškai patenkintas ir pradėjo greitai atsigauti. Aš širdyje tiesiog „skraidžiau“ iš džiaugsmo ir jau mėgavau si tuo džiaugsmingu momentu, kada man pasakys, kad jis pagaliau jau iš tikrųjų *mano...*

Kad nejaudinčiau savo šeimos, kuri ir taip dėl manęs pastoviai jaudindavosi, po kokio pusvalandžio mes pasukome atgal. Matyt norėdama savo akimis įsitikinti, kad su mumis viskas tvarkoje, kaimynė vis dar buvo kieme. Natūralu, kad tuoj pat į kiemą išbėgo senelė ir mama, o po jų pasirodė ir tėtis, rankose nešdamas kažkokį tai storą spalvotą pavadėlį, kurį tuoj pat perdavė kaimynei. Aš lengvai nušokau ant žemės ir nuo susijaudinimo besidaužančia širdimi pribėgusi prie tėčio, įsikniaubiau jam į krūtinę, norėdama ir bijodama išgirsti tokius man svarbiu žodžius...

— Na ką, mieloji, myli jis tave! — šiltai šypsodamasi pasakė kaimynė ir užrišusi tą patį pavadėlį Pūgai ant kaklo, iškilmingai privedė prie manęs. — Štai su tuo pačiu „pavadėliu“ mes pirmą kartą jį parsivedėme į savo namus. Imk jį — jis tavo. Ir laimės jums abiem...

Gerosios kaimynės akyse blizgėjo ašaros, matyt, kad geri prisiminimai vis dar labai jaudino dėl vyro praradimo jos iškankintą sielą...

— Aš jums prižaduoju, kad jį labai mylėsiu ir gerai prižiūrėsiu! — dusdama nuo susijaudinimo pralemenau aš. — Jis bus laimingas...

Visi aplinkiniai patenkinti šypsojosi, o man visa ta scena staiga priminė matytą panašų epizodą, tik tai ten žmogui teikė medalį... Aš linksmai nusijuokiau ir stipriai apkabinusi savo nuostabią „dovaną“ savo širdyje prisiečiau su juo nesiskirti niekada.

Staiga man nušvito:

— Oi, palaukite, o kur jis gyvens?!.. Pas mus juk nėra tokios nuostabios vietos, kokią turite jūs? — sutrikusi paklausiau kaimynės.

— Nesijaudink, mieloji, jis ir toliau gali gyventi pas mane, o tu ateidinėsi, kad jį valytum, šertum, prižiūrėtum ir jodinėtum — jis tavo. Įsivaizduokite, kad jūs iš manęs nuomojatės jam namus. Man jis daugiau nebus reikalingas, aš gi daugiau arklių nelaikysiu. Štai ir naudokitės į sveikatą. O man bus labai malonu, kad Pūga ir toliau pas mane gyvens.

Dėkinga aš apkabinau gerąją kaimynę ir paėmusi už spalvotojo pavadėlio nuvedžiau (dabar jau *mano!!!*) Pūgą į namus. Mano vaikiška širdutė džiūgavo — tai buvo pati puikiausia dovana pasaulyje! Ir jos iš tiesų vertėjo palaukti...

Šiek tiek atsipeikėjusi nuo tokios pritrenkiančios dovanos, kažkur jau antroje dienos pusėje, aš pradėjau savo „žvalgybinius“ žygius į virtuvę ir valgomąjį. Tiksliau — aš bandžiau... Bet nors ir labai stengiausi, man tenai, kaip bebūtų gaila, prasiskverbti niekaip nepavykdavo. Šiais metais senelė matyt tvirtai nutarė nerodyti savo „kūrinių“, kol neateis tikrasis „šventinis“ laikas... O man labai norėjosi nors akies krašteliu žvilgtelėti, ką gi ji, neprašydama niekieno pagalbos ir net neįsileisdama per slenkstį, taip nuoširdžiai dėl manęs buria.

Ir štai, pagaliau atėjo ilgai laukta valanda — apie penktą vakaro pradėjo rinktis mano pirmieji svečiai... Ir pagaliau aš gavau leidimą pasigėrėti savo šventiniu stalu... Kada buvo atidarytos svetainės durys, aš pagalvojau, kad pakliuvau į kažkokį tai pa-

sakišką rojaus sodą!.. Senelė linksmai šypsojosi, o aš, vos neverkdama nuo mane perpildžiusių džiaugsmo ir dėkingumo jausmų, pakibau jai ant kaklo...

Visas kambarys buvo išpuoštas žiemos gėlėmis... Didžiulės pintinės ryškiai geltonų chrizantemų sudarė daugybės saulučių įspūdį, nuo kurių kambaryje pasidarė šviesu ir jauku. O jau šventinis stalas atrodė tikru senelės meno šedevru!.. Jis bujojo iš kojų verčiančiais kvapais ir pritrenkė įvairiausių valgių gausybe... Čia buvo ir auksaspalve plutele padengta antis su mano mėgstamu kriausių padažu, kuriame „skendo“ grietinėlėje troškintos ir cinamonu kvepiančios kriausių puselės... Ir nosį kuteinančiame, kvepiančiame, švelniausiame grybų padaže skęstanti, įdaryta baravykais ir riešutais, bei tiesiog burnoje tirpstanti kepta višta... Stalo viduryje savo dydžiu „kėlė įspūdį“ baisuoklė lydeka, iškepta citrinų-bruknių padaže su sultingais raudono saldziojo pipiro gabalėliais... O nuo storų, išsipūtusių nuo spinduliuojančio karščio, sultingų kalakuto šlaunelių su spanguolių padažu kvapo, mano vargšas skrandis „pašoko“ net iki lubų!.. Papuoštos marinuotais pomidorais ir namuose raugintais agurkėliais, ploniausiais griežinėliais supjaustytos ir suvertos ant panašių į šašlykų iešmus plonyčių strypelių, įvairiausių rūkytų dešrų girliandos „užmušė“ garsių lietuviškų „rūkytų gaminių“ kvapais, nė kiek nenusileidžiančiais svaiginančiais kvepiančiais rūkytai lašišai, aplink kurią linksmomis krūvelėmis „augo“ grietine užpilti sultingi gruzdai... Kepti auksaspalviai apvalučiai pyragėliai kvėpavo karštais garais, o aplink juos oras dvelkė visiškai nepakartojamu „kopūstų“ aromatu... Visa ta gausybė senelės meno „kūrinių“ visiškai sukretė mano alkaną vaizduotę, nekalbant jau apie saldumynus, kurių viršūnė buvo mano labiausiai mėgstamas, su vyšniomis iškeptas, burnoje tirpstantis varškės pyragas!.. Iš visos širdies dėkodama už tą pasakišką ir tikrai karališką stalą, aš susižavėjusi žiūrėjau į senelę!.. Patenkinta sukeltu efektu ji tik šypsojosi ir tuoj pat su didžiausiu nuoširdumu pradėjo vaišinti nuo tokio vaišių gausumo apstulbusius mano draugus.

Vėliau mano gyvenime buvo daugybė įvairiausių „didelių“ jubiliejinių gimimo dienų, bet nė viena iš jų, švenčiamų net pačiuose prabangiausiuose užsienio restoranuose, niekada net ir arti negalėjo prilygti mano pritrenkiančiais dešimties metų gimimo dienos šventei, kurią man tada paruošė mano nepaprastoji senelė...

Bet „siurprizam“ tą vakarą, matyt, nebuvo lemta baigtis... Po kokio pusvalandžio, kai „puota“ buvo pačiame įkarštyje, kambaryje oras staiga įprastai (man) suvirpėjo ir... visame savo gražume pasirodė Stella! Nuo netikėtumo aš net pašokau vos neapversdama savo lėkštės ir greitomis pradėjau žvalgytis į šalis — ar nemato jos dar kas nors. Bet svečiai, nekreipdami jokio dėmesio į šalia jų atsirusią stebuklingą žmogų, su sveiku apetitu dorojo senelės kulinarinio meno „vaisius“...

— Siurprizas!!! — linksmai suplojo delnais mažylė. — Su **didžiuoju** gimtadieniu tave!.. — ir kambaryje tiesiog nuo lubų pasipylė tūkstančiai nuostabiausių gėlių ir drugelių, paversdami jį pasakiška „Aladino grota“...

— Kaip tu čia atsiradai?!?!.. Tu gi sakei — tau negalima čia eiti?!.. — pamiršusi net padėkoti mažylei už jos sukurtą grožį, apstulbusi paklausiau aš.

— Na, aš to ir nežinojau!.. — sušuko Stella. — Paprasčiausiai, vakar galvojau apie tuos mirusiuosius, kuriems tu padėjai ir paklausiau senelės, kaip gi jie galėjo atgal sugrįžti. Pasirodo — galėjo, tiktai reikia žinoti, kaip tai padaryti! Štai aš ir atėjau.

Argi tu nesidžiaugi?..

— Oi, ne, žinoma džiaugiuosi! — tuoj pat patikinau aš, o pati paniškai bandžiau ką nors sugalvoti, kad tuo pačiu metu, neišduodama nė jos, nė savęs, galėčiau bendrauti su ja ir su visais likusiais svečiais. Bet čia netikėtai atsirado dar vienas siurprizas, kuris galutinai mane išmušė iš ir taip sudėtingų vėžių....

— Oi, kiek daug gėly-y-yčių!... Oi kaip cia gla-a-azu, ma-a-myte!!!... — susižavėjęs pradėjo švepluoti besisukdamas „vilkeliu“ ant savo mamos kelių trimetis mažylis. — Il dluge-e-eliai!... O dlugeliai kokie didziu–u-uliai!

Apstulbusi aš į jį pasižiūrėjau ir negalėdama nė žodžio suregzti, kažkurį laiką taip ir sėdėjau. O mažylis, lyg niekur nieko, laimingas pradėjo muistytis ir veržtis iš jį tvirtai laikančių mamos rankų, visai stengdamasis „pačiupinėti“ visas tas netikėtai atsiradusias ir dar tokias ryškias įvairiaspalves grožybes... Stella, supratusi kad dar kažkas ją mato, iš džiaugsmo pradėjo jam rodyti pasakiškus juokingus paveikslėlius, kuo mažylį galutinai užbūrė visiškai ir tas, laimingai inkšdamas nuo begalinio džiaugsmo, šokinėjo ant mamos kelių...

— Melgaite, melgaite, o kas tu, melgaite?!. Oi, mamy-y-yte, koks didelis meskutis!!! Il visiskai lozinis! Mama, mama. o al galiu jį pasiimti į namus?.. Oi, o kokie bliskantys pauksteliai!.. il auksiniai spalneliai!..

Jo plačiai atmerktos mėlynos akytės su susižavėjimu gaudė kiekvieną naują „ryškų ir nepaprastą“ vaizdą, o laimingas veidelis džiaugsmingai švytėjo — mažylis viską suprato vaikiškai natūraliai, lyg tai **būtent taip** viskas ir turėjo būti...

Situacija tapo visiškai nekontroliuojama, bet aš daugiau nieko aplink nebemačiau, tik tuo momentu galvojau apie vienintelį — **berniukas matė!!!** Matė taip pat, kaip mačiau ir aš!.. Reiškia, vis dėl to buvo tiesa, kad egzistuoja kažkur dar tokie žmonės?.. Ir reiškia — aš buvau visiškai **normali** ir visiškai ne vieniša, kaip aš anksčiau galvojau! Reiškia, tai iš tiesų buvo Talentas?.. Matyt aš per daug apstulbusiai ir įdėmiai į jį žiūrėjau, nes pasimetusi mama stipriai paraudo ir tuoj pat ėmėsi „raminti“ sūnelį, kad tik niekas nespėtų išgirsti, apie ką jis kalba... ir tuoj pat ėmė man įrodinėti, kad „*jis viską, paprasčiausiai, pats išsigalvoja ir kad **gydytojas sako (!!!)**, kad pas jį labai laki fantazija!*“... Ji labai nervinosi ir aš mačiau, kad jai labai norėjosi tuoj pat iš čia išeiti, kad tik išvengtų galimų klausimų...

— Prašau, tik nesijaudinkite! — maldaudama tyliai pasakiau aš. — Jūsų sūnus neišsigalvoja — jis **mato!** Taip pat, kaip ir aš. Jūs privalote jam padėti! Prašau, neveskite jo pas gydytojus, jūsų berniukas **nepaprastas!** O gydytojai visa tai nužudys! Pakalbėkite su mano senele — ji jums paaiškins... Tiktai neveskite jo daugiau pas gydytojus, labai prašau!.. — aš nebegalėjau sustoti, nes mano širdis sirgo už tą talentingą berniuką ir man labai norėjosi jį „išsaugoti“, kad ir kiek man tai bekainuotų!..

— Štai pažiūrėkite, aš jam kai ką parodysiu ir jis pamatys — o jūs ne, todėl kad jis turi talentą, o pas jus jo nėra, — ir aš skubiai jam parodžiau Stellos raudonąjį drakoniuką.

— O-o-oi, ka-a-as tai?!. — džiaugsmingai suplojo rankytėmis mažylis. — Tai dlakoniukas, taip? Kaip pasakoje — dlakoniukas?.. Oi, koks jis glazus!.. Mamyte, ziūlėk — dlakoniukas!

— **Aš taip pat turėjau talentą**, Svetlana... — tyliai sušnibždėjo kaimynė. — Bet

aš neleisiu, kad mano sūnus dėl to kentėtų. Aš jau atkentėjau už mus abu... Jis **privalo gyventi kitokį** gyvenimą!..

Nuo netikėtumo aš net pašokau!.. Reiškia, ji **matė**?! Ir žinojo?!.. — iš susierzinimo aš pratrūkau...

— O ar jūs nepagalvojote, kad, galbūt, jis **pats** turi teisę pasirinkti? Tai juk **jo gyvenimas!** Ir jeigu **Jūs nesugebėjote su tuo susitvarkyti**, tai dar **nereiškia, kad negalės ir jis!** Jūs neturite teisės iš jo **atimti** jo talento iki tol, kol jis pats nesupras, kad jį turi!.. Tai tas pats, kaip nužudymas — jūs norite užmušti jo dalį, *apie kurią jis dar net negirdėjo!*.. — susijaudinusi šnypščiau ant jos aš ir man nuo tokios neteisybės viduje viskas tiesiog virė!

Man norėjosi bet kokia kaina įtikinti tą užsispyrusią moterį palikti ramybėje tą nuostabų mažylį! Bet iš jos liūdno ir užtikrinto žvilgsnio aš aiškiai mačiau, kad šį kartą man vargu ar iš vis pavyks bent kiek ją įtikinti ir aš nusprendžiau šiandieną palikti ją ramybėje, o vėliau pasikalbėti su savo senele ir jau dviese pagalvoti, ką šiuo atveju galima būtų padaryti... Aš tikrai liūdnai pažvelgiau į kaimynę ir dar kartą parašiau:

— Prašau neveskite jo pas gydytojus, jūs gi žinote, kad jis ne ligonis!..

Ji tik įtemptai šyptelėjo ir vietoj atsakymo greitai sugriebė savo mažylį ir išėjo į verandą, matyt, pakvėpuoti tyru oru, kurio (aš tuo buvau tikra) šiuo momentu jai labai trūko...

*Aš labai gerai pažinojau šią kaimynę. Ji buvo gana maloni moteris, bet, kas mane kažkada labai stipriai nustebino, ji buvo **viena iš tu** žmonių, kurie bandė nuo manęs visiškai „izoliuoti“ savo vaikus ir mane užsipuldavo po nesėkmingo bandymo „užkurti laužą“!.. (Nors reikia pripažinti, kad jos vyresnysis sūnus niekada manęs neišdavė ir, nežiūrint jokių draudimų, iki šio laiko su manimi draugavo). Ji, kas, kaip dabar išaiškėjo, **už visus geriau žinojo**, kad aš buvau visiškai **normali** ir niekuo **nepavojinga** mergaitė! Ir kad aš **lygiai taip pat, kaip kažkada ji pati, paprasčiausiai, ieškojau teisingų išeičių** iš viso to „nesuprantamo ir nepaprasto“, į ką taip netikėtai ir neprašytai nusviedė mane likimas...*

*Be jokių abejonių, **baimė mūsų gyvenime**, matyt, yra labai stiprus faktorius, jeigu žmogus gali **taip lengvai ir taip paprastai nosisukti** nuo to, kam taip stipriai reikia pagalbos ir kam jis labai lengvai galėtų padėti, jeigu tik ne ta pati taip giliai ir tvirtai įsišaknijusi baimė...*

*Žinoma, galima pasakyti, kad aš nežinau, **kas** su ja kažkada atsitiko ir **ką** priverstė išgyventi piktas ir negailestingas likimas... Bet, jeigu tik aš žinočiau, kad kažkas nuo pat kūdikystės turi tokį patį talentą, kuris priverstė mane tiek kentėti, aš padaryčiau viską, ką tik leistų mano jėgos, kad tik kaip nors jam padėčiau ir tokį **apdovano-tą žmogų** nukreipčiau teisingu keliu, kad jam nebereikėtų taip pat akiai „klaidžioti patamsiais“ ir taip pat stipriai kentėti... O ji, vietoj pagalbos, atvirksčiai — pasisten-gė mane „nubausti“ taip pat, kaip baudė ir kiti, bet tie kiti nors **nežinojo, kas tai bu-vo** ir sąžiningai norėjo apginti savo vaikus nuo to, ko jie nemokėjo paaiškinti ir nega-lėjo suprasti.*

*Ir štai ji, lyg niekur nieko, šiandieną atėjo pas mus į svečius su savo mažuoju sūneliu, kuris, pasirodo, buvo **lygiai toks pat „apdovanotas“**, kaip ir aš ir kurį ji la-*

bai bijojo kam nors parodyti, kad, neduok Dieve, kažkas nepamatytų, kad jos mažylis yra tiksliai toks pat „prakeiktas“, kokia pagal jos „pavyzdingą“ supratimą buvau ir... Dabar aš buvau tikra, kad jai nebuvo labai malonu pas mus ateiti, bet atsisakyti ji taip pat nelabai galėjo, nes jos vyresnysis sūnus — Algis — buvo pakviestas į mano gimtadienį ir iš jos pusės nebuvo jokios svarios priežasties jo neleisti ir būtų buvę labai nemandagu ir „nekaimyniška“, jeigu ji būtų taip padariusi. O ją pakvietėme dėl tos paprastos priežasties, kad jie gyveno už trijų gatvių nuo mūsų ir vakare jos sūnui būtų reikėję eiti į namus vienam, todėl, natūralu, supratę, kad mama jaudinsis, mes nusprendėme, kad bus teisinga, jeigu kartu su sūnumi mes pakviesime ir ją su mumis praleisti vakarą už šventinio stalo. O ji, „vargšė“, kaip dabar aš supratau, čia tik kankinosi, laukdama progos kaip galima greičiau mus palikti ir pagal galimybes be jokių nuotykių kuo anksčiau sugrįžti į namus...

— Ar tau viskas gerai, mieloji? — šalia suskambo švelnus mamos balsas.

Aš tuoj pat kaip įmanoma linksmiau jai nusišypsojau ir pasakiau, kad, žinoma, man viskas gerai. Man nuo tų visų įvykių sukosi galva, o siela jau pradėjo „leistis į kulnis“, nes aš mačiau, kad kaimynų vaikai jau pradeda į mane žvilgčioti ir nori-nenori, bet man reikia susiimti ir „įvesti“ savo įsisiūbavusioms emocijoms „geležinę kontrolę“... Aš buvau visiškai „išmušta“ iš savo įprastos būsenos ir, savo gėdai, visiškai užmiršau apie Stellą... Bet mažylė tuoj pat pasistengė apie save priminti.

— O tu man sakei, kad tu neturi draugų, o čia jų štai kiek?!.. — nustebusi ir šiek tiek suirzusi paklausė Stella.

— Tai ne tie draugai, kurie *tikri*. Tai tiesiog vaikai, šalia kurių aš gyvenu ir su kuriais kartu mokausi. Jie ne tokie kaip tu. O štai tu — tikra.

Stella iš karto nušvito... O aš „atleidžiai“ jai šypsodamasi skubiai bandžiau rasti kokią nors išeitį, visiškai nežinodama, kaip iš tos slidžios padėties išsipainioti ir jau pradėjau nervuotis, nes nenorėjau įžeisti savo geriausios draugės, bet labai gerai žinojau, kad mano „keistą“ savijautą labai greitai pradės pastebėti... Ir vėl pasipils kvaili klausimai, į kuriuos šiandiena neturėjau jokio noro atsakinėti.

— Oh tu, kokie čia pas jus skanumynai!!! — apžiūrinėdama šventinį stalą, nusistebėjo Stella. — Kaip gaila, kad aš negaliu paragauti!.. O ką tau šiandiena padovanojo? Ar galiu pažiūrėti?.. — kaip paprastai, iš jos kaip kruša biro klausimai.

— Man padovanojo mano mieliausiąjį arkliuką!.. Ir dar daug ko, ko aš ir pati dar neapžiūrėjau. Bet aš tau būtinai viską parodysiu!

Stella tiesiog svaidė kibirkštis iš laimės, kad gali būti su manimi čia, Žemėje, o aš vis labiau glumau, nes niekaip negalėjau rasti šios delikačios situacijos sprendimo.

— Kaip viskas čia gražu!.. Ir kaip viskas čia, tikriausiai, skanu!.. — Kokia tu laiminga — kad gali valgyti!

— Na, aš to taip pat nevalgau kiekvieną dieną, — susijuokiau aš.

Matyt iš visos širdies grožėdamasi susidariusia situacija ir kol kas nesirengdama man padėti, senelė kaip ir visada įdėmiai mane stebėjo ir laukė, ką gi aš darysiu pati. Bet man, tikriausiai nuo labai audringų emocijų, kaip tyčia niekas neatėjo į galvą... Ir aš jau rimtai pradėjau panikuoti.

— Oi, štai ir tavo senelė! Ar galima, aš čia pakviesiu ir savąją? — džiaugsmingai pasiūlė Stella.

— *Ne!!!* — Iš karto mintyse vos nesusukau aš, bet mažylės įžeisti aš niekaip negalėjau, todėl pačiu laimingiausiu veidu, kokį tik galėjau tuo metu nutaisyti, džiaugsmingai pasakiau: — Na, žinoma gi — pakviesk!

Ir tuoj pat duryse pasirodė vis ta pati man jau gerai pažįstama nuostabi senučiukė...

— Būkite pasveikinti, brangieji, aš čia pas Anną Fiodorovnąėjau, o, pasirodo, papuoliau tiesiai į puotą. Jūs jau atleiskite už įsiveržimą...

— Na, ką jūs, užeikite, prašom! Vietos visiems užteks! — mielai pasiūlė tėtis ir labai įdėmiai nužvelgė mane...

Nors Stellos senelė visiškai nebuvo panaši į mano „svečią“ ar „bendramokslį“, bet tėtis, matyt, vis dėl to pajuto joje kažką „nepaprasto“ ir iš karto tą „nepaprastą“ „priskyrė“ man, nes už visas „keistenybes“, kurios vyko namuose, buvau atsakinga aš...

O man nuo sutrikimo, kad nieko negaliu dabar jam paaiškinti, net ausys paraudė... Aš žinojau, kad po to, kai išeis visi svečiai, aš būtinai jam apie viską paaiškinsiu, bet kol kas man niekaip nesinorėjo „sutikti“ tėčio žvilgsnio, nes aš nebuvau pratusi ką nors nuo jo slėpti ir nuo to aš jaučiausi kaip „ne savo lėkštėje“...

— Na, kas su tavimi vėl, mieloji? — tyliai paklausė mama. — Tu tiesiog skraidai kažkur tai... Gal labai pavargai? Gal nori pagulėti?

Mama iš tikrųjų pergyveno ir man buvo labai nesmagu jai meluoti. O tai, kad teisybės, kaip bebūtų gaila, pasakyti aš jai negalėjau (kad vėl jos negąsdinčiau), tai aš tuoj pat pasistengiau ją patikinti, kad man iš tiesų viskas kuo puikiausiai. O pati karštingai galvojau, ką man vis dėl to reikėtų daryti...

— O kodėl tu taip nervuojiesi? — staiga paklausė Stella. — Tai todėl, kad ji atėjo?

— Na, ką tu! — sušukau aš, bet, pamačiusi jos įdėmų žvilgsnį, nutariau, kad negalima apgaudinėti savo kovos draugo.

— Gerai, tu atspėjai. Paprasčiausiai, kai aš kalbu su tavimi, visiems kitiems aš atrodau „sustingusi“ ir tai iš šalies atrodo labai keistai. Ypač tai gąsdina mamą... Štai, aš ir nežinau, kaip iš tokios padėties išsisukti, nes noriu, kad visiems būtų gerai...

— O kodėl tu man to nepasakei?!.. — labai nustebo Stella. — Juk aš norėjau tave tik nudžiuginti, o ne sutrikdyti! Aš tuoj pat išeisiu.

— Bet gi tu mane iš tikrųjų labai nudžiuginai! — nuoširdžiai paprieštaravau aš. — Tai, paprasčiausiai, dėl jų...

— O tu greitai vėl ateisi? Aš pasiilgau... Taip neįdomu vienai keliauti... Gerai senelei — ji gyva ir gali eiti kur nori, net pas jus...

Man pasidarė labai gaila tos nuostabios ir geriausios sielos mergaitės...

— O tu pas mane ateik kada tik panorėjusi, kai aš būsiu viena, tada mums niekas netrukdytų, — nuoširdžiai pasiūliau aš. — O pas tave aš greitai ateisiu, štai, tik sulauksiu kol baigsis šventės. Tu tik palauk.

Stella džiaugsmingai nusišypsojo ir vėl „papuošusi“ kambarį beprotiško grožio gėlėmis ir drugeliais, išnyko... O man be jos staiga pasidarė nyku, lyg tai ji su savimi būtų išsinešusi dalį džiaugsmo, kurio buvo pripildytas šis nuostabus vakaras... Ieškodama palaikymo, aš pažiūrėjau į senelę, bet ji susidomėjusi kažką kalbėjo su naujaja

viešnia ir į mane nekreipė jokio dėmesio. Viskas lyg tai vėl sustojo į savo vietas ir vėl viskas buvo gerai, bet aš nesustojau galvoti apie Stellą, apie tai, kad ji tokia vieniša ir koks kartais negailestingas būna mūsų Likimas... Pasižadėjusi kaip galima greičiau ją aplankyti, aš vėl visiškai „sugrižau“ pas savo „gyvuosius“ draugus ir tik tėtis, visą vakarą mane įdėmiai stebėjęs, žiūrėjo į mane nustebusiomis akimis lyg tai norėdamas suprasti, **kur gi ir ką gi** tokio rimto jis su manimi kažkada „pražiūrėjo“...

Kai svečiai pradėjo skirstytis po namus, „matantis“ berniukas staiga ėmė verk-
ti... Kai aš jo paklausiau, kas gi atsitiko, jis papūtė lūpytes ir įsižeidęs paklausė:

— O kul melgaitė?.. O meskiukas? Il dlugetių nebėla...

Mama tik šykščiai nusišypsojo ir kuo greičiau pasiėmusi niekaip dar nenorėjusi atsisveikinti antrąjį sūnų, išėjo į namus...

Aš buvau labai sudirgusi ir tuo pat metu labai laiminga!.. Tai buvo pirmas kar-
tas, kai aš sutikau kitą mažylį, kuris buvo panašiai likimo apdovanotas... Ir aš pasiža-
dėjau nenurimti, kol nepavyks įtikinti tą „neteisingą“ ir nelaimingą mamą ir neįrody-
ti, koku iš tikrųjų dideliu stebuklu auga jos sūnus... Kaip ir kiekvienas iš mūsų, jis
privalėjo turėti teisę laisvai pasirinkti, o jo mama **neturėjo teisės** to iš jo... Bet ko-
kiu atveju iki to laiko, kol jis pats nepradės visko suprasti.

Aš pakėliau akis ir pamačiau tėtį, kuris stovėjo atsirėmęs į durų staktą ir visą
laiką mane atidžiai stebėjo. Tėtis priėjo, švelniai apkabino per pečius ir tyliai pasakė:

— Na ką, eime, papasakok man, dėl ko gi tu visą vakarą taip karštai koveisi...

Ir čia man staiga sieloje pasidarė labai ramu. Pagaliau jis viską sužinos ir man
daugiau niekada nebereikės nieko nuo jo slėpti! Jis buvo mano geriausias draugas,
kuris, kaip bebūtų gaila, **nežinojo netgi pusės tiesos** apie mano gyvenimą, kokį iš
tiesų aš gyvenau... Tai buvo **nesąžininga** ir tai buvo **neteisinga**... Ir aš tik dabar sup-
ratau, kaip keista buvo visą tą laiką nuo tėčio slėpti savo „antrą“ gyvenimą tik todėl.
kad man rodėsi — tėtis nesupras... Aš **privalėjau** daug anksčiau suteikti jam tokią
galimybę ir dabar aš buvau labai patenkinta, kad tai padaryti galėsiu nors dabar...

Patogiai įsitaisę jo mėgstamame krėslė, mes kalbėjomės labai ilgai... Ir kaip la-
bai aš nudžiugau dėl to, kad man pasakojant apie vis naujus ir naujus savo „keistus“
neįtikėtinius nuotykius, tėčio veidas vis labiau ir labiau giedrėjo!.. Aš supratau, kad
visa mano „neįtikėtina“ istorija jo ne tik kad negąsdina, bet atvirkščiai, daro jį labai
laimingu...

— Aš visada žinojau, kad tu pas mane būsi ypatinga, Svetlanėle... — kai aš bai-
giau, labai rimtai pasakė tėtis. — Aš tavimi didžiuojuosi. Ar galiu aš tau kuo nors pa-
dėti?

Aš buvau tokia sukrėsta pokalbio rezultatais, kad staiga pradėjau verkti net pasi-
kūčkiodama... Tėtis ant savo rankų mane supo kaip mažą vaiką ir tyliai kažką šnibž-
dėjo, o aš iš laimės, kad mane suprato, nieko negirdėjau ir tik supratau, kad visos ma-
no „paslaptys“ jau praeityje ir kad dabar jau tikrai **viskas bus gerai**...

*Aš apie tą gimimo dieną parašiau tiktai todėl, kad ta diena paliko mano sieloje
gilų pėdsaką kažko tai labai svarbaus ir gero, be ko mano pasakojimas apie save tik-
riausiai būtų buvęs nepilnas...*

Sekančią dieną vėl viskas atrodė įprasta ir kasdieniška, lyg tai vakar nebūtų buvę
to neišpasakytai laimingo gimtadienio... Įprasti mokykliniai ir namų rūpesčiai beveik

visiškai užpildė visas valandas, o kas likdavo — kaip ir visada, buvo mano pačiu mėgstamiausiu laiku, kurį aš stengiausi naudoti labai „ekonomiškai“, kad galėčiau kuo daugiau *sužinoti* ir kuo daugiau savo aplinkoje surasti „*neįprastų dalykų*“...

Pas „apdovanotą“ kaimynų berniuką, žinoma, manęs niekas neprileido, paaiškindami, kad berniukas peršalo, bet kaip vėliau aš sužinojau iš jo vyresniojo brolio, jis jautėsi visiškai puikiai ir, matyt, „sirgo“ tik dėl manęs...

Buvo labai gaila, kad jo mama, kuri tikriausiai savo laiku pati praėjo tą patį „nepaprastą“ ir „dygliuotą“ kelią, kategoriškai nenorėjo pasinaudoti jokia mano pagalba ir visai stengėsi nuo manęs apsaugoti savo mielą, talentingąjį sūnelį. Bet tai, vėl gi, buvo tik vienas iš tų mano gyvenimo *karčių ir skausmingų momentų*, kada niekam nereikėjo mano siūlomos pagalbos, todėl tokių „momentų“ dabar aš stengiausi kiek įmanoma vengti... Vėl gi — žmonėms buvo sunku ką nors įrodyti, jeigu jie nenorėjo to priimti. Aš niekada nemaniau, kad savo tiesas įrodinėti su „špaga ir ugnimi“ yra teisinga, todėl viską palikdavau savieigai iki tol, kol žmogus pats pas mane ateidavo ir paprašydavo pagalbos.

Nuo savo mokyklos draugų aš vėl šiek tiek atitolau, nes paskutiniu metu jų galvose sukosi beveik vienos ir tos pačios mintys — kokie berniukai jiems labiausiai patinka ir kaip galima būtų vieną ar kitą iš jų „gauti“... Atvirai kalbant, aš niekaip negalėjau suprasti, kuo jie taip stipriai jas traukė, kad jos tam reikalui taip negailestingai eikvodavo visą savo laisvalaikį ir, be to, visada būdavo labai susijaudinusios, kada viena kitai apie tai pasakodavo ar pačios klausydavosi tų pasakojimų.

Matyt, tai sudėtingai epopėjai „berniukai-mergaitės“ aš kažkodėl tai dar nebuvau visiškai pasiruošusi, dėl ko iš savo draugužių užsidirbau pravardę — „pasikėlusis“... Nors, galvoju, kad būtent, *pasikėlusia*, aš tikrai nebuvau... O, paprasčiausiai, mergaitės siutino tai, kad aš atsisakydavau nuo jų siūlomų „renginių“ pasiteisindama, kad tai manęs **iš tikrųjų** kol kas visiškai nedomina, o veltui švaistyti laiką aš nemačiau jokios svarbios priežasties. Natūralu, kad mano mokyklos draugams toks mano elgesys jokių būdu nepatiko, nes tai, vėl gi, *išskyrė mane iš bendros minios* ir darė *kitokia*, ne tokia, kaip visi likusieji, kas, berniukų nuomone, buvo mokykliškai „nežmoniška“...

Štai taip, vėl, pusiau „atstumta“ mokyklos draugų ir draugų, slinko mano žiemiškos dienos, kas manęs daugiau visiškai nebejaudino, nes per keletą metų prisijaudinusi dėl mūsų „*tarpusavio santykių*“ aš pamačiau, kad, galų gale tai daryti nėra jokios prasmės, nes *kiekvienas gyvena taip, kaip pats nori*, na, o kas iš to gaunasi vėliau — tai, vėl gi, asmeninis kiekvieno mūsų reikalas. Ir niekas negalėjo manęs priversti gaišti man „brangaus“ laiko tuštiesiems plepalams, kai aš tą laiką geriau panaudodavau skaitydama pačias įdomiausias knygas, keliaudavau „aukštais“ arba net jodindavau su Pūga žiemos takais...

Tėtis po mūsų nuoširdaus pokalbio apie mano „nuotykius“ kažkodėl tai staiga (mano didžiausiam džiaugsmui!!!) nustojo mane laikyti „mažu vaiku“ ir „išdavė leidimą“ skaityti visas knygas, kurios man anksčiau buvo draudžiamos, o tai mane dar labiau pririšo prie namų „vienatvės“ ir tokių gyvenimą suderindama su senelės pyragaičiais, aš jaučiausi labai laiminga ir jokių būdu ne vieniša...

Bet, kaip tai būdavo ir anksčiau, ilgai ir ramiai užsiimti mėgstamu skaitymu man

„nebuvo leidžiama“, nes kažkas tokio „neeilinio“ anksčiau ar vėliau būtinai turėdavo atsitikti... Taip ir tą vakarą, kai aš ramiai skaičiau eilinę naują knygą ir su pasimėgavimu triauškiau ką tik iškeptus vyšninius pyragaičius, netikėtai pasirodė įsiaudrinusi bei įpykusi Stella ir prieštarauti neleidžiančiu balsu pareiškė:

— Kaip gerai, kad aš tave radau — tu tuoj pat turi su manimi eiti!..

— O kas atsitiko?.. Kur eiti? — nustebusi dėl tokio nepaprasto skubėjimo, paklausiau aš.

— Pas Mariją, ten Dinas žuvo... Na, greičiau!!! — nekantriai sušuko draugužė.

Aš iš karto prisiminiau mažą, juodaakę Mariją, kuri turėjo vieną vienintelį draugą — savo ištikimąjį Diną...

— Jau einu! — suskubau aš ir greitai puoliau paskui Stellą į „aukštus“...

34. Sielvartas

Mus vėl sutiko tas pats niūrus, piktą lemiantis peizažas, į kurią aš jau nebekreipiau jokio dėmesio, nes po tiek apsilankymų „Apatiniame Astrale“ jis, kaip ir viskas aplink, man pasidarė beveik įprastas, jeigu tik iš viso įmanoma prie to priprasti...

Mes tuoj pat apsižvalgėme aplink ir pamatėme Mariją...

Nieko aplink nematydama ir negirdėdama mažylė susikūprinusi ir visiškai nusiminusi sėdėjo tiesiai ant žemės ir, lyg bandydama taip jį atgaivinti, švelniai rankele glostė gauruotą, sustingusį „išėjusio“ draugo kūną... Šykščios ir karčios, visiškai nevaikiškos, ašaros upeliais tekėjo iš jos liūdnu, užgesusių akių ir, sužibėdamos blizgančiomis žarijomis, dingdavo sausoje žolėje, akimirkai ją sudrėkindamos tyru, *gyvu* lietumi... Atrodė, kad tas ir taip jau pakankamai rūstus pasaulis Marijai pasidarė dar labiau šaltas ir susvetimėjęs... Ji, tokia nuostabiai trapi ir giliai sielvartaujanti, liko visiškai viena ir nebebuvo kam jos bepaguosti, paglostyti, ar nors draugiškai apginti... O šalia jos nepajudinamu kalnu gulėjo jos geriausias draugas, jos ištikimasis Dinas... Ji glaudėsi prie jo minkštos, plaukuotos nugaros ir nesąmoningai **atsisakė** pripažinti jo žūtį. Ir užsispyrusiai nenorėjo jo palikti lyg tai žinodama, kad dargi dabar, po savo mirties, jis vis dar taip pat nuoširdžiai ją mylėjo ir taip pat ištikimai gynė...

Jai labai trūko jo šilumos, jo stipraus, „gauruoto“ palaikymo ir to priprasto, saugaus „*ju* pasaulėlio“, kuriame gyveno tik jie dviese... Bet Dinas tylėjo ir niekaip nenorėjo prabusti... O aplink jį jau slankiojo kažkokie tai maži, dantingi sutvėrimai, kurie taip ir taikėsi atsiplėšti nors mažą jo plaukuoto kūno gabalėlį... Iš pradžių Marija bandė juos nuvyti lazda, bet pamačiusi, kad užpuolikai nekreipia į ją jokio dėmesio, numojo į juos ranka...

Čia taip pat, kaip ir „kietoje“ Žemėje, egzistavo „stipresniojo“ įstatymai, bet kai tas stipresnis žūdavo — tie, kas negalėjo jo pasiekti gyvo, dabar stengėsi atsigriebti „pasmaguriaudami“ nors ir mirusio jo energetinio kūno...

Nuo to graudaus vaizdo man net širdį suspaudė ir išdavikiškai pradėjo graužti akis... Man staiga pasidarė labai gaila tos nuostabios, drąsios mergaitės... Ir aš negalėjau net įsivaizduoti, kaip gi ji, vargšė, visiškai viena dabar galės šiame baisiame pasaulyje apsiginti?!

Stellos akys taip pat staiga sudrėko — Matyt ją aplankė sudėtingos mintys.

— Atleisk man, Marija, o kaip gi tavo Dinas žuvo? — Pagaliau pasiryžau paklausti aš.

Pagal mane, visiškai net nesusigaudanti, ko mes iš jos norime, mergaičiukė pakėlė į mus savo verksmingą veidelį. Ji buvo labai toli... Gal būt ten, kur jos ištikimasis draugas dar buvo gyvas ir kur viskas buvo suprantama ir gera... Ir mažylė niekaip nenorėjo iš ten sugrižti. Šiandieninis pasaulis buvo piktas ir pavojingas, o jai nebuvo prie ko prisiglausti ir niekas negalėjo jos apginti... Giliai atsikvėpusi ir didvyriškai sukaupusi visas savo jėgas, Marija pagaliau papasakojo mums liūdną Dino mirties istoriją...

— Aš buvau su mama, o mano gerasis Dinas, kaip ir visada, mus saugojo... Ir čia, staiga iš kažkur atsirado labai baisus žmogus. Jis buvo labai negeras. Nuo jo norėjosi bėgti kur akys veda, tiktai aš niekaip negalėjau suprasti — kodėl... Jis buvo toks pat, kaip ir mes, netgi gražus, bet labai jau nemalonus. Nuo jo dvelkė žiaurumu ir mirtimi. Ir jis visą laiką kikenė. Ir nuo to kikenimo, mums su mama net kraujas gyslose sustingo... Jis norėjo su savimi pasiimti mamą, sakė, kad ji jam tarnaus... Mama priešinosi, bet jis, žinoma, buvo daug stipresnis... Ir čia Dinas pabandė mus apginti, kas anksčiau jam visada pavykdavo. Tiktai tas žmogus tikriausiai buvo kažkoks tai ypatingas... Jis metė į Diną keistą oranžinę „liepsną“, kurios niekaip nesisekė užgesinti... O kada net ir degdamas Dinas vėl bandė mus gelbėti — žmogus jį užmušė mėlynu žaibu, kuris staiga „išsiveržė“ iš jo rankos. Štai taip žuvo mano Dinas... Ir dabar aš viena.

— O kur tavo mama? — paklausė Stella.

— Mama vis dar čia, — mergaitė sutriko. — Paprasčiausiai, ji dabar labai dažnai pyksta... Ir dabar mes neturime apsaugos. Dabar mes visiškai vienos...

Mes su Stella susižvalgėme... Jautėme, kad mus abi aplankė ta pati mintis — Šviesulys!.. Jis buvo stiprus ir geras. Liko tik tikėtis, kad jis panorės padėti tai nelaimingai, vienišai mergaitei ir taps jos patikimu gynėju nors iki tol, kol ji sugriš į savo „dorą ir gerą“ pasaulį...

— O kur dabar tas *baisus žmogus*? Gal tu žinai, kur jis nuėjo? — nekantraudama paklausiau aš. — Ir kodėl vis dėl to nepasiėmė su savimi tavo mamos?

— Nežinau, tikriausiai jis dar sugriš. Aš nežinau, kur jis nuėjo ir nežinau, kas jis toks. Bet jis labai, labai piktas... Kodėl gi jis toks piktas, mergaitės?

— Na, mes tai sužinosime, pažadame tau. O dabar — ar tu norėtum pamatyti gerą žmogų? Jis taip pat čia, bet, skirtingai negu šis baisus žmogus, jis iš tikrųjų geras. Jis gali būti tavo draugu, kol tu čia, žinoma, jeigu tu pati to norėsi. Draugai jį vadina Šviesuliu.

— Oi, koks gražus vardas! Ir doras...

Marija pradėjo lėtai atsigausti ir kada mes jai pasiūlėme susipažinti su nauju draugu, ji, nors ir ne visai užtikrintai, bet vis dėl to sutiko. Prieš mus pasirodė jau pažįstama grotė, iš kurios sklido auksaspalvė ir šilta šviesa.

— Oi, pažiūrėkite!.. Tai juk saulutė?!.. Ji visiškai kaip tikra!.. O kaip ji čia atsirado? — apstulbusi dėl tokio nepaprasto šiai vietai vaizdo, paklausė mažylė.

— Ji ir yra tikra, — nusišypsojo Stella. — Tiktai ją sukūrėme mes. Eik, pažiūrėk!

Marija nedrąsiai įslydo į grotą ir tuoj pat, kaip mes ir tikėjomės, pasigirdo susižavėjimo šūksniai...

Ji išsoko iš ten visiškai apstulbusi ir iš nuostabos nebegalėjo pralemti net poros žodžių, nors pagal jos nuo susižavėjimo išplėstas akis mes matėme, kad pasakyti ji tikrai turi ką... Stella švelniai apkabino mergaitę ir sugražino atgal į grotą... kuri, mūsų didžiai nuostabai, pasirodė tuščia...

— Na, ir kurgi mano naujasis draugas? — sutrikusi paklausė Marija. — Argi jūs nesitikėjote jo čia rasti?

Stella niekaip negalėjo suprasti, kas galėjo atsitikti ir kas galėjo priversti Šviesulį palikti savo „saulėtąją“ buveinę?..

— Gal kas nors atsitiko? — uždaviau visiškai kvailą klausimą aš.

— Na, žinoma — atsitiko! Kitaip jis iš čia niekur nebūtų išėjęs.

— O gal čia taip pat buvo tas *piktas žmogus*? — išgąstingai paklausė Marija.

Tiesą sakant, man taip pat šmėkštelėjo tokia mintis, bet jos pasakyti aš nesuspėjau dėl tos paprastos priežasties, kad vesdamas su savimi tris mažylius, pasirodė Šviesulys... Vaikučiai buvo kažko tai mirtinai išsigandę ir tirtėdami kaip rudeniniai lapai, išgąstingai glaudėsi prie Šviesulio, bijodami net per žingsnį nuo jo pasitraukti. Bet vaikiškas smalsumas greitai nugalėjo baimę ir žvelgdami iš už plačios savo gynėjo nugaros, jie nustebę apžiūrinėjo mūsų keistą trejetuką... Kas dėl mūsų, tai mes, pamiršusios net pasisveikinti, tikriausiai, su dar didesniu smalsumu apžiūrinėjome mažylius ir bandėme atspėti, kaip jie galėjo atsirasti „apatiniame aukšte“ ir kas vis dėl to su jais galėjo atsitikti...

— Būkite sveikos, mielosios... Nereikėjo jums čia ateiti. Kažkas negero čia vyksta... — švelniai pasisveikino Šviesulys.

— Na, ko nors gero čia tikriausiai iš vis nėra ko laukti... — liūdnai šyptelėjusi pakomentavo Stella. — O kas gi atsitiko, kad buvai išėjęs?!. Nes čia bet koks „blogasis“ galėjo užėti ir viską užimti...

— Na ką gi, tu būtum atgal viską „sugrąžinusi“... — paprastai atsakė Šviesulys.

Čia jau mes abi nustebusios į jį pažvelgėme — Tai buvo pats tinkamiausias žodis, kuriuo galima buvo įvardinti šį procesą. Bet iš kur apie tai galėjo žinoti Šviesulys?!. Jis gi nieko apie tai nesuprato!.. Arba suprato, bet nieko apie tai nekalbėjo?..

— Per tą laiką daug vandens nutekėjo, mielosios... — lyg tai atsakydamas į mūsų mintis, ramiai pasakė jis. — Aš čia bandau išgyventi ir su jūsų pagalba pradėdau kai ką suprasti. O jeigu ką ir atsivedu čia, tai gi aš negaliu vienas gėrėtis tokiu grožiu, kada už sienos štai tokie *mažyliai* iš baimės... Ne man visa tai, jeigu aš negaliu niekam padėti...

Aš žvilgtelėjau į Stellą — ji atrodė labai ori ir, žinoma, buvo teisi. **Ne veltui** ji sukūrė jam šį stebuklingą pasaulėlį — Šviesulys iš tikrųjų buvo to vertas. Bet kaip mažas vaikas, jis pats to ne visiškai suprato. Paprasčiausiai, jo širdis buvo per daug didelė ir gera, todėl jis ir **nenorėjo priimti pagalbos, jeigu ta pagalba jis negalėjo dalintis su kuo nors kitu..**

— O kaip **jie** čia atsidūrė? — rodydama į išsigandusius mažylius, paklausė Stella.

— O, tai ilga istorija. Aš kartais juos aplankydavau, jie pas tėvą ir motiną iš vir-

šutinio „aukšto“ ateidavo... Kartais pas save pasikviesdavau, kad nuo pavojų apsaugočiau. Jie gi *maži*, nesuprato, kiek tai pavojinga. Mama su tėvu buvo čia, štai, jiems ir atrodė, kad viskas gerai... O aš visą laiką bijojau, kad kai ateis supratimas apie nelaimės, bus per vėlu... Štai, ką tik tas „per vėlu“ ir atėjo...

— O ką jų tėvai tokio iškrėtė, kad papuolė čia? Ir kodėl jie visi „išėjo“ kartu? Gal jie visi žuvo? — negalėjo sustoti mielaširdingoji Stella.

— Kad išgelbėtų savo mažylius, jų tėvams prireikė nužudyti kitus žmones... Už tai po mirties jie ir mokėjo. Kaip ir mes visi... Bet dabar jų **jau ir čia nebėra**... Jų iš vis niekur nebėra... — labai liūdnai sušnibždėjo Šviesulys.

— Kaip — niekur nėra? O kas tada atsitiko? Jie ką — ir čia sugebėjo žūti?! Kaip gi tai atsitiko?.. — nustebo Stella.

Šviesulys linktelėjo.

— Juos užmušė *žmogus*, jeigu tik „*tai*“ galima pavadinti žmogumi... Jis pabaisa.. Aš bandau jį surasti... kad sunaikinčiau.

Mes iš karto draugiškai sužiurome į Mariją. Vėl tai buvo kažkoks *baisus žmogus* ir vėl jis žudė... Matyt tai buvo tas pats, kuris užmušė jos Diną.

— Štai, ši mergaitė, ją vadina Marija, prarado savo vienintelį gynėją, savo draugą, kurį **taip pat užmušė „žmogus“**. Aš manau, kad tai tas pats. Kaip gi mes galėtume jį surasti? Gal tu žinai?

— Jis pats ateis... — tyliai atsakė Šviesulys ir parodė į prie jo prisiglaudusius mažylius. — Jis ateis jų... Jis juos atsitiktinai paleido, nes **aš** jam sutrukdžiau.

Man su Stella nugaromis nubėgo „didžiulės, dygliuotos“ skruzdėlės...

Tai skambėjo nieko gero nežadančiai... Nes mes dar nebuvo pakankamai patyrusios, kad galėtume ką nors, paprasčiausiai, sunaikinti ir netgi nežinojome — ar būtume galėjusios... Tai tik knygoje viskas labai paprasta — gerieji herojai visada nugalė pabaisas... O štai realybėje, viskas daug sudėtingiau. Ir jeigu tu net *įsitikinęs*, kad tai — **blogis**, tam, kad jį nugalėtum, reikalinga didžiulė drąsa... Mes žinojome, **kaip daryti gerus darbus**, ką dar ne visi moka... O štai, kaip atimti kažkieno gyvybę, netgi pačią šlykščiausią, nė man, nė Stellai kol kas mokytis neteko... O to nepabandžius, mes negalėjome būti visiškai tikros, kad ta pati „drąsa“ pačiu reikalingiausiu momentu mus nepaves.

Aš net ir nepastebėjau, kad visą tą laiką Šviesulys mus labai įdėmiai stebėjo. Ir žinoma, kad mūsų išraiškūs veideliai jam pasakojo apie visas mūsų „abejones“ ir „baimes“ geriau, negu bet kokia, kad ir pati ilgiausia, išpažintis...

— Jūs *teisios*, mielosios — ***Nebijo žudyti tik bepročiai***... arba išgamos... O normalus žmogus prie to niekada nepripras... ypač, jeigu jis to net niekada nėra bandęs. Aš neleisiu... Todėl kad, jeigu jūs net ką nors gindamos keršysite, **tai sudegins jūsų sielas**... ir jau **niekada nebebūsate tokios, kokios buvote**... Jūs jau patikėkite mani.

Staiga, tiesiog už sienos, pasigirdo kraupus kikenimas, savo laukiniais garsais stingdantis kraują... Mažyliai cyptelėjo ir visi kartu išsitiesė ant grindų. Stella karštligiškai savo apsauga stengėsi uždaryti grotą, bet, matyt, nuo didžiulio susijaudinimo, jai nieko nesigavo... Marija, balta kaip mirtis, stovėjo nejudėdama ir buvo matytis, kad jai sugrižta neseniai patirto šoko būsena.

— Tai jis... — siaubo apimta sušnibždėjo mergaičiukė. — Tai **jis** užmušė Diną... Dabar jis užmuš mus visus...

— Na, mes tai dar pažiūrėsime, — pasidrašindamas labai užtikrintai ištarė Šviesulys. — Ne tokių matėme! Laikykis, mergaite Marija.

Kikenimas tęsėsi. Ir staiga aš supratau, kad **žmogus taip juoktis negalėjo!** Net ir iš pačio „žemiausio astralo“... kažkas jame buvo neteisinga, kažkas nenatūralaus... Tai daugiau buvo panašu į farsą. Panašu į kažkokį tai netikrą spektaklį su labai baisia, mirtina pabaiga... Ir štai, pagaliau, aš „praregėjau“ — jis **nebuvo** tuo žmogumi, kuriuo atrodė!!! Tai buvo tik **žmogiška išvaizda**, o vidus buvo baises, svetimas... Ir buvo-nebuvo, — aš nusprendžiau pabandyti su juo kovoti. Bet jeigu būčiau žinojusi rezultata — tikriausiai nebūčiau bandžiusi niekada...

Mažyliai su Marija pasislėpė tolimiausiam grotos kampe, kurio net saulės šviesa nesiekė. Bandydamos atstatyti kažkodėl tai vietomis plyštančią apsaugą, mes su Stella stovėjome viduje. O Šviesulys, stengdamasis išlaikyti geležinę ramybę, sutiko nepažįstamąjį prie įėjimo į grotą ir, kaip aš supratau, nesiruošė jo ten įleisti. Staiga man stipriai sumaudė širdį, lyg tai būčiau pajutusi artėjančią nelaimę...

Blykstelėjo ryški mėlyna liepsna — mes visi draugiškai aiktelėjome... Tai, kas prieš minutėlę buvo Šviesuliu, per vieną akimirksnį pavirto į „nieką“ net nepradėjus priešintis... Žybtelėjęs permatomu mėlynu dūmeliu ir šiame pasaulyje nesusėjęs palikti nė pėdsako, jis išėjo į tolimą amžinybę...

Mes net nespėjome išsigąsti, kaip iš karto po to veiksmo įėjime pasirodė baisesis žmogus. Jis buvo labai aukštas ir nuostabiai... gražus. Bet visą jo grožį gadino jo išpuoselėto veido atstumianti žiaurumo ir mirties išraiška ir dar, jame atsispindėjo kažkoks tai baises „išsigimimas“, jeigu tik galima taip išsireikšti... Ir čia staiga aš prisiminiau Marijos žodžius apie „baisuoklį“ Diną. Ji buvo absoliučiai teisi — **grožis** gali būti neišpasakytai **baises**... o štai **gerą „baisumą“** galima giliai ir stipriai pamilti...

Kraupasis žmogus vėl kaip laukinis sukikeno...

Įsmigdamas tūkstančiais aštrių adatėlių Jo kikenimas skausmingu aidu atsiliepė mano smegenyse, o mano tirpstantis kūnas, veikiamas kažkokios tai svetimos energijos, silpo ir pamažu virto „sumedėjusiu“ stuobriu... Beprotiško kikenimo garsas fejerverkais sklaidėsi į daugybę neatpažįstamų atspalvių ir tuoj pat aštriomis adatėlėmis atgal sugriždavo į smegenis. Ir čia pagaliau aš supratau — tai iš tikrųjų buvo **kažkas** panašaus į galingą hipnozę, kas savo neįprastu skambėjimu pastoviai **augino** baimę, kuri vertė mus paniškai bijoti to žmogaus.

— Na ir kas — ar dar ilgai jūs kikensite?! O gal *bijote kalbėti*? O tai mums jau nusibodo klausytis, kvailystės visa tai! — netikėtai net pačiai, grubiai sušukau aš.

Aš ir supratimo neturėjau, iš kur pas mane atsirado tiek drąsos?! Nes iš baimės man net galva sukosi, o kojos linko, lyg tai ruoščiausi išsitiesti ant žemės... Bet, tikriausiai, ne veltui sakoma, kad iš baimės žmonės sugeba net didvyriais tapti... Štai ir aš, tikriausiai, išsigandau iki „ribos“, nes kažkaip sugebėjau *užmiršti* tą pačią baimę... Mano laimei, **baisesis žmogus** mano baimės nepastebėjo — matyt jį sutrikdė tas faktas, kad aš išdrįsau taip akiplėšiškai su juo kalbėti. O aš tęsiau, jausdama, kad *bet kokia kaina reikia kuo greičiau baigti* tą „pokalbį“...

— Na ką, šiek tiek pasikalbėkime, o gal jūs temokate tik kikenti? Kalbėti gal jus

kas nors išmokė?..

Bandydama išmušti iš vėžių, aš **tyčia** kaip galėdama jį **erzinau**, bet tuo pat metu aš siaubingai bijojau, kad jis mums dar **parodys**, kad moka **ne tik kalbėti**... Greitai žvilgtelėjusi į Stellą aš pabandžiau jai perduoti visada mus gelbstinčio žaliojo spindulio vaizdą (*tas „žaliasis spindulys“, paprasčiausiai, reiškė labai tankų, koncentruotos energijos srautą, kurį spinduliavo kažkada mano „žvaigždžių draugų“ man padovanotas žaliasis kristalas ir kurio energija, matyt, labai skyrėsi nuo „žemiškosios“, todėl tas spindulys visada nuostabiai suveikdavo*). Draugužė linktelėjo ir kol *baisusis žmogus* neatsipeikėjo, mes draugiškai jam smogėme į pačią širdį... jeigu ji, žinoma, ten iš vis buvo...

Padaras sukaukė (aš jau supratau, kad tai ne žmogus) ir pradėjo rangytis, lyg tai nuo savęs „nusiplėšdamas“ jam trukdantį, svetimą „žemiškąjį“ kūną... Mes smogėme dar kartą. Ir tuoj pat pamatėme jau **du** skirtingus padarus, kurie stipriai susikibę ir svaitydami mėlynus žaibus raičiojosi ant grindų, lyg bandydami vienas kitą sudeginėti... Vienas buvo tas pats *gražusis žmogus*, o antrasis... tokio siaubūno neįmanoma buvo normaliu protu nei įsivaizduoti nei apsaugoti... Aršiai įsikibęs į žmogų, ant grindų voliojosi kažkoks tai neišpasakytai baisus ir piktas padaras, panašus į dvigalvę pabaisą, kuri spjaudėsi žaliomis seilėmis ir „šypsojosi“, rodydama peilio aštrumo iltis... Žalias, žvynuotas siaubingojo padaro gyvatiškas kūnas stebino lankstumu ir buvo aišku, kad žmogus, jeigu jam nepadėsime, ilgai neištvers ir jam, vargšeliui liko gyventi nebeilgai net ir šiame baisiame pasaulyje...

Aš mačiau, kad Stella iš visų jėgų bando smogti dar kartą, bet bijo pakenkti žmogui, kuriam ji labai norėjo padėti. Ir čia, staiga, iš savo kampo išsoko Marija ir... kažkoku būdu nutvėrusi už sprando kraupų padarą, per sekundės dalį suliepsnojimo ryškiu fakelu ir... visam laikui pradingo... Mes nespėjome net sušukti, o tuo labiau suprasti kas vyksta, o trapi, drąsi mergaitė be jokių abejonių pasiaukojusi, kad kažkoks kitas *geras žmogus* galėtų nugalėti ir likti gyventi vietoj jos...

Iš skausmo man net širdis stojo. Stella pravirko... O ant grindų gulėjo neišpasakyto grožio ir galingo stoto žmogus. Tik štai stipriu jis šiuo momentu tikrai nebuvo, greičiau atvirksčiai — atrodė mirštantis ir labai pažeidžiamas... Pabaisa pradingo. Ir mūsų nuostabai, iš karto pradingo spaudimas, kuris vos prieš minutę grasino sutraikyti mūsų smegenis.

Stella priėjo arčiau prie nepažįstamojo ir ranka palietė jo iškilų kaktą — žmogus nerodė jokių gyvybės ženklų. Ir tik iš vos kartais suvirpančių vokų, buvo matytis, kad jis dar čia, su mumis ir dar galutinai nemirė, kaip Šviesulys ir Marija, kurie jau niekada ir niekur nebegyvens...

— Bet kaip gi Marija... Kaip ji taip galėjo?!.. Juk ji tokia maža... — rydama ašaras graudžiai šnibždėjo Stella... blizgančių, stambių žirnių upeliai tekėjo jos blyškiais skruostais ir susijungdami į šlapius takelius, lašėjo ant krūtinės. — Ir Šviesulys... Na, kodėl gi taip?.. Na, pasakyk?! Kodėl gi taip!!! Tai juk jokia pergalė, tai daug **blogiau**, negu pralaimėjimas!.. Negalima laimėti **tokia** kaina!..

Ką aš galėjau jai atsakyti?! Man taip pat, kaip ir jai, buvo liūdna ir skaudu... Pradimai degino sielą, palikdami gilius randus dar tokiuose šviesiuose prisiminimuose ir atrodė, kad palieka tuos kraupius pėdsakus ilgam laikui... Bet reikėjo kažkaip tai

tvardytis, nes šalia, baugiai vienas prie kito prisispaudę, stovėjo visai mažučiai, mirtinai išgąsdinti vaikučiai, kuriems tuo momentu buvo labai baisu, ir nebuvo kam juos nuraminti ir paglamonėti. Todėl, priverstinai savo skausmą nugrūdusi kuo giliau ir šiltai nusišypsojusi mažyliams, paklausiau, kokie jų vardai. Vaikučiai nieko neatsakė, o tik dar labiau vienas prie kito prisispaudė, matyt, nieko nesuprasdami kas vyksta ir, tuo labiau, nesuprasdami kur dingo jų naujasis, ką tik atsiradęs draugas, su tokiu gražiu ir šiltu vardu — Šviesulys...

Stella susitraukusi sėdėjo ant akmens ir tyliai kūkčiodama, šluostėsi vis dar upe-liais tekančias karštas ašaras... Visa jos trapi, išsekusi figūrėlė spinduliavo giliu sielvartu... Ir štai, žiūrint į ją, tokią sielvartaujančią ir tokią nebešanašią į man įprastą „šviesiąją Stellą“, man staiga pasidarė labai šalta ir baisu, lyg tai per akimirksnį visas saulėtasis ir ryškus Stellos pasaulis būtų visiškai užgesęs, o vietoj jo mus supo tiktai tamsi, sielą smaigianti tuštuma...

Paprastai greitas Stellos „atsigavimas“ šį kartą niekaip nesuveikė... Matyt, buvo per daug skaudu prarasti jos širdžiai brangius draugus, ypač **žinant**, kad, kaip ji vėliau jų bepašilgtų, jų jau niekada ir niekur nebematys... Tai buvo ne paprasta **fizinė mirtis**, kada mes visi vėl gauname stebuklingą progą — įsikūnyti vėl. Tai **mirė jų siela**... Ir Stella **žinojo**, kad nė pasiaukojanti mergaitė Marija, nė “amžinasis karys” Šviesulys, o taip pat ir baisusis, gerasis Dinas, niekada nebeatgims, nes paaukoko savo **amžinuosius gyvenimus** dėl kitų, gal būt ir labai gerų, bet visiškai jiems nepažįstamų žmonių...

Man, kaip ir Stellai, labai skaudėjo širdį, nes tai buvo pirmasis kartas, kai aš savo akimis pamačiau, kaip **savanoriškai** į amžinybę išėjo labai puikūs ir geri žmonės... mano draugai. Ir atrodė, kad mano sužeistoje vaikiškoje širdelėje visam laikui apsigyveno sielvartas... Bet aš taip pat **jau supratau**, kad ir kaip aš bekentėčiau ir kaip to benorėčiau, atgal sugrąžinti nieko nebegalėsiu... Stella buvo teisi — negalima laimėti **tokia** kaina... Bet tai buvo jų asmeninis pasirinkimas ir tai jiems uždrausti mes neturėjome jokios teisės. O pabandyti įtikinti — mums, paprasčiausiai, neužteko laiko... Bet gyvieji privalėjo gyventi, kitaip ta neatlygintina auka neturėtų jokios prasmės. Ir leisti taip įvykti, mes niekaip negalėjome.

— Ką darysime su jais? — giliai atsidususi Stella parodė į susiglaudusius mažylius. — Čia palikti jų niekaip negalime.

Aš nespėjau atsakyti, kaip nuskambėjo labai ramus ir liūdnas balsas:

— Aš su jais pasiliksiu, jeigu, žinoma, jūs man tai leisite.

Mes abi kartu pašokome ar atsigręžėme — tai kalbėjo Marijos išgelbėtas žmogus... Apie jį mes kažkaip visiškai pamiršome.

— Kaip jūs jaučiatės? — kiek galima draugiškiau paklausiau aš.

Šiam, tokia didelė kaina išgelbėtam nepažįstamam žmogui, aš **nuoširdžiai nelinkėjau nieko blogo**. Tai buvo **ne jo kaltė** ir mes su Stella puikiai tai supratome. Bet žiauraus paradimo jausmas man vis dar pykčiu temdė akis ir nors aš žinojau, kad jo atžvilgiu tai labai ir labai neteisinga, aš niekaip negalėjau susiimti ir išmesti tą kraupų skausmą, palikdama jį „vėlesniam laikui“, kai būsiu visiškai viena ir užsida-riusi „savo kamputyje“ galėsiu duoti valią karčioms ir labai sunkiom savo ašaroms... Ir dar aš labai bijojau, kad nepažįstamasis kažkaip tai sugebės pajusti mano „nedrau-

giškumą“ ir tuo būdu jo *išgelbėjimas* praras tą **pergalės prieš blogį** svarbą ir grožį, dėl ko žuvo mano draugai... Todėl aš iš visų paskutiniųjų jėgų pasistengiau susikaupti ir kaip galėdama natūraliau šypsodamasi, laukiau atsakymo į savo klausimą.

Matyt, ne visiškai suprasdamas, kas su juo atsitiko ir kas iš vis su juo visą tą laiką vyko, vyriškis liūdnai žvalgėsi aplink...

— Na, ir kur gi aš dabar esu?.. — prikimysiu nuo susijaudinimo balsu, tyliai paklausė jis. — Iš kur čia tokia baisi vieta? Tai visiškai nepanašu į tai, ką aš prisimeinu... Kas jūs?

Mes — draugai. Ir jūs visiškai teisus — tai nelabai maloni vieta... O šiek tiek toliau, vietos iš vis laukinės ir baisios. Čia gyveno mūsų draugas, jis žuvo...

— Man labai gaila, mažieji. O kaip žuvo jūsų draugas?

— Jį užmušėte jūs, — liūdnai sušnibždėjo Stella.

Pažvelgusi į savo draugę, aš net sustingau... Tai kalbėjo jau nebe ta, gerai man pažįstama „saulėtoji“ Stella, kuri „būtinai“ visų gailėdavosi ir niekada neversdavo kitų kentėti!.. Bet, matyt, praradimo skausmas, taip pat kaip ir man, jai iššaukė nesąmoningą pykčio jausmą „visiems ir už viską“ ir mažylė kol kas nesugebėjo savęs deramai kontroliuoti.

— Aš?!.. — sušuko nepažįstamasis. — Bet tai negali būti tiesa! Aš niekada nieko nežudžiau!..

Mes jautėme, kad jis sako gryną tiesą ir **žinojome**, kad neturime jokios teisės ant jo pečių perkrauti svetimų piktadarių. Todėl, net ir nesusitarusios, mes draugiškai nusišypsojome ir tuoj pat pasistengėme jam paaiškinti, kas gi čia iš tikrųjų įvyko ir kas su juo atsitiko.

Žmogus ilgą laiką buvo absoliutaus šoko būsenoje... Matyt viskas, ką jis išgirdo, jam skambėjo labai baisiai ir jau tikrai niekaip neatitiko to, kuo jis iš tikrųjų buvo ir kaip jis pats žiūrėjo į prievartą kitų atžvilgiu...

— Kaip aš galėčiau už visa tai atsilyginti?!.. Tikrausiai niekaip neįmanoma? Ir kaip gi su tuo dabar gyventi?!.. — jis susiėmė už galvos... — Kelis aš užmušiau, pasakykite!.. Ar kas gali pasakyti? O jūsų draugai? Kodėl jie su tuo susitaikė? Na, kodėl?!..

— Kad **jūs** galėtumėte gyventi kaip privalote... Kaip norėtumėte... O ne taip, kaip norėtų *kas nors kitas*... — liūdnai pasakė Stella.

— Atleiskite man, mielieji... Atleiskite... Jeigu galite... — žmogus atrodė visiškai prislėgtas ir mane staiga „bakstelėjo“ negera nuojauta...

— Na, jau ne! — sudirgusi šuktelėjau aš. — Dabar jau jūs **privalote** gyventi! Jūs ką, norite visą jų auką suvesti į „nieką“?! Net ir galvoti nedrįskite! Jūs dabar **vietai jų** privalote daryti gerus darbus! Tada bus teisinga. O „**išeiti**“ — **pats lengviausias kelias**. Ir pas jus daugiau nebėra jokios teisės.

Nepažįstamasis apstulbęs žiūrėjo į mane, matyt, niekaip nesitikėjęs tokio didžiulio teisingo apmaudo pliūpsnio:

— Kaip gi tu stipriai juos mylėjai!.. Kas tu, mergaite?

Man stipriai superstėjo gerklėje ir kažkurį tai laiką nebegalėjau ir žodžio ištarti. Buvo labai skaudu dėl tokio didžiulio praradimo ir tuo pat metu buvo labai gaila to „nerimastingo“ žmogaus, kuriam dabar bus oi kaip nelengva su tokia našta toliau gy-

venti...

— Aš — Svetlana. O čia — Stella. Mes, paprasčiausiai, čia vaikščiojome. Lan-kome draugus ir kai galime, kam nors padedame. Tiesa, draugų dabar jau nebeliko...

— Atleisk man, Svetlana. Nors, tikriausiai, tai nieko nepakeis, nors aš ir kiekvieną dieną pas jus prašyčiau atleidimo... Atsitiko taip, kaip atsitiko ir dabar aš jau nieko nebegaliu pakeisti. Bet aš galiu pakeisti tai, kas **dar bus**, ar ne tiesa? — žmogus tiesiog įsisiurbė į mane savo kaip dangas mėlynomis akimis ir skausmingai šypsodamasis ištarė: — Ir dar... Tu sakai, kad aš laisvai galiu rinktis?.. Bet gaunasi — ne taip ir laisvai, mieloji... Greičiau jau tai panašu į kaltės išpirkimą... Su tuo aš, žinoma, sutinku. Bet tai juk **jūsų** pasirinkimas, kad aš **privalau gyventi** vietoj jūsų draugų. Todėl, kad jie atidavė už mane savo gyvybes.... Bet aš jų to *neprašiau*, ar ne tiesa?.. Todėl — tai **ne mano pasirinkimas**...

Aš žiūrėjau į jį visiškai apstulbusi ir vietos „išdidaus apmaudo“, kuris tiesiog veržėsi iš mano lūpų, aš po truputį pradėjau suprasti, apie ką jis kalba... Kaip keistai ar įžeidžiančiai tai beskambėtų — bet tai buvo šventa tiesa! Netgi, kad man tai ir ne labai patiko...

Taip, man buvo labai skaudu dėl savo draugų, dėl to, kad aš jų daugiau niekada nebepamatsyiu... Kad daugiau niekada nebegalėsiu kalbėtis su savo draugu Šviesuliu... Kad daugiau mums niekada nebeparodys nuostabių ir įdomių vietų Marija, kurias jie kartu su Dinu aptikdavo ir niekada jau nebegirdėsime jos varpeliu skambančio juoko... Ir labiausiai buvo skaudu todėl, kad dabar vietoj jų gyvens šis, mums visiškai nepažįstamas žmogus...

Bet, vėl gi, kita vertus — jis **neprašė** mūsų įsikišti... **Neprašė** dėl jo žūti. **Nenorėjo** atimti kam nors gyvybės. Ir **jam** jau dabar teks gyventi su sunkiausia našta ir stengtis savo ateities veiksmis „išpirkti“ kaltę, kuri iš tikrųjų **nebuvo jo kalte**... Tiksliau, tai buvo kaltė to kraupaus, nežemiško padaro, kuris užvaldęs mūsų nepažįstamojo sielą, užmušinėjo „į kairę ir į dešinę“.

Ir tikrai, tai buvo **ne jo** kaltė...

Kaip gi dabar nuspręsti — kas teisus, kas kaltas, jeigu ta pati **tiesa** buvo **abiejuose pusėse**?.. Ir be jokių abejonių man — pasimetusiai dešimtmetei mergaitei — gyvenimas atrodė per daug sudėtingas ir per daug įvairiapusis, kad galėčiau nuspręsti tikrai tarp „taip“ ir „ne“... Nes kiekviename mūsų poelgyje buvo labai jau daug įvairiausių niuansų ir nuomonių ir atrodė neišpasakytai sunku rasti teisingą atsakymą, kuris būtų buvęs **teisingas visiems**...

— Ar jūs iš vis ką nors atsimenate? Kuo jūs buvote? Kaip jus vadina? Kiek ilgai jūs čia? — kad išvengčiau keblios ir man nemalonios temos, paklausiau aš.

Nepažįstamasis trumpam susimąstė.

— Mane vadino Arnu. Ir aš prisimenu tik tai, kaip aš gyvenau ten, Žemėje. Ir prisimenu, kaip aš „išėjau“... Aš juk miriau, ar ne taip? O vėliau jau nieko nebeprisimenu, nors ir labai to norėčiau...

— Taip, jūs „išėjote“... Arba mirėte, jeigu jums taip geriau patinka. Bet aš nesu tikra, kad čia **jūsų** pasaulis. Manau, jūs turėtumėte „gyventi“ visu „aukštu“ aukščiau. Tai „nuodėmingų“ sielų aukštas... Tų, kurie ką nors užmušė, arba labai stipriai įžeidė, arba, paprastų paprasčiausia, daug apgaudinėjo ir melavo. Tai baisus pasaulis, tik-

riausiai tas, kurį žmonės vadina Pragaru.

— O iš kur tada čia **jūs**? Kaip jūs galėjote čia pakliūti? — nustebo Arnas.

— Tai ilga istorija. Bet tai iš tikrųjų ne mūsų vieta... Stella gyvena pačiame viršutiniame „aukšte“. Na, o aš dar tebegyvenu Žemėje...

— Kaip — Žemėje?! — apstulbęs paklausė jis. — Tai reiškia — tu dar **gyva**?.. O kaip tada tu atsidūrei **čia**? Ir dar į tokį kraupų pasaulį?

— Na, jeigu sąžiningai, tai aš taip pat nemėgstu šios vietos... — nusišypsojusi krūptelėjau aš. — Bet kartais čia pasirodo ir labai geri žmonės. Ir mes bandome jiems padėti, kaip padėjome ir jums...

— Ir ką gi dabar man daryti? Aš čia juk nieko nepažįstu... Ir, kaip pasirodo, aš taip pat žudžiau. Reiškia, tai kaip tik ir vieta man... Štai ir jais reikia kam nors pasirūpinti, — švelniai paglostęs vieno iš mažylių galvytę, ištarė Arnas.

Berniukai žiūrėjo į jį su vis augančiu pasitikėjimu, na, o mergytė iš vis į jį įsikišo kaip erkė ir nesiruošė paleisti... Ji buvo dar visai mažytė, didelėmis, pilkomis akimis ir labai juokingu, besišypsančiu, linksmos beždžioniukės veidu. Normaliame gyvenime, „tikroje“ Žemėje, tikriausiai ji buvo labai miela ir švelni, visų mylima mergaitė. Čia gi, po visų siaubingų pergyvenimų, jos švelnus juokingas veidelis buvo iki begalybės iškankintas ir išblyškęs, o pilkose akyse pastoviai atsispindėjo baimė ir liūdesys... Jos broliukai buvo šiek tiek vyresni, tikriausiai, kokių penkių ar šešių metelių. Jie atrodė labai išsigandę ir rinti ir, skirtingai, negu jų jaunesnioji sesutė, nerodė jokio noro bendrauti. Mergytė — vienintelė iš trejetuko, matyt, mūsų nebijojo, nes labai greitai pripratusi prie „naujai atsiradusio“ draugo, jau visiškai žvaliai paklausė:

— Mane vadina Maja. Ar galėsiu aš su jumis pasilikti?.. Ir broliukai taip pat? Pas mus dabar nieko nebėra. Mes jums visur padėsime, — ir atsisukusi jau į mus su Stella, paklausė, — O jūs ir čia gyvenate, mergaitės? Kodėl jūs čia gyvenate? Čia taip baisu...

Savo nenutrūkstama klausimų lavina ir maniera klausinėti visų iš karto, ji man labai priminė Sellą. Ir aš iš visos širdies nusijuokiau...

— Ne, Maja, žinoma, mes čia negyvename. Tai tik **jūs** buvote labai drąsūs, kad patys čia atėjote. Reikia tikro didvyriškumo, kad įvykdytum tai, ką padarėte jūs... Jūs tikri didvyriai! Bet dabar jums reikės grįžti ten, iš kur atėjote, nes jūs nebeturite jokių priešasčių čia pasilikti.

— O mama su tėčiu „visiškai“ žuvo?.. Ir mes daugiau jų nebepamatysime... Tiesa?

Putlios Majos lūpytės suvirpėjo, o ant skruosto pasirodė pirmoji stambi ašara... Aš žinojau, kad, jeigu dabar to nesustabdyti — ašarų bus labai daug... O mūsų dabartinėje „įaudrintoje“ situacijoje to leisti tikrai nebuvo galima...

— Bet jūs juk gyvi, ar ne tiesa?! Todėl, norite jūs to, ar ne, bet jūs privalote gyventi. Manau, kad jūsų tėtis ir mama būtų labai laimingi, jeigu žinotų, kad su jumis viskas gerai. Jie juk labai jus mylėjo... — kaip galėdama linksmiau pasakiau aš.

— O iš kur tu tai žinai? — nustebusi į mane pažvelgė mažylė.

— Na, jie juk padarė didelę nuodėmę, kai jus gelbėjo. Todėl galvoju, kad tik labai mylėdamas ir labai tą, kažką brangindamas, galėjo taip padaryti...

— O kur mes dabar eisime? Mes eisime su **jumis**?.. — savo didelėmis pilkomis

akimis klausiamu ir maldaujančiu žvilgsniu žiūrėdama į mane, paklausė Maja.

— Štai, Arnas norėtų jus pasilikti pas save. Ką jūs apie tai manote? Jam taip pat nesaldu... Ir kad išgyventumėte, jums dar daug prie ko reikės priprasti. Štai, ir padėsite vienas kitam... Manau, kad taip bus labai teisinga.

Stella pagaliau atsigavo ir iš karto puolė „į ataką“:

— O kaip atsitiko, kad tas monstras tave užvaldė, Arnai? Tu gal bent tai prisimeni?..

— Ne... Aš prisimenu tiktai šviesą. O vėliau, tik labai ryškų, saulės nušviestą spindulį... Bet tai *jau nebuvo Žemė* — tai buvo kažkas stebuklinga ir visiškai permatoma... To Žemėje nebūna. Bet staiga viskas pradingo ir aš “prabudau” jau čia ir tik dabar.

— O kas, jeigu aš pabandysiu „pasižiūrėti“ per jus? — staiga man toptelėjo visiškai beprotiška mintis.

— Kaip — per mane? — nustebo Arnas.

— Oi, tai tiesa! — tuoj pat sušuko Stella. — Kaip gi aš anksčiau nepagalvojau?!

— Na, kartais, kaip matai, ir man ateina geros mintys... — susijuokiau aš. — Ne visada tik tau vienai viską sugalvoti!

Aš pabandžiau „įsijungti“ į jo mintis — nieko neįvyko... Pabandžiau kartu su juo „prisiminti“ tą momentą, kai jis „išėjo“...

— Oi, siaubas koks!!! — cyptelėjo Stella. — Pasižiūrėk, štai kada jie jį pasigavo!!!

Man net kvapą užgniaužė... Vaizdas, kurį mes pamatėme, iš tikrųjų buvo ne pats maloniausias! Tai buvo momentas, kai Arnas tik ką mirė ir jo siela pradėjo kilti mėlynuoju kanalu į viršų. O iš karto paskui jį... tuo pačiu kanalu nusekė trys tiesiog košmariškos pabaisos!.. Dvi iš jų tikriausiai buvo žemiausio astralo žemiški sutvėrimai, o štai *trečioji*, aiškiai buvo kažkokia tai kitokia, labai baisi ir kitokios, nežemiškos kilmės... Ir visos tos pabaisos, matyt, norėdamos pagauti, tikslingai vijosi šio žmogaus dvasią... O ji, vargšė, net neįtardama, kad ją „taip mielai“ medžioja, sklandė sidabriškai mėlynoje šviesioje tyloje ir mėgavosi nepaprastai gilia, *nežemiška* ramybe ir akimirksniu užmiršusi siaubingą, širdį sudraskiusį žemiškąjį skausmą, „kurio dėka“ jis šiandieną keliavo į tą permatomą ir nepažįstamą pasaulį, godžiai ir su pasimėgavimu siurbė į save tą nuostabią ramybę...

Kanalo pabaigoje, jau prie pat įėjimo į „aukštus“, **du monstri** žaibiškai nėrė į tą patį kanalą įkandin Arno ir netikėtai susiliejo į **vieną**, o vėliau tas „vienas“ skubiai sutekėjo į pagrindinį, patį šlykščiausią, kuris, matyt, buvo pats galingiausias iš jų. Ir jis puolė... Tiksliau, pasidarė visiškai plokščias, „išskydo“ iki beveik permatomo rūko ir „apsivyniojęs“ nieko neįtariantį Arną, visiškai pavergė jo sielą, visiškai sunaikindamas jo buvusį „aš“ ir bet kokį „prisiminimą“ apie jį... O vėliau, kraupiai kikendamas, tuoj pat nusitempė pavergtą Arną (ką tik mačiusį beatsiveriančio viršutinio „aukšto“ grožį) tiesiai į apatinį astralą...

— Nesuprantu... — sušnibždėjo Stella. — Kaip gi jie jį užvaldė, juk jis atrodo toks stiprus?.. Na, pažiūrėkim, kas buvo dar anksčiau?

Mes vėl pabandėme pažiūrėti per mūsų naujojo nepažįstamojo atmintį... Ir tuoj pat supratome, kodėl jis tapo lengvu pabaisų grobiu...

Pagal rūbus ir aplinką, tai vyko maždaug prieš šimtą metų. Jis stovėjo didžiulio kambario viduryje, o ant grindų gulėjo visiškai nuogi du moteriški kūnai... Tiksliau, tai buvo moteris ir mergaitė, kuriai galėjo būti maždaug penkiolika metų. Abu kūnai buvo žiauriai sumušti ir, matyt, prieš mirtį dar ir žvėriškai išprievartauti. Vargšas Arnas atrodė visiškai sugniuždytas... Jis stovėjo kaip numirėlis, visiškai nejudėjo ir, matyt, nebesuprato, kur tuo momentu jis buvo, nes šokas buvo per daug žiaurus. Jeigu mes teisingai supratome — tai buvo jo žmona ir duktė, iš kurių kažkas taip žvėriškai pasityčiojo... Nors, pasakyti „žvėriškai“, buvo neteisinga, nes *joks žvėris nepadarytų to, ką kartais sugeba padaryti žmogus ...*

Staiga Arnas sušuko ir kaip sužeistas žvėris krito ant žemės šalia siaubingai sudarkyto žmonos kūno (?)... Jame kaip per didžiausią audrą siautėjo emocijos — pyktį keitė bejėgiškumas, įniršį užgožė liūdesys, kuris vėliau peraugo į nežmonišką skausmą, nuo kurio nebebuvo jokio išsigelbėjimo... Draskomas tokios nelaimės skausmo, jis šaukdamas voliojosi grindimis... kol, pagaliau mūsų siaubui, visiškai nurimo ir daugiau nebesujudėjo...

Na, visiškai natūralu — patyręs tokį klaidų emocinį „škvalą“ ir jo metu miręs, jis tapo idealiu „taikiniu“ net ir dėl pačių silpniausių „juodųjų“ sutvėrimų, nekaltant jau apie tuos, kurie taip užsispyrusiai jį vijosi, kad vėliau galėtų jo galingą energetinį kūną panaudoti kaip paprastą „kostiumą“... ir pasinaudodami juo, galėtų vykdyti savo baisius „juodus“ darbus...

— Nenoriu to daugiau žiūrėti... — pašnibždomis ištarė Stella. — Iš viso daugiau nebenoriu matyti siaubo... Argi tai žmoniška? Na, pasakyk man!!! Argi taip teisinga?! Mes gi žmonės!!!

Stellai prasidėjo tikra isterija, kas man buvo taip netikėta, kad pirmomis sekundėmis aš visiškai pasimečiau ir neradau ką Stellai atsakyti. Stella buvo labai sudirgusi ir net šiek tiek supykusi, kas šioje situacijoje buvo visiškai pateisinama ir paaiškinama. Dėl kitų. Bet tai buvo taip į ją nepanašu, kad aš, pagaliau, tik dabar supratau, kaip skaudžiai ir giliai jos gerąją širdelę žeidė visas tas *nesibaigiantis* žemiškasis Blogis ir kaip ji, tikriausiai, labai pavargę ant savo trapių, vaikiškų pečių pastoviai nešti tą žmogišką purvą ir žiaurumą... Man labai norėjosi apkabinti tą mielą, tvirtą ir tokį dabar liūdną žmogutį! Bet aš žinojau, kad tai dar labiau ją sujaudins. Stengdamasi laikytis ramiai, kad dar giliau nesujaukčiau ir taip „išstampytų“ jos jausmų, aš kaip mokėdama stengiausi ją raminti.

— Bet yra ir gėris, ne tik blogis!.. Tu tik aplink apsidairyk — O tavo senelė?.. O Šviesulys?.. Štai, Marija, ji iš vis gyveno dėl kitų! Ir kiek tokių!.. Jų gi labai ir labai daug! Tu, paprasčiausiai, labai pavargai ir nuliūdai, nes mes praradome daug gerų draugų. Štai ir matai viską „juodomis spalvomis“... O rytoj bus kita diena ir tu vėl būsi pačia savimi, prižadau tau! Ir dar, jeigu nori, mes daugiau nebeisime į šį „aukštą“? Nori?..

— Argi priežastis „aukšte“?.. — gailiai paklausė Stella. — Nuo to gi niekas nesikeičia, eisime mes čia, ar ne... Tai, paprasčiausiai, *žemiškas* gyvenimas. Jis žiaurus... Aš daugiau nebenoriu čia būti...

Aš labai išsigandau, ar kartais Stella negalvoja manęs palikti jau **visam laikui išeiti**?! Bet tai buvo taip į ją nepanašu!.. Bet kokiu atveju, tai buvo jau nebe ta Stella,

kurią aš taip gerai pažinojau... Ir man labai norėjosi tikėti, kad jos bujojanti meilė gyvenimui ir šviesus bei džiaugsmingas charakteris „į miltus sutrins“ visą šiandieninį kartėlį ir pyktį ir ji vėl labai greitai taps ta pačia **sauleta** Stella, kuria dar taip neseniai buvo...

Todėl, šiek tiek save nuraminusi, aš nusprendžiau dabar nedaryti jokių „toli siekiančių“ sprendimų ir pirma, negu žengti kokius nors rimtus žingsnius, palaukti iki rytojaus.

— Štai, pažiūrėk, — mano didžiam palengvėjimui staiga labai susidomėjusi ištarė Stella, — Tau neatrodo, kad tai **ne Žemiškas** sutvėrimas? Tas, kuris užpuolė... Jis per daug nepanašus į įprastus „bloguosius žemiškus“, kuriuos matėme šiame „aukšte“. Gali būti, kad jis ir pasinaudojo tomis dvejomis *žemiškomis* pabaisomis, kad pats negalėjo pakliūti į **žemės** „aukštą“?

Kaip man jau ir anksčiau pasirodė, „pagrindinis“ pabaisa iš tikrųjų buvo nepanašus į likusius, kokius mums teko matyti mūsų kasdieninių „kelionių“ metu į apatinį „aukštą“. Ir kodėl gi nepagalvoti, kad jis atėjo iš kažkur tai toli?.. Nes, jeigu ateidavo **gerieji**, tokie kaip Veja, kodėl taip pat negalėjo ateiti ir **blogieji**?

— Tikriausiai tu teisi, — susimąščiusi ištariau aš. — Jis ir kovėsi nežemiškai. Jis turėjo kažkokią tai kitokią, nežemišką jėgą.

— Mergaitės, mielosios, o kada mes kažkur eisime? — staiga pasigirdo plonutis vaikiškas balselis.

Susigėdusi, kad mus pertraukė, Maja įdėmiai žiūrėjo tiesiai į mus savo didelėmis lėlės akimis ir man staiga pasidarė labai gėda, kad mes, įnikusios į savo problemas, visiškai užmiršome, kad su mumis čia yra tie, mirtinai pavargę, laukdami kieno nors pagalbos ir iki begalybės prigašdinti vaikai...

— Oi, atleiskite, mano gerieji, na, žinoma, eime! — kaip galima linksmiau sušukau aš ir jau kreipdamasi į Stellą, paklausiau: — Ką darysime? Pabandysime eiti į viršų?

Sukūrusi apsaugą mažyliams, mes su Stella įdėmiai stebėjome, ką gi darys mūsų „naujai iškeptas“ draugas. O jis, taip pat įdėmiai mus stebėdamas, labai lengvai susikūrė tokią pat apsaugą ir dabar jau ramiai laukė, kas gi bus toliau. Supratusios, kad dėl jo mes neapsirikome, ir kad jo vieta tikrai ne apatiniame Astrale, mes su Stella patenkintos viena kitai nusišypsojome... Ir kas žino, gal jo vieta buvo dar aukščiau, negu mes galvojome.

Kaip ir paprastai, viskas aplink sublyksėjo ir sužaižaravo ir per kelias sekundes mes visi pasijutome „išsiurbti“ į mums gerai pažįstamą, svetingą ir ramų viršutinį „aukštą“. Buvo labai malonu vėl laisvai atsikvėpti ir nebijoti, kad kokia tai šlykštinė iššoks iš už kampo, duos per galvą ir pabandys mumis „pasmaguriauti“. Pasaulis vėl buvo draugiškas ir šviesus, bet kol kas liūdnas, nes mes supratome, kad bus ne taip paprasta iš širdies išvaryti tą gilų skausmą ir sielvartą, kurį paliko išeidami mūsų draugai... Jie dabar gyveno tik *mūsų atmintyse ir mūsų širdyse*... Nebeturėdami galimybės jau niekur kitur begyventi. Ir aš naiviai daviau sau žodį, kad *juos prisiminsiu visada*, nes tada dar nesupratau, kad atmintis, kokia puiki ji bebūtų, vėliau prisipildys praėjusių metų įvykiais ir jau ne kiekvienas veidas išryškės taip pat aiškiai, kaip mes juos prisimename šiandiena ir pamažu kiekvienas, net ir labai svarbus mums žmogus

laikui bėgant pradės blėsti tankiame laiko rūke, kartais niekada atgal ir nebesugrįždamas... Bet tada man atrodė, kad tai **jau visam laikui** ir kad tas baisus skausmas manęs amžinai nebepaliks...

— Aš šį tą sugalvojau! — jau kaip ir anksčiau, džiaugsmingai sušnibždėjo Stella. — Mes galima jį padaryti laimingu!.. Tik reikia čia kai ką surasti!..

— Tu gal turi omeny jo žmoną? Prisipažįstu, kad ir man buvo kilusi panaši mintis. O tu galvoji, kad dar ne per anksti?.. Gal būt jam leisti bent kiek čia apsiprasti?

— O ar tu jo vietoje nenorėtum jį pamatyti gyvų?! — Tuo pat suirzo Stella.

— Tu, kaip ir visada, teisi, — nusišypsojau draugužei aš.

Stengdamosi netrukdyti svetimų ramybės ir kiekvienam leisti mėgautis poilsiu po tokios pergyvenimų ir košmarų dienos, mes lėtai „slydome“ sidabrišku taku. Stebėdami pro šalį slenkančius nuostabius peizažus, vaikučiai pamažu atgijo. Ir tiktai Arnas aiškiai buvo toli nuo mūsų, matyt klajodamas savo labai laimingoje atmintyje, nes jo išpuoselėtą ir tokią gražų veidą puošė nuostabiai šilta ir švelni šypsena...

— Štai, matai, jis, matyt, jas labai stipriai mylėjo! O tu sakai — anksti!.. Na, gal paieškom! — niekaip negalėjo nurimti Stella.

— Gerai, tegul bus kaip tu sakai, — lengvai sutikau aš, nes dabar man viskas atrodė teisinga.

— Sakykite, Arnai, o kaip atrodė jūsų žmona? — atsargiai pradėjau aš. — Jeigu, žinoma, jums nėra labai skaudu apie tai kalbėti.

Jis, lyg klausdamas, iš kur iš viso man žinoma, kad jis turėjo žmoną, labai nustebusiu žvilgsniu pasižiūrėjo į mane?..

— Taip gavosi, kad mes matėme, bet tik pačią pabaigą... Tai buvo taip baisu! — tuoj pat pridėjo Stella.

Aš išsigandau, kad perėjimas iš jo nuostabių svajonių į siaubingą realybę gausis labai jau šiurkštus, bet „žodis ne paukštis, išskrido — nepagausi“, keisti buvo jau per vėlu ir mums beliko laukti, ar norės jis toliau kalbėti. Mano didžiai nuostabai, jo veidas dar labiau nušvito ir jis labai švelniai atsakė:

— O, ji buvo tikras angelas!.. Ji turėjo tokius nuostabius šviesius plaukus!.. Ir akis... Mėlynos ir tyros, kaip rasa... O, kaip gaila, kad jūs jos nematėte, mano mielosios Mišelės!..

— O pas jus buvo dar ir duktė? — atsargiai paklausė Stella.

— Duktė? — nustebęs paklausė Arnas ir supratęs, ką mes matėme, tuoju pat pridėjo. — O, ne! Tai buvo jos sesuo. Jai buvo tik šešiolika metų...

Jo akyse staiga šmėstelėjo toks išgąstingas ir toks kraupus skausmas, kad staiga aš tik dabar supratau, kaip stipriai kentėjo tas nelaimingas žmogus!.. Tikriausiai nepajėgdamas pernešti tokio žvėriško skausmo, jis, kiek tik leido jo sužeista ir nusilpusi siela, **sąmoningai buvo atsitvėręs buvusios laimės siena**, stengdamasis prisiminti tik šviesią praeitį ir „ištrinti“ iš savo atminties visas tos, paskutinės dienos baisybės...

Mes pabandėme surasti Mišelę — Kažkodėl tai nesigavo... Stella nustebusi į mane pasižiūrėjo ir tyliai paklausė:

— Kažkodėl tai aš negaliu jos rasti, nejaugi ji ir čia žuvo?..

Man pasirodė, kad kažkas, paprasčiausiai, trukdo rasti ją šiame „aukšte“ ir aš Stelai pasiūliau jos paieškoti „aukščiau“. Mes mintimis praslydome į Mentalą... ir iš

karto ją pamatėme... Ji iš tiesų buvo nuostabiai graži — šviesi ir tyra kaip upelis. O ant jos pečių auksine skraiste draikėsi ilgiausi auksaspalviai plaukai... Aš niekada dar nebuvau mačiusi tokių ilgų ir tokių gražių plaukų! Kaip ir visi šiame „aukšte“, kurie buvo praradę savo mylimuosius, savo artimuosius, arba, paprasčiausiai, todėl, kad buvo vieniši, mergina buvo giliai susimąsčiusi ir liūdna...

— Būk pasveikinta, Mišele! — negaišdama laiko tuoj pat prakalbo Stella. — O mes tau dovaną paruošėme!

Moteris nustebusi nusišypsojo ir švelniai paklausė:

— Kas jūs, mergaitės?

Bet niekas jai neatsakė, Stella mintimis pakvietė Arną...

Man niekaip nepavyktų atpasakoti to, kaip vyko jų susitikimas... Na, to gal ir nereikia. Tokios laimės negalima apsaityti žodžiais — jie nublanktų... Paprasčiausiai, tikriausiai nebuvo laimingesnių už juos žmonių ne tik visame pasaulyje, bet ir visuose „aukštuose“!.. Mes, nepamiršdamos ir tų, kam jie turėjo būti dėkingi už tą laimę, nuoširdžiai džiaugėmės kartu su jais... Manau, kad ir mažoji Marija ir mūsų gerasis Šviesulys būtų buvę labai laimingi, matydami juos čia ir žinodami, kad ne veltui už juos atidavė savo gyvybes...

Stella staiga sujudo ir kažkur pradingo. Nudūmiau paskui ją ir aš, nes čia nebeturėjome ką veikti...

— Ir kur gi jūs visi pradingote? — nustebusi, bet labai rami sutiko mus klausimu Maja. — Mes jau galvojome, kad mus visam laikui palikote. O kur gi mūsų naujasis draugas?.. Nejaugi ir jis pradingo?.. Mes jau galvojome, kad jis mus pasiims su savimi...

Atsirado problema... Kur dabar reikėjo dėti tuos nelaimingus vaikučius — aš neturėjau nė mažiausio supratimo. Galvodama apie tą patį, Stella pasižiūrėjo į mane ir iš visų jėgų stengėsi surasti kokią nors išeitį.

— Sugalvojau! — Jau visai kaip „ankstesnė“ Stella, ji linksmi suplojo delniukais. — Mes jiems sukursime *džiaugsmingą pasaulį*, kuriame jie ir gyvens. O ten, žiūrėk, ir sutiks ką nors... Arba kas nors geras juos pasiims.

— O ar tau neatrodo, kad mes privalome juos su kuo nors supažindinti? — bandydama kuo „patikimiau“ įkurdinti vienišus mažylius, paklausiau aš.

— Ne neatrodo, — labai rimtai atsakė draugužė. — Pagalvok pati, juk ne visi mirę mažyliai tai gauna... Ir, tikriausiai, čia ne visais suspėja pasirūpinti. Todėl bus teisinga kitų atžvilgiu, jeigu mes tik sukursime gražius namus, kol jie ką nors susiras. Nes jie juk trise, jiems lengviau. O kiti — vieniši...Aš taip pat buvau viena, aš prisimenu...

Ir staiga, matyt prisiminusi tą bauginantį laiką, ji pasidarė pasimetusi ir liūdna... ir kažkokia tai bejėgė. Norėdama tuojau pat ją sugražinti atgal, aš mintimis ant jos užpyliau visą krioklį neišpasakytai gražių fantastinių gėlių...

— Oi! — varpeliu nusijuokė Stella. — Na, ką tu!.. Sustok!

— O tu nustok liūdėti! — nepasidaviau aš. — Mums štai dar kiek daug reikia padaryti, o tu išskydai. Na, eime vaikus įkurdinti!..

Ir čia visiškai netikėtai vėl pasirodė Arnas. Mes nustebusios į jį pasižiūrėjome... bijodamos paklausti. Aš net spėjau pagalvoti — ar tik vėl kas nors neatsitiko bai-

saus?.. Bet atrodė jis „neišpasakytai“ laimingas, todėl aš iš karto atmečiau tą kvailą mintį.

— O ką tu čia darai?!.. — nuoširdžiai nustebė Stella.

— Argi jūs pamiršote — aš gi vaikučius turiu pasiimti, aš jiems žadėjau.

— O kur gi Mišelė? Jūs ką — ne kartu?

— Na, kodėl gi ne kartu? Žinoma, kad kartu! Paprasčiausiai, žadėjau aš... Na ir vaikus ji visada mylėjo. Štai mes ir nusprendėme pabūti visi kartu, kol jų nepasiims naujas gyvenimas.

— Tai taip pasakiška! — nudžiugo Stella. Ir tuoj pat peršoko į kitą temą. — Tu labai laimingas, ar ne tiesa? Na, sakyk, ar labai laimingas? Ji pas tave tokia graži!!!

Arnas labai ilgai ir atidžiai žiūrėjo mums į akis lyg kažko norėdamas, bet labai nesiryždamas to pasakyti. Bet, pagaliau, pasiryžo...

— Aš negaliu iš jūsų priimti tą laimę... Ji ne mano... Tai neteisinga... Aš kol kas jos nevertas.

— Kaip tai, negali?! — Tiesiog padūko Stella. — Kaip tai negali — dar kaip gali!.. Tikrai pabandyk atsisakyti!!! Tu tik pasižiūrėk, kokia ji gražuolė! O tu sakai — kad negali...

Žiūrėdamas į „spirgančią“ Stellą, Arnas liūdnai šyptelėjo. Paskui švelniai ją apkabino ir tyliai, tyliai ištarė:

— Jūs juk man suteikėte pasakišką laimę, o aš jums tokį baisų skausmą... Atleiskite man, mielosios, jeigu tik kada nors galėsite. Atleiskite...

Lyg norėdama parodyti, kad ji *viską puikiai supranta* ir *viską jam atleidžia* ir, kad *tai buvo visai ne jo kaltė*, Stella jam plačiai ir švelniai nusišypsojo. Arnas tik liūdnai linktelėjo ir parodęs į tyliai laukiančius vaikučius, paklausė:

— Ar galiu juos pasiimti su savimi į „viršų“, kaip tu galvoji?

— Gaila, bet — ne, — liūdnai atsakė Stella. — Jie negali ten eiti, jie turi likti čia.

— Tada mes čia liksime... — pasigirdo švelnus balsas. — Mes liksime su jais.

Mes nustebusios atsisukome — tai buvo Mišelė. „Štai viskas ir išsisprendė“ — patenkinta pagalvojau aš. Ir vėl gi kažkas kažką savanoriškai paaukojo ir vėl nugalėjo paprastas *žmogiškasis gėris*... Aš žiūrėjau į Stellą — Mažylė šypsojosi. Vėl viskas buvo gerai.

— Na ką, dar kartu su manimi šiek tiek pasivaikščiosi? — viltingai paklausė Stella.

Man jau seniai reikėjo į namus, bet aš žinojau, kad nė už ką dabar jos nepaliksiu vienos ir patvirtindama linktelėjau...

35. Izidora

Sąžiningai sakant, didelio noro keliauti aš neturėjau, nes po visų tų įvykių mano savijauta buvo gana „patenkinama“... Bet palikti Stellą vieną aš niekaip negalėjau, todėl, kad abiem mums būtų gerai nors „per pusę“, mes nusprendėme toli neiti, o tik pasimėgauti mentalinio „aukšto“ tyla ir ramybe, tuo pačiu ir šiek tiek pravėdinti vos neverdančius savo smegenis ir leisti pailsėti skausmo išvargintoms savo širdutėms...

Mes, visiškai atpalaidavusios savo išstampytas nervines sistemas ir grimzdamos į neišpasakytą ir su niekuo nepalyginamą ramybę, lėtai slydome švelniame sidabraspalviame rūke... Kaip staiga Stella susižavėjusi sušuko:

— Tai bent! Tu tiktai pasižiūrėk, koks gi ten grožis!..

Aš apsidairiau ir iš karto supratau, apie ką ji kalba... Tai iš tiesų buvo neapsakomai gražu!.. Lyg tai kažkas žaisdamas sukūrė tikrą dangiškai mėlyną „krištolinę“ karalystę!.. Mes nustebusios apžiūrinėjome neišpasakytai dideles, ažūrinės ledines gėles, prifarširuotas šviesiai mėlynomis snaigėmis. Ir aukštas, kaip žemiškas triaukštis namas, žibančias ledinių medžių pynes, kurios, vos sujudėjus „krištoliniams“ lapams, mirgėjo melsvais blyksneliais... O viduryje viso to neišpasakyto grožio, blizgėdami nematytais sidabriškai mėlynais atspalviais, stovėjo iškilūs, kvapą gniaužiantys, prabangūs ledo rūmai, kuriuos iš visų pusių tiesiog supo tikros „šiaurės pašvais-tės“ blyksniai...

Kas tai buvo?! Kam taip patinka ta šalta šviesa?..

Kol kas niekas iš niekur nepasirodė ir niekas neišreiškė didelio noro mus sutikti... Tai buvo šiek tiek keista, nes paprastai šių nuostabių pasaulių šeimininkai visada buvo labai svetingi ir geranoriški, išskyrus tik tuos, kurie ką tik buvo pasirodę šiame „aukšte“ (tai tie, kurie ką tik buvo mirę) ir dar nebuvo pasiruošę bendrauti su kitais arba, paprasčiausiai, norėjo savo prisiminimus išgyventi visiškai asmeniškai ir sunkioje vienatvėje.

— Kaip tu galvoji, kas gyvena šiame keistame pasaulyje?.. — kažkodėl pašnibždomis paklausė Stella.

— Nori — pažiūrėkim? — netikėtai pačiai sau, pasiūliau aš.

Aš nesupratau, kur dingo visas mano nuovargis ir kodėl aš staiga pamiršau vos prieš minutę duotą pažadą *iki rytojaus nesikišti į jokus, net pačius nepaprasčiausius įvykius*, arba iki tol, kol bent kiek nepailsėsiu. Bet, žinoma gi, tai vėl suveikė mano nepasotinamas smalsumas, kurio aš dar nesugebėjau išmokti tramdyti net ir tada, kai tam būdavo būtinas reikalas... Todėl, stengdamasi, kiek tik leido mano išvarginta širdis, „atsijungti“ ir nebegalvoti apie mūsų nepasisekusią, liūdną ir sunkią dieną, aš tuoj pat entuziastingai nėriau į kažką „naują ir nežinomą“, iš anksto mėgaudamasi koku nors nepaprastu ir kvapą gniaužiančiu nuotykiu...

Mes sklandžiai „pristabdėme“ prie pat įėjimo į nepaprastą „ledo“ pasaulį, kaip staiga iš už žiezirbomis žybsinčio mėlyno medžio pasirodė žmogus... Tai buvo labai nepaprasta mergaitė — aukšta, grakšti ir labai graži, be to, atrodė dar visai jaunutė, beveik vaikas, jeigu ne akys... Jos spindėjo ramiu, šviesiu sielvartu ir buvo gilios, kaip švariausio šaltinio vandens šulinys... Ir tose nuostabiose akyse slypėjo tokia išmintis, kokios mums su Stella dar ilgai reikės siekti...

Visiškai nenustebusi dėl mūsų pasirodymo, nepažįstamoji šiltai nusišypsojo ir tyliai paklausė:

— Ko jums, mažosios?

— Mes tiesiog ėjome pro šalį ir panorome šį grožį apžiūrėti. Atleiskite, jeigu sutrukdėme... — pasijutusi šiek tiek nepatogiai, sumurmėjau aš.

— Na, ką jūs! Užeikite į vidų, ten tikriausiai bus daug įdomiau... — Mostelėjusi ranka vidaus link, vėl nusišypsojo nepažįstamoji.

Nebegalėdamos nuslėpti į viršų besiveržiančio smalsumo ir jau iš anksto besimėgaudamos kažkuo tai labai labai „įdomiu“, mes kaip mat pro ją praslydome į „rūmų“ vidų. Viduje buvo taip pritrenkiančiai gražu, kad mes su Stella negalėdamos nė žodžio ištarti ir iš nuostabos net prasižiojusios kai išalkę paukšteliai, tiesiog sustingome,...

Jokių taip vadinamų „grindų“ rūmuose nebuvo... Viskas, kas ten buvo, sudarydami raibuliuojančios begalybės įspūdį, sklandė blizgančiame, sidabraspalviame ore. Kažkokie tai fantastiški „krėsiai“, panašūs į grupėmis sukauptus spindinčius tankius debesėlius, lengvai supdamiesi, kabėjo ore tai išretėdami iki to, kad beveik visai išnykdavo, tai vėl sutankėdami, lyg atkreipdami į save dėmesį ir svetingai kviesdami ant jų prisėsti... Viską aplink puošdamos ir stebindamos savo formų įvairove ir beveik juvelyrinių tikslumu išraitytais ploniausiais lapeliais, blizgėjo ir mirguliavo sidabraspalvės „ledinės“ gėlės. Akindamos dangaus mėlynumo šviesa, kažkur tai prie pat „lubų“ kabėjo didžiuliai neišpasakyto grožio „varvekliai“, paversdami tą pasakišką „grota“ fantastiniu „ledo pasauliu“, kuriam, atrodė, nebuvo galo...

— Eime, mano viešnios, senelis bus be galo jums patenkintas! — sklandžiai slysdama pro mus, šiltai pasakė mergaitė.

Ir čia staiga aš supratau, kodėl ji atrodė tokia nepaprasta — Nepažįstamajai judant, paskui ją driekėsi kažkokios tai ypatingos medžiagos žiburiuojanti „uodega“, kuri blizgėjo ir vijosi aplink jos trapią figūrą ir po savęs palikdavo sidabriškas dulkes...

Nespėjome mes tuo pasistebėti, kaip tuoj pat pamatėme labai aukštą, žilą senolį, oriai sėdintį sename, labai gražiame krėsle, lyg tai tuo pabrėždamas savo svarbą tiems, kas nesupranta. Jis visiškai ramiai, be jokios nuostabos ir nereikšdamas beveik jokių emocijų, stebėjo, kaip mes artinamės ir šiltai, draugiškai šypsojosi. Balti, sidabru blizgantys senolio rūbai susiliejo su tokiais pat visiškai baltais, labai ilgais plaukais ir darė jį labai panašų į gerąją dvasią. Ir tiktai akys, tokios pat paslaptingos kaip ir pas mūsų nepažįstamąją, sukretė begaline kantrybe, išmintimi ir gilumu, kuris vertė mus susigūžti nuo tos skvarbios begalybės...

— Būkite pasveikintos, mažosios viešnios! — maloniai pasisveikino senelis. — Kas jus pas mus atvedė?

— Ir jūs būkite pasveikintas, seneli! — džiugiai pasisveikino Stella.

Ir čia aš pirmą kartą per visą mūsų ilgą bendravimą nustebusi išgirdau, kad, pagaliau, ji kreipėsi, sakydama „jūs“...

Stella turėjo malonią manierą į visus kreiptis „tu“, lyg tai pabrėždama, kad visi jos sutikti žmonės, nesvarbu, ar tai būtų suaugęs, ar dar visiškai mažas, yra jos geri, seni draugai ir kad kiekvienam iš jų jos siela visada „atvira“... Kas, žinoma gi, iš karto ir visiškai maloniai nuteikdavo net ir pačius uždariausius ir vienišus žmones ir tik patys labiausiai sudiržę žmonės nepasiduodavo jos kerams.

— O kodėl gi pas jus taip „šalta“? — tuoj pat pagal seną įprotį pasipylė klausimai. — A turiu omeny, kodėl visur pas jus tokia „ledinė“ spalva?

Mergaitė nustebusi pasižiūrėjo į Stellą.

— Aš niekada apie tai nepagalvojau... — susimąščiusi ištare ji. — Tikriausiai todėl, kad *šilumos* mums užteko visam likusiam gyvenimui? Matai, mus Žemėje su-

deginu...

— Kaip — sudegino?! — pašiurpusi pasižiūrėjo į ją Stella. — *Iš tikrųjų* sudegino?..

— Na, taip. Paprasčiausiai, ten aš buvau **Žiniuonė** — daug **žinojau**... Kaip ir visa mano šeima. Štai, senelis — jis **Žynys**, o mama, ji tuo metu buvo pati stipriausia **Žiniuonė**. Tai reiškia — **matė** tai, ko kiti matyti negalėjo. Ji ateitį matė taip pat, kaip mes matome dabartį. Ir praeitį taip pat... Na, ir bendrai, ji daug galėjo ir žinojo — niekas tiek nežinojo. O paprastiesiems žmonėms, matyt, tai kėlė baimę, — jie nemėgo labai daug „žinančių“... Nors, kai jiems reikėdavo pagalbos, tai ***būtent į mus*** jie ir kreipdavosi. Ir mes padėdavome... O vėliau ***tie patys, kuriems mes padėjome, mus išdavė***...

Nieko aplink nematydama ir negirdėdama, mergaitė-žiniuonė patamsėjusiomis akimis žiūrėjo kažkur į tolį, matyt, akimirkai iškeliausi į kažkokį tai tik jai vienai žinomą tolimą pasaulį. Vėliau, lyg kažką labai baisaus prisiminusi, krūptelėjo ir truktelėjusi trapiais pečiais, tyliai tęsė:

— Tiek amžių praėjo, o aš vis dar tebejaučiu, kaip mane ryja liepsnos... Todėl, tikriausiai, kaip tu sakai ir „šalta“ čia, mieloji, — kai kreipdamasi į Stellą, užbaigė mergaitė.

— Be gi tu niekaip negali būti Žiniuonė!.. — užtikrintai pareiškė Stella. — Žiniuonės būna senos ir baisios, o taip pat ir labai blogos. Taip pas mus pasakose parašyta. O tu gera! Ir tu tokia graži!..

— Na, pasakos pasakom nelygios... — liūdnai nusišypsojo mergaitė-žiniuonė. — Jas gi žmonės ir kuria... O kad mus parodo senomis ir baisiomis — Tai, turbūt, kai kam patogiau... Lengviau paaiškinti nepaaiškinamą ir lengviau iššaukti pasibjaurėjimą... Tau gi taip pat sukeltų didesnę gailę, jeigu tu matytum, kad degina jauna ir gražią, negu seną ir baisią, ar ne tiesa?

— Na, senučių man taip pat labai gaila... tikrai, žinoma, nepiktų — panarinusi akis, ištare Stella. — Bet kokio žmogaus gaila, kai tokia baisi mirtis — ir, lyg pamėgdžiodama mergaitę-žiniuonę, truktelėjusi pečiais, tęsė: — O tave tikrai, tikrai sudegino?!. Visiškai, visiškai gyvą?.. Jai, tikriausiai, tau skaudėjo?!. O kaip tave vadina?

Žodžiai įprastai iš mergaitės kaip kulkosvaidžio serija ir, nespėdama jos stabdyti, aš bijojau, kad šeimnininkė galų gale įsižeis ir iš geidžiamų viešnių mes pavirsime nepageidautina našta, nuo kurios jie pasistengs kuo greičiau atsikratyti. Bet kažkodėl niekas neišsižeidė. Jie abu, ir senolis, ir gražuolė anūkė, draugiškai šypsodamiesi atsakinėjo į bet kokius klausimus ir atrodė, kad mūsų viešnagė jiems tikrai buvo maloni...

— Mane vadina Anna, mieloji. Ir mane „iš tiesų-iš tiesų“ kažkada visiškai sudegino... Bet tai buvo labai seniai. Jau praėjo beveik penki šimtai žemės metų...

Negalėdama nuo jos atitraukti akių, aš, šoko ištikta, žiūrėjau į tą nuostabią mergaitę ir bandžiau įsivaizduoti, kokį košmarą turėjo ištverti ta neišpasakytai graži ir švelni siela!..

Jas sudegino už jų Sugebėjimus!!! Vien už tai, kad jos galėjo matyti ir daryti daugiau, kaip kiti! Bet kaip gi žmonės galėjo taip daryti?!. Ir nors aš jau seniai supratau, kad joks žvėris nesugeba padaryti taip, kaip kartais padaro žmogus, vis vie-

na tai buvo taip nežmoniška, kad kažkokiai tai akimirkai man dingo noras vadintis tuo pačiu „žmogumi“...

Tai buvo pirmas kartas mano gyvenime, kada aš realiai išgirdau apie *tikrus* Žynius ir Žiniuones, kurių egzistavimu aš visada tikėjau... Ir štai, pagaliau *savo akimis pamačiusi pačią tikrąją Žiniuonę*, aš, žinoma, labai užsinorėjau „iš karto ir apie viską“ jos išklausinėti!!! Mano nesutramdomas smalsumas viduje „erzeliavo“ tiesiog cypdamas iš nekantrumo ir maldavo klausinėti *tuojau pat* ir būtinai „apie viską“!..

Ir čia, matyt, pati to nepastebėdama, aš nugrimzdau į tą netikėtai man atsivėrusį svetimą pasaulį, kad nespėjau laiku *teisingai* sureaguoti į staiga prieš mano akis atsivėrusį vaizdą... ir aplink mano kūną užsiplieskė tikras gaisras, kuris iki siaubo buvo realus savo kraupiais jausmais!..

Kaukiančios liepsnos deginančiais liežuviais „laižė“ mano bejėgį kūną, visą kiaurai persmelkdamas ir atimdamos sąmonę... Nuo pat galvos iki kojų ir pasiekdamas kiekvieną ląstelę, užliejo siaubingas, neįsivaizduojamai žiaurus skausmas!.. „Iki pat lubų“ įsisiautėjusios liepsnos škvalas mane užgriuvo nežinomų kančių banga, kurios buvo neįmanoma nė sumažinti, nė sustabdyti. Nuo nežmoniško skausmo tiesiog kaukiančią ir beveik nebekvėpuojančią mano sielą akinanti ugnis susuko į skausmų kamuolėlį!.. Aš bandžiau rėkti, bet mano balso nesigirdėjo... Birdamas į mažas šukesles mano pasaulis griuvo ir atrodė, kad jo atgal jau niekas nebegalės surinkti... Kūnas liepsnojo kaip kraupus šventinis fakelas... paversdamas pelenais kartu degančią mano iškankintą sielą. Staiga kraupiai surikusi... vis dar kalendama dantimis nuo iš kažkur tai atsiradusio nepakeliamo skausmo, aš, savo didžiai nuostabai, vėl atsiradau savo „žemiškame“ kambaryje. Aš stovėjau vis dar pritrenkta ir pasimetusi žvalgiausi aplink, niekaip nesuprasdama, **kas ir kodėl** su manimi galėjo panašiai pasielgti...

Bet, nežiūrint siaubingo išgąščio, man vis dėl to kažkaip pavyko susiimti ir šiek tiek nusiraminti. Pagalvojusi, aš pagaliau supratau, kad tai, tikriausiai, buvo tik per daug *realus* reginys, kurį savo pojūčiais visiškai atkartojų kažkada tai mergaitės-žiniuonės patirtą košmarą...

Nežiūrint į baimę ir dar labai gyvai patirtus jausmus, aš tuoj pat pabandžiau sugrįžti į pasakiškus „ledo rūmus“ pas savo ten paliktą ir, tikriausiai, jau labai besinervinančią draugužę. Bet kažkodėl nieko nesigavo... Aš buvau išsunkta kaip citrina ir daugiau nebeturėjau jėgų net galvoti, nekalbant jau apie panašią „kelionę“. Supykusi dėl savo „minkštakūniškumo“, aš vėl pasistengiau susikaupti, kaip staiga kažkokia tai svetima jėga tiesiog įsiurbė mane į jau pažįstamą „ledinę“ salę, kur išgąstingai bėgiodama blaškėsi mano ištikima draugužė Stella.

— Na, kas gi tau?! Aš taip išsigandau!.. Kas gi su tavimi atsitiko? Gerai, kad štai ji padėjo, o tai tu būtum dar ir dabar „kažkur“ tebeskraidžiusi! — springdama nuo „teisėto apmaudo“, tuoj pat išpyškino mažylė.

Aš ir pati kol kas nelabai supratau, koku būdu taip su manimi atsitiko, bet, man visiškai netikėtai, tuoj pat nuskambėjo švelnus nepaprastosios ledo rūmų šeimininkės balsas:

— Mieloji mano, juk tu *apdovanotoji!*.. Kaip gi tu atsiradai čia? Ir tu gi *gyva!!!* Tau dar vis skauda? — nustebusi aš linktelėjau. — Na, ką tu, negalima gi taip *žiūrėti!*..

Mergaitė Anna švelniai suėmė mano dar vis nuo deginančio skausmo „verdantią“ galvą į savo vėsius rankas ir greitai aš pajutau, kaip kraupus skausmas po truputį pradėjo atlėgti, o po minutės ir visiškai išnyko.

— Kas tai buvo?.. — pritrenkta paklausiau aš.

— Tu tiesiog *pažiūrėjai* į tai, kas buvo su manimi. Bet tu dar nemoki apsiginti, todėl viską ir pajutai. Labai jau tu smalsi, o tai jau **jėga**, bet tuo pačiu ir tavo **nelaimė**, mieloji... Kaip tave vadina?

— Svetlana... — po truputį atsipeikėdama, silpnai ištariau aš. — O štai ji — Stella. Kodėl jūs mane *apdovanotąja* vadinate? Mane jau antrą kartą taip pavadina, ir aš norėčiau žinoti, ką tai reiškia. Jeigu tik, galima, žinoma.

— O argi tu nežinai?!. — nustebusi paklausė mergaitė-žiniuonė. — Aš neigiamai papurčiau galvą. — *Apdovanotoji* — tai „*dovanojanti šviesą ir sauganti pasaulį*“. O kartais ji ir gelbėjanti...

— Na, man kol kas, kad tik pačiai išsigelbėti!.. — nuoširdžiai susijuokiau aš. — Na ir ką gi aš galiu *dovanoti*, jeigu pati dar nieko nežinau. Ir kol kas darau beveik vien tik klaidas... Nieko aš dar nemoku!.. — ir pagalvojusi, sielvartingai pridūriau. — Ir be to, manęs niekas nemoko! Nebent, kartais senelė ir dar, štai, Stella... O aš taip norėčiau mokytis!..

— *Mokytojas pasirodo tada, kai mokinys PASIRUOŠĘS mokytis, mieloji*, — nusišypsojęs tyliai pasakė senolis. — O tu dar net pati su savimi neišsiaiškinai. Netgi tai, kas tau jau seniai *prieinama*.

Kad neparodyčiau, kaip stipriai mane paveikė jo žodžiai, aš tuoj pat pasistengiau pakeisti temą ir mergaitei-žiniuonei uždaviau įkyriai mano galvoje besisukantį delikatų klausimą.

— Atleiskite už nekuklumą, Anna, bet kaip gi jūs galėjote *užmiršti* tą baisų skausmą? Ir ar iš vis tai įmanoma pamiršti?..

— O aš ir nepamiršau, mieloji. Aš, paprasčiausiai, **supratau ir susigyvenau** su juo... Kitaip neįmanoma būtų toliau egzistuoti — liūdnai palingavusi galvą, atsakė mergaitė.

— Kaip gi galima tai suprasti?! Ir iš vis, kaip galima **suprasti** skausmą?.. — nepasidaviau aš. — Tai kas — galėjo jus **išmokyti** tų nepaprastų sugebėjimų?.. Atleiskite, bet aš niekada netikėjau tokiais „mokymais“! Mano manymu, tik *bejėgiai* „mokytojai“ gali naudoti skausmą!

Negalėdama suvaldyti savo padrikų minčių, aš net viriau iš apmaudo!.. Ir kaip tik besistengiau, niekaip negalėjau nusiraminti. Labai nuoširdžiai gailėdama mergaitės-žiniuonės, tuo pačiu metu aš labai norėjau viską apie ją žinoti, ką reiškė — užduoti jai daugybę klausimų apie tai, kas galėjo jai suteikti tiek daug skausmo. Tai priminė krokodilą, kuris, rydamas savo auką, liejo dėl to graudžias ašaras... Bet kaip mane begrauztų sąžinė — aš nieko negalėjau su savimi padaryti... Tai buvo pirmas kartas mano gyvenime, kada aš beveik nekreipiau dėmesio į tai, kad savo klausimais aš galiu *kazkuriam žmogui sukelti skausmą*... Dėl to man buvo labai gėda, bet aš taip pat supratau, kad pakalbėti su ja apie viską man yra labai svarbu, todėl „į viską užmerkusį akis“, aš klausinėčiau toliau... Bet mano didžiai nuostabai, mergaitė-žiniuonė visiškai neįsižeidė ir toliau ramiai atsakinėjo į mano naivius vaikiškus klausimus ir dėl to

nerodė jokio nepasitenkinimo.

— Aš supratau įvykio **priežastį**. Ir dar tai, kad jums matytas įvykis, matyt, buvo mano eilinis *išbandymas*... Kurį praėjus man ir atsivėrė tas nuostabus pasaulis, kuriame mes dabar su seneliu gyvename. Na, ir dar daug kas...

— Nejaugi reikėjo **tai** iškęsti tiktai todėl, kad čia patekti?! — Pasibaisėjo Stella.

— Manau — taip. Nors ir negaliu visiškai patvirtinti. *Kiekvienas turi savo ke-lią*... — liūdnai ištarė Anna. — Bet svarbiausia tai, kad aš visa tai praėjau ir nepalūžau. Mano siela išliko tyra ir mielaširdinga, nesupyko ant pasaulio ir mane baudusius žmones. Aš supratau, *kodėl* jie mus naikino... tuos, kurie buvo „*kitokie*“. Kuriuos jie vadino **Raganiais** ir **Ranomomis**. O kartais dar ir „velnio vaikais“... *Paprasčiausiai, jie mūsų bijojo*... Bijoję todėl, kad mes stipresni už juos ir dar todėl, kad jie mūsų nesuprato. Jie nekentė mūsų už tai, *kad* mes mokėjome. Kad mes buvome Apdovanotieji. Ir dar — per daug jie mums pavydėjo... Ir jau mažai kas žinojo, kad daugelis mūsų žudikų patys **paslapčiomis bandė mokytis visko, ką mokėjome mes**, tiktai jiems nieko nesigavo. Sielos, matyt, labai jau juodos buvo...

— Kaip tai — *mokėsi*?!. Bet argi jie patys **neprakeikė jūsų?**.. Argi ne todėl degino, kad skaitė Velnio sutvėrimais? — visiškai pasimetusi, paklausiau aš.

— Taip ir buvo — linktelėjo Anna. — Tiktai pirmiausiai mūsų budeliai ilgai mus kankino ir stengėsi sužinoti jiems draudžiamų ir tik mums vieniems žinomų žinių... O vėliau jau degino, prieš tai daugeliui išrovę liežuvius, kad kartais nepapasakotų, kas su jais buvo išdarinėjama. Na, jūs paklauskite mano mamos, ji daug ką iškentėjo, tikriausiai daug daugiau, negu kiti... Todėl po mirties savo noru ir išėjo taip toli kad nė vienas iš mūsų nesugebėjo to padaryti.

— O kur gi dabar tavo mama? — paklausė Stella.

— O, ji kažkur „svetimuose“ pasauliuose gyvena, aš net negaliu jos aplankyti! — su keistu pasididžiavimu balse, sušnibždėjo Anna. — Bet mes ją pasikviečiame ir ji visada pas mus ateina. Ji mus myli ir prisimena... — ir staiga saulėtai nusišypsojusi, pridūrė: — O taip pat to-o-okius stebuklus pasakoja!!! Kaip norisi kartais tai pamatyti!..

— O ar ji tau negali padėti ten patekti? — nustebo Stella.

— Manau — ne... — nuliūdo Anna. — Ji buvo daug stipresnė už mus visus Žemėje, na, ir jos „išbandymas“ buvo daug baisnis už mano, todėl, tikriausiai, daugiau ir užsitarnavo. Na, žinoma, ji taip pat buvo ir daug talentingesnė...

— Bet kodėl gi reikėjo *tokio* baisaus išbandymo? — atsargiai paklausiau aš. — Kodėl jūsų Likimas buvo toks Piktas? Jūs juk nebuvote blogiečiai, jūs padėdavote kitiems, kas neturėjo tokios Dovanos. Kodėl gi reikėjo taip su jumis pasielgti?!

— Aš manau, tam, kad mūsų siela sustiprėtų... Kad galėtų daug išlaikyti ir nepalūžtų. Nors palūžusių taip pat buvo daug... Jie *prakeikė* savo Dovaną. Ir prieš mirtį — *išsižadėdavo* nuo to...

— Kaip gi taip galima?! Argi galima *savęs išsižadėti*?!. — tuoj pat apmaudžiai pašoko Stella.

— Dar kaip galima, mieloji... Oi, kaip galima! — tyliai ištarė iki tol mus tik stebėjęs, bet į pokalbį nesikišęs, nuostabasis senolis.

— Štai, ir senelis jums patvirtino, — nusišypsojo mergaitė. — Mes ne visi pasi-

ruošę tokiems išbandymams... Na, ir ne visi gali iškęsti tokį skausmą. Bet esmė net gi ne skausme, o *mūsų žmogiškos sielos galimybėse*... Nes po skausmo, išlieka *pergyvenimų sukelta baimė*, kuri ir po mirties tvirtai sėdi mūsų atmintyje ir kaip kirminas graužia likusius mūsų didvyriškumo trupinius. *Būtent ta baimė ir palauždavo daugelį žmonių, kurie išgyveno šį siaubą*. Užtekdamo po to, jau **šiame** (pomirtiniame) *pasaulyje* juos bent kiek pagąsdinti, kaip jie tuoj pat pasiduodavo, pavirsdavo „lėlėmis“ svetimose rankose. O tos rankos, toli gražu, būdavo ne „baltos“... Štai, vėliau Žemėje ir atsirado „juodieji“ magai, burtininkai ir įvairūs į juos panašūs sutvėrimai, kai jų dvasios vėl tenai sugrižo. Magai „ant viryčių“, kaip mes juos vadiname... Taigi, ne veltui mes tokius išbandymus praėjome. Štai, senelis taip pat tai praėjo... Bet jis labai stiprus. Daug stipresnis už mane. Nesulaukęs pabaigos, jis sugebėjo „išeiti“. Kaip sugebėjo ir mama. Tikrai, štai, aš nesugebėjau...

— Kaip — išeiti?!. Mirti **iki tol**, kol jis buvo sudegintas?!. O argi tai įmanoma? — patyrusi tikrą šoką, paklausiau aš.

Mergaitė linktelėjo.

— Bet, žinoma, ne kiekvienas tai gali. Reikia labai didelio didvyriškumo, kad išdrįsti nutraukti savo gyvenimą... Man, štai, neužteko... Bet seneliui to pakako! — išdidžiai nusišypsojo Anna.

Aš mačiau, kaip stipriai ji mylėjo savo gerąjį, išmintingą senelį... Ir kokią tai akimirką mano sieloje pasidarė labai tuščia ir liūdna. Lyg tai į ją vėl būtų sugrižęs gilus, neišgydomas ilgesys...

— Aš taip pat turėjau labai nepaprastą senelį... — staiga labai tyliai sušnibždėjau aš.

Bet ilgesys tuoj pat užspaudė gerklę ir toliau tęsti aš jau nebegalėjau.

— Tu labai jį mylėjai? — užjaučiančiai paklausė mergaitė.

Viduje ant savęs pykdama dėl tokio „nedovanotino“ silpnumo, atsakydama aš tik linktelėjau...

— Kuo buvo tavo senelis, mergaite? — švelniai paklausė senolis. — Aš jo **nematau**.

— Aš nežinau, kuo jis buvo... Ir niekada nežinojau. Bet galvoju, kad nematote todėl, kad po mirties jis perėjo gyventi į mane... Ir, tikriausiai, kaip tik todėl aš ir galiu daryti tai, ką darau... Nors galiu, žinoma, dar labai mažai...

— Ne, mergyte, jis tik padėjo tau „**atsiverti**“. O viską darai tu pati kartu su savo dvasia. Tu turi didelę Dovaną, mieloji.

— Ką reiškia ši Dovana, jeigu aš apie ją beveik nieko nežinau?!. — sielvartingai suktelėjau aš. — Jeigu šiandiena net negalėjau išgelbėti savo draugų?!

Įpykusi pati ant savęs dėl savo bejėgiškumo ir staiga pajutusi, kad man sublizgėjo akys, aš sudirgusi pukstelėjau ant krėslo net nepastebėjus jo „žerincio“ grožio... O štai, verkti šių nuostabių, didvyriškų žmonių akivaizdoje aš tikrai nenorėjau!.. Todėl, kad bent kiek nusiramčiau, aš mintyse pradėjau po kruopelytę „dėlioti“ gautą informaciją, kad nepamesčiau nė vieno svarbaus žodžio ir nepraleisčiau nė vienos kažkieno išsakytos svarbios minties, o vėliau tą apdorotą informaciją galėčiau saugiai paslėpti savo atminties „lentynėlėje“...

— Kaip žuvo jūsų draugai? — paklausė mergaitė-žiniuonė.

Stella parodė reginį.

— Jie galėjo išlikti... — liūdnai palingavo galvą senolis. — Mirti jiems nebuvo jokio reikalo.

— Kaip tai — nebuvo?! — susijaudinusi tuoj pat pašoko Sella. — Jie gi gelbėjo kitus gerus žmones! Jie neturėjo pasirinkimo!

— Atleisk man, mažyle, bet **PASIRINKIMAS VISADA YRA**. Labai svarbu tik *teisingai* pasirinkti... Štai pažiūrėk — ir senolis parodė tai, ką minutę anksčiau jam rodė Stella.

— Tavo draugas-karys **su blogiu čia bandė kovoti taip pat, kaip jis su juo kovojo ten, Žemėje**. Bet gi čia jau **kitoks gyvenimas**, ir **taisyklės** čia taip pat visiškai **kitokios**. Taip pat, kaip kitokie ir ginklai... Tiktai jūs abi tai darėte *teisingai*. O jūsų draugai suklydo. Jie galėjo dar ilgai gyventi... Žinoma, kiekvienas žmogus turi galiybę laisvai pasirinkti, kaip panaudoti savo gyvenimą. Bet tada, kada jis **žino, kaip** jis gali veikti, **žino** visus galimus kelius. O jūsų draugai **nežinojo**. Todėl jie padarė klaidą ir už tai sumokėjo pačią didžiausią klaidą. Bet jie turėjo puikias ir tyras sielas, todėl — džiaukitės jais. Tiktai, štai, jau niekas ir niekada nebegalės jų sugrąžinti...

Mes su Stella visiškai išskydome ir, matyt, todėl, kad kaip nors mus „pralinksmini“, Anna pasakė:

— O norite, aš pabandysiu pakviesti mamą, kad jūs pačios galėtumėte su ja pasikalbėti? Manau, kad jums bus labai įdomu.

Aš iš karto užsiplieskiau sužinoti ką nors naujo!.. Matyt Anna jau spėjo mane „perkasti“, nes tai iš tiesų buvo **vienintelė priemonė**, kuri galėjo mane priversti kuriam tai laikui užmiršti pergyventus baisumus. Mano smalsumas, kaip teisingai pasakė mergaitė-žiniuonė, buvo mano jėga, bet kartu tai buvo ir didelė silpnybė...

— O jūs manote, kad ji ateis?.. — vildamasi, kad vis dėl to įvyks neįmanoma, paklausiau aš.

— Nesužinosime, kol nepabandysime, ar ne tiesa? Už tai juk niekas nebus, — šypsodamasi dėl sukkelto efekto, atsakė Anna.

Ji užmerkė akis, o nuo jos plonytės figūrėlės kažkur į nežinomybę nutįso auksu pulsuojantis mėlynas siūlelis. Mes laukėme užgniaužusios kvapą ir bijodamos net sujudėti, kad netyčia ko nors neišgąsdintume... Praėjo kelios sekundės — nieko nevyko. Aš jau žiojau si pasakyti, kad, matyt, šiandiena jau nieko nebesigaus, kaip staiga pamaciau mėlynu kanalu link mūsų lėtai artėjančią aukštą permatomą esybę. Jai artėjant, už jos nugaros kanalas lyg tai „susivyniojo“, o pati esybės vis labiau tankėjo ir darėsi vis labiau panaši į mus. Pagaliau viskas aplink ją „susivyniojo“ ir dabar prieš mus stovėjo neišpasakyto grožio moteris!.. Ji aiškiai kažkada buvo žemės gyventoja, bet tuo pačiu joje buvo kažkas tokio, kas ją darė jau **nebe viena iš mūsų**... jau kitokia — tolina... Ir ne todėl, kad aš žinojau, kad ji po mirties „išėjo“ į kitus pasaulius. Ji, paprasčiausiai, **buvo** kitokia.

— Būkite pasveikinti, mielieji mano! — palietusi dešine ranka savo širdį, meiliai pasisveikino gražuolė.

Anna švytėjo. O priartėjęs prie mūsų jos senelis, lyg bijodamas, kad ją mato jau paskutinį kartą, sudrėkusiomis akimis tiesiog įsisiurbė į nepažįstamosios veidą, lyg tai stengdamasis „įsidėti“ į savo atmintį jos nuostabų atvaizdą, kad nepraleistu nė

mažiausio bruožo... Neatitraukdamas akių ir, rodėsi, nekvėpuodamas, jis į ją žiūrėjo ir žiūrėjo... O gražuolė, daugiau neatlaikiusi jo žvilgsnio, puolė į jo šiltą glėbį ir kaip mažas vaikas sustingo, priimdama nuostabų gėrį ir ramybę, spinduliuojamą iš jo mylinčios iškankintos sielos...

— Na, ką tu, mieloji... Ką tu, mano gimtoji... — sūpuodama ją savo didelėse šiltose rankose, šnibždėjo senolis.

O moteris taip ir stovėjo, paslėpusi veidą ant jo krūtinės, kaip vaikas ieškanti apsaugos ir ramybės, užmiršusi apie visus likusius ir mėgaudamasi akimirka, kuri tą momentą priklausė tik jiems...

— Tai kas — tavo mama?.. — apstulbusi sušnibždėjo Stella. — O kodėl ji *tokia*?..

— Tu turi omeny — tokia graži? — didžiuodamasi paklausė Anna.

— Labai graži, žinoma, bet aš ne apie tai... Ji — *kitokia*.

Siela iš tikrųjų buvo kitokia. Ji buvo lyg tai išausta iš blizgančio rūko, kuris tai sklaidėsi, darydamas ją visiškai permatoma, tai vėl sutankėdavo ir tada jos tobulas kūnas tapdavo beveik panašus į fizinį kūną.

Jos blizgantys ir kaip naktis juodi plaukai švelniomis bangomis krito iki pat pėdų ir taip pat kaip ir kūnas, tai sutankėdavo, tai išretėdavo iki žaižaruojančio lengvo rūko. Kaip lūšies geltonos, didžiulės nepažįstamosios akys švietė gintaro spalvos šviesa, spindėdamos nematytais auksaspalviais atspalviais ir buvo kaip visa amžinybė bedugnės ir neįžvelgiamos... Jos aukštoje, glotnioje kaktoje auksu švytėjo jos akių spalvos, tokia pat geltona, pulsuojanti energetinė žvaigždė. Oras aplink moterį virpėjo auksinėmis žiežirbomis ir atrodė — dar nors kiek, ir lengvas kūnas, kaip auksinis paukštis pakils į mums nepasiekiamas aukštumas... Ji iš tiesų buvo pasakiškai graži ir spinduliavo kažkokiu tai nematytu, užburiančiu, nežemišku grožiu.

— Sveiki, mažieji, — atsisukusi į mus, ramiai pasisveikino nepažįstamoji. Ir jau kreipdamasi į Anną, pridūrė: — Kas tave privertė mane pasikviesti, mieloji? Gal kas atsitiko?

Šypsodamasi Anna švelniai apglėbė mamą per pečius ir rodydama į mus, tyliai šnipštelėjo:

— Aš pagalvojau, kad joms tiesiog būtina susitikti su tavimi. Tu joms galėtum padėti tuo, kas ne mano jėgoms. Man atrodo, kad jos to vertos. Bet tu atleisk, jeigu aš apsirikau... — ir jau kreipdamasi į mus, džiaugsmingai pridūrė: — Štai, mielosios, čia mano mama! Ją vadina Izidora. Tuo baisiu metu, apie kurį mes ką tik kalbėjomės, ji buvo pačia stipriausia **Žiniuone**.

(Pas ją buvo nuostabus vardas – *Iz-i-do-Ra*... *Išėjusi iš šviesos ir žinių, amžinybės ir grožio, ir visada besiveržianti pasiekti kuo daugiau... Bet tai aš supratau tiktai dabar. O tada mane, paprasčiausiai, sukrėtė jos vardo nepaprastas skambėjimas — jis buvo laisvas, džiaugsmingas ir orus, auksinis ir ugingas, kaip ryški patekanti Saulė*).

Mįslingai šypsodamasi, Izidora labai įdėmiai pasižiūrėjo į mūsų susijaudinčius veidelius ir staiga aš labai panorėjau jai patikti... Tam nebuvo kažkokių tai ypatingų priežasčių, nebent todėl, kad man labai norėjosi išgirsti tos nuostabios moters gyvenimo istoriją ir tai padaryti aš buvau pasirengusi bet kokia kaina. Bet aš nežinojau jų

papročių, nežinojau, kaip seniai jos matėsi, todėl pati sau pasižadėjau kol kas tylėti. Bet, matyt, nenorėdama daugiau manęs kankinti, Izidora pati pradėjo pokalbį...

— Ką gi jūs norėtumėte sužinoti, mažosios?

— Aš norėjau paklausti apie jūsų Žemiškąjį gyvenimą, jeigu, žinoma, tai galima. Ir jeigu nebus per daug skausminga jums tai prisiminti... — šiek tiek susigėdusi, tuoj pat paklausiau aš.

Kažkur giliai, jos auksaspalvėse akyse žybtelėjo toks kraupus liūdesys, kad man tuoj pat užsinorėjo atsiimti savo žodžius atgal. Bet Anna, lyg tai viską puikiai suprasedama, tuoj pat švelniai apglėbė mano pačius lyg sakydama, kad viskas tvarkoje ir viskas gerai...

O jos gražuolė mama mintyse sklandė kažkur labai toli, savo taip ir nepamirštoje, ir, matyt, labai sunkioje praeityje, kuriame tuo momentu klaidžiojo kažkada tai labai seniai giliai sužeista siela... Laukdama, kad ji, nenorėdama to prisiminti, štai, tuoj pat paprasčiausiai atsisakys ir nueis, aš bijojau net sujudėti... Bet pagaliau Izidora lyg tai prabudusi iš kažkokio tai tik jai vienai žinomo sapno, krūptelėjo ir tuoj pat maloniai nusišypsojusi paklausė:

— **Ką būtent** jūs norite sužinoti, mažylės?

— Aš atsitiktinai *žvilgtelėjau* į Anną... Ir tiesiog per trumputę akimirką pajutau, ką ji išgyveno. Tai buvo baisu ir aš nesuprantu, **kodėl** žmonės galėjo taip elgtis?! Na, ir iš viso kas jie per **žmonės** po viso to?.. Aš jaučiau, kad man vėl užverda apmaudas ir kad nepasirodyčiau jai, kad aš visai dar „vaikas“, iš visų jėgų stengiausi jį numalšinti. — Aš taip pat turiu Dovaną, tiesa, aš dar nežinau kiek ji verta ir ką aš galiu... Aš kol kas beveik visiškai nieko apie tai nežinau. Bet labai norėčiau žinoti, nes jau dabar matau, kad Apdovanoti žmonės dėl to net žūdavo. Reiškia — Dovana vertinga, o aš net nežinau, kaip tai naudoti kitų labui. Juk tai man duota ne todėl, kad aš tuo puikuočiausi, ar ne taip?.. Štai aš ir norėčiau nors suprasti, ką aš su tuo galiu daryti. Ir norėčiau žinoti, kaip su tuo elgėtės jūs. Kaip jūs gyvenote... Atleiskite, jeigu kartais tai jums atrodo nelabai svarbu... Aš visiškai neįsižeisiu, jeigu jūs nuspręsite dabar išėiti.

Aš beveik nebesuvokiau ką kalbu ir kaip niekada stipriai jaudinausi. Kažkas viduje sufleravo, kad šis susitikimas man labai svarbus ir kad aš privalau „prakalbinti“ Izidorą, kad ir kaip mums abiem bebūtų sunku... Bet ji, kaip ir jos duktė, atrodo, neturėjo nieko prieš dėl mano prašymo. Ir sugrįžusi atgal į savo tolimą praeitį, pradėjo savo pasakojimą...

— *Kažkada tai buvo nuostabus miestas — Venecija... Pats gražiausias miestas Žemėje!.. Bet kokių atveju — man taip tada atrodė...*

— Manau, kad jums bus malonu sužinoti, kad jis ir dabar yra! — tuoj pat įsiterpiau aš. — Ir jis iš tiesų labai gražus!

Liūdnai linktelėjusi Izidora lengvu rankos judesiu pamojo ir lyg tai kilstelėjo sunkią „praėjusių laikų uždangą“, o prieš mūsų nustebusias akis atsivėrė nuostabus vaizdas...

Kristalo tyrumo dangaus mėlynėje atsispindėjo tokio tyrumo vandens mėlynė, iš kurios kilo nuostabus miestas... Atrodė, kad rožiniai kupolai ir sniego baltumo bokštai kažkaip tai stebuklingai iškilo tiesiai iš jūros gelmių ir spindėdami tekančios sau-

lės spinduliuose oriai stovėjo, puikuodamiesi vieni prieš kitus begaliniu marmurinių kolonų didingumu ir ryškių, įvairiaspalvių vitražų džiaugsmingu blizgėjimu. Lengvas vėjelis tiesiai prie krantinių linksmi ginė garbanotų bangų baltas „kepuraites“, o tos, čia pat sudužusios į tūstančius blizgančių purslų, žaismingai prausė tiesiai į vandenį vedančius marmurinius laiptelius. Saulės zuikučiais” linksmi atsispindėdami ant kaimyninių namų sienų, ilgomis veidrodinėmis gyvatėmis blizgėjo kanalai. Viskas aplink kvėpavo šviesa ir džiaugsmu... Viskas atrodė pasakiškai ir neapsakomai gražiai.

Tai buvo Venecija... Didelės Meilės ir puikaus meno miestas, Knygų ir iškiliausių Protų sostinė, nuostabus Poetų miestas...

Žinoma, kad aš Veneciją pažinojau pagal fotografijas ir paveikslus, bet dabar šis nuostabus miestas atrodė šiek tiek kitoks — visiškai realus ir daug kartų gražesnis... Tikroviškai gyvas.

— *Aš ten gimiau. Ir man, kad tai man buvo didelė garbė, — tyliu upelio balsu sučiurleno Izidoros balsas. — Mes gyvenome didžiuliamе palacio (taip pas mus vadinoma pačius brangiausias namus), pačioje miesto širdyje, nes mano šeima buvo labai turtinga. Mano kambario langai žvelgė į rytų pusę, o apačioje jie žiūrėjo tiesiai į kanalą. Aš labai mėgau sutikti aušrą, stebėdama kaip ant rytinio rūko uždengto vandens pirmieji saulės spinduliai sužėrėdavo auksaspalviais spinduliais...*

Laukdami klientų, užsimiegoję gondolininkai tingiai pradėdavo savo kasdieninę kelionę „ratu“. Paprastai miestas dar miegodavo ir tik tai žingeidūs ir visur suspėjančios prekeiviai pirmieji atidarinėdavo savo prekyvietes. Aš labai mėgau juos lankyti, kol dar nieko gatvėje nebūdavo, o centrinė aikštė buvo beveik tuščia. Ypač tankiai aš bėgiodavau pas „knygininkus“, kurie mane labai gerai pažinojo ir visada man paruošdavo ką nors įdomaus ir „ypatingo“. Man tada buvo dešimt metų, maždaug tiek, kiek dabar tau... Ar ne taip?

Užburta jos balso, kuris buvo panašus į tylią, svajingą melodiją ir nenorėdama nutraukti pasakojimo, aš tik linktelėjau...

— *Dešimties metų aš mokėjau jau daug ką... Aš galėjau skraidyti, vaikščioti ore, gydyti žmones nuo pačių sunkiausių ligų, matyti ateitį. Mano mama mokė mane visko, ką tik pati mokėjo...*

— Kaip — skraidyti?!. Fiziniame kūne skraidyti?!. Kaip paukštis? — neišlaikiusi ir apstulbusi sumurmėjo Stella.

Man buvo labai gaila, kad ji pertraukė tą stebuklingai tekėjusį pasakojimą!.. Bet geroji, emocingoji Stella, matyt, nebegalėjo išverti tokios iš kojų verčiančios naujienos... Izidora jai tik plačiai nusišypsojo... ir mes pamatėme jau kitą, bet dar labiau pritrenkiantį vaizdą...

Nuostabioje marmurinėje menėje sukosi trapi juodaplaukė mergaičiukė... Lengvai, kaip pasakų fėja, ji šoko kažkokį tai keistą, jai vienai suprantamą šokį, kartkartėmis vis pašokdama ir... pakibdama ore. O vėliau, padariusi mįslingą piruetą ir sklandžiai praskridusi keletą žingsnių, vėl sugrįždavo atgal ir viskas prasidėdavo iš pradžių... Tai buvo taip pritrenkiančiai ir taip gražu, kad man su Stella net kvapą užgniaužė!.. O Izidora tik meiliai šypsojosi ir ramiai tęsė savo nutrauktą pasakojimą.

— Mane mama buvo apsigimusi **Žiniuonė**. Ji gimė Florencijoje — oriame, lais-

vame mieste... kuriame tos garsios „laisvės“ buvo tik tiek, kiek jos galėjo išsikovoti nors ir pasakiškai turtingi, bet (kaip bebūtų gaila) ne visagaliai ir labai nekenčiami bažnyčios, Medičiai. Ir mano vargšei mamai, kaip ir jos protėviams, reikėjo slėpti savo Dovaną, nes ji buvo kilusi iš labai turtingos ir labai įtakingos šeimos, kurioje „blizgėti“ tokiais sugebėjimais buvo daugiau negu nepageidautina. Todėl jai, kaip ir jos mamai, senelei ir prosenelei prisiėjo slėpti savo nuostabius „talentus“ nuo pašalinių akių ir ausų (o dažniausiai ir nuo draugų!), kitaip, jeigu apie tai būtų sužinoję jos būsimų jaunikių tėvai, ji visam laikui būtų likusi neištekėjusi, kas jos šeimoje skaitėsi didžiausia gėda. Mama buvo labai stipri, iš tikrųjų **didelių galių gydytoja**. Ir būdama dar visiškai jaunutė, paslapčiomis nuo visokiausių ligų gydė beveik viso miesto gyventojus, tame tarpe ir galinguosius Medičius, kurie geriau pasirinkdavo ją, negu garsiuosius Graikijos gydytojus. Labai greitai „gandas“ apie mamos „ypatingus pasiekimus“ pasiekė jos tėvo, mano senelio, ausis, kuris, žinoma gi, nelabai teigiamai reagavo į tokio pobūdžio „pogrindinę“ veiklą. Ir mano vargšę mamą pasistengė kiek galima greičiau išleisti už vyro, kad tokiu būdu nuo visos persigandusios šeimos nuplautų „galimą gėdą“... Gal tai buvo atsitiktinumai, o gal ir kas padėjo, bet mano mamai labai pasisekė — Ją ištekino už nuostabaus žmogaus, venecijietiško magnato, kuris... kuris pats buvo labai stiprus **žiniuonis**... ir kurį jūs dabar matote su mumis...

Blizgančiomis, sudrėkusiomis akimis Izidora žiūrėjo į savo tėvą, ir mes matėme, kaip ji nesavanaudiškai ir labai jį myli. Ji buvo **išdidi duktė**, per visus amžius oriai nešanti tyrus, šviesius jausmus ir net gi ten, toli, savo naujuosiuose pasauliuose neslėpdama ir jo nesigėdydama. Ir čia aš tik dabar supratau, kaip labai aš norėjau tapti panašia į ją!.. Ir mylėti taip stipriai kaip ji, ir turėti tokią pat Žiniuonės galią, ir būti į ją panaši viskuo, ką tik turėjo ši nepaprasta šviesi moteris...

O ji kuo ramiausiai tęsė pasakojimą, lyg nepastebėdama nė „per kraštus besiliejantių“ mūsų emocijų, nė „šuniukiško“ mūsų sielų pasididžiavimo, kuris lydėjo jos nuostabų pasakojimą.

— Štai tada mama ir išgirdo apie Veneciją... Tėvas jai valandomis pasakojo apie to miesto grožį ir laisves, apie jo rūmus ir kanalus, apie slaptus sodus ir didžiules bibliotekas, apie tiltus ir gondolas ir dar daug, daug apie ką. Ir mano smalsioji mama dar net nematydama to stebuklingojo miesto, visa širdimi jį pamilo... Ji nebegalėjo sulaukti, kol pamatys šį nuostabų miestą savo akimis! Ir labai greitai jos svajonė išsipildė... Tėtis atvežė ją į prabangius rūmus, pilnus ištikimų ir paslaptis saugančių tarnų, nuo kurių nieko nereikėjo slėpti. Ir pradedant ta diena, mama galėjo valandų valandas užsiiminėti mėgstamais reikalais ir nebijoti būti nesuprasta, ar dar blogiau — įžeidinėjama. Jos gyvenimas pasidarė malonus ir saugus. Jie buvo iš tikrųjų laiminga sutuoktinių pora, kuriems lygiai po metų gimė mergaitė. Jie pavadino ją Izidora... Tai buvau aš.

Aš buvau labai laimingu vaiku. Ir kiek aš save prisimenu, pasaulis visada man atrodė gražus... Aš augau apsupta šilumos ir švelnumo, tarp gerų ir atidžių, labai mane mylinčių žmonių. Mama greitai pastebėjo, kad pas mane atsirado galinga Dovana, daug stipresnė, negu jos pačios. Ji pradėjo mane mokyti visko, ką mokėjo pati ir ką ji išmoko iš savo senelės. O vėliau į mano „raganišką“ auklėjimą įsijungė ir tėtis.

Aš visa tai jums, mielosios, pasakoju ne todėl, kad noriu papasakoti apie savo laimingą gyvenimą, o kad giliau suprastumėte tą, apie ką papasakosiu kiek vėliau... Kitaip jūs nepajusite viso siaubo ir skausmo to, ką man ir mano šeimai teko išgyventi.

*Kai man sukako septyniolika, garsas apie mane sklido toli už gimtojo miesto ribų ir nuo norinčių išgirsti savo likimą, nebuvo ramybės. Aš labai pavargdavau. Kokia apdovanotąja aš bebūčiau, bet kasdieninės apkrovos labai išvargindavo ir vakarais aš tiesiog virsdavau iš kojų... Tėtis visada priešindavosi tokiam savęs „prievertavimui“, bet mama (pati kažkada negalėjusi visa jėga išnaudoti savo dovanos), manė, kad man viskas gerai ir kad aš **privalau** sąžiningai atidirbti už savo talentą.*

*Taip praėjo daug metų. Pas mane jau buvo savas asmeninis gyvenimas ir **sava**, nuostabi, mylima šeima. Mano vyras buvo mokslo žmogus, vadino jį Džirolamo. Manau, kad mes buvome skirti vienas kitam, nes nuo pat pirmos mūsų susitikimo dienos, kuri įvyko mūsų namuose, mes daugiau beveik nesiskirdavome... Jis pas mus atėjo kažkokios knygos, kurią rekomendavo mano tėvas. Tą rytą aš sėdėjau bibliotekoje ir savo įpročiu, skaičiau kažkokį tai eilinį veikalą. Netikėtai įėjo Džirolamo ir ten pamatęs mane, visiškai pasimetė... Jo sumišimas buvo toks natūralus ir mielas, kad net priverstė mane susijuokti. Jis buvo aukštas ir stiprus rudaakis brunetas, kuris tuo metu raudo kaip mergaitė, pirmą kartą susitikusi savo jaunikį... Ir aš tuoj pat supratau — tai mano likimas. Greitai mes susituokėme ir daugiau jau niekada nebeišsiskyrėme. Jis buvo nuostabus vyras, švelnus ir atidus, ir labai geras. O kai gimė mūsų mažoji dukrelė — tapo tokiu pat mylinčiu ir rūpestingu tėvu. Taip praėjo dešimt labai laimingų ir giedrų metų. Mūsų mieloji dukrelė Anna augo linksma, judri ir labai protiną. Ir jau jos vaikystėje, taip pat kaip ir man, pamažu pradėjo ryškėti Dovana...*

*Gyvenimas buvo giedras ir puikus. Ir atrodo, kad nebuvo nieko, kas galėjo **nelaime** aptemdyti mūsų laimingą gyvenimą. Bet aš bijojau... Jau beveik metus kiekvieną naktį man sapnuodavosi košmarai — kraupūs nukankintų žmonių ir degančių laužų vaizdai. Tai kartodavosi, kartodavosi, kartodavosi... vesdami mane iš proto. Bet labiausiai mane gąsdino keisto žmogaus atvaizdas, kuris pastoviai lankydavosi kiekviename mano sapne ir nė žodžio nesakydamas tik „rydavo“ mane savo gilių juodų akių deginančiu žvilgsniu... Jis buvo baisus ir labai pavojingas.*

*Ir štai, vieną kartą tai atėjo... Giedrame mano mylimos Venecijos danguje pradėjo kauptis juodi debesys... Gąsdinantys ir vis baisesni gandai sklاندė po miestą. Žmonės pašnibždomis kalbėjo apie inkvizicijos žiaurumus ir širdį stingdančius gyvų **žmonių** laužus... Ispanija jau seniai liepsnojo, Kristaus vardu degindama ir naikindama tyras žmonių sielas „skydu ir kalaviju“... O po Ispanijos jau pradėjo degti ir visa Europa... Aš nebuvau tikinti ir niekada nelaikiau Kristų Dievu. Bet jis buvo nuostabus **Žynys**, pats stipriausias iš kada nors gyvenusių. Ir jis turėjo nuostabiai tyrą ir labai aukšto intelekto sielą. O tai, ką išdarinėjo bažnyčia, žudydama „Kristaus garbei“, buvo baisus ir neatleistinas nusikaltimas.*

Izidoros akys pasidarė kaip auksinė naktis, bedugnės ir tamsios. Matyt, visa laimė, kurią padovanojo jai gyvenimas, tuo ir pasibaigė ir prasidėjo kitas, tamsus ir baisus, apie kurį netrukus mums teko sužinoti... Man staiga stipriai „sumaudė paširdžius“ ir pasidarė sunku kvėpuoti. Stella taip pat pritilusi stovėjo — neklausinėdama savo įprastų klausimų, o tik labai atidžiai gilinosi į tai, apie ką mums pasakojo Izido-

ra.

— Mano mieloji Venecija sukilo. *Žmonės apmaudžiai kalbėjo gatvėse, rinkosi aikštėse, niekas nenorėjo susitaikyti. Visada laisvas miestas nenorėjo priimti šventikų po savo sparnu. Ir tada Roma, matydama, kad Venecija nesiruošia jiems nusilenkti, nutarė žengti rimtą žingsnį — pasiuntė į Veneciją savo geriausią inkvizitorių, pamišusį kardinolą, kuris buvo pačiu aršiausiu fanatiku, tikru „inkvizicijos tėvu“ ir su kuriuo nesiskaityti jau nebesigavo... Jis buvo Romos popiežiaus „dešinioji ranka“ ir vadino jį Jonu Petru Karafa (Džovanni Pietro Karaffa)... Man tada buvo trisdešimt šešeri metai...*

(Kai aš pradėjau savaip **peržiūrinėti** Izidoros istoriją, kuri man pasirodė ganėtinai įdomi, kad ją atpasakočiau šioje knygoje, mane labai nudžiugino viena detalė: Petro Karafos vardas pasirodė žinomas ir aš nutariau jo paieškoti tarp „istoriškai svarbių“ asmenų. Ir koks buvo mano džiaugsmas, kada aš jį tuoj pat suradau!.. Pasirodė, kad Karafa yra **reali** istorinė asmenybė, jis iš tikrųjų buvo „inkvizicijos tėvas“, kuris vėliau, jau tapęs Romos Popiežiumi (Pauliumi IV), pavertė laužais geriausią Europos dalį. Kaip bebūtų gaila, bet apie Izidoros gyvenimą, aš radau viso labo tik vieną eilutę... Karafos biografijoje viena eilutė paminėta „Venecijos Raganos“ byla, kuri buvo laikoma pačia gražiausia moterimi tuometinėje Europoje... Gaila, bet tai buvo viskas, kas gali patvirtinti šiandieninę istoriją).

Izidora trumpam nutilo... Jos nuostabios auksinės akys spinduliavo tokį begalinį sielvartą, kad manyje tiesiog „užkaukė“ juodas liūdesys... Ta nuostabi moteris iki šiol savyje saugojo kraupų, antžmogišką skausmą, kurį kažkas labai piktas kažkada priverė ją išgyventi. Ir man staiga pasidarė baisu, kad būtent dabar, pačioje įdomiausioje vietoje ji sustos ir mes niekada nesužinosime, kas gi su ja atsitiko vėliau. Paprasčiausiai, matyt, buvo kažkokie momentai, kurie iš jos reikalavo pernelyg daug jėgų, kad galėtų juos įveikti... Ir tada, besigindama, jos iškankinta siela mirtinai užsisklėsdavo, nenorėdama nieko įsileisti ir neleisdama nieko „garsiai“ prisiminti... bijodama prikelti viduje miegantį deginanti, begalinį skausmą. Bet, matyt, būdama pakankamai stipri, kad nugalėtų bet kokį sielvartą, Izidora susikaupusi vėl tyliai tęsė:

— *Aš pirmą kartą jį pamačiau, kai ramiai vaikštineėjau krantine ir apie knygas klausinėjau gerai man pažįstamus knygų pardavėjus, iš kurių daugelis man buvo tapę geriausiais draugais. Diena buvo labai maloni, giedra ir saulėta ir atrodė, kad jokia nelaimė **negali** tykoti viduryje tokios puikios dienos... Bet taip galvojau aš. O mano piktas likimas paruošė visai ką kitą...*

*Ramiai kalbėdama su Frančesku Valgrizi, kurio leidžiamas knygas dievino visa tuometinė Europa, aš staiga pajutau skaudų smūgį į širdį ir net kvėpuoti nustojau... Tai buvo labai netikėta, bet turint omeny mano ilgametę patirtį, aš **jokiu būdu negalėjau, ir neturėjau teisės to praleisti!**.. Aš nustebusi atsigrėžiau — tiesiai į mane labai atidžiai žiūrėjo gilios degančios akys. Ir jas aš iš karto pažinau!.. Tos akys mane tiek naktų kankino, vertė krupčioti ir apsipilti šaltu prakaitu!.. Tai buvo mano košmarų svečias. Neprognozuojamas ir baisesnis.*

Žmogus buvo aukštas ir liesas, bet atrodė labai pasitempęs ir stiprus. Jo blyškų, asketišką veidą gaubė vešlūs, pradėję žilt juodi plaukai ir trumpai pakirpta barzda. Skaisčiai raudona kardinoliška sutana darė jį svetimu ir labai pavojingu... Aplink jo

*lankstų kūną vijosi keistas auksaspalviai raudonas rūkas, kurį mačiau tik aš. Ir jeigu jis nebūtų buvęs ištikimas bažnyčios vasalas, aš būčiau pagalvojusi, kad prieš mane stovėjo **Burtininkas**...*

Visa jo figūra ir neapykanta degantis žvilgsnis pranašavo nelaimę. Ir aš kažkodėl iš karto supratau — tai ir buvo garsusis Karafa...

Aš net nespėjau suvokti, kuo sugebėjau iššaukti tokią audrą (nes nebuvo ištarta nė žodžio!), kaip tuoj pat išgirdau jo keistą, prikimusį balsą:

— Jus domina knygos, Madona Izidora?..

„Madonomis“ Italijoje vadino moteris ir merginas, kada pašnekovas joms reiškė pagarbą.

*Man net širdis apšalo — jis žinojo mano vardą... Bet kam? Kodėl aš dominau tą kraupų žmogų?! Nuo didelės įtampos man susisuko galva. Atrodė, kad kažkas geležinėmis replėmis spaudžia smegenis... Ir čia staiga aš supratau — Karafa!!! Tai jis mintimis bandė mane **palaužti!**.. Bet kodėl?*

Aš vėl pažvelgiau tiesiai jam į akis — jose liepsnojo tūkstančiai laužų, kurie į dangų siuntė vis naujas, nekaltas sielas...

— Kokios knygos jus domina, Madona Izidora? — Vėl pasigirdo jo žemas balsas.

*— O, aš tikra, kad ne tokios, kokių **Jūs** ieškote, Jūsų šviesybe, — ramiai atsakiau aš.*

Mano siela maudė ir kaip pagautas paukštelis išgąstingai virpėjo, bet aš tiksliai žinojau, kad to parodyti aš jam negalėjau. Būtinai reikėjo bet kokia kaina laikytis kaip galima ramiau ir pasistengti, jeigu pavyks, kuo greičiau juo atsikratyti. Mieste sklandė gandai, kad „pamišęs kardinolas“ kantriai sekė savo numatytas aukas, kuriuos vėliau be pėdsakų dingdavo ir niekas šiame pasaulyje nebesužinodavo, kur ir kaip jų ieškoti ir ar iš vis jie gyvi.

— Aš tiek daug girdėjau apie jūsų subtilų skonį, Madona Izidora! Venecijoje tik ir kalbama apie Jus! Gal Jūs galėtumėte suteikti man garbę ir ar Jūs pasidalintumėte su manimi Savo nauju pirkinium?

Karafa šypsojosi... Ir nuo tos šypsenos man stingo kraujas ir norėjosi bėgti kur akys mato, kad tik niekada nebematyčiau to sukto, rafinuoto veido! Jis pagal natūrą buvo tikras grobuonis ir medžiojo būtent dabar... Aš tai jaučiau kiekviena savo kūno ląstele, kiekviena nuo baimės sustingusios savo širdies skaidula. Aš niekada nebuvau bailė... Bet aš per daug buvau prisiklausiusi apie tą baisų žmogų ir žinojau — jo niekas nesustabdys, jeigu jis nuspręs, kad nori mane pasigauti į savo kibius nagus. Jis nušluodavo bet kokias kliūtis, kai turėjo reikalų su „eretikais“. Ir jo bijojo net karaliai... Kažkokia tai prasme aš jį net gerbiau...

Pastebėjusi mūsų persigandusius veidelius, Izidora šyptelėjo.

*— Taip, gerbiau. Bet tai buvo kitokia pagarpa, negu ta, apie kurią jūs pagalvojote. Aš gerbiau jo užsispyrimą, jo nesunaikinamą tikėjimą savo „gerais darbais“. Jis **kliedėjo tuo, ką darė, ir ne taip, kaip daugumas jo pasekėjų, kurie, paprasčiausiai, plėšė, prievartavo ir mėgavosi gyvenimu.** Karafa niekada nieko neėmė ir niekada neprievartavo. Moterys, kaip tokios, niekada jam neegzistavo. Jis nuo pradžios iki galo ir iki paskutinio savo gyvenimo atodūsiu buvo „Kristaus karys“... Tiesa, jis nie-*

*kada taip ir nesuprato, kad dėl visko, ką jis išdarinėjo Žemėje, buvo **absoliučiai ir visiškai neteisis** ir kad tai buvo tik **baisūs ir neatleistini nusikaltimai**. Jis taip ir mirė, nuoširdžiai tikėdamas savo „gerais darbais“...*

Ir štai dabar šis fanatiškai klystantis žmogus kažkodėl buvo numatęs gauti mano „nuodėmingą“ sielą...

Kol aš skubiai bandžiau kažką sugalvoti, man netikėtai atėjo pagalba... Mano senas pažįstamas ir beveik draugas Frančeskas, pas kurį aš ką tik pirkau knygas, lyg tai praradęs kantrybę dėl mano neryžtingumo, staiga kreipėsi į mane drebančiu balsu:

— Madona Izidora, ar Jūs pagaliau nuspręsite, kas jums patinka? Mano klientai manęs laukia ir aš negaliu visą dieną skirti tik Jums! Kad ir kaip man būtų dėl to malonu.

Aš nustebusi pasižiūrėjau į jį, bet savo laimei, tuoj pat supratau jo rizikingas mintis — jis siūlė atsikratyti rizikingų knygų, kurias aš tuo metu laikiau rankose! Knygos buvo mėgstamu Karafos „arkliuku“ ir būtent dėl jų protingi žmonės dažniausiai pakliūdavo į tinklus, kuriuos jiems paspėsdavo tas pamišęs inkvizitorius...

Aš tuoj pat ant prekystalio palikau didžiąją dalį knygų, dėl ko Frančesko iš karto išreiškė didžiulį „nepasitenkinimą“. Karafa stebėjo. Aš iš karto pajutau, kaip labai jį sudomino tas paprastas, naivus žaidimas. Jis puikiai viską suprato ir jeigu būtų norėjęs — galėjo kuo ramiausiai areštuoti ir mane ir mano vargšą rizikuojantį draugą. Bet kažkodėl jis to nepanoro... Atrodė, kad jis, kaip patenkintas katinas, užspeitęs kampe pagautą pelę, nuoširdžiai mėgavosi mano bejėgiškumu...

— Leisite Jus palikti, Jūsų šventenybe? — net nesitikėdama teigiamo atsakymo, atsargiai paklausiau aš.

— Mano didžiam apgailestavimui, Madona Izidora! — su dirbtiniu apgailestavimu šūktelėjo kardinolas. — Jūs leisite progai pasitaikius užsukti pas jus? Kalba, kad jūsų duktė labai talentinga? Aš labai norėčiau susipažinti ir su ja pasikalbėti. Tikiuosi, kad ji tokia pat graži, kaip ir jos motina...

— Mano dukrai Annai viso tik dešimt metų, milorde, — kaip galima ramiau atsakiau aš.

*O mano iš žvėriško siaubo siela tiesiog kaukė!.. Jis apie mane žinojo viską!.. Kam, na, kam gi aš buvau reikalinga tam pamišėliui Karafai?... Kodėl jį domino mano mažoji Anna?! Gal todėl, kad aš garsėjau kaip žinoma **Žiniuonė** ir jis skaitė mane savo pikčiausiu priešu?.. Nes jam nebuvo jokio skirtumo, **kaip** mane vadino, „didžiajam inkvizitoriui“ aš, paprasčiausiai, buvau — **ragana**, o raganas jis degino ant laužo...*

*Aš labai ir besąlygiškai mylėjau Gyvenimą! Ir man, kaip ir kiekvienam normaliam žmogui, labai norėjosi kiek įmanoma ilgiau gyventi. Juk net ir pats didžiausias niekšas, kuris, gal būt atimdavo gyvybę kitiems, brangindavo kiekvieną savo gyvenimo minutę, kiekvieną **jam** brangaus gyveno pragyventą dieną!... Bet būtent tuo momentu aš tiksliai supratau, kad **būtent jis, Karafa**, ir pasiims mano trumpą ir taip man brangų dar nepasibaigusį gyvenimą...*

— Didžiulė dvasia gimsta mažame kūne, madona Izidora. Net šventasis Jėzus kažkada buvo vaikas. Aš būsiu labai laimingas jus aplankydamas! — ir rafinuotai

nusilenkęs, Karafa nuėjo.

Pasaulis griuvo... Jis biro į smulkius gabalėlius, o kiekviename iš jų atsispindėjo grobuoniškas, išpuoselėtas, klastingas veidas... Aš stengiausi kažkaip tai nusiraminti ir napanikuoti, bet man tai kažkodėl nepavyko. Mano įprastas tikėjimas savimi ir savo jėgomis šį kartą mane pavedė ir nuo to darėsi dar labiau baisu. Kaip ir prieš keletą minučių, diena buvo tokia pat saulėta ir šviesi, bet mano sieloje apsigyveno tamsa. Kaip pasirodė, aš seniai laikiau, kol pasirodys šis žmogus. O visi tie košmariški sapnai apie laužus buvo tik įžanga... į šiandieninį susitikimą su juo.

Grįžusi į namus aš tuoj pat įkalbėjau vyrą pasiimti mažąją Anną ir išvežti kur nors toli, kur pikti Karafos čiuptuvai negalėtų jų pasiekti. O pati pradėjau ruošti pačiam blogiausiam, nes tiksliai žinojau, kad jo vizito nereikės ilgai laukti. Ir nesuklydau...

Po keleto dienų mano mylima tarnaitė Kėja (tuo metu buvo labai madinga turtinguose namuose turėti juodaodžių tarnų) pranešė, kad „jo šventenybė kardinolas laukia manęs rožinėje svetainėje“. Ir aš pajutau, kad kažkas tai atsitiks būtent dabar...

Aš vilkėjau šviesiai geltoną šilkinę suknelę ir žinojau, kad ta spalva man labai tinka. Bet jei ir buvo pasaulyje bent vienas žmogus, kariam aš nenorėjau patikti, tai tas žmogus tikrai buvo Karafa. Bet persirenginėjimui nebebuvo laiko ir prisiėjo eiti būtent taip.

Jis ramiai laukė pasirėmęs į krėslo atlošą ir studijavo kažkokį tai seną rankraštį, kokių mūsų namuose buvo nesuskaičiuojama daugybė. Aš „užsidėjau“ malonią šypseną ir nusileidau į svetainę. Pamatęs mane, netardamas nė žodžio Karafa kažkodėl tai net sustingo. Tylėjimas užsitęsė ir man pasirodė, kad kardinolas tuoj pat išgirs, kaip stipriai daužosi mano persigandusi širdis... Bet pagaliau pasigirdo jo džiaugsmingas, prikimęs balsas:

— *Jūs pritrenkianti, madona Izidora! Netgi šis saulėtas rytas negali su jumis lygintis!*

— *Aš tai tikrai niekada ir nepagalvojau, kad kardinolams leidžiama damoms sakyti komplimentus! — Didžiausiomis pastangomis išlaikydama šypseną, išspaudžiau aš.*

— *Kardinolai taip pat žmonės, madona, ir jie moka atskirti puikų nuo paprasto... O kur gi jūsų nuostabi duktė? Ar galėsiu šiandiena pasimėgauti dvigubu grožiu?*

— *Jos Venecijoje nėra, jūsų šventenybe. Ji su tėvu išvyko į Florenciją aplankyti jos sergantį pusbrolių.*

— *Kiek aš žinau, šiuo momentu jūsų šeimoje nėra ligonių. Kas gi taip staiga susirgo, madona Izidora? — jo balse suskambo atviras grasinimas...*

Karafa pradėjo žaisti atvirai. Ir man nieko kito neliko, kaip pavojų sutikti akis į akį...

— *Ko jūs iš manęs norite, Jūsų šventenybe? Ar ne paprasčiau būtų pasakyti tiesiai, vietoj abiems nereikalingo pigaus žaidimo? Mes pakankamai protingi žmonės, kad net jei ir būtume skirtingų pažiūrų, galėtume gerbti vienas kitą.*

Iš baimės man net kojos linko, bet Karafa to kažkodėl nepastebėjo. Nieko neatsakdamas ir nieko aplink nematydamas, jis įsisiurbė į mane savo liepsnojančiu

žvilgsniu. Aš negalėjau suprasti, kas vyksta, ir ši pavojinga komedija vis labiau mane gąsdino... Bet čia visiškai netikėtai kažkas įvyko, kas netilpo į jokių įprastų rėmus... Vis nemuleisdama nuo manęs akių, Karafa prie manęs priėjo visiškai arti ir beveik nekvėpuodama, sušnibždėjo:

— Tu negali būti Dievo sutvėrimas... Tu per daug graži! Tu ragana!!! Moteris negali būti tokio grožio! Tu Velnio sutvėrimas!..

Ir apsisukęs net neatsigręždamas puolė iš namų, lyg tai jį būtų vijęsis pats nelabasis...

Vis dar tikėdamasi išgirsti jo žingsnius, aš stovėjau šoko būsenoje, bet nieko nevyko. Pamažu atsigaudama ir pagaliau sugebėjusi atpalaiduoti savo sumedėjusį kūną, aš giliai įkvėpiau ir... praradau sąmonę. Atsipeikėjau jau lovoje, iš mano mylimos tarnaitės Kėjos rankų girdoma raudonu vynu. Bet prisiminusi apie įvykį, aš tuoj pat pašokau ant kojų ir pradėjau blaškytis po kambarį ir niekaip negalėjau sugalvoti, ką toliau daryti... Laikasėjo ir būtinai reikėjo kažką daryti ir ką nors sugalvoti, kad išgelbėčiau savo šeimą nuo tos dvikojės pabaisos. Aš tiksliai žinojau, kad bet kokie žaidimai buvo baigti ir kad karas prasidėjo. Bet mūsų jėgos, mano didžiam apgailėtavimui, buvo labai, labai nelygios... Žinoma, aš galėjau jį nugalėti savaip... galėjau netgi sustabdyti jo kraugerišką širdį. Ir visos tos baisybės iš karto būtų pasibaigusios. Bet reikalas tas, kad aš būdama ir trisdešimt šešerių metų, vis dar buvau per daug mielaširdinga ir gera, kad galėčiau žudyti... Aš niekad neatėmiau gyvybės, atvirksčiai — labai tankiai ją sugrąžindavau. Ir netgi tokio baisaus žmogaus kaip Karafa, kol kas aš negalėjau nužudyti...

Sekantį rytą pasigirdo stiprus bildesys į duris. Mano širdis sustingo. Aš žinojau — tai buvo inkvizicija... Apkaltinę „kerėjimais ir juodosios magijos knygų skaitymu“, sąžiningų žmonių apgaudinėjimu melagingais pranašavimais ir erezija, jie mane suėmė... Tai buvo galas.

Kambarys, į kurį mane atvedė, buvo labai tamsus ir drėgnas, bet man kažkodėl atrodė, kad ilgai aš jame neužsiliksiu. Apie pusiaudienį atėjo Karafa...

— O, prašau atleidimo, madona Izidora, Jus atvedė į svetimą kambarį. Tai, žinoma, ne jums.

— Kam visi tie žaidimai, monsinjore? — oriai (kaip man atrodė) atlošusi galvą, paklausiau aš. — Aš renkuosi tiesą ir norėčiau žinoti, kuo iš **tikrųjų** esu kaltinama. Mano šeima, kaip jūs žinote, Venecijoje labai mylima ir gerbiama ir jums būtų daug geriau, jeigu visi kaltinimai būtų **tinkamai** pagrįsti.

Karafa niekada nesužinojo, kiek jėgų tada kainavo man tas išdidumas... Aš puikiai supratau, kad vargu ar kas nors ir kada nors man padės. Bet aš negalėjau leisti, kad jis pamatytų mano baimę. Ir todėl aš tęsiau, bandydama jį išmušti iš tos ramiai ironiškos būsenos, kuri, matyt, buvo jo savotiška apsauga. Ir kurios aš visiškai nenkenčiau.

— Jūs malonėkite man pranešti, kuo aš kaltinama, arba palikite tai savo ištikimiesiems „vasalams“?!

— Aš nepatariu jums aikštytis, madona Izidora, — ramiai ištarė Karafa. — Kiek man žinoma, visa jūsų mylima Venecija žino, kad jūs — **Ragana**. Ir be to, pati stipriausia, kuri kada nors yra gyvenusi. Na, šito jūs net neslėpėte, ar ne tiesa?

Staiga aš visiškai nusiraminau. Taip, tai buvo tiesa — aš niekada neslėpiau savo galimybių... Aš jomis didžiavausi taip pat, kaip ir mano mama. Tai nejaugi dabar prieš tą pamišusį fanatiką aš išduosiu savo sielą ir atsisakysiu to, kuo aš esu?!.

— *Jūs teisus, jūsų šventenybe, aš **Ragana**. Bet aš ne velnio, ir ne Dievo sutvėrimas. **Mano siela laisva, aš — ŽINIUONĖ**... ir jūs niekada šito negalėsite iš manęs atimti. Jūs galite tik užmušti mane. Bet ir tada aš liksiu tuo, kas esu... Tiktai tuo atveju, jūs jau niekada manęs nebepamatysite...*

*Aš akiai sudaviau nedidelį smūgį... Nebuvo jokios garantijos, kad jis suveiks. Bet Karafa staiga išblyško ir aš supratau, kad buvau teisi. Kad ir kaip šis neprognozuojamasis žmogus nekentė moteriškosios žmonijos pusės, mano atžvilgiu pas jį ruseno keistas ir pavojingas jausmas, kurio aš kol kas negalėjau tiksliai nustatyti. Bet svarbiausiai — jis **buvo!** Ir tik tai kol kas buvo labai svarbu. O išsiaiškinti dėl to galima buvo ir vėliau, jeigu tik Karafą pasiseks „pagauti“ ant to paprasto moteriško jauko... Bet tada aš dar nežinojau, kiek stipri buvo to nepaprasto žmogaus valia... Jo susijaudinimas dingo taip pat greitai, kaip ir atsirado. Prieš mane vėl stovėjo šaltas ir ramus kardinolas.*

— *Tai būtų didžiulis praradimas visiems, kas tik vertina grožį, madona. Bet **per daug didelis grožis** būna pavojingas, nes jis pražudo tyras sielas. O jau jūsų grožis — tikrai nepaliks nieko abejingo, todėl bus geriau, kad jo, paprasčiausiai, neliks...*

*Karafa išėjo. O man net plaukai piestu pasistojo — tokį didelį siaubą jis pasėjo mano dabar vienišoje ir iškankintoje sieloje... **Aš buvau viena**. Visi mano mylimieji ir artimieji buvo kažkur anapus už tų akmeninių sienų ir aš nebuvau visiškai tikra, kad kada nors juos dar pamatysiu... Mano karštai mylima mažoji Anna glaudėsi Florencijoje pas Medičius ir aš labai vyliausi, kad Karafa nežinojo, kur ir pas ką ji dabar yra. Mane dievinantis vyras mano prašymu dabar buvo su ja ir nežinojo apie tai, kad mane sučiupo. Man nebuvo jokios vilties. Aš iš tikrųjų buvau visiškai viena.*

*Nuo tos piktą lemiančios dienos prasidėjo nesibaigiantys įžymiosios „Venecijos raganos“ teismai, tai yra — mano teismai... Bet Venecija **iš tikrųjų buvo laisvas miestas** ir taip paprastai neatidavė sunaikinti savo vaikų. Inkvizicijos nekentė niekas ir Karafai reikėjo su tuo skaitytis. Todėl mane teisė „Aukščiausiasis inkvizicijos tribunolas“, kuris kaltino mane visomis įmanomomis nuodėmėmis, apie daugumą kurių man net girdėti iki šiol neteko. Per visą tą košmarišką laiką vieninteliu šviesiu įvykiu buvo tai, kad mane netikėtai ir stipriai palaikė draugai, kurie privertė Karafą būti atsargesniam, kaltinant mane, bet tai nepadėjo ištrūkti iš jo pavojingų ir kibių nagų.*

*Laikas ėjo ir aš žinojau, kad ateina pavojingas momentas, kai Karafa pradės atakuoti. Kol kas tai buvo tik „nelabai gražus spektaklis“, kuris kiekvieną dieną tęsėsi jau daugiau kaip metai. Ir tai, pagal jų supratimą, matyt, turėjo mane šiek tiek nuraminti, arba net suteikti nors kruopelytę vilties, kad kada nors tai baigsis ir kad aš gal būt, net kada nors „laimingai sugrįšiu į namus“... Mane dėl kažkokių tai priežasčių „migdė“, matyt, norėdami smogti dar smarkiau. Bet Karafa klydo. Aš **žinojau**, kad jis tik laukė. Tiktai kol kas nežinojau — ko.*

Ir tokia diena pagaliau atėjo... Ryte man pranešė, „todėl, kad mano „byla“ yra ypatingai svarbi, o vietinė inkvizicija nepajėgi jos išspręsti, tai aš išsiunčiama į Romą šviesiausiojo Popiežiaus teismui, kad jis pagaliau man paskirtų savo „teisingą

nuosprendį“.

Tai buvo pabaiga... Niekas pasaulyje nebegalės man padėti, jeigu aš pakliūsiu į Romos inkvizitorių rankas. Karafa džiūgavo! Jis šventė pergalę. Aš buvau galutinai pasmerkta.

36. Izidora-2. Roma

Taip, po savaitės visu savo tamsiu „grožiu“ prieš mane stojo „šventasis“ Romos miestas... Nežiūrint rūmų, soborų ir bažnyčių grožio, miestas buvo niūrus ir labai šiukšlinas. O man jis buvo dar ir mano mirties miestu, nes aš žinojau, kad nuo Karafos čia aš neišsisuksiu.

Nieko nepaaiškinę ir nė žodžio neištarę, mane apgyvendino kažkokiuose tai dideliuose rūmuose. Mane aptarnavo nebylė tarnaitė, kas taip pat nieko gero nežadėjo. Bet viena aplinkybė vis dėl to man kėlė „šventinę“ viltį — mane įkurdino pilyje, o ne kokioje tai kaltinamųjų kameroje, kas galėjo reikšti — man paliekama teisė gintis. Aš klydau...

Sekantį rytą pasirodė Karafa. Jis buvo žvalus ir labai patenkintas, kas, kaip bebūtų gaila, man nežadėjo nieko gero. Neatsiklausęs mano leidimo ir tiesiai prieš mane atsisėdęs į krėslą, Karafa tuo leido suprasti, kad šeimininkas čia jis, o aš esu tik teisiamoji, nors ir uždaryta gražiame narve...

— Tikiuosi, kad kelionė jūsų nenuvargino, madona Izidora? — dirbtinai mandagiu tonu pradėjo jis. — Kaip jūsų būstas? Gal jums ko reikia?

— O, taip! Aš norėčiau grįžti į namus! — pamėgdžiodama jo toną, juokaudama atsakiau aš.

Aš žinojau kad dabar, praktiškai, man nebėra ko prarasti, nes savo gyvenimą aš jau buvau praradusi. Todėl, nusprendusi nesuteikti Karafai malonumo mane palaužti, aš iš visų jėgų stengiausi jam neparodyti, kaip man buvo baisu...

*Tai, ko aš labiausiai bijojau, buvo ne **mirtis**. Aš bijojau net pagalvoti, kad aš daugiau nebepamatysiu tų, kuriuos taip labai ir ištikimai mylėjau — savo šeimą. Ir kas labiausiai tikėtina, daugiau nebeapkabinsiu savo mažosios Annos... Neišmokysiu jos to, ko išmokė mane mano mama ir ką jau mokėjau aš pati... Kad ją paliksiu vieną prieš blogį ir skausmą... Ir kad jau niekada nebeapasakysiu jai nieko iš to, ką norėjau ir ką **privalėjau** pasakyti.*

Aš gailėjausi savo nuostabaus vyro, kuriam, aš žinojau, bus labai sunku išgyventi mano praradimą. Kaip šalta ir tuščia bus jo sieloje!.. O aš niekada net ir negalėsiu jam pasakyti paskutinį „sudie“...

Ir labiausiai man buvo gaila savo tėvo, kuriam aš buvau jo gyvenimo prasme ir jo kelrode „žvaigžde“, kuri apšvietė jo nelengvą, spygliuotą kelią... Po mamos „išėjimo“ aš jam tapau viskuo, kas jam dar liko ir ką jis galėjo mokyti ir viltis, kad vieną gražių dienų aš tapsiu tokia, kokią jis taip kantriai bandė iš manęs „nulipdyti“...

***Štai ko aš bijojau.** Galvodama apie visus, kuriuos aš myliu, mano siela raudojo. Apie tuos, kuriuos aš dabar ne savo valia palikau... Bet to buvo dar maža. Aš žinojau, kad Karafa **neleis man taip paprastai išeiti**. Aš žinojau, kad jis būtinai privers mane žiauriai kentėti... Tiktai aš net neįsivaizdavau, kokios tai bus nežmoniškos kančios...*

— *Tai vienintelis, ko aš jums negaliu suteikti, madona Izidora — užmiršęs savo pataikūnišką toną, grubiai atsakė kardinolas.*

— *Na, ką, tada nors leiskite pasimatyti su mano mažąja dukterimi — viduje stingdama nuo neįmanomos vilties, paprasčiau aš.*

— *O štai šitą, mes jums būtinai organizuosim! Tiktai, manau, šiek tiek vėliau — kažką savyje galvodamas, patenkintas ištarė Karafa.*

Naujiena mane pritrenkė! Tikriausiai jis turėjo savų planų ir dėl mano mažosios Annos!.. Aš buvau pasiruošusi visus baisumus ir kančias iškęsti viena, bet niekaip nebuvau pasiruošusi net pagalvoti apie tai, kad galėtų nukentėti visa mano šeima.

— *Aš jums turiu klausimą, madona Izidora. Ir nuo to, kaip jūs į jį atsakysite, priklausys, ar greitai laiku pamatysite savo dukterį, arba jums teks užmiršti, kaip ji atrodo. Todėl jums patariu prieš atsakant į mano klausimą, gerai pagalvoti — Karafos žvilgsnis pasidarė skvarbus ir aštrus, kaip plieninis durklas... — Aš noriu žinoti, kur yra jūsų senelio garsioji biblioteka?*

Tai štai ko ieškojo tas pamišęs inkvizitorius!.. Kaip pasirodo, jis buvo ne toks jau ir pamišėlis... Taip, jis buvo visiškai teisus — mano senelio senoji biblioteka saugojo surinktus pasakiškus sielos ir proto turtus! Ji buvo viena iš pačių seniausių ir rečiausių bibliotekų visoje Europoje ir jos pavydėjo net pats galingasis Mediči, kuris, kaip žinoma, už retas knygas buvo pasiruošęs parduoti net savo sielą. Bet kam jos prireikė Karafai?!

— *Kaip ir jums žinoma, senelio biblioteka visada buvo Florencijoje, bet aš nežinau, kas atsitiko po jo mirties, jūsų šventenybe, nes daugiau aš jos nebemačiau.*

Tai buvo vaikiškas melas ir aš supratau, kaip naiviai tai nuskambėjo... Bet kito kio atsakymo taip greitai aš, paprasčiausiai, neradau. Aš negalėjau leisti, kad rečiausi pasaulyje filosofų, mokslininkų ir poetų veikalai, iškiliausių Mokytojų darbai pakliūtų į purvinas bažnyčios ar Karafos letenas. Aš neturėjau teisės to leisti! Bet, kol kas, nespėjusi nieko geresnio sugalvoti, kad bent kiek nuo jo apsiginčiau, aš jam pasakiau pirmą atėjusią mintį, kuri toptelėjo mano, nuo didžiulės įtampos perkaitusioje galvoje. Karafos reikalavimas buvo toks netikėtas, kad man prireikė laiko susivokti, kaip elgtis toliau. Lyg tai išgirdęs mano mintis. Karafa ištarė:

— *Na ką, madona, aš jus laikinai palieku pagalvoti. Ir labai patariu nesuklysti... Jis išėjo. Ir mano mažą pasaulėlį užklojo naktis...*

Visą tą kraupų laiką aš mintimis bendravau su savo mylimu, iškankintu tėvu, kuris, kaip bebūtų gaila, nieko paguodžiančio man negalėjo pranešti, išskyrus vieną teigiamą naujieną — Anna vis dar buvo Florencijoje ir nors dėl jos kol kas nereikėjo pergyventi.

Bet mano ištikimasis vyras, mano vargšas Džirolamo, norėdamas man padėti sugrįžo į Veneciją ir tik ten sužinojo, kad jau per vėlu — kad mane išvežė į Romą... Jo nusivylimui nebuvo ribų!.. Jis rašė ilgus laiškus Popiežiui. Siuntė protesto notas „šio pasaulio galingiesiems“, kuriems aš kažkada padėjau. Niekas nesuveikė. Karafa buvo kurčias bet kokiems prašymams ir maldavimams...

— *O argi tu, paprasčiausiai, negalėjai išnykti?! Arba „išskristi“, jeigu jau taip viskas pasisuko?.. Kodėl tu nepasinaudojai savo galiomis?! — daugiau nebeišlaikiusi, apmaudžiai sušuko Stella. — Kovoti visada reikia iki galo!.. Taip mane mokė*

mano senelė.

Aš labai apsidžiaugiau — Stella atsigavo. Jos karinga dvasia vėl ėmė viršų, kai tik to prireikdavo.

— *Jeigu tik taip viskas būtų paprasta!.. — liūdnai palingavusi galvą, atsakė Izidora. — Reikalai lietė ne tik mane. Aš visiškai nežinojau Karafos planų dėl mano šeimos. Ir mane labai gąsdino tai, kad, nepaisant visų mano pastangų, aš neįstengčiau nieko pamatyti. Tai buvo pirmas kartas mano gyvenime, kada jokie mano „matymai“ ir jokie mano „raganiški talentai“ man nepadėjo... Aš galėjau peržiūrėti bet kokį žmogų ir bet kokius įvykius tūkstančius metų į ateitį! Absoliučiu tikslumu galėjau nusakyti net būsimuosius įsikūnijimus, ko negalėjo daryti joks Žynys šioje Žemėje, bet mano Sugebėjimai tylėjo, kada kalbaėjo apie Karafą ir aš niekaip negalėjau to suprasti. Bet kokios mano pastangos jį peržiūrėti lengvai „subirdavo“, atsimušusios į tankią, auksaspalviai raudoną apsaugą, kuri pastoviai „tvyrojo“ ore aplink jo fizinį kūną ir aš niekaip tos apsaugos negalėjau pramušti. Tai buvo nauja ir nesuprantama, su kuo aš niekada anksčiau nebuvau susidūrusi...*

*Natūralu, kad kiekvienas (net ir mano mažoji Anna!) mano šeimos narys mokėjo susikurti sau puikią apsaugą tam atvejui, jeigu atsitiktų nelaimė ir kiekvienas tai darė savaip, kad apsauga būtų individuali. Bet kad ir kokia stipri ir sudėtinga apsauga buvo susikuriama, aš visada puikiai žinojau, kad bet kuriuo momentu galiu „kiaurai pereiti“ per bet kurio man pažįstamo žiniuonio apsaugą, jeigu tik to skubiai prireiktų, įskaitant ir mano tėvo apsaugą, kuris žinojo ir galėjo daug daugiau už mane. Bet su Karafa tai neveikė... Jis buvo įvaldęs kažkokią tai svetimą, labai stiprią ir labai išlavintą magiją, su kuria aš niekada nebuvau turėjusi jokių reikalų... Aš pažinojau visus Europos Žynius — jis **nebuvo** vienas iš jų.*

Aš, kaip ir visi likusieji, labai gerai žinojau, kad jis yra tikras „dievo tarnas“ ir ištikimas „bažnyčios sūnus“ ir pagal nerašytas taisykles jokiū būdu negalėjo naudotis tais „velniškais sugebėjimais“ ir tuo, kuo naudojomes mes, Žyniai ir Žiniuonės!.. Kas gi šiuo atveju su Karafa buvo?! Nejaugi ištikimiausias bažnyčios tarnas ir didysis inkvizitorius iš tikrųjų buvo juodoju Burtininku?! Nežiūrint to, kad tai buvo absoliučiai ir visiškai neįtikėtina, tai buvo vienintelis paaiškinimas, kurį aš, sąžiningai ir pridėjusi ranką prie širdies, galėjau. Bet kaip gi jis tokiu atveju galėjo suderinti savo „šventas“ pareigas su „velnišku“ (kaip jis pats tai vadino) mokymu?! Nors tai, ką jis išdarinėjo Žemėje, būtent ir buvo Velniški ir juodi darbai...

Eilinį kartą mintimis kalbėdama su tėvu, aš jo paklausiau, ką jis dėl to galvoja?

— *Tai ne jis, mieloji... Tai, paprasčiausiai, jam padeda. Bet aš nežinau — kas. Tokio Žemėje nėra...*

Valanda po valandos darėsi vis sunkiau!.. Pasaulis iš tiesų vertėsi nuo kojų ant galvos... Bet aš sau pasižadėjau bet kokia kaina sužinoti, kuo naudojasi tas keistas „šventasis tėvas“, kuris persekioja ir degina į save panašius?.. Nes, jeigu tai buvo tiesa ir jis naudojosi „Velnio mokymu“ (kaip jis pats tai vadino), tai ir jis pats — Didysis Karafa — privalo savo „nuodėmingą“ gyvenimą baigti ant laužo kartu su visais jo deginamais žyniais ir žiniuonėmis!..

Bet aš pavėlavau...

Sekantį rytą aš laukiau Karafos ryžtingai nusiteikusi sužinoti, kuo gi naudojasi

tas nuostabūs „šventasis tėvas“. Bet Karafa nesirodė. Jis nepasirodė ir sekančią dieną ir net sekančią savaitę... Aš negalėjau suprasti, ar tai, paprasčiausiai, pertraukė, arba jis sugalvojo ką nors baisaus, kas liestų ką nors iš mano šeimos? Bet, mano didžiausiam apgailėstajam, kaip aš vėliau sužinojau, tai nebuvo nei vienas nei kitas... Tai buvo daug pavojingiau, negu bet kokie jo nusikaltėliški veiksmai... Labai greitai pagal nesibaigiantį varpų skambėjimą ir liūdnas iš gatvės aidinčias giesmes aš supratau — mirė Romos Popiežius... Tai puikiai paaiškino, kodėl taip ilgai neapsilankė mano kalintojas. O sekančią dieną, vos nešokdama iš džiaugsmo, nebylioji tarnaitė man atnešė popieriaus lapelį, kuriame buvo parašyta, kad naujuoju Popiežiumi Pauliumi IV paskelbtas Džovani Pietro Karafa — mano baisiausias ir neprognozuojamas priešas...

Dabar beliko tikrai laukti...

Po dviejų dienų mane užrištomis akimis pervežė į kažkokių tai, pritrenkiančiais turtais pripildytus ir pavydėtinais išpuoštus rūmus. Kaip aš vėliau sužinojau — asmeninius Karafos rūmus. Vis toks pat pasitempęs ir pavojingas, bei „spinduliuodamas savo neribota valdžia“, jis pasirodė po savaitės ir pabučiavimui man ištiesė savo išpuoselėtą ranką, papuoštą didžiuliu, spindinčiu Popiežiaus žiedu... Aš prieš jį nusi- lenkiau labiau, negu pirma, nes to reikalavo padorumas, o taip pat todėl, kad aš dar pati nežinojau, kaip su juo elgsiuosi ateityje.

— Kaip laikotės, madona Izidora? Tikiuosi, kad jus tenkina Jūsų apartamentai?

Žinodamas, kad aš visiškoje jo valdžioje, ir kad dabar tikrai jau **niekas** nebega- lės jam sutrukdyti, Karafa buvo išskirtinai aristokratiškas ir labai patenkintas...

— Sveikinu Jus su Jūsų pergale, Jūsų Šventenybe! — specialiai pabrėždama žodį „šventenybe“, ramiai pasakiau aš. — Bijau, kad nuo šiol aš per daug niekinga figūra, kad tai verstų Popiežių rūpintis... Gal perduosite mano bylą kam nors kitam?

Karafa net sustingo. Jis nekentė mano ramumo. Jis labai norėjo, kad aš bijo- čiau...

— Jūs teisi, madona Izidora, gali būti, kad jūs būsite perduota mano geriausiam padėjėjui... viskas priklausys tikrai nuo jūsų. Ar pagalvojote apie mano klausimą?

— Kokios knygos jus domina Jūsų šventenybe? Ar jūs norite surasti **viską**, kad vėliau sunaikintumėte?

Jis nuoširdžiai nustebo.

— Kas jums sakė tokią nesąmonę?..

— Bet gi jūs vien tik Venecijoje į laužus sumetėte tūkstančius knygų? Jau nekal- bant apie kitus miestus... Kam gi daugiau jos jums gali būti reikalingos?

— Mano brangiausioji burtininke, — nusišypsojo Karafa, — egzistuoja „kny- gos“ ir **KNYGOS**... Ir tai, ką aš deginau, priklausė **pirmajai** kategorijai... Eime su manimi, aš jums parodysiu kai ką įdomaus.

Karafa stumtelėjo sunkias paauksuotas duris ir mes atsidūrėme siaurame, labai ilgame ir tamsiame koridoriuje. Jis su savimi pasiėmė sidabrinę žvakidę, kurioje degė viena vienintelė stora žvakė.

— Sekite paskui mane, — trumpai įsakė naujai iškeptas Popiežius.

Mes ėjome ilgai, pro šalį praeidami daugybę durų, už kurių nesigirdėjo jokio garso. Bet Karafa ėjo vis toliau ir man neliko nieko kito, kaip tik tylomis sekti paskui

ji. Pagaliau mes atsidūrėme šalia keistų „aklinų“ durų, kurios neturėjo įprastų rankenų. Jis nepastebimai kažką nuspaudė ir sunkios durys lengvai pajudėjo iš vietos, atverdamos įėjimą į sukrečiančią salę... Tai buvo biblioteka!.. Pati didžiausia, kokią aš kada nors buvau mačiusi!!! Didžiulė erdvė nuo grindų iki pat lubų buvo užpildyta knygomis!.. Jos buvo visur — ant minkštų sofų, ant palangių, ant ištisinių lentynų ir net gi ant grindų... Jų buvo tūkstančiai!.. Man net kvapą užėmė — Tai buvo daug kartų didesnė biblioteka, negu turėjo Medičiai.

— Kas tai?! — užsimiršusi su kuo aš čia esu, pritrenkta sušukau aš.

— Tai ir yra **KNYGOS**, madona Izidora — ramiai atsakė Karafa. — Ir jei Jūs panorėsite, jos bus Jūsų... Viskas priklauso tikrai nuo Jūsų.

Jo degantis žvilgsnis mane tiesiog sukaustė, bet tuo pačiu tuoj pat privertė prisiminti, **kur** ir **su kuo** tuo momentu aš buvau. Puikiai sužaidęs su mano nesavanau-diška ir begaline meile knygoms, Karafa privertė mane kažkuriam tai laikui pamiršti siaubingą realybę, kuri, kaip dabar pasirodė, greitu laiku galėjo tapti dar baisesnė...

Karafai tuo metu buvo apie septyniasdešimt metų, nors jis atrodė daug jaunesnis. Kažkada, dar pačioje mūsų pažinties pradžioje aš netgi pagalvojau, kad jam galėjo padėti kažkas iš Žiniuonių ir atskleisti jam mūsų **ilgaamžiškumo** paslaptį?!. Bet vėliau jis pradėjo greitai senti ir apie visa tai aš greitai užmiršau. Dabar gi aš negalėjau patikėti, kad tas galingiausias ir klastingiausias žmogus, kurio rankose buvo neribota valdžia ir kurio bijojo karaliai ir princai, ką tik man išreiškė „mįslingą“ ir rūku apgaubtą pasiūlymą... kuriame buvo galima įžvelgti kažkokį tai keistos, nežmogiškos ir labai pavojingos meilės išraiškos lašelį?!

Viduje man viskas tiesiog sustingo iš siaubo!.. Jeigu tai iš tikrųjų buvo tiesa, tai jokia žemiška jėga negalėjo manęs apsaugoti nuo jo įžeisto orumo ir jo kerštingos, bei nuo žiaurumo juodos sielos!..

— Atleiskite man dėl nekuklumo, Jūsų šventenybe, bet kad nebūtų padaryta klaidos iš mano pusės, gal jūs malonėtumėte man tiksliau paaiškinti, ką jūs norėjote tuo pasakyti? — labai atsargiai paklausiau aš.

Karafa keistai nusišypsojo ir savo išpuoselėtos rankos plonais pirštais paėmęs už mano drebančios rankos, tyliai pasakė:

— Jūs — pirmoji moteris šioje žemėje, madona Izidora, kuri, mano supratimu, verta tikros meilės... Ir jūs labai įdomi pašnekovė. Ar jums neatrodo, kad Jūsų vieta griečiau soste, negu inkvizicijos kalėjime?.. Pagalvokite apie tai, Izidora. Aš jums siūlau tik savo draugystę, **nieko daugiau**. Bet mano draugystė kainuoja labai brangiai, patikėkite manimi... Ir aš labai norėčiau tai jums įrodyti. Bet viskas priklausys tik nuo Jūsų sprendimo, žinoma... — ir mano didžiai nuostabai, pridūrė: — Jūs čia galite pasilikti iki vakaro, jeigu tik norite ką nors paskaityti; manau, kad čia jūs rasite daug ko įdomaus, kas jus sudomins. Kai baigsite, paskambinkite varpeliu ir Jūsų tarnaitė parodys jums kelią atgal.

Karafa buvo ramus ir rimtas, kas rodė, kad jis buvo ramus dėl savo pergalės... Jis net minutei negalėjo įsivaizduoti, kad aš galėčiau atsisakyti to taip viliojančio ir „įdomaus“ pasiūlymo... Ir dar mano taip sunkioje padėtyje. O štai **būtent tas mane labiausiai ir gąsdino**... Nes aš, žinoma, nesiruošiau priimti jo pasiūlymo. Tikrai kaip tai padaryti, aš neturėjau nė mažiausio supratimo...

*Aš apsižvalgiau aplink — Kambarys sukrėtė!.. Pradedant nuo ranka išsiuvinėtų senovinių knygų nugarėlių, iki papirusų ir jaučių odos rankraščių, taip pat ir iki jau vėlesnių, spausdintų knygų, ši biblioteka buvo pasaulio išminties klodais, tikru genialių žmogaus Minties pasididžiavimu!!! Tai buvo, matyt, pati vertingiausia biblioteka, kurią kada nors yra matęs žmogus!.. Aš stovėjau visiškai pritrenkta, užburta tūkstančiais su manimi „kalbančių“ tomų ir niekaip negalėjau suprasti, koku gi būdu šie lobiai galėjo pritapti prie tų prakeiksmų, kuriuos taip aršiai ir „nuoširdžiai“ ant jų panašių pylė inkvizicija?.. Nes **tikriems** inkvizitoriams visos tos knygos turėjo atrodyti kaip pati gryniausia **EREZIJA**, būtent dėl kurių **žmonės degė laužuose** ir kurios buvo **kategoriškai draudžiamos**, kaip patys didžiausi nusikaltimai prieš bažnyčią!..*

*Koku gi būdu čia, Popiežiaus rūmų požemiuose, buvo išsaugotos tos neįkainojamos knygos, kurios, lyg tai „sielos išvalymo ir atpirkimo“ vardu, iki **paskutinio lapelio buvo sudeginamos aikštėse?!.** Reiškia viskas, ką kalbėjo „tėvai inkvizitoriai“, viskas, ką jie išdarinėjo — viso labo buvo tik užmaskuotas baisus **MELAS!** Ir visas tas negailestingas melas buvo giliai įsiskverbęs į paprastų ir atvirų, naivių ir tikinčių žmonių širdis!..*

*Reikia tik pagalvoti, kad aš pati kažkada galvojau, kad bažnyčia buvo nuoširdi, skleisdama savo tikėjimą!.. Nes **bet koks tikėjimas**, koks jis keistas bebūtų, man visada **atrodė kaip nuoširdus jausmas ir žmogaus tikėjimas** kažkuo tai tyru ir išaukštintu, ko išsigelbėjimo vardan siekė jo siela.*

*Aš niekada nebuvau „tikinti“, nes tikėjau išskirtinai tik **Žinojimu**. Bet aš visada gerbiau kitų žmonių įsitikinimus, nes mano manymu, **kiekvienas žmogus turėjo teisę pats pasirinkti, kaip tvarkyti savo gyvenimą**, ir jokia pašalinė svetima jėga negalėjo prievarta nurodinėti, **kaip jis privalo jį pragyventi**. Dabar gi aš aiškiai mačiau, kad klydau... Bažnyčia melavo, žudė ir prievartavo, be to, dar ir nesiskaitė su tokia „smulkmena“, kaip sužeista ir sutaršyta žmogaus siela...*

Kaip aš bebūčiau pavergta pamatytu, laikas buvo grįžti į realybę, kuri man, kaip bebūtų gaila, nieko gero nepranašavo... Šventasis Bažnyčios Tėvas Džovani Pietro Karafa mane mylėjo!.. O dievai, kaip jis turėjo už tai manęs nekęsti!!! Ir kiek išaugo jo neapykanta, kai jis greitai išgirs mano atsakymą...

Aš negalėjau suprasti to žmogaus. Nors iki jo, man vos ne kiekvieno žmogaus siela buvo kaip atversta knyga, kurią aš visada galėjau laisvai skaityti. Jis buvo visiškai neprognozuojamas ir buvo neįmanoma sugaudyti jo nuotaikos pasikeitimų niuansus, kurie galėjo iššaukti pačias baisiausias pasekmes. Aš nežinojau, kiek dar ilgai galėsiu išsilaikyti ir nežinojau, kiek ilgai jis ruošiasi mane kalinti. Mano gyvenimas visiškai priklausė nuo to fanatiško ir žiauraus Šventojo Tėvo, bet aš tiksliai žinojau tikrai vieną — aš nesiruošiau meluoti. Kas reiškė, kad gyventi man liko ne taip jau ir ilgai...

Aš vėl klydau.

Sekančią dieną mane nuvedė į apačią, į kažkokią tai niūrią, didžiulę akmeninę salę, kuri niekaip nesiderino su puikių rūmų interjeru. Tos keistos salės gale Karafa sėdėjo aukštame mediniame krėsle ir tiesiog spinduliavo įsikūnijusiu niūriu ryžtu, kuris tuoj pat galėjo prasiveržti pačiu rafinuočiausiu pykčiu...

Nesiryždama priėti arčiau, aš sustojau viduryje, nes kol kas nežinojau, ko jis iš

manęs laukė. Šventasis Tėvas atsistojo ir lėtai pajudėjo į mano pusę. kažkas buvo ne taip!.. Jis buvo per daug iškilmingas ir paslaptingas. Aš staiga pajutau, kaip visą mano kūną sukaustė gyvuliška baimė. Be aš gi jo nebijojau! Arba gal tik nebijojau iki tokio lygio!.. Tai buvo nuojauta kažkokios tai nelaimės, kažko tai stingdančio visą mano pervargusią sielą... Ir aš niekaip negalėjau nustatyti — būtent ko.

— Na kaip, pasimėgavote skaitymu, Izidora? Tikiuosi, kad jūs praleidote malonią dieną?

Jis, paprasčiausiai, į mane jau kreipėsi tik vardu, lyg tuo pabrėždamas, kad formalumai mums buvo nebereikalingi...

— Dėkoju, Jūsų šventenybe, pas Jus iš tikrųjų su niekuo nepalyginama biblioteka — kaip galima ramesniu balsu atsakiau aš. — Manau, kad net didieji Medičiai jums galėtų pavydėti! Bet aš norėčiau Jums užduoti vieną klausimą, jeigu tik Jūs leisite?

Karafa linktelėjo.

— Kaip gi galėjo visa ši gryna **EREZIJA** pakliūti į Jūsų Šventus Dievo Namus?.. Ir kaip iki šiol ji gali ten būti?..

— Nebūkite tokia naivi, madona! — atleidžia šypsena nusišypsojo Karafa. — **Kad nugalėtum priešą, reikia jį suprasti**, o jį suprasti galima tik **pažinęs**. Bet kad pažintum, pirmiausiai reikia jį labai gerai išstudijuoti. Kitaip pergalė bus netikra...

— Jūsų šventenybė skaitė visas tas knygas?!.. Bet juk tam nebūtų užtekę ir viso žmogaus gyvenimo!..

— Na, tai priklauso nuo to koks ilgas bus tas gyvenimas, Izidora. Na, dar ir nuo to, **kaip** skaityti... Ar ne taip? Jūs juk taip pat kažką iš to mokate, ar ne?

Karafos akys pasidarė aštrios ir skvarbios, lyg tai jis norėtų man pažvelgti tiesiai į mano sielą. O gal ir pažvelgė?.. Jis per daug gerai apie mane žinojo to, apie ką žinojo tik man patys artimiausi žmonės. Ir aš nusprendžiau paklausti.

— Jūs žinote apie mane daug tokių smulkmenų, apie kurias nežinojo net mano, amžiną jai atilsį, mama? Kaip tai suprasti, Jūsų šventenybe?

— Jūs vis dar nenorite pasižiūrėti tiesai į akis, Izidora. Aš apie jus sužinojau **viską, ką norėjau sužinoti**. Jus tai gąsdina? Mano rūsiuose buvo vienas iš Jūsų mokytojų... jis viską man papasakojo. Jis tada jūsų taip nepažinojo, kaip kad dabar pažįstu aš.

Ir aš tuoj pat jį pamačiau... Tai iš tiesų buvo mano mokytojas, pats nuoširdžiausias ir pats protingiausias iš visų, kurie mane mokė. Visas aptekęs kraujais, jis kabėjo ant kablio kažkokiam tai kraupiame rūsyje... Ir merdėjo...

— Kaip jūs galėjote taip pasielgti?! Tai žvėriška!!! Kuo jis pagal Jūs buvo nusišaltęs?!

Nenorėdama pripažinti reginio kraupumo, mano širdis tiesiog plyšo į gabalus. Aš kažkuriam tai laikui nurimau — ir pralaimėjau!.. Matyt, ne veltui Karafą išrinko Popiežiumi... Jis buvo tikras kankinimų meistras, juodasis genijus, sugebėjusiu „užliūliuoti“ mano kasdieninę baimę!

Nuo pat pirmosios dienos, kai aš patekau į jo rankas, man labai norėjosi tikėti, kad aš vis dėl to turiu nors mažiausią šansą! Štai aš ir apsigavau kaip nespėjęs atakti jaunas kačiukas... O savo ramybe, maloniu bendravimu su manimi, kambarių grožiu,

kuriuose aš buvau įkurdinta, pritrenkiančia biblioteka, kuri taip atvirai buvo man parodyta, būtent taip, lašas po lašo, diena po dienos Karafa pildė mano tikėjimą tuo mažyčiu „šansu“... Ir jis laimėjo — aš patikėjau... Ir pralaimėjau.

— O, brangioji mano Izidora, Jūs tokia protinga! Nejaugi Jūs galvojate, kad jūs nuoširdžiai laukiate „teisingo“ nuosprendžio... kada nuosprendžius priimu aš pats?!..

Tai jau buvo **tikrasis** Karafa. Inkvizitorius-fanatikas, kuris staiga ir netikėtai gavo neribotą valdžią. O gal būtent tokios valdžios jis visus tuos ilgus metus tikslin-gai ir siekė? Nors man dabar nebuvo jokio skirtumo, ko jis norėjo. Aš staiga labai aiškiai supratau, kad aš bet kurią sekundę galėjau atsidurti mano gerojo mokytojo vietoje, kabėdama ant to pačio kraupaus kablio... Jeigu tik Karafa to panorėtų.

— Bet kaip gi Dievas?!.. Nejaugi Jūs nebijote **netgi Dievo**?..

— Na, ką Jūs, Izidora! — grobuoniškai nusišypsojo Karafa. — Dievas atleis man viską, kas daroma **Jo garbei!**

Tai buvo beprotybė. Ir mano mažytė viltis traukėsi ir pradėjo mirti...

— Ar pagalvojote dėl mano pasiūlymo, madona? Manau, kad Jūs turėjote pakankamai laiko, kad išsiaiškintumėte savo padėtį? Ir man neprireiks sekancio skaudaus smūgio?..

Man net širdis apšalo — Koks gi bus tas „sekantis smūgis“?.. Bet privalėjau atsakyti, be to, net nesirengiau parodyti, kokia aš buvau išsigandusi.

— Jeigu aš neklystu, Jūs siūlote man draugystę, Jūsų šventenybe? Bet **draugystė niekam verta, jeigu ji gaunama bauginimų ir prievartos pagrindu**. Aš nenoriu tokios draugystės. Aš nebijau skausmo. Daug baisiau, kai skauda sielą.

— Koks gi jūs dar vaikas, brangioji Izidora!.. — susijuokė Karafa, — Tai, kaip knygos — Egzistuoja „kančios“ ir **KANČIOS**. Ir aš nuoširdžiai jums linkiu neišbandyti antrojo varianto!

— Kaip ten bebūtų — Jūs man ne draugas, Džovani. Jūs net nežinote, kokia šio žodžio prasmė... Aš puikiai suprantu, kad esu visiškai Jūsų žiauriose rankose, ir man visiškai tas pats, kas su manimi dabar bus...

Norėdama jį supykinti, aš tyčia pirmą kartą pavadinau jį vardu. Aš iš tiesų buvau vaikas pykčio klausimuose ir dar net neįsivaizdavau, ką iš tikrųjų sugebėjo tas grobuoniškas, bet, kaip bebūtų gaila, labai protingas žmogus.

— Na ką, Jūs nusprendėte, madona. Kaltinkite tik save.

Jo tarnas grubiai paėmė mane už rankos ir pastūmė link siauro koridoriaus. Aš pamaniau, kad tai jau galas ir kad būtent dabar Karafa atiduos mane budeliams...

Praeidami pro daugybę mažų, sunkių durų, už kurių girdėjosi šauksmai ir dejonės, mes nusileidome giliai į apačią ir aš dar labiau patikėjau, kad, vis dėl to, atėjo paskutinė valanda ir man. Aš nežinojau kaip galėsiu iškęsti kankinimus ir kokie žiaurūs jie gali būti. Man niekada ir niekas nebuvo sukėlęs fizinio skausmo ir buvo labai sudėtinga spręsti, kokia stipri aš būsiu kankinimų metu.

Visą savo trumpą gyvenimą aš gyvenau apsupta artimųjų ir draugų meile ir net neįsivaizdavau, koks piktas ir žiaurus bus mano likimas... Aš, kaip ir daugelis mano draugų — žiniuonių ir žynių — negalėjau **pamatyti** savo likimo. Tikriausiai tai buvo mums draudžiama, kad nepabandytume pakeisti savo gyvenimo. O gal būt dar ir dėl

to, kad mes, kaip ir visi likusieji, **privalėjome išgyventi tai**, kas mums buvo lemta ir nepabandyti **išeiti** anksčiau, pamatę kokį nors siaubą, kurį kažkodėl mums paskyrė mūsų rūstusis likimas...

Ir štai atėjo diena, kai man nebebuvo pasirinkimo. Ir tai **pasirinkau aš pati**. Dabar beliko tik iškęsti tai, kas buvo numatyta ir kažkokiu tai būdu išlikti savimi ir nepalūžti...

Karafa pagaliau sustojo prieš vienas iš durų ir mes įėjome. Šaltas, sielą stingdantis siaubas sukaustė mane nuo galvos iki kojų!.. Tai buvo tikras Pragaras, jeigu tik toks egzistuoja Žemėje! Ten šventė žmogaus protui neįsivaizduojamas žvėriškumas... Man širdis vos nesustojo.

Visas kambarys buvo sulaistytas žmonių krauju... Žmonės kabojo, sėdėjo, gulėjo ant siaubingų kankinimo „instrumentų“, kurių paskirties aš net įsivaizduoti negalėjau. Keletas visiškai ramių, kraujais aptaškytų žmonių neskubėdami dirbo savo „darbą“ ir dėl to, matyt, nejautė jokio gailėsčio, jokių sąžinės priekaištų, nerodė jokių, net mažiausių **žmogiškų** jausmų... Kambaryje tvyrojo deginamos mėsos, kraujo ir mirties kvapas. Pusiau gyvi žmonės dejavo, verkė, klykė... o kai kurie nebeturėjo jėgų net šaukti. Nereaguodami į kankinimus, jie tik karkė ir buvo panašūs į skudurines lėles, kurias mielaširdingas likimas paliko be kokių nors jausmų...

Iš vidaus aš tiesiog sprogau! Akimirkai aš net pamiršau, kad labai greitai tapsiu viena iš jų... Visa mano protestuojanti jėga staiga išsiveržė į išorę ir... kankinimų kambarys nustojo egzistavęs... Liko tik nuogos, krauju aptašytos sienos ir baisūs, sielą stingdantys kankinimo „instrumentai“... Visi ten buvę žmonės — ir budeliai ir jų aukos — išnyko be pėdsakų.

Karafa stovėjo išblyškęs kaip pati mirtis ir nenuleisdamas žvilgsnio žiūrėjo į mane tiesiog kiaurai perverdamas kraupiomis juodomis akimis, kuriose atsispindėjo pyktis, pasmerkimas, nuostaba ir net kažkoks bailsus nepaaiškinamas pasididžiavimas... Jis tylėjo. Ir jo visa vidinė kova atsispindėjo tik ant jo veido. Pats jis buvo sustingęs, kaip statula... Jis kažką sprendė.

Man buvo nuoširdžiai gaila **išėjusiųjų** į „kitą gyvenimą“ taip žvėriškai nukankintų ir tikriausiai nekaltų žmonių. Bet aš buvau absoliučiai tikra dėl to, kad mano netikėtas įsikišimas juos **išvadavo** nuo visų tų baisių, nežmoniškų kančių. Aš mačiau, kaip į kitą gyvenimą kilo jų tyros, šviesios sielos ir mano sustingusioje širdyje verkė gailėstis... Tai buvo pirmas kartas per mano ilgametę „raganišką praktiką“ kai aš atėmiau brangią žmogaus gyvybę... Ir liko tik tikėti, kad ten, kitame, tyrame ir miela-me pasaulyje jie ras ramybę.

Karafa liguistai bandė kažką įžvelgti mano veide, lyg tai norėdamas sužinoti, **kas** mane paskatino taip pasielgti, žinodamas, kad vos tik jo „švenčiausiosios“ rankos bent mažiausiasis pirštelis sujudės, aš tuoj pat galiu atsidurti „išėjusiųjų“ vietoje ir, gal būt, už tai mokėsiu labai žiaurią kainą. Bet aš nesigailėjau... Aš džiūgavau! Kad man padedant, nors kažkam pasisekė ištrūkti iš jo purvinių rankų. Ir tikriausiai iš mano veido jis vis dėl to kažką išskaitė, nes sekančią akimirką Karafa mėšlungiškai sugriebė mano ranką ir nusitempė prie kitų durų...

— Na ką, tikiuosi, kad tai Jums patiks, madona! — ir grubiai mane įstūmė vidun...

O ten... pakabintas ant sienos kaip nukryžiuotasis kabėjo mano mylimiausias Džirolamo. Mano švelnūs ir gerasis vyras... Nebuvo baisios skausmo ir tokio siaubo, kuris tuo momentu apėmė mano iškankintą širdį!.. Aš negalėjau patikėti, kad tai tiesa. Mano siela atsisakė tuo patikėti ir aš bejėgiškai užsimerkiau.

— Na, ką Jūs, mieloji Izidora! Jums teks stebėti mažą spektaklį! — bauginančiai meiliai ištarė Karafa. — Ir bijau, kad teks žiūrėti iki galo!..

Tai štai ką sugalvojo tas negailestingas ir nenusipėjamas „švenčiausias“ žvėris! Jis išsigando, kad aš nepalūšiu ir nutarė mane palaužti mano mylimųjų ir artimųjų kančiomis!.. Anna!!! O dievai — Anna!.. Mano sudarkytose smegenyse blykstelėjo kruvinas blyksnis — sekanti galėjo būti mano vargšė mažoji dukrelė!

Aš pabandžiau susikaupti, kad Karafai nesuteikčiau malonumo pasimėgauti tokia šlykščia pergale. Ir dar, kad jis nepagalvotų, kad jam pavyko nors kiek mane palaužti ir jis nesugalvotų panaudoti šį „sėkmingą metodą“ su kitais mano nelaimingos šeimos nariais...

— Atsipeikėkite, Jūsų šventenybe, ką jūs išdarinėjate!.. — Su siaubu balse, sušukau aš. — Jūs gi **žinote**, kad mano vyras niekada ir nieko prieš bažnyčią nepadarė! Kaip gi taip galima?! Kaip gi Jūs galite versti žmones atsakyti už klaidas, kurių jie niekada nepadarė?!

Aš puikiai supratau, kad tai buvo tik tuščios kalbos, ir kad jos nieko neduos, tą puikiai žinojo ir Karafa...

— Na ką Jūs, madona, jūsų vyras mums **labai** įdomus! — Kandžiai nusišypsojo „didysis inkvizitorius“. — Jūs gi negalite paneigti, kad Jūsų brangusis Džirolamo užsiiminėjo gana pavojinga praktika, kuri vadinasi **anatomija**?.. Ir ar neįeina į tą nuodėmingą praktiką tokie veiksmai, kaip kapstymasis po mirusių žmonių kūnus?..

— Bet tai juk **mokslas**, Jūsų šventenybe!!! Tai nauja medicinos šaka! Ji padeda būsimiesiems gydytojams suprasti žmogaus kūną, kad vėliau galėtų gydyti ligonius. Argi bažnyčia jau draudžia ir **gydytojus**?!..

— Gydytojams, kurie nuo dievo, nereikia panašių „satanistinių metodų“! — piktai šuktelėjo Karafa. — **Žmogus mirs, jeigu taip nuspręs Dievas**, tai kad, geriau jau Jūsų „gydytojai-nelaimė“ pasirūpintų jo nuodėminga siela!

— Na, siela, kaip aš matau, labai aktyviai „užsiima“ bažnyčia!... Manau, kad greitai laiku gydytojai iš vis nebeturės darbo... — neišlaikiau aš.

Aš žinojau, kad mano atsakymai jį siutino, bet nieko negalėjau su savimi padaryti. Mano sužeista siela šaukė... Aš supratau, kad ir kokia „pavyzdinga“ aš bebūčiau, savo vargšo Džiralomo jau nebeišgelbėsiu. Karafa dėl jo buvo sugalvojęs kažkokį kraupų planą ir nenorėdamas prarasti didžiulio pasitenkinimo, nesirengė jo keisti...

— Sėskitės, Izidora, kojose teisybės nėra! Dabar Jūs pamatysite, kad gandai apie inkviziciją ne pasakos... Vyksta karas. Ir mūsų mylimą bažnyčią reikia apginti. O aš kaip žinote, pats ištikimiausias jos sūnus...

*Aš nustebusi į jį pasižiūrėjau, pagalvojusi, kad Karafa pamažu **realiai** virsta bepročiu...*

— Kokį karą Jūs turite omeny, Jūsų šventenybe?..

— Tą, kuris aplink mus vyksta kiekvieną dieną!!! — kažkodėl tai įniršęs sušuko

Popiežius. — Kuris apvalo žemę nuo tokių kaip Jūs! Erezija negali egzistuoti! Ir kol aš gyvas, aš tai naikinsiu bet kokiais būdais — ar tai bus knygos, paveikslai, ar gyvi žmonės!..

— Na, kiek tai liečia knygas, Jūsų „šviesios“ pagalbos dėka, aš susidariau gana konkrečių nuomonių. Tikrai ta nuomonė niekaip nesiderina su Jūsų „šventa“ pareiga, apie kurią dabar kalbate, Jūsų Šventenybe...

Aš nežinojau ką sakyti, kuo jį užimti, kaip sustabdyti, kad tik neprasidėtų tas baisus, kaip jis įvardijo, „spektaklis“!.. Bet „didysis inkvizitorius puikiai suprato, kad aš, baimindamasi būsimos reginio, stengsiusi vilkinti laiką. Jis buvo puikus psichologas ir nebeleido man tęsti naivaus žaidimo.

— Pradėkite! — Karafa pamojo ranka vienam iš kankintojų ir ramiai atsisėdo į krėslą... Aš užsimerkiau.

Pasklido deginamos mėsos kvapas, Džirolamo kraupiai suriko.

*— Aš gi Jums sakiau, žiūrėkite, Izidora!!! — įsiutęs sušuko kankintojas. — Jūs privalote mėgautis EREZIJOS sunaikinimu taip pat, kaip tuo mėgaujusi aš! Tai kiekvieno doros krikščionio pareiga. Tiesa, aš pamiršau, su kuo turiu reikalų... Jūs gi ne krikščionė, Jūs — **RAGANA!***

*— Jūsų šventenybe, Jūs puikiai mokate lotyniškai... Tokiu atveju Jūs privalote žinoti, kad žodis „HAERESIS“ lotyniškai reiškia **PASIRINKIMĄ** arba **ALTERNATYVĄ**? Kaip gi Jums pasiseka suderinti tuos du nesuderinamus terminus?.. Kažkaip neteko matyti, kad Jūs kam nors paliktumėte **laisvo pasirinkimo** galimybę! Arba nors pačią mažiausią alternatyvą?.. — karčiai pasakiau aš. — Žmogus **PRIVALO** turėti galimybę tikėti tuo, prie ko linksta jo siela. Jūs negalite **PRIVERSTI** žmogų tikėti, nes **tikėjimas kyla iš širdies, o ne nuo budelio!**..*

Nustebęs Karafa minutę mane apžiūrinėjo, lyg tai prieš jį stovėtų kažkoks nematytas gyvūnas... Vėliau, atsikratęs susikaustymo, tyliai pasakė:

— Jūs daug pavojingesnė, negu aš galvojau, madona. Jūs ne tik per daug graži, Jūs taip pat ir per daug protinga. Jūs negalite egzistuoti už šių sienų... Arba negalite egzistuoti iš viso, — ir jau atsisukęs į budelį, — Tęskite!

Džirolamo šauksmai skverbėsi į pačius giliausius mano mirštančios sielos kampečius ir sprogdamos baisy skausmu, plėšė ją į dalis... Aš nežinojau, kiek laiko prieš nužudydamas Karafa ruošėsi jį kankinti. Priversdamas mane tūkstančius kartų mardėti, laikas slinko neapsakomai lėtai... Bet nežiūrint to, aš vis dar buvau gyva. Ir vis dar stebėjau... Baisius kankinimus keitė dar baisesni. Tam nebuvo galo... Nuo deginimo ugnimi, perėjo prie kaulų trupinimo... O kaip baigė tą, pradėjo darkyti kūną. Džirolamo lėtai mardėjo. Ir niekas jam nepaaiškino — už ką, ir niekas nepasivargino jam bent ką pasakyti. Paprasčiausia, jį mano akyse metodiškai žudė, kad mane priverstų daryti tai, ko iš manęs norėjo naujai iškeptas šventos krikščionių bažnyčios galva...

Žinodama, kad jau nebegalėsime vienas kitam kitu būdu pasakyti nė žodžio, aš bandžiau mintimis pasikalbėti su Džirolamo. Aš norėjau atsisveikinti... Bet jis negirdėjo. Gelbėdamas savo sielą nuo begalinio skausmo, jis buvo toli ir jokios mano pastangos su juo pasikalbėti nepadėjo... Stengdamasi apgaubti jo išdarkytą kūną ir nors kiek sušvelninti tas nežmoniškas kančias, aš jam siunčiau savo meilę. Bet Džirolamo

tik žiūrėjo į mane nuo skausmo padėrusiomis akimis, lyg tai kabindamasis už vienintelio plonyčio siūlelio, jungiančio jį su tuo žiauriu, bet tokiu jam brangiu ir jau nuo jo slystančiu pasauliu...

Karafa siuto. Jis niekaip negalėjo suprasti, kodėl aš išlieku rami, nes puikiai žinojo, kad savo vyrą aš labai labai myliu. „Švenčiausiasis“ Tėvas degė noru mane sunaikinti... Bet ne fiziškai. Jis norėjo tik sutrypti mano sielą, kad visiškai pajungtų mano širdį ir protą savo keistiems ir nepaaiškinamiems norams. Matydamas, kad aš su Džirolamo nenuleidžiame vienas nuo kito akių, Karafa neišlaikė — jis užriko ant budelio, įsakydamas jam išdegti mano vyrui jo nuostabias akis...

Mes su Stella sustingome... Tai buvo per daug baisu, kad mūsų vaikiškos širdys, nors jau ir pakankamai užgrūdintos, galėtų šitą ištvirti... Nežmoniškumas ir įvykių baisumas prikaustė mus prie vietos ir neleido net kvėpuoti. To Žemėje negalėjo būti!!! Paprasčiausiai, negalėjo! Bet begalinė kančia auksinėse Izidoros akyse mums šaukė — galėjo!!! Dar ir kaip galėjo!.. Ir mes tik bejėgiškai toliau stebėjome, nedrįsdamos įsikišti ir užduoti kokius tai savo kvailus klausimus.

Kažkoku momentu mano siela, prašydama pasigailėjimo, parpuolė ant kelnių... Karafa tuoj pat tai pajuto ir nustebeš, bei netikėdamas savo pergale, įsisiurbė į mane savo degančių akių žvilgsniu. Bet tuoj pat suprato, kad per daug greitai apsidžiaugė... Neišpasakytai pasistengusi ir sukaupusi visą savo pyktį aš pažvelgiau tiesiai jam į akis... Gavęs stipriausią mintimis pasiūstą smūgį, Karafa net atsilošė. Sekundei jo juodose akyse šmėstelėjo baimė. Bet kaip atsirado, taip pat greitai ir dingo... Jis buvo kaip reta stiprus ir valingas žmogus, kuris būtų žavėjęs, jeigu nebūtų iki tokio laipsnio pabaisa...

Kažką negero nujausdama, mano širdis apmirė... Ir tuoj pat sulaukęs pritariamo Karafos linktelėjimo, budelis, kaip mėsininkas, tiesiai į bejėgės aukos širdį sudavė tikslų smūgį... Mano mylimas vyras, mano švelnūs Džirolamo nustojo egzistavęs... Ji geroji siela išskrido ten, kur nebuvo skausmo, kur visada buvo ramu ir šviesu... Bet aš žinojau, kad jis lauks manęs ir ten, kada aš beateičiau.

Dangus griuvo, išsviesdamas nežmoniško skausmo srautus. Mano sieloje augo žvėriška neapykanta ir naikindama apribojimus, stengėsi išsiveržti į išorę... Staiga, atlošusi galvą ir iškėlusi į dangų nepaklusnias rankas aš sukaukiau baisiu sužeisto žvėries balsu. O iš mano nušvitusių rankų tiesiai į Karafą pliūptelėjo „mirties magija“, kurios kažkada mane išmokė mano mama. Magija apsiautė visą jo liesą kūną mėlynai žėrinčiu debesiu. Rūsyje užgeso žvakės, atrodė, kad tiršta, nepermatoma tamsa prarijo mūsų gyvybes... Ir tiktai Karafa švytėjo vaiduokliška baltai-mėlyna šviesa. Kažkokią tai sekundės dalį aš mačiau jo nuo pykčio išsiplėtusias akis, kuriose atsispindėjo mano mirtis... Su juo nieko neatsitiko!.. Tai buvo absoliučiai neįmanoma! Smogčiau tokį „magijos mirties“ smūgį bet kuriam paprastam žmogui, jis neišgyventų nė sekundės! Karafa gi, nepaisant jo gyvybę pelenais paverčiančio smūgio, buvo gyvas ir sveikas. Ir tik aplink jo įprastą auksaspalviai raudoną apsaugą, dabar rangėsi blyksintys mėlyni žaibai... Aš negalėjau patikėti savo akimis.

— Taip-taip!.. Madona Izidora pradėjo atakuoti! — tamsoje nuskambėjo jo pašaipus balsas. — Na, ką gi, bet kuriuo atveju tai jau darosi įdomu. Nesirūpinkite, brangioji Izidora, mes su Jumis turėsime dar daug žaismingų minučių! Aš tai galiu

Jums pažadėti.

*Pradingęs budelis sugrižo į rūsį įnešdamas uždegtą žvakę. Ant sienos kabėjo kruvinas mirusio Džirolamo kūnas... Vėl pamačiusi tą žiaurų vaizdą, mano iškankinta siela sukaukė. Bet už nieką pasaulyje aš nesirengiau Karafai parodyti savo ašarų! Nė už ką!!! Jis buvo kraujo kvapą mėgstantis žvėris... Bet šį kartą buvo man **labai brangus** kraujas. Ir aš nesirengiau šiam plėšrūni suteikti dar daugiau pasitenkinimo — jo akyse aš negedėjau savo mielojo Džirolamo, nes tikėjau, kad tam turėsiu dar pakankamai laiko, kai jis išeis...*

— Pašalink tai! — rodydamas į negyvą kūną, piktai įsakė budeliui Karafa.

— Palaukite!!! Nejaugi aš neturiu teisės net su juo atsisveikinti?! — apmaudžiai sušukau aš. — Net bažnyčia negali man to uždrausti! Tiksliau, **būtent bažnyčia** privalo man tokią teisę suteikti! Ar ne ji skatina mielaširdiškumą? Nors iš švenčiausiojo Tėvo pusės to mielaširdiškumo mums nesulaukti!

— Bažnyčia **Jums** nieko neprivalo, Izidora. Jūs ragana, ir kaip tik jums mielaširdiškumas ir nepriklauso! — visiškai ramiai pareiškė Karafa.— Jūsų vyrui Jūsų raudos jau nebepadės! Geriau eikite ir pagalvokite, kaip tapti sukalbamesne, tuo pačiu daugiau neversdama taip stipriai kentėti savęs ir kitų.

Jis išėjo, lyg nieko nebūtų atsitikę, lyg nebūtų atėmęs kažkieno brangią gyvybę, lyg tai jo sieloje viskas būtų paprasta ir ramu... Jeigu tik sielą, kaip tokią, jis iš viso turėjo.

Taip ir neleidę savo mirusiam vyrui išreikšti paskutinę pagarbą, mane sugrąžino į mano apartamentus.

*Širdis stingo nuo bejėgiškumo ir liūdesio, karštligiškai kabindamasi už dar rusenančios vilties, kad, galbūt, Džirolamo buvo pirmas ir paskutinis iš mano nelaimingos šeimos, kurį šitas išgama su vyskupo sutana privertė kentėti ir iš kurio taip paprastai ir pasimėgaudamas atėmė gyvybę. Aš žinojau kad nė mano tėvo mirties, nė, tuo labiau — Annos mirties aš neišgyvensiu. Bet mane dar labiau gąsdino tai, kad aš supratau — **Karafa taip pat tai žinojo**... Ir aš laužiau galvą, sudarydama vieną už kitą fantastiškesnius planus. Bet viltis išlikti dar bent kurį laiką ir pabandyti padėti savo artimiesiems, skaidėsi kaip dūmai.*

*Praėjo savaitė, o Karafa vis nesirodė. Gal būt jam (taip pat, kaip ir man!) reikėjo laiko, kad apgalvoti sekantį žingsnį. O gal būt jam sutrukdė kažkokie tai kiti reikalai. Nors tuo aš vargiai tikėjau. Taip, jis buvo Romos Popiežius... Bet tuo pačiu metu jis buvo ir **neišpasakytai azartiškas lošėjas**, kuriam praleisti įdomią partiją buvo virš jo jėgų. O žaidimas su manimi „katė-pele“, aš manau, teikė jam tikrą pasitenkinimą...*

*Todėl aš iš visų jėgų stengiausi nusiraminti ir savo išvargintoje galvoje atrasti nors kokią „protingą“ mintį, kuri padėtų man priimti teisingus sprendimus toje nelygioje „kovoje“, iš kurios išėiti nugalėtoja aš neturėjau jokių realių galimybių... Bet aš vis vien nepasidaviau, nes man „**pasidavęs žmogus**“ buvo daug blogiau, negu miręs žmogus. Ir tai, kad aš kol kas buvau gyva, reiškė — aš vis dar galėjau kovoti, netgi jeigu mano siela pamažu mirė... Man būtinai reikėjo dar nors kiek atsilaikyti, kad suspėčiau sunaikinti tą mirtinai pavojingą šlykštynę, kokiu bus Karafa... Dabar man nebeliko jokių abejonių, kad aš **galėsiu** jį sunaikinti, jeigu tik man pasitaikys tinkama*

proga. Tiktai, štai, **kaip** tai padaryti, aš neturėjau nė mažiausio supratimo. Kaip aš ką tik įsitikinau savo pačios bandymu — mano „paprastu“ metodu Karafos sunaikinti nepavyks. Reiškia, privalėjau ieškoti kokio nors kito ginklo, o tam šiuo metu aš, kaip bebūtų gaila, neturėjau laiko.

Dar aš visą laiką galvojau apie Džirolamo... Jis visada buvo mano „šilta“ gynybine siena, už kurios jaučiausi tvirtai ir saugiai... Bet dabar jos, paprasčiausiai, nebebuvo... Ir jos pakeisti nebuvo kuo. Džirolamo buvo pats ištikimiausias ir švelniausias vyras šiame pasaulyje, be kurio labai svarbi mano pasaulio dalis apmirė, pasidarė tuščia ir šalta. Mano gyvenimas pamažu pildėsi ilgesiu, liūdesiu ir pykčiu... Noru keršyti Karafai, prie to dar užmirštant, kokia mano jėga, lyginant su juo, buvo silpna... Skausmas mane akino, jis nardino mane į nusivylimo liūną, iš kurio išsikapsyti galėjau tik jį nugalėjusi.

Maždaug po dviejų savaitių, ankstų saulėtą rytą Karafa į mano gyvenimą sugrįžo savimi labai pasitikintis, gairus ir laimingas ir įeidamas į kambarį džiaugsmingai pranešė:

— Aš jums turiu siurprizą, madona Izidora! Manau, kad jis Jums labai patiks.

Mane iš karto išmušė šaltas prakaitas — aš jo „siurprizus“ žinojau, be to, jie gerai nesibaigdavo...

Lyg būtų perskaitęs mano mintis, Karafa pridėjo:

— Tai, iš tiesų **malonus** siurprizas, aš Jums pažadu. Jūs tuoj pat pamatysite patį!

Durys atsidarė. O pro jas, atsargiai žvalgydamasi įėjo smulki, aukšta mergaitė... Siaubas ir skausmas per sekundės dalį mane sukaustė ir neleido net pajudėti... Tai buvo mano dukrytė, mano mažoji Anna!!! Tiesa, maža dabar ją pavadinti buvo sunkoka, nes per tuos du metus ji stipriai ūgtelėjo ir surimtėjo, pasidarė dar gražesnė ir mielesnė...

Mano širdis vos neiššokdama iš krūtinės, šaukdama veržėsi prie jos... Bet skubėti buvo negalima. Aš nežinojau, ką šiuo atveju buvo sugalvojęs nenusipėjamas Karafa. Todėl reikėjo laikytis labai ramiai, kas buvo beveik virš mano jėgų. Ir tiktai baimė padaryti neištaisomą klaidą, prilaikė mano bujojančias ir į išorę besiveržiančias emocijas. Laimė, siaubas, begalinis džiaugsmas ir praradimo baimė draskė mane į gabalus!.. Karafa patenkintas šypsojosi ir gėrėjosi sukeltu efektu... kas tuoj pat privertė mane viduje suvirpėti. Aš bijojau ir pagalvoti, kas galėjo būti toliau... Ir žinojau, kad atsitikus kažkam baisaus, noras apginti Anną gali būti per daug didelis, kad galėčiau pasipriešinti Karafai... ir aš paniškai bijojau, kad negalėsiu jam atsakyti, kad ir ko jis beprašytų.

Bet mano didžiai nuostabai, jo „siurprizas“ pasirodė **tikru** siurprizu!..

— Ar Jūs laiminga, matydama dukterį, madona Izidora? — plačiai šypsodamasis, paklausė Karafa.

— Viskas priklauso nuo to, kas bus po to, Jūsų šventenybe... — atsargiai atsakiau aš. — Bet, žinoma, aš be galo laiminga!

— Ką gi, pasidžiaukite susitikimu, aš ją pasiimsiu po valandos. Jūsų niekas netrukdytų. O vėliau aš jos užeisiu. Ji išvyks į vienuolyną — manau, kad ten kaip tik talentingos mergaitės vieta, kokia ir yra jūsų duktė.

— *Vienuolynas?!! Bet ji niekada nebuvo tikinti, Jūsų šventenybe, ir niekas šiame pasaulyje jos neprivers būti kitokia. Ji yra ta, kas yra, ir ji niekada negalės pasikeisti. Net jeigu Jūs ją sunaikinsite, jis vis vien liks Ragana! Taip pat, kaip ir mano mama. Jūs negalėsite iš jos padaryti tikinčią!*

— *Koks gi Jūs dar vaikas, madona Izidora!.. — nuoširdžiai nusijuokė Karafa. — Niekas nesiruošia iš jos daryti „tikinčią“. Manau, kad ji gali puikiai pasitarnauti mūsų šventai bažnyčiai likdama tu, kuo yra. O gal būt net ir daugiau. Jūsų dukros atžvilgiu aš turiu toli siekiančių planų...*

— *Ką jūs turite omeny, Jūsų šventenybe? Ir vis dėl to, prie ko čia vienuolynas? — sustingusiomis lūpomis sušnibždėjau aš.*

— *Mane krėtė drebulys. Visa tai netilpo galvoje ir kol kas aš nieko nesupratau, tik tai jaučiau, kad Karafa sako tiesą. Tik viena mintis mane iki mirties gąsdino — kokie tokie „toli siekiantys“ sukosi to baisaus žmogaus galvoje dėl mano vargšės dukters?!..*

— *Nusiraminkite, Izidora, ir nustokite visą laiką iš manęs laukusi kažko tai baisaus! Jūs provokuojate likimą, ar žinote tai... Vienuolynas, apie kurį aš kalbu, labai nepaprastas... Ir apie jo egzistavimą už jo sienų nežino beveik jokia gyva siela. Tai išskirtinai Žiniuonių ir Žynių vienuolynas. Ir jis stovi jau tūkstančius metų. Aš ten buvau keletą kartų. Aš ten mokiausi... Bet, kaip bebūtų gaila, aš ten neradau, ko ieškojau. Jie mane atstūmė... — Karafa akimirkai užsisvajėjo ir mano nuostabai, pasidarė labai liūdnas. — Bet aš tikras, kad Annai ten patiks. Ir dar aš tikras, kad jie ras ko išmokyti Jūsų talentingą dukterį, Izidora.*

— *Ar tik Jūs nekalbate apie Meteorą¹, Jūsų šventenybe? — iš anksto žinodama atsakymą, vis dėl to paklausiau aš.*

— *Iš nuostabos Karafai net antakiai ant kaktos užlipo. Matyt jis niekaip nesitikėjo, kad aš apie tai esu girdėjusi...*

— *Jūs juos žinote? O gal ten ir buvote?!..*

— *Ne, ten buvo mano tėvas, Jūsų šventenybe. Bet po to jis daugelį dalykų išmokė mane (vėliau aš žiauriai pasigailėjau, kad jam pasakiau apie tai...). Ko Jūs norite išmokyti mano dukrą, šventenybe?! Ir kam?.. Nes tam, kad ją paskelbti Ragana, Jūs dabar turite pakankamai įrodymų. Vis viena Jūs vėliau pabandykite ją sudeginti, kaip ir visus kitus, ar ne taip?!..*

¹ **Prašau nepainioti (!!!)** su graikų Meteoro vienuolynų kompleksu Kalambake, Graikijoje. *Meteora graikiškai* reiškia "kabantis ore", kas visiškai atitinka pritrenkiančiam vienuolynų vaizdui, kurio kaip oranžiniai grybai išauga ir nepaprastų kalnų aukščiausių viršūnių. Pirmasis vienuolynas buvo pastatytas apie 900 metus. O tarp 12 ir 16 amžių, jų buvo jau 24. Iki mūsų dienų "dagyveno" viso labo tik šeši vienuolynai, kurie iki šiol kaitina turistų vaizduotę. Tiesa, turistams nežinoma viena gana delikati detalė... Meteoroje yra **dar vienas** vienuolynas, į kurį "smalsuoliai" neįleidžiami... Jis buvo pastatytas (ir davė pradžių kitiems) vieno žynio talentu apdovanoto fanatiko pastangomis, kuris kažkada mokėsi **tikrame** Meteore ir vėliau buvo iš ten išvarytas. Supykęs ant viso pasaulio jis nutarė pastatyti "savo Meteorą" ir surinkti ten visus "įžeistus", tokius, kaip jis pats ir ten gyventi atsiskyrėlišką gyvenimą. Kaip jam taip pavyko - neaišku. Bet nuo to laiko jo **Meteoroje** pradėjo rinktis į savo slaptus susitikimus masonai. Kas vyksta vieną kartą metuose ir iki šių dienų. Vienuolynai: Grand Meteoron (didysis Meteoronas); Russano; Agios Nikolas; Agia Trios; Agias Stefanos; Varlaam – visi išsidėstę labai arti vienas kito.

Karafa vėl nusišypsojo...

— Kodėl Jūs įsikibote į tą kvailą mintį, madona? Aš nesiruošiu kaip nors pakentti Jūsų mielai dukrai! Ji dar galės puikiai mums pasitarnauti! Aš labai ligai ieškojau Žiniuonės, kuri visai dar vaikas ir kurią galės išmokyti visko, ką tik patys žino Meteoros „vienuoliai“. Ir kad ji vėliau mums padėtų ieškoti burtininkų ir ragany, tokių, kokia ji kažkada buvo pati. Tiktai jau tada bus **Dievo ragana**.

Karafa neatrodė beprotis, jis juo BUVO... Kitaip neįmanoma priimti to, ką jis dabar kalbėjo! Tai buvo nenormalu ir tai dar labiau mane baugino.

— Atleiskite, jeigu kartais aš ką nors ne taip supratau, Jūsų šventenybe... Bet argi gali būti **Dievo Raganos?!**

— Na, žinoma gi, Izidora! — nuoširdžiai stebėdamasis mano „neišprusimu“, susijuokė Karafa. — Jeigu ji savo žinias ir sugebėjimus panaudos **bažnyčios labui**, tai ji tai darys jau Dievo vardu, nes taip ji kurs **garsindama Jo vardą!** Nejaugi Jūs to nesuprantate?..

Ne, man tai **buvo nesuprantama!**.. Ir tai kalbėjo žmogus su liguista vaizduote, ir be to, dar ir **nuoširdžiai tikėjo** tuo, apie ką kalbėjo!.. Jis buvo neišpasakytai pavojingas savo beprotiškumu ir tuo, kad dar turėjo ir neribotą valdžią. Jo fanatizmas viršijo visas ribas ir **kažkas turėjo jį sustabdyti**.

— Jeigu Jūs **žinote**, kaip mus priversti tarnauti bažnyčiai, tada kodėl mus deginate?!.. — surizikavau paklausti aš. — Nes to, ką mes galime, neįmanoma nusipirkti už jokių pinigų. Kodėl gi Jūs **to nevertinate?** Kodėl ir toliau mus naikinate? Jeigu norite ko nors išmukti, kodėl nepaprašote, kad Jus išmokyčiau?..

— Todėl, kad beprasmiška pakeisti tą, kuris jau **mąsto, madona**. Aš negaliu pakeisti nei jūsų, nei į jus panašių... Jus aš galiu tik prigąsdinti. Arba sunaikinti. Bet tai man neduos to, apie ką aš jau taip seniai svajoju. Anna dar visiškai jauna ir neatimant aiškiaregės dovanos, ją galima **išmokyti** mylėti Dievą. Jums tai daryti jau beprasmiška, net jeigu Jūs man ir prisiectumėte tikėti Dievu — aš jums nepatikėčiau.

— Ir Jūs būsite visiškai teisingi, Jūsų šventenybe, — tvirtai pasakiau aš.

Ruošdamasis išeiti, Karafa atsistojo.

— Viso tik vienas klausimas, ir aš Jūsų labai prašau į jį atsakyti... jeigu galėsite. Jūsų apsauga, ar ji iš to paties vienuolyno?

— Taip pat kaip ir Jūsų **jaunystė**, Izidora... — nusišypsojo Karafa. — Aš grįšiu po valandos.

Reiškia, kad aš buvau teisi — savo keistą, nepramušamą apsaugą jis gavo būtent **ten, Meteoroje!!!** Bet kodėl gi tos apsaugos nežinojo mano tėtis?! Arba Karafa ten buvo daug vėliau? Ir staiga mane nušvietė dar viena mintis!.. Jaunystė!!! Štai ko siekė, bet negavo Karafa! Matyt jis buvo daug girdėjęs apie tai, kiek gyvena ir kaip „išeina“ **tikri** Žyniai ir Žiniuonės. Ir jam labai užsinorėjo gauti tai sau... kad spėtų pergyventi egzistuojančios Europos likusią „**nepaklusniąją**“ pusę, o vėliau valdyti likusiuosius, vaidinant „šventąjį pranašą“, mielai nuleistą į „nuodėmingą“ žemę tam, kad išgelbėtų mūsų „prarastas“.

Tai buvo tiesa — mes galėjome gyventi ilgai. Netgi labai ilgai... Ir „išeidavo“, kada iš tikrųjų pavargdavo gyventi, arba manydavo, kad daugiau niekam nebegali padėti. Ilgaamžiškumo paslaptį tėvai perduodavo — vaikams, vėliau — anūkams ir

taip toliau, kol tik šeimoje būdavo nors vienas vaikas, **apdovanotas ypatingais sugebėjimais**, kuris galėjo tai perimti... Bet nemirtingumas buvo prieinamas **ne kiekvienam** apsigimusiam Žyniui arba Žiniuonei. Tam reikėjo turėti ypatingas savybes, kurias, kaip bebūtų gaila, paveldėdavo ne kiekvienas jų palikuonis. Tai priklausė nuo dvasinės jėgos, širdies tyrumo, kūno „paslankumo“, ir svarbiausia — nuo jo sielos išsivystymo lygio... na, ir dar daug, daug nuo ko. Ir aš manau, kad tai buvo teisinga. Todėl tas, kas geidė išmokti **visko**, ką mokėjome — **tikrieji** Žyniai — paprasto žmogaus gyvenimo, kaip bebūtų gaila, nepakako. Na, o tiems, kas nenorėjo žinoti **tiesiog daug**, — ilgas gyvenimas ir nebuvo reikalingas. Manau, kad tokia reiklė atranka yra absoliučiai teisinga. Ir Karafa norėjo to paties. jis manė esąs to vertas...

Man net plaukai sujudėjo, kai tik aš pagalvojau apie tai, ką galėtų Žemėje pridaryti toks piktas žmogus, jeigu tik galėtų tiek ilgai gyventi!.. Bet visas tas baimes galima kol kas palikti vėlesniam laikui. O kol kas — čia yra Anna!.. Ir viskas kitkas nebeturėjo jokios reikšmės. Aš atsigrėžiau — ji stovėjo nenuleisdama nuo manęs savo didžiulių spinduliuojančių akių!.. Ir aš tą pačią akimirką pamiršau ir Karafą, ir vienuolyną, na, ir viską kitką žemėje!.. Puolusi į mano glėbį, mano vargšė mažylė tiesiog sustingo ir be galo kartojo tik vieną žodį: „Mama, mamyte, mama ...“. Aš glosčiau jos ilgus šilkinčius plaukus, uodžiau jų naują, man nežinomą aromatą ir prie savęs spausdama jos liauną ir liesą kūnelį, buvau pasiruošusi tuoj pat mirti, kad tik nesibaigtų ta stebuklinga akimirka...

Už manęs kabindamasi savo liesomis rankomis, Anna mėšlungiškai glaudėsi prie manęs, lyg tai norėdama iširti ir manyje pasislėpti nuo viso pasaulio, kuris stauga tapo toks gąsdinantis ir svetimas... kuris kažkada jai buvo toks šviesus ir dosnus ir toks savas!..

Už ką mums visas tas siaubas?!.. Ką mes tokio padarėme, kad užsitarnavome visą tą skausmą?.. Atsakymų į tuos klausimus nebuvo... Na, tikriausiai, ir negalėjo būti.

Aš iki sąmonės netekimo bijojau dėl savo vargšės mažylės!.. Nežiūrint jos jauno amžiaus, Anna buvo labai stipri ir ryški asmenybė. Ji niekada neieškojo kompromisų, nežiūrėdama į aplinkybes, kovojo iki galo. Ir nieko nebijojo...

„**Ko nors bijoti — reiškia iš anksto pasiruošti pralaimėjimui. Neįsileisk į savo širdį baimės, brangioji**“ — Anna gerai įsiminė savo tėvo pamokas...

Ir dabar, matydama ją gal būt paskutinį kartą, aš privalėjau ją išmokyti atvirkščiai — „**neiti prieš kitų valią**“ tada, kai nuo to priklausė tavo gyvenimas. **Tai niekada nebuvo** viena iš mano gyvenimiškų „taisiklių“ Aš to išmokau tik dabar, stebėdama, kaip kraupiame Karafos rūsyje gyvenimą paliko šviesus ir orus jos tėvas... Anna buvo paskutinė Žiniuonė mūsų šeimoje ir ji bet kokia kaina **privalėjo išlikti gyva**, kad spėtų pagimdyti sūnų ar dukterį, kurie pratęstų tai, ką šimtmečiais taip saugojo mūsų šeima. Ji **privalėjo išgyventi**. Bet kokia kaina... Išskyrus išdavystę.

— Mamyte, prašau, nepalik manęs su juo!.. Jis labai blogas! Aš **matau** jį. Jis baisus!

— Tu... — ką?!! Tu **gali** jį **matyti**?! — Anna išsigandusi linktelėjo. Matyt aš buvau tiek pasimetusi, kad net išgąsdinau ją. — O ar tu gali pereiti per jo apsaugą?..

Anna vėl linktelėjo. Aš stovėjau kaip pritrenkta ir negalėdama nieko suprasti — **KAIP** ji sugebėjo tai padaryti??? Bet tai dabar buvo nesvarbu. **Svarbu buvo tik tai**,

kad nors kažkas iš mūsų galėjo jį „matyti“. O tai reiškė — jį galima ir nugulėti.

— *Ar tu gali pasižiūrėti jo ateitį? Gali?! Pasakyk man, saulute mano, ar mes jį sunaikinsim?!.. Pasakyk man, Annuška!*

*Mane net krėtė iš susijaudinimo — aš geidžiau išgirsti, kad Karafa mirs, svajojau matyti jį nugulėtu!!! O, kaip aš apie tai svajojau!.. Kiek dienų ir naktų aš kūriau fantastinius planus, vieną už kitą beprotiškesnius, kad tik sugebėčiau išlaisvinti Žemę nuo tos kraujo ištroškusios gyvatės!.. Bet nieko nesigaudavo, aš negalėjau „perskaičiuoti“ jo juodos sielos. Ir štai dabar tai pavyko — mano mažylė galėjo Karafą **matyti!** Man sužibo viltis. Sujungusios savo „raganiškas“ jėgas, dviese mes galėjome jį sunaikinti! Bet aš apsidžiaugiau per daug anksti... Lengvai perskaičiusi mano džiaugsmu bujojančias mintis, Anna liūdnai palingavo galvą:*

— *Mes jo nenugalėsime, mama... Tai jis mus visus sunaikins. Jis sunaikins labai daug tokių, kaip mes. Nuo jo nebus išsigelbėjimo. Atleisk man, mama... — liesais Annos skruostais tekėjo karčios, karštos ašaros.*

— *Na, ką tu, gimtoji mano, ką tu... Tai juk ne tavo kaltė, jeigu tu matai ne tai, ko nori! Nurimk, saulute mano. Mes juk nenuleisime rankų, ar ne?*

Anna linktelėjo.

— *Paklausyk manęs, mergyte... — lengvai krestelėjusi dukrytę už liesų pečių, kaip galėdama švelniau pasakiau aš. — Tu **privalai** būti labai stipri, prisimink! Mes neturime kito pasirinkimo —mes vis vien kovosime, tiktai jau kitomis jėgomis. **Tu eisi** į tą vienuolyną. Jeigu aš neklystu, ten gyvena nuostabūs žmonės. Jie — tokie pat, kaip mes. Tiktai, tikriausiai, daug stipresni. Tau bus su jais gera. O per tą laiką aš sugalvosiu, kaip mums ištrūkti iš to žmogaus, iš Popiežiaus nagų... Aš būtinai ką nors sugalvosiu. Tu gi manimi tiki, ar ne?*

Mažylė vėl linktelėjo. Liedamos ištisas sroves, jos nuostabios didelės akys, skendo ašarų jūroje... Bet Anna verkė tylėdama... karčiomis, sunkiomis, suaugusio žmogaus ašaromis. Jai buvo labai baisu. Taip pat ji buvo ir labai vieniša. Ir aš negalėjau būti šalia, kad ją nuraminčiau...

Žemė slydo man iš po kojų. Ieškodama nusiramino, aš parpuoliau ant kelių ir rankomis apkabinau savo dukrelę. Ji buvo kaip gyvojo vandens gurkšnis, apie kurį svajotojau mano vienatvės ir skausmo iškankinta mano siela! Dabar jau Anna savo mažais delniukais švelniai glostė mano pavargusią galvą ir mane ramindama kažką tyliai šnibždėjo. Tikriausiai mes atrodėme labai liūdna pora, kuri stengėsi viena kitai nors akimirkai „palengvinti“ taip išdraskytą gyvenimą...

— *Aš mačiau tėvą... Aš mačiau, kaip jis mirė... Tai buvo taip skaudu, mama. Jis mus visus sunaikins, tas bausis žmogus... Ką mes jam padarėme, mamyte? Ko jis iš mūsų nori?..*

Anna buvo nevaikiškai rimta ir man tuoj pat kilo noras ją nuraminti, pasakyti, kad tai „netiesa“ ir kad „viskas būtinai bus gerai“ pasakyti, kad aš ją išgelbėsiu! Bet tai būtų buvę melas ir mes abi apie tai žinojome.

— *Nežinau, gimtoji mano... Manau, kad mes atsitiktinai atsidūrėme jo kelyje, o jis iš tų, kuris nušluoja visas kliūtis, kurios tik jam trukdo... Ir dar... Man atrodo, mes žinome ir turime tai, už ką šventasis Tėvas pasiruošęs atiduoti labai daug, įskaitant ir savo nemirtingą sielą, kad tik tai gautų.*

— *Ko gi jis tada nori, mamyte?! — nustebusi pakėlė į mane savo nuo ašarų šlapias akis Anna.*

— *Nemirtingumo, mieloji... Viso labo, nemirtingumo. Bet jis, kaip bebūtų gaila, nesupranta, kad jis neduodamas vien dėl to, kad kas nors to nori. Jis duodamas, kai žmogus to vertas, kada jis **ŽINO** tai, kas neduota kitiems ir tai naudoja kitų, to vertų žmonių labui... Kada **Žemėje darosi geriau** nuo to, kad **tas žmogus ten gyvena.***

— *O kam gi tai jam, mama? Nes nemirtingumas — kai žmogus privalo gyventi labai ilgai? O tai labai nepaprasta, tiesa? Netgi per savo trumpą gyvenimą kiekvienas padaro daug klaidų, kurias vėliau bando išpirkti arba ištaisyti, bet nebegali... Kodėl gi jis galvoja, kad jam privalo būti suteikta galimybė tų klaidų pridaryti dar daugiau?..*

*Anna mane stebino!.. Kada gi mano mažoji dukrelė išmoko galvoti visiškai kaip suaugusi?.. Tiesa, gyvenimas jai nebuvo labai mielaširdingas ir lengvas, bet, nežiūrint to, Anna augo ir rimtėjo labai greitai, kas mane labai džiugino ir tuo pat metu kėlė nerimą... Aš džiaugiausi, kad kiekvieną dieną ji darėsi vis stipresnė ir tuo pat metu bijojau, kad labai greitai ji pasidarys **per daug** savarankiška ir nepriklausoma. Ir man bus jau labai sudėtinga, jeigu man prireiks dėl ko nors ją įtikinėti, kad ji pakeistų nuomonę. Ji visada labai rimtai žiūrėjo į savo Žiniuonės „pareigas“, visa širdimi mylėjo gyvenimą ir žmones ir visada labai didžiudavosi tuo, kad kada nors galės jiems padėti tapti laimingais, o jų sieloms — tyresnėmis ir gražesnėmis.*

Ir štai dabar, Anna pirmą kartą savo gyvenime susidūrė su tikru Blogiu... Kuris negailestingai įsiveržė į jos trapų gyvenimą, sunaikino karštai mylimą tėvą, pasiėmė mane ir jai pačiai grasino kraupia ateitimi... Ir aš nebuvau tikra, kad jai užteks jėgų kovoti su tuo visiškai vienai, jeigu nuo Karafos rankos žus visa jos šeima?..

*Mums skirta valanda pralėkė labai greitai. Ant slenksčio šypsodamasis stovėjo Karafa... Aš paskutinį kartą prie krūtinės prispaudžiau savo mylimą mergaitę, žinodama, kad dabar jos nepamatysiu labai ilgai, o gal būt ir niekada... Anna vyko į nežinomybę ir aš galėjau tikėtis tik to, kad Karafa dėl savo beprotiškų tikslų **iš tikrųjų** norėjo ją mokyti ir todėl jai bent trumpą laiką niekas negrėsė. Kol ji bus Meteoroje.*

— *Jūs pasimėgavote susitikimu, madona? — dalykiškai ir nuoširdžiai paklausė Karafa.*

— *Dėkoju Jums, Jūsų šventenybe. Taip, žinoma, kad taip. Nors aš bevelyčiau pati auginti savo dukterį, kaip tai įprasta visame normaliaame pasaulyje, o ne atiduoti į nepažįstamųjų rankas tikrai todėl, kad Jūs dėl jos turite kažkokių tai savų planų. Ar ne per daug skausmo vienai šeimai, Jūs nemanote?*

— *Na, žiūrint kokiai šeimai, Izidora! — nusišypsojo Karafa. — Vėl gi, yra „šeima“ ir ŠEIMA... Ir Jūsiskė, kaip bebūtų gaila, priklauso antrajai kategorijai... Jūs per daug stiprūs ir vertingi, kad, paprasčiausiai, gyventumėte ir nemokėtumėte už savo sugebėjimus. Atsiminkite, mano „didžioji Ragana“, viskas šiame gyvenime turi savo kainą ir nežiūrint to, patinka Jums tai, ar ne, už viską reikia mokėti... Gaila, bet jau Jums, tai tikrai teks mokėti labai brangiai. Bet šiandiena nekalbėkime apie blogus dalykus! Jūs gi praleidote nuostabią valandą, ar ne taip? Iki susitikimo, madona. Aš Jums prižadau, mes susitiksime labai greitai.*

*Aš sustingau... kokie man pažįstami buvo tie žodžiai!.. Ta **karti tiesa**, kuri mane*

lydėjo visą mano dar tokį trumpą gyvenimą, kad aš net ne iš karto patikėjau — ar tai aš buvau girdėjusi dar iš ko nors kito!.. Tikriausiai tai iš tiesų buvo tiesa, kad **mokėti privalo visi**, tiktai ne visi tai daro savanoriškai... Ir dar, ta kaina kartais būna labai didelė...

Tikriausiai pastebėjusi mano sumišimą, Stella nustebusi pasižiūrėjo į mane. Bet aš tuoj pat jai parodžiau, kad man „viskas gerai“, o sekundei nutilusi, Izidora tęsė savo netikėtai nutrauktą pasakojimą.

Išsivesdamas mano brangią mažylę, Karafa išėjo. Aplinkinis pasaulis prigeso, o mano ištuštėjusi širdis lašas po lašo lėtai pildėsi juodu, bespalviu ilgesiu. Ateitis atrodė blogą lemianti. Joje nebebuvo jokios vilties, nebebuvo to įprasto tikėjimo, kad nors ir kiek dabar būtų sunku, bet galų gale viskas išsispręs ir vėl viskas bus gerai.

*Aš puikiai žinojau — gerai **nebebus...** Mes jau niekada nebepamatysime „pasakos su laiminga pabaiga“...*

*Net nepastebėjusi, kad jau temsta, aš vis dar sėdėjau prie lango, stebėjau ant stogo triukšmaujančius varnėnus ir galvojau savo niūrias mintis. Išėities nebuvo. Karafa dirigavo šį „spektaklį“ ir būtent **JIS** sprendė, kada nutrūks kieno nors gyvenimas. Aš buvau nepajėgi sutrukdyti jo kėslų netgi dabar, kai su Annos pagalba sugebėjau juos pamatyti. Dabartis mane gąsdino ir vertė dar labiau ieškoti nors mažiausios išėities iš padėties, kad kaip nors nutraukčiau tą kraupią „kilpą“, į kurią pateko mūsų iškankintos gyvybės.*

Netikėtai prie mane oras suvirpėjo žalsva šviesa. Aš suklausau, laukdama naujo Karafos „siurprizo“... Bet atrodė, kad nieko blogo nevyko. Žalia energija vis tankėjo ir pamažu virto aukšta žmogiška figūra. Po kelių sekundžių prieš mane stovėjo labai malonus, nepažįstamas žmogus... Jis buvo apsivilkęs keistą sniego baltumo „tuniką“, sujuostą ryškiai raudona plačia juosta. Pilkos nepažįstamojo akys švietė gerumu ir kvietė juo tikėti, nors dar jo ir nepažinojau. Ir aš patikėjau... Tai pajutęs, žmogus prakalbo.

— Būk pasveikinta Izidora. Mano vardas Sever. Aš žinau, kad tu manęs neprisimeni.

— Kas tu, Sever?.. Ir kodėl aš turiu tave prisiminti? Ar tai reiškia, kad aš tave buvau susitikusi?

*Jausmai buvo labai keisti — lyg tai bandai prisiminti tai, ko niekada nebuvo... bet jauti, kad tu iš kažkur tai visa tai labai gerai **žinai**.*

— Tu buvai dar per daug maža, kad mane prisimintum. Tavo tėvas kažkada atšivežė tave pas mus. Aš iš Meteoros...

— Bet aš ten niekada nebuvau! Arba tu nori pasakyti, kad jis apie tai man niekada nepasakojo?! — nustebusi sušukau aš.

Nepažįstamasis šypsojosi ir nuo jo šypsenos man kažkodėl pasidarė labai šilta ir ramu, lyg tai aš staiga būčiau suradusi savo seniai prarastą seną, gerą draugą... Aš juo tikėjau. Viskuo, ką tik jis besakytų.

— Tu privalai išėiti, Izidora! Jis tave sunaikins. Tu jam negalėsi pasipriešinti. Jis stipresnis. Tiksliau, stipresnis tai, ką jis gavo. Tai buvo seniai.

— Tu turi omeny **ne tik** apsaugą? Kas gi jam galėjo suteikti tokią dovaną?..

Pilkos akys prigeso...

— Mes nedavėme. Tai davė mūsų Svečias. Jis buvo ne iš čia. Ir, kaip bebūtų gaila, jis buvo „juodasis“...

— Bet gi Jūs **matote!!!** Kaip gi jūs galėjote tai leisti?! Kaip gi jūs galėjote jį priimti į savo „pašvęstųjų ratą“?..

— Jis mus **susirado**. Taip pat, kaip mus susirado ir Karafa. Mes neatsakome tiems, kas sugeba mus susirasti. Bet paprastai tai niekada nebūna „pavojingi“... Mes padarėme klaidą.

— O ar Jūs žinote, kokią baisią kainą už Jūsų „klaidą“ moka žmonės?! Ar tu bent žinai, kiek gyvybių iškeliaavo į nebūtį siaubingose kančiose ir kiek dar iškeliaus?.. Atsakyk, Sever!

Aš tiesiog sprogau — jie tai vadino, paprasčiausiai, **klaida!!!** Mįslinga „dovana“ Karafai buvo „klaida“, kuri jį padarė praktiškai nepažeidžiamu! Ir bejėgiamis žmonėms reikėjo už tai mokėti! Mano vargšui vyrui ir, gal būt, netgi mano brangiai mažylei reikės už tai sumokėti!.. O jie laikė tai tik **KLAIDA???**

— Prašau tavęs, nepyk, Izidora. Tuo dabar nieko nepakeisi... Taip kartais atsitinka. Mes gi ne dievai, mes žmonės... Ir mes taip pat turime teisę klysti. Aš suprantu tavo skausmą ir tavo kartėlių... Mano visa šeima taip pat žuvo dėl kažkieno padarytos klaidos. Net daug paprastesnės, kaip ši. Paprasčiausiai, kažkieno „dovana“ pakliuvo į labai pavojingas rankas. Mes pabandysime kaip nors tą klaidą ištaisyti. Bet kol kas negalime. Tu privalai išeiti. Tu neturi teisės žūti.

— O ne, klysti, Sever! Aš turiu bet kokią teisę, jeigu tik tai padės man išvaduoti Žemę nuo tos gyvatės! — apmaudžiai sušukau aš.

— Nepadės. Gaila, bet niekas tau nepadės, Izidora. Išeik. Aš padėsiu tau sugrįžti į namus... Tu čia jau pragyvenai tai, ką lėmė Likimas, tu **gali grįžti į Namus**.

— Kur gi yra mano Namai?.. — nustebusi paklausiau aš.

— Tai toli... Oriono žvaigždyne yra žvaigždė, pavadinta nuostabiu vardu Asta. Tai ir yra tavo Namai, Izidora. Taip pat, kaip ir mano.

Sukrėsta aš žiūrėjau į jį ir nepajėgiau tuo patikėti. Nepajėgiau net ir **suprasti** tokią keistą naujieną. Tai netilpo mano degančioje galvoje ir neatitiko jokiai tikrai **realybei** ir atrodė, kad aš, kaip ir Karafa, pamažu einu iš proto... Bet Sever **buvo realus** ir jau niekaip neatrodė, kad jis juokautų. Todėl šiek tiek susikaupusi, aš jau daug ramiau paklausiau:

— Kaip gi atsitiko, kad Karafa jus susirado? Nejaugi jis taip pat turi aiškiaregystės Dovaną?..

— Ne, Dovanos jis neturi. Bet jis turi Protą, kuris jam puikiai tarnauja. Štai jis jį ir panaudojo, kad mus susirastų. Jis apie mus skaitė labai senuose metraščiuose, kuriuos nežinia iš kur ir kaip atrado. Bet jis žino daug, patikėk manimi. Jis turi kažkokį tai nuostabų šaltinį, iš kurio semiasi visas savo žinias, bet aš **nežinau**, iš kur jis, ir kur galima tą šaltinį surasti, kad jį galima būtų nukenksminti.

— O, nesirūpinkite! Užtat aš apie jį labai gerai **žinau!** Aš žinau tą „šaltinį“!.. Tai jo nuostabi biblioteka, kurioje saugoma nesuskaičiuojama daugybė seniausių rankraščių. Manau, kad dėl to Karafai ir reikalingas jo **ilgas** Gyvenimas... — man pasidarė mirtinai liūdna ir užsinorėjo vaikiškai išsiverkti... — Kaip gi mums jį sunaikinti, Sever?! Jis neturi teisės gyventi šioje Žemėje! Jis — pabaisa, kuris, jeigu jo ne-

sustabdysime, nusineš milijonus gyvybių! Ką gi mums daryti?

— *Tau — nieko, Izidora. Tu, paprasčiausiai, privalai išeiti. Mes rasime būdą, kaip jo atsikratyti. Tam reikia tik laiko.*

— *O per tą laiką žus nekalti žmonės! Ne, Sever, aš išėisiu tik tada, kai aš nebeturėsiu pasirinkimo. O kol jis yra, aš kovosiu. Net gi, jei ir nėra jokios vilties. Pas Jūs atveš mano dukterį, saugok jį. Aš negalėsiu jos išsaugoti...*

Jo šviečianti figūra pasidarė visiškai permatoma. Ir pradėjo išnykti.

— *Aš dar sugrįšiu, Izidora. — sušlamėję švelnus balsas.*

— *Lik sveikas, Sever... — taip pat tyliai atsakiau aš.*

— *Bet kaip gi taip?! — staiga sušuko Stella. — Tu netgi nepaklausei apie planetą, iš kurios atvykai?!.. Nejaugi tau nebuvo įdomu?! Kaip gi taip?..*

Jeigu sąžiningai, aš taip pat vos vos išsilaikiau Izidoros nepaklaususi apie tai! Jos dvasia atėjo iš svetur, o ji tuo net nepasidomėjo!.. Bet kažkodėl aš ją supratau, nes jai buvo per daug baisi situacija, ir ji mirtinai bijojo dėl tų, kuriuos labai stipriai mylėjo ir kuriuos bet kokia kaina norėjo išgelbėti. Na, o Namai — juos galima susirasti ir vėliau, kada nebeliks kitos išeities, kaip tik — išeiti...

— *Ne, mieloji, aš nepaklausiau ne todėl, kad man buvo neįdomu. O todėl, kad tuo metu tai nebuvo tiek svarbu, kaip tai, kad žuvo nuostabūs žmonės. Ir žuvo jie žvėriškose kančiose, kurias leido ir jiems siuntė vienas žmogus. Ir jis neturėjo teisės egzistuoti mūsų Žemėje. Tai buvo svarbiausia. O visa kita galima buvo palikti vėlesniam laikui.*

Susigėdusi dėl savo išsišokimo, Stella paraudo ir tylutėliai sušnibždėjo:

— *Tu jau atleisk man, Izidora...*

O Izidora jau vėl „išėjo“ į savo praeitį ir tęsė savo nuostabų pasakojimą...

Kai tik Sever pranyko, aš tuoj pat mintimis pabandžiau išsikviesti savo tėvą. Bet jis kažkodėl neatsiliepė. Tai mane šiek tiek baugino, bet nelaukdama nieko blogo, aš pabandžiau vėl — atsakymo vis dar nebuvo... Nusprendusi kol kas neduoti valios savo įkaitusiai vaizduotei ir laikinai palikusi tėvą ramybėje, aš pasinėriau į saldžius ir ilgesingus prisiminimus apie nesėkmingą Annos vizitą.

Aš iki šiol prisiminiau jos trapaus kūno kvapą, jos tankių, juodų plaukų minkštumą ir neišpasakytą jos drąsą su kuria mano nuostabi dvylikametė dukrelė sutiko savo piktą likimą. Aš neišpasakytai ja didžiavausi! Anna buvo kovotoja ir tikėjo, kad ir kas beatsitiktų, ji kovos iki galo, iki paskutinio savo atodūsio. Aš kol kas nežinojau, ar man pavyks ją apsaugoti, bet savyje prisiekiau, kad padarysiu viską, kas tik bus mano jėgoms, kad tik ją išgelbėčiau iš kibių ir žiaurių Popiežiaus letenų.

Karafa sugrįžo po kelių dienų kažkodėl susinervinęs ir labai nekalbus. Jis tik parodė ranka, kad aš sekčiau paskui jį. Aš paklausiau. Praėję kelis ilgus koridorius, mes atsidūrėme mažame kabinete, kuris (kaip aš vėliau sužinojau) buvo jo asmeninis priėmimų kambarys ir į kurį jis labai retai kviesdavosi svečius. Karafa ranka man parodė kėdę ir lėtai atsisėdo priešais. Jo tylėjimas atrodė piktą lemiantis ir, kaip aš jau žinojau iš asmeninės patirties, niekada nežadėjo nieko gero. Aš gi, po pasimatymo su Anna ir netikėto Severo apsilankymo, neatleistinei atsipalaidavau, kažkaip tai „užmigdžiau“ paprastai akylą savo budrumą ir praleidau sekantį smūgį...

— *Aš neturiu laiko meilikavimams, Izidora. Jūs atsakinėsite į mano klausimus,*

arba dėl to nukentės kas nors kitas. Taip kad, patariu atsakinėti!

Karafa buvo piktas ir sudirgęs ir jam prieštarauti tokiu momentu būtų buvusi tikra beprotybė.

— *Aš pabandysiu, Jūsų šventenybe. Ką Jūs norite sužinoti?*

— *Jūsų jaunystė, Izidora? Kaip jūs ją gavote? Jums gi trisdešimt aštuoni, o atrodote dvidešimties ir nesikeičiate. Kas jums davė jūsų jaunystę? Atsakykite!*

Aš negalėjau suprasti, kas taip įsiutino Karafą?.. Per gana ilgą mūsų pažinties laiką jis niekada nešaukdavo ir labai retai prarasdavo savikontrolę. Dabar gi su manimi kalbėjo įsiutęs, esantis ne savo kailyje žmogus, nuo kurio galima buvo laukti bet ko.

— *Atsakykite, madona! Arba Jūsų lauks kitas, labai nemalonus siurprizas.*

Nuo jo pareiškimo man net plaukai sujudėjo... Aš supratau, kad nuo atsakymo išsisukti nepavyks. kažkas labai stipriai Karafą supykde ir jis net nesistengė to slėpti. Žaidimams jis nebuvo nusiteikęs ir juokauti nesiruošė. Liko tik atsakinėti ir akiai tikėti, kad jis patikės pusiau tiesa...

— *Aš prisigimusi Ragana, šventenybe, ir šiandiena esu — pati stipriausia iš jų. Jaunystę aš gavau gimdama, aš jos neprašiau. Taip pat, kaip ir mano mama, mano senelė ir visa kita Raganų linija mano giminėje. Jūs privalote būti vienu iš mūsų, kad tai gautumėte, Jūsų šventenybe. Be to, būti pačiu geriausiu.*

— *Nesąmonė, Izidora! Aš pažinojau žmonių, kurie patys pasiekė nemirtingumą! Ir jie tokie negimė. Reiškia, kelias yra. Ir jį man parodysite. Manimi jau patikėkite.*

Jis buvo absoliučiai teisuus... Keliai buvo. Bet aš nė už ką nesirengiau jam to atskleisti. Jokie kankinimai neprivers manęs to padaryti.

— *Atleiskite man, Jūsų šventenybe, bet aš negaliu Jums duoti to, ko pati nesu gavusi. Tai neįmanoma — aš nežinau kaip. Bet Jūsų Dievas, manau, padovanotų Jums „nemirtingumą“ mūsų nuodėmingoje Žemėje, jeigu išgirstų, kad Jūs to nusipelnėte, ar ne tiesa?..*

Karafa paraudo ir kaip atakai pasiruošusi gyvatė, piktai sušnypštė:

— *Aš maniau, kad Jūs protingesnė, Izidora. Ką gi, man nereikės daug laiko, kad Jus palaužčiau, kai Jūs pamatysite, ką aš Jums paruošiau... — Ir grubiai sugriebęs mane už rankos, nusitempė į kraupųjį rūšį. Aš nespėjau net dorai išsigąsti, kaip mes atsidūrėme prie tų pačių metalinių durų, už kurių visai neseniai taip žvėriškai buvo nukankintas mano vyras, mano vargšas Džirolamo... Ir staiga baisi, stingdanti nuojauta pervėrė mano smegenis — tėvas!!! Štai kodėl jis neatsakė į mano daugybę kvietimų!.. Jį tikriausiai sučiupo ir kankino tame pačiame rūsyje prieš mane stovintis ir pasiutimu kvėpuojantis niekšas, kuris svetimu krauju ir skausmu „pasiekia“ bet kokį tikslą!..*

„Ne, tiktai ne tai! Prašau, tiktai ne tai!!!“ — žvėrišku kauksmu šaukė mano sužeista siela. Bet aš jau žinojau, kad buvo būtent taip... „Padėkite man kas nors!!! Kas nors!“... Bet niekas manęs kažkodėl negirdėjo... Ir nepadėjo...

Sunkios durys atsidarė... Pilnos nežmoniško skausmo, tiesiai į mane žiūrėjo išplėstos pilkos akys... Viduryje pažįstamo ir mirtimi alsuojančiame kambario, spygliuotame metaliniame krėsle, krauju pasruvęs sėdėjo mano mylimas tėvas...

Smūgis buvo žiaurus!.. Laukiniu balsu suklikusi „Ne!!!“, aš praradau sąmonę...

37. Izidora-3. Meteora

Aš atsipeikėjau kraupiame, šaltame rūsyje, dvokiančiame šlykščiu sukepusio kraujo ir mirties dvoku...

Niekaip nenorėdamas „prabusti“, apmiręs veidas neklausė ir maudė... O Siela, kaip paukštis sklandė šviesiame prisiminimų pasaulyje, iš atminties sugrąžindama bet kokius veidus ir pilnas laimės dienas, kai į mūsų gyvenimą dar nežvilgčiojo nuoskau-da ir jame dar nebuvo vietos kartėliui ir skausmui... Tame puikiame „praėjusiame“ pasaulyje vis dar gyveno mano nuostabūs vyras Džirolamo... ten varpeliu skambėjo linksmas mažosios Annos balselis... ten glamonėjančiai man rytais šypsojosi mano miela, švelni mama... ten kantriai mane mokė Gyvenimo išminties mano gerasis, švie-susis tėvas... Tas pasaulis buvo laimingas ir saulėtas ir mano siela veržėsi ten, vis to-liau ir toliau skrisdama... kad niekada daugiau atgal nebesugrįžtų...

Bet žiauri realybė kažkodėl manęs nepaleido... Ji negailestingai beldėsi, prie-varta žadindama mano degančias smegenis, reikalavo sugrįžti į „namus“. Gimtasis ir netobulas Žemiškasis pasaulis prašė pagalbos... Karafa gyveno... Ir kol jis kvėpavo — negalėjo būti mūsų pasaulyje džiaugsmo ir šviesos.

Laikas buvo sugrįžti...

*Giliai įkvėpusi aš pagaliau **pajutau** savo vienatvėje sustingusį fizinį kūną — gy-vybė nenoromis pamažu grįžo į jį... Liko tik melsti tvirtybės...*

Patalpoje, kurioje aš buvau, tyrojo sodri, ausis užgulanti tylą. Aš sėdėjau gru-bai padarytame, mediniame krėsele ir nejudėdama, bei neatmerkdamą akių, stengiausi „šalia esantiems“ (jeigu tokių ten buvo) neparodyti, kad atsipeikėjau. Viską puikiai girdėdama ir jausdama aš įtemptai „žvalgiausi“, stengdamasi nustatyti, kas aplink vyko.

Pamažu atsipeikėdama ir prisimindama įvykius, aš staiga labai aiškiai pama-čiau, KAS buvo mano netikėto ir gilaus apalpimo tikroji priežastis!..

Net neleisdamas visiškai atsigauti, ledinis siaubas aštriais spaustuvais vėl sus-paudė mano apmirusią širdį!..

*Tėvas!.. Mano vargšas, gerasis tėvas buvo **č i a!!!** Tame baisiame, kruviname rūsyje — Kraupiame išradingos mirties guolyje... Jis buvo sekantis po Džirolamo... Jis merdėjo. Prarydami jo tyrą Sielą, žiaurūs Karafos spąstai užsitrenkė...*

Bijodama pamatyti patį baisiausią aš vis viena sukaupiau paskutines mane pa-liekančias jėgas ir pakėliau galvą...

Pirma, ką aš prieš save pamačiau, buvo giliu smalsumu degančios juodos Kara-fos akys... Tėvo kankinimų kambaryje nebuvo.

Karafa stovėjo susikaupęs ir tiriančiu žvilgsniu įsisiurbęs į mano veidą, lyg tai norėdamas suprasti, kas gi iš tikrųjų dėjosi mano sudarkytoje, iškankintoje sieloje... Jo protingas, išpuoselėtas veidas, mano didžiausiam nustebimui, išreiškė nuoširdų susijaudinimą(!), kurio, be kito ko, man rodyti jis nepageidavo... Matydamas, kad aš atsipeikėjau, Karafa žaibiškai „užsidėjo“ savo įprastą, abejingą kaukę ir jau plačiai šypsodamasis, „švelniai“ ištarė:

— Na, ką Jūs, Izidora! Kam gi taip gąsdinti? Štai jau aš niekada ir nepamaniau, kad Jūs galite būti tokių silpnų nervų!.. — o vėliau, neišlaikęs, pridėjo: — Kokia gi

Jūs vis dėl to graži, madona!!! Net kada esate taip giliai apalpusi...

*Negalėdama jam nieko atsakyti aš į jį tik žiūrėjau, o mano sužeistoje širdyje aštriais nagais draskėsi siaubingo pavojaus nuojauta... Kur mano tėvas? Ką Karafa suspėjo su juo padaryti?! Ar buvo jis dar gyvas?.. Aš negalėjau to **pamatyti** pati, nes kai tik emocijos užpildė realybę, sugebėjimas **matyti** man dingo. Bet klausti Karafos nenorėjau, nes nesirengiau jam suteikti net mažiausio malonumo. Nes vis viena, kas bebūtų atsitikę — pakeisti nieko jau nebegalėjau. Na, o apie tai, kas dar **turėjo atsitikti**, aš buvau tikra, kad Karafa neatsisakys malonumo nedelsiant mane informuoti. Todėl aš bevelijau laukti.*

O jis vėl buvo pačiu savimi — pasitikinčiu ir „dygiu“.. Nuo jo ankstesnio „susizavėjimo“ ir „suokalbiškumo“ neliko ir pėdsako. Manau, kad jis buvo pats keisčiausias, labiausiai neprognozuojamas žmogus pasaulyje. Jo nuotaikos kardinaliai kaitaliojosi tiesiog kas sekundę ir po pačio maloniausio komplimento galėjai pačiu trumpiausiu keliu pakliūti į budelio rankas. Karafa buvo unikalus savo nenuspėjamumu ir, vėl gi, puikiai apie tai žinojo...

*— Madona Izidora, nejaugi jūs pamiršote kalbą? Malonėkite, **Jūsų „kalibro“** Raganos privalo būti stipresnės! Bet kuriuo atveju, aš tuo buvau įsitikinęs. Kiek aš supratau, Jūs tarp jų — Karys? Kaip gi taip lengvai šiuo atveju Jus pasisekė pagauti paprasčiausiomis „žmogiškomis“ emocijomis?.. Jūsų širdis valdo protą, Izidora, o tai draudžiama tokiai stipriai Raganai, kaip Jūs!.. Argi ne pas jus, apdovanotuosius, sakoma: „Būk visada vienišas ir šaltas karo metu. Neleisk savo širdies į „kovos lauką“ — ji tave pražudys“. Argi tai ne Jūsų priesakai, Izidora?*

*— Jūs visiškai teisus, šventenybe. Bet tai dar nereiškia, kad aš visiškai su Jumis sutinku. Kartais meilė žmogui arba žmonijai „kovos lauke“ gali sukurti stebuklus, Jūs nepastebite?.. Nors, atleiskite už mano naivumą, aš visiškai pamiršau, kad tie jausmai vargu ar Jums pažįstami... Bet kaip gerai jūs prisimenate **mūsų** priesakus, Jūsų šventenybe! Nejaugi Jūs dar tikitės kada nors sugrįžti į Meteorą?.. Nes to, kuris Jums davė savo „Dovaną“, seniai tenai nebėra. Meteora jį išvijo taip pat, kaip išvijo ir Jus... Ar ne taip, šventenybe?*

Karafa mirtinai išblyško. Visas jo įprastas šydas kažkur staiga pradingo ir dabar jis atrodė savo vidumi bejėgis ir „nuogas“. Atrodė, kad jis karštligiškai ieško žodžių ir negali jų rasti. Laikas sustojo. Akimirka buvo pavojinga — Kažkas tuoj pat turėjo įvykti... Kiekviena savo smegenų ląstelių aš jaučiau, kad Karafa kunkuliuoja „juoda“ pykčio audra, sumišusia su baime, ko iš Karafos sulaukti tikrai nesitikėjau. Ko galėjo bijoti tas galingas, piktas žmogus?..

— Iš kur Jūs apie tai žinote, Izidora? Kas Jums spėjo papasakoti?!

*— O, yra „draugai“ ir **DRAUGAI**, kaip Jūs pats mėgstate palyginti, Jūsų šventenybe!.. — sąmoningai jį pamėgdžiodama, atsakiau aš. — Būtent tie **DRAUGAI** ir papasakojo man viską, ką tik norėjau apie Jus sužinoti. Tiktai mes su Jumis naudojames **skirtingais** metodais tam, kad gautume mums reikalingas žinias — mano draugų nereikėjo už tai kankinti, jie patys man viską su malonumu papasakojo... Ir patikėkite manimi, tai visada suteikia daug daugiau malonumo! Jeigu tik jus nejaudina patys kankinimai, žinoma... Kaip man pasirodė, Jūs juk mėgstate kraujo kvapą, šventenybe?..*

Aš pamažu atgavau jėgas ir vis labiau ir labiau jaučiau, kaip man sugrižta mano karinga dvasia. Dabar vis viena jau nebebuvo ko prarasti... Ir kaip aš nesistengiau būti maloni — Karafos tai nejaudino. Jis geidė tik vieno — gauti atsakymus į savo klausimus. Kitkas buvo nesvarbu. Išskyrus, galbūt, vieno — mano visiško paklusnumo... Bet jis puikiai žinojo, kad to niekada nebus. Todėl aš neprivalėjau su juo būti nei mandagi, nei bent pakenčiama. Ir jeigu būti sąžiningai, tai šis požiūris man teikė didelį malonumą...

— Jus nedomina, kas atsitiko su Jūsų tėvu, Izidora? Jūs juk jį labai mylite!

„Mylite!!!“ ... Jis nepasakė — „mylėjot“! Reiškia, kad tėvas kol kas vis dar buvo gyvas! Aš pasistengiau neparodyti savo džiaugsmo ir kaip galėdama ramiau pasakiau:

— Koks skirtumas, šventenybe, Jūs juk vis viena jį nužudysite! O tai bus anksčiau, ar vėliau — jokios reikšmės jau nebeturi...

*— O, kaip Jūs klystate, brangioji Izidora!.. Kiekvienam, kas papuola į inkvizicijos rūsius, tai turi **labai** didelę reikšmę! Jūs net neįsivaizduojate, **kokią** didelę...*

Karafa jau vėl buvo „Karafa“, tai yra — rafinuotu kankintoju, kuris tam, kad galėtų pasiekti savo tikslus, buvo pasiruošęs su didžiausiu malonumu stebėti pačius žvėriškiausius žmonių kankinimus, patį didžiausią žmogišką skausmą...

Ir štai dabar jis su azartiško žaidėjo užsidegimu stengėsi mano skausmo iškankintoje sieloje atrasti bent plyšelį, ir nesvarbu kas tai būtų, ar skausmas, ar pyktis, ar netgi meilė — jam nebuvo jokio skirtumo... Jis, paprasčiausiai, norėjo smūgiuoti, o koks iš mano jausmų jam atvers tas „duris“ — tai jau buvo antraeilis klausimas...

*Bet aš nepasidaviau... Matyt padėjo mano garsusis „ilgalaikis kentėjimas“, kuris visus stebino dar nuo tada, kai aš buvau dar visa mažytė. Tėtis man kartą papasakojo, kad aš buvau pats kančiausias vaikas, kokį tik jie su mama kada nors buvo matę ir kurį beveik neįmanoma buvo išvesti iš kantrybės. Kada tuo pat metu, kai kitiems visiškai baigdavosi kantrybė, aš vis dar kalbėdavau: „Nieko, viskas bus gerai, viskas susitvarkys, reikia tik šiek tiek palaukti“... **Aš tikėjau teigiamu rezultatu net tada, kai tuo jau niekas nebetikėjo.** O štai būtent šitos mano savybės Karafa, net ir būdamas nuostabiai tiksliai apie mane informuotas, matyt, nežinojo. Todėl jį siutino mano nesuprantamas ramumas, kuris iš tikrųjų jokių ramumu ir nebuvo, o buvo tik mano nepalaužiamu „ilgalaikio kentėjimo“ rezultatu. Paprasčiausiai, aš negalėjau leisti, kad vykdydamas tokį nežmonišką blogį, jis dar turėtų galimybę pasimėgauti mūsų didžiulių fizinių skausmu ir begaline sielos kančia.*

Nors, jeigu būti iki galo sąžiningai, tai kai kurių Karafos poelgių aš dar negalėjau iki galo paaiškinti...

*Iš vienos pusės — jį žavėjo mano neeiliniai „talentai“, lyg tai jam tai būtų turėję kokios tai reikšmės... O taip pat jį visada žavėjo mano „garsusis“ natūralus grožis, apie ką kiekvieną kartą patvirtindavo jo akyse atsispindėjęs pasigėrėjimas, kai tik mes susitikdavome. Tuo pačiu metu Karafą kažkodėl nuvildavo net mažiausias netobulumas, kurį jis atsitiktinai aptikdavo manyje ir tiesiog siutino bet koks mano silpnumas arba net mažiausia klaidelė, kurią aš, kaip ir kiekvienas gyvas žmogus, kartkartėmis padarydavau... Kartais man net atrodydavo, kad aš pati to nenorėdama, sugriaudavau kažkokį **tai jo paties susikurtą neegzistuojantį idealą...***

Jeigu tik aš jo nebūčiau taip gerai pažinojusi, gali būti, kad aš būčiau linkusi patikėti, kad tas nesuprantamas ir piktas žmogus mane savotiškai ir labai keistai myli...

*Bet kai tik mano iškankintas protas pradėdavo daryti panašias išvadas, aš tuoj pat sau primindavau, kad **kalbama apie Karafą!** Na, o jau jo viduje tai tikrai nebuvo jokių tyrų ir šviesių jausmų!.. Ir tuo labiau, kaip Meilė. Greičiau tai buvo panašu į **savininko jausmą**, kuris susirado sau brangų žaisliuką ir jame nori matyti ne mažiau ir ne daugiau, o tik savo susikurtą **idealą**. Ir jeigu tame žaisliuke pasirodydavo net ir mažiausias trūkumas — jis buvo pasiruošęs jį tuoj pat mesti tiesiai į laužą...*

— *Ar moka Jūsų siela išėiti iš Jūsų kūno Jums esant gyvai, Izidora? — mano liūdnas mintis nutraukė eilinis nepaprastas Karafos klausimas.*

— *Na, žinoma gi, Jūsų šventenybe! Tai patys paprasčiausi veiksmai, kuriuos gali atlikti bet koks Žynys (arba pagal Jus — Raganius). Kodėl tai Jus domina?*

— *Jūsų tėvas tuo naudojasi, kai nori išvengti skausmo... — susimąstęs atsakė Karafa. — Todėl manau, kad jį kankinti paprastais metodais nėra jokios prasmės. Bet aš rasiu būdą jį prakalbinti, net jeigu tai užims ir daugiau laiko, negu aš galvoju. Jis žino labai daug, Izidora. Manau, kad net daug daugiau, negu Jūs galite įsivaizduoti. Jis jums neatskleidė net pusės to, ką pats moka!... Nejaugi jūs nenorėtumėte sužinoti, ką jis nuo Jūsų nuslėpė?!*

— *Kam, Jūsų šventenybe?! — bandydama nuslėpti savo džiaugsmą dėl to, ką išgirdau, kiek galėdama ramiau išstariau aš. — Jeigu jis kažką man neatvėrė, tai reiškia, kad man dar **ne laikas** apie tai žinoti. **Priešlaikinės žinios labai pavojingos**, Jūsų šventenybe, — **jos gali ir padėti, bet gali ir pražudyti**. Todėl kartais reikia būti labai atsargiam, kai ką nors mokai. Manau, Jūs privalėjote tai žinoti, nes Jūs kurį tai laiką mokėtės ten, Meteoroje?*

— *Nesąmonė!!! Aš — viskam pasiruošęs! O, kaip seniai aš visiškai pasiruošęs, Izidora! Tie kvailiai paprasčiausiai nemato, kad man reikalingos viso labo tik Žinios ir aš sugebėsiu daug daugiau, negu kiti! Galbūt net daug daugiau, negu jie patys!..*

*Karafa buvo baisus savo „**norimu NORU**“ ir aš supratau, kad tam, kad gautų tas žinias, jis nušluos BET KURIAS kliūtis, kurios tik pasitaikys jo... Ir ar tai būsiu aš, ar mano tėvas, arba net mano mažoji Anna, bet jis pasieks norimo, jis „išmuš“ tai iš mūsų nežiūrėdamas nieko, kaip, matyt, viską pasiekė ir anksčiau, į ką tik nusitaikydavo jo nepasotintos smegenys, įskaitant ir savo šiandieninę valdžią, ir apsilankymą Meteoroje, ir, turbūt, daug, daug kitų dalykų, kurių aš bevelijau nežinoti, kad neprarasčiau vilties kada nors jį nugalėti. Karafa buvo iš tikrųjų pavojingas žmonijai!.. Jo „beprotiškas“ tikėjimas savo „genialumu“ viršijo bet kokias įprastas labiausiai išsivysčiusios savimonės egzistavimo normas ir baugino savo beapeliacija, kai klausimai lietė jo „norus“, **apie kurių turinį jis neturėjo jokio supratimo**, o tik žinojo, kad jis to **nori**...*

*Kad nors kiek jį atšaldyčiau, aš staiga prieš pat jo „šventas“ akis pradėjau „tirpti“ ir po akimirkos visiškai pradingau... Tai buvo pats paprasčiausias vaikiškas „akių dūmimo“ triukas, kaip mes jį vadindavome, momentinis persikėlimas iš vienos vietos į kitą (manau, kad jie tai vadina **teleportacija**), bet Karafai jis turėjo padaryti „gaivinanti“ poveikį. Ir aš nesuklydau... Kai po minutės aš sugrįžau atgal, jo suak-*

menėjusiam veide ryškiai atsispindėjo visiškai sumišimas, kokį, aš buvau tikra, yra matę labai mažai kas. Neišlaikiusi tokio malonaus reginio, aš iš visos širdies nusijuokiau.

— Mes mokame daug triukų, Jūsų šventenybe, bet tai viso labo tik triukai. **ŽI-NIOS** — tai visiškai kas kita. Tai — **ginklas**, ir labai svarbu tai, į kokias rankas jos pateks...

Bet Karafa manęs nesiklausė. Jis kaip mažas vaikas buvo sukrėstas to, ką jis ką tik pamatė ir tuoj pat panoro **sužinoti** kaip tai padaryti!.. Tai buvo naujas, nežinomas žaisliukas, kurį jis norėjo turėti tuojau pat!!! Nedelsiant nė minutės!

Bet iš kitos pusės, jis taip pat buvo ir **labai protingas** žmogus ir nežiūrint jo noro kažką turėti, jis beveik visada mokėjo galvoti. Todėl, tiesiog po akimirkos jo žvilgsnis pamažu pradėjo tamsėti ir plačiai atmerktos jo juodos akys, kuriose atsispindėjo nebylus ir labai įkyrus klausimas, tiesiog įsisiurbė į mane ir aš patenkinta pamačiau, kad jis pagaliau pradėjo suprasti **tikrą** mano parodyto mažo „triuko“ prasmę ...

— Reiškia, kad visą tą laiką Jūs, **paprasciausiai, galėjote „išeiti“?! Kodėl gi Jūs neišėjote, Izidora?! — beveik nekvėpuodamas sušnibždėjo Karafa.**

Jo žvilgsnyje degė kažkokia tai laukinė, neįvykdoma viltis, kuri, matyt, privalėjo spinduliuoti iš manęs... Bet pagal tai, kaip aš atsakinėjau, jis pamatė, kad klydo. Ir „geležinis“ Karafa, didžiausiai mano nuostabai, supanikavo!!! Akimirka man net pasirodė, kad jo viduje kažkas nutrūko, lyg tai jis kažką buvo radęs ir tuoj pat pametęs, kažką jam gyvenimiškai svarbaus ir kažkokia tai prasme labai brangaus...

— Matote, gyvenimas ne visada toks paprastas, kaip mums atrodo... arba kaip mums norėtusi jį matyti, Jūsų šventenybe. Ir patys paprasčiausi dalykai kartais mums atrodo pačiais teisingiausiais ir pačiais realiausiais. Bet tai ne visada, kaip bebūtų gaila, yra tiesa. **Taip, aš labai seniai galėjau išeiti.** Bet kas nuo to būtų pasikeitę?.. Jūs būtumėte susiradę kitus „apdovanotuosius“, tikriausiai, ne tokius stiprius, kaip aš ir iš kurių taip pat būtumėte pabandę „išmušti“ Jus dominančias žinias. O tie vargšai nebūtų turėję nė mažiausios vilties ir galimybių Jums pasipriešinti.

— O Jūs manote, kad Jūs tai turite?.. — Su kažkokia tai liguista įtampa balse, paklausė Karafa.

— Be vilties žmogus miręs, Jūsų šventenybe, na, o aš, kaip matote, vis dar gyva. Ir kol aš gyvensiu — Viltis iki pat paskutinės minutės manyje rusens... Tokios jau mes — raganos — keisti žmonės, matote.

— Ką gi, manau, kad šiai dienai kalbų pakaks! — netikėtai piktai sušuko Karafa. Ir neleisdamas man net išsigąsti, pridėjo: — Jus nuves į Jūsų kambarius. Iki greito pasimatymo, madona!

— O kaip gi mano tėvas, Jūsų šventenybe? Aš noriu dalyvauti ir matyti tai, kas su juo atsitiks. Kaip tai baisu beatrodytų...

— Nesirūpinkite, brangioji Izidora, be Jūsų tai būtų ne taip „žaisminga“! Pridėdamas, Jūs pamatysite viską ir aš labai džiaugiuosi, kad Jūs pati išreiškėte tokį pageidavimą.

Ir patenkintai šypsodamasis jau pasisuko į duris, kaip staiga, lyg kažką prisiminęs, sustojo:

— Sakykite, Izidora, kai Jūs „pradingstate“, ar turi Jums reikšmės, iš kurios

vietos Jūs tai darote?..

— Ne, Jūsų šventenybe, neturi. Aš gi nepereinu kiaurai sienų. Aš, paprasčiausiai, „tirpstu“ vienoje vietoje, kad tuoj pat atsirasčiau kitoje, jeigu tik toks paaiškinimas Jums padės įsivaizduoti kaip tai vyksta, — ir norėdama jį pribaugti, tyčia pridūriau — Viskas labai paprasta, **kai žinai, kaip tai daryti...** Šventenybe.

Karafa dar akimirką rijo mane savo juodomis akimis, o vėliau pasisuko ant kulno ir greitai išėjo iš kambario, lyg tai bijodamas, kad aš dėl ko nors jį sulaikysiu.

Aš jį puikiai supratau, kodėl jis uždavė paskutinį klausimą... Nuo tos pačios minutės, kai jis pamatė, kad aš galiu bet kada imti ir pradingti, jis laužė savo išdidžią galvą, kaip mane kur nors kuo tvirčiau „pririšti“ arba garantuotai pasodinti į koki nors akmeninį maišą, iš kurio jau tikrai aš neturėčiau jokios vilties kur nors „išskristi“... Bet savo atsakymu aš atėmiau iš jo ramybę ir mano siela nuoširdžiai džiaugėsi ta mažyte pergale, nes aš tikrai žinojau, kad nuo šio momento, Karafą kankins nemiga tol, kol jis nesugalvos kur mane kuo saugiau paslėpti.

Tai, žinoma, buvo tik žaismingi, nuo baisios realybės atitrūkę momentai, bet jie man padėjo nors Karafos akivaizdoje bent akimirkai užsimiršti ir neparodyti, kaip skaudžiai ir giliai mane žeidė visa dabartinė realybė. Aš beprotiškai norėjau surasti išeitį iš tos beviltiškos mūsų padėties, to norėdama visomis savo iškankintos sielos jėgomis! Bet vien tik mano troškimo nugalėti Karafą neužteko. Aš privalėjau suprasti, **kas** darė jį tokiu stipriu ir kas tai buvo per „dovana“, kurią jis gavo Meteoroje ir kurios aš niekaip negalėjau **pamatyti**, nes ji dėl mūsų buvo visiškai **svetima**. Tam man buvo reikalingas tėvas. O jis neatsiliepė. Ir aš sumaniau pabandyti, ar neatsilieps Sever...

Bet kaip aš besistengiau, jis taip pat nenorėjo su manimi kontaktuoti. Ir aš nutariau pabandyti tai, ką neseniai parodžiau Karafai — „dvasia“ nueiti į Meteorą... Tik-tai ši kartą aš ir supratimo neturėjau, kur yra norimas vienuolynas... Tai buvo rizika, nes nežinodama savo „atsiradimo taško“, aš galėjau savęs niekur ir niekada „nebesurinkti“. Ir tai būtų buvusi mirtis. Bet bandyti vertėjo, nes Meteoroje aš tikėjausi gauti nors kokį tai atsakymą. Todėl, stengdamasi ilgai negalvoti apie pasekmes, aš išėjau...

„Nusitaikiusi“ į Severą, aš mintyse sau įsakiau, kad atsirasčiau ten, kur tuo momentu jis galėjo būti. Aš niekada nėjau aklai, todėl, žinoma, kad šis mano bandymas mano pasitikėjimo savo jėgomis nedidino... Bet prarasti aš neturėjau ko, išskyrus pergalę prieš Karafą. O dėl to vertėjo rizikuoti...

Aš atsiradau ant labai stataus akmeninio skardžio, kuris „sklendė“ virš žemės kaip didžiulis pasakų laivas... Aplink buvo tik kalnai, maži ir dideli, žaliuojantys ir tik akmeniniai, kažkur tolumoje pereinantys į žydinčias pievas. Kalnas, ant kurio aš stovėjau, buvo pats aukščiausias ir vienintelis, kurio viršūnėje vietomis bolavo sniegas... Jis buvo išdidžiai iškilęs virš visų kitų ir švytėjo kaip baltas ledkalnis, kurio pagrindas nuo kitų slėpė paslaptinę nežinomąbę...

Nuo tyro, traškančio oro net kvapą užėmė! Žibėdamas ir žaižaruodamas ryškios kalnų saulės spinduliuose, oras tiesiog sproginėjo ir snaigių pavidalu skverbėsi į pačius giliausius plaučių „kampelius“... Kvėpavosi laisvai ir lengvai, lyg tai į kūną būtų liejęsis ne oras, o neišpasakyta **gyvybinė** jėga. Ir norėjosi kvėpuoti iki begalybės!..

Pasaulis atrode puikus ir saulėtas! Lyg tai niekur nebūtų buvę blogio ir mirties, niekur nebūtų kentėję žmonės ir lyg tai nebūtų žemėje gyvenęs baisus žmogus, kurio vardas Karafa...

Aš jaučiausi kaip paukštis, pasiruošęs išskleisti savo sparnus ir pakilti aukštai, aukštai į dangų, kur joks blogis nebegalėtų manęs pasiekti!..

Bet gyvenimas negailestingai grąžino ant žemės, žiauria realybe primindamas priežastį, dėl ko aš čia atėjau. Aš apsižvalgiau aplink — Tiesiai už mano nugaros kilo vėjų nugarinta, pūkuotu šerkšnu saulėje blizgėdama, pilka akmeninė uola. O ant jos... lyg baltomis žvaigždėmis pabarstytos, siūbavo prabangios, stambios nematytos gėlės!.. Išdidžiai į saulės spindulius iškėlusios savo baltus, lyg tai iš vaško padarytus aštrius lapelius, jos buvo panašios į tyras, šaltas žvaigždes, kurios per klaidą nukrito ant tos pilkos, vienišos uolos... Nepajėgdama atitraukti akių nuo šalto ir nuostabaus grožio, aš prisėdau ant artimiausio akmens ir mėgavausi užburiančiu šviesos atspalvių žaidimu ant akinančiai baltų, nepriekaištingų gėlių... Mano siela dieviškai ilsėjosi ir godžiai gėrė tos šviesios ir užburiančios akimirkos nuostabią ramybę... Aplink tvyrojo stebuklinga, gili ir glamonėjanti tyla...

Ir staiga aš krūptelėjau... Aš prisiminiau! Dievo pėdutės!!! Štai kaip vadinosi tos pasakiškos gėlės! Pagal senų senovės legendą, karių seniai, seniai papasakojo mano mieloji senelė, ateidami į Žemę Dievai gyveno aukštai kalnuose, toli nuo pasaulio triukšmo ir žmogiškų pagundų. Ilgas valandas mąstydami apie tobulybę ir amžinybę, jie nuo Žmonių slėpėsi už atsiskyrėliškos ir „išminties“ širmos... Žmonės nežinojo, kaip juos rasti. Ir tik keletui iš jų pasisekė JUOS pamatyti, bet už tai, tų „laimingųjų“ daugiau niekas ir niekada nebematė, todėl nebuvo pas ką pasiklausti kelio pas išdidžius Dievus... Bet štai, kartą vienas mirštantis karys, nenorėdamas gyvas pasiduoti priešams, įkopė aukštai į kalnus.

Ištekėdama paskutiniaus stingstančio kraujo lašais, rūstaus kario gyvybė seko... Ir nieko nebuvo šalia, kad galėtų su juo atsisveikinti, kad galėtų ašaromis nuplauti jo paskutinį kelią... Bet štai, jau gesdamas, jo žvilgsnis užkliuvo už nuostabaus, nematyto dieviško grožio!.. Jį supo nepriekaištingos, sniego baltumo, nuostabaus grožio gėlės... Jų pasakiškas baltumas maudė sielą, sugrąžindamas paliekančias jėgas. Kvietė gyventi... Nebepajėgdamas judėti jis atvėrė savo vienišą širdį jų glamonėms ir tik siurbė tą šaltą šviesą. Ir čia pat, jo akyse pradėjo trauktis jo gilios žaizdos. Jam pažū grįžo gyvybė, kuri buvo dar stipresnė ir aktyvesnė, negu gimstant. Vėl pasijutęs didvyriu jis pakilo... tiesiai priešais jį stovėjo Senolis...

— Tu mane sugrąžinai, Dieve? — pasididžiuodamas paklausė karys.

— Kas tu esi, žmogau? Ir kodėl tu vadini mane Dievu? — nustebo senolis.

— Kas gi kitas tai galėjo padaryti? — sušnibždėjo karys. — Ir gyveni tu beveik danguje... Reiškia, tu Dievas.

— Aš ne Dievas. Aš jo palikuonis... Tiesa — tikras... Užėik į mūsų buveinę, jeigu jau atėjai. Su tyra ir švaria sąžine tu atėjai su gyvenimu atsisveikinti... Štai ir sugrąžino tave. Džiaukis.

— Kas mane sugrąžino, Senoli?

— Jos, gimtosios, „Dievo pėdutės“... — parodęs į nuostabias gėles, galvą linktelėjo Senolis.

Štai nuo to laiko ir sklando legenda apie Dieviškas Gėles. Pasakoja, kad jos auga šalia Dievų buveinės, kad praeiviams parodytų kelią...

*Užsisvajojusi aš nepastebėjau, kad žvalgausi aplink... ir tiesiog tą pačią akimirką atsipeikėjau!.. Mano nuostabios, pasakiškos gėlės **augo tik aplink siaurą, tamsų plyšį**, kuris buvo oloje kaip beveik nematomas, „gamtos sukurtas“ įėjimas!!! Staiga paaštrėjusi nuojauta mane nuvedė tiesiai tenai...*

Nieko nebuvo matyti, niekas iš ten neišėjo. Jausdamasi nejaukiai, kad atėjau nekviesta, aš vis dėl to nutariau pabandyti ir priėjau prie plyšio. Vėl gi nieko neįvyko... Nė jokios ypatingos apsaugos, nė kokių tai kitokių netikėtumų nebuvo. Viskas liko didinga ir ramu, kaip nuo amžių amžinųjų... Na, ir nuo ko čia reikėjo gintis? Tik tai nuo tokių pačių Apdovanotų, kokie buvo ir patys šeiminkai?.. Mane staiga nutvilkė mintis — juk galėjo atsirasti dar vienas toks pat „Karafa“, kuris būtų buvęs kažkiek tai „apdovanotas“ ir taip pat paprastai būtų juos „suradęs“?!..

*Aš atsargiai įėjau į grotą. Bet ir čia nieko neįprasto neįvyko, nebent čia oras buvo kažkoks tai švelnus ir „džiaugsmingas“ — kvėpėjo pavasariu ir žalumynais, lyg tai aš būčiau buvusi saulėtoje miško aikštelėje, o ne plikos akmeninės uolos viduje... Nuėjusi kelis metrus aš staiga supratau, kad darosi vis **šviesiau**, nors atrodė, kad turėjo būti atvirkščiai. Šviesaėjo kažkur tai iš viršaus ir čia, apačioje, skaidėsi į labai švelnią, „saulėlydžio“ apšvietimą. Galvoje tyliai ir neįkyriai suskambo keista, raminanti melodija — nieko tokio panašaus aš anksčiau niekada nebuvau girdėjusi... Ne paprastas garsų skambėjimas aplink kūrė lengvą ir džiaugsmingą nuotaiką. Ir saugią...*

Keistoje erdvėje buvo labai tylu ir jauku... Vienintelis, kas mane kažkiek baugino — vis labiau jaučiau, kad mane stebi kažkas svetimas. Bet tai nebuvo nemalonu. Paprasčiausiai — tai buvo kaip rūpestingas tėvų žvilgsnis, prižiūrintis savo nerimastiną vaiką...

Koridorius, kuriuo ašėjau, pradėjo platėti, virsdamas didžiule akmenine sale, kurios pakraščiuose buvo įrengtos paprastos akmeninės sėdimosios vietos, panašios į ilgus suolus, kažkieno iškaltus tiesiai iš akmens. O viduryje tos keistos salės kilo akmeninis paaukštinimas, ant kurio visomis vaivorykštės spalvomis „degė“ didžiulis briliantinis kristalas... Jis žibėjo ir tviskėjo, akindamas įvairiaspalviais blyksniais ir buvo panašus į mažą saulę, kažkodėl tai staiga paslėptą akmeniniame urve.

*Aš priėjau arčiau — kristalas sužėravo ryškiau. Tai buvo labai gražu, bet ne daugiau ir nekėlė jokio pasigėrėjimo arba noro prie kažko tai „didingo“ prisiliesti. **Kristalas buvo materialus**, net neįtikėtinais didelis ir puikus. Bet tik tiek. Jis nebuvo koks nors mistinis arba ypatingas, o tik neišpasakytai gražus. Tik tai štai, aš niekaip negalėjau suprasti, kodėl tas, iš pažiūros visiškai lyg tai paprastas „akmuo“, reagavo į žmogaus priartėjimą? Ar galėjo būti, kad jį kažkaip tai „įjungdavo“ žmogiška šiluma?*

— Tu visiškai teisi, Izidora... — staiga pasigirdo kažkieno tai švelnus balsas. — Ne veltui tave vertina Tėvai!

Krūptelėjusi nuo netikėtumo, aš apsisukau ir tuojau pat džiaugsmingai sušukau — šalia stovėjo Sever! Jis, kaip ir anksčiau, šiltas, tik šiek tiek liūdnas. Kaip glamonėjanti saulė, kurią staiga pridengė atsitiktinis debesėlis...

— Būk pasveikintas, Sever! Atleisk, kad atėjau nekviesta. Aš tave kviečiau, bet tu nepasirodei... Tada aš nusprendžiau pati tave susirasti. Sakyk, ką reiškia tavo žodžiai? Kur slypi mano tiesa?

Jis priėjo prie kristalo — jis sušvito dar ryškiau. Šviesa tiesiog akino, kad net neįmanoma buvo į ją žiūrėti.

— Tu teisi dėl to „stebuklo“... Mes jį radome labai seniai, prieš daug šimtmečių. Ir dabar jis labai gerai mums tarnauja — apsauga prieš „akluosius“, tuos, kurie atsitiktinai čia pakliuvo. — Sever šypsojosi. — „**Norintiems, bet negalintiems**“... — ir pridūrė. — Kaip Karafa. Bet tai ne tavo salė, Izidora. Eime su manimi. Aš tau parodysiu **tavo** Meteorą.

Mes pajudėjome į salės gilumą, praeidami pro didžiules baltas plokštes, ant kurių buvo iškalti kažkokie tai rašmenys.

— Tai nepanašu į runas. Kas tai, Sever? — neišlaikiau aš.

Jis vėl draugiškai nusišypsojo:

— Runos tik labai senos. Tavo tėvas nespėjo tavęs išmokyti... Bet jeigu norėsi — aš tave išmokysiu. Tiktai ateik pas mus, Izidora.

Jis kartojo mano jau girdėtą pasiūlymą.

— Ne! — iš karto atsikirtau aš. — Aš ne todėl čia atėjau, tu tai žinai, Sever. Aš atėjau pagalbos. **Tiktai Jūs** galite man padėti sunaikinti Karafą. Nes dėl to, ką jis išdarinėja — yra ir jūsų kaltės. Padėk man!

Sever dar labiau paniuro... Aš iš anksto žinojau, **ką** jis atsakys, bet nesiruošiau pasiduoti. Ant svarstyklių buvo padėtos milijonai gerų žmonių gyvybių ir negalėjau taip paprastai atsisakyti už jas pakovoti.

— Aš tau jau aiškinau, Izidora...

— Tai paaiškink dar kartą! — grubiai pertraukiau jį aš. — Paaiškink man, kaip galima sudėjus rankas ramiai sėdėti, kai žmonių gyvybės gęsta viena po kitos dėl tavo paties klaidos?! Paaiškink, kai toks šlykštynė, kaip Karafa, gali egzistuoti ir niekam nekyla noras net pabandyti jį sunaikinti?! Paaiškink, kaip tu gali gyventi, kai tokie dalykai dedasi šalia tavęs?..

Stengdamasis išsiveržti į išorę, manyje kunkuliavo kartus apmaudas. Stengdamasi prisibelsti iki jo sielos aš beveik rėkiau, bet jutau, kad veltui. Kelio atgal nebuvo. Aš nežinojau, ar dar kada nors man pasiseks čia pakliūti ir prieš išeidama privalėjau išnaudoti kiekvieną galimybę.

— Apsidairyk, Sever! Visoje Europoje gyvais fakelais liepsnoja tavo broliai ir seserys! Nejaugi tu gali ramiai miegoti girdėdamas jų aimanas ir klyksmus??? Ir kaip gi tau nesisapnuoja kruvini košmarai?!

Jo ramų veidą iškreipė skausmo grimasa:

— Nekalbėk taip, Izidora! Aš tau jau aiškinau — mes negalime kištis, mes neturime tokios teisės... Mes — saugotojai. Mes tik saugome **ŽINIAS**.

— O ar tau neatrodo, kad jeigu jūs dar kiek palauksite, tai tų žinių jau nebebus dėl ko saugoti?!. — nusivylusi sušukau aš.

— Žemė nepasiruošusi, Izidora. Aš jau tai buvau tau sakęs...

— Ką gi, gal būt ji niekada ir nebus pasiruošusi... Ir kada nors, po kokių tūkstančio metų, kai tu žiūrėsi į ją iš savo „viršūnių“, tu pamatysi tik tuščią lauką, gal būt

net pilną žydinčių gėlių, nes tuo metu Žemėje jau **nebebus žmonių** ir nebus kam tu gėlių skinti... Pagalvok Sever, ar tokios ateities tu linki Žemei?!..

Bet Sever buvo atsitvėręs aklina savo tikėjimo siena... Matyt jie kaip plienas tvirtai tikėjo, kad jie teisūs. Arba kažkas tokį tikėjimą kažkada taip stipriai įdiegė į jų sielas, kad jie su tuo gyveno šimtmečius, niekam neatsiverdami ir nieko į savo širdis neįsileisdami... Ir kaip tik besistengiau, aš taip pat negalėjau tos sienos pramušti.

— Mūsų mažai, Izidora. Ir jeigu mes įsikišime, gali būti, kad mes taip pat žūsimė... O tada bus visai paprasta netgi visai silpnam žmogui, nekalbant jau apie tokius kaip Karafa, pasinaudoti visu tuo, ką mes saugome. Ir kažkieno rankose atsidurs valdžia virš visko, kas gyva. Taip jau kažkada buvo... Laba seniai. Pasaulis tada vos višškai nežuvo. Todėl — atleisk, bet mes nesikišime, Izidora, mes neturime tam teisės... Mūsų Didieji Proseneliai prisakė mums saugoti senovės **ŽINIAS**. Ir tai tik dėl to mes esame čia. Dėl to gyvename. Mes neišgelbėjome kažkada net Kristaus... Nors būtume galėję. Nes mes visi jį labai mylėjome.

— Tu nori pasakyti, kad kažkas iš Jūsų pažinojo Kristų?! Bet tai buvo taip seniai!.. **Netgi Jūs** negalite tiek ilgai gyventi!

— Kodėl — seniai, Izidora?— nuoširdžiai nustebo Sever. — Tai buvo tik prieš keletą šimtų metų! O mes juk gyvename daug ilgiau, tu gi žinai. Kaip galėtum gyventi ir tu, jeigu tik panorėtum...

— Keletą šimtų?!!

Sever linktelėjo.

— Bet kaip gi **legenda**?!. Nes pagal ją po jo mirties praėjo jau apie pusantro tūkstančio metų?!..

— Tam ji „legenda“ ir yra... — patraukė pečiais Sever, — Nes jeigu tai būtų **Tiesa**, tai jai nereikėtų užsakytų „fantazijų“, kurias parašė Matas, Lukas, Petras ir į juos panašūs?.. Prie viso to, tie „šventieji“ žmonės **niekada net ir nematė gyvo Kristaus!** Ir jis **niekada jų nemokė**. Istorija kartoja, Izidora... Taip buvo, taip visada ir bus, kol pagaliau žmonės nepradės **savarankiškai galvoti**. O kol už juos galvoja Juodieji protai— Žemėje visada vyraus tik kova...

Sever nutilo, lyg galvodamas, ar verta tęsti. Bet šiek tiek pagalvojęs, vis dėl to prabilo vėl...

— „Galvojantys Tamsieji“ laikas nuo laiko **duoda žmonijai naują Dievą**, parinkdami jį iš pačių geriausių, pačių šviesiausių ir tyriausių, bet būtinai iš tų, kurių jau nebėra Gyvųjų Rate. Nes ant mirusiojo, matyt, daug lengviau „užvilkti“ melagingą „jo Gyvenimo istorijos“ rūbą ir paleisti jį į gyvenimą, kad jis žmonijai neštų tik tai, ką „palaimina“ „Galvojantys Tamsieji“, priversdami žmones dar giliau pasinerti į **Proto nemokšišumą**, pasmerkdami jų sielas dar didesnei **baimei dėl neišvengiamos mirties** ir tuo pačiu ant jų **laisvo ir oraus Gyvenimo** uždėdami **pančius**...

— Kas tie — Galvojantys Tamsieji, Sever? — neišlaikiau aš.

— Tai Tamsusis Ratas, kurį sudaro „pilkieji“ Žyniai, „juodieji“ magai, finansų genijai (savi kiekvienam laikotarpiui) ir dar daug į juos panašių. Paprasčiau — tai „tamsiųjų“ jėgų susivienijimas Žemėje (o ir ne tik).

— Ir Jūs su jais nekovoja?!! Tu apie juos kalbi taip ramiai, lyg tavęs tai neliestų!.. Bet gi tu taip pat gyveni Žemėje, Sever!

Jo akyse pasirodė mirtinas liūdesys, lyg tai aš būčiau užkliudžiusi kažką giliai liūdno ir nepakeliamai skausmingo.

— O, mes kovojome, Izidora!.. Dar kaip kovojome! Seniai tai buvo... Aš, kaip ir tu dabar, buvau per daug naivus ir galvojau, kad užtenka žmonėms parodyti, kur tiesa, o kur melas ir jie tuoj pat puls į ataką „už tiesą“. Tai viso tik svajonės „apie ateitį“, Izidora... Matai, Žmogus, labai lengvai pažeidžiamas sutvėrimas... Labai lengvai pasiduodantis pataikavimams ir godumui. Na, taip pat ir kitoms „žmogiškoms silpnybėms“... Žmonės pirmiausia galvoja apie savo poreikius ir pasipelnymą ir tik vėliau — apie „likusius“ gyvuosius.

Tie, kurie stipresni — trokšta Valdžios. Na, o kurie silpnesni, visiškai nesidomi jų „sąžiningumu“. Ir taip tęsiasi šimtmečiais. Štai kodėl bet kurios kovos metu pirmiausiai žūva patys šviesiausieji ir patys geriausieji. O likusieji „išlikę“ prisijungia prie „nugalėtojų“... Taip ir eina ratu. **Žemė nepasiruošusi galvoti**, Izidora. Žinau, tu nesutinki, nes tu pati per daug tyra ir šviesi. Bet ne vieno žmogaus jėgoms nuversti visuotiną **BLOGI**, netgi tokiam stipriam, kaip tu. Mes kažkada bandėme... ir praradome geriausiuosius. Būtent todėl mes lauksime, kol ateis **tinkamas** laikas. Mūsų labai mažai, Izidora.

— Bet kodėl tada Jūs nebandote kovoti kitaip? Karą, kuris nereikalauja Jūsų gyvybių? Jūs gi turite tokį galingą ginklą! Ir kodėl leidžiate teršti vardą tokių, kaip Kristus? Kodėl nepapasakojate žmonėms tiesos?..

— Todėl, kad niekas mūsų nesiklausys, Izidora... **Žmonėms labiau patinka gražus ir malonus melas, negu sielą neraminanti tiesa...** Ir kol kas nenori galvoti.

Žiūrėk, net „tamsiųjų“ sukurtos istorijos apie mesijų ir „dievų gyvenimą“ per daug viena į kitą panašios, pradedant nuo jų gimimo iki pat mirties. Tai, **kad žmogų netrikdytų „naujų žmonių“, kad jį visada suptų „įprasta ir pažįstama“**.

Kažkada, kai aš buvau toks kaip tu — įsitikinusiu, tikru Kariu — tos „istorijos“ stebino mane atviru melu ir jas „kūrusiųjų“ skurdžiu mąstymu. Aš maniau, kad tai yra didžiulė „tamsiųjų“ klaida... Bet dabar aš jau seniai supratau, kad **būtent tokio mis** tos istorijos buvo kuriamos **sąmoningai**. Ir tai iš tikrųjų buvo **genialu**... Galvojantys Tamsieji **per daug gerai pažįsta „mąstančio“ žmogaus prigimtį** ir todėl visiškai tikri dėl to, kad **Žmogus visada pasiruošęs nueiti paskui tą, kuris panašus į jau jam pažįstamą, bet stipriai priešinsis ir sunkiai priims tą, kas bus jam naujas ir vers galvoti**.

Tikriausiai todėl Žmonės neabejodami, negalvodami ir neužduodami nė vieno klausimo akiai vis dar eina paskui „panašius“ Dievus, Izidora...

Aš nuleidau galvą — jis buvo visiškai teisus. Žmonės turėjo vis dar labai stiprų **“bandos instinktą”**, kuris labai lengvai valdė jų prisitaikančias sielas...

— O juk kiekvienas iš jų, kuriuos žmonės vadino Dievais, turėjo labai ryškius ir labai skirtingus, **savus unikalius gyvenimus**, kurie nuostabiai papuoštų Tikrą Žmonijos Metrašį, jeigu tik žmonės apie juos žinotų, — liūdnai tęsė Sever. — Sakyk man, Izidora, ar tu kada nors Žemėje esi skaičiusi **paties Kristaus užrašus**?.. O jis juk buvo puikus Mokytojas, kuris, tarp kitko, dar ir nuostabiai rašė! Ir paliko daug daugiau, negu galėjo įsivaizduoti „Galvojantys Tamsieji“, sukūrę apie jį melagingą istoriją...

Severo akys pasidarė labai tamsios ir mėlynos, lyg tai į save akimirkai būtų su-

siurbusios visą žemišką kartėlį ir skausmą... Ir buvo matyti, kad apie tai kalbėti jam visiškai nesinori, bet minutę patylėjęs, jis vis dėl to tęsė.

— *Jis čia gyveno nuo trylikos metų... Ir jau tada rašė savo gyvenimo tiesas, žinodamas, kaip stipriai apie jį primeluos. Jis jau tada žinojo savo ateitį. Ir jau tada kentėjo. Mes daug ko jį išmokėme... — staiga prisiminęs kažką malonaus, Sever visiškai vaikiškai nusišypsojo... — Jame visada degė kaip saulė akinamai ryški Gyvybės Jėga. Jis mus stebino savo nepasotinamu noru ŽINOTI! Žinoti VISKĄ, ką žinojome mes... Aš niekada nebuvau matęs tokio beprotiško žinių troškimo!.. Gal būt, išskyrus, tik dar vieną apsėstąjį...*

Jo šypsena pasidarė nuostabiai šilta ir šviesi.

— *Tuo metu pas mus gyveno viena mergaitė — Magdalena (Magdalena)... Tyra ir švelni kaip ryto aušra. Ir pasakiškai Apdovanota! Ji buvo pati stipriausia iš visų, ką aš tik tuo metu Žemėje pažinojau, žinoma, išskyrus mūsų geriausius žynius ir Kristų. Dar būdama pas mus, ji tapo Jėzaus Aiškiarege... ir jo vienintele Didžiąja Meile, o vėliau — jo žmona ir gyvenimo drauge, besidalinančia kiekviena jo gyvenimo akimirka, kol tik gyveno šioje Žemėje...*

Na, o jis, su mumis gyvendamas ir mokydamasis, tapo labai stipriu Žyniu ir tikru kovotoju! Štai tada jam ir atėjo laikas su mumis atsisveikinti... Atėjo laikas išpildyti pareigą, dėl kurios Tėvai pakvietė jį į Žemę. Ir jis mus paliko. O su juo kartu išėjo ir Magdalena... Be tų nuostabių, dabar jau suaugusių vaikų, mūsų vienuolynas tapo tuščias ir šaltas. Mums labai trūko jų laimingų šypsenų, jų šildančio juoko... Jų džiaugsmo matant vienas kitą, jų nenumaldomo žinių troškimo, geležinės jų Valios Tvirtybės ir jų tyrų Sielų Šviesos... Tie vaikai buvo kaip saulės, be kurių geso mūsų atsiskyrėliškas gyvenimas. Meteora be jų liūdėjo ir atrodė kaip išmirusi... Mes žinojome, kad jie jau niekada nebegrįš ir kad dabar jau niekas ir niekada jų nebepamats...

*Jėzus tapo neperkalbamu kariu. Su blogiu jis kovojo aršiau, negu tu, Izidora. Bet jam neužteko jėgų. — Sever paniuro... — Jis kvietė į pagalbą savo Tėvą, su juo jis valandų valandas mintimis kalbėdavosi. Bet Tėvas buvo kurčias ko prašymams. Jis negalėjo, **neturėjo teisės išduoti to, kam tarnavo**. Ir dėl to jis turėjo išduoti savo sūnų, kurį nuoširdžiai ir nesavanaudiškai mylėjo — Mano didžiai nuostabai, Severo akyse sublizgo ašaros... — Gavęs neigiamą Tėvo atsakymą, Jėzus taip pat kaip ir tu, Izidora, paprašė visų mūsų pagalbos... Bet mes jam taip pat atsakėme... **Mes neturėjome teisės**. Mes siūlėme jam išeiti. Bet jis pasiliko, nors puikiai žinojo, kas jo laukė. Jis kovėsi iki paskutinės akimirkos... Kovėsi už Gėrį, už Žemę ir net gi už jį žudžiusius žmones. Jis kovėsi už Šviesą. Už ką „atsidėkodami“ žmonės po jo mirties jį apšmeižė, melagingai padarydami jį bejėgiu Dievu... Nors **būtent bejėgiu Jėzus niekada ir nebuvo**... Jis buvo iki kaulų smegenų karys dar tada, kai dar visai vaikas atėjo pas mus. Jis kvietė į kovą ir jis naikino „tamsumas“ kur tik jos pasirodydavo jo dygliuotame kelyje.*

Sever nutilo ir aš pagalvojau, kad pasakojimas pasibaigė. Jo liūdnose pilkose akyse teliuškavo toks gilus ir apnuogintas ilgesys kad aš pagaliau supratau, kaip nelengva buvo gyventi, kai atsisakai padėti mylimiems, šviesiems ir puikiems žmonėms, kurie eina į tikrą pražūtį ir žinoti, kaip būtų buvę lengva juos išgelbėti vien tik ištiesus

ranką... Ir kokia gi pagal mane **neteisinga** buvo jų nerašyta „tiesa“ dėl nesikišimo į Žemiškuosius reikalus, kol (pagaliau, kažkada!..) neateis „**tinkamas**“ laikas... kuris taip niekada galėjo ir neateiti...

— Žmogus — vis dar silpnos valios sutvėrimas, Izidora... — staiga vėl tyliai prakalbo Sever. — Ir suktumo, ir pavydo jame, kaip bebūtų gaila, daugiau, negu jis gali nugalėti. Žmonės kol kas dar nenori sekti paskui Tyrumą ir Šviesą — tai **žeistų jų „savigarbą“ ir sukeltų didelį pyktį, nes labai jau skiriamės nuo jam „įprasto“ žmogaus.**

Ir Galvojuojantys Tamsieji, puikiai apie tai žinodami ir tuo naudodamiesi, visada lengvai nukreipdavo žmones pirmiausiai **nuversti ir sunaikinti** „naujuosius“ Dievus, ir tuo pačiu numalšinti puikaus ir šviesaus naikinimo „troškulį“. O jau vėliau, pakankamai suniekinę, sugrąžindavo tuos pačius naujuosius „dievus“ miniai, pristatydami juos kaip Didžiuosius Kankinius, kurie buvo „per klaidą“ nukankinti...

Net ir nukryžiuotas, Kristus žmonėms liko **per daug** tolimas... Ir **per daug** tyras... Todėl ir jau po jo mirties, žmonės su tokiu žiauriu atkaklumu jį negailestingai ir nesigėdydami teršė, darydami jį panašiu į save.

Taip iš aršaus Kario, žmonių atmintyje liko tik bailus Dievas, kviesdamas atsukti kairį žandą, jeigu kas sudavė į dešinį... O iš jo Didžiosios Meilės — liko tik apgailėtinas pajuokos objektas, kurį užmėtė akmenimis... nuostabiai tyra mergaitė, virtusi Kristus „išganyta“, pakilusia iš purvo „puolusia“ moterimi...

Žmonės vis dar kvaili ir pikti, Izidora... Neaukok savęs dėl jų! Nes ir po Kristaus nukryžiovimo jie negali nurimti, kol nesunaikins Jo Vardo. Nesiaukok dėl jų, Izidora!

— Bet, nejaugi pagal tave, **VISI** žmonės kvaili ir pikti?.. Žemėje **labai daug puikių žmonių**, Sever! Ir ne visiems jiems reikalingas „primestas“ Dievas, patikėk manimi! Pasižiūrėk į mane — argi tu nematai? **Aš** labiau norėčiau **gyvo** Kristaus, taip pat kaip ir jo nuostabi meilė — Magdalena...

Sever nusišypsojo.

— Todėl, kad tu — Iz-i-do-ra... Tu meldiesi **kitiems** dievams. Na, ir vargu ar jiems reikia, kad melstumeis! Jie su tavimi visada ir jie negali tavęs palikti. Tavo dievai — Gėris ir Meilė, Šviesa ir Žinios, ir Tyra pirminė Jėga. Tai Išminties Dievai ir tai tie patys Dievai, kuriems meldžiamės mes. Žmonės jų kol kas nepripažįsta. Jiems kol kas reikia kitko... Žmonėms reikalingas kažkas, kam jie gali pasiguosti, kai jiems bloga; ką jie gali apkaltinti, kai jiems nesiseka; ko jie gali prašyti, kai ko nors nori; kas jiems gali atleisti, kada jie daro „nuodėmes“... Štai, ko kol kas nori žmonės... Ir praeis dar daugybė laiko, kol žmogui nebereikės tokio Dievo, kuris jam duotų viską ir tuo labiau — viską atleistų... Tai **per daug patogu, kad sugebėti atsisakyti**, Izidora... Žmogus dar nepasiruošęs viską daryti pats.

— Parodyk man jį, Sever... — pašnibždomis paprašiau aš. — Parodyk man, koks jis buvo.

Blizgėdamas ir tankėdamas oras suvirpėjo minkštomis bangomis, lyg tai būtų atsivėrusios paslaptingos durys. Ir čia aš juos pamačiau!..

Erdvioje akmeninėje menėje šalia mažo gamtinio akmeninio fontanėlio apie kažką kalbėjosi du nuostabūs baltaplaukiai vaikučiai. Pasaulis aplink juos atrodė laimingas ir saulėtas, sugerdamas nuo jų nuostabių sielų spinduliuojantį ramų

džiaugsmą...

Berniukas buvo orus, aukštas ir pagal jo trylika metų, labai pasitempęs. Jame kunkuliavo didžiulė vidinė jėga, bet tuo pačiu metu, jis buvo labai švelnus ir labai malonus. Į pasaulį jis žiūrėjo labai linksmai ir... labai išmintingai, lyg tai vidumi būtų buvęs ne mažiau šimto metų. Kartais jo spinduliuojančios mėlynos akys sužibėdavo, persmelkdamos plienine, pilka spalva, bet tuoj pat vėl linksmai sužibėdavo, kai gėrėdavosi nuostabia, žaisminga pašnekove...

O mergaitė iš tikrųjų buvo nepaprastai daili. Ji priminė tyrą angelą, kuris ką tik nusileido iš debesų. Prispaudusi prie krūtinės, ji laikė storą, seną knygą. Ir, matyt, nė už ką nenorėjo jos paleisti. Banguoti, labai ilgi auksaspalviai plaukai buvo perrišti mėlyna, šilkinė juosta, kuri labai derinosi prie jos besijuokiančių, dangiškai mėlynų akių spalvos. Rausvų skruostų mažos duobutės darė ją mielą ir juokingą, kaip tyras gegužio rytas...

Vaikai buvo apsilikę vienodais, ilgais sniego baltumo rūbais, perrištais auksaspalvėmis juostomis ir atrodė nuostabia pora, nužengusia iš gražaus, seno paveiklo... Jie nuostabiai atitiko vienas kitą, kažkuo vienas kitą papildydami ir sudarydami **bendrą visumą**, kurios pakartoti buvo neįmanoma... Tai buvo Jėzus ir Magdalena, būsimasis Žmonijos Gelbėtojas ir jo vienintelė ir didelė būsima Meilė.

— Bet juk jie **visiškai kitokie!** — nuoširdžiai nustebusi, sušukau aš. — Visiškai ne tokie, kokiais juos piešia! Argi jie ne judėjai?!

— Jie tokiais niekada ir nebuvo — patraukė pečiais Sever. — Tai žmonės, **kuriems buvo reikalinga valdžia**, ir kurie labai „protingai“ nusprendė pasidaryti „**nužudyto Dievo vaikais**“, tuo pačiu save paversdami „**IŠRINKTAISIAIS**“, pačia pavojingiausia tauta.

Jėzus buvo Baltojo Žynio ir mūsų Žiniuonės Marijos sūnus. Jie jį pasigimdė, kad į Žemę atvestų jo nuostabią Sielą.

Aš apstulbusi žiūrėjau į Severą...

— O kaip gi žydaitė Marija ir Juozapas?! Kaip gi tas garsusis Nazaretas?..

— **Niekada nebuvo žydaitės Marijos, Izidora, nei Juozapo šalia Jėzaus.** Buvo **Žiniuonė Marija**, kuri prieš pat gimdymą ėjo pas mus, į Meteorą, kad jis gimtų čia, tarp Žynių ir Žiniuonių. Bet ji pavėlavo... Jėzus gimė savaitę anksčiau, **Rytui Auštant**, mažame namelyje ant upės kranto. O jo gimimą lydėjo Šviesi Rytinė Žvaigždė.

Mūsų žyniai skubėjo pas jį, kad jį **pamatytų** ir apsaugotų. O jo Mokytojas ir Tėvas atėjo nusilenkti savo pirmagimio nuostabiai sielai.

Žyniai pasikvietė jį į Žemę, kad galėtų sustabdyti „marą“, kuris kaip voras jau seniai mezgė savo juodus tinklus. Ir būtent Žyniai **pasiuntė** Kristų pas judėjus. Bet pats Kristus **niekada judėju nebuvo.**

Žyniai tikėjosi, kad jis turės pakankamai jėgų, kad sustabdytų Žemėje jau paplitusį „juodąjį“ Blogį. Bet, neįvertinęs žmonių „didžiųjų silpnybių“, Jėzus pralaimėjo...

Žemė nebuvo pasiruošusi **Jo** atėjimui, taip pat, kaip **nepasiruošusi ŽYNIŲ ir ŽINIUONIŲ** atėjimui, Izidora. O tu nepasiruošusi jai padėti. Kai ateis **tinkamas** laikas — mes atversime Duris. Ir, gal būt, Žemėje įsigalės Šviesa. Bet to nebus dar labai ir labai ilgai... Tu atleisk.

Aš tiesiog susprogau.

— *Ar tai reiškia — Jūs ramiai sau stebėsite, kaip naikinami geriausiai?! Bet gi tai taip pat ir Jūsų pasaulis, Sever! Kaip gi Jūs taip paprastai juos galite palikti pražūčiai? Iš visų lengviausia — imti ir išeiti. Arba, paprasčiausia, LAUKTI. Bet argi tavęs ta išdavystė nepersekios visą likusį tavo ilgą gyvenimą?.. Argi tu galėsi kažkur tai gyventi, negalvodamas apie visus tuos žuvusiuosius?! Aš netikiu gražia ateitimi, kuri sukurta svetimų mirčių kaina, Sever! Tai baisu. Pasaulis niekada nebus toks, jeigu dabar mes jam nepadėsime! Prašau tavęs, padėk man, Sever...*

Aš buvau pasiruošusi pulti ant kelių, jeigu tik tai būtų kaip nors padėję. Bet aš mačiau, kad nuo to niekas nepasikeis... Šie žmonės gyveno pagal savo taisykles, labai savotiškas ir svetimas. Aš negalėjau suprasti, kaip jiems nebuvo gėda likti nuošalyje, kai patys geriausi ir talentingiausi vaikai žemėje degė tūkstančiais, prakeikdami savo talentus ir mirdami baisiausiose kančiose?.. Man nusviro rankos — aš negalėjau kovoti viena. Jis buvo teisingas — aš neturėjau pakankamai jėgų.

— *Kaip gi galima su tuo susitaikyti, Sever!.. Kaip gi tu gali leisti „juodajam“ užgrobti mūsų gražiąją Žemę?.. Argi tavo Didieji Mokytojai nemato kas vyksta? Kaip gi po viso to tikėti kažkokia tai šviesia ateitimi, Sever?!*

— *Žemė dar labai ilgai ir žiauriai kentės, Izidora... Kol neprieis prie pat prarajos krašto. Ir visada už ją žus tik patys geriausiai. O tada ateis pasirinkimo lakas... Ir tik patys žmonės galės nuspręsti, ar užteks jiems jėgų, kad išgyventų. Mes tik parodysimė kelią.*

— *O ar tu tikras, kad bebus kam parodyti, Sever? Gal būt tiems, kurie išliks, nebus jokio skirtumo...*

— *O ne, Izidora! Žmogus neišpasakytai gyvybingas. Tu net įsivaizduoti negali, koks jis gyvybingas! Ir tikras žmogus niekada nepasiduoda... Jeigu net jis lieka vienas. Taip buvo visada. Ir visada taip bus. Žemėje labai stiprus Meilės jausmas ir Kovos jėga, net gi jei kol kas žmonės to dar ir nesupranta.*

Ir čia visada atsiras kas nors, kas paskui save nuves likusius. Svarbiausia tik, kad tas „vedantysis“ nepasirodytų „juodasis“... Nuo pat savo gimimo žmogus ieško tikslo. Ir tik nuo jo priklauso, ar jis tą tikslą ras, ar pavirs tuo, kuriam tas tikslas bus duotas. Žmonės privalo išmokti galvoti, Izidora. O kol kas, kaip bebūtų gaila, daugelį tenkina tai, kad už juos galvoja kiti. Ir kol tai tęsis, Žemė ir toliau praras savo geriausius sūnus ir dukteris, kurie mokės už savo „vedamųjų“ neveiklumą.

Todėl aš tau ir nepadėsiu, Izidora. Ir niekas iš Mūsų nepadės. Dar neatėjo laikas, kad ant kortos galima būtų pastatyti viską. Jeigu mes žūsime dabar, kovodami už saujelę „Šviesių Protų“, netgi jei jiems jau ir laikas ŽINOTI, tai vėliau „žinoti“ tikrai jau nebebus kam...

Matau, kad tavęs neįtikinai, — Severo lūpomis nuslinko lengvas šyptelėjimas. — Na, tu ir nebūtum pati savimi, jeigu man būtų pasisekė tave įtikinti... Bet labai prašau tavęs tik vieno — išeik, Izidora! Tai ne tavo laikas ir ne tavo pasaulis!

Mane apėmė laukinis liūdesys... Aš supratau, kad ir čia pralaimėjau. Dabar viskas priklausė tik nuo mano sąžinės — Sutiksiu išeiti, ar kovosiu ir toliau, žinodama, kad laimėti nėra jokių vilčių...

— *Ką gi, Sever, aš pasiliksiu... Tegul aš ir ne tokia išmintinga, kaip tu ir tavo*

Didieji protėviai... bet manau, kad jeigu jie iš tiesų būtų tokie „Didieji“ — jūs man padėtumėte, o jie jums atleistų. Na, o jeigu ne, tai, galbūt, jie jau ne tokie ir “didieji”!..

*Neleisdamas blaiviai mąstyti, mano lūpomis kalbėjo kartėlis... Aš negalėjau net manyti, kad pagalbos iš niekur nesulauksiu... Kad štai, tiesiog čia, buvo žmonės, kurie buvo pajėgūs padėti, reikėjo tik ištiesti ranką. Bet nenorėjo. Atsisakydami padėti, jie „gynėsi“ kilniais tikslais... Jie buvo **IŠMINTINGI**... Na, o aš, girdėjau tik savo širdį. Aš norėjau išsaugoti mylimuosius, norėjau kitiems padėti neprarasti jiems brangių žmonių. Norėjau sunaikinti Blogį... Galbūt „išmintingųjų“ supratimu, aš buvau viso labo tik „vaikas“. Galbūt — dar buvau per jauna. Bet net ir pragyvenusi tūkstantį metų, aš niekada nebūčiau galėjusi ramiai stebėti, kaip nuo kažkieno tai žvėriškos rankos žūva nekaltas, puikus žmogus!..*

— *Ar nori pamatyti tikrąją Meteorą, Izidora? Tikriausiai, tu jau niekada nebeturėsi tokios progos, — liūdnai ištarė Sever.*

— *Ar galiu paklausti, ką reiškia žodis — meteora?*

— *O, tai buvo seniai, kada taip pavadino šį vienuolyną... Dabar tai jau nebeturi jokios reikšmės. O kažkada tai skambėjo visiškai kitaip. Tai skambėjo — **My-Te-u-Ra**, tai reiškė — artimi šviesai ir žinioms, juos saugojantys ir jais gyvenantys. Bet vėliau per daug „nežinančiųjų“ pradėjo mūsų ieškoti. Ir pavadinimas pasikeitė. Daugelis **negirdėjo** jo skambesio, o daugelį tai visiškai nejaudino. Jie netgi įžengę čia nesuprato, kad vien čia pabuvę jie jau prisilietė prie **TIKĖJIMO**. Kad žinios juos sutiko prie pat slenksčio, pradedant nuo pavadinimo ir jo **supratimo**...*

*Žinau, kad čia ne tavo kalba ir tau, tikriausiai, sunku tai suprasti, Izidora. Nors tavo vardas taip pat priklauso panašiai kalbai... Jis **reikšmingas**.*

— *Tu užmiršai, kad man kalba nesvarbi, Sever. Aš ją **jaučiu** ir **matau** — nusišypsojau aš.*

— *Atleisk, **žinančioji**... Aš primiršau — kas tu. Gal nori pažvelgti į tai, kas leidžiama tik **žinantiesiems**, Izidora? Tu nebeturėsi kitos galimybės, tu daugiau čia nebesugrįši.*

*Aš tik linktelėjau, stengdamasi sulaukyti pasirošusias per žandus ristas, karčias ašaras. Viltis būti su jais ir iš jų gauti paramą, geso net nespėjusi kaip reikiant prabusti. Aš likau viena. Taip ir nesužinojusi kažko man labai svarbaus... Ir likau beveik beginklė prieš stiprų ir baisų žmogų, kurio labai gąsdinantis vardas — **Karafa**...*

*Bet sprendimas buvo priimtas ir aš nesirengiau trauktis. Kitaip, ko gi būtų ver-tas mūsų gyvenimas, jeigu reikėtų gyventi **išduodant save**? Netikėtai aš visiškai nusi-raminau — viskas pagaliau atsistojo į savo vietas, tikėtis daugiau nebebuvo ko. Aš galėjau pasikliauti tik pačia savimi. Ir tik tai žinodama, privalėjau priimti spren-dimus. O jau kokia bus pabaiga — apie tai aš stengiausi kol kas negalvoti.*

Mes pajudėjome aukštu, akmeniniu koridoriumi, kuris vis platėjo ir leidosi gilyn. Čia buvo taip pat šviesu ir malonu ir tik einant tolyn, pavasarinių žalumynų kvapas darėsi vis stipresnis. Netikėtai prieš mus sužibo šviečianti auksinė „siena“, ant kurios švietė viena vienintelė didelė runa... Aš tuoj pat supratau — tai buvo apsauga nuo „nežinančiųjų“. Ji buvo panaši į tankią, žaižaruojančią širmą, padarytą iš kažkokios

tai man nežinomos, auksu blizgančios medžiagos, per kurią be pašalinės pagalbos, tikriausiai, nepavyktų praeiti.

Ištiesęs ranką Sever švelniai ją palietė delnu ir auksinė „siena“ tuojau pat išnyko, atverdama įėjimą į nuostabią patalpą....

Man iš karto atsirado ryškus kažko tai „svetimo“ jausmas, lyg tai sakydamas, kad prieš mane buvo ne visai toks pat man įprastas pasaulis, kuriame aš visada gyvenau... Bet po akimirkos keistas „svetimumo“ jausmas kažkur dingo ir vėl pasidarė įprasta ir gera.

Kilo jausmas, lyg tai kažkas mus būtų atidžiai tyrinėjęs. Bet, vėl gi, tas jausmas nebuvo priešiškas, o greičiau panašus į kažkokio tai seniai pasimetusio ir dabar staiga vėl atsiradusio gero, seno draugo šiltą prisilietimą...

Tolimame patalpos kampe žiburiuodamas vaivorykštės spalvomis spindėjo mažas gamtinis fontanas. Vanduo jame buvo toks skaidrus, kad buvo pastebimas tik pagal šviesos žaismą srovės pakraščiuose ir virpančius veidrodinių purslų lašelius. Žiūrėdama į tą pasakišką šaltinėlių, aš staiga pajutau deginantį troškulį. Ir nespėjusi Severo paklausti, ar aš galiu atsigerti, tuoj pat sulaukiau atsakymo:

*— Žinoma, Izidora, paragauk! Tai **Gyvasis vanduo**, mes visi jį geriame, kai neužtenka jėgų ir gyvenimo našta pasidaro per daug sunki. Pabandyk!*

Aš pasilenkiau, kad rieškučiomis pasisemčiau stebuklingojo vandens ir net nespėjusi iki jo prisiliesti, pajutau neišpasakytą palengvėjimą!.. Atrodė, kad visos mano nelaimės, visos kančios kažkur atsitraukė ir aš pasijutau neišpasakytai nusiraminsi ir laiminga... Tai buvo nepaprasta — Aš gi nespėjau net paragauti!.. Nustebusi atsiskukau į Severą — jis šypsojosi. Matyt, kad tokius pat jausmus jautė visi, kas pirmą kartą prisilietė prie to stebuklingo šaltinėlio. Aš rieškučiomis pasisemiau vandens — jis žybsėjo mažyčiais briliantais kaip ryto rasa ant saulės apšviestos žolės... Atsargiai, stengdamasi nepralieti nė mažiausio lašelio, aš atsigėriau mažytį gurkšnelį — po visą mano kūną pasklido neišpasakytas lengvumas!.. Lyg tai kažkas manęs pasigailėjęs ir burtų lazdele mostelėjęs, nuo manęs būtų numetęs kokį penkiolika metų! Aš jaučiausi lengva kaip paukštis, sklandantis aukštai danguje... Galva pasidarė švari ir aiški, lyg tai būčiau ką tik gimusi.

— Kas tai?!. — nustebusi sušnibždėjau aš.

— Aš jau tau sakiau, — nusišypsojo Sever. — Gyvasis Vanduo... Jis padeda įsisavinti žinias, nuima nuovargį, sugrąžina šviesą. Jį geria visi, kas yra čia. Kiek aš atsimenu, jis visada čia buvo.

*Jis nusivedė mane toliau. Ir čia aš staiga supratau, **kas** man atrodė taip keista... Patalpa **buvo begalinė!**.. Iš pažiūros ji atrodė maža, bet einant gilyn, ji visą laiką „ilgėdavo“!.. Tai buvo nepaprasta! Aš vėl žvilgtelėjau į Severą, bet jis tik linktelėjo, lyg tai sakydamas: „Nesistebėk niekuo, viskas normalu“. Ir aš nustojau stebėtis...*

Tiesiai iš patalpos sienos „išėjo“ žmogus... Krūptelėjusi iš netikėtumo aš iš karto pasistengiau susikaupti, kad neparodyčiau savo nustebimo, nes visiems kitiems, kurie čia gyveno, tokie reiškiniai, matyt, buvo visiškai įprasti. Žmogus priėjo tiesiai prie mūsų ir žemu, skardžiu balsu ištarė:

— Būk pasveikinta, Izidora! Aš — Žynys Istenijus. Žinau, sunku tau... Bet tu pati pasirinkai šį kelią. Eime su manimi — aš tau parodysiu, ką tu praradai.

Mes nuėjome toliau. Aš sekiau paskui tą nepaprastą žmogų, nuo kurio dvelkė nepaprasta jėga ir su kartėliu galvojau, kaip būtų lengva ir paprasta, jeigu tik jie panorėtų man padėti! Bet, kaip bebūtų gaila, jis taip pat nenorėjo...

Ašėjau giliai susimąsčiusi ir visiškai nepastebėjau, kaip atsidūriau nuostabioje erdvėje, pripildytoje siaurų lentynų, kuriose buvo sudėta neišpasakyta daugybė neįprastų auksinių plokštelių ir labai senų „ritinėlių“, panašių į senovinius rankraščius, saugomus mano tėvo namuose ir tarp jų buvo tik toks skirtumas, kad saugomi čia buvo padaryti iš kažkokios tai plonytės man nežinomos medžiagos, kurios aš anksčiau niekada ir niekur nebuvau mačiusi. Plokštelės ir ritiniai buvo skirtingi — maži ir labai dideli, trumpi ir žmogaus ūgio ilgumo. Ir tame keistame kambaryje jų buvo neskaičiuojama daugybė...

— *Tai ir yra ŽINIOS, Izidora. Tiksliau, labai maža jų dalis. Gali įsisavinti, jeigu nori. Jos nepakenks, o gal būt net padės tavo kelyje. Pabandyk, mieloji...*

Istenijus švelniai šypsojosi ir man pasirodė, kad aš visada jį pažinojau. Nuo jo dvelkė pasakiška šiluma ir ramybė, kurių man taip trūko visas tas kraupias dienas kovojant su Karafa. Jis, matyt, tai puikiai juto, nes žiūrėjo į mane giliai liūdnu žvilgsniu, lyg žinodamas, koks žiaurus likimas manęs laukia už Meteoros sienų. Ir jis iš anksto manęs gedėjo....

*Aš priėjau prie vienos iš begalinių lentynų, iki pat viršaus „prikimštų“ pusiau apvalių auksinių plokštelių ir norėjau **pasiziūrėti**, kaip buvo siūlęs Istenijus ... Bet nespėjau net ranka paliesti, kaip mane tiesiog užgriuvo pritrenkiančiai nuostabių vaizdų škvalas!!! Nuostabūs vaizdai, nepanašūs į jokių mano anksčiau matytus, tiesiog skriejo mano iškankintose smegenyse, didžiuliu greičiu keisdami vienas kitą... Kai kurie iš jų kažkodėl pasilikdavo, o kai kurie pranykdavo, tuoj pat vietos savęs atnešdami kitus, kuriuos aš taip pat nespėdavau įsidėmėti. Kas tai buvo?!. Kažkokių tai seniai mirusių žmonių gyvenimai? Mūsų Didžiųjų protėvių? Vaizdai didžiuliu greičiu keitėsi. Srautas nemažėjo ir neleisdamas nė atsipeikėti, nunešė mane per kažkokią tai nuostabią šalį ir pasaulius. Staiga vienas vaizdas blykstelėjo ryškiau kitų ir man atsivėrė nuostabus miestas... jis buvo ore ir permatomas, lyg tai pastatytas iš Baltos Šviesos.*

— *Kas tai???* — *bijodama išgąsdinti, tyliai sušnibždėjau aš. — Ar tai gali būti realiai?..*

— *Tai Šventasis miestas, mieloji. Mūsų Dievų miestas. Jo nebėra jau labai seniai... — tyliai ištarė Istenijus. — Tai iš ten mes kažkada atėjome... Tiktai Žemėje to niekas nebepprisimena — vėliau, staiga susigriebęs, pridūrė: — Atsargiai, mieloji, tau bus sunku. Nebereikia daugiau žiūrėti.*

Bet aš norėjau daugiau!.. Mane smegenis deginte degino kažkoks nepasotinamas troškulys ir maldavo nesustoti! Nepažįstamas pasaulis mane masino ir žavėjo savo įvairiapusiškumu!.. Norėjosi pasinerti į jį visa galva ir nerti vis gilyn ir gilyn ir negaištant nė vienos brangios minutės, semtis vis daugiau ir daugiau žinių... o laiko, kaip aš supratau, man liko vis mažiau ir mažiau...

*Kiekviena nauja plokštelė prieš mane atsiverdavo tūkstančiais naujų, sukrečiančių vaizdų, kurie buvo nuostabiai ryškūs ir dabar jau kažkodėl man **suprantami**, lyg tai aš būčiau atradusi seniai pamestą magišką raktelį.*

Laikas bėgo, bet aš to nepastebėjau... Man norėjosi dar ir dar. Ir buvo labai baisu, kad mane tuoj pat kažkas būtinai sustabdys ir ateis laikas būtinai palikti tuos, kažkieno tai nuostabius prisiminimų klodus, kurių man jau niekada ateityje nebeteks skaityti. Buvo labai liūdna ir skaudu, bet kelio atgal, kaip bebūtų gaila, aš neturėjau. Aš pati pasirinkau savo kelią ir nesiruošiau nuo jo atsizadėti. Net jeigu dėl to būtų neišpasakytai sunku...

— Na štai, ir viskas, mielioji. Aš negaliu daugiau tau rodyti. Tu — „atsimetėlė“, kuri **nepanorėjo** sužinoti... Ir tau čia kelias uždarytas. Bet man nuoširdžiai gaila, Izidora... Tu turi didžiulę Dovaną! Tu lengvai galėtum apie visa tai ŽINOTI... Jeigu tik panorėtum. Ne visiems sekėsi taip lengvai... Tavo prigimtis to trokšta. Bet tu pasirinkai kitą kelią, todėl dabar privalai išeiti. Mano mintys bus su tavimi, Šviesos kūdiki. Eik TIKĖDAMA ir tegul tai tau padeda. Lik sveika, Izidora...

Kambarys pranyko... Mes atsiradome kažkokioje tai kitoje akmeninėje salėje, taip pat pripildytoje daugybe ritinėlių, bet atrodė jie jau kitaip, gal būt, jie buvo jau ne tokie seni, kaip ankstesnieji. Man staiga pasidarė labai graudu... Iki maudimo širdyje man norėjosi sužinoti šias „svetimas“ paslaptis, pamatyti juose paslėptus lobius, bet aš išeidinėjau... kad jau niekada čia nebesugrįžčiau.

— Pagalvok, Izidora! — lyg tai pajutęs mano abejones, tyliai pasakė Sever. — Tu dar neišėjai, pasilik.

Aš tik neigiamai papurčiau galvą...

Staiga aš atkreipiau dėmesį į jau pažįstamą, bet dar kol kas neaiškų reiškinių — mums einant ir šis kambarys lyg tai ilgėjo. Bet jeigu ankstesniuose kambariuose aš nemačiau nė gyvos dvasios, tai čia, kai tik aplink apsižvalgiau, aš pamačiau daugybę žmonių — jaunų ir senų, vyrų ir moterų. Čia buvo net gi vaikų!.. Jie visi labai įdėmiai ir labai susikaupę kažką tyrinėjo ir siekė suprasti kažkokias tai „išmintingas tiesas“... Nekreipdami jokio dėmesio į įėjusiuosius.

— Kas visi šie žmonės, Sever? Jie čia gyvena? — pašnibždomis paklausiau aš.

— Tai Žyniai ir Žiniuonės, Izidora. Kažkada vienu iš jų buvo ir tavo tėvas... Mes juos mokome.

Širdis skaudėjo... Gailėdamasi savęs ir savo trumpo prarasto gyvenimo, aš norėjau vilko balsu užkaukti!.. Mesti viską, sėstis šalia jų, šių laimingų Žynių ir Žiniuoninių ir kartu su jais visa širdimi ir protu siekti tų gilių ir nuostabių ŽINIŲ, kurios dabar jiems buvo atvertos!

Deginančios ašaros buvo pasiruošusios pasipilti upeliais, bet aš iš visų jėgų stengiausi jas sulaikyti. To daryti niekaip negalėjau, ne ašaros man buvo eilinė „draudžiama prabanga“, kam aš neturėjau jokios teisės, jeigu save laikiau tikra Kovotoja. Kariai neverkė. Jie kovodavo ir nugalėdavo, o jeigu žūdavo — tai jau tikrai ne su ašaromis akyse...

Matyt, paprasčiausiai, aš labai pavargau. Nuo vienatvės ir skausmo... Nuo pastovios baimės už artimuosius... Nuo nesibaigiančios kovos, iš kurios išeiti nugalėtoja aš neturėjau jokių vilčių. Man buvo labai reikalingas gurkšnis tyro oro, ir tuo gurkšniu man buvo mano dukrelė Anna. Bet kažkodėl jos niekur nebuvo matyti, nors aš žinojau, kad Anna turėjo būti kažkur tai čia, kartu su jais, šioje nuostabioje ir keistoje, „uždaroje“ žemėje.

Sever stovėjo kartu su manimi ant tarpeklio krašto, o jo akyse atsispindėjo didžiulė širdgėla. Aš panorau jo paklausti — ar dar kada nors jį pamatysiu? Bet neužteko jėgų. Aš nenorėjau atsisveikinti. Nenorėjau išeiti. Čia gyvenimas buvo toks išmintingas ir ramus ir viskas čia atrodė taip paprasta ir gera!.. Bet ten, tame **mano** žiauriame ir netobulame pasaulyje žuvo geri žmonės ir laikas buvo grįžti ir bandyti ką nors iš jų išgelbėti... Tai iš tikrųjų buvo **mano pasaulis**, koks baisus jis bebūtų. Ir ten likęs tėvas, gal būt žiauriai kentėjo, negalėdamas ištrūkti iš Karafos letenų, kurių aš tvirtai nutariau sunaikinti, kad ir kiek man tai bekainuotų, net jeigu reikėtų atiduoti savo trumpą ir man taip brangų savo gyvenimą...

— Ar aš galiu pamatyti Anną? — viltingai paklausiau Severo aš.

— Atleisk man, Izidora, Anna dabar karantine, kad „apsivalytų“ nuo pasaulio „bruzdesio“... Prieš tai, kad galėtų įeiti į tą pačią salę, kur mes ką tik buvome. Ji negali dabar prie tavęs prieiti...

— Bet kodėl gi man nereikėjo tokio „apsivalymo“? — nustebau aš. — Anna juk dar visai vaikas ir ji dar neturi daug pasaulio „purvo“, ar ne taip?

— Jai reikės labai daug ko įsisavinti, pasiekti tikrą begalybę... O tu daugiau niekada ten nebesugrįši. Tai nėra jokio reikalo užmiršti „praeitį“, Izidora... Man labai gaila.

— Reiškia, kad aš niekada jos nebepamatysiu?.. — pašnibždomis paklausiau aš.

— Pamatysi. Aš tau padėsiu. Gal dabar nori atsisveikinti su Žyniais, Izidora? Tai tavo vienintelė galimybė, nepraleisk jos.

Na, žinoma, aš **noriu** juos pamatyti, šio Išmintingo Pasaulio Valdovus! Apie juos taip daug man pasakojo tėvas ir taip ilgai aš pati apie tai svajojau! Tiktai aš niekaip negalėjau įsivaizduoti, kad mūsų susitikimas bus toks liūdnas...

Sever pakėlė delnus, ir sumirgėjusi uola išnyko. Mes atsiradome labai aukštoje, apvalioje salėje, kuri tuo pačiu metu atrodė tai kaip miškas, tai kaip laukas, tai pasakiška pilimi, o tai, paprasčiausiai, „niekuo“... Kaip tik aš nesistengiau, negalėjau pamatyti jos sienų, nė to, kas vyko aplinkui. Oras virpėjo ir mirgėjo tūkstančiais blizgančių „lašelių“, panašių į žmogaus ašaras... Nugalėjusi susijaudinimą, aš atsidsiau... „Lietingas“ oras buvo nuostabiai tyras, švarus ir lengvas! Nuo jo po visą kūną sklido gyvybinga jėga, ploniausiais **gyvybės** siūlais išnešiodama „auksinę“ šilumą. Jausmas buvo neapsakomas!..

— Ateik, Izidora, Tėvai tavęs laukia, — sušnibždėjo Sever.

Aš žengiau toliau — virpantis oras „prasiskyrė“... Tiesiai prieš mane stovėjo Žyniai...

— Aš atėjau atsisveikinti, aukščiausieji. Taikos ir Ramybės Jums... — nežinodama kaip privalau juos sveikinti, tyliai pasakiau aš.

Niekada savo gyvenime aš nebuvo jutusi tokios pilnos, visa apimančios Galingos JĖGOS!.. Jie nejudėjo, bet atrodė, kad visa erdvė virpa šiltomis kažkokios tai man nežinomos galios bangomis...

Tai buvo **tikras GYVENIMAS!!!** Aš nežinojau kokiais žodžiais tai apsaakyti. Mane sukrėtė!.. Norėjosi visa tai apglėbti!.. Įsiurbti į save... Arba, paprasčiausiai, parpulti ant kelių!.. Mane perpildė pritrenkiančių jausmų lavinos, skruostais tekėjo karštos ašaros...

— *Būk sveika, Izidora. — šiltai nuskambėjo vieno iš jų balsas. — Mes tavęs GAILIMĖS. Tu Žynio dukra, tu pasirinkai jo kelią... Jėgos tavęs neapleis. Eik TIKĖDAMA, gimtoji...*

Mano siela veržėsi link jų klykdama kaip mirštantis paukštis!.. Veržėsi link jų atsitrenkdama į piktą likimą ir mano sužeistą širdį... Bet aš žinojau, kad jau per vėlu — jie su manimi atsisveikino... ir gailėjo. Niekad anksčiau aš nebuvau „girdėjusi“ kaip giliai ir prasmingai skamba tie nuostabūs žodžiai. Ir dabar nuo tų žodžių naujo skambėjimo, mane užplūdo džiaugsmo banga, kuri neleido net atsikvėpti nuo mano iškankintą širdį užplūdusių jausmų...

Šiuose žodžiuose gyveno tylus, šviesus liūdesys ir aštrus praradimo skausmas, gyvenimo grožis, kurį aš turėjau pragyventi, ir didžiulė Meilės banga, dvelkianti iš kažkur toli ir susimaišiusi su žemiškąja, pripildė mano sielą ir kūną...

Gyvenimas lėkė sūkuriais, paliesdamas kiekvieną mano esybės „kampelį“ nepalikdamas nė lastelės, kurios nebūtų palietusi tos meilės šiluma. Aš išsigandau, kad nebepajėgsiu išeiti... Ir, matyt, dėl tos baimės tuoj pat atsipeikėjau nuo to jausmingo „atsisveikinimo“ ir šalia savęs pamačiau savo vidumi nuostabius žmones.

Aplink mane stovėjo aukšti senoliai ir jauni vyrai, kurie buvo apsilikę akinamai baltus rūbus, panašius į ilgus tunikas. Kai kurie iš jų buvo užsijuosę raudonas juostas, o du iš jų juosėjo raštuotas juostas, kurios buvo išsiuvinėtos auksu ir sidabru.

Oi, žiūrėk! — netikėtai tą iškilmingą akimirką nutraukė mano nekantrioji draugė Stella. — Jie gi labai panašūs į tavo „žvaigždžių draugus“, kuriuos tu man rodei!.. Žiūrėk, nejaugi tai jie, kaip tu manai?! Na, sakyk gi!!!

Sąžiningai pasakius, dar tada, kai mes pamatėme Šventąjį Miestą, jis pasirodė man jau labai matytas. Ir mane taip pat buvo aplankiusios sudėtingos mintys, kai tik aš pamačiau Žynius. Bet aš tas mintis tuojau pat nuvijau, nenorėdama sklaidyti savo „rožinių svajonių“... Tai buvo per daug svarbu ir per daug rimta ir aš tik mostelėjau Stelai ranka lyg pasakydama, kad pasikalbėsime vėliau, kai liksime dviese. Aš supratau, kad Stella sutriko, nes ji visada norėjo tuoj pat gauti atsakymus į savo klausimus. Bet šiuo momentu, mano manymu, tai buvo ne taip svarbu, kaip Izidoros nuostabus pasakojimas ir aš mintimis paprasčiau Stellos palaukti.

Aš kaltai nusišypsojau Izidorai ir ji, man atsakiusi žavia šypsena, tęsė...

Mano žvilgsnį prikaustė galingas aukštas senolis, kuris kažkuo buvo panašus į mylimą, dabar Karafos požemiuose kenčiantį, mano tėvą. Aš kažkodėl iš karto supratau — tai ir buvo Valdovas... Didysis Baltasis Žynys. Jo nuostabios, veriančios, valdingos pilkos akys į mane žiūrėjo su gilia širdgėla ir šiluma, lyg tai sakydamos pasakutinį „Lik sveika!“...

— Prieik, Šviesos kūdiki, mes su tavimi atsisveikinsime...

Nuo jo staiga atsiskyrė nuostabi, džiaugsminga Šviesa, kuri viską aplink nušviesdama švelniu švytėjimu, apglėbė mane švelniu apkabinimu ir įsismelkė į kiekvieną skausmo iškankintos mano sielos kampelį... Šviesą persmelkė kiekvieną lastelę, ten palikdama tik gėrį ir ramybę, „išplaudama“ skausmą ir širdgėlą ir visą per gyvenimą susikaupusį kartelį. Visiškai užmiršusi visą „žemišką žiaurumą“, visą „blogį ir melą“ ir jusdama tik Amžinojo Gyvenimo prisilietimą, aš sklandžiau stebuklingame švytėjime... Jausmas pritrenkė!!! Ir aš mintyse meldžiau — kad tik tai nesibaigtų... Bet

kaprizingo likimo noru, viskas kas nuostabu baigiasi greičiau, negu mums norėtusi...

— *Mes tave apdovanojome TIKĖJIMU, jis tau padės, Vaike... Patikėk tuo... Ir lik sveika, Izidora...*

Aš nespėjau net atsakyti, o Žyniai „žybtelėjo“ nuostabia šviesa ir... palikę žydinčių pievų kvapą, išnyko. Mes su Severu likome vieni... Aš liūdnai apsidairiau aplink — patalpa buvo tokia pat paslaptinga ir žvilganti, tiktai joje jau nebebuvo tos, visą sielą persmelkiančios, tyros ir šiltos šviesos...

— *Tai ir buvo Jėzaus tėvas, ar ne taip? — atsargiai paklausiau aš.*

— *Taip pat, kaip ir **jo sūnaus ir anūkų senelis ir prosenelis**, kurių mirtis kaltės jausmu taip pat guli ant jo sielos...*

— *?!*

— *Taip, Izidora, Jis tas, kuris neša didžiulio praradimo skausmo našta... Ir mes niekada net neįsivaizduosime, kokia ji neišpasakytai sunki... — liūdnai atsakė Sever.*

— *Gal būt ji nebūtų buvusi tokia nepakeliamai sunki ir skaudi, jeigu Jis kažkada būtų **pasigailėjęs** jų, žūstančių nuo svetimųjų neišprusimo ir gerųjų žmonių žiaurumo?.. Jeigu tik jis būtų **atsiliepęs** į savo nuostabaus ir Šviesaus sūnaus pagalbos prašymą vietoj to, kad atiduotų jį pikty budelių patyčioms? Jeigu tik jis dar ir šiandiena nesilaikytų savo principo iš savo aukštybių tik „stebėti“, kaip Karafos „šventieji“ parankiniai aikštėse degina Žynius ir Žiniuones?.. Kuo gi jis geresnis už Karafą, jeigu jis nesipriešina Blogiui, Sever?! Nes jeigu jis **gali padėti, bet nenori**, tai kaltė už visą tą žemiškąją siaubą tenka jam! Ir nesvarbios jokios priežastys ir jokie pasiaiškinimai, kai ant kortos pastatytos žmonių gyvybės!.. Aš niekada nepajėgsiu to suprasti, Sever. Ir aš „neišeisiu“, kol čia bus naikinami geri žmonės, kol bus griaujami mano žemiškieji Namai. Netgi jeigu aš niekada nepamatysiu savo **tikrųjų** namų... Tai mano likimas. Ir todėl — lik sveikas...*

— *Lik sveika, Izidora. Pasaulis tavo Sieloje... Atleisk.*

Aš vėl buvau „savo“ kambaryje, savo pavojingoje ir negailestingoje realybėje... Ir viskas, kas ką tik buvo atsitikę, man dabar atrodė tik kaip nuostabus sapnas, kurio šiame gyvenime aš daugiau niekada nebesapnuosiu... Arba gražia pasaka, kurioje tikriausiai kažkieno laukė „laiminga pabaiga“. Bet ne manęs... Man buvo gaila savo nepasisekusio gyvenimo, bet aš labai didžiavausi savo drąsiąja dukrele, kuriai pavyko pasiekti tą didįjį Stebuklą... jeigu tik Karafa jos nesunaikins dar iki to, kol ji išmoks pati save apginti.

Durys su trenksmu atsidarė — ant slenksčio stovėjo įsiutęs Karafa.

— *Na, ir kurgi Jūs „skrajojote“, madona Izidora? — geliančiai maloniu balsu paklausė mano kankintojas.*

— *Norėjau aplankyti savo dukterį, Jūsų šventenybe. Bet nepavyko...*

Man buvo visiškai tas pats, ką jis galvoja ir ar mano „išvyka“ jį supykė. Mano siela sklandė toli, nuostabiame Baltajame Mieste, kurį man parodė Istenijus, o viskas, kas dar mane supo, atrodė kaip tolimas ir skurdus vaizdas.

Bet Karafa ilgai svajoti, kaip bebūtų gaila, neleido... Tuo pat pajutęs mano pasikeitusią nuotaiką, „šventenybė“ supanikavo.

— *Ar Jus įsileido į Meteorą, madona Izidora? — kaip galėdamas ramiau paklausė Karafa.*

Aš žinojau, kad sieloje jis tiesiog „degė“, norėdamas kuo greičiau sulaukti atsakymo ir aš nusprendžiau jį pakankinti, kol tik jis nepasakys, kur dabar yra mano tėvas.

— *Argi tai turi kokios nors reikšmės, Jūsų šventenybe? Nes pas Jus yra mano tėvas, kurio Jūs galite pasiklausti visko, kas Jus domina ir, žinoma, į ką nepajėgi atsakyti aš. Arba Jūs dar nespėjote jo kaip reikiant paklausinėti?*

— *Aš Jums nepatariu su manimi kalbėti panašiu tonu, Izidora. Nuo to, kaip Jūs nusiteikusi elgtis, labai daug priklausys jo likimas. Todėl patariu būti daug mandagesnei.*

— *O kaip gi Jus elgtumėtės, jeigu vietoj jo dabar atsidurtų Jūsų tėvas, šventenybe?.. — stengdamasi pakeisti pavojingą temą, paklausiau aš.*

— *Jeigu mano tėvas būtų ERETIKAS, aš jį sudeginčiau ant laužo! — visiškai ramiai atsakė Karafa.*

Kokia gi siela buvo pas tą „šventą“ žmogų?!.. Ir ar buvo pas jį tokia iš viso?.. Ką gi galima buvo kalbėti apie svetimus, jeigu jis apie savo gimtąjį tėvą galėjo taip pasakyti?..

— *Taip, aš buvau Meteoroje, Jūsų šventenybe, ir labai gailiuosi, kad daugiau niekada gyvenime ten nebebūsiu... — nuoširdžiai atsakiau aš.*

— *Nejaugi Jūs iš ten taip pat išvijo, Izidora? — nustebęs susijuokė Karafa.*

— *Ne, šventenybe, mane kvietė pasilikti. Aš išėjau pati...*

— *To negali būti! Nėra tokio žmogaus, kuris nebūtų panorėjęs ten pasilikti, Izidora!*

— *Na, kodėl gi? O mano tėvas, šventenybe?*

— *Aš netikiu, kad jam buvo leista. Aš manau, kad jis privalėjo išeiti. Tikriausiai, kad jo laikas buvo pasibaigęs. Arba pasirodė, kad jis turi nepakankamai didelę Dovaną.*

Man atrodo, kad jis, paprasčiausiai, bet kokia kaina stengiasi save įtikinti tuo, kuo jis labai nori tikėti.

— *Žinote, ne visi žmonės myli tik save... — liūdnai pasakiau aš. — Yra kažkas daug svarbiau, negu valdžia ir jėga. Pasaulyje dar yra Meilė...*

Lyg aš būčiau pasakiusi kažkokią tai visišką nesąmonę, Karafa mostelėjo į mane, lyg baidydamas įkyrią musę...

— *Meilė pasaulio nevaldo, Izidora, na, o aš noriu jį valdyti!*

— *Žmogus gali viską... kol nepradeda bandyti, Jūsų šventenybe — neišlaikiusi „įkandau“ aš.*

Ir prisiminusi tai, apie ką seniai būtinai norėjau sužinoti, paklausiau:

— *Sakykite, Jūsų šventenybe, ar jums žinoma tiesa apie Jėzų ir Magdaleną?*

— *Jūs turite omeny, ar jie gyveno Meteoroje? — aš linktelėjau. — Na, žinoma! Tai buvo pats pirmasis klausimas, kurį aš ten paklausiau!*

— *Kaip gi tai įmanoma?! — pritrenkta paklausiau aš. — O apie tai, kad jie ne judėjai, Jūs taip pat žinote? — Karafa vėl linktelėjo. — Bet jūs gi apie tai niekur nekalbate?.. Niekas gi apie tai nežino! O kaip gi TIESA, Jūsų šventenybe?!..*

— *Nejuokinkite manęs, Izidora!.. — nuoširdžiai nusijuokė Karafa. — Jūs tikras vaikas! Kam reikalinga Jūsų „tiesa“?.. Miniai, kuri jos niekada neieškojo?!.. Ne,*

mano brangioji, **Tiesa reikalinga tik saujelei mąstančiųjų, o minia privalo, paprasčiausiai, „tikėti“**, na, o į ką — tai jau neturi jokios reikšmės. Svarbiausiai, kad žmonės būtų paklusnūs. O kas jiems prie to pateikiama — tai jau yra antraeilis dalykas. **TIESA — pavojinga**, Izidora. Ten, kur atskleidžiama tiesa — atsiranda abejonės, na, o ten, kur atsiranda abejonės — prasideda karas... Aš kariauju **SAVO** karą, Izidora, ir jis kol kas man teikia didelį malonumą! Žinote, **pasaulis visada išgyveno tik melo pagalba**... Svarbiausiai, kad tas melas būtų pakankamai įdomus ir galėtų paskui save vesti „netolimus“ protus... Ir patikėkite manimi, Izidora, kad prie to Jūs pradėsite jiems įrodinėti **tikrąją Tiesą**, apverčiančia jų „tikėjimą“ nežinia į ką, ta pati minia jus tuoj pat sudraskys į gabalus...

— Nejaugi tokį protingą žmogų kaip Jūs, Jūsų šventenybe, gali tenkinti tokia **saviapgaulė**?.. Jūs gi deginate nekaltus, prisidengę tokiu pat apšmeižtu ir tokiu pat **nekaltu** Dievu? Kaip gi Jūs galite taip nesąžiningai meluoti, Jūsų šventenybe?!..

— O, nesijaudinkite, miela Izidora!.. — nusišypsojo Karafa. — Mano sąžinė visiškai rami! **Ne aš sukūriau šitą Dievą, ne aš jį ir nuversiu**. Bet už tai aš būsiu tas, kas išvalys žemę nuo **EREZIJOS** ir paklydimo! Ir patikėkite manimi, Izidora, tą dieną, kai aš „išeisiu“ — šioje nuodėmingoje Žemėje nebebus ką deginti!

Man pasidarė bloga... Nebesugebėdama klausytis tos beprotybės, širdis tiesiog veržėsi iš krūtinės! Todėl susikaupusi aš pasistengiau pakeisti jam taip labai patikusią temą.

— Na, o kaip gi tai, kad Jūs esate šventosios krikščionių bažnyčios galva? Argi Jums neatrodo, kad Jūsų **pareiga** atskleisti žmonėms tiesą apie Jėzų Kristų?..

— **Būtent todėl**, kad aš esu jo „vietininkas Žemėje“, aš ir toliau tylėsiu, Izidora. Būtent todėl...

Plačiai atmerkusi akis aš žiūrėjau į jį ir negalėjau patikėti, kad iš tikrųjų visa tai girdžiu... Vėl gi — Karafa savo beprotiškumu buvo neišpasakytai pavojingas ir vargu ar kur nors egzistavo vaistai, kurie galėtų jam padėti.

— Gana tuščių kalbų! — staiga iš pasitenkinimo trindamas rankas, sušuko „šventasis tėvas“. — Eime su manimi, mano brangioji, aš manau, kad šį kartą man vis dėl to pavyks Jus nustebinti!..

Jeigu tik jis būtų žinojęs, kaip jam tai pastoviai sekėsi!.. Nujausdama nelaimę, mano širdis sumaudė. Bet pasirinkimo nebuvo — privalėjau eiti...

38. Izidora-4. Praradimas

Maloniai šypsodamasis Karafa tiesiog „tempė“ mane už rankos ilgu koridoriu mi, kol pagaliau mes sustojome prie sunkių, auksu apkaustytų durų. Jis pasuko raktą ir... O, Dievai!!!.. Aš atsidūriau savo mielame veneciškame kambaryje, mūsų gimtajame šeimos palacio...

Negalėdama atsigauti nuo tokio netikėto ant manęs užgriuvusio „siurprizo“, sukrėsta aš tik žvalgiausi aplink ir negalėdama net kvėpuoti aš iš visų jėgų stengiausi nuraminti savo besidaužančią širdį!.. Viskas aplink sukosi tūkstančiais prisiminimų ir negailestingai mane gramzdino į seniai pragyventus ir jau šiek tiek primirštus nuostabių metus, kurie tada dar nebuvo sudarkyti to žiauraus žmogaus pykčio... ir kažko-

dėl **čia(!)** atkūrusio mano gimtąjį ir seniai prarastą, laimingą pasaulį... Tame stebuklingai „atgimusiame“ kambaryje buvo kiekvienas mano asmeninis daiktas, kiekviena man miela smulkmena!.. Negalėdama atitraukti žvilgsnio nuo tos man labai mielos ir tokios įprastos aplinkos, aš bijojau sujudėti, kad tik atsitiktinai neišgąsdinčiau to nuostabaus vaizdo...

— Ar patinka mano „siurprizas“, madona? — patenkintas sukeltu efektu, paklausė Karafa.

Labiausiai neįtikėtina buvo tai, kad tas keistas žmogus visiškai nuoširdžiai **nesuprato**, koki dvasinį skausmą jis man sukėlė tuo savo „siurprizu“!.. Matydama **ČIA(!!!)** tai, kas kažkada buvo tikru mano šeimyninės laimės ir ramybės „židiniu“, man norėjosi tik vieno — pulti ant to kraupaus „šventojo“ Tėvo ir savo gniaužtuose jį smaugti tol, kol iš jo visam laikui neišskris jo baisi juoda siela... Bet vietoj to, kad įvykdyčiau tokį didelį savo norą, aš tik pabandžiau susikaupti, kad Karafa neišgirstų, kaip dreba mano balsas ir kiek galėdama ramiai pasakiau:

— Atleiskite Jūsų šventenybe, ar galiu kurį laiką čia pabūti viena?

— Na, žinoma, Izidora! Tai dabar **Jūsų apartamentai!** Tikiuosi, kad jie Jums patinka.

Nejaugi jis iš tiesų nesuprato, ką darė?!.. Arba atvirkščiai — **puikiai žinojo?**.. Ir tai tik „linksminosi“ jo nesutramdomas žiaurumas, kuris niekaip nerado ramybės, išgalvodamas vis naujus manęs kankinimo būdus?!.. Staiga mane perliejo deginanti mintis — o kas gi tada atsitiko su visu kitu, kas liko?!.. Kas atsitiko su mūsų nuostabiu namu, kurį mes taip stipriai mėgome? Kas atsitiko su tarnais ir samdiniais, su visais tais žmonėmis, kurie su mumis gyveno?!.

— Ar galiu paklausti, Jūsų šventenybe, kas atsitiko su mūsų giminės rūmais Venecijoje?— nuo susijaudinimo nusilpusiu balsu sušnibždėjau. — Kas atsitiko su tais, kurie ten gyveno?.. Aš tikiuosi, kad Jūs neišmetėte žmonių į gatvę? Jie kitų namų neturėjo, Jūsų šventenybe!..

Karafa nepatenkintas susiraukė.

— Susimylėkite, Izidora! Argi **jais** dabar Jums rūpintis?.. Jūsų namas, kaip Jūs puikiai suprantate, dabar yra bažnyčios nuosavybė. Ir viskas, kas tik su tuo susiję — daugiau nebe **Jūsų rūpestis!**

— Mano namas, kaip ir visa tai, kas yra viduje jo, Jūsų šventenybe, po mano karštai mylimo vyro Džirolamo mirties, priklauso mano dukrai Annai, kol ji gyva! — apmaudžiai sušukau aš. — Arba „šventoji“ bažnyčia jau nebeskaito, kad dar ji yra šios žemės gyventoja?!

Manyje viskas virė, nors aš puikiai supratau, kad čia aš tik dar labiau apsunkinau savo ir taip nelengvą padėtį. Bet aš buvau tikra, kad Karafos beceremoniškumas ir akiplėšiškumas negalėtų palikti abejingu nė vieno normalaus žmogaus! Net gi tada, kai kalbaėjo apie kažkieno tai keikiamus, jo širdžiai mielus prisiminimus...

— Kol Anna bus gyva, jis bus čia, madona, ir tarnaus mūsų mielai šventajai bažnyčiai! Na, o jeigu kartais ji, savo nelaimėi, persigalvotų — jai, vienaip ar kitaip, niekada neprireiks Jūsų nuostabių rūmų! — įsiutęs sušnypštė Karafa. — Nepersistenkite ieškodama teisingumo, Izidora! Tai gali Jums tik pakenkti. Mano begalinis kantrumas taip pat turi ribas... Ir aš nuoširdžiai patariu jį neperžengti!..

Staiga apsisukęs ir net neatsisveikinęs ir nepranešęs, kiek ilgai aš galiu viena likti savo nelauktai atgimusioje praeityje, jis dingo už durų...

Laikas sustojo... liguistos Karafos fantazijos dėka negailestingai įmetęs mane į mano laimingas, nerūpestingas dienas ir visiškai nesijaudindamas dėl to, kad nuo tokios netikėtos „realybės“, man, paprasčiausiai, galėjo sustoti širdis...

Aš liūdna prisėdau šalia taip gerai pažįstamo veidrodžio, kuriame taip dažnai atsispindėdavo man mielių žmonių veidai... Ir šalia kurio, apsupta man brangių „vaiduoklių“ dabar sėdėjau visiškai viena... Prisiminimai tiesiog smaugė savo grožio jėga ir mūsų buvusios laimės karčiu liūdesiu giliai baudė...

Kažkada (dabar atrode — kad labai seniai!) prie to paties didžiulio veidrodžio aš kiekvieną rytą šukuodavau nuostabius, šilkinčius savo mažosios Annos plaukus, juokais mokydama ją pirmųjų, vaikiškų „raganiškų“ triukų... Tame pat veidrodyje atsispindėjo meile degantis Džirolamo žvilgsnis, kuris visada mane švelniai apkabindavo pr pečius... Tas veidrodis atspindėjo tūkstančius taip kruopščiai saugomų malonių smulkmenių, kurios iki sielos gelmių dabar jaudino mano sužeistą ir iškankintą širdį.

*Čia pat, šalia, ant mažo naktinio staliuko, stovėjo nuostabi malachito dėžutė, kurioje ilsėjosi mano nuostabūs papuošalai, kuriuos taip dosniai man dovanodavo mano nuostabūs vyras, ir kas tomis tolimomis dienomis sukeldavo didelį turtingų ir kaprizingų Venecijos moterų pavydą... Tiktai štai, šiandiena, ta dėžutė buvo tuščia... Kažkieno tai purvinos, godžios rankos suspėjo „priglausti“ visus ten saugomus „blizgančius niekučius“, matyt, įvertinęs **tik pinigine išraiška** kiekvieną atskirą papuošalą... Man tai buvo mano prisiminimai, tai buvo mano tyros meilės dienos, mano vestuvių vakaras... Annos gimimas... kažkokios tai, mano jau užmirštos mūsų bendro gyvenimo mažos pergalės, kurios būdavo pažymimos nauju meno šedevru ir į kurią teisę turėjau tiktai aš viena... Tai buvo ne tik „akmenys“, kurie brangiai kainavo, tai buvo mano Džirolamo dėmesys, jo noras iššaukti mano šypsena ir savo susižavėjimą mano grožiu, kuriuo jis labai didžiavosi ir taip nuoširdžiai ir karštai mylėjo... Ir štai dabar, prie tų tyrų prisiminimų lietėsi kažkieno gašlūs ir gobšūs pirštai, ant kurių susitraukusi gaudžiai verkė mūsų nuskriausta meilė...*

Tame keistai „atgimusiame“ kambaryje visur gulėjo mano mėgstamos knygos, o prie lango liūdnai vienvėje laukė senas, geras rojalis... Ant plačios lovos šilkinės lovatiesės linksmi šypsodamasi laukė pirmoji Annos lėlė, kuriai dabar buvo beveik tiek pat metų, kaip ir jos nelaimingai, persekiojamai šeimininkei... Bet štai lėlė, skirtingai nei jos šeiminkė, nežinojo, kas tai yra liūdesys ir jos negalėjo sužeisti piktas žmogus...

Aš urzgiau nuo nepakeliamo skausmo kaip sužeistas žvėris, pasiruošęs savo paskutiniam, mirtinam šuoliui... Sielą degino prisiminimai, kurie buvo tokie nuostabiai realūs ir gyvi, kad atrode, kad štai tuoj pat atsidarys durys ir besišypsantis Džirolamo pradės tiesiog „nuo slenksčio“ įdomiai pasakoti paskutines praėjusios dienos naujienas... Arba vijurku įsiverš linksmoji Anna ir man ant kelių pabers glėbį rožių, kurios paskleis nuostabius šiltos itališkos vasaros kvapus...

*Tai buvo **MŪSŪ** laimingas pasaulis, **kuris negalėjo, neturėjo būti** tarp Karafos pilies sienų!.. Jam neturėjo būti vietos toje melo, prievartos ir mirties irštvoje...*

Bet kiek aš besisieločiau, man būtinai reikėjo susikaupti, kad galėčiau nuraminti savo iš krūtinės bandančių išsokti širdį ir nepasiduoti praeities ilgesiui. Nes net ir patys maloniausi prisiminimai galėjo lengvai nutraukti mano ir taip jau trapią gyvybę ir nebeleisti sunaikinti Karafos... Todėl, norėdama kažkaip tai save „nuvyti“ nuo brančių, bet taip giliai sielą žeidžiančių prisiminimų, aš nususukau ir išėjau į koridorių... Arti nieko nebuvo. Matyt Karafa buvo tiek patikėjęs savo pergale, kad net sargybos nepastatė prie mano „kambario“ durų. Arba atvirksčiai — jis per daug gerai suprato, kad mane saugoti nebuvo jokios prasmės, nes aš, nepaisant jokių draudimų ir apsaugos priemonių, galėjau „išeiti“ bet kuriuo man pageidaujamu momentu... Vienaip ar kitaip — jokios apsaugos ir jokių įtartinų svetimų asmenų prie mano kambario durų nebuvo.

Mane kankino ilgesys ir man norėjosi bėgti neatsisukant, kad būčiau kiek galint toliau nuo to nuostabaus vaiduokliško pasaulio, kur kiekvienas iškilęs prisiminimas atiminėjo po lašelį sielos, palikdamas ten tuštumą, šaltį ir vienatvę...

*Pamažu atsipeikėdama nuo to ant manęs netikėtai užgriuvusio „siurprizo“, aš pagaliau supratau, kad pirmą kartą einu **viena** nuostabiai išpuoštu koridoriumi, beveik nepastebėdama Karafos rūmų neapsakomos prabangos ir turtų. Iki tol turėdama galimybę tik leistis į rūšį, arba lydėti Karafą į kažkokius tik jį vieną dominančius susitikimus, dabar aš su įdomumu apžiūrinėjau nuostabias sienas ir lubas, kurios ištiesai buvo išpieštos nuostabiais paauksuotais paveikslais, kuriems, atrodo, nebuvo galo. Tai nebuvo nė Vatikanas, nė oficiali Popiežiaus rezidencija. Tai buvo, paprasčiausiai, **asmeniniai Karafos rūmai**, bet jie savo grožiu ir prabanga nenusileido pačiam Vatikanui. Prisimenu, kad kažkada tai, kai Karafa dar nebuvo „švenčiausiasis Tėvas“ ir save pristatinėdavo tik kaip nepailstamą kovotoją prieš „paplitusią ereziją“, jo namai buvo panašūs į didžiulę asketo tvirtovę, kuris nuoširdžiai aukoja savo gyvenimą „teisingam reikalui“, koks absurdiškas ir baisus jis kitiems atrodytų. Dabar tai buvo pats turtingiausias, „smaguriaujantis“ (su gurmano malonumu!) savo neribota jėga ir valdžia žmogus... per daug greitai iškeitęs tikro „vienuolio“ gyvenimo būdą į lengvą Vatikano auksą. Jis vis dar taip pat šventai tikėjo Inkvizicijos teisumu dėl žmonių deginimo laužuose, tiktai dabar jam jau atsirado gyvenimo džiaugsmo ir nemirtingumo troškulys... kurio už jokią pasaulio auksą (žmonijos laimei!) neįmanoma nusipirkti.*

Karafa kentėjo... Jo laikinai buvusi ryški „jaunystė“, kurią kažkada padovanojo keistasis Meteoros „svečias“, staiga pradėjo greitai trauktis, priversdama jo kūną senti daug greičiau, negu tai būtų buvę, jeigu jis savo laiku nebūtų pabandęs tos apgaulingos „dovanos“...

Dar taip neseniai pasitempęs, trykštantis jėga ir jaunai atrodantis kardinolas staiga pradėjo panašėti į besikūprinanti, susitraukusį seną žmogų... Visas „būrys“ jo asmeninių gydytojų panikavo!.. Jie veltui laužė savo protingas galvas bandydami suprasti, kokia gi tokia „baisi“ liga ryja jų išvaizdų „švenčiausiąjį“?.. Bet atsakymo į tą klausimą nebuvo. Ir Karafa visų akyse „pagreitintai“ senėjo... Tai jį siutino ir vertė daryti pačius kvailiausius veiksmus, tikintis sustabdyti bėgantį laiką, kuris su kiekviena nauja diena permatomais kristalėliais negailestingai byrėjo pro jo senėjančius, bet kol kas vis dar labai gražius, plonus pirštus...

Šis žmogus turėjo viską... Jo jėga ir valdžia išsiplėtė į visas krikščioniškas karalystes. Jam buvo pavaldūs valdovai ir karaliai. Jo ranką bučiavo princesės... Ir prie viso to, jo vienintelis žemiškasis gyvenimas ėjo į pabaigą. Ir mintis apie tai, kad jis bejėgis ką nors pakeisti, vedė jį į neviltį!

Karafa buvo kaip reta stiprus ir valingas žmogus. Bet jo valia negalėjo jam grąžinti jaunystės metus... Jis buvo puikiai išsilavinęs ir protingas. Bet jo protas neįstengė pratęsti taip jo geidžiamo ir jau pamažu jį paliekančio, brangaus gyvenimo... Ir prie viso to, norėdamas ir negaudamas norimo, Karafa puikiai suprato — **aš žinojau, KAIP** galima būtų jam duoti tai, už ką jis buvo pasiruošęs sumokėti pačią didžiausią pasaulyje kainą... Žinojau, **KAIP** galima buvo pratęsti jį paliekantį gyvenimą. Ir „šventąjį“ Tėvą iki beprotybės siutino tai, kad jis taip pat puikiai žinojo — **jis iš manęs niekada neišgaus norimos paslapties**. Laukinis noras gyventi užgožė bet kokius jo žmogiškuosius jausmus, jeigu tokie kada nors jam ir atsirasdavo... Dabar tebuvo tik „sergantis“ viena vienintele idėja žmogus, šalinantis bet kokias kliūtis, kurios tik pasitaikydavo jo didžiojo, bet vargu ar įgyvendinamo tikslo kelyje... Karafa kliedėjo savo idėja ir buvo pasiruošęs viskam dėl savo didžiausio noro įgyvendinimo — gyventi **labai** ilgai, kad ir kiek tai bekainuotų...

Ir aš bijojau... Kiekvieną dieną laukdama, kad jo nesutramdomas pyktis vietoj manęs užgrius ant mano vargšo tėvo, arba dar blogiau — ant mano mažosios Annos. Tėvas vis dar buvo Karafos rūsiuose, kurio Karafa neišleido ir lyg kažko tai laukdama, ten jį tebelaiškė, bet nebekankino. Ir tai buvo baisiau negu pati baisiausia realybė, nes liguista „šventojo“ Tėvo fantazija (mano liūdna patirtimi!) neturėjo ribų ir buvo neįmanoma atspėti, kas mūsų laukė ateityje...

Anna kol kas sąlyginai buvo saugi, tyloje ir ramybėje, apsupta žinių, saugoma tyru, gerų žmonių... Ir ten bus iki tol, kol jos atgal nepareikalaus nenusipėjamas Šventčiausiasis Tėvas.

Giliai panirusi į savo nelinksmas mintis, aš sustojau prie atviro lango...

Oras buvo kaip reta malonus — minkštas, saulėtas ir šiltas. Kvėpėjo bundančia žeme ir jazminais. Prasidėjo tikras pavasaris... Vidiniame pilies kieme, suteikdama gyvybės jos aukštoms pilkoms sienoms, banguotu kilimu driekėsi vešli, jauna žolė, kurioje vietomis savo mėlynas akytes atmerkė kuklios neužmirštuolės... Stogais lakstė nuo pavasario kvapų „girti“ žvirbliai. Pasaulis budo, plačiai atverdama gyvenimo džiaugsmui savo šiltą, švelnų glėbį... Ir tik čia, įkalintiems pas tą baisų, žiaurų žmogų, pastoviai tyrojo mirtis... Aš nenorėjau tikėti, kad tokią šviesią, džiaugsmingą dieną, baisiuose Šventojo Tėvo rūsiuose kentėjo ir mirė žmonės! Gyvenimas buvo per daug brangus ir puikus, kad kažkokios tai „šventos“ rankos mostelėjimu, taip paprastai galima buvo jį nutraukti.

— Ką Jūs čia darote. madona Izidora? Ar jums nepatinka Jūsų naujoji vieta? — nutraukė mano liūdnas mintis netikėtai pasirodęs Karafa. — Aš gi prašiau nepalikti jūsų kambarių. Manau, kad jie pakankamai erdvūs vienam žmogui?

Šventasis Tėvas buvo nepatenkintas. Jis puikiai suprato, kad man nieko nereikšė dabar pat imti ir „išeiti“, jeigu tik būčiau to panorėjusi. Ir todėl mano „įkalinimo“ sąlygos jį siutino, nes jis negalėjo pilnai kontroliuoti mano sielos.

— Tai ko gi čia ieškote, Izidora? — jau daug švelnesniu tonu paklausė Karafa.

— Nieko, Jūsų šventenybe. Paprasčiausiai, čia lengviau kvėpuoti. Žinote, prisiminimai ne visada malonūs... Net patys brangiausi...

— Gal sutiksime su manimi pavakarieniauti, madona? Paskutiniu metu man labai trūksta malonios draugijos... — netikėtai pakeitęs temą, draugišku tonu ištarė Šventasis Tėvas.

Nerasdama ką atsakyti aš visiškai pasimečiau!.. Žinoma, kad kiekviena su Karafa praleista papildoma minutė galėjo man suteikti taip ilgai lauktą progą, kuri būtų padėjusi išvaduoti pasaulį nuo jo baisaus egzistavimo. Todėl neilgai galvojusi, aš sutikau.

— Atleiskit dėl mano aprangos, Jūsų šventenybe, bet aš su savimi neturiu didelio pasirinkimo, — taip pat draugiškai atsakiau aš.

Karafa tik šyptelėjo.

— Jūs puikiai žinote, kad **Jums** tai neturi jokios reikšmės! Net ir piemenaitės rūbais jūs būtumėte daug puikesnė už bet kokią išpuoštą karalienę!

Jis ištiesė man ranką, į kurią remdamasi aš šalia jo nusekiau pritrenkiančio grožio menėmis ir koridoriais, kol galiausiai atsidūrėme beveik auksiniame, puikio mis freskomis išpuoštame kambaryje, kuriame stovėjo padengtas ilgiausiais stalais, kuris tiesiog lūžo nuo auksinių indų gausybės...

— O, aš net ir neįtariau, kad Jūs laukiate svečių, Jūsų šventenybe! — nustebusi sušukau aš. — Mano apdarai iš tikrųjų netinka kviestinei vakarienei. Tai gali iššaukti nereikalingas apkalbas. Ar ne geriau man pasišalinti?

— Meskite iš galvos savo formalumus, Izidora! Aš nieko nelaukiu. Tai mano įprastas, kasdieninis (!) stalas, mano brangioji. Žinote, aš mėgstu visur ir visada turėti pakankamą pasirinkimą!

— Kiek gi čia iš viso patiekalų?.. — nustebusi apžiūrinėdama pamatytą, nesusi-laikiau nepaklaususi aš.

— Niekada nebūna mažiau kaip dvidešimt penki! — patenkintas atsakė Šventasis Tėvas.

O, Dievai! Pačiam didžiausiam pasaulyje gurmanui tokio kiekio neprireiktų!.. Tas žmogus net savyje nežinojo jokių ribų!

— Įsitaisykite, madona! Tikiuosi, kad bent vienas iš šių patiekalų patenkins jūsų išlavintą skonį?..

Aš jaučiausi taip kraupiai, kad staiga pačiai sau netikėtai, užsinorėjau nusikvatoti... Argi galėjau kada nors įsivaizduoti, kad vieną gražią dieną už vieno stalo sėdėsiu su žmogumi, kurį labiausiai už viską pasaulyje norėsiu sunaikinti?! Ir pajutusi didžiulį nepatogumą, pasistengiau tuoj pat ką nors pasakyti...

— Kas Jus paskatino pakviesti mane vakarienei, Jūsų šventenybe? — atsargiai paklausiau aš.

— Jūsų maloni kompanija, — susijuokė Karafa ir kiek pagalvojęs, pridūrė: — Aš norėjau su Jumis padiskuoti kai kuriais man svarbiais klausimais, madona, ir nutariau tai padaryti Jums labiau malonioje aplinkoje.

Įėjo tarnas ir žemai nusilenkęs Karafai, pradėjo ragauti pirmuosius patiekalus. Kaip aš tuo momentu gailėjausi, kad su savimi neturėjau Florencijoje garsių augalinių nuodų!.. Jie buvo beskausmiai, beskoniai ir jų neįmanoma buvo nustatyti... Tie

nuodai suveikdavo tik po savaitės. Jais sunaikindavo princus ir karalius... Ir jie garantuotai būtų visam laikui nuraminę beprotį Šventąjį Tėvą!!!

Aš niekaip nebūčiau patikėjusi, kad kada nors sugebėsiu taip šaltai svarstyti apie nuoduodijimą... Siela pamažu akmenėjo, viduje palikdama vietos tik teisingumui. Aš gyvenau tik tam, kad jį sunaikinčiau. Ir nebuvo jokios reikšmės, **kaip** tai aš padarysiu. Šiuo atveju tiko bet kokios priemonės. Svarbiausia buvo sunaikinti Karafą. Kad daugiau nekentėtų nekalti žmonės, kad žeme nebevaikščiėtų tas kraugeriškas ir piktas žmogus.

Ir todėl aš dabar sėdėjau šalia jo ir su šypsena veide priimdama jo vaišes draugiškai su juo kalbėjau įvairiomis temomis... tuo pačiu metu ieškodama nors mažiausios progos, kuri man suteiktų galimybę pagaliau atsikratyti to “šventojo” nusikaltėlio...

Vakarienė įpusėjo, o mes vis dar draugiškai „aptarinėjome“ kažkokias tai retas knygas, muziką ir meną, lyg tai jis galvoje nubūtų turėjęs kokio tai rimto tikslo, dėl kurio jis mane pasikvietė į savo apartamentus tokiu netinkamu ir vėlyvu metu.

Atrodė, kad Karafa nuoširdžiai mėgavosi bendravimu su manimi ir visiškai pamiršo apie savo „ypatingai svarbų“ pokalbį. Ir reikia pripažinti — pašnekovas jis buvo nenuginčijamai įdomus... jeigu tik pamiršti apie tai, kuo jis buvo iš tikrųjų... Kad užgniaužčiau sielojė kylantį pavojų, aš visą laiką kaip galėdama daugiau juokavau. Karafa linksmi juokėsi iš mano juokingų istorijų ir atsakydamas, pasakojo savo. Jis buvo atidus ir malonus. Bet nežiūrint į jo pasaulietišką galantiškumą, aš jaučiau, kad jam taip pat nusibodo apsimitinėti... Ir nors Karafa laikėsi iš tikrųjų nepriekaištingai, pagal jo juodų akių karštligišką blizgesį aš supratau — viskas greitai turėjo pasibaigti... Nuo vis augančios laukimo įtampos oras tiesiog „traškėjo“. Pokalbis pamažu seko ir perėjo į pasikeitimą paprastomis, banaliomis frazėmis. Ir pagaliau Karafa pradėjo...

— Aš radau Jūsų senelio knygas, madona. Bet ten nebuvo mane dominančių žinių. Ar verta dar kartą užduoti Jums tą patį klausimą, Izidora? Jūs gi žinote, kas mane domina, ar ne tiesa?

Būtent to aš ir laukiau...

— Aš negaliu suteikti Jums nemirtingumą, Jūsų šventenybe, taip pat ir negaliu to išmokyti. Aš neturiu tam teisės... Aš nesu laisva ir negaliu daryti to, ko aš noriu...

Žinoma, tai buvo grynas melas. Bet argi aš galėjau pasielgti kitaip?!.. Karafa puikiai tai žinojo. Ir, žinoma, vėl buvo pasiruošęs mane palaužti... Labiausiai už viską jam reikėjo senovinės paslapties, kurią mirdama man perdavė mano mama. Ir jis nė už ką nesiruošė trauktis. Vėl atėjo eilė ir laikas kažkam žiauriai mokėti už mano tylėjimą...

— Pagalvok, Izidora! Aš nenoriu suteikti tau skausmo! — pereidamas ant „tu“ suokalbišku tonu sušnibždėjo Karafa. — Kodėl gi tu nenori man padėti?! Aš gi neparašau tavęs išduoti savo mamą ar Meteorą, aš tik prašau išmokyti mane to, ką moki tu pati! Mes galėtume kartu valdyti pasaulį! Aš tave padaryčiau karalienių karalienė!.. Pagalvok, Izidora...

Aš supratau, kad tuoj pat atsitiks kažkas labai baisaus, bet meluoti, paprasčiausia, aš nebeturėjau jėgų...

— Aš to padaryti **negaliu** vien jau dėl to, kad būdamas gyvas ilgiau, negu Jums lemta, jūs sunaikinsite geriausią žmonijos dalį... Būtent tuos, kurie yra patys protiniausieji ir patys geriausieji. Jūs skleidžiate per daug didelį blogį, šventenybe... Ir ilgai gyventi, paprasčiausiai, neturite jokios teisės. Atleiskite man... — ir šiek tiek patylėjusi tyliai pridūriau. — Be to, **mūsų gyvenimas ne visada matuojamas pragyventų metų kiekiu**, Jūsų šventenybe, ir Jūs puikiai tai žinote...

— Na ką, madona, viskam jūsų valia... Kai jūs baigsite, jus nuves į jūsų kambarys.

Ir mano didžiai nuostabai, nepasakęs daugiau nė žodžio jis, lyg nieko nebūtų buvęs, ramiai atsistojo ir išėjo, metęs savo nebaigtą, iš tikrųjų karališką vakarienę... Vėl gi — šio žmogaus ištvermė stebino ir nevalingai vertė jį gerbti ir tuo pačiu nekęsti už viską, ką jis padarė...

Visiškoje tyloje praėjo diena ir artėjo naktis. Mano nervai buvo iki kraštutinumo įtempti — aš laukiau nelaimės. Visa savo širdimi jausdama jos artėjimą, aš iš visų jėgų stengiausi išlikti rami, bet dėl laukinio susijaudinimo drebėjo rankos ir sielą stingdanti panika vis labiau apėmė visą mano esybę. Kas gi ten, už metalinių durų buvo ruošinama? Kokį naują žvėriškumą šį kartą išrado Karafa?.. Ilgai, kaip bebūtų gaila, laukti nereikėjo — manęs atėjo lygiai vidurnaktį. Mažas, liesutėlis, pagyvenęs šventikas nuvedė mane į jau man pažįstamą kraupų rūšį...

O ten... aukštai pakabintas ant metalinių grandinių, su spygliuota grandine ant kaklo, kabėjo mano mylimas tėvas... Karafa sėdėjo savo nepakeičiamame, dideliame mediniame krėslė ir niūriai stebėjo įvykius. Atsisukęs, į mane pažvelgė savo tuščiu, bereikšmiu žvilgsniu ir visiškai ramiai ištarė:

— Na, ką gi, rinkitės, Izidora — arba Jūs duodate tai, ko aš Jūsų prašau, arba rytoj ryte Jūsų tėvas kelias ant laužo... Kankinti jo nėra jokios prasmės. Todėl — spręskite. Viskas priklauso tikrai nuo Jūsų.

Žemė išslydo man iš po kojų!.. Reikėjo panaudoti visas man dar likusias jėgas, kad nenukrisčiau tiesiog prieš Karafą. Viskas pasirodė be galo paprasta — jis nusprendė, kad mano tėvas ilgiau nebegyvens... Ir apskūsti tokio sprendimo nebuvo kam... Niekas negalėjo užstoti, nebuvo pas ką prašyti pagalbos. Nebuvo kam mums padėti... Šio žmogaus žodis reiškė įstatymą, kuriam pasipriešinti niekas nedrįso. Na, o tie, kurie galėjo, paprasčiausiai, nenorėjo...

Niekada gyvenime aš nesijaučiau tokia bejėgė ir niekam nereikalinga!.. Aš negalėjau išgelbėti tėvo. Kitaip būčiau išdavusi tai, dėl ko mes gyvenome... Ir to jis man niekada nebūtų atleidęs. Liko pats baisiausias pasirinkimas — nieko nedarant, paprasčiausiai, stebėti kaip „šventasis“ pabaisa, save vadinantis Romos Popiežiumi, šaltakraujiškai siunčia mano tėvą tiesiai ant laužo...

Tėvas tylėjo... Žiūrėdama tiesiai į jo geras, šiltas akis aš prašiau jo atleidimo... Už tai, kad kol kas nesugebėjau įvykdyti pažado... Už tai, kad jis kentėjo... Už tai, kad nesugebėjau jo išsaugoti... Ir už tai, kad kol kas aš pati vis dar buvau gyva...

— Aš jį sunaikinsiu, tėti! Prižadau tau! Kitaip mes visi būsime žuvę be reikalo. Aš jį sunaikinsiu, kad ir kiek man tai bekainuotų. Aš tuo tikiu. Net gi, jeigu tuo niekas ir nebetiki... — mintimis prisiekiau jam savo gyvybe, kad tą pabaisą sunaikinsiu.

Tėvas buvo neišpasakytai liūdnas, bet vis dar tvirtas ir orus ir tik jo švelniose

pilkose akyse atsispindėjo gilus, neišsakytas ilgesys... Sunkiomis grandinėmis sukaustytas jis neturėjo jėgų atsisveikinant manęs apkabinti. Bet to prašyti pas Karafą nebuvo jokios prasmės — jis tikriausiai nebūtų to leidęs. Jam buvo svetimi giminystės ir meilės jausmai... Netgi paprasčiausi žmogiški jausmai. Jis, paprasčiausiai, tokių nepripažino.

— *Išėik, dukrele! Išėik, mieloji... Tu nesunaikinsi to niekšo. Tiktai veltui pražūsi. Išėik, mano geroji... Aš lauksiu tavęs ten, kitame gyvenime. Sever tavimi pasirūpins. Išėik, dukrele!..*

— *Aš taip tave myliu, tėti!.. Taip stipriai tave myliu!..*

Ašaros mane smaugė, bet širdis tylėjo. Reikėjo laikytis — ir aš laikiausi. Atrodė, kad visas pasaulis pavirto skausmo gironomis. Bet tai kažkodėl nelietė manęs ir atrodė, kad aš jau ir taip buvau mirusi...

— *Atleisk, tėti, bet aš pasiliksiu. Kol gyva, aš bandysiu. Ir net gi mirusi aš nuo jo neatstosiu, kol nepasiimsiu su savimi... Tu jau man atleisk.*

Karafa atsistojo. Jis negalėjo girdėti mūsų pokalbio, bet puikiai suprato, kad tarp manęs ir tėvo kažkas vyksta. Tas ryšys jo kontrolei buvo nepavaldu, todėl Šventasis Tėvas siuto, kad prieš jo valią jis buvo šone...

— *Auštant Jūsų tėvas kops ant laužo, Izidora. Tai **Jūs** jį nužudysite. Taip kad — spęskite!*

Mano širdis suvirpėjo ir sustojo... Pasaulis griuvo... ir nieko negalėjau su tuo padaryti, nieko pakeisti. Bet reikėjo atsakinėti — ir aš atsakinėjau...

— *Aš neturiu ką Jums atsakyti, šventenybe, išskyrus tai, kad Jūs pats baisiausias nusikaltėlis, koks kada nors yra gyvenęs Žemėje.*

Neslėpdamas savo nuostabos, Šventasis Tėvas minutę į mane žiūrėjo, o vėliau linktelėjo ten laukiančiam senam šventikui ir nepasakęs daugiau nė žodžio, išėjo. Kai tiktai jis išnyko už durų, aš puoliau prie senojo žmogaus ir karštligiškai sugriebusi už jo sausus, senatviškų rankų, pradėjau maldauti:

— *Būkite geras, labai Jūsų prašau, šventasis tėve, leiskite atsisveikinant apkabinti savo tėvą!.. Aš to jau niekada nebegalėsiu padaryti šiame gyvenime... Jūs gi girdėjote, ką pasakė Šventasis Tėvas — rytoj auštant mano tėvas mirs... Pasigailėkite, prašau Jūsų!.. Niekas niekada apie tai nesužinos, prisiekiu Jums! Maldauju, padėkite man! Dievas Jūsų neužmirš!..*

Senasis šventikas pasižiūrėjo man į akis ir nieko nesakęs patraukė už svirties... Grandinės girgždėdamos nusileido tik tiek, kad mes vienas kitam galėtume pasakyti paskutinį „lik sveikas“...

Aš priėjau prie pat tėvo ir įsikniaubusi į plačią jo krūtinę, daviau valią prapliupusioms karčioms ašaroms... Netgi dabar, visas kruvinas ir surūdijusiomis geležinėmis grandinėmis surakintomis rankomis ir kojomis, tėvas spinduliavo nuostabią šilumą ir ramybę, o šalia jo aš jaučiausi taip pat jaukiai ir saugiai!.. Jis buvo kaip mano laimingas, kažkada prarastas pasaulis, kuris auštant privalo mane palikti visam laikui... Mintys lėkė viena už kitą liūdnesnės, atnešdamos ryškius ir brangius „praėjusio“ gyvenimo vaizdus, kuris su kiekviena minute slydo vis tolyn ir tolyn, o aš negalėjau jo nė išgelbėti, nė sustabdyti...

— *Tvirtybės tau, mano gimtoji. Tu privalai būti stipri. Tu privalai nuo jo apginti*

Anną. Ir privalai apsiginti pati. Aš išeinu už jus. Gal būt tai duos tau nors kiek laiko... kad galėtum sunaikinti Karafą, — tyliai šnibždėjo tėtis.

Nenorėdama jo paleisti, aš rankomis mėšlungiškai už jo kabinausi. Ir vėl, kaip kažkada labai seniai, jaučiausi maža mergaite, ieškančia užuojautos ant jo plačios krūtinės...

— Atleiskite man, madona, bet aš privalau Jus nuvesti į Jūsų kambarius, kitaip mane gali nužudyti už nepaklusnumą. Jūs jau atleiskite man... — kimiu balsu pasakė senasis šventikas.

Aš dar kartą apkabinau tėtį ir paskutinį kartą tiesiog siurbiau į save jo nuostabią šilumą... Ir nebeatsisukdama, nieko aplink nematydama ašaromis užpiltomis akimis, iššokau iš kankinimų kambario. Rūsio sienos „svyravo“ ir kad nenuvirsčiau, man reikėjo sustoti ir laikytis už akmeninių iškyšulių. Apakusi nuo nepakeliamo skausmo aš ėjau kaip akla, nesuprasdama kur esu, ir nesiorientuodama, kur einu...

Visiškai nesigėdydama Stella tyliai verkė didelėmis, karštomis ašaromis. Aš pasižiūrėjau į Anną — ji švelniai apkabinusi laikė Izidorą ir buvo toli nuo mūsų, matyt, kartu su ja vėl išgyvendama tas paskutines, baisias žemiško gyvenimo dienas... Aš staiga pasijutau labai sušalusi ir vieniša, lyg tai viską aplink būtų užtraukęs niūrus, juodas, sunkus debesis... Siela skausmingai maudė ir buvo visiškai ištuštėjusi, kaip išdžiuvęs šaltinis, kuris kažkada buvo pripildytas tyro gyvybės vandens... Aš atsiskaukau į Senolį — jis švytėjo!.. Nuo jo dosniai spinduliavo blizganti šilta, auksaspalvė banga, kuri gaubė Izidorą... O jo liūdnoje, pilkose akyse blizgėjo ašaros. O Izidora, būdama labai toli ir į mus nekreipdama jokio dėmesio, tyliai tęsė savo sukrečiančią ir liūdną istoriją...

Atsipeikėjusi „savo“ kambaryje aš kaip pakirsta nugriuvau ant lovos. Ašarų daugiau nebebuvo. Buvo tik kraupi, nuoga tuštuma ir sielą stingdantis bausis, nusivylimas...

Aš negalėjau ir nenorėjau tikėti tuo, kas vyko!.. Ir nors aš to diena iš dienos tikėjausi, bet dabar niekaip negalėjau to suvokti ir įsisąmoninti tą bausią, nežmonišką realybę. Aš nenorėjau, kad išauštų rytas... Jis turėjo atnešti tik siaubą, be to, aš nebeturėjau buvusio „tvirto įsitikinimo“ dėl to, kad aš visa tai įstengsiu pernešti ir nepalūšiu, neišduodama nė tėvo, nė savęs... Kaltės jausmas už jo nutrūkusį gyvenimą kaip kalnas užgriuvo ant manęs... Skausmas pagaliau mane įveikė, plėšydamas į gabalus mano iškankintą širdį...

Savo didžiausiai nuostabai (ir didžiausiam nusivylimui!!!) aš pašokau nuo triukšmo už durų ir supratau, kad... miegojau! Kaip gi galėjo taip atsitikti?!. Kaip iš viso aš galėjau užsnūsti??? Bet, matyt, mūsų netobulas žmogiškas kūnas kokiais tai pačiais sunkiausiais momentais nepaklūsta mūsų norams, pats apsigina ir randa būdą, kaip išgyventi. Štai taip ir aš, nebegalėdama daugiau kentėti, paprasčiausiai, „išėjau“ poilsio, kad išgelbėčiau savi mirštančią sielą. O dabar jau buvo per vėlu — Manęs atėjo, kad palydėtų į mano tėvo žūties vietą...

Rytas buvo šviesus ir ryškus. Skaidriame mėlyname danguje aukštai plaukė balti garbanoti debesėliai, tekėjo viską budinanti, linksma ir ryški saulė. Diena žadėjo būti nuostabi ir saulėta, kaip pats ateinantis pavasaris! Ir viduryje tos gaivios, bundančios gyvybės tik mano iškankinta siela, pasinėrusi į gilią, šaltą ir beviltišką tamsą,

kentėjo ir aimanavo...

Viduryje saulės nutviekstos nedidelės aikštės, į kurią mane atvežė uždaras ekipažas, kilo iš anksto sukrautas, „paruoštas naudojimui“, didžiulis laužas... Viduje visa virpėdama ir negalėdama atitraukti akių, aš žiūrėjau į jį. Didvyriškumas mane paliko ir kilo baimės banga. Aš nenorėjau matyti artėjančios procedūros. Ji žadėjo būti siaubinga...

*Aikštę pamažu pripildė niūrūs, užsimiegoję žmonės. Juos, ką tik prabudusius, vertė stebėti svetimą mirtį ir tai neteikė jiems jokio malonumo... Roma seniai nustojo mėgautis inkvizicijos laužais. Jeigu pačioje pradžioje ką nors dar ir domindavo svetimos kančios, tai dabar, po kelerių metų, žmonės bijojo, kad rytoj ant laužo gali atsidurti bet kuris iš jų. Ir senieji Romos gyventojai stengdamiesi išvengti nemalonumų, išvykdavo iš gimtojo miesto... Palikdavo Romą. Karafos valdymo pradžioje mieste liko tik apie pusę jo gyventojų. Jame pagal galimybes nenorėjo pasilikti nė vienas daugiau ar mažiau normalus žmogus. Ir tai lengva buvo suprasti — Karafa nesiskaitė su niekuo. Ar tai būtų paprastas žmogus, ar karališko kraujo princas (o kartais net jo švenčiausios bažnyčios kardinolas!..) — Šventojo Tėvo nesustabdė niekas. Žmonės jam neturėjo jokios reikšmės ir jokios vertės. Jie buvo **reikalingi** arba **nereikalingi** jo „šventam“ žvilgsniui, na, o toliau jau buvo visiškai paprasta — „nereikalingas“ žmogus keliavo ant laužo, o jo turtas papildydavo jo mielosios, švenčiausiosios bažnyčios turtą...*

Staiga aš pajutau švelnų prisilietimą — tai buvo mano tėtis!.. Jau pririštas prie košmariškojo stulpo, jis atėjo atsisveikinti su manimi...

— Aš išeinu, dukrele... Būk stipri. Tai viso tik perėjimas — skausmo aš neįsisiu. Jis, paprasčiausia, nori tave palaužti, nesuteik jiems tokio malonumo, džiaugsme mano!.. Mes greitai susitiksime, tu gi žinai. Ten skausmo nebebus. Ten bus tiktai šviesa...

Kaip man bebūtų skaudu, aš į jį žiūrėjau nenuleisdama akių. Jis vėl padėjo man atsistoti. Kaip kažkada, kai aš buvau dar visai maža ir ieškojau pas jį paguodos... Man norėjosi klykti, bet siela tylėjo. Lyg tai ji daugiau nebeturėtų jokių jausmų, lyg tai ji būtų jau mirusi.

Nešdamas mirtį žadančią liepsną, budelis įprastai priėjo prie laužo. Jis tai darė taip lengvai ir paprastai, lyg tai būtų uždegęs jaukų židinį savo namuose...

Širdis kaip laukinė pašoko ir sustingo... žinodama, kad būtent dabar tėtis išeis... Daugiau nebeišlaikiusi, aš mintyse jam sušukau:

— Tėti, pagalvok!.. Dar ne vėlu! Tu gi gali išeiti „dvelksmu“! Jie niekada negalės tavęs surasti.. Prašau tavęs, tėti!!!..

Bet jis tik liūdnai palingavo galvą...

— Jeigu aš išeisiu — jis imsis už Annos. O ji „išeiti“ negalės. Lik sveika, dukrele... Lik sveika, gimtoji... Prisimink — aš visada būsiu su tavimi. Man laikas. Lik sveika, mano džiaugsme....

Aplink tėtį suraibuliavo ryškus, švytintis „stulpas“, šviečiantis švaria, melsva spalva. Ši nuostabi šviesa apgaubė jo fizinį kūną, lyg su juo atsisveikindama. Pasirodė ryški, pusiau permatoma, auksaspalvė esybė, kuri giedrai ir švelniai man šypsojosi... Aš supratau — tai ir buvo pabaiga. Tėtis mane paliko visam laikui... Jo siela

pradėjo lėtai kilti į viršų... Ir švytintis kanalas, sužėrėjęs melsvomis žiežirbomis, užsidarė. Viskas buvo baigta... Mano nuostabaus gerojo tėčio, mano geriausio draugo, su mumis daugiau nebebuvo...

Be jokių jausmų pakibęs ant virvių, jo „tuščias“ fizinis kūnas susmuko... Pakludamas bepročio žmogaus įsakymui, pasididžiavimo Vertas ir Sąžiningas Žemiškasis jo Gyvenimas nutrūko...

Pajutusi kažkieno tai žvilgsnį, aš tuoj pat atsisukau — šalia stovėjo Sever.

— Laikykis, Izidora. Aš atėjau tau padėti. Žinau, tau labai sunku, aš tavo tėvui pažadėjau, kad tau padėsiu...

— Padėsi — kuo? — su kartėliu balse paklausiau aš. — Tu padėsi sunaikinti Karafą?

Sever neigiamai papurtė galvą.

— O kitokia pagalba man nereikalinga. Išeik, Sever.

Ir nuo jo nusisukusi aš pradėjau stebėti, kaip degė tai, kas dar prieš minutę buvo mano švelniu, išmintingu tėčiu... Aš žinojau, kad jis išėjo ir kad jis nejučia to nežmoniško skausmo... Kad dabar jis buvo toli nuo mūsų ir skrido į nežinomą, pasakišką pasaulį, kuriame buvo ramu ir gera. Bet man vis dar degė **jo kūnas**. Tai degė **tos pačios gerosios rankos**, kurios vaikystėje mane apkabindavo, nuramindavo ir apgindavo nuo bet kokio liūdesio ir nelaimių... Tai degė **jo akys**, į kurias aš taip mėgdavau žiūrėti, kai ieškodavau pritarimo... Tai vis dar buvo mano gimtasis, gerasis tėtis, kurį aš taip gerai pažinojau ir kurį aš taip stipriai ir karštai mylėjau... Ir būtent **jo kūną** dabar rijo alkanos ir piktos liepsnos...

Žmonės pradėjo išsivaikščioti. Šį kartą egzekucija jiems buvo nesuprantama, nes niekas jiems nepranešė, kas buvo pasmerktasis žmogus ir už kokius nusikaltimus jis mirė. Niekas nepasivargino nė žodžio ištarti. Na, o ir pats nuteistasis elgėsi kažkaip keistai — paprastai žmonės kraupiai šaukdavo, kol klaikus skausmas nesustabdydavo jų širdies. Šis gi tylėjo net tada, kai liepsna rijo jo kūną... Na, o bet kuri minia, kaip žinoma, labai nemėgsta to, ko nesupranta. Todėl daugelis pasistengė kuo greičiai išėiti „kuo toliau nuo nuodėmės“, bet Popiežiaus gvardiečiai juos vertė viską pamatyti iki galo. Prasidėjo nepatenkintas murmesys... Karafos žmonės pagriebė mane už rankų ir prievarta įgrūdo į kitą ekipažą, kuriame sėdėjo pats „švenčiausias“ Tėvas... Jis buvo labai piktas ir susinervinęs.

— Aš taip ir žinojau, kad jis „išeis“! Važiuojam! Čia nebėra ką daryti.

— Atleiskite! Gal aš vis dėl to turiu teisę tai pasižiūrėti iki galo! — apmaudžiai paklausiau aš.

— Neapsimetinėk, Izidora! — piktai atsikirto šventasis Tėvas, — Jūs puikiai žinote, kad ten jo nebėra! O čia baigia degti tik miręs mėsos gabalas!.. Važiuojam!

Ir sunki karieta pajudėjo iš aikštės, nebeleisdama man pasižiūrėti kaip baigia degti pasmerkto nuostabaus žmogaus žemiškasis kūnas... mano tėvo... Karafai tai buvo tik „mirusios mėsos gabalas“ kaip ką tik išsireiškė pats „švenčiausias tėvas“... Man gi nuo tokio palyginimo sujudėjo plaukai. Turėjo gi net ir Karafai būti kažkokios tai ribos! Bet, matyt, jokių ribų tas išgama neturėjo...

Kraupi dienaėjo į pabaigą. Aš sėdėjau prie atviro lango nieko nematydama ir negirdėdama. Pasaulis man atrodė sustingęs ir be jokio džiaugsmo. Atrodė — jis eg-

zistavo atskirai, neprasimušė iki mano pavargusių smegenų ir manęs visiškai nelietė... Ant palangės vis taip pat žaisdami čirškėjo nenurimstantys „romėniški“ žvirbliai. Apačioje aidėjo žmonių balsai ir girdėjosi įprastas miesto gyvenimo triukšmas. Bet visa tai iki manęs prasiskverbavo per kažkokią tai labai tankią „sieną“, kuri beveik nepraleido garsų... Mano įprastas vidinis pasaulis ištuštėjo ir apkurto. Jis pasidarė visiškai svetimas ir tamsus... Mielo, švelnaus tėvo daugiau nebebuvo. Jis išėjo paskui Džirolamo...

Bet man vis dar liko Anna. Ir aš žinojau, kad privalau gyventi, kad nors ją išgelbėčiau nuo rafinuoto žudiko, vadinančio save Dievo „vietininku“, švenčiausiuoju Tėvu... Jeigu Karafa buvo viso labo tik jo „vietininkas“, tai sunku net įsivaizduoti, kokių žvėrimi turėjo būti jo mylimas Dievas?! Aš pabandžiau išsivaduoti iš savo „užšaldytos“ būsenos, bet, kaip pasirodė — tai buvo ne taip ir paprasta — kūnas visiškai neklause, nenorėjo atgyti, o pavargusi siela ieškojo tik poilsio... Tada, matydama, kad nieko gero nesigaus, aš nusprendžiau palikti save ramybėje ir paleisti viską „pasroviui“.

Nieko daugiau negalvodama ir nieko nespėdama aš, kad išsigelbėčiau, paprasčiausiai, „išskridau“ ten, kur veržėsi mano sužeista Siela... Kad nors kiek pailsėčiau ir užsimirščiau, aš išėjau nuo to pikto „žemiškojo“ pasaulio ten, kur viešpatavo tik šviesa...

Aš žinojau, kad Karafa ilgam manęs nepaliks ramybėje, nežiūrint net ir to, ką man dar visai neseniai teko išgyventi, o atvirksčiai — jis manys, kad skausmas mane atpalaidavo ir nuginklavo ir gal būt, būtent šiuo momentu jis pabandys priversti mane pasiduoti, suduodamas eilinį, baisų smūgį...

Ėjo dienos. Bet mano didžiausiai nuostabai, Karafa nesirodė... Tai buvo didžiulis palengvėjimas, bet atsipalaiduoti, kaip bebūtų gaila, nepavyko. Nes kiekvieną minutę aš laukiau, kokią naują niekšybę man sugalvos Karafos tamsi, pikta siela...

Skausmas kiekvieną dieną pamažu buko, ir pagrinde dėl to, kad prieš porą savaitių atsitiko visiškai man netikėtas ir malonus įvykis — aš pradėjau girdėti savo žuvusį tėtį!..

Aš negalėjau jo matyti, bet labai aiškiai girdėjau ir supratau kiekvieną žodį, lyg tai tėtis būtų buvęs šalia manęs. Iš pradžių aš tuo nepatikėjau ir galvojau, kad paprasčiausiai, nuo visiško išsekimo pradėjau kliedėti. Bet kvietimas pasikartojė... Tai iš tiesų buvo tėtis.

Iš džiaugsmo aš niekaip negalėjau atsipeikėti ir vis bijojau, kad staiga, tiesiog dabar jis ims ir pradings!.. Bet tėtis nepradingdavo. Ir pamažu nusiraminsi, aš pagaliau įstengiau jam atsakyti...

— Nejaugi iš tiesų tai — tu!/? Kur gi tu dabar?.. Kodėl gi aš negaliu tavęs matyti?

— Dukrele mano... Tu nematai, nes esi visiškai išsekusi, mieloji. Štai, Anna mato, aš buvau pas ją. Ir tu pamatysi, gimtoji. Tik tau reikia laiko, kad nusiramintum.

Tyra, pažįstama šiluma sklido po visą kūną ir supo mane džiaugsmu ir šviesa...

— Kaip tu, tėti!/? Sakyk man, kaip atrodo tas kitas gyvenimas?.. Koks jis?

— Jis nuostabus, mieloji!.. Tiktai dar neįprastas. Ir taip nepanašus į mūsų buvusį gyvenimą žemėje!.. Čia žmonės gyvena savo pasauliuose. Ir jie tokie gražūs, tie

„pasauliai“!.. Tiktai man dar ne viskas pavyksta. Matyt, man dar anksti... — balsas sekundei nutilo, lyg tai svarstytu, ar kalbėti toliau.

— Mane pasitiko tavo Džirolamo, dukrele... Jis toks pat judrus ir mylintis, koks buvo Žemėje... Jis labai tavęs ilgisi ir laukia. Ir prašė tau perduoti, kad tave taip pat stipriai myli ir ten... Ir tavęs laukia, kada tu ateisi... Ir tavo mama — ji taip pat su mumis. Mes visi tave mylime ir tavęs laukiame, gimtoji. Mums labai tavęs trūksta... Saugok save, dukrele. Nesuteik Karafai progos iš tavęs pasityčioti.

— Ar tu mane dar aplankysi, tėti? Ar aš tave dar išgirsiu? — bijodama, kad staiga jis pradings, klausinėjau aš.

— Nusiramink, dukrele. Dabar tai **mano** pasaulis. Ir Karafos valdžia jo nepasieks. Aš niekada nepaliksiu nė tavęs, nė Annos. Aš jus lankysiu, kai tik pakviesite. Nusiramink, dukrele.

— Ką tu jauti, tėti? Ar iš vis ką nors jauti?.. — Šiek tiek gėdydamasi savo naujus klausimo, paklausiau aš.

— Aš jaučiu visiškai tą patį, ką jaučiau ir žemėje, tiktai daug ryškiau. Įsivaizduok piešinį pieštuku, kuris staiga užpildomas spalvomis — visi mano jausmai, visos mintys daug daugiau spalvingesnės. Ir dar... pritrenkiantis laisvės jausmas!.. Atrodo, kad aš toks pat, koks buvau visada, bet tuo pačiu metu ir visiškai kitoks... Net nežinau kaip tau tiksliau paaiškinti, mieloji... Lyg tai aš galiu iš karto apkabinti visą pasaulį, arba, paprasčiausiai nuskristi toli, toli į žvaigždes... Viskas atrodo įveikiama ir mano jėgoms padaryti viską, ką tik panorėsiu! Tai labai sudėtinga papasakoti, perduoti žodžiais... Bet patikėk manimi, dukrele — tai nuostabu! Ir dar... Aš dabar prisimenu visus savo gyvenimus! Prisimenu viską, kas su manimi kažkada buvo... Visa tai sukrečia. Pasirodo, kad ne toks jau ir blogas, tas „kitas“ gyvenimas... Todėl nebijok, dukrele, jeigu tau reikės čia ateiti — mes visi tavęs lauksime.

— Pasakyk man, tėti... Nejaugi tokių žmonių, kaip Karafa, taip pat laukia toks nuostabus gyvenimas?.. Bet gi, tai vėl būtų baisi neteisybė!.. Nejaugi ten vėl bus taip pat, kaip Žemėje?!.. Nejaugi jis niekada nesulauks atpildo?!!

— O ne, mano gimtoji, Karafai čia nėra vietos. Aš girdėjau, kad tokie, kaip jis, keliauja į baisių pasaulių, tik aš ten kol kas nebuvau. Kalba — kad tai toks pasaulis, kurio jie užsitarnavo!.. Aš norėjau pasižiūrėti, bet kol kas dar nespėjau. Nesijaudink, dukrele, pakliuvęs čia jis savo gaus.

— Ar gali man iš ten padėti, tėti?— viltingai paklausiau aš.

— Nežinau, gimtoji... Aš kol kas šio pasaulio neperprantu. Aš kaip vaikas, kuris žengia pirmuosius žingsnius... Tam, kad tau galėčiau atsakyti, man pirmiausia reikia „išmokti vaikščioti“... O dabar aš jau privalau eiti. Atleisk, mieloji. Pirmiausia aš privalau išmokti gyventi tarp dviejų mūsų pasaulių. O vėliau aš tave lankysiu tankiau. Laikykis, Izidora, ir nė už ką nepasiduok Karafai. Jis būtinai gaus, ko nusipelnė, tu jau manimi patikėk.

Tėčio balsas darėsi vis tylėnis ir tylėnis, kol visiškai išnyko... Mano siela nurimo. Tai iš tiesų buvo JIS!.. Ir jis vėl **gyveno**, tiktai kitame, jau savame, dar man nepažįstamame, „pomirtiniame“ pasaulyje... Bet jis mąstė ir jautė taip pat, kaip jis pats ką tik sakė — netgi daug ryškiau, negu tai buvo Žemėje. Aš galėjau daugiau nebebijoti, kad daugiau niekada nebesužinosiu apie jį... Kad jis amžiams paliko mane.

Bet nepaisant to, mano moteriška siela vis viena jo liūdėjo... Dėl to, kad aš negalėjau jo, paprasčiausiai, apkabinti, kai jaučiausi vieniša... Kad negalėjau paslėpti savo liūdesio ir ilgesio ant jo plačios krūtinės... Kad jo stipri, švelni ranka nebegalėjo daugiau paglostyti mano pavargusios galvos ir tuo pasakyti, kad viskas susitvarkys ir vėl viskas bus gerai... Man beprotiškai trūko tų mažų ir, atrodo, visai nereikšmingų, bet tokių brangių, grynai „žmogiškų“ džiaugsmų, todėl siela tiesiog badavo be jų ir niekaip nerado ramybės. Taip, aš buvau kovotoja... Bet dar buvau ir moteris. Jo vienintele dukterimi, kuri anksčiau visada žinojo, kad, jeigu atsitiktų ir pats baisiausias dalykas — tėtis visada bus šalia, visada bus su manimi... Ir aš liguistai viso to ilgėjausi...

Kažkaip nusipurčiusi nuo mane užplūdusio ilgesio, aš prisiverčiau vėl galvoti apie Karafą. Tos mintys tuoj pat mane išblaivė ir privertė susikaupti, nes aš puikiai supratau, kad ši „ramybė“, tai tik laikina ir trumpa poilsio valandėlė...

Bet mano didžiausiai nuostabai — Karafa vis dar nesirodė...

Ėjo dienos — pavojaus nuojauta augo. Aš bandžiau sugalvoti kokius tai jo nesi-lankymo paaiškinimus, bet nieko rimto, kaip bebūtų gaila, į galvą neatėjo... Aš jaučia-čiau, kad jis kažką ruošia, bet niekaip negalėjau atspėti — ką. Išvarginti nervai pave-dė. Ir tam, kad galutinai nuo laukimo neišeičiau iš proto, aš kiekvieną dieną pradėjau vaikščioti po rūmus.. Išeiti man nedraudė, bet ir neskatinu, todėl, nebenorėdama sė-dėti užrakinta, aš pati sau leidau, kad vaikščiosiu... nežiūrint to, kad, gal būt, tas kam nors ir nepatiks. Rūmai pasirodė didžiuliai ir labai prabangūs. Kambarių grožis ste-bino vaizduotę, bet asmeniškai aš, tokioje, akį režiančioje prabangoje niekada nenor-ėčiau ir negalėčiau gyventi... Sienų ir lubų papuošalai slėgė ir užgožė freskų meistrišką išpildymą, kurios tiesiog skendo auksinių tonų papuošimuose. Aš su pasitenkinimu įvertinau dailininkų talentą, kurie savo darbais išpuošė tas nuostabias erdves, valandomis gėrėjaisi jų kūrinių ir nuoširdžiai gėrėjaisi jų pasakišku meist-riškumu. Kol kas man niekas netrukdė, niekas nė karto nesustabdė. Nors pastoviai sutikdavau kažkokius tai žmones, kurie susitikus pagarbiai nusilenkdavo ir nueidavo toliau, kiekvienas skubėdamas savo reikalais. Nepaisant tokios „tariamų“ laisvės, visa tai kėlė pavojaus jausmą, kuris su kiekviena diena vis augo. Ta „ramybė“ nega-lėjo tęstis iki begalybės. Ir aš buvau beveik tikra, kad ji būtinai „virs“ kažkokia tai man baisia ir skausminga nelaime...

Kad nors kiek mažiau galvočiau apie nelaimę, aš save verčiau vis giliau ir ati-džiau studijuoti sukrečiančio grožio Popiežiaus rūmus. Mane domino mano galimy-bių ribos... Turėjo pagaliau būti „draudžiama“ vieta, kur „svetimiems“ buvo užd-rausta eiti?.. Bet, kaip bebūtų keista, kol kas jokios „reakcijos“ iš apsaugos pusės nesulaukiau... Man be jokių apribojimų buvo leidžiama vaikščioti visur, kur tik pano-rėjau, žinoma, tik neišeinant už pačių rūmų ribų.

Taip, visiškai laisvai vaikščiodama šventojo Tėvo rezidencijoje, aš laužiau galvą ir niekaip negalėjau net įsivaizduoti, ką reiškia tas nepaaiškinamas, ilgalaikis „poil-sis“. Aš tikslai žinojau, kad Karafa labai tankiai yra savo apartamentuose. Kas reiškė tik viena — į ilgas keliones jis kol kas nebuvo išvykęs. Bet manęs jis kažkodėl kol kas netrukdė, lyg tai visiškai buvo užmiršęs, kad aš esu jo nelaisvėje ir kad aš vis dar buvau gyva...

Mano „pasivaikščiojimų“ metu susitikdavau pačių įvairių-įvairiausių svečių, kurie atvykdavo į susitikimus su švenčiausiuoju Tėvu. Tai buvo ir kardinolai, ir kažkokie tai man nežinomi, labai aukšto rango žmonės (apie ką spręsdavau pagal jų rūbus ir pagal tai, kaip išdidžiai ir nepriklausomai jie elgdavosi su likusiaisiais). Bet po to, kaip jie išeidavo iš Popiežiaus priimamojo, visi šie žmonės jau nebeatrodė tokie savimi pasitikintys ir nepriklausomi, kokie jie buvo prieš įeidami pas švenčiausiąjį Tėvą... Nes Karafai, kaip aš jau buvau sakiusi, neturėjo jokios reikšmės, kas buvo prieš jį stovintis žmogus, vienintele Popiežiaus vertybė buvo JO VALIA. O visa kita, jam neturėjo jokios reikšmės. Todėl man labai tankiai pasisėkdavo pamatyti gerokai „aplamdytus“ vizitatorius, kurie skubiai stengdavosi pasišalinti iš „besikandžiojančių“ Popiežiaus apartamentų...

Vieną iš tokių visiškai vienodų „miglotų“ dienų aš staiga nutariau padaryti tai, kas man jau labai seniai nedavė ramybės — pagaliau aplankyti piktą lemiančius Popiežiaus rūmų rūsius... Aš žinojau, kad tai galėjo man „blogai baigtis“, bet laukti pavojaus buvo šimtą kartų sunkiau, negu pats pavojus.

Ir aš pasiryžau...

Nusileidusi žemyn siaurais akmeniniais laipteliais ir atidariusi sunkias, skausmingai pažįstamas duris, aš atsidūriau ilgame, drėgname koridoriuje, kuris dvokė pelėsiais ir mirtimi... Apšvietimo nebuvo, bet judėti toliau didelio vargo nebuvo, nes aš visada neblogai orientuodavausi tamsoje. Daugybė mažų, labai sunkių durų niūriai rikiavosi viena už kitos, visiškai pranykdamos ilgo koridoriaus prietemoje... Aš prisiminiau tas pilkas sienas, prisiminiau siaubą ir skausmą, kuris mane lydėdavo kiekvieną kartą, kai tik tekdavo iš ten sugrįžti... Bet aš įsakiau sau būti stipri ir negalvoti apie praeitį. Įsakiau, paprasčiausiai, eiti.

*Pagaliau kraupus koridorius baigėsi... Gerai įsižiūrėjusi į tamsą, pačiame koridoriaus gale aš iš karto pažinau siauras metalines duris, už kurių kažkada taip žvėriškai žuvo mano niekuo nekaltas vyras... vargšas mano Džirolamo. Ir už kurios paprastai girdėdavosi kraupios žmonių aimanos ir klyksmai... Bet tą dieną įprastų garsų kažkodėl nesigirdėjo. Dar daugiau — už **visų** durų buvo mirtina tyla... Aš jau beveik patikėjau — pagaliau Karafa atsipeikėjo! Bet tuoj pat save sustabdžiau — Švenčiausiasis Tėvas buvo ne iš tų, kuris nusiramintų, arba staiga pasidarytų gailėstingėsnis. Paprasčiausiai, pirma žvėriškai nukankinęs, kad išgautų norimų žinių, vėliau, matyt, apie aukas jis pamiršdavo, palikdamas juos (kaip atidirbusias atliekas!) juos kankinusių budelių „malonei“...*

Atsargiai prisiartinusi prie vienu iš durų, aš tylutėliai nuspaudžiau rankeną — durys nepasidavė. Tada aš pradėjau akiai jas apčiupinėti, tikėdamasi surasti įprastą skląstį. Ranka užčiuopė didžiulį raktą. Jį pasukus, sunkios durys girgždėdamos atsivėrė į vidaus pusę... Atsargiai įėjusi į kankinimų kambarį aš užčiuopiau užgesintą fakelą. Dagčio, mano didžiam apgailėstavimui, nebuvo.

— Pažiūrėkite šiek tiek kairiau... — staiga pasigirdo silpnas, iškankintas balsas.

Aš net sudrebėjau iš netikėtumo — kambaryje kažkas buvo!.. Ranka paieškojusi ant kairės sienos, pagaliau radau tai, ko ieškojau... Uždegto fakelo šviesoje tiesiai prieš mane sublizgo didelės, plačiai išplėstos rugiagėlių spalvos akys... Prisiglaudęs prie šaltos akmeninės sienos sėdėjo iškankintas, plačiomis geležinėmis grandinėmis

prirakintas žmogus... Negalėdama gerai įžiūrėti jo veido, aš pakėliau fakelą arčiau jo ir nustebusi atšlijau — ant purvinių šiaudų, visas išteptas nuosavu krauju, sėdėjo... kardinolas! Ir pagal jo rangą aš tuoj pat supratau — jis buvo pačio aukščiausio rango, vienu iš pačių artimiausių švenčiausiojo Tėvo žmonių. Kas gi paskatino „šventąjį tėvą“ taip žiauriai pasielgti su galimu savo įpėdiniu?!.. Nejaugi net ir „saviems“ Karafa taikė tas pačias žiaurias priemones?..

— *Jums labai bloga, Jūsų šventenybe? Kuo aš galiu Jums padėti?— pasimetusi besidairydama aplink, paklausiau aš.*

Aš ieškojau bent gurkšnio vandens, kad galėčiau pagirdyti tą nelaimingąjį, bet vandens niekur nebuvo.

— *Pažiūrėkite sienoje... Ten durlės... Jie ten laiko vyną dėl savęs... — lyg tai atspėjęs mano mintis, tyliai sušnibždėjo žmogus.*

Aš suradau nurodytą spintelę — ten iš tikrųjų buvo vyno butelis, nuo kurio dvelkė pelėsiais ir rūgštoku, pigiu vynu. Žmogus nejudėjo. Bandydama pagirdyti, aš atsargiai pakėliau jo smakrą. Nepažįstamasis buvo dar gana jaunas, keturiasdešimties — keturiasdešimt penkerių metų. Ir labai neįprastas. Jis priminė žvėrių, kurie save vadino „žmonėmis“, nukamuotą liūdną angelą... Veidas buvo labai liesas ir išblyškęs, bet labai taisyklingas ir malonus. O tame keistame veide, kaip dvi žvaigždės vidine liepsna degė ryškios, rugiagėlių spalvos akys... Kažkodėl tai jis man pasirodė pažįstamas, tiktai aš niekaip negalėjau prisiminti, kur ir kada aš jį buvau sutikusi.

Nepažįstamasis tyliai sudejavo.

— *Kas Jūs, Monsinjore? Kuo aš galiu Jums padėti? — dar kartą paklausiau aš.*

— *Mane vadina Džovanni... daugiau žinoti Jums nėra jokio reikalo, madona... — kimiai ištarė žmogus. — O kas gi Jūs? Kaip Jūs čia papuolėte?*

— *O, tai labai ilga ir liūdna istorija... — nusišypsojau aš. — Mane vadina Izidora, ir daugiau žinoti Jums taip pat nebūtina, Monsenjor...*

— *Ar Jūs žinote, kaip galima iš čia išeiti, Izidora? — išgirdęs atsakymą, šyptelėjo kardinolas. — Koki gi būdu Jūs čia atsiradote?*

— *Gaila, bet iš čia taip paprastai neišeinama — liūdnai atsakiau aš — Kaip ten bebūtų, bet mano vyras nesugebėjo, ... O tėvas nuėjo tik iki laužo.*

Džovanni labai liūdnai pasižiūrėjo į mane ir linktelėjo, parodydamas, kad viską suprato. Aš pabandžiau jį pagirdyti surastu vynu, bet nieko nesigavo — jis nesugebėjo nuryti net mažo gurkšnelio. Savaip į jį „pasižiūrėjusi“ aš pamačiau, kad jam stipriai pažeista krūtinė.

— *Jums sulaužyta krūtinės ląsta, Monsenjor, aš Jums padėsiu... jeigu, žinoma, Jūs nepabijosit priimti mano, kaip „raganos“ pagalbą... — kaip galėdama švelniau šypsodamasi, pasakiau aš.*

Blausioje dūmijančio fakelo šviesoje jis atidžiai žiūrėjo į mano veidą, kol jo veidas pagaliau nenušvito supratimu.

— *Aš žinau, kas Jūs... Aš Jus prisimenu — garsioji Venecijos Ragana, su kuria jo šventenybė niekaip nenori išsiskirti — tyliai ištarė Džovanni — Apie Jus pasakoja legendas, madona! Daugelis iš šventojo Tėvo aplinkos nori, kad Jūs būtumėte mirusi, bet jis nieko neklauso. Kam Jūs jam taip reikalinga, Izidora?*

Aš mačiau, kad kalbėti jam buvo labai sunku. Negalėdamas normaliai kvėpuoti,

su kiekvienu įkvėpimu kardinolas karkė ir kosėjo.

— Jums labai sunku. Prašau, leiskite Jums padėti! — vėl pasiūliau aš, nes žinojau, kad vėliau jam jau niekas nebepadės.

— Tai nesvarbu... Manau, kad Jums geriau kuo greičiau iš čia išeiti, Madona, kol neatėjo mano naujieji kankintojai, o dar geriau — pats šventasis Tėvas. Nemanau, kad jam labai patiks Jus čia užklupti... — tyliai sušnibždėjo kardinolas ir pridūrė — O Jūs iš tiesų nepaprastai graži, madona... Per daug... net ir dėl šventojo Tėvo.

Daugiau jo nesiklausydama, aš padėjau ranką jam ant krūtinės ir, jausdama, kaip į sulaužytus kaulus liejasi gyvybinga šiluma, „atsijungiau“ nuo viso pasaulio ir susikaupiau ties prieš mane sėdėjusiu žmogumi. Po keleto minučių jis atsargiai, bet giliai įkvėpė, ir nepajutęs skausmo, nustebęs nusišypsojo.

— Jeigu Jus nevadintų Ragana — Jus tuoj pat paskelbtų šventąja, Izidora! Tai stebuklas! Tiesa, gaila, kad Jūsų darbas veltui... Manęs greitai ateis ir manau, kad **po to** man prireiks rimtesnio gydymo... Jūs gi žinote jų metodus, ar ne taip?

— Nejaugi jus kankins taip pat, kaip ir visus kitus, Monsinjore?.. Jūs gi tarnaujate jo mylimai bažnyčiai!.. Ir Jūsų šeima — aš tikra, labai įtakinga! Ar ji gali Jums padėti?

— O, manau kad taip paprastai jie manęs nenužudys... — karčiai šyptelėjo kardinolas. — Bet dar net prieš mirtį Karafos rūsiuose priverčia jai melstis... Ar ne taip? Išėikite, madona! Aš pasistengsiu išgyventi. Ir su didžiausiu dėkingumu Jus prisiminsiu...

Aš liūdnai apžvelgiau akmeninę „celę“ ir staiga prisiminiau ant sienos kabėjusį, mirusį Džirolamo... Kiek gi ilgai visas tas siaubas gali tęstis?!.. Nejaugi aš nerasiu būdo, kaip sunaikinti Karafą, o nekalti žmonės ir toliau vienas po kito bus jo įsakymu nukankinami?..

Koridoriuje pasigirdo kažkieno žingsniai. Po akimirkos girgždėdamos atsidarė durys — ant slenksčio stovėjo Karafa....

Jo akys svaidė žaibus. Matyt, kas nors iš paslaugų tarnų jam pranešė, kad aš nuėjau į rūsius ir dabar „švenčiausias“ aiškiai ruošėsi vietoj manęs visą savo pyktį išlieti ant nelaimingojo kardinolo, kuris bejėgis sėdėjo šalia manęs...

— Sveikinu, madona! Ši vieta, matyt, Jums labai patiko, jeigu net viena čia sugrįžtate! — Ką gi, leiskite suteikti Jums malonumą — mes dabar parodysime jums spektaklį! — patenkintai šypsodamasis, ir pasiruošęs mėgautis būsimu „reginiu“, atsisėdo į savo pamėgtą didelį krėslą...

Iš neapykantos man net galva apsvaigo... Kodėl?!.. Na, kodėl gi tas niekšas manė, kad jam priklauso bet kurio žmogaus gyvybė ir kad jis gali ją atimti kada tik panorėjęs?..

— Jūsų šventenybe, nejaugi ir tarp ištikimų Jūsų mylimos bažnyčios tarnų pasitaiko eretikų?.. — vos sulaukydama apmaudą, pašiepdama paklausiau aš.

— O, šiuo atveju tik rimtas nepaklusnumas, Izidora. Erezija čia ir nekvepia. Aš, paprasčiausiai, nemėgstu, kai mano įsakymai nevykdomi. Ir kiekvienas nepaklusnumas reikalauja mažos pamokos ateičiai, ar ne taip, mano brangusis Morone?.. Manau, kad jūs su manimi sutinkate?

Morone!!! Na, žinoma! Štai kodėl šis žmogus man buvo matytas! Aš jį mačiau

tik vieną kartą per asmeninį šventojo Tėvo priėmimą. Bet kardinolas mane jau tada sužavėjo įgimta oria laikysena ir laisvai demonstruojamu aštriu protu. Ir prisimenu, kad Karafa tada buvo maloniai nusiteikęs jo atžvilgiu ir juo labai patenkintas. Kuo gi dabar kardinolas išdrįso taip stipriai nusikalsti, kad piktavališkas šventasis Tėvas išdrįso jį pasodinti į tą kraupų, akmeninį maišą?..

— Na ką, mielasis drauge, gal norite pripažinti savo kaltę ir grįžti atgal pas Imperatorių, kad jį ištaisytumėte, arba pūsitate čia tol, kol sulauksite mano mirties... kuri, mano paskutinėmis žiniomis, bus dar labai ir labai negreitai...

Aš sustingau... Ką tai reiškė?! Kas pasikeitė?! Karafa ruošėsi gyventi **ilgai**???

Ir apie tai pranešė labai užtikrintai! Kas gi su juo galėjo atsitikti, kol jo nemačiau?..

— Nesistenkite Karafa... Tai jau nebeįdomu. Jūs neturite teisės manęs kankinti ir laikyti rūsyje. Ir jums apie tai puikiai žinoma, — labai ramiai atsakė Morone.

Jame vis dar tebebuvo tas orumas, kuris kažkada mane taip sužavėjo. Ir čia pat mano atmintyje atsigamino mūsų pirmas ir paskutinis susitikimas...

Tai buvo vėlai vakare, per vieną iš keistų „naktinių“ Karafos priėmimų. Laukiančiųjų beveik jau nebebuvo, kaip staiga kaip kartis liesas tarnas pranešė, kad į priėmimą atėjo jo šventenybė kardinolas Morone ir be to, jis „labai skuba“. Karafa aiškiai apsidžiaugė. O tuo tarpu į salę išdidžia Eisena įėjo žmogus... Ir jeigu kas nors ir užsitarnavo teisę vadintis aukščiausiuoju bažnyčios hierarchu, tai buvo būtent jis! Aukštas, lieknas ir pasitempęs, apsirengęs ryškiais puikaus audimo rūbais, jis ėjo išdidžiai iškėlęs galvą brangiausiai švenčiausiojo Tėvo priimamojo kilimais kaip per rudeninius lapus ir atrodė, kad visas pasaulis priklausė tik jam. Kilmingas nuo pat plaukų šaknų iki savo aristokratiškų pirštų galiukų, jis kėlė nevalingą pagarbą net tiems, kurie jo nepažinojo.

— Ar jūs pasiruošęs, Morone? — linksmai sušuko Karafa. — Aš tikiuosi, kad jūs mus nudžiuginsite savo darbais! Ką gi, laimingo kelio jums, kardinole, nuo Mūsų pasveikinkite Imperatorių! — ir aiškiai nutaręs išeiti, atsistojo.

Man nepatiko Karafos maniera apie save sakyti „mes“, bet tai buvo šventojo Tėvo ir karalių privilegija ir dėl to ginčytis, žinoma, niekas ir niekada nemėgino. Man visada buvo svetimas toks padidintas savo svarbumo ir išskirtinumo pabrėžtinumas. Bet tuos, kas tokią privilegiją turėjo, žinoma, kad tai visiškai tenkino ir jiems neiššaukdavo jokių neigiamų emocijų. Nekreipdamas jokio dėmesio į Karafos žodžius, kardinolas, bučiuodamas „nuodėmingųjų žiedą“, lengvai priklausė ir jau stodamasis labai įdėmiai nužvelgė mane savo ryškiomis rugiagėlių spalvos akimis. Juose atsispindėjo netikėtas klausimas ir aiškus dėmesys... kas Karafai, žinoma, visiškai nepatiko.

— Jūs čia atėjote mane pamatyti, o ne daužyti puikių damų širdis! — nepatenkintas sukarksėjo šventasis Tėvas. — Laimingo kelio, Morone!

— Aš privalau su Jumis pasitarti prieš pradėdamas veikti, Jūsų šventenybe — kiek galėdamas dėmesingiau ir nė kiek nesutrikęs, ištarė Morone. — Bet kokia klaida gali mums labai brangiai kainuoti. Todėl prieš jus paliekant, prašau man skirti šiek tiek jūsų brangaus laiko.

Mane nustebino geliančios ironijos šešėlis, kai nuskambėjo jo ištarti žodžiai „jūsų brangaus laiko“... Ironija buvo neįjuntama, bet vis dėl to — ji aiškiai buvo!

*Nustebinta jo drąsos, aš tuoj pat nusprendžiau geriau įsižiūrėti į tą nepaprastą kardinolą. Nes, paprastai, nė vienas žmogus nesiryždavo juokauti ir tuo labiau — ironizuoti su Karafa. Kas šiuo atveju rodė, kad Morone jo visiškai nebijojo... O štai, **kokia** buvo tokio drąsaus elgesio priežastis — aš iš karto nutariau išsiaiškinti, nes nepraleisdavau nė mažiausios progos susipažinti su bet kuo, kas kada nors būtų galėjęs man padėti sunaikinti „švenčiausiąjį“... Bet šiuo atveju, kaip bebūtų gaila, man nepasisekė... Paėmęs kardinolą už parankės ir man įsakęs jo laukti salėje ir neleidęs net su juo atsisveikinti, Karafa nusivedė Moronę į savo apartamentus. O man liko kažkoks apgailėstavimo jausmas, lyg tai aš būčiau praradusi svarbią, nors net ir pačią mažiausią progą gauti svetimą palaikymą...*

Paprastai šventasis Tėvas man neleisdavo būti priimamajame, kai ten būdavo žmonės. Bet kartais, dėl vienu ar kitu man nežinomų priežasčių, jis staiga „liepdavo“ sekti paskui jį, o atsisakydama aš būčiau sulaukusi labai daug nemalonumų, be to tai būtų buvę labai neprotinga iš mano pusės ir aš tam neturėjau jokių rimtų priežasčių. Todėl aš visada ėjau ir žinojau, kad, kaip paprastai, šventasis Tėvas dėl man visiškai nesuprantamų priežasčių labai įdėmiai stebės mano reakciją į vieną ar kitą pakviestą lankytoją. Man buvo visiškai neįdomu, kam jam buvo reikalingos tos nesuprantamos „pramogos“. Bet tokie „susitikimai“ padėjo man nors šiek tiek prasiblaškyti ir jau vien dėl to vertėjo nesipriešinti tiems jo keistokiems kvietimams.

Taip daugiau niekada nebesusitikusi su mane sudominusiu kardinolo Morone, aš greitai apie jį visiškai užmiršau. Ir štai dabar jis, visas kruvinas, bet vis dar toks pat išdidus, sėdėjo prieš mane ant grindų ir vėl vertė žavėtis jo sugebėjimu išsaugoti savo orumą, likti pačiu savimi netgi pačiomis baisiausiomis gyvenimo akimirkomis.

— Jūs teisus, Morone, mes neturime ypatingos priežasties jus kankinti... — ir tuojau pat nusišypsojo. — Bet argi priežastis Mums reikalinga?.. Ir dar, ne visi kankinimai palieka žymes, ar ne taip?

Aš nebenorėjau pasilikti!.. Nenorėjau žiūrėti, kaip tas baisusis „švenčiausiasis“ lavins savo „talentus“ ant visiškai nekalto žmogaus. Bet aš taip pat puikiai žinojau, kad Karafa manęs nepaleis, kol kartu nepasimėgaus ir mano kankinimo. Todėl, sukaupti savo paskutines jėgas kiek tik leido mano išsekę nervai, pasiruošiau žiūrėti...

Galingas budelis lengvai pakėlė kardinolą ir prie jo pėdų pririšo didžiulį akmenį. Iš pradžių aš negalėjau suprasti, ką reiškė toks kankinimo būdas, bet tęsinio, kaip bebūtų gaila, nereikėjo ilgiau laukti... Budelis patraukė svertą ir kardinolo kūnas pradėjo kilti... Pasigirdo traškesys — tai iš vietų niro jo sąnariai ir nugarkaulio slanksteliai. Mano plaukai atsistojo piestu! Bet kardinolas tylėjo.

— Šaukite, Morone! Suteikite man malonumo! Gal būt tada aš jus paleisiu anksčiau. Na, ko gi jūs?.. Aš jums įsakau. Šaukite!!!

Šventasis Tėvas siuto... Jis nekentė, kada žmonės nepalūždavo. Nekentė, jeigu jo nebijojo... Ir todėl „užsispyrusius“ kankino daug ilgiau ir pikčiau.

Morone išblyško kaip pati mirtis. Jo veidu riedėjo stambūs prakaito lašai ir atitrukę kapsėjo ant žemės. Jo ištvermė stebino, bet aš supratau, kad ilgai taip tęstis negali — kiekvienas gyvas kūnas turėjo ribas... Norėjosi jam padėti, pabandyti kažkaip nuskausminti. Ir čia man į galvą atėjo išganinga mintis, kurią aš tuoj pat pabandžiau įgyvendinti — prie kardinolo kojų kabėjęs akmuo pasidarė besvoris!.. Laimei, Karafa

to nepastebėjo. O nustebeš Morone pakėlė akis ir, kad neišsiduotų, tuoj pat jas nuleido. Bet aš spėjau pastebėti — jis suprato. O aš „raganavau“ toliau kad tik kiek galima labiau sumažinčiau jo skausmą.

— Išeikite, madona! — nepatenkintas sušuko šventasis Tėvas. — Jūs trukdote man mėgautis reginiu. Aš seniai norėjau pamatyti, ar ilgai dar bus išdidus mūsų mie-las draugas, kai pradės „darbą“ mano budelis? Jūs man trukdote, Izidora!

Tai reiškė — jis vis dėl to suprato...

Karafa nebuvo „matantis“, bet daug ką jis suprasdavo savo neįtikėtinai aštrios nuojautos dėka. Taip ir dabar, pajutęs, kad kažkas vyksta ir nenorėdamas prarasti situacijos kontrolės, jis įsakė man pasitraukti.

Bet dabar aš pati nenorėjau išeiti. Nelaimingajam kardinolui reikėjo mano pagalbos, o aš nuoširdžiai norėjau jam padėti. Nes žinojau, kad, jeigu aš jį paliksiu vieną su Karafa — niekas nežino, ar bepamatys Morone rytojaus dieną. Bet Karafą mano norai aiškiai nedomino... Neleidęs net pasipiktinti, antrasis budelis tiesiog išnešė mane už durų ir pastūmęs link koridoriaus, sugrįžo į kankinimų kambarį, kur akistatoje su Karafa liko tegul ir labai drąsus, bet visiškai bejėgis, geras žmogus...

Karštingai galvodama, kaip jam galėčiau padėti, aš stovėjau koridoriuje. Bet išeities iš tos liūdnos padėties, kaip bebūtų gaila, nebuvo. Bet kuriuo atveju, sprendimo aš negalėjau taip greitai surasti... Nors, jeigu sąžiningai, pas mane pačią padėtis buvo ne ką geresnė, o gal net dar sudėtingesnė... Taip, Karafa manęs kol kas fiziškai nekankino. Be to, fizinis skausmas nėra toks baisus, kaip kraupūs sielos skausmai dėl nukankintų artimųjų žmonių... Aš nežinojau, kaip sekėsi Annai ir bijodama pakenkti, bejėgiškai laukiau... Iš savo liūdnos patirties aš per daug gerai supratau — supykin-siu kokiais nors savo neapgalvotais veiksmais šventąjį Tėvą ir rezultatas gali būti kuo blogiausiai — Annai tikriausiai reikėtų kentėti.

Ėjo dienos, o aš nežinojau, ar mano duktė vis dar Meteoroje? Ar jos nepareikavo Karafa?.. Ir ar viskas su ja buvo gerai.

Mano gyvenimas buvo tuščias ir keistas, jeigu nepavadinti — beviltišku. Aš negalėjau palikti Karafos, nes žinojau — reikia tik man dingti ir jis visą savo pyktį išlies ant vargšės Annos... Taip pat dar ne mano jėgoms buvo jį sunaikinti, nes neradau kelių išsiaiškinti su jo apsauga, kurią jam kažkada padovanojo „svetimas“ žmogus. Laikas negailėstinga tekėjo, o aš vis labiau jaučiau savo beviltiškumą, kuris poroje su bejėgiškumu vis labiau mane varė iš proto...

Praėjo jau beveik mėnuo nuo mano pirmojo vizito į rūsius. Šalia nebuvo nieko, su kuo galėjau bent žodeliu apsikeisti. Vienišumas slėgė vis labiau, o širdyje „apsigyveno“ tuštuma ir bukinanti neviltis...

Aš labai tikėjausi, kad Morone, nežiūrint į šventojo Tėvo „talentus“, vis dėl to išgyveno. Bet sugrįžti į rūsius prisibijojau, nes nebuvau tikra, ar dar ten tebėra nelaimingasis kardinolas. Mano pakartotinas vizitas galėjo iššaukti tikrą Karafos pyktį, už ką Morone būtų labai brangiai sumokėjęs.

Atskirta nuo bet kokio bendravimo, aš dienas leidau visiškoje „tylioje vienvėje“. Kol, pagaliau, daugiau nebeišlaikiusi, vėl nusileidau į rūsius...

Kambarys, kuriame aš prieš mėnesį radau Morone, šį kartą buvo tuščias. Liko tik tikėtis, kad drąsusis kardinolas dar gyvas. Ir aš jam nuoširdžiai linkėjau sėkmės,

kurios Karafos belaisviam aiškiai trūko.

Ir todėl, kad aš vis viena jau buvau rūsyje, tai, šiek tiek pagalvojusi, nutariau apžiūrinėti jį toliau ir atsargiai pradariau sekančias duris....

O ten, ant kažkokio tai kraupaus kankinimų „instrumento“ gulėjo visiškai nuoga, kruvina jauna mergina, kurios kūnas atrodė kaip ištisas degintos mėsos, gilių įpjovų ir kraujo mišinys, kuris dengė ją visą nuo galvos iki kojų... Nė budelio, nė, tuo labiau — Karafos, mano laimei, kambaryje nebuvo.

Aš tylutėliai priėjau prie nelaimingosios ir atsargiai paglosčiau jos ištinusį, švelnų skruostą. Mergaitė sudejavo. Tada, atsargiai paėmusi jos trapius pirštelius į savo delną, aš atsargiai pradėjau ją „gydyti“... Greitai į mane žiūrėjo nustebusios, tyros, pilkos akys...

— Tylėk, mieloji... Gulėk tyliai. Aš kiek sugebėdama pabandyčiau tau padėti. Bet aš nežinau, ar tam turėsiu pakankamai laiko... Tave labai stipriai kankino ir aš nesu tikra, kad sugebėsiu tave greitai „užlopyti“. Atsipalaiduok, mano gerute ir pasistenk atsiminti ką nors gero... jeigu galėsi.

Mergaitė (ji, pasirodo, buvo dar visai vaikas), bandydama kažką pasakyti, sudejavo, bet žodžių kažkodėl tai neištarė. Negalėdama ištarti nė pačio trumpiausio žodelio, ji tik mykė. Ir čia mane perliejo kraupi mintis — ta nelaimingoji nebeturėjo liežuvio!!! Jie ją išrovė... kad nekalbėtų, ko nereikia! Kad nesušuktų teisybės, kai degins ant laužo... Kad negalėtų pasakyti, ką jie su ja išdarinėjo...

O dieve!.. Nejaugi visa tai darė ŽMONĖS???

*Vos nuraminusi savo apmirusį kūną, aš pabandžiau su ja pabendrauti mintimis — mergaitė išgirdo. Tai reiškė — **ji turėjo aiškiaregystės dovaną!**.. Ji buvo viena iš tų, kurių šventasis Tėvas taip baisiai nekentė. Ir ką taip žvėriškai gyvus degindavo ant savo kraupių, žmonių kūnus deginančių laužų....*

— Ką gi jie su tavimi padarė, mieloji?!.. Už ką tau atėmė kalbos dovaną?!

Nepaklusniomis, drebančiomis rankomis stengdamasi aukščiau užtempti nuo jos kūno nuslinkusius grubaus audimo skarmalus, sukrėsta šnibždėjau aš.

— Nieko nebijok, mano geroji, paprasčiausiai, pagalvok, ką tu norėtum pasakyti ir aš pasistengsiu tave išgirsti. Kaip tave vadina, mergaite?

— Damiana... — tyliai nuvilnijo atsakymas.

— Laikykis, Damijana, — kaip galėdama švelniau nusišypsojau aš. — Laikykis, nepasiduok, aš pasistengsiu tau padėti!

Bet mergaitė tik lėtai linktelėjo galva, o jos skruostu nuriedėjo tyra, vieniša ašarėlė...

— Dėkoju jums... už gerumą. Bet aš jau ne gyventoja... — atsakydamas pradvelkė jos tylus, „mintimis pasakytas“ balsas. — Padėkite man... Padėkite man „išeiti“. Labai prašau... Aš nebegaliu daugiau kentėti... Jie greitai sugriš... Prašau Jūsų! Jie mane išniekino... Prašau, padėkite man „išeiti“... Jūs gi žinote — kaip. Padėkite... Aš ir „ten“ jus prisiminsiu ir jums dėkosiu...

Savo plonais, kankinimų metu sulaužytais piršteliais ji sugriebė man už riešo ir nepaleido, lyg tiksliai žinodama — aš iš tiesų galėjau jai padėti... galėjau padovanoti norimą poilsį...

Aštrus skausmas sugniaužė mano pavargusių širdį... Ši žvėriškai nukankinta

mergaitė, beveik dar vaikas, **kaip išmaldos manęs prašė mirties!!!** Budeliai ne tiktai išdankė jos trapų kūnelį — bet ją kartu dar ir išprievartaudami, išniekino jos tyrą sielą!.. Ir dabar Damiana buvo pasiruošusi „išeiti“. Ji prašė mirties nors akimirksniu, kaip išsigelbėjimo. Ji buvo nukankinta ir išprievartauta ir nebenorėjo gyventi... Man prieš akis iškilo Anna... Dieve, nejaugi ir jos laukė toks pat baisus galas?! Ar galėsiu aš ją išgelbėti nuo to košmaro?!

Damiana žiūrėjo į mane savo tyromis, pilkomis akimis, kuriose atsispindėjo nežmoniškai gilus, savo jėga laukinis skausmas... Ji nebegalėjo daugiau kovoti. Jai tam neužteko jėgų. Ir tam, kad **savęs neišduotų**, ji pasirinko išeiti...

Kas gi tai buvo per „žmonės“, kurie vykdė tokius žiaurumus?! Kas per išgamos trypė mūsų žemę, niekindami ją savo niekšybėmis ir „juodomis“ sielomis?.. Aš tyliai verkiau glostydama tos mielos, didvyriškos mergaitės veidą, kuri taip ir nespėjo nu gyventi didesnės dalies savo niūraus ir nepasisekusio gyvenimo... O mano sielą degino neapykanta! Neapykanta išgamai, kuris save vadino Popiežiumi... Dievo vietininku... ir švenčiausiuoju Tėvu... besimėgaujantį savo perpuvusia valdžia ir didžiuliais turtais tuo pačiu metu, kai jo kraupiame rūsyje iš gyvenimo traukėsi nuostabi, tyra siela. Traukėsi savo noru... Nes nebegalėjo iškęsti nepakeliamo skausmo, kurį jai suteikė budeliai to paties „šventojo“ Tėvo įsakymu...

O, kaip aš jo nekenčiau!!! Visu kūnu, visa siela nekenčiau! Ir žinojau, kad jam atkeršysiu, kad ir kiek man tai bekainuotų. Už visus, kas taip žvėriškai žuvo jo įsakymu... Už tėvą... už Džirolamo... už tą gerą, tyrą mergaitę... ir už visus likusius, iš kurių jis lyg žaisdamas atėmė galimybę pragyventi jų gerą ir vienintelį tame kūne žemišką gyvenimą.

— Aš padėsiu tau, mergyte... Padėsiu tau, mieloji... — švelniai ją sūpuodama, tyliai šnibždėjau aš. — Nusiramink saulyte, ten daugiau nebebus skausmo. Mano tėtis išėjo ten... Aš su juo kalbėjau. Ten tik šviesa ir ramybė... Atsipalaiduok, mano geroji... Aš įvykdysiu tavo norą. Dabar tu pradėsi „išeidinėti“ — nebijok. Tu nieko nepajusi... Aš tau padėsiu, Damiana. Aš būsiu su tavimi...

Iš jos sudarkyto kūno išėjo nuostabiai graži siela... Ji atrodė taip, kokia buvo Damiana iki tol, kol pakliuvo į tą prakeiktą vietą.

— Dėkoju jums... — sušnarejo jos tylus balsas. — Dėkoju už gerumą... ir už laisvę. Aš jus prisiminsiu.

Ji pradėjo kilti šviečiančiu kanalu.

— Lik sveika Damiana... Tegul tavo naujasis gyvenimas būna laimingas ir šviesus! Tu dar rasi savo laimę, mergyte... Ir rasi gerų žmonių. Lik sveika...

Jos širdis nurimo ir sustojo... O išlaisvinta iškankinta siela sklendė ten, kur jau niekas negalėjo jai suteikti jokio skausmo. Miela, gera mergaitė išėjo taip ir nesužinojusi, koks nuostabus ir džiaugsmingas galėjo būti jos nutrūkęs, dar nenugyventas gyvenimas... kiek gerų žmonių galėjo padaryti laimingais jos Sugebėjimai... kokia didžiulė ir šviesi galėjo būti jos dar nepažinta meilė... ir kaip skardžiai ir džiaugsmingai galėjo skambėti jos dar šiame pasaulyje negimusių vaikų balsai...

Nurimęs po mirties Damianos veidas išsilygino ir ji atrodė, paprasčiausiai, mieganti, tokia tyra ir graži ji dabar atrodė... Raudodama aš susmukau ant grubaus suolo šalia jos negyvo kūno... Širdis stingo nuo skausmo ir apmaudo dėl jos nekalto,

taip ne laiku nutrūkusio gyvenimo... O kažkur giliai sieloje vis augo nuožmi neapykanta, grasinanti išsiveržti ir nušluoti nuo Žemės paviršiaus tą nusikaltėlišką, baisų pasaulį...

Pagaliau kažkaip tai susikaupusi aš dar kartą pasižiūrėjau į drąsią mergaitę-vaiką ir mintimis palinkėjusi jai ramybės ir laimės jos naujajame pasaulyje, tyliai išėjau pro duris...

Pamatytas siaubas suparalyžavo sąmonę ir atėmė bet kokį norą toliau tyrinėti šventojo Tėvo rūsius... grasinantis užversti ant manęs dar kieno nors pergyvenimus ir kančias, kurie galėjo pasirodyti dar baisesni. Jau pasirengusi eiti į viršų, aš staiga netikėtai pajutau silpną, bet labai atkaklų kvietimą. Nustebusi įsiklausiau ir pagaliau supratau, kad mane kviečia iš čia, iš to paties rūsio. Ir tuo pat pamiršusi visas ankstesnes baimes, aš nutariau patikrinti.

Kvietimas kartojosi, kol aš nepriėjau prie durų, iš už kurių tas balsas sklido...

Celė buvo tuščia ir drėgna, be jokio apšvietimo. O pačiame jos kampe ant šiaudų sėdėjo žmogus. Priėjusi prie jo arčiau aš nejučiomis sušukau — tai buvo mano senas pažįstamas, kardinolas Morone... Jo išdidus veidas šį kartą raudonavo sumušimais ir matėsi, kad kardinolas kentėjo.

— O, aš labai patenkinta, kad jūs gyvas!.. Būkite sveikas Monsinjore! Ar jūs bandėte mane kviešti?

Susiraukęs nuo skausmo jis šiek tiek pasikėlė ir labai rimtai ištarė:

— Taip madona. Aš seniai jus kviečiau, bet jūs kažkodėl manęs negirdėjote. Nors buvote visai arti.

— Aš padėjau nuostabiai mergytei atsisveikinti su mūsų žiauriu pasauliu... — liūdnei atsakiau aš. — Kam aš jums reikalinga, jūsų šventybe? Ar galiu kaip nors jums padėti?..

— Kalba ne apie mane, madona. Sakykite, jūsų dukterį vadina Anna, ar ne?

Kambario sienos susvyravo... Anna!!! Dieve, tikrai ne Anna!.. Kad nenuvirsčiau, aš sugriebiau už kažkokio tai atsikišusio kampo.

— Kalbėkite, Monsinjore... Jūs teisus, mano dukterį vadina Anna.

Mano pasaulis griuvo net nesužinojęs įvykių priežasties... Pakako jau to, kad Karafa prasitarė apie mano vargšę mergaitę. Iš jo laukti ko nors gero nebuvo jokios vilties.

— Kai praeitą naktį šventasis Tėvas „užsiiminėjo“ manimi šiame rūsyje, kažkoks žmogus jam pranešė, kad jūsų duktė Anna paliko vienuolyną... Ir Karafa kažkodėl dėl to labai apsidžiaugė. Štai todėl aš ir nusprendžiau kaip nors pranešti jums šią naujieną. Nes jo džiaugsmas, kaip aš jau seniai supratau, visiems atneša tik nelaimės? Ar aš neklystu, madona?..

— Ne... Jūs teisus, jūsų šventybe. Gal jis dar ką nors pasakė? Net gal kokią nors smulkmeną, kuri galėtų man padėti?

Tikėdamasi gauti nors kokį „papildymą“. viltिंगai paklausiau aš. Bet Morone tik neigiamai papurtė galvą...

— Apgailestauju, madona. Jis tik pasakė, kad jūs labai suklydote ir kad meilė niekam neatneša jokio gėrio. Jeigu tik tai ką nors jums sako, Izidora.

Aš tik linktelėjau, stengdamasi „surinkti“ panikoje išsilakstančias mintis. Ir

stengiausi Morone neparodyti, kaip mane pritrenkė jo pasakyta naujiena ir kiek galėdama ramiau išstariau:

— Ar leisite jus kažkiek pagydyti, Monsinjore? Man atrodo, kad jums vėl pravers mano „raganiška“ pagalba. Ir ačiū jums už žinią... Net už blogą. Juk visada geriau iš anksto žinoti prieš planus, net pačius baisiausius, ar ne taip?..

Morone atidžiai žiūrėjo man į akis, lyg norėdamas rasti atsakymą į kažkokį jam labai svarbų klausimą. Bet, kad nesusirgtų, mano siela buvo uždara pasauliui... kad išlaikytų būsimus išbandymus... O kardinolas dabar matė tik ištreniruotą „pasaulietišką“ žvilgsnį ir negalėjo įsiskverbti į mano nuo siaubo sustingusią sielą...

— Nejaugi jūs bijote, madona? — tyliai paklausė Morone. — Jūs gi tūkstančius kartų už jį stipresnė! Kodėl jūs jo bijote?!..

— Jis turi kažką, su kuo aš dar nepajėgi kovoti... Ir kol kas nepajėgiu jo sunaikinti. O, patikėkite manimi, jeigu tik aš rasčiau raktą tam nuodingam šliužiui!.. — ir atsipeikėjusi, tuoj pat tęsiau: — Leiskite vis dėl to jums padėti? Aš palengvinsiu jus skausmą.

Bet kardinolas su šypsena atsisakė.

— Rytoj aš būsiu jau kitoje, daug malonesnėje vietoje. Ir tikiuosi, kad Karafa apie mane bent laikinai pamirš. Na, o kaip gi jūs, madona? Kas bus su jumis? Aš jums negaliu padėti iš kalėjimo, bet mano draugai gana įtakingi. Ar galiu būti jums kuo nors naudingas?

— Dėkoju jums, monsinjore, už jūsų rūpestį. Bet aš neturiu jokių vilčių iš čia išeiti... Jis niekada manęs nepaleis... Nei mano vargšės dukters. Aš gyvenu, kad jį sunaikinčiau. Jam neturi būti vietos tarp žmonių.

— Gaila, kad aš nepažinojau jūsų anksčiau, Izidora. Gal būt mes būtume buvę gerais draugais. O dabar, likite sveika. Jums negalima čia būti. Popiežius būtinai pasirodys palinkėti man „sėkmės“. Jums nėra jokio reikalo čia su juo susitikti. Išsaugokite savo dukterį, madona... Ir nepasiduokite Karafai. Tegul Dievas jums padeda!

— Apie kokį Dievą jūs kalbate, monsinjore? — liūdnai paklausiau aš.

— Tikriausiai kad jau ne apie tą, kuriam meldžiasi Karafa!.. — atsisveikindamas nusišypsojo Morone.

Stengdamasi įsiminti tą nuostabų žmogų, aš dar akimirką pastovėjau ir atsisveikindama mostelėjusi ranka, išėjau į koridorių.

Dangus praplyšo pavojaus, panikos ir baimės škvalais!.. Kur buvo mano drąsioji, vieniša dukrelė?! Kas ją paskatino palikti Meteorą?... Į mano atkaklius kvietimus Anna kažkodėl neatsakinėjo, nors aš žinojau, kad ji mane girdi. Tai kėlė dar didesnę baimę ir aš tik iš paskutiniųjų jėgų laikiausi, kad nepasiduočiau sielą deginančiai panikai, nes žinojau — Karafa būtinai pasinaudos bet kokia mano silpnybe. Ir tada aš pralaimėsiu net nepradėjusi priešintis...

Užsidariusi „savo“ apartamentuose aš „laižiausi“ žaizdas net nesitikėdama, kad kada nors jos sugis ir tikrai stengiausi kiek galėdama sustiprėti ir nusiraminti, kad bent kiek pasirodysiu galimai kovai su Karafa... Bet tikėtis stebuklo nebuvo jokios prasmės, nes aš puikiai žinojau — mūsų atveju stebuklų nenusimato... Viskas, kas atsitiks, aš turėsiu padaryti tikrai pati.

Neveiklumas sekino jėgas ir vertė jaustis visų užmiršta, bejėge ir niekam nereiki-

kalinga... Ir nors aš puikiai žinojau, kad aš neteisi, „juodos abejonės“ kirminas sėkmingai graužė mano įsiaudrinusias smegenis, palikdamas ten gilius neužtikrintumo ir apgailestavimo pėdsakus...

Aš nesigailėjau, kad pas Karafą esu aš pati... Bet paniškai bijojau dėl Annos. O taip pat niekaip negalėjau sau atleisti už tėvo ir Džirolamo žūtį, kurie man buvo patys geriausieji ir mieliausieji žmonės šiame pasaulyje... Ar galėsiu kada nors už juos atkeršyti?.. Gal teisūs visi tie, kurie sako, kad Karafos neįmanoma nugalėti? Kad aš jo nesunaikinsiu, o tik pati žūsiu?.. Nejaugi teismus buvo Sever, kviesdamas išeiti į Meteorą? Ir nejaugi viltis sunaikinti šventąjį Tėvą gyveno **tik mano vienos galvoje?!.**

Ir dar... Aš jutau, kad esu labai pavargusi... Nežmoniškai baisiai pavargau... Kartais net atrodydavo — ar ne geriau iš tiesų buvo išeiti į Meteorą?.. Nes kažkas ten išeidavo?.. Ir kažkodėl tai jų nejaudino, kad aplink žuvo žmonės. Jiems buvo svarbiau SUŽINOTI, gauti ŽINIŲ lobius, nes jie manė esą **ypatingai** Apdovanoti... Bet, kita vertus, jeigu jie iš tikrųjų **buvo** tokie „išskirtiniai“, tai kaip gi tuo atveju jie užmiršo pačią paprasčiausią, bet labai svarbią pareigą — **neišaik ilsėtis tol, kol tavo pagalbos reikia likusiesiems...** kaip gi jie galėjo taip paprastai atsiriboti net neapsidairę aplink, nepabandę padėti kitiems?.. Kaip nuramins savo sielas?..

Žinoma, kad mano „apmaudžios“ mintys nelietė Meteoroje gyvenančių vaikų... Ta kova buvo **ne jų kova**, ji buvo **tik suaugusiųjų kova**... O mažyliams reikėjo dar ilgai ir užsispyrusiai eiti žinių siekimo keliu, kad vėliau galėtų apginti savo namus, savo artimuosius ir visus kitus gerus žmones, gyvenančius mūsų keistoje, nepažintoje Žemėje.

Ne, aš galvojau būtent tik apie suaugusiuosius... Apie tuos, kurie save laikė per daug „ypatingais“, kad rizikuotų savo „brangiomis“ gyvybėmis. Apie tuos, kurie nusprendė už storų Meteoros sienų išlaukti, kol Žemė sruvo krauju ir tokie pat Talentingi, kaip ir jie patys, miniomisėjo į mirtį...

Aš visada mėgau laisvę ir vertinau kiekvieno žmogaus pasirinkimo teisę. Bet gyvenime buvo momentai, kada mūsų **asmeninė laisvė neatsvėrė milijonų kitų gerų žmonių gyvybių...** Bet kuriuo atveju, būtent taip **aš pati nusprendžiau...** Ir nesiruošiau nieko keisti. Taip, buvo silpnumo minučių, kada atrodė, kad auka, kuriai aš pasiryžau, atrodė visiškai beprasmiška ir niekam nereikalinga. Kad ji šiame žiauriame pasaulyje nieko nepakeis... Bet vėliau vėl atsirasdavo noras kovoti... Tada viskas atsisodavo į savo vietas ir aš visa savo esybe būdavau pasiruošusi stoti į „kovos lauką“ nežiūrint to, kiek nelygi buvo ta kova...

Ilgos, sunkios dienos slinko ilga „nežinomybės“ virtine, o manimi vis dar niekas nesidomėjo. Niekas nesikeitė, nieko nevyko. Anna, neatsakydama į mano kvietimus, tylėjo. Ir aš neturėjau jokio supratimo, kur ji buvo ir kur jos ieškoti...

Ir štai kartą, neištvėrusi tuščio, nepasibaigiančio laukimo, aš pagaliau nusprendžiau įvykdyti savo seną, liūdną svajonę — žinodama, kad tikriausiai jau niekada nebepavyks kitaip pamatyti savo mielosios Venecijos, aš nusprendžiau ten nueiti „dvelksmu“ tam, kad atsisveikinčiau...

Buvo pavasaris ir Venecija puošėsi kaip birželio nuotaka, sutikdama pačią didžiausią šventę — Meilės šventę...

Meilė plevėno visur — oras ja buvo tiesiog prisotintas!.. Ja kvėpavo tiltai ir ka-

nalai, ji prasiskverbė į kiekvieną pasipuošusio miesto kampelį... į kiekvieną **kiekvienos** jame gyvenusios sielos fibrą... Šiai vienai dienai Venecija pavirsdavo į pasakišką meilės gėlę — deginančią, svaiginančią ir nuostabią! Miesto gatvės tiesiog „skendo“ nesuskaičiuojamoje daugybėje skaisčiai raudonų rožių, ilgomis girliandų „uodegomis“ svyrančių iki pat vandens ir švelniai jį glostančių savo trapiais ryškiai raudonais žiedų lapeliais... Visa Venecija tiesiog bujojo skleisdama laimės ir vasaros aromatus. Ir šią vieną dieną net patys niūriausi miesto gyventojai palikdavo savo namus ir plačiai šypsodamiesi laukė, kad, gal būt, šią nuostabią dieną **netgi jiems**, liūdniems ir vienišiesiems, nusišypsos kaprizinga Meilė...

Šventė prasidėdavo nuo pat ankstauro ryto, kai tik pirmieji saulės spinduliai pradėdavo „glamonėti“ miesto kanalus, užberdami juos karštais bučiniais, nuo kurių jie droviai nušvisdami blyksėjo rausvais atspalviais... Tuoj pat, neleidžiant net kaip reikiant atsibusti, po miesto gražuolių langais pradėdavo skambėti pirmieji meilės romansų garsai... O neišpasakytai išsipuošę gondolininkai ir šventine ryškiai raudona spalva išpuošę savo švarias gondolas, kantriai laukdavo prie priplaukų, kiekvienas tikėdamasis į savo gondolą įsisodinti pačią puikiausią šios nuostabios, pasakiškos dienos gražuolę.

Šios nuostabios šventės metu niekam nebuvo jokių draudimų — jauni ir seni pabirdavo į gatves, tikėdamiesi nuostabių linksmybių ir iš anksto užsiimdavo geriausias vietas ant tiltų, kad kuo iš arčiau galėtų pamatyti praplaukiančias gondolas, kurios plukdydavo pačias puikusias ir kaip pats pavasaris gražias, garsiausias Venecijos kurtizanes. Tas vienintelis, savotiškas moteris, kurių protu ir grožiu žavėdavosi poetai ir kurias savo drobėse įamžindavo dailininkai.

Aš visada maniau, kad meilė gali būti **tik tyra** ir niekada nesupratau ir nesutikau su išdavyste. Bet Venecijos kurtizanės buvo ne tik moterys, pas kurias pirko meilę. Neskaitant to, kad jos visada buvo neišpasakytai gražios, jos taip pat buvo puikiai išsilavinusios, nepalyginamai labiau, negu bet kuri nuotaka iš turtingos ir garsios Venecijiečių šeimos... Skirtingai nuo labai išsilavinusių florentiečių, Venecijos moterims mano laikais buvo draudžiama eiti net į viešas bibliotekas ir būti „apsiskaičiusiomis“, nes žymių venecijiečių žmonos tebuvo tik gražūs daiktai, mylintys vyrą ir uždarinti namuose jo „šeimos labui“... Ir kuo aukštesnis buvo damos rangas, tuo mažiau jai buvo leidžiama žinoti. Kurtizanės gi — atvirksčiai, jos paprastai mokėdavo kelias kalbas, grojo muzikos instrumentais, skaitė (o kartais ir rašė!) eilėraščius, puikiai žinojo filosofiją, išmanė politiką, puikiai dainavo ir šoko... Trumpiau — žinojo ir mokėjo visa tai, ką **privalėjo** (mano supratimu) žinoti ir mokėti bet kuri moteris. Ir aš visada sąžiningai tikėjau, kad — **būtų mokėjusios ir žinojusios didikų žmonos nors mažą dalį to, ką mokėjo ir žinojo kurtizanės, mūsų nuostabiame mieste visą laiką būtų viešpatavusi ištikimybė ir meilė...**

Išdavystes aš nepateisinau, bet taip pat negalėjau gerbti ir moterų, kurios nežinojo (na, ir nenorėjo žinoti!) kas vyksta toliau už gimtosios Venecijos sienų. Tikriausiai todėl, kad manyje tekėjo florentietės kraujas, aš tiesiog neapkenčiau nemokškumo! Ir aš nemėgau žmonių, kurie turėjo neribotas galimybes kad žinotų, bet to nenorėjo.

Bet grįžkime į mano mieląją Veneciją, kuri, kaip man buvo žinoma, šį vakarą tu-

rėjo ruoštis savo įprastinei, kasmetinei šventei...

Be jokių papildomų pastangų, aš labai lengvai pasirodžiau pagrindinėje miesto aikštėje.

Viskas atrodė lyg ir kaip visada, bet šį kartą, nors ir kaip visada išpuošta, Venecija buvo beveik tuščia. Netikėdama savo akimis ašėjau išilgai kanalų!.. Buvo dar anksti ir, paprastai, tokiu laiku miestas, laukdamas mėgstamos šventės, dar triukšmaudavo kaip sujudintas avilys. Bet šį vakarą gražuolė Venecija buvo tuščia...Aš negalėjau suprasti, kur dingo visi tie laimingi veidai?.. Kas atsitiko su mano nuostabiuoju miestu per tuos keletą trumpų metų???

*Lėtai eidama tuščia krantine aš kvėpavau pažįstamu, šiltu, švelniu ir sūroku oru ir negalėjau sulaikyti vienu metu skruostais tekančių laimingų ir gaudžių ašarų... Tai buvo **mano namai!**.. Mano iš tikrųjų mylimas ir gimtasis miestas. Venecija visam laikui išliko **MANO** miestu!.. Aš mėgau jo prabangų grožį, jo aukštą kultūrą... Jo tiltus ir gondolas... Ir dar net jo nepaprastumą, kuris darė jį vieninteliu tokio tipo miestu, kuris tik kažkada buvo pastatytas Žemėje.*

Vakaras buvo labai malonus ir tylus. Apie kažką tyliai šnibždėdamosi, į akmeniųjų portalų krantus tingiai plakėsi švelnios bangelės... Ir švelniai pasiūbavusios išpuoštas gondolas bėgo atgal į jūrą, nusinešdamos nukritusius rožių žiedų lapelius, kurie nuplaukę toliau darėsi panašūs į purpurinius kraujo lašelius, kuriuos kažkieno dosni ranka išbarstė ant veidrodinio vandens.

Netikėtai iš mano liūdnei laimingų minčių išplėšė labai pažįstamas balsas:

— Negali to būti!!! Izidora?! Nejaugi tai tikrai tu?!..

Priešais mane apstulbęs stovėjo mūsų geras senas draugas Frančesko Rinaldi ir žiūrėjo taip, lyg matytų staiga pasirodžiusį pažįstamą vaiduoklį... Matyt niekaip negalėdamas patikėti, kad tai iš tiesų buvau aš.

— Dieve mano, iš kur gi jūs?! Mes galvojome, kad tu seniai žuvusi! Kaip gi tau pasisekė išsigelbėti? Nejaugi tave paleido?!..

— Ne, manęs nepaleido, mano brangusis Frančesko, — liūdnei palingavusi galvą, atsakau aš. — Ir man, kaip bebūtų gaila, išsigelbėti nepavyko... Aš, paprasčiausiai, atėjau atsisveikinti...

— Bet kaip gi taip? Tu gi čia? Ir visiškai sveika? O kur gi mano draugas?! Kur Džirolamo? Aš taip seniai jo nemačiau ir taip jo ilgiuosi!..

— Džirolamo daugiau nebėra, brangusis Frančesko... Taip pat, kaip daugiau nebėra ir mano tėvo...

*Ar tai buvo dėl to, kad Frančesko buvo draugas iš mūsų laimingos „praeities“, ar, paprasčiausiai, aš buvau pervargusi nuo begalinės vienatvės, bet pasakodama **būtent jam** apie tas baisybes, kurias su mumis išdarinėjo šventasis Tėvas, man staiga pasidarė nežmoniškai skaudu... Ir čia, pagaliau, aš pratrūkau!.. Ašaros pasipylė karčiais srautais nuplaudamos gėdą ir išdidumą ir palikdamos tik praradimo skausmą ir norą rasti užuojautą... Įsikniaubusi į jo šiltą krūtinę aš verkiau kaip pasimetęs vaikas, ieškantis draugiško supratimo...*

— Nusiramink, mano mieloji... Na, ką tu! Prašau, nusiramink...

Frančesko glostė mano pavargusią galvą, kaip kad kažkada darydavo mano tėtis, kai norėdavo mane nuraminti. Skausmas degino mane vėl negailestingai mesda-

mas į praeitį, kurios nebebuvo galima susigrąžinti ir kurios daugiau nebeegzistavo, o Žemėje nebebuvo daugiau žmonių, sukūrusių tą stebuklingą prisiminimų pasaulį...

— *Mano namai visada buvo ir tavo namai, Izidora. Tave reikia kur nors paslėpti! Eime pas mus! Mes padarysime viską, ką tik galėsime. Prašau, eime pas mus!.. Pas mus tu būsi saugi!*

Jie buvo nuostabūs žmonės — jo šeima... Ir aš žinojau, kad jeigu tik aš sutiksiu, jie padarys viską, kad tik mane paslėptų. Jeigu net ir jiems patiems grėstų pavojus. Ir kažkokią tai akimirką man taip užsinorėjo pas juos pasilikti!.. Bet aš puikiai žinojau, kad to neatsitiks, kad aš tuoj pat išeisiu... Ir kad nesukelti sau bereikalingų vilčių, tuoj pat liūdnai pasakiau:

— *Anna liko „švenčiausiojo“ Tėvo letenose... Manau, tu supranti ką tai reiškia. O ji dabar pas mane vienintelė... Atleisk Frančesko.*

Ir prisiminiusi jau kitką, paklausiau:

— *Gal pasakytum, kas vyksta mieste? Kas atsitiko su švente? Ar mūsų Venecija, kaip ir visas likęs pasaulis, taip pat pasidarė kitokia?..*

— *Inkvizicija, Izidora... Tegul bus ji prakeikta! Tai vis inkvizicija...*

— *?!..*

— *Taip, meloži, ji įsibrovė netgi čia... Ir kas baisiausia, daugelis žmonių tam pasidavė. Matyt piktiems ir niekšingiems reikia tokio pat „pykčio ir niekšybių“, kad išryškėtų visa tai, ką jie slėpė nuo visuomenės daugelį metų. Inkvizicija tapo baisiu pavydo, melo, gobšumo, žiaurumo ir **žmogiško keršto instrumentu!**.. Tu dar net neįsivaizduoji, kaip žemai gali pulti atrodo visai normalūs žmonės!... Broliai šmeižia neįtikinamus brolius... vaikai senstelėjusius tėvus, ir tik norėdami jų atsikratyti... pavydūs kaimynai savo kaimynus... Tai siaubinga! Niekas šiandiena neapsaugotas nuo „šventųjų tėvų“ vizito... Tai taip baisu, Izidora! Pakanka tik ant ko nors pasakyti, kad jis eretikas, ir tu jau niekada nebepamatysi to žmogaus. Tikra beprotystė... kuri atveria žmonėse pačius žemiausius ir blogiausius instinktus... Kaip gi su visu tuo gyventi, Izidora?*

*Frančesko stovėjo sulinkęs, lyg tai pats sunkiausias kalnas būtų slėgęs jo pečius ir neleido išsitiesti. Aš jį pažinojau labai seniai, ir žinojau, kaip nepaprasta buvo palaužti tą sąžiningą, drąsų žmogų. Bet tuometinis gyvenimas jį kuprino, paversdamas į pasimetusį žmogų, nesuprantantį tokio žmonių niekšiško ir išdavikiško, nusivylusį, senstantį Frančesko... Ir štai dabar, žiūrėdama į savo seną, gerą draugą, aš supratau, kad **buvau teisi, nutarusi užmiršti savo asmeninį gyvenimą ir atiduodama jį už „šventojo“ pabaisos mirtį, kuris trypė kitų, gerų ir tyrų žmonių gyvenimus.** Buvo tik neišpasakytai graudu, kad atsirado padugnių ir niekšišką „žmonių“, padėjusių (!!!) įsigalėti Inkvizicijai. Ir svetimas skausmas nejaudino jų sudiržusių širdžių, o greičiau atvirkščiai — jie patys be sąžinės graužimo naudojos Inkvizicijos letenomis, kad sunaikintų niekuo nekaltus, gerus žmones! Kaip dar toli buvo mūsų Žemė nuo tos laimingos dienos, kai Žmogus galės pasijusti laisvu ir išdidžiu!.. Kada jo širdis nepasiduos niekšybėms ir blogiui... Kada Žemėje įsigalės Šviesa, Nuoširdumas ir Meilė. Taip, Sever buvo teisus — Žemės civilizacija buvo dar per daug pikta, kvaila ir netobula. Bet aš visa širdimi tikėjau, kad kada nors ji bus išmintinga ir labai gera... tiktai tam dar turi praeiti dar daug, daug metų. O kol kas tiems, ką aš labai mylėjau, reikė-*

jo už tai pakovoti. Pamirštant save ir savo artimuosius... Ir nesigailint savo vienintelės ir kiekvienam taip brangios Žemiškosios gyvybės. Užsimiršusi aš net nepastebėjau, kad Frančesko labai įdėmiai mane stebi, lyg tai norėdamas suprasti, ar jis sugėbės mane prikalbinti pasislėpti. Bet gili neviltis, kuri atsispindėjo jo akyse man sakė — jis suprato... Ir stipriai jį paskutinį kartą apkabinusi, aš pradėjau atsisveikinti...

— Mes visada tave prisiminsime, mieloji. Ir mums visada tavęs trūks. Ir Džirolamo... Ir tavo gerojo tėvo. Jie buvo nuostabūs, taurūs žmonės. Ir tikiuosi, kad kitas gyvenimas jiems bus daug saugesnis ir geresnis. Saugok save, Izidora... Kaip juokingai tai beskambėtų. Pasistenk nuo jo pabėgti, jeigu galėsi. Kartu su Anna...

Atsisveikindama mostelėjau ir greitai nuėjau krantine, kad neparodyčiau, kaip giliai mane sujaudino jo atsisveikinimas ir kaip žvėriškai kentėjo mano iškankinta siela...

Atsisėdusi ant krantinės suoliuko, aš nugrimzdau į liūdnus apmąstymus... Mane supantis pasaulis buvo visiškai kitoks — jame nebebuvo tos džiugios, atviros laimės, kuri spinduliavo visą mūsų ankstesnį gyvenimą. Nejaugi žmonės nesuprato, kad jie patys savo rankomis naikina mūsų nuostabią planetą, pripildydami ją pavydo, neapykantos ir pykčio nuodais?.. Kad išduodami kitus jie savo nemirtingą sielą gramzdino į „tamsą“ ir nepaliko jai jokių galimybių išsigelbėti!.. Teisūs buvo Žyniai sakydami, kad Žemė nepasiruošusi... **Bet tai nereiškė, kad už ją nereikia kovoti!** Kad reikėjo, paprasčiausiai, sudėjus rankas sėdėti ir laukti, kol ji pati pagaliau „apsivalys“!.. **Mes juk nepaliekame vaiko, kad jis pats ieškotų kelio į savo subrendimą?.. Kaip gi galima buvo palikti mūsų didelę Žemę, neparodyti jai kelio ir tikėtis kad, gal būt, jai pačiai pasiseks išgyventi?!.**

Visiškai nepastebėjusi kiek laiko praleidau begalvodama, aš labai nustebau, kad gatvėje jau temo. Laikas buvo grįžti. Mano sena svajonė dar kartą pamatyti Veneciją ir savo gimtus namus nebeatrodė tokia jau teisinga... Tai daugiau nebeteikė laimės, o greičiau atvirksčiai — matydama savo gimtus namus tokius „kitokius“, aš širdyje jutau tik nusivylimo kartelį ir nieko daugiau. Dar kartą pažvelgusi į tokį pažįstamą ir kažkada tokį mielą peizažą, aš užsimerkiau ir „išėjau“, puikiai suprasdama, kad to jau nebepamatysiu niekada...

Karafa sėdėjo prie lango „mano“ kambaryje visiškai pasinėręs į kažkokias tai nelinksamas mintis ir nieko aplink nematė ir negirdėjo... Aš taip netikėtai atsiradau jo „šventame“ akiratyje, kad Šventasis Tėvas krūptelėjo, bet tuoj pat susitvardė ir nuostabiai ramiu balsu paklausė:

— Na, ir kur gi Jūs vaikščiojote, madona?

Jo balsas ir žvilgsnis išreiškė keistą abejingumą, lyg tai šventąjį Tėvą nejaudino, kuo aš užsiimu ir kur vaikštau. Mane tai iš karto privertė suklusti. Aš gana gerai pažinojau Karafą (manau, kad visiškai jo nepažinojo niekas) ir tokia keista jo ramybė, mano supratimu, nieko gero nežadėjo.

— Aš buvau Venecijoje, Jūsų šventenybe, kad atsisveikinčiau... — taip pat ramiai atsakiau aš.

— Ir tai jums suteikė džiaugsmo?

— Ne, Jūsų šventenybe. Miestas jau nebe toks, koks buvo... kokį aš prisimenu.

— Štai matote, Izidora, net miestai keičiasi per tokį trumpą laiką, ne tik žmo-

nės... Na, ir valstybės, tikriausiai, jeigu įsiziūrėti. O argi negaliu ir aš pasikeisti?..

Jis buvo labai keistos, jam nebūdingos nuotaikos, todėl aš stengiausi atsakinėti labai atsargiai, kad netyčia neužkliudyčiau kokio nors „aštraus“ kampo ir neiššaukčiau „švenčiausiojo“ pykčio, kuris galėjo sunaikinti ir daug stipresnį žmogų, negu buvau tuo metu aš.

— Ar tik ne jūs, kiek prisimenu, šventenybe, kalbėjote, kad dabar gyvensite labai ir labai ilgai? Gal kas nors pasikeitė nuo to laiko?.. — tyliai paklausiau aš.

— O, tai buvo tik viltis, brangioji mano Izidora!.. Kvaila, tuščia viltis, kuri išsisklaidė taip pat lengvai, kaip ir dūmai...

Aš kantriai laukiau, kad jis tęs, bet Karafa tylėjo ir vėl nugrimzdo į kažkokias ne-linksamas mintis.

— Atleiskite, Jūsų šventenybe, gal jūs žinote, kas atsitiko su Anna? Kodėl ji paliko vienuolyną? — beveik nesitikėdama išgirsti atsakymo, vis tik paklausiau aš.

Karafa linktelėjo.

— Ji eina čia.

— Bet kodėl?! — jausdama nelaimę, mano siela sustingo.

— Ji eina, kad išgelbėtų jus, — ramiai ištarė Karafa.

— ?!!

— Ji man čia reikalinga, Izidora. Bet tam, kad ją išleistų iš Meteoros, reikėjo, kad ji **pati** to norėtų. Štai ir padėjau jai „apsispręsti“.

— Kam jums prireikė Annos, Jūsų šventenybe?! Jūs gi norėjote, kad ji ten mokytųsi, ar ne taip? Kam tada iš vis ją reikėjo vežti į Meteorą?..

— Gyvenimas praeina, madona... Niekas nestovi vietoje. Ypatingai Gyvenimas... Anna nesuteiks man to, ko man labiausiai reikia... netgi jeigu ji ten mokysis ir šimtą metų. Man reikalinga jūs, madona. Būtent **jūsų** pagalba... Ir aš žinau, kad man nepavyks taip paprastai jus prikalbinti.

Štai ir atėjo... Pats baisiausias momentas. Man neužteko laiko sunaikinti Karafą!.. Ir sekanti jo kraupiam „sąrašė“ buvo mano vargšė dukrelė... Mano drąsioji, mieloji Anna... Per trumpą akimirką man staiga pralėkė visas mūsų gyvenimas... ir jis atrodė bausis...

39. Izidora-5. Tamsa

Kažkurį tai laiką tylomis pasėdėjęs „mano“ apartamentuose, Karafa atsistojo ir jau pasiruošęs išeiti, visiškai ramiai pasakė:

— Aš jums pranešiu, kai jūsų duktė čia pasirodys, madona. Manau, kad tai bus labai greitai. — Ir pasaulietiškai nusilenkęs, išėjo.

O aš, iš visų jėgų stengdamasi nepasiduoti užplūstančiam bejėgiškumui, virpančia ranka nusimečiau šalikėlį ir susmukau ant artimiausio krėslo.

Kas gi daugiau man beliko — iškankintai ir vienišai?.. Kokio stebuklo pagalba aš galėjau išgelbėti savo drąsiąją mergaitę, kuri neišsigando kovos su Karafa?.. Kokią melą jie jai pasakė, kad privertė palikti Meteorą ir sugrįžti į tą Dievų ir žmonių prakeiktą žemišką Pragarą?..

Aš nepajėgiau net įsivaizduoti, **ką** Annai prikalbėjo Karafa... Ji buvo jo **paskuti-**

nė viltis ir paskutinis ginklas, kurį — aš žinojau — jis pasistengs panaudoti kiek galima efektyviau, kad tik priverstų mane pasiduoti. Kas reiškė — Annai reikės žiauriai kentėti.

Nebegalėdama toliau likti viena su savo nelaimė, aš pasistengiau pasikviesti tėvą. Jis pasirodė tuoj pat, lyg tai būtų laukęs, kol aš jį pasikviesiu.

— Tėti, man taip baisu!..Jis užmuš Anną! Ir aš nežinau, ar galėsiu ją išgelbėti... Padėk man, tėti! Padėk nors patarimu...

Nebuvo pasaulyje nieko, ko aš būčiau neatidavusi už Anną. Aš buvau pasiruošusi viskam... išskyrus tik vieną — padovanoti jam nemirtingumą. O tai, mano apgailėstajam, buvo vienintelis dalykas, ko norėjo šventasis Tėvas.

— Aš taip dėl jos bijau, tėti!.. Aš mačiau čia mergaitę — ji buvo prie mirties. Aš padėjau jai išeiti... Nejaugi panašūs išmėginimai teks ir Annai?! Nejaugi mums neužteks jėgų, kad ją išgelbėtume?..

*— Neįsileisk baimės į savo širdį, dukrele, kaip tau bebūtų skaudu. Argi tu neprišmeni, ko mokė savo dukterį Džirolamo?... **Baimė sudaro galimybę materializuotis tam, ko mes bijome. Baimė atveria duris.** Neleisk baimei savęs įveikti iki tol, kol pradėsi kovoti, gimtoji. Neleisk Karafai laimėti net nepradėjusi priešintis.*

— Ką gi man daryti, tėti? Aš nerandu jo silpnų vietų. Neradau, ko jis bijo... Ir man jau nebeliko laiko. Ką gi man daryti, sakyk?..

Aš supratau, kad mūsų su Anna trumpi gyvenimai artėjo prie savo liūdnos pabaigos... O Karafa vis taip pat ir toliau gyveno, o aš nežinojau nuo ko pradėti, kad jį galėčiau sunaikinti...

— Eik į Meteorą, dukrele. Tiktai jie gali tau padėti. Eik ten, širdele mano.

Tėvo balsas skambėjo labai liūdnai, matyt, jis taip pat, kaip ir aš, netikėjo, kad Meteoroje mums padės.

— Bet jie man atsakė, tėti, tu gi žinai. Jie per daug stipriai tiki savo sena „tiesa“, kurią patys sau kažkada įteigė. Jie mums nepadės.

— Klausyk manęs, dukrele... Grįžk ten. Žinau, tu netiki... Bet jie — vieninteliai, kas dar gali tau padėti. Daugiau tau nebėra į ką kreiptis. Dabar aš turiu išeiti... Lik stipri, gimtoji. Bet aš labai greitai pas tave sugrįšiu. Aš tavęs nepaliksiu, Izidora.

Tėvo dvasia pradėjo įprastai „virpėti“ ir tirpti, ir po akimirkos visiškai išnyko. O aš pasimetusi vis dar žiūrėjau ten, kur ką tik švytėjo jo permatomas kūnas ir supratau kad vis dar nežinau, nuo ko pradėti...

Karafa per daug užtikrintai žinojo, kad Anna labai greitai bus jo purvinose rankose, todėl laiko pasiruošti kovai aš nebeturėjau. Atsistojusi ir nusipurčiusi savo sunkias mintis, aš nusprendžiau paklaustyti tėvo patarimo ir dar kartą apsilankyti Meteoroje. Blogiau vis vien jau nebegalėjo būti. Todėl, nusitaikiusi į Severą, aš išėjau...

Šį kartą nebuvo nė kalnų, nė puikiųjų gėlių... Aš atsidūriau tik erdvoje, akmeninėje salėje, kurio tolimame kampe žalia šviesa švytėjo kažkas labai ryškus ir patrauklaus, kaip akinanti rubininė žvaigždė. Aplink ją oras švytėjo ir pulsavo ilgais žaliomis „liepsnos“ liežuviais, kurie užsidegdami apšviesdavo salę iki pat lubų. Nugrimzdęs į kažkokias tai labai liūdnas mintis, šalia to neišpasakyto grožio stovėjo Sever.

— Būk pasveikinta, Izidora. Aš džiaugiuosi, kad tu atėjai, — atsisukęs švelniai pasisveikino jis.

— *Ir tu būk pasveikintas, Sever. Aš atėjau trumpam — iš visų jėgų stengdamasi neatsipalaiduoti ir nepasiduoti Meteoros žavesiui, atsakiau aš. — pasakyk man, Sever, kaip jūs galėjote iš čia išleisti Anną? Jūs gi žinojote, **ko** ji ėjo! Kaip gi jūs galėjote ją išleisti?! Aš tikėjausi, kad Meteora ją apsaugos, o ji taip lengvai ją išdavė... Paaššink, prašau, jei gali...*

Nesakydamas nė žodžio jis į mane žiūrėjo savo liūdnomis, išmintingomis akimis. Lyg tai viskas buvo pasakyta ir nieko nebebuvo galima pakeisti... Paskui, lėtai palin-gavęs galvą, švelniai ištarė:

— *Meteora Annos neišdavė, Izidora. Anna **pati** nusprendė išeiti. Ji daugiau nebe vaikas, ji mąsto ir sprendžia savaip ir mes neturėjome teisės jos čia laikyti prievarta. Net jeigu ir nesutikome su jos sprendimu. Jai pranešė, kad Karafa tave kankins, jeigu ji nesutiks ten sugrįžti. Todėl Anna ir nusprendė išeiti. Mūsų taisyklės labai griežtos ir nekintančios, Izidora. Tereikia viena kartą joms nusižengti ir sekantį kartą atsiras priežastis, dėl kurios gyvenimas čia pradės greitai keistis. To negalime leisti, mes neturime teisės nukrypti nuo savo kelio.*

— *Žinai, Sever, mano manymu, **būtent TAI ir yra pati pagrindinė jūsų klaida...** Jūs akiai vykdote savo nepažeidžiamus įstatymus, kurie, jeigu atidžiau juos panagrinėjus, pasirodys visiškai tušti ir kažkuria tai prasme net naivūs. Jūs čia turite reikalų su **nuostabiais** žmonėmis, kur kiekvienas iš jų jau pats savaime yra turtas. Ir juos, tokius nepaprastai ryškius ir stiprius, neįmanoma „įrėminti“ į vieną įstatymą! Jie, paprasčiausiai, jam nepaklus. Jūs privalote būti lankstesni ir supratingesni, Sever. Kartais gyvenimas būna per daug nenusėjamas, nes tokios pat nenusėjamos būna ir aplinkybės. Ir jūs **negalite vienodai spręsti apie tai, kas ĮPRASTA**, ir apie tai, **kas jau nebetelpa į jūsų seniai nusistovėjusius ir pasenusius „rėmus“**. Nejaugi tu pats tiki tuo, kad jūsų įstatymai teisingi? Pasakyk man sąžiningai, Sever!..*

Lyg tyrinėdamas jis žiūrėjo tiesiai į mane ir matėsi, kad jis buvo sumišęs ir lyg svarstė, ar sakyti man tiesą, ar palikti viską taip, kaip yra ir apgailestavimais nevar-ginti savo išmintingos sielos...

— *Tai kas vadinama mūsų įstatymais, Izidora, buvo kuriama ne vieną dieną... Ėjo šimtmečiai, o žyniai vis taip pat mokėjo gyvybėmis už savo klaidas. Todėl, jeigu mums ir atrodo kas nors ne visai teisinga, mes stengiamės į gyvenimą žiūrėti kaip į visumą ir neskirstome į atskirus individus. Kaip bebūtų dėl to gaila...*

*Aš daug atiduočiau, jeigu tik tu sutiktum pasilikti su mumis! Vieną gražią dieną mes, galbūt, galėtume pakeisti Žemę, Izidora... Tu turi labai retą Dovaną ir tu **iš tikrujų** sugebi **MĄSTYTI**... Bet aš žinau, kad tu nepasiliksi. Neišduosi savęs. Ir aš niekuo negaliu tau padėti. Žinau, kad tu, kol gyva, niekada negalėsi mums už tai atleisti... Kaip niekada mums neatleido Magdalena už savo mylimo vyro — Jėzaus Radomiro mirtį... O juk mes prašėme jo sugrįžti, siūlėme apsaugą jo vaikams, bet jis niekada pas mus nebesugrįžo... Mes su ta našta gyvename ilgus metus, Izidora, ir patikėk manimi — nėra pasaulyje sunkesnės naštos! Bet toks jau mūsų likimas ir, kaip bebūtų gaila, jo neįmanoma pakeisti, kol Žemėje neišauš tikra „atsinaujinimo“ die-na... Kada mums daugiau nebereikės slėptis, kada Žemė, pagaliau, pasidarys iš tikrųjų tyra ir išmintinga, pasidarys šviesesnė... Štai tada mes ir galėsime galvoti atskirai apie **kiekvieną** talentingąjį ir nebijoti, kad Žemė mus sunaikins. Nebijoti, kad po*

mūsų neliks Tikėjimo ir Žinių, neliks ŽINANČIŲ žmonių...

Sever sulinko, lyg tai viduje nesutikdamas su tuo, ką pats ką tik pasakė... Aš jaučiau, kad jis visa savo širdimi, visa siela daug daugiau tikėjo tuo, kuo taip buvau įsitikinusi ir tikėjau aš. Bet aš taip pat žinojau — jis man neatsivers ir neišduos Meteoros ir savo didžiųjų Mokytojų. Todėl aš nusprendžiau palikti jį ramybėje ir daugiau jo nebekankinti...

— Sakyk man, Sever, kas atsitiko su Marija Magdalena? Ar dar tebegyvena Žemėje jos palikuoniai?

— Žinoma, Izidora!.. — tuoj pat atsakė Sever ir man pasirodė, kad jis labai apsidžiaugė temos pasikeitimu...

— Po Kristaus mirties Magdalena paliko tą žiaurią ir piktą žemę, atėmusią iš jos patį brangiausią pasaulyje žmogų. Ji išėjo su savimi išsivesdama mažylę dukrelę, kuriai tuo metu buvo vos ketveri metukai. O jos aštuonmetį sūnų į Ispaniją slaptai išvežė Šventovės Riteriai, kad jis bet kokia kaina liktų gyvas ir pratęstų garbingą savo tėvo Giminę. Jeigu nori, aš tau papasakosiu **tikrąją** jų gyvenimo istoriją, nes tai, kas pateikiama žmonėms **šiandiena**, yra tik pasakojimas nežinantiesiems ir akliams...

Aš pritardama linktelėjau.

— Papasakok, prašau, tiesą... Papasakok apie juos, Sever...

Jo mintys nuskrido toli, toli, nugrimzdamos į senus, pelenais padengtus amžius, į brangius prisiminimus. Ir prasidėjo nuostabi istorija...

— Kaip aš tau pasakojau anksčiau, Izidora, po Jėzaus ir Magdalenos mirties visą jų šviesų ir nelaimingą gyvenimą apipynė negailestingu šmeižtu, perkeldami tą šmeižtą ir ant tos nuostabios, didvyriškos šeimos palikuonių... Ant jų „**užvilko**“ **SVETIMĄ TIKĖJIMĄ**. Jų tyras asmenybės **apsiautė SVETIMŲ ŽMONIŲ gyvenimais**, kurie tada jau seniai nebegyveno... Į jų burnas **įdėjo ŽODŽIUS**, kurių jie **NEKADA NEIŠTARĖ...** Juos padarė **ATSAKINGAIS UŽ NUSIKALTIMUS**, kuriuos **VYKDĖ IR TEBEVYKDO SVETIMAS TIKĖJIMAS**, pats melagingiausias ir nusikaltėliškas, koks tik yra kažkada buvęs Žemėje...²

Aš jaučiau, kad Severui apie visa tai pasakoti buvo labai sunku. Matyt, jo gailėstinga siela vis dar negalėjo susitaikyti su tokiu praradimu ir vis dar labai jų gėdėjo. Bet jis sąžiningai pasakojo toliau, matyt suprasdamas, kad vėliau, gal būt, aš jau nieko nebegalėsiu jo paklausti.

— Prisimeni, Izidora, aš tau jau sakiau, kad Jėzus Radomiras **niekada nieko bendro neturėjo** su tuo melagingu mokymu, apie kurį dabar rėkia krikščioniškoji bažnyčia? Tai buvo **visiška priešingybė** tam, ko mokė pats Jėzus, o vėliau — ir Magdalena. Jie žmones mokė siekti **tikrų ŽINIŲ**, mokė to, ko mes juos mokėme **čia, Meteoroje**... O Marija žinojo netgi daugiau, nes po to, kai iš mūsų išėjo, ji sugebėjo semtis savo žinių iš pačio Kosmoso platybių. Jie gyveno apsupti Žynių ir Apdovanotų, kuriuos žmonės vėliau pervadino „apaštalais“ ... išgirtojoje „biblijoje“ parodomi kaip

² Nuo autoriaus: Praėjo daug metų nuo mano susitikimo su Izidora... Ir jau dabar, vėl prisimindama seniai praėjusius metus, aš suradau (būdama Prancūzijoje) įdomius dokumentus, didele dalimi patvirtinančius Severo pasakojimą apie Marijos Magdalenos ir Jėzaus Radomiro gyvenimus, kurie, manau, bus įdomūs visiems, skaitantiems Izidoros pasakojimą ir, gal būt, netgi padės nušviesti „šio pasaulio galingųjų“ melą. Apie mano rastus dokumentus prašau skaityti „Papildymuose“ po dalies apie Izidorą.

seni, nepasitikintys judėjai... kurie, manau, **jeigu būtų galėję, tai tikrovėje jie tūkstančius kartų būtų išdavę Jėzų.** „Apaštalais“ realybėje buvo **Šventovės Riteriai**, tik ne žmonių rankomis pastatytos, o **sukurtos pačio Radomiro minčių galia — Tiesos ir Žinių Dvasinės Šventovės.** Tų riterių iš pradžių buvo tik **dešimt** ir susirinkdavo jie kartu tik tam, kad reikalui esant galėtų apginti Radomirą ir Magdaleną, jiems būnant toje svetimoje ir jiems pavojingoje šalyje, į kurią taip negailestingai juos nubloškė likimas. O dar Šventovės Riterių pareiga buvo (jeigu atsitiktų kas nors nepataisoma!) **išsaugoti TIESĄ**, kurią nešė „**praradusiems sielą**“ judėjams šie du nuostabūs, šviesūs žmonės, aukodami savo Sugebėjimus ir savo tyrus gyvenimus už ramybę jų mylimoje, bet vis dar žiaurioje planetoje...

— Reiškia ir „**apaštalai**“ buvo **visiškai kiti**?! Kokie gi jie buvo? Ar gali ką nors apie juos papasakoti, Sever?

Man buvo taip įdomu, kad kažkuriam tai laikui man pavyko net „užmigdyti“ savo kančias ir baimes, pavyko užmiršti žudantį skausmą!.. Aš užverčiau Severą tikru klausimų škvailu, net kartais nežinodama, ar įmanoma į kai kuriuos atsakyti. Taip labai aš norėjau sužinoti tikrą tų didvyriškų žmonių istoriją, kuri nebūtų apipilta ilgų, penkių šimtų metų senumo šmeižtu!!!

— O jie buvo iš tikrųjų labai nuostabūs žmonės — Šventovės riteriai — Izidora!.. Kartu su Radomiru ir Magdalena jie sudarė nuostabų NARSUMO, GARBĖS ir IŠTIKIMYBĖS branduolį, kurio pagrindu buvo šviesus MOKYMAS, kurį kažkada paliko mūsų protėviai tam, kad išgelbėtų gimtąją Žemę. **Du** iš Šventovės riterių buvo mūsų mokiniai, jie taip pat buvo ir **kilmingi kariai**, kilę iš senų, europiečių aristokratų šeimų. Jie tapo drąsiais ir talentingais **Žyniais**, pasiruošusiais viskam, kad tik apgintų Jėzų ir Magdaleną. **Keturi** — buvo **Rusų-Merovingų palikuoniai**, taip pat turintys dideles aiškiaregystės Dovanas, kaip ir jų tolimi protėviai — Frakijos karaliai... Kaip ir pati Magdalena, gimusi iš tos nepaprastos dinastijos ir išdidžiai nešusi savo šeimyninę Dovaną. **Dar du** buvo mūsų Žyniai, kurie **savanoriškai paliko Meteorą**, kad apgintų einantį į asmeninę pražūtį jų mylimą Mokinį, Jėzų Radomirą. Jie **negalėjo net savo sielose išduoti Radomiro** ir nors žinojo, kas jo laukia, be jokių svarstymų nuėjo paskui jį. Na, o paskutinis, **dešimtas** iš Šventovės riterių-gynėjų, apie kurį iki šiol niekas nieko nežino ir apie jį nerašo, buvo **gimtas pačio Kristaus brolis**, Baltojo Žynio — Radanas (Ra — duotas, duotas Ra)... Tai tik jis ir sugebėjo išsaugoti Radomiro sūnų po jo žūties. Gaila, bet jį gindamas, žuvo pats...

— Sakyk, Sever, ar turi su tuo ką nors bendra legenda apie dvynius, kur kalbama, kad Kristus turėjo brolių-dvynių? Aš apie tai skaičiau mūsų bibliotekoje ir visada norėjau žinoti, ar tai tiesa, ar tik eilinis „šventųjų tėvų“ melas?

— Ne, Izidora, Radanas nebuvo dvynys Radomirui. Tai būtų buvęs nepageidautinas papildomas pavojus ir taip jau pakankamai sudėtingame Kristaus ir Magdalenos gyvenime. Tau juk žinoma, kad dvyniai surišti per daug stipriais gimimo siūlais, ir pavojus vieno gyvybei gali tuoj pat pavirsti pavojumi kito gyvybei? — Aš linktelėjau. — Todėl žyniai niekaip negalėjo leisti įvykti tokiai klaidai.

— Reiškia, ne visi Meteoroje išdavė Jėzų?! — džiaugsmingai sušukau aš. — Ne visi ramiai žiūrėjo, kaip jisėjo į mirtį?..

— Na, žinoma kad ne, Izidora!.. Mes būtume visi išėję jo ginti. Bet ne visi suge-

bėjo peržengti per savo Pareigą... Žinau, tu manimi netiki, bet mes visi iki vieno jį labai mylėjome... ir, žinoma, Magdaleną. Paprasčiausiai, ne visi sugebėjo užmiršti savo pareigas ir viską mesti dėl vieno žmogaus, koks tik ypatingas jis bebūtų. **Tu gi atiduodi savo gyvenimą, kad išgelbėtum daugelį?** Štai ir mūsų žyniai liko Meteoroje, kad saugotų Šventas Žinias ir mokytų kitus Apdovanotuosius. Toks gyvenimas, Izidora... Ir kiekvienas daro jį geresniu pagal savo galimybes.

— Sakyk, Sever, O kodėl tu vadini Frankų karalius — Rusais? Argi šios tautos tarpusavy turi ką nors bendro? Kiek aš žinau, jie visada vadinosi — Frankais?.. O vėliau gražuolė Frankija virto Francija (Prancūzija). Ar ne taip?

— Ne, Izidora. Ar žinai, ką reiškia žodis „frankai“? — Aš neigiamai papurčiau galvą. — „Frankai“, paprasčiausiai, reiškia — **laisvi**. O Merovingai buvo **šiauriniais Rusais**, kurie atėjo mokyti laisvuosius Frankus karinio meno, šalies valdymo, politikos ir mokslo (kaip jieėjo ir į visas kitas šalis, nes buvo gimę mokytojais ir nešančiais gerį kitiems gyvenantiems žmonėms). Ir teisingai jie vadinosi — **Meravingais** (my-Ra-v-Igllii; mes, **Ra vaikai, nešantys Šviesą gimtojoje Pirmykštėje Inglijoje**). Bet, žinoma, vėliau tą žodį, kaip ir daugelį kitų, „supaprastino“... ir jis pradėjo skambėti kaip „Merovingai“. Tai buvo kuriama nauja „istorija“, kurioje sakoma, kad pavadinimas Merovingai, kilęs iš Frankų karaliaus — Merovijaus vardo. Nors su karaliaus Merovijaus vardu tas pavadinimas **nieko bendro neturi**. Tuo labiau, kad karalius Merovijus buvo **tryliktuoju** iš Merovingų karalių. Ir būtų buvę logiška pavadinti visą dinastiją **pirmojo** karaliaus vardu, ar ne taip? Taip pat kaip ir kitoje kvailoje legendoje apie „jūrų pabaisą“ kuri lyg tai į pasaulį paleido Merovingų dinastiją, su kuria tas pavadinimas **taip pat neturi nieko bendro**.

Matyt, Galvojantiems Tamsiesiems labai norėjosi, kad žmonės nežinotų **tikros** Frankų valdovų dinastijos vardų **reikšmės**. Todėl jie pasistengė kuo greičiau juos pervadinti ir paversti „silpnais, nesėkmingais ir apgailėtinais“ karaliais, eilinį kartą iškraipydami **realią** pasaulio istoriją. Meravingai (visuose dabartiniuose šaltiniuose Merovingai) buvo ryški, protinga ir talentinga šiaurinių Rusų dinastija, savanoriškai palikusi savo didžiąją tėvynę ir susigiminiavusi su kilmingiausiomis tuometinės Europos dinastijomis, kad iš to gimtų galinga Giminė naujų žynių ir karių, kurie galėtų išmintingai valdyti šalis ir tautas, kurios tuo metu gyveno pusiau laukinėje Europoje. Jie buvo nuostabūs žyniai ir kariai, galėjo gydyti kenčiančiuosius ir mokyti to vertus.

Visi be išimties Merovingai nešiojo labai ilgus plaukus, **kuriuos jokiomis aplinkybėmis nesutiko kirptis**, nes per juos sėmėsi Gyvosios Jėgos. Bet, kaip bebūtų gaila, tai žinojo ir Galvojantys Tamsieji. Būtent todėl pačia žiauriausia bausme buvo paskutinės Merovingų karališkosios šeimos prievartinis „nukirpimas“. Po to, kai išdavė karališkasis išdininkas-žydas, melu ir gudriomis intrigomis toje šeimoje sukiršinusiu brolių su broliu, sūnų su tėvu, na, o vėliau lengvai sužaidusiu žmogiškuoju išdidumu ir garbe... Taip pirmą kartą Merovingų karališkoje šeimoje susvyravo jų tvirtybė. Ir nepajudinamas tikėjimas Giminės vieningumu giliai įskilo... Daugiametis Merovingų karas su priešiška gimineėjo į apgailėtiną pabaigą... Paskutinis **tikras** tos nuostabios dinastijos karalius — Dagoberas II (dabartiniuose žinių šaltiniuose — Dagoba-2), vėlgi buvo išdavikiškai užmuštas — jis žuvo medžioklės metu nuo samdomo žudiko rankos, kuris jam **į nugarą** paleido užnuodytą ietį. Taip ir pasibaigė (tiksliau-buvo su-

naikinta) pati talentingiausia dinastija Europoje, atsilikusios Europos tautoms nešusi šviesą ir jėgą.

Kaip matai, Izidora, bailiai ir išdavikai visais laikais **nedrįso kovoti atvirai**, matyt žinodami, kad **sąžiningai** nugalėti jie niekada neturėjo ir niekada neturės net mažiausio šanso. Bet užtat **melu ir niekšišku** jie nugalėdavo ir pačius stipriausiuosius, panaudodami jų garbę ir sąžinę savo naudai... visiškai negalvodami apie savo pačių „dėl melo žūstančią“ sielą. Todėl, sunaikinę jiems „trukdžiusius šviesuolius“, Galvojančios Tamsieji vėliau sugalvojo ir **jiems patogią** „istoriją“. O žmonės, kuriems ir buvo ta „istorija“ kuriama, ją priėmė net nebandydami susimąstyti... Tai, vėl gi, mūsų Žemė, Izidora. Ir man nuoširdžiai liūdna ir skaudu, kad nesiseka jos „pažadinti“...

Mano širdis staiga karčiai ir skausmingai sumaudė... Pasirodo, **visais laikais** buvo šviesūs ir galingi žmonės, kurie didvyriškai ir beviltiškai kovėsi už žmonijos laimę ir šviesią ateitį! Ir jie visi, kaip taisyklė, žūdavo... Kur gi buvo tokios žiaurios neteisybės priežastis?.. Dėl kokių priežasčių kartodavosi tie mirtini atvejai?

— Sakyk man, Sever, kodėl žūva patys tyriausieji ir stipriausieji?.. Žinau, kad šį klausimą aš jau tau buvau uždavusi... Bet aš vis dar negaliu suprasti, nejaugi žmonės iš tiesų nemato to, kad jeigu jie būtų paklausę nors vieno iš tų, kurie taip aršiai už juos kovojo, jų gyvenimas būtų buvęs daug puikesnis ir džiaugsmingesnis?! Nejaugi tu vis dėl to teisus ir Žemė dar tiek akla, kad už ją dar anksti pergyventi?!.. Kol kas dar anksti kovoti?..

Liūdnai palingavęs galvą, Sever meiliai nusišypsojo.

— Tu pati žinai atsakymą į šį klausimą, Izidora... Bet gi tu nepasiduos, jeigu tave ir gąsdina tokia žiauri tiesa? Tu — Karys, ir tu tokia liksi. Kitaip išduotum pati save ir tu jau visam laikui prarastum gyvenimo prasmę. **Mes esame tu, kas mes ESAME**. Ir kaip mes benorėtume keistis, mūsų **šerdis** (arba mūsų **pagrindas**) vis viena liks toks, **kokia iš tiesų yra mūsų ESMĖ**. Nes, jeigu žmogus yra „aklas“ — jis vis dar turi vilties kada nors praregėti, ar ne taip? Arba, jeigu jo smegenys vis dar miega — jis vis dar **gali** kada nors atsibusti. Bet, jeigu žmogus **savo esme „supuęs“** — tai, koku geru jis besistengtų būti, tai jo supuvusi siela vieną gražią dieną vis viena iššliaužia į paviršių... ir sunaikina bet kokias pastangas atrodyti geresniam. O štai, jeigu žmogus **iš tikrųjų tyras** ir drąsus — jo nepalauš nė skausmo baimė, nė patys pikčiausi grasinimai, nes jo siela, jo **ESMĖ visada liks tokia pat drąsi** ir tokia pat tyra, kaip jis negailestingai ir žiauriai bekentėtų. Bet visa jo nelaimė ir silpnumas tame, kad Žmogus, būdamas iš tikrųjų tyras, niekada nesugeba išvelgti išdavystės ir niekšiško **iki tol**, kol tai neišryškėja ir kada jau būna per vėlu ko nors imtis... Ji negali to nuspėti, nes žemų jausmų jis, paprasčiausiai, **neturi**. Todėl Žemėje visada žus patys šviesiausieji ir patys drąsiausieji žmonės, Izidora. Ir tai tęsis iki tol, kol **KIEKVIENAS** žemės žmogus nepraregės ir nesupras, kad **gyvenimas veltui neduodamas**, kad **už gėrį reikia kovoti** ir kad žemėje nepasidarys geriau, kol jis, koks mažas ir nereikšmingas jis bebūtų, jos nepripildys savo gerumu ir **nepapuoš savo darbo vaisiais**. Bet kaip aš jau tau buvau sakęs, Izidora, to reikės dar labai ilgai laukti, nes kol kas žmogus galvoja tik apie savo **asmeninę gerovę** net nepagalvojęs, dėl ko jis atsirado šioje Žemėje, dėl ko jis joje gimė... Nes kiekviena GYVYBĖ, kokia ji, atrodo,

nereikšminga būtų, į Žemę ateina turėdama kažkokį tai tikslą. Daugumoje atvejų — kad mūsų bendrus Namus padarytų geresniais ir džiaugsmingesniais, galingesniais ir išmintingesniais.

— Tu galvoji, kad žmogų kada nors sudomins **bendruomenės** gerovė? Nes daugeliui žmonių toks supratimas visiškai svetimas. Kaip gi juos išmokyti, Sever?..

— To neįmanoma išmokyti, Izidora. Žmonės turi patys pajusti **poreikį** Šviesai, **poreikį** Gėriui. Jie patys **privalo norėti keistis**. Nes to, kas brukama prievarta, žmogus instinktyviai stengiasi kuo greičiau atsikratyti, net ir nepamėginęs ko nors suprasti. Bet mes nuklydome į šalį, Izidora. Ar nori, kad aš pratęsčiau Radomiro ir Magdalenos istoriją?

Patvirtindama aš linktelėjau ir širdyje labai gailėjausi, kad nesugebu ramiai ir paprastai su juo kalbėtis ir tuo pačiu nepergyventi dėl man likimo skirtų paskutinių mano sudarkyto gyvenimo minučių ir su siaubu negalvoti dėl virš Annos pakibusios nelaimės...

— Biblijoje daug rašoma apie Joną Krikštytoją. Ar jis iš tikrųjų buvo kartu su Radomiru ir Šventovės riteriais? Jo personažas toks nuostabiai geras ir šiltas, kad kartais suabejoti, ar Jonas iš tikrųjų reali figūra? Ar gali į tai atsakyti, Sever?

Sever šiltai nusišypsojo, matyt prisimindamas kažką tai labai jam malonaus ir brangaus...

— Jonas buvo labai išmintingas ir mielaširdingas, kaip didelė šviesi saulė... Jis buvo visų su juo einančių tėvas, mokytojas ir draugas... Jį vertino, jo klausėsi, jį mylėjo. Bet jis niekada nebuvo tuo jaunu ir nuostabiai gražiu jaunuoliu, koku jį paprastai vaizdavo dailininkai. Jonas tuo metu buvo jau pagyvenęs žynys, bet vis dar labai stiprus ir tvirtas. Žilas ir aukštas, jis greičiau buvo panašus į galingą ir patyrusį karį, negu į gražų ir švelnų jaunuolį. Jis nešiojo ilgus plaukus, tarp kitko, kaip ir visi likusieji, kas buvo su Radomiru. **Tai buvo Radanas**, jis iš tiesų buvo nepaprastai gražus. Jis, kaip ir Radomiras, nuo mažų dienų gyveno Meteoroje kartu su savo motina, Žiniuone Marija. Prisimink, Izidora, kiek daug yra pasaulyje paveikslų, kur Marija atvaizduota su dviem, beveik panašaus amžiaus kūdikiais. Juos kažkodėl tai tapė garšūs dailininkai galbūt net nesuprasdami, **ką** iš tikrųjų vaizdavo jų teptukas... Ir kas įdomiausia — tai, kad būtent į Radaną Marija žiūri visuose paveiksluose. Matyt jau tada, būdamas dar beveik kūdikis, Radanas jau buvo toks linksmas ir patrauklus, koku jis liko visą likusį jo trumpą gyvenimą...

Ir dar... jeigu ir tapė dailininkai savo paveiksluose **būtent Joną**, tai kaip gi tada tas pats Jonas sugebėjo taip **klaikai pasenti jo bausmės vykdymo dieną, kuri buvo įvykdyta įnoringosios Salomėjos noru?..** Nes pagal bibliją tai atsitiko dar iki Kristaus **nukryžiovimo**, reiškia, Jonui tuo metu negalėjo būti daugiau negu trisdešimt keturi metai! **Koku gi būdu iš mergaitiškai gražaus, auksaspalvių garbanų jaunuolio jis pavirto į seną ir visiškai nesimpatšką žydą?!**

— Reiškia Žynys Jonas nežuvo, Sever? — nudžiugusi paklausiau aš. — Arba žuvo visiškai kitaip?..

— Kaip bebūtų gaila, **tikrajam** Jonui iš tiesų nukirto galvą, Izidora, bet tai atsitiko visiškai ne pagal kaprizingos ir išpaikintos moters norą. **Jo žūtis priežastimi buvo judėjo „draugo“ išdavystė, kuriuo jis tikėjo ir kuriuo namuose gyveno keletą**

metų...

— *Bet kaip gi jis nepajuto? Kaip jis nepamatė, kas tai per „draugas“?! — pasipiktinau aš.*

— *Tikriausiai neįmanoma įtarti kiekvieno žmogaus, Izidora... Manau, kad jiems ir taip buvo sudėtinga kuo nors pasitikėti, nes jiems reikėjo kažkaip prisitaikyti ir gyventi toje svetimoje, nepažįstamoje šalyje ir to nepamiršti. Todėl iš didesnio ir mažesnio blogio jie rinkosi mažesnįjį. Bet visko iš anksto nuspėti neįmanoma, tu gi pati tai puikiai žinai, Izidora... Tikrojo Žynio Jono mirtis įvyko jau **po** Radomiro nukryžiuavimo. Jį nuuodijo judėjas, kurio namuose Jonas tuo metu gyveno su žuvusiojo Radomiro šeima. Vieną vakarą, kai visi namuose jau miegojo, šeimnininkas, kalbėdamas su Jonu, pasiūlė jam jo mėgstamos arbatos, į kurią buvo įmaišyta stiprių augalinių nuodų... Kitą rytą niekas taip ir negalėjo suprasti, kas gi atsitiko. Šeimnininko žodžiais, Jonas labai staigiai užmigo ir jau niekada daugiau neprabudo... Jo kūną surado ryte jo kruvinoje ložėje su... nukirsta galva... To paties šeimnininko žodžiais, judėjai labai Jono bijojo, nes manė, kad jis yra nenugalimas magas. Ir **norėdami būti užtikrinti, kad jis niekada nebeprisikels** — jie nukirto jam galvą. Jono galvą vėliau išpirko (!!!) ir su savimi išsivežė Šventovės riteriai, ją išsaugojo ir sugebėjo nugabenti į Magų Slėnį, kad tokiu būdu Joną nors tiek pagerbtų ir neleisti judėjams iš jos palaikų pasityčioti ar panaudoti atliekant kokias nors magiškas ritualines apeigas. Nuo to laiko Jono galva visada buvo su jais, kur tik jie bebūtų buvę. Ir už tą pačią galvą Šventovės riterius po dviejų šimtų metų apkaltino tarnavimu Velniui... Tu gi prisimeni paskutinę „Tamplierių bylą“ (Šventovės riterių), ar ne taip, Izidora? Būtent ten juos apkaltino garbinusius „kalbančią galvą“, kuri siutino visus bažnyčios šventikus.*

— *Atleisk man, Sever, bet kodėl Šventovės riteriai neatvežė Jono galvos čia, į Meteorą? Nes, kiek aš suprantu, jūs visi labai jį mylėjote! Ir iš kur tau žinomos visos tos smulkmenos? Tavęs gi kartu su jais nebuvo? Kas tau apie visa tai papasakojo?*

— *Visą tą istoriją mums papasakojo Žynė Marija, Radano ir Radomiro motina...*

— *O argi Marija sugrižo pas jus po Jėzaus nukryžiuavimo?!.. Nes, kiek man žinoma, ji buvo su savo sūnumi jo nukryžiuavimo dieną. Kada gi ji sugrižo pas jus? Ar gali būti, kad ji vis dar gyva?.. — sulaikiusi kvėpavimą paklausiau aš.*

Man taip norisi pamatyti nors vieną iš tų, dėl kitų pasiaukojusių, didvyriškų žmonių!.. Taip norisi „pasikrauti“ jų kantrybę ir jėgą, kurios taip reikalingos manęs laukiančioje kovoje!..

— *Ne, Izidora. Kaip bebūtų gaila, bet Marija mirė maždaug prieš šimtą metų. Ji nepanoro ilgiau gyventi, nors ir galėjo. Manau, kad jos skausmas buvo per daug gilus... Išėjusi paskui savo sūnus į nepažįstamą, tolimą šalį (dar prieš daug metų iki jų mirties), bet taip ir nesugebėjusi apsaugoti nė vieno iš jų, Marija nesugrižo į Meteorą, o išėjo kartu su Magdalena. Išėjo, kaip mes tada galvojome, visam laikui... Pavargusi nuo kartėlio ir praradimų, jau po mylimos anūkės ir Magdalenos mirties, Marija nusprendė palikti savo žiaurų ir nemielaširdingą gyvenimą Žemėje... Bet prieš tai, kaip „išeiti“ visam laikui, ji vis dėl to atėjo į Meteorą atsisveikinti. Kad papasakotų tikrą istoriją apie žūtį tų, kuriuos mes taip mylėjome... Ir dar dėl to, kad paskutinį kartą pamatytų Baltąjį Žynį... Savo situotinę ir geriausią draugą, kurio taip ir negalėjo niekada užmiršti. Savo širdyje ji jam atleido. Bet, jo dideliu gailėsčiu, ne-*

galėjo jam atnešti Magdalenos atleidimo... Taip kad, kaip pati matai, Izidora, didžioji krikščioniška pasakėčia apie „**visuotinį atleidimą**“ yra, paprasčiausia, vaikiškas melas naiviems tikintiesiems, kad jie leistų jiems vykdyti bet kokį Blogį ir žinoti, kad ką jie bepridarytų, jiems bus atleista. Bet atleisti galima tik tai, už ką realiai galima atleisti. Žmogus privalo suprasti, kad už bet kokį Blogį reikės atsakyti... Ir ne prieš kažkokį tai paslaptinę Dievą, o prieš save, pasmerkiant save už tai žiauriai kentėti. Magdalena neatleido Valdovui, nors giliai jį gerbė ir mylėjo. Taip pat, kaip ji nesugebėjo atleisti ir visiems mums už baisią Radomiro mirtį. Nes būtent JI už visus geriau suprato — mes galėjome jam padėti, galėjome jį išgelbėti nuo žiaurios mirties... Bet nenorėjome. Skaitydama, kad Baltasis Žynys per daug kaltas, ji jį paliko gyventi su ta kalte ir nė minutės apie jį neužmiršti... Ji nepanoro jam padovanoti lengvo atleidimo. Mes taip daugiau jos ir nematėme. Kaip niekada nematėme ir jų mažylių. Per vieną iš savo Šventovės riterių — mūsų žynį — Magdalena perdavė atsakymą Valdovui į jo prašymą sugrįžti pas mus: „Saulė per vieną dieną du kartus nepateka... Jūsų pasaulio džiaugsmas (Radomir) jau niekada pas jus nebesugrįš, kaip niekada nebesugrįšiu ir aš... Aš suradau savo TIKĖJIMĄ ir savo TIESĄ, ji GYVA, jūsų gi — MIRUSI... Apverkite savo sūnus — jie jus mylėjo. Kol gyva, aš jums niekada neatleisiu dėl jų mirties. Ir tegul jūsų kaltė lieka su jumis. Gal būt kada nors ji atneš jums Šviesą ir Atleidimą... Bet ne nuo manęs“. Žynio Jono galvą neatvežė į Meteorą dėl tos pačios priežasties — niekas iš Šventovės riterių nebenorėjo pas mus sugrįžti... Mes juos praradome, kaip ne kartą praradome daugelį kitų, kurie nenorėjo suprasti ir priimti mūsų aukų... Kas taip pat, kaip ir tu — išėjo mus smerkdami.

Man sukosi galva!.. Kaip trokštantis, malšindamas savo žinių troškulį, aš godžiai gėriau nuostabios informacijos srautą, kurį dosniai liejo Sever... Ir man norėjosi daug daugiau!.. Norėjosi viską žinoti iki galo. Tai buvo tyro vandens gurkšnis skausmo ir nelaimių išdegintai dykumai! Ir aš niekaip negalėjau iki soties atsigerti...

— Aš turiu tūkstančius klausimų! Bet nebeliko laiko... Ką gi dabar man daryti, Sever?..

— Klausk, Izidora!.. Klausk, aš pasistengsiu tau atsakyti...

— Sakyk, Sever, man kažkodėl atrodo, kad šioje istorijoje lyg tai susijungė **dvi gyvenimo istorijos**, apipintos sudėtingais įvykiais ir **pateiktos jos kaip vieno asmens gyvenimas**? Ar aš neteisi?

— Tu absoliučiai teisi, Izidora. Kaip aš jau seniau esu tau sakęs, „šio pasaulio galingieji“, kurie sukūrė melagingą šio pasaulio istoriją, „užvilko“ ant tikrojo **Kristaus gyvenimo svetimą judėjų pranašo Džošua (Joshua) gyvenimą, gyvenusio prieš pusanтро tūkstančio metų** (Severo pasakojimo momentu). Ir ne tik jo paties, bet ir jo šeimos, jo giminių ir artimųjų, jo draugų ir pasekėjų. Nes, būtent pranašo **Džošua žmonos — judėjos Marijos** — sesuo Martą ir brolis Lozorius, jo motinos sesuo Marija Jakobė ir kiti, kurių **niekada nebuvo šalia Radomiro ir Magdalenos**. Taip pat, kaip šalia jų niekada nebuvo ir svetimų „apaštalu“ — Pauliaus, Mato, Petro, Luko ir kitų... **Būtent pranašo Džošua šeima prieš pusanтро tūkstančio metų persikėlė į Provansą** (kuris tuo metu vadinosi Gaulu (Transalpine Gaul)), į Graikijos miestą Masaliją (dabartinis Marselis), nes Masalija tuo metu buvo „vartais“ tarp Azijos ir Europos ir tai buvo pats lengviausias visų „persekiojamųjų“ kelias, kurie bėgo nuo nemalo-

numų ir persekiojimų. **Tikroji Magdalena pasiekė Langedoką po tūkstančio metų nuo judėjos Marijos gimimo**, ir ji ėjo būtent į **Namus**, o ne bėgo nuo vienu judėjų pas kitus, kaip tai darė judėja Marija, niekada nebuvo ta tyra Žvaigždė, kokia buvo **tikroji Magdalena**. Judėja Marija buvo geraširdė, bet netoleregė moteris, kurią už vyro išleido labai anksti. Ir ji niekada nesivadino Magdalena... Tą vardą jai „uždėjo“ norėdami sutapatinti tas dvi nesuderinamas moteris. Ir tam, kad įrodytų panašios nenusisekusios legendos tapatumą, sugalvojo melagingą istoriją apie Magdalos miestą, kurios dar neegzistavo, kai judėja Marija gyveno Galilėjoje... Visa ta apgailėtina „istorija“ apie **du Jėzus** buvo dirbtinai sumaišyta ir supainiota, kad paprastam žmogui būtų kuo sunkiau prisikasti iki tiesos. Ir tiktai tie, kurie iš tikrųjų sugebėjo mąstyti, matė, **kokį visuotinę melą skleidė krikščionybė — pati žiauriausia ir pati kruviniausia iš visų religijų**. Bet, kaip jau buvau tau sakęs ir anksčiau, dauguma žmonių **nemėgsta** savarankiškai GALVOTI. Todėl jie tikėjo ir tiki tuo, ko juos moko Romos bažnyčia. Taip buvo patogų ir taip buvo visada. Žmogus nepasiruošęs priimti **tikro Radomiro ir Magdalenos MOKYMO**, kuris reikalavo įdėti darbo ir savarankiškai mąstyti. Bet užtat žmonėms visada patiko ir jie pritardavo tam, kas buvo labai paprasta — kad jiems buvo sakoma **kuo galima tikėti, ką galima priimti, o ką būtina atmesti**.

Minutei man buvo labai baisu — Severo žodžiai labai priminė Karafos išvedžiojimus!.. Bet visa savo „besipriešinančia“ siela aš niekaip negalėjau sutikti, kad kraugeriškas žudikas — Romos Popiežius — galėjo būti kažkuo ir teisuš...

— Tas vergiškas „tikėjimas“ buvo reikalingas vis tiems paties Galvojantiems Tamsiesiems, kad galėtų įtvirtinti savo valdžią mūsų trapiame, dar tik **užgimstančiame** pasaulyje... kad jau **niekada neleistų jam gimti**... — ramiai tęsė Sever. — Būtent tam, kad sėkmingai galėtų savo tikslams pajungti Žemę, Galvojantys Tamsieji ir surado tą mažą, bet labai lanksčią ir garbės trokštančią, jiems vieniems suprantamą žydų tautą. Savo to „lankstumo“ ir judrumo dėka ši tauta labai lengvai pasidavė kitų įtakai ir pavirto pavojingu ginklu Galvojančių Tamsiųjų rankose, kur jie ir surado pas juos kažkada gyvenusį pranašą Džošua ir **gudriai jo gyvenimą „supynė“ su Radomiro gyvenimo istorija**, sunaikindami tikrus gyvenimiškus įvykius ir vietoj jų pakisdami sufalsifikuotus, kad tik žmonių protai patikėtų tokia „istorija“. Bet netgi tas, judėjas Džošua, taip pat **neturėjo nieko bendro su taip vadinama Krikščionių religija**... Ji buvo įkurta imperatoriaus Konstantino įsakymu, kuriam reikėjo **naujos religijos**, kad galėtų nuo jo kontrolės bėgančiai liaudžiai numesti **naują „kaulą“**. Ir liaudis net nesusimąstydama jį prarijo... Tokia kol kas dar mūsų Žemė, Izidora. Ir dar negreitai kam nors pasiseks ją pakeisti. Kaip bebūtų gaila, bet dar labai greitai Žmonės panorės GALVOTI...

— Tegul jie dar ir nepasiruošę, Sever... Bet gi tu matai, žmonės labai lengvai priima „naujoves“! Argi tai nerodo, kad žmonija (savaip) **IEŠKO realybės** kelių, kad žmonės siekia **TIESOS**, kurios, paprasčiausiai, nėra kam parodyti?..

— **Galima tūkstančius kartų rodyti pačią vertingiausią pasaulyje Žinių Knygą, bet tai nieko neduos, jeigu žmogus nemoka skaityti**. Argi ne tiesa, Izidora?..

— Bet gi savo mokinius jūs **MOKOTE!**.. — nusivylusi sušukau aš. — Jie gi taip pat **nežinojo visko iš karto**, kai papuolė pas jus! **Tai mokykite gi žmoniją!!! Ji to**

verta, kad neišnyktų!..

— Taip, Izidora, **mes mokome savo mokinius**. Bet talentingieji, kurie pakliūna pas mus, moka svarbiausią — jie moka **MĄSTYTI**... O kiti kol kas tik „vedamieji“. Ir mes neturime jiems nė laiko, nė noro, kol neateis **jų laikas** ir jie nepasirodys verti to, kad kas nors iš mūsų juos mokyty.

Sever buvo visiškai tikras, kad jis teisus ir aš žinojau, kad jokie argumentai jo neprivers patikėti kitaip. Todėl nusprendžiau daugiau nebeįkyrėti...

— Sakyk, Sever, kas iš Jėzaus gyvenimo yra tikra? Ar gali man papasakoti, kaip jis gyveno? Ir kaip gi galėjo atsitikti, kad turėdamas tokį galingą ir ištikimą palaikymą, vis dėl to pralaimėjo?.. Kas atsitiko su jo vaikais ir Magdalena? Kiek ilgai po jo mirties jai pavyko pragyventi?

Jis vėl nusišypsojo savo nuostabia šypsena...

— Tu man dabar priminei jauną Magdaleną... Ji buvo iš visų žingeidžiausia ir pastoviai uždavinėjo klausimus, į kurios net mūsų seniausieji žyniai ne visada rasdavo atsakymus!...

Sever vėl „pasinėrė“ į savo nuostabią atmintį, kur vėl „susitiko“ su tais, kurių dabar jis taip nuoširdžiai ir giliai ilgėjosi.

— Ji buvo iš tiesų nuostabi moteris, Izidora! Niekada nepasiduodančia ir savęs nesigailėdama, tokia, kaip ir tu... Ji buvo pasiruošusi bet kuriuo momentu atiduoti gyvybę už tuos, kuriuos mylėjo. Už tuos, kuriuos skaitė to vertais. Na, ir, paprasčiausia — už **GYVENIMĄ**... Likimas jos nepasigailėjo ir ant jos pečių užvertė nepakeliamą brangių praradimų našta, bet ji iki paskutinės savo gyvenimo akimirkos aršiai kovojo už savo draugus, už savo vaikus ir už visus tuos, kas liko gyventi Žemėje po mylimo Radomiro mirties... Žmonės ją vadino **visų Apaštalu Apaštalu**. Ir ji iš tikrųjų juo buvo... Tikrai ne ta prasme, kokią ją parodo savo „šventuosiuose raštuose“ jai savo esme svetima žydų kalba. Magdalena buvo stipriausia Žynė... **Auksine Marija**, kaip ją vadino žmonės, kurie buvo nors kartą ją susitikę. Ji spinduliavo tyrą Meilės ir Žinių šviesą, atiduodama tai kitiems iki paskutinio lašo ir savęs nesigailėdama. Jos draugai ją labai mylėjo ir net nesusimąstydami galėjo už ją atiduoti savo gyvybes!.. Už ją ir už tą mokymą, kurį ji tęsė po savo mylimo vyro Jėzaus Radomiro mirties.

— Atleisk už mano skurdžias žinias, Sever, bet kodėl gi tu visada Kristų vadini — Radomiru?..

— Viskas labai paprasta, Izidora, Radomiru jį kažkada pavadino jo tėvas ir mama, ir tai buvo jo **tikrasis, Gimtasis vardas**, kuris, vėl gi, nusakė jo tikrąją esmę. Tas vardas turėjo dvigubą reikšmę — gyvenimo džiaugsmas (Rado — mir) ir Nešantis pasauliui Žinių Šviesą, Ra Šviesą (Ra — do — mir). O Jėzumi Kristumi jį pavadino jau Galvojantys Tamsieji, kai visiškai pakeitė jo gyvenimo istoriją. Ir kaip matai, jis tvirtai prie jo „prikibo“ amžiams. O pas žydus visada buvo daug žmonių, kurių vardas Jėzus. Tai beveik pats populiariausias ir gana paplitęs žydiškas vardas. Nors, kaip bebūtų keista, tas vardas pas mus atėjo iš Graikijos... Na, o Kristus (Xristos) — tai visiškai ne vardas ir graikiškai jis reiškia „mesiją“, arba „šviesuolį“... Tikrai klausimas, jeigu biblijoje sakoma, kad Kristus — krikščionis, tai kaip gi paaiškinti tuos **pagoniškus** graikiškus vardus, kuriuos suteikė jam patys Galvojantys Tamsieji?.. Iš tiesų įdomu, ar ne? Ir tai pati mažiausia iš visų klaidų, Izidora, kurių nenori (arba

negali!..) matyti žmogus.

— Bet kaip gi jis gali tai matyti, jeigu jis akiai tiki tuo, kas jam brukama?.. Mes privalome tai parodyti žmonėms! Jie privalo apie tai žinoti, Sever! — vėl neišlaikiau aš.

— Mes **nieko žmonėms neprivalome**, Izidora... — aštriai atsakė Sever. — Jie visiškai patenkinti tuo, kuo tiki. Ir nenori nieko keisti. Ar nori, kad aš pratęščiau?

Jis vėl aklinau nuo manęs atsivėrė „geležine“ savo įsitikinimų siena ir man daugiau nieko nebeliko, kaip tik neslepiant ištryškusių apmaudo ašarų, su juo sutinkant tik linktelėti galva... Buvo beprasmišką ką nors įrodinėti — jis gyveno savo „teisingame“ pasaulyje ir nekreipė dėmesio į mažus „žemiškus nesklandumus“...

— Po žiaurios Radomiro mirties, Magdalena nusprendė sugrįžti ten, kur buvo jos tikrieji Namai, kur kažkada ji atsirado šiame pasaulyje. Tikriausiai mes visi jaučiame trauką prie savo „šaknų“, ypač, kai dėl vienu ar kitų priežasčių mums nesiseka... Štai ir ji, prislėgta didžiulio praradimo skausmo, sužeista ir vieniša, pagaliau nusprendė sugrįžti į NAMUS... Ta vieta buvo paslaptingoje Oksitanijoje (šiandieninė Prancūzija, Langedokas) ir vadinosi ji **Magų Slėniu** (arba taip pat — Dievų Slėniu), garsėjanti savo rūšiu, mistiškai didingu grožiu. Ir nebuvo žmogaus, kuris ten bent kartą pabuvojęs, nebūtų visam savo likusiam gyvenimui pamilęs Magų Slėnio...

— Atleisk, Sever, kad tave pertraukiau, bet vardas Magdalena... ar ne nuo Magų Slėnio kilęs?.. — negalėdama susilaikyti nuo mane sukrėtusio „atradimo“, sušukau aš.

— Tu visiškai teisi, Izidora. — nusišypsojo Sever. — Štai, matai — tu **mąstai!**.. **Tikroji** Magdalena gimė maždaug prieš penkis šimtus metų Oksitanijos Magų Slėnyje, ir todėl ją pavadino Marija — Slėnio Mage (Mag-dolina).

— Kas tai per slėnis — Magų Slėnis, Sever?.. Ir kodėl aš nieko panašaus nebuvau girdėjusi? Tėvas niekada neminėdavo tokio pavadinimo ir apie tai nekalbėjo nė vienas iš mano mokytojų?

— O, tai labai sena vieta, kuri spinduliavo labai galingą savo energetinę jėgą, Izidora! Kažkada Žemė ten dovanodavo neišpasakytą jėgą... Ją vadino „Saulės Žeme“ arba „Tyrąja Žeme“. Ji buvo **dirbtinai** sukurta prieš daug tūkstančių metų... Ir ten gyveno du iš tų, kuriuos žmonės kažkada vadino Dievais. Jie saugojo tą Tyrą Žemę nuo „juodųjų jėgų“, nes ten buvo saugomi Vartai tarp Pasaulių (Žvaigždžių Vartai), kurių dabar jau nebėra. Bet kažkada, labai seniai, tai buvo vieta, per kurią atėdavo **kitų pasaulių** žmonės ir **kitų pasaulių** žinios. Tai buvo vieni iš **septynių** Žemės „tiltų“... Sunaikinti, kaip bebūtų gaila, dėl kvailos Žmonių klaidos. Vėliau, po daugelio amžių, toje vietoje pradėjo gimti Apdovanoti (talentingi) vaikai. Ir dėl jų, stiprių, bet dar nepakankamai mąstančių, mes ten įkūrėme naują „meteorą“... Kurią pavadinome — Raveda (Ra-vedat). Tai buvo lyg tai jaunesnioji mūsų Meteoros sesuo, kurioje taip pat mokė Žinių, tiktai daug paprastesnių, negu kad mokėme mes, nes Raveda buvo atvira be jokių išimčių **visiems talentingiems**. Ten nebuvo suteikiamos Slaptos Žinios, o buvo mokoma tik to, kas padėdavo gyventi su jų turima „našta“, kas galėjo juos išmokyti pažinti ir kontroliuoti savo nuostabią Dovaną. Pamažu Raveda prisiplėdė pačiais įvairiausiais, turinčiais Dovaną, žmonėmis iš visų Pasaulio kampelių, kurie troško mokytis. Ir todėl, kad Raveda buvo atvira būtent **visiems**, kartais ten a-

teidavo ir **talentingi „pilkieji“**, kuriems taip pat mokytojai suteikdavo Žinių ir tikėjosi, kad kada nors ateis tokia diena, kada pas juos būtinai sugrįš jų pasimetusi Šviesi Siela. Taip laikui bėgant tą Slėnį ir pavadino — Magų Slėniu, lyg tai perspėdami nežinančiuosius, kad ten galima pamatyti netikėtus ir nepaprastus stebuklus... pasirodančius apdovanotojų minčių ir širdies galių dėka... Su Magdalene ir Žyne Marija, ten atėjo ir šeši Šventovės riteriai, kurie su gyvų ten buvusių draugų pagalba apsigyveno jų nepaprastose pilyse-tvirtovėse, stovinčiose ant gyvų „jėgos taškų“, kurie spinduliavo gamtos jėgą ir teikė apsaugą. Norėdama pabūti toli nuo bet kokio šurmulio ir ieškodama savo sielai ramybės, Magdalena su savo mažamete dukrele laikinai apsigyveno urvuose...

— Parodyk man ją, Sever!.. — neišlaikiusi paprašiau aš. — Parodyk man, prašau, Magdaleną...

Mano didžiai nuostabai, vietoj rūsčių akmeninių urvų, aš pamačiau švelnią, mėlyną jūrą, kurios smėlėtoje pakrantėje stovėjo moteris. Aš tuoj pat ją pažinau — Tai buvo Marija Magdalena... Vienintelė Radomiro meilė, jo žmona, jo nuostabių vaikų motina... ir jo našlė.

Ji stovėjo tiesi ir išdidi, nepalaužiama ir stipri... Ir tiktai jos nuostabiame veide atsispindėjo užslėptas, deginantis skausmas... Ji vis dar buvo labai panaši į tą nuostabią, šviesią mergaitę, kurią kažkada man rodė Sever... tiktai dabar jos juokingą, mielą veidelį temdė tikras „suaugęs“ liūdesys... Magdalena buvo puiki savo šiltu ir švelniu moterišku grožiu, kuris vienodai jaudino ir jaunus ir senus, vertė su ja skaitytis, su ja pasilikti, jai tarnauti, ją mylėti taip, kaip galima mylėti tik svajonę, kuri ką tik įsikūnijo į žmogų...

Ji stovėjo labai rami ir susikaupusi atidžiai žiūrėjo kažkur į tolį, lyg tai būtų kieno nors laukusi. O šalia jos, stipriai apkabinusi jos kelius, glaudėsi smulki mergaitė — antroji maža Magdalena!.. Ji buvo pritrenkiančiai panaši į savo motiną — tokie pat ilgi auksaspalviai plaukai... tokios pačios spindinčios mėlynos akys... ir tokios pačios žaismingos, linksmos duobutės ant švelnių besišypsančių skruostų. Mergaitė buvo nuostabiai puiki ir juokinga. Štai tik mama atrodė tokia liūdna, kad mažylė nesiryžo jos trukdyti, o tik tvirtai prisiglaudusi tyliai stovėjo ir lyg laukė, kada pagaliau praeis tas keistas, nesuprantamas mamos liūdesys... Kartais savo švelniu jūros dvelksmu paglostydamas jos švelnius skruostus, švelnus vėjelis tingiai žaidė auksinėse ilgų Magdalenos plaukų garbanose... Ji stovėjo sustingusi kaip statula ir tik jos liūdnose akyse atsispindėjo įtemptas ilgesys... Staiga labai toli horizonte pasirodė baltas, plazdantis taškelis, kuris pamažu virto tolimomis burėmis. Magdalena tuoj pat pasikeitė ir atgijo, stipriai priglaudė prie savęs mažylę ir kiek galėdama linksmiau pasakė:

— Na štai, mes ir sulaukėme, mano turte! Tu gi norėjai pamatyti, iš kur mama atėjo į šią šalį? Juk norėjai?.. Štai mes su tavimi ir plauksime toli, toli, kol tik nepasieksime tolimo kranto, kur yra mūsų Namai... Tu juos pamilsi taip pat labai stipriai, kaip ir aš mylėjau. Aš tau prižadu.

Pasilenkusi Magdalena savo rankomis apglėbė mažąją dukrytę lyg norėdama ją apginti nuo visų nelaimių, kurias jautė būsiančias ateityje jos jautri, švelni siela.

— Mamyte, sakyk, juk tėvelis taip pat su mumis plauks, ar ne? Mes gi negalime

jo čia palikti? Tiesa? — ir staiga susigriebusi, nustebusiai paklausė, — O kodėl jo taip ilgai nėra?.. Jau beveik du mėnesius mes jo nematome... Mama, o kurgi tėtis?

Magdalenos akys pasidarė rūsčios ir ryžtingos... Ir aš tuoj pat supratau — jos mažylė nežinojo, kad tėtis jau niekada ir niekur su jais nebeplauks, nes kaip tik prieš tuos pačius du mėnesius jis baigė savo garsų gyvenimą ant kryžiaus... Na, o nelaimingoji Magdalena, matyt, niekaip nesiryžo pasakyti tam atkakliam, mažam, tyram žmogui apie tą baisią, nežmonišką nelaimę. Na ir kaip ji galėjo apie tai pasakyti tokiai trapijai, bejėgei būtybei? Kaip paaiškinti, kad atsirado žmonės, kurie nekentė jo gerojo, šviesiojo tėčio?.. Kad jie troško jo mirties. Ir kad niekas iš Šventovės riterių nesugebėjo jo išgelbėti?..

Norėdama nuraminti savo sunerimusią mažylę, ji atsakinėjo vis taip pat švelniai ir užtikrintai.

— Tėtis su mumis neplauks, angele mano. Taip pat, kaip ir tavo mylimas broliukas, Svetodaras.... Jie turi įsipareigojimus, kuriuos privalo įvykdyti. Tu gi prisimeni, aš tau pasakojau, kas tai yra — pareiga? Juk atsimeni?.. Mes plauksime kartu su draugais — tu ir aš... Aš žinau, tu juos myli. Tau su jais bus labai gera, mano mieloji. Ir aš būsiu visada su tavimi. Tau prižadau.

Mergaitė nusiramino ir jau linksmiau paklausė:

— Mama, sakyk, o tavo šalyje daug mažų mergaičių? Ar aš ten turėsiu draugę? O tai aš vis su dideliais ir dideliais... O su jais neįdomu. Ir Žaisti jie nemoka.

— Na, ką tu, mieloji, o kaip gi tavo dėdė Radanas? — nusišypsojusi paklausė Magdalena. — Tau gi visada su juo būna įdomu? Ir pasakas jis tau įdomias seka, ar ne tiesa?

Mažylė minutę pagalvojo, o vėliau labai rimtai pareiškė:

— Na, gal jau ir ne visiškai taip bloga su suaugusiaisiais. Tiktai aš vis vien ilgiuosi draugų... Aš gi dar maža, ar ne? Na štai, ir mano draugai turi būti maži. O suaugusieji turi būti tik kartais.

Magdalena nustebusi į ją pasižiūrėjo ir staiga pagriebusi ją už rankų, garsiai pabučiavo į abu skruostus.

— Tu teisi, mano aukseli! Suaugusieji su tavimi turi pažaisti tik kartais. Aš prižadau — mes tenai surasime tau pačią geriausią draugę! Tau tereikia tik šiek tiek palaukti. Betgi tu tai moki? Tu gi pas mus pati kantrčiausia mergaitė pasaulyje, ar ne taip?..

Tas paprastas, šiltas dviejų vienišų, viena kitą mylinčių esybių dialogas man įkrito giliai į pačią širdį!.. Ir taip norėjosi tikėti, kad joms bus viskas gerai! Kad piktas likimas juos apeis šonu, o jų gyvenimas bus šviesus ir geras!.. Bet aš žinojau, kad joms, kaip ir man, gerai nebus...

Už ką mes mokame tokią kainą?!.. Už ką mūsų likimai buvo tokie negailestingi ir žiaurūs?

Nespėjau aš atsisukti į Severą, kad užduočiau sekantį klausimą, kaip tuoj pat atsirado naujas vaizdas, nuo kurio man net kvapą užėmė...

Vėsiame seno platano šešėlyje ant gretimų žemų suoloelių sėdėjo keturi žmonės. Du iš jų buvo dar visai jauni ir labai panašūs vienas į kitą. Trečias gi buvo žilaplaukis senolis, aukštas ir stiprus, kaip gynybinė uola. Ant kelių jis laikė berniuką, kuriam

buvo daugių-daugiausia apie 8-9 metus. Ir žinoma, kad Severui nereikėjo aiškinti, kas tai buvo per žmonės...

Radomirą aš pažinau iš karto, nes jame dar daug kas išliko iš to paties nuostabaus, šviesiaplaukio jaunuolio, kurį aš mačiau pirmojo mano vizito į Meteora metu. Jis tik labai suvyriškėjo, pasidarė rūstesnis ir labiau suaugęs. Jo mėlynos, veriančios akys į pasaulį dabar žiūrėjo daug atidžiau ir kiečiau, lyg sakydamos:

Jeigu manimi netiki — paklausk manęs dar kartą, na, o jeigu ir tada nepatikėsi — eik šalin. Gyvenimas per daug brangus, kad jį eikvoti nevertiems.

Jis jau nebebuvo tas „mielai atrodantis“ naivus berniukas, kuriam atrodė, kad jis pajėgus **pakeisti bet kurį žmogų...** kad pajėgus **pakeisti visą pasaulį...** Dabar Radomiras buvo Karys. Apie tai sakė visas jo įvaizdis — vidinis susikaupimas, asketiškai lieknas, bet labai stiprus kūnas, atkaklumą išryškinančios raukšlėlės ryškių, suspaustų lūpų kampučiuose, veriantis jo mėlynų ir metalo atspalviu blyksinčių akių žvilgsnis... Na, ir visa jame kunkuliuojanti, neišpasakyta jėga, verčianti draugus jį gerbti (o priešus su juo skaitytis!) aiškiai rodė jame tikrą Karį ir jau jokių būdu nebeįėjį ir minkštaširdį Dievą, koku taip įkyriai bando vaizduoti jo nekenčianti krikščioniškoji bažnyčia. Ir dar... Jis šypsojosi nuostabia šypsena, kuri, matyt, vis rečiau ir rečiau pasirodydavo jo išvargusiame, sunkių minčių iškankintame veide. Bet kada ji pasirodydavo — visas aplinkinis pasaulis, sušildytas jo nuostabia, begaline šiluma, atrodydavo geresnis. Ta šiluma pripildydavo laime visas vienišas, nuskriaustas sielas!.. Ir būtent tame atsiverdavo tikroji Radomiro esmė! Jame atsiverdavo jo tikroji, mylinti Siela.

Radanas gi (ogi aiškiai buvo jis) atrodė šiek tiek jaunesnis ir linksmesnis (nors buvo vieneriais metais **vyresnis** už Radomirą). Jis į pasaulį žiūrėjo linksmai ir be jokios baimės, lyg tai, paprasčiausiai, jokia nelaimė **negalėjo, o ir neturėjo teisės** jo paliesti. Lyg tai bet kokie nemalonumai privalėjo jį aplenkti šonu... Jis be jokių abejonių buvo bet kokio susitikimo siela ir kur tik bebūtų, nušviečianti visus savo linksmu, šviesiu dalyvavimu. Jaunuolis lyg tai spinduliavo kažkokią tai džiaugsmingą vidinę šviesą, kuri nuginkluodavo jaunus ir senus, priversdama jį mylėti ir saugoti kaip brangiausią lobį, atėjusį nudžiuginti Žemę vieną kartą per tūkstantį metų. Jis buvo besišypsantis ir ryškus kaip pavasario saulė, o jo veidas buvo apgaubtas minkštomis auksaspalvėmis garbanomis ir norėjosi į jį žiūrėti, juo gėrėtis, ir užmiršti apie pasaulyje įsigalėjusį žiaurumą ir blogį ...

Trečiasis mažojo susirinkimo dalyvis labai stipriai skyrėsi nuo abiejų brolių... Pirmiausiai, jis buvo daug senesnis ir išmintingesnis. Atrodė, kad jis ant savo pečių nešiojo visą nepakeliamą Žemės našta ir sugebėjo su ta našta gyventi ir nepalūžti, tuo pačiu metu savo plačioje sieloje išsaugodamas visiems jį supantiems žmonėms gerį ir meilę. Šalia jo kiti suaugusieji atrodė kaip nesubrendę vaikai, atėję pas išmintingą Tėvą patarimo....

Jis buvo labai aukštas ir galingas, kaip didelė, sunkių kovų ir nelaimių metų patikrinta, nenugalima pilis.... Jo įdėmių, pilkų akių žvilgsnis buvo veriantis, bet labai šiltas, o pačios akys stebino spalva — jos buvo neišpasakytai šviesios ir ryškios, kokios būna tik ankstyvoje jaunystėje, kol jos dar neaptrauktos juodais skausmo ir ašarų debesimis. Tuo galingu, šiltu žmogumi, žinoma, kad buvo Žynys Jonas...

Mažylis gi, nerūpestingai įsitaisęs ant galingų senolio kelių apie kažką tai susikaupęs mąstė ir nekreipė jokio dėmesio į jį supusius žmones. Nežiūrint jo jauno amžiaus, jis atrodė labai protingas ir tvirtas, pripildytas vidinės jėgos ir šviesos. Jo veidelis buvo susikaupęs ir rimtas, lyg tai mažylis būtų sprendęs labai atsakingą ir svarbią užduotį. Taip pat, kaip ir jo tėvas, jis buvo šviesiaplaukis ir mėlynakis. Tiktai jo veido bruožai buvo nuostabiai minkšti ir švelnūs, labiau panašūs į jo motiną — Šviesiąją Mariją Magdaleną.

Vidurdienio oras buvo kaip įkaitusi krosnis, sausas ir karštas. Karščio iškamautos musės, sulėkusios prie medžio tingiai rėpliojo jo neaprepiamu kamienu, įkyriai zirzė ir trukdė plačiame senojo platano pavėsyje besiilsintiems keturiems pašnekovams. Po plačiomis, svetingai išskėstomis šakomis dvelkė maloni žaluma ir vėsa, kurių priežastimi buvo tiesiai iš po galingo platano šaknų linksmi čiurlenantis siaurutis upeliukas. Žaismingai blizgėdamas permatomais vandens lašeliais, pasišokinėdamas per akmenėlius ir grumstelius, jis bėgo sau tolyn, sudrėkindamas visą jį supančią erdvę. Šalia jo kvėpuoti buvo lengva ir gera. Ir apsaugoti nuo vidurdienio kaitros, su pasimėgavimu sugerdami vėsią, brangią drėgmę, žmonės ilsėjosi,... Kvepėjo žeme ir žaluma. Pasaulis atrodė ramus, geras ir saugus.

— Aš jų nesuprantu, Mokytojau... — mįslingai pasakė Radomiras. — Dieną jie švelnūs, vakare — malonūs, naktį — plėšrūs ir sukti... Jie nepastovūs ir nenuspėjami. Kaip man juos suprasti, patark! Aš negaliu išgelbėti tautos, jos nesuprasdamas... Ką gi man daryti, Mokytojau?

Jonas į jį žiūrėjo labai švelniai, kaip žiūri tėvas į mylimą sūnų ir pagaliau giliu, žemu balsu pasakė:

— Tu žinai jų kalbą — pabandyk ją **suprasti**, jeigu galėsi. Nes kalba — tai jų sielos veidrodis. Tą tautą **kažkada mūsų Dievai prakeikė**, nes ji atsirado tam, kad pražudytų Žemę... Mes bandėme jiems padėti, pasiūsdami pas juos tave. Ir tavo Pareiga — padaryti viską, kad pakeistum jų esmę, kitaip jie tave sunaikins... O vėliau ir visus gyvuosius. **Ir, ne todėl, kad jie stiprūs, o tik todėl, kad melagiai ir sukti mus naikina kaip maras.**

— Jie tolimi man, Mokytojau... Netgi tie, kurie apsimeta draugais. Aš negaliu jų jausti, negaliu atverti jų šaltų sielų.

— O kam gi tada jie mums reikalingi, tėti? — staiga į suaugusiųjų kalbas įsijungė mažasis susirinkimo „dalyvis“.

— Mes atėjome pas juos, kad išgelbėtume, Svetodariai... Kad ištrauktume rakštį iš jų sergančios širdies.

— Bet gi tu pats sakai, kad jie nenori. O argi įmanoma gydyti ligonį, kai jis pats to nenori?

— Kūdikiu lūpomis kalba Tiesa, Radomirai! — sušuko iki tol tik klausęsis Radanas. — Pagalvok, nes jei jie patys to nenori, ar tu gali prievarta tuos žmones priversti pasikeisti?.. Ir tuo labiau — visą tautą! Jie svetimi mums savo tikėjimu, Garbės supratimu... kurios, pagal mane, jie išvis net ir neturi. Išeik, mano broli! Jie tave sunaikins. Jie neverti ir dienos tavo Gyvenimo! Pagalvok apie vaikus... apie Magdaleną! Pagalvok apie tuos, kas tave myli!..

Radomiras tik liūdnai palingavo galvą ir lengvai pataršė savo vyresniojo brolio

plaukus.

— Negaliu aš išeiti, Radanai, neturiu tam teisės... Net jeigu ir negalėčiau jiems padėti — aš negaliu išeiti. Tai būtų panašu į pabėgimą. Aš negaliu išduoti Tėvo, negaliu išduoti savęs...

— Žmonių neįmanoma **priversti** keistis, jeigu jie patys to nenori. Tai bus viso tik melas. Jiems **nereikalinga** tavo pagalba, Radimirai. Jie nepriims tavo mokymo. Pagalvok, broli...

Jonas liūdnai stebėjo savo mylimų mokinių ginčą, žinodamas, kad abu jie teisūs ir kad nė vienas iš jų nenusileis begindamas kiekvienas **savo** tiesą... Jie abu buvo jauni ir stiprūs ir abu norėjo gyventi, mylėti, stebėti, kaip auga jų vaikai, kovoti už savo laimę, kovoti už kitų, **to vertų** žmonių ramybę ir saugumą. Bet likimas patvarkė savaip. Jie abuėjo kentėti, ir, galbūt, net į pražūtį vis taip pat už tuos kitus, bet šiuo konkrečiu atveju — už **to nevertus**, nekenčiančius jų pačių ir jų mokymo, be jokio sąžinės graužimo juos išdavusius žmones. Tai buvo panašu į farsą, į absurdišką sapną... Ir Jonas niekaip nenorėjo atleisti jų tėvui, išmintingajam Baltajam Žyniui, taip lengvai atidavusiam savo nuostabius, pasakiškai talentingus vaikus judėjų pasityčiojimui, lyg tai dėl jų melagingų ir žiaurių sielų išgelbėjimo.

— Senstu... Jau per daug greitai senstu... — užsimiršęs, garsiai ištarė Jonas.

Visi trys nustebę pasižiūrėjo į jį ir tuoj pat nusikvatojo... jau ką neįmanoma buvo įsivaizduoti „senu“, tai Jono, su jo jėga ir galingumu, kurių pavydėjo ir jie, jaunieji.

Vaizdas pranyko. O man taip norėjosi pamatyti toliau!.. Sieloje pasidarė tuščia ir nyku. Aš nenorėjau skirtis su tais didvyriškais žmonėmis ir nenorėjau sugrįžti į realybę...

— Parodyk man dar, Sever!!! — godžiai maldavau aš. — Jie padės man išverti. Parodyk man dar kartą Magdaleną...

— Ką tu nori pamatyti, Izidora?

Sever buvo kantrus ir švelnus, kaip vyresnysis brolis, išlydintis savo jaunesniąją, mylimą seserį. Skirtumas buvo tik toks, kad išlydėjo jis mane visam laikui...

— Sakyk man, Sever, kaip atsitiko, kad Magdalena turėjo du vaikus, o apie tai niekur nebuvo užsimenama? Turėjo gi kas nors apie tai išlikti?

— Na, žinoma, apie tai buvo užsimenama, Izidora! Na, ir ne tik užsimenama... Geriausi dailininkai kažkada tapė paveikslus, vaizduodami Magdaleną, išdidžiai besilaukiančią savo palikuonio. Tiktai, kaip bebūtų gaila, mažai kas iš tų paveikslų išliko. Bažnyčia negalėjo leisti tokio „skandalo“, nes tai niekaip neįsiliejo į jos kuriamą „istoriją“... Bet, matyt per neapsižiūrėjimą arba per valdžią turinčių Galvojančių Tamsiųjų neatidumą, vis dėl to kai kas išliko...

— Kaip gi jie galėjo tai leisti? Aš visada maniau, kad Galvojojantys Tamsieji visada protingi ir atsargūs? Tai juk galėjo padėti žmonėms pamatyti apgaule, kurią jiems piršo „šventieji“ bažnyčios tėvai. Argi ne taip?

— Argi **kas nors apie tai galvojo**, Izidora?.. — Aš liūdnai palingavau galvą. — Štai, matai... Žmonės jiems nekelia per daug rūpesčių...

— Ar gali man parodyti, kaip ji **mokė**, Sever?..

Norėdama pamatyti ir sužinoti kuo daugiau per man dar likusį ir beveik jau visiškai pasibaigusį laiką, aš kaip vaikas skubėjau užduoti klausimus, peršokdama nuo

temos prie temos...

Ir čia aš vėl pamačiau Magdaleną... Apie ją ratu sėdėjo žmonės. Jie buvo skirtingo amžiaus — jauni ir seni, visi be išimties ilgaplaukiai, apsirengę paprastais, tamsiai mėlynais rūbais. Magdalena buvo apsirengusio baltai, palaidais, ant pečių krentančiais plaukais, kurie ją gaubė kaip nuostabus auksaspalvis skėtis. Patalpa, kurioje jie visi tuo metu buvo, priminė bepročio architekto kūrinį, kuris sustingusiame akmenyje įgyvendino savo pritrenkiančią svajonę... Tai buvo grotas, panašus į didingą katedrą... kurią pagal keistą užgaidą kažkam pastatė pati gamta. Tos „katedros“ aukštis buvo neišpasakytų matmenų ir stiebėsi tiesiai „į dangų“ nuostabiais, „plaukiojančiais“ varvekliais, kurie kažkur tai viršuje susiraizgę į vieną nuostabų mazgą, vėl sviro žemyn, pakibdami prie pat sėdinčiųjų galvų... Žinoma, gamtinio apšvietimo grotoje nebuvo. Taip pat nedegė ir žvakės ir, kaip paprastai, pro plyšius neprasiveržė ir dienos šviesa. Bet, nežiūrint to, visoje toje nepaprastoje „salėje“ sklido švelnus, auksaspalvis švytėjimas, kuris sklido nežinia iš kur ir leido ne tik laisvai bendrauti, bet ir skaityti...

Sėdėję aplink Magdaleną žmonės labai susikaupę ir atidžiai stebėjo į priekį ištiestas Magdalenos rankas. Staiga tarp jos delnų pradėjo rodytis ryškus, aukso spalvos švytėjimas, kuris vis plėsdamasis pradėjo virsti didžiuliu, melsvu gaubliu, ir visų akyse tankėdamas pasidarė panašus į... planetą!..

— Sever, kas tai?.. — nustebusi sušnibždėjau aš. — Tai juk mūsų Žemė, ar ne taip?

Bet jis nieko neatsakinėdamas ir neaiškindamas tik draugiškai nusišypsojo. O aš kaip užburta toliau žiūrėjau į nuostabią moterį, kurios rankose taip paprastai ir taip lengvai „gimė“ planeta!.. Aš niekada nebuvau mačiusi Žemės iš šalies, nebent paveikslėliuose, bet dabar aš kažkodėl buvau tikra, kad tai būtent ji. O tuo metu jau pasirodė ir antroji planeta, po to dar viena... ir dar... Jos sukosi aplink Magdaleną lyg užburtos, o ji ramiai besišypsodama kažką aiškino susirinkusiems lyg tai visiškai nepavargdama ir nekreipdama jokio dėmesio į nustebusius veidus ir lyg tai kalbėdama apie visiškai paprastus, kasdieniškus dalykus. Aš supratau — ji mokė juos astronomijos!.. Už kurių net mano laikais „neglostė“ galvos ir už kurių galima buvo labai lengvai pakliūti ant laužo... O Magdalena žaisdama astronomijos mokė jau tada — prieš ilgus penkis šimtus metų!!!

Vaizdas dingo. O aš, visiškai pritrenkta, niekaip negalėjau atsipeikėti, kad galėčiau užduoti Severui savo eilinį klausimą...

— Kas buvo tie žmonės, Sever? Jie atrodo panašūs ir tokie keisti... Juos lyg tai sieja bendras energetinis laukas. Ir rūbai jų vienodi, lyg vienuolių. Kas jie?..

— O, tai garsieji Katarai, Izidora, arba kaip dar kartais juos vadina — švarieji. Žmonės juos taip pavadino už jų griežtą moralę, jų pažiūrų grynumą ir sąžiningas mintis. Patys katarai save vadino „vaikais“, arba „Magdalenos Riteriais“... kokiais realiai jie ir buvo. Ši tauta iš tikrųjų jos ir buvo SUKURTA, kad vėliau (kai jos jau nebebus) jie skleistų žmonėms Šviesą ir Žinias, priešpastatydami tai melagingam „šventosios“ bažnyčios mokymui. Jie buvo patys ištikimiausi ir patys talentingiausi Magdalenos mokiniai. Nuostabi ir tyra tauta — jie, pašventę tam savo gyvenimą, nešė pasauliui JOS mokymą. Jie tapdavo magais ir alchemikais, burtininkais ir mokslininkais...

ninkais, gydytojais ir filosofais... Jiems buvo pavaldžios pasaulio kūrimo paslaptys, jie pasidarė Radomiro išminties sargais — mūsų tolimų protėvių šventų Žinių, mūsų Dievų išminties sargais...

Ir dar, jie visi savo širdyse saugojo negėstančią meilę jų „puikiajai Damai“... Auksinei Marijai... jų Šviesiai ir paslaptingai Magdalenai... Katarai šventai saugojo savo širdyse **tikrąją** Radomiro taip anksti nutrūkusio gyvenimo istoriją ir prisiekinėjo išsaugoti jo žmoną ir vaikus, kad ir kiek tai jiems bekainuotų... Už tai, maždaug po dviejų šimtų metų, visi iki vieno jų palikuoniai sumokėjo savo gyvybėmis... Tai iš tiesų didinga ir labai liūdna istorija, Izidora. Aš nesu tikras, ar reikia tau jos klausytis.

— Bet aš noriu sužinoti viską apie juos, Sever!.. Sakyk, iš kur gi jie atsirado, **visi** talentingieji (apdovanotieji)? Ar kartais ne iš Magų Slėnio?

— Na, žinoma, Izidora, nes tai buvo **jų namai!** Ir **būtent ten** sugrižo Magdalena. Bet būtų neteisinga visus laurus atiduoti tik talentingiesiems. Nes ir paprasti žemdirbiai pas Katarus mokėsi skaityti ir rašyti. Daugelis iš jų atmintinai žinojo poetus, kaip keistai tai šiandiena beskambėtų. Tai iš tikrųjų buvo Svajonių, Žinių ir Tikėjimo Šalis, kurią sukūrė Magdalena. Ir tas Tikėjimas sklido nuostabiai greitai, patraukdamas į savo pusę tūkstančius naujų „katarų“, kurie taip pat buvo pasiryžę aršiai ginti jiems dovanojamas Žinias ir jas dovanojančią Auksinę Mariją...

Magdalenos mokymas uraganu lėkė per šalis ir nepaliko nuošalyje nė vieno abejingo mąstančio žmogaus. Į Katarų gretas stėjo aristokratai ir mokslininkai, dailininkai ir piemenys, žemdirbiai ir karaliai. Tie, kurie galėjo, lengvai atiduodavo katarų „bažnyčias“ savo turtus ir žemes tam, kad sustiprėtų jų nuostabi galia ir kad visame pasaulyje sklįstų jos Sielos Šviesa.

— Atleisk, kad nutraukiu, Sever, bet nejaugi Katarai taip pat turėjo savo **bažnyčią?**.. Argi jų mokymas taip pat yra religija?

— Žodis „bažnyčia“ turi daug reikšmių, Izidora. Tai nebuvo ta bažnyčia, kaip kad suprantame mes. Katarų bažnyčia buvo pati Magdalena ir jos Dvasinė Šventovė. Tai yra — Šviesos ir Žinių Šventovė, kaip ir Radomiro Šventovė, kurios riteriais buvo Tamplieriai (Tamplierių Šventovės Riteriais pavadino Jeruzalės karalius Bolduinas II. Temple — prancūziškai — Šventovė.) Jie neturėjo konkretaus **pastato**, į kurį žmonės turėtų eiti melstis. **Katarų bažnyčia buvo jų sieloje.** Bet jie vis dėl to turėjo savo apaštalus (arba, kaip patys juos vadino — **Tobulieji**), pirma iš jų, žinoma gi, buvo Magdalena. **Tobulieji** buvo tie patys žmonės, pasiekę aukščiausius Žinių laiptelius ir pasišventę absoliučiai tarnystei Mokslui ir Žinioms. Jie nesustodami tobulino savo Valių, beveik atsisakydami fizinio maisto ir fizinės meilės. **Tobulieji** tarnavo žmonėms, perduodami jiems savo žinias, gydydami tuos, kuriems tokios pagalbos reikėjo ir gindami savo globotinius nuo pavojingų katalikiškosios bažnyčios letenų. Jie buvo nuostabūs ir viskam pasiryžę žmonės, visada pasiruošę iki paskutinio atodūsiu ginti savo Žinias ir Tikėjimą, kuriuos patys buvo gavę iš Magdalenos. Gaila, kad beveik nebeliko Katarų dienoraščių. Viskas, kas pas mus liko — Tai Radomiro ir Magdalenos užrašai, bet jie neduoda mums tikslų, paskutinių tragiškų didvyriškos ir šviesios katarų bendruomenės dienų aprašymų, nes tai jau vyko maždaug po dviejų šimtų metų po Jėzaus ir Magdalenos mirties.

— Sakyk, Sever, o kaip gi žuvo Auksinė Marija? Kas turėjo tokią juodą sielą,

kad išdrįso pakelti savo purviną ranką prieš tą nuostabią moterį?..

— *Bažnyčia, Izidora... Kaip bebūtų gaila, vis ta pati bažnyčia!.. Jie siuto, matydami katarų asmenyje savo didžiausią priešą, kurie palaipsniui ir labai užtikrintai užėmė vis didesnę jų „šventą“ vietą. Ir jausdami savo greitą išnykimą, jie daugiau nebesismulkino ir bandė pačiais įvairiausiais būdais sunaikinti Magdaleną, kurią jie užtarnautai laikė pačiu pavojingiausiu „nusikalstamo“ mokymo įkvėpėju ir vylėsi, kad be savo Kelrodės Žvaigždės katarai, nebeturėdami nė vado, nė Tikėjimo, greitai išnyks. Bažnyčia nesuprato, koks stiprus ir gilus buvo katarų Mokymas ir jų Žinios. Kad tai buvo ne aklas „tikėjimas“, o jų gyvenimo būdas, jų esmė, **DĖL KO jie gyvena**. Ir todėl, kaip besistengė „šventieji“ tėvai į savo pusę privilioti katarus, Tyroje Oksitanijos Šalyje neatsirado nė pėdos žemės melagingai ir nusikaltėliškai krikščioniškajai bažnyčiai...*

— *Pasirodo, panašius darbelius vykdė ne tik Karafa?!.. Nejaugi taip buvo visada, Sever?..*

Mane apėmė tikras siaubas, kai aš įsivaizdavau visą apimančią išdavystės, melo ir žudynių panoramą, visus veiksmus, kuriuos organizavo bažnyčia, kad išliktų „šventas“ ir „visaatleidžiantis“ krikščioniškasis tikėjimas!..

— *Kaip gi taip galima?! Kaipgi jūs galėjote stebėti ir nesikišti? Kaip jūs galėjote su tuo gyventi ir neišprotėti, Sever?!!*

Gerai suprasdamas, kad tai tik apmaudus „sielos šauksmas“, jis nieko neatsakė... Todėl mes kurį laiką tylėjome lyg tamsoje paklydusios, vienišos sielos...

— *Tai kaip gi vis dėl to žuvo Auksinė Marija? Ar gali man apie tai papasakoti? — neišlaikiusi užsitęsusių pauzės, paklausiau aš.*

Parodydamas, kad suprato, Sever tik liūdnai linktelėjo...

— *Po to, kai Magdalenos mokymas apėmė didžiąją dalį tuometinės Europos, Popiežius Urbanas II nusprendė, kad tolesnis neveiklumas bus tolygus mirčiai jo mylimai „šventajai“ bažnyčiai. Gerai apgalvojęs savo velnišką planą, jis nedeldamas pasiuntė į Oksitaniją du Romai ištikimus išperas, kuriuos Magdalena pažinojo kaip katarų „draugas“. Ir vėlgi, kaip tai neretai būdavo, šviesūs žmonės tapo savo tyrumo ir garbės aukomis... Magdalena priėmė juos į savo šiltą glėbį, dosniai pasidalijo su jais maistu ir pastoge. Ir nors jų gyvenimas buvo išmokęs per daug nepasitikėti žmonėmis, įtarti kiekvieną buvo neįmanoma, kitaip jos gyvenimas ir jos Mokymas būtų praradęs bet kokią prasmę. Nieko nežiūrint, ji vis dar tikėjo GĖRIU...*

Ir čia aš vėl juos pamačiau...

Prie išėjimo į grotą stovėjo Magdalena ir jos auksaplaukė dukrytė, kuriai tuo momentu buvo jau apie 11-12 metų. Jos stovėjo apsikabinusios, tokios pat viena į kitą panašios, tokios pat puikios ir stebėjo nuostabiai gražius Oksitanijos saulėlydžio spindulius. Grotą, prie kurios įėjimo jos stovėjo, buvo aukštai kalnuose ir buvo prie pat stataus tarpeklio. O tulumoje, kiek tik aprėpė akys, apsigaubę vakarinio rūko skraiste, didingai mėlynavo kalnai. Išdidžiai sustingę kaip gigantiški paminklai amžinybei ir gamtai, jie prisiminė Žmogaus išmintį ir didvyriškumą... Tikrai ne to, kuris dabar gyveno žudydamas, išdavinėdamas, valdydamas ir griaudamas. O prisiminė jie stiprų, kuriantį, mylintį ir išdidų Žmogų, kuris tame mažame, bet tokiam puikiame Žemės lopinėlyje sukūrė nuostabią Žinių ir Šviesos karalystę...

Tiesiai virš Magdalenos, pačioje dirbtinės kalvos viršūnėje, iškiliai stovėjo jos mylima pilis — Monsegiur tvirtovė... Jau daugiau negu aštuonerius ilgus metus ši draugiška ir neprieinama tvirtovė buvo jos tikrieji namai... Taip pat ir jos mylimos dukrytės namais, jos draugų sustojimo vieta ir jos meilės Šventove. Monsegiur tvirtovėje buvo saugomi jos prisiminimai — pačios brangiausios jos gyvenimo, jos mokymų ir jos šeimos relikvijos. Tam, kad apsivalytų savo Sielas ir atstatytų Gyvybines Jėgas, čia rinkosi visi jos Tobulieji. Ten ji praleisdavo savo pačias brangiausias ir nuo pasaulio triukšmo pačias ramiausias valandas...

— Eime, aukseli mano, saulutė vis viena jau nusileido. Dabar **džiaugsimės** tiktai rytoj. O dabar mes privalome pagerbti savo svečius. Tu gi mėgsti bendrauti, ar ne taip? Štai ir užimsi juos, kol aš atsilaisvinsiu.

— Nepatinka man jie, mama. Piktos jų akys... Ir rankos visą laiką juda, lyg nerasdamos sau vietos. Negeri jie žmonės, mamyte. Ar tu negali paprašyti, kad jie išvažiuotų?

Švelniai apkabindama dukrytę, Magdalena tik garsiai nusijuokė.

— Na, dar ko, mano įtarinėjimų meistre! Kaipgi mes galime išvaryti svečius? Tam jie ir „svečiai“, kad įkyrėtų savo dalyvavimu! Tu gi tai žinai, ar ne tiesa? Štai ir pakentėk, aukseli, kol jie patys išvyks. O ten, žiūrėk, jie daugiau ir nebesugrįš. Ir neberekės jų užimti.

Mama ir duktė sugrįžo į grotą, kuri dabar buvo panaši į mažą maldos vietą su žaismingu „altorėliu“ kampe. Staiga visiškoje tyloje, kairiajame kampe sugirgždėjo akmenėliai ir prie įėjimo pasirodė du žmonės. Matyt, dėl kokių tai savų priežasčių jie stengėsi eiti labai tyliai ir dabar atrodė labai nepatraukliai. Tiktai aš niekaip negalėjau nustatyti — kodėl. Aš kažkodėl iš karto supratau, kad tai ir yra Magdalenos nekviesti svečiai... Ji krūptelėjo, bet tuoj pat draugiškai nusišypsojo ir kreipdamasi į vyresnįjį, paklausė:

— Kaip jūs mane radote, Ramonai? Kas parodė jums įėjimą į šią grotą?

Žmogus, pavadintas Ramonu, šaltai nusišypsojo ir stengdamasis atrodyti draugišku, apsimestinai švelniai atsakė:

— O, nepykite, šviesioji Magdalena! Jūs gi žinote — aš čia turiu daug draugų... Aš, paprasčiausiai, jūsų ieškojau, kad pakalbėčiau vienu svarbiu klausimu.

— Ta vieta man šventa, Ramonai. Čia ne vieta pasaulietiškiems pokalbiams ir susitikimams. Ir bemano dukters, daugiau niekas negalėjo jūsų čia atvesti, o ji, kaip matote, čia, su manimi. Jūs mus sekėte... Kam?

Aš staiga pajutau, kad nugara nuvilnijo ledinis šaltukas — kažkas buvo ne taip, kažkas turėjo tuoj pat atsitikti... Man labai norėjosi šaukti!.. Kažkaip perspėti... Bet aš supratau, kad negaliu jiems padėti, negaliu ištiesti ranką kelis amžius į praeitį, negaliu įsikišti... neturiu tokios teisės. Įvykiai, kuruos aš dabar mačiau, vyko labai seniai ir netgi jeigu būčiau galėjusi jiems dabar padėti — tai jau būtų **įsikišimas į istoriją**. Taip kad, jeigu aš dabar galėčiau išgelbėti Magdaleną — pasikeistų daugelis likimų ir, gal būt, visa vėlesnė Žemės ateitis galėtų būti kitokia... Tam turėjo teisę tik du žmonės Žemėje, ir aš, kaip bebūtų gaila, nebuvau viena iš jų...

Toliau viskas vyko labai greitai... Atrodė, kad — net nerealiai...

Šaltai besišypsantis žmogus, vardu Ramonas, netikėtai iš už nugaros sučiupo

Magdaleną už plaukų ir žaibiškai į jos atsivėrusį kaklą įbedė siaurą, aštrų kinžalą... Pasigirdo traškesys. Net nespėjusi suprasti kas vyksta, Magdalena, neberodydama jokių gyvybės ženklų, susmuko jam ant rankų. Jos sniego baltumo rūbais čiurkšlėmis liejosi skaisčiai raudonas kraujas... Bandydama ištrūkti iš antrojo niekšo rankų, kuris ją sugriebęs laikė už trapių pečių, duktė veriančiai sukliko. Bet jos klyksmą nutraukė — paprasčiausiai, kaip triušiu nulaždamas ploną kaklą. Mergaitė parkrito šalia savo nelaimingos motinos, kurios širdį tas beprotiško žiaurumo žmogus vis dar badė savo kruvinu kinžalu... Atrodė, kad jis išprotėjo ir nebegali sustoti... Arba tokia stipri buvo jo neapykanta, kuri valdė jo nusikaltėlišką ranką?..

Pagaliau viskas pasibaigė. Net nepažvelgę į savo nusikaltimo rezultatus, du beširdžiai žudikai be pėdsakų pranyko grotos gilumoje.

Nuo jų netikėto pasirodymo praėjo vos keletas minučių. Vakaras tebebuvo toks pat puikus ir tylus ir tik nuo mėlynuojančių kalnų viršūnių ant žemės lengvai leidosi tamsa. Ant akmeninių mažos „celės“ grindų taikiai gulėjo moteris ir mergaitė. Jų ilgi, auksaspalviai plaukai lietėsi ilgomis, sunkiomis garbanomis ir susipynę atrodė kaip auksinis kilimas. Atrodė, kad nužudytosios miega... Tiktai iš baisių Magdalenos žaizdų pliūpsniais liejosi skaisčiai raudonas kraujas. Kraujo buvo neišpasakytai daug... Jis užliejo grindis, sudarydamas didžiulę raudoną balą.

*Iš siaubo man net kojas pakirto... Nenorint pripažinti įvykusio fakto, man norėjosi užkaukti vilko balsu! Aš negalėjau patikėti, kad viskas įvyko taip staiga ir nepastebimai. Taip lengvai. kažkas gi **privalėjo** tai matyti! kažkas **privalėjo** jas perspėti!.. Bet niekas nepastebėjo. Ir neperspėjo. Nieko šalia, paprasčiausiai, tuo momentu nepasitaikė... Ir kažkieno purvinių rankų nutrauktos dvi Šviesios, Tyros Gyvybės kaip balandžiai išskrido į kitą, nepažįstamą Pasaulį, kur jau niekas jų nebegalėjo nuskriausti.*

Mūsų piktoje ir nedėkingoje Žemėje Auksinės Marijos daugiau nebebuvo... Ji išėjo pas Radomirą... Tiksliau — pas jį išskrido jos Siela.

*Man buvo labai baisu ir skaudu už juos, už save, ir už visus tuos, kurie kovėsi, tikėdamiesi, kad galėjo ką nors pakeisti... Tik ar galėjo?.. Jeigu visi tie, kas kovėsi, žuvo, tai tada **kokia prasmė** kautis?..*

Staiga prieš mane pasirodė kitas vaizdas...

Toje pačioje mažoje akmeninėje „celėje“, kur ant grindų vis dar tebegulėjo kruvinas Magdalenos kūnas, ratu priklaupę stovėjo jos Šventovės Riteriai... Visi jie buvo apsirengę neįprastai baltai — sniego baltumo ilgais rūbais. Nuleidę savo išdidžias galvas jie stovėjo ratu aplink Magdaleną, o jų rūšiais, suakmenėjusiais veidais upe-liais bėgo ašaros... Pirmasis pakilo Žynys, kuris kažkada buvo Jono draugas. Jis atsargiai, lyg bijodamas sužeisti, suleido savo pirštus į žaizdą ir kruvina ranka nusipiešė ant krūtinės kažkokį tai ženklą, panašų į kruviną kryžių...

Antrasis padarė tą patį. Taip jie vienas po kito pamaldžiai merkė rankas į šventą kraują ir piešė raudonus kryžius ant baltų savo rūbų... Aš jutau, kaip ant mano galvos pradėjo piestu stotis plaukai. Tai priminė kažkokį kraupų, šventą ritualą, kurio aš dar negalėjau suprasti...

— Kam jie taip daro, Sever?.. — tyliai, lyg bijodama, kad mane išgirs, pašnibždomis paklausiau aš.

— Tai priesaika, Izidora. Amžinojo keršto priesaika... Jie prisiekė Magdalenos krauju — pačiu jiems švenčiausiu krauju — atkeršyti už jos mirtį. Būtent nuo **to laiko Šventovės Riteriai ir nešiojo baltus apsiaustus su raudonais kryžiais**. Tiktai beveik niekas iš pašalinių niekada nežinojo tikrosios jų reikšmės... Ir kažkodėl tai visi labai greitai „užmiršo“, kad **iki Magdalenos mirties Šventovės riteriai rengėsi paprastais, tamsiai rudais balakonais (chalatais), kurie nebuvo „puošiami“ jokiais pagražinimais**. Šventovės Riteriai, kaip ir Katarai, **nekenė kryžiaus ta prasme, kokią mums „pateikia“ krikščionių bažnyčia**. Jie jį skaitė niekšišku ir piktu **žudymo ir mirties įrankiu**. O tai, kad Magdalenos krauju juos piešėsi sau ant krūtinių, turėjo visiškai kitokią prasmę. Paprasčiausiai, bažnyčia **visiškai „pritaikė“ Šventovės Riterių reikšmę** savo poreikiams, kaip kad pritaikė ir viską, kas tik buvo susieta su Radomiru ir Magdalena....

Tiksliai taip pat, jau po jos mirties, bažnyčia **žuvusių Magdaleną viešai paskelbė gatvės merga...**

— taip pat **neigė Kristaus vaikus ir jo santuoką su Magdalena...**

— taip pat juos abu sunaikino „**Kristaus tikėjimo vardu**“, nors jie abu prieš tą tikėjimą labai **aršiai kovėsi...**

— taip pat, **pasinaudodami Kristaus vardu sunaikino Katarus... vardu žmogaus, kurio vardu jie mokė Tikėjimo ir Žinių...**

— taip pat **sunaikino ir Tamlierius (Kristaus Riterius), paskelbdami juos velnio tarnais, juos apšmeižę ir purvu apipylę jų veiklą, ir suniekinę patį jų Magistrą, kuris buvo tiesioginis Radomiro ir Magdalenos palikuonis...**

Atsikratę visų, kurie bent kiek galėjo parodyti į Romos „šventųjų“ velnių niekšiškus darbus, krikščioniškoji bažnyčia sukūrė legendą, kurią užtikrintai patvirtino „nenuginčijamais įrodymais“, kurių kažkodėl niekas ir niekada netikrino ir niekam neatėjo į galvą, nors pagalvoti apie tai, kas vyko.

— Kodėl gi niekur apie tai nebuvo kalbama, Sever? Kodėl išvis apie tai niekur nekalbama?!..

Jis man nieko neatsakė, matyt todėl, kad ir taip viskas buvo aišku. Kad apie tai nėra ko ir kalbėti. O man širdyje kilo kartus, žmogiškas apmaudas už tuos, kurie taip neužtarnautai išėjo... Už tuos, kurie dar išeis. Ir už jį, už Severą, kuris gyveno ir nesuprato, kad visa tai **žmonės privalėjo žinoti!** Žinoti tam, kad keistūsi. Žinoti tam, kad nežudytų to, kuris atėjo padėti. Kad pagaliau suprastų, koks brangus ir puikus yra mūsų GYVENIMAS. Ir aš tiksliai žinojau, kad nė už ką savo kovos nenutraukčiau!.. Netgi dėl tokių, kaip Sever.

— Gaila, bet man laikas išeiti... Bet aš tau dėkinga už tavo pasakojimą. Manau, kad tu padėjai man išverti, Sever... Ar galiu tau užduoti dar vieną klausimą, Sever, kuris ne apie religiją? — Jis linktelėjo. — Kas tai per grožis, kuris yra šalia tavęs? Jis panašus, bet tuo pačiu kitoks, negu buvo mano pirmojo apsilankymo metu Meteoroje.

— Tai Gyvybės Kristalas, Izidora. Vienas iš septynių, kurie yra Žemėje. Paprastai jo niekas niekada nemato — jis pats saugosi nuo lankytojų... Bet labai keista, kad jis tau pasirodė. Matyt, tu pasiruošusi didesniems darbams, Izidora... Todėl aš ir prašiau pasilikti pas mus. Tu gali pasiekti labai daug, jeigu tik panorėtum. Pagalvok, kol

dar nevelu. Kitaip aš tau negalėsiu padėti. Pagalvok, Izidora...

— Dėkoju tau, Sever. Bet tu puikiai žinai mano atsakymą. Todėl nepradėkime visko iš naujo. Gal būt aš dar aplankysiu tave... O jeigu ne — laimės tau ir tavo globotiniams! Galbūt **jiems** pavyks į gerąją pusę pakeisti Žemę... Sėkmės tau, Sever...

— Tegul ramybė būna su tavimi, Izidora... Aš vis dėl to tikiuosi, kad tave dar pamatysiu **šiame** gyvenime. Na, o jeigu ne — prašau tavęs, nepyk ant mūsų ten, kitame gyvenime... Kada nors tu, galbūt, suprasi **mūsų** tiesą... Galbūt ji tau nepasirodys tokia jau neteisinga ir pikta... Lik sveika, Šviesos vaike. Tegul tavo Sieloje gyvena Ramybė...

Atsisveikinant liūdnai nusišypsojau ir užmerkusi akis išėjau „į namus“...

Sugrįžusi tiesiai į „savo“ venecijietišką butą, aš likau sukręsta pamatytu vaizdu!.. Pasišiaušusi kaip į spąstus papuoles žvėrelis, prieš Karafą stovėjo įsiutusi Anna. Jos akys svaidė žaibus ir atrodė, kad dar šiek tiek, ir mano karingoji dukrelė praras savikontrolę. Mano širdis, negalėdama patikėti tuo kas vyksta, vos nesustojo!.. Atrodė, kad per ilgus mėnesius susikaupęs mano ilgesys išsiverš į išorę ir paskandins mano mieląją mergytę!.. Tiktai dabar, matydama ją prieš save, aš pagaliau supratau, kaip neišpasakytai ir skausmingai jos pasiilgau!..

Anna buvo daug labiau subrendusi ir atrodė dar gražesnė, negu aš galėjau ją atsiminti. Ant jos švelnių vaikiškų bruožų gyvenimas dabar buvo uždėjęs rūstų gyvenimiškų praradimų antspaudą ir nuo to jos veidas atrodė dar patrauklesnis. Bet mane labiausiai nustebino tai, kad Anna visiškai nebijojo Karafos!.. Kame čia buvo reikalas? Nejaugi jai pasisekė rasti tai, kas galėtų mus nuo jo išgelbėti?!..

— A! Madona Izidora! Labai laiku!.. Paaiškinkite savo užsispyrusiai dukrai, kad šiuo momentu jums nieko negresia. Ji pasidarė tikra neklaūžada!.. Manau, kad Meteorora tik sugadino jos švelnų charakterį. Bet mes tai ištaisysim. Jai nebereikės ten besugrįžti.

— Ką jūs tuo norite pasakyti, Jūsų šventenybe? Jūs gi norėjote iš jos padaryti raganą „nuo Dievo“, arba jūsų planai pasikeitė?

Mane krėtė nuo susijaudinimo ir baimės dėl Annos, bet aš žinojau, kad jokiu būdu negaliu to parodyti Karafai. Reikėjo jam tik pamatyti, kad jo planas teisingas, tada jau tikrai — Pragaras man su Anna būtų buvęs kaip poilsis... lyginant su Karafos rūšiais. Todėl iš visų jėgų stengdamasi atrodyti rami, aš tuo pačiu metu nenuleidau akių nuo savo nuostabiosios mergaitės. Anna laikėsi taip užtikrintai, kad man beliko tik spėlioti, — ko jie suspėjo ją išmokyti ten, Meteoroje?...

Anna, visiškai nekreipdama jokio dėmesio į nepatenkintą Karafą, puolė man į glėbį. Jos didžiulės akys švytėjo lyg dvi ryškios žvaigždės naujame itališkame danguje!

— Mama, mieloji, aš taip džiaugiuosi — jie man melavo!!! Su tavimi viskas tvarkoje, ar ne tiesa? Jie tavęs nekankino? Tavęs nenuskriaudė?..

Ji graibstė mane už rankų, greitai apčiupinėjo pečius, atidžiai išžiūrėjo į veidą, lyg norėdama įsitikinti, kad man iš tikrųjų viskas buvo gerai... Nors kol kas...

— Mamyte, aš taip dėl tavęs bijojau!.. Taip bijojau, kad tavęs neberasiu gyvos!..

— Bet aš gi tave kviečiau! Aš norėjau tave perspėti, kad tu neitum. Kodėl tu man neatsiliepei, mieloji?... — apkabindama savo drąsiąją dukrelę, tyliai šnibždėjau aš.

— *Jis gi tave apgavo, džiaugsme mano!..*

Anna tik laimingai šypsojosi ir spaudė savo stipriame glėbyje ir man neliko nieko kito, kaip daryti tą patį — tvirtai tikėdama, kad buvo teisi, ji aiškiai nesiruošė manęs klausytis...

— *Ką gi, manau, kad šiai dienai apsikabinimų užteks! — nepatenkintas šūktelėjo Karafa. — Ar jums neatrodo, Izidora, kad **dabar** jums teks būti šiek tiek sukalbamesne?... Anna tapo nuostabia mergina, kuria bet kuri motina galėtų didžiuotis. Jums turėtų būti labai brangi jos gyvybė, ar ne?.. — ir padaręs sąmoningą pauzę, pridėjo: — Ji dabar priklauso tik nuo jūsų, mano brangioji Izidora... Nuo šio momento **viskas** priklauso tik nuo Jūsų.*

Ir patenkintai trindamas rankas, Karafa, ruošdamasis išeiti, atsistojo.

— *Aš kalbėjau su savo tėvu, jūsų šventenybe... Jis man papasakojo apie tą tolimą, kitą gyvenimą. Manau, kad jus apimtų siaubas, jeigu jūs sužinotumėte, kas ten paruošta tokiems, kaip Jūs... Nusikaltėliams. Apsigalvokite, Šventenybe, gal būt jūs dar turite laiko atgailai... Gal būt jūs dar galite kažkaip tai išsaugoti Jūsų šlykštų, niekam vertą gyvenimą!*

Atrodė, kad Karafa prarado žadą... Jis į mane žiūrėjo toks nustebęs, lyg vietoj manęs būtų pamatęs mano tėvo vaiduoklį...

— *Jūs norite pasakyti, kad **kalbėjotės** su savo **mirusiu** tėvu, Izidora?.. — pašnibždomis paklausė jis.*

— *O taip, Jūsų šventenybe, jis pas mane ateina beveik kasdien. Jūs žiauriai suklydote, jeigu galvojote, kad tokiu būdu jums pavyks mus išskirti. Aš gi Ragana, jeigu žinote, o jis Žynys. Taip kad, jį nužudydamas jūs jam tik padėjote — ir aš dabar galiu jį **visur** girdėti. Galiu su juo kalbėtis... Ir jūs jam jau nebegalite pakenkti. Jūsų nagams jis nebesiekiamas.*

— *Ką jis Jums papasakojo, Izidora? — su kažkoku tai liguistu smalsumu, paklausė Karafa.*

— *O, jis papsakojo apie daug ką, Šventenybe. Jeigu jums bus įdomu, aš kada nors apie tai papasakosiu. O dabar, Jums leidus, aš norėčiau pabendrauti su savo dukterimi. Jeigu tik, žinoma, Jūs neprieštarausite... Ji labai pasikeitė per tuos du metus... Ir aš norėčiau geriau ją pažinti...*

— *Suspėsite, Izidora! Jūs dar turėsite tam laiko. Ir daug priklausys nuo to, kaip Jūs elgsitės, brangioji mano. O kol kas Jūsų duktė eis su manimi. Aš greitai pas jus sugrįšiu ir labai tikiuosi — jūs kalbėsite kitaip...*

Į mano pervargusią sielą įsiveržė ledinis mirties siaubas...

— *Kur Jūs vedate Anną?! Ko Jums iš jos reikia, Jūsų šventenybe? — Bijodama išgirsti atsakymą, vis dėl to paklausiau aš.*

— *O, nusiraminkite, mano brangioji, Anna kol kas į rūsį dar nesiunčiama, jeigu apie tai Jūs pagalvojote. Prieš nusprendžiant aš pirmiausia turiu išgirsti Jūsų atsakymą... Kaip aš jau sakiau — viskas priklauso tik nuo Jūsų, Izidora. Malonių Jums sapnų!*

Ir praleidęs Anną į priekį, beprotis Karafa išėjo...

Palaukusi keletą labai man prailgusių minučių, aš mintimis pabandžiau pakviesti Anną. Nieko nesigavo — mano mergaitė neatsiliepė! Aš bandžiau vėl ir vėl — re-

zultatas buvo tas pats... Anna neatsiliepė. To, paprasčiausiai, negalėjo būti! Aš žinojau, ji tikrai panorės su manimi pasikalbėti. Me privalėjome žinoti, ką darysime toliau. Bet Anna neatsakė...

Siaubingai jaudinantys slinko valandos. Aš jau beveik virtau iš kojų... vis dar bandydama išsikviesti savo mieląją dukrytę. Ir čia pasirodė Sever..

— *Tu veltui stengiesi, Izidora. Jis pastatė Annai savo apsaugą. Aš nežinau, kaip tau padėti — apsauga man nežinoma. Kaip aš jau tau sakiau, ją Karafai davė mūsų „svečias“, kuris buvo atėjęs į Meteorą. Atleisk, bet aš tuo klausimu tau negaliu padėti...*

— *Ką gi, dėkoju tau už perspėjimą. Ir už tai, kad atėjai, Sever.*

Jis švelniai uždėjo ranką man ant galvos...

— *Ilsėkis, Izidora. Šiandiena tu nieko nepakeisi. O rytoj tau gali prireikti labai daug jėgų. Ilsėkis, Šviesos vaike... aš mintimis būsiu su tavimi...*

*Lėtai grimzdama į paslaptinę sapnų pasaulį, paskutinių Severo žodžių aš beveik jau nebegirdėjau... kur viskas buvo ramu ir gera... kur gyveno mano tėtis ir Džiolamo... ir kur visada buvo **beveik** viskas teisinga ir gera... **beveik**...*

40. Izidora-6. Svetodar

Iki sielos gelmių sujaudintos Izidoros pasakojimų, mes su Stella pritrenktos tylėjome... Žinoma, mes turbūt buvome per daug mažos, kad suprastume visus niekšybių, skausmo ir melo niuansus, kurie tada supo Izidorą. Ir tikriausiai mūsų vaikiškos širdys buvo per daug geros ir naivios, kad suprastume visas Annos laukiančių išbandymų baisybes... Bet jau šis tas, nors ir tokioms mažoms, mums jau darėsi aišku. Aš jau supratau, kad, kas žmonėms buvo pateikiama kaip **tiesa**, dar visiškai nereikė, kad tiesa ir buvo, ir visa tai galėjo pasirodyti kaip visiška apgaulė, už kurią, kaip bebūtų keista, niekas nesiruošė bausti tų, kurie tą melą sugalvojo ir niekam nereikėjo už tai atsakyti. Žmonės viską priėmė kaip savaime suprantamus dalykus, visi kažkodėl buvo tuo labai patenkinti ir niekas mūsų pasaulyje iš apmaudo neapsivertė „nuo kojų ant galvos“. Niekas nesiruošė ieškoti kaltų, niekas nenorėjo ieškoti tiesos, visur buvo tylu ir „be vėjo“, lyg tai mūsų sielose būtų viešpatavęs visiškas pasitenkinimo „stilis“, kurių netrikdė jokie bepročiai „tiesos ieškotojai“, ir netrikdė mūsų visų užmiršta, mieganti žmogiškoji **sąžinė**...

Nuoširdus, giliai liūdnas Izidoros pasakojimas skausmu sukaustė mūsų vaikiškas širdutes net nesuteikdamas laiko atsipeikėti... Atrodė, kad nebuvo ribų nežmoniškams kankinimams, kuriuos vykdė sudiržusių sielų išgamos budeliai tai nuostabiai ir didvyriškai moteriai!.. Aš nuoširdžiai bijojau ir pergyvenau galvodama tik apie tai, kas mūsų laukė jos sukrečiančio pasakojimo pabaigoje!..

Aš pasižiūrėjau į Stellą — mano karingoji draugužė, nenuleisdama savo sukrėstai-apvalių akių nuo Izidoros, išgąstingai glaudėsi prie Annos... Matyt net ją — tokią drąsą ir nepasiduodančią — pritrenkė žmonių žiaurumas.

Taip, tikriausiai mes su Stella pamatėme daugiau, negu kiti 5-10 metų vaikai. Mes jau žinojome, kas yra **praradimas**, žinojome, ką reiškia **skausmas**... Bet mums dar teks labai daug pergyventi, kad pajustumė bent dalelytę to, **ką** dabar jautė Izidora

!.. Ir aš tik vyliausi, kad **man** niekada neteks pačiai viso to patirti...

Aš kaip užburta žiūrėjau į tą puikią, drąsią, nuostabiai talentingą moterį ir neįstengiau paslėpti akyse sublizgėjusių ašarų... Kaip gi taip elgdamiesi “žmonės” drįso vadintis ŽMONĖMIS?!. Kaip iš vis Žemė kentė tokius nusikaltėliškus niekšus, leido save trypti ir neatsivėrė po jų kojomis?!

Izidora vis dar buvo toli nuo mūsų, savo giliai įsirežusiuose prisiminimuose, ir man nuoširdžiai visiškai nesinorėjo, kad ji tęstų toliau savo pasakojimą... Jos istorija žeidė mano vaikišką sielą priversdama šimtus kartų merdėti nuo apmaudo ir skausmo. Aš **tam nebuvau pasiruošusi**. Nežinojau, **kaip** nuo tokio žvėriškumo apsiginti... Ir atrodo, kad, jeigu tuoj pat nesibaigs šis širdį draskantis pasakojimas — aš, paprasčiausiai, nesulaukusi pabaigos mirsiu. Tai buvo per daug žiauru ir netilpo į mano normalų, vaikišką supratimą...

Bet Izidora, kaip niekur nieko, tęsė savo pasakojimą toliau ir mums nieko nebeliko, kaip vėl su ja pasinerti į jos sudarkytą, bet tokį didvyrišką ir tyrą, ne laiku nutrauktą žemiškąjį GYVENIMĄ...

Prabudau aš sekantį rytą labai vėlai. Matyt ta ramybė, kurią man padovanojo savo prisilietimu Sever, sušildė mano iškamuotą širdį ir leido šiek tiek atsipalaiduoti, kad sekančią dieną aš galėčiau sutikti išdidžiai pakelta galva, kad ir ką ši diena man beatneštų... Anna vis dar neatsiliepė — Matyt, Karafa tvirtai nusprendė neleisti mums bendrauti kol aš nepalūšiu, arba kol jam pačiam neatsiras koks nors tam poreikis.

*Izoliuota nuo savo mielosios mergaitės, bet žinodama, kad ji yra šalia, aš stengiausi sugalvoti pačius netikėčiausius būdus pabendrauti su ja, nors širdyje puikiai žinojau — nieko nepavyks padaryti. Karafa turėjo savo tvirtą planą, kurio pagal mano norus nesirengė keisti. Greičiau jau atvirksčiai — kuo daugiau man norėjosi pamatyti Anną, tuo tvirčiau jis ruošėsi laikyti ją uždarytą ir neleisti susitikti. Anna pasikeitė, pasidarė savimi pasitikinti ir labai stipri, kas mane šiek tiek gąsdino, nes žinodama jos užsispyrusį, iš tėvo paveldėtą charakterį, aš galėjau tik įsivaizduoti, kaip toli ji su savo užsispyrusiu charakteriu galėjo nueiti... Aš taip norėjau, kad ji išliktų gyva!.. Kad Karafos budeliai nesikėsintų į jos trapų, dar iki galo nesuspėjusį išsiskleisti gyvenimą!.. Kad mano dukrai viskas būtų **tik ateityje**...*

Pasigirdo beldimas į duris — ant slenksčio stovėjo Karafa...

— Kaip ilsėjotės, brangioji Izidora? *Tikiuosi, kad Jūsų dukters artumas netrikdė Jūsų sapnų?*

— Dėkoju už rūpestį, Jūsų šventenybe! *Aš pailsėjau nuostabiai puikiai! Matyt, būtent Annos artumas mane ir nuramino. Ar galėsiu šiandiena pabendrauti su savo dukterimi?*

Jis buvo švytintis ir gairus, lyg tai jau būtų mane palaužęs, lyg tai jau būtų išsi-pildžiusi jo didžiausia svajonė... Aš nekenčiau jo pasitikėjimo savimi, tikėjimo savo pergale! Netgi jei ir būtų turėjęs tam pagrindą... Netgi jei aš žinočiau, kad labai greitai, to bepročio šventojo Tėvo valia, aš išėsiu visam laikui... Aš nesiruošiau jam taip lengvai pasiduoti — aš degiau noru kovoti. Iki paskutinio savo atodūσιο, iki paskutinės minutės, kurios skirtos man šioje Žemėje ...

— *Tai ką gi Jūs nusprendėte, Izidora? — linksmi paklausė Šventasis Tėvas. —*

Kaip aš jau Jums buvau sakęs anksčiau, būtent nuo Jūsų atsakymo priklausys, kaip greitai Jūs pamatysite Anną. Aš tikiuosi, kad Jūs neversite manęs imtis pačių žiauriausių priemonių? Jūsų duktė verta to, kad jos gyvenimas nenutrūktų anksčiau laiko, ar ne taip? Ji iš tiesų labai talentinga, Izidora. Ir aš nuoširdžiai nenoriu suteikti jai skausmo.

— *Aš galvoju, Jūs mane pažįstate pakankamai ilgai, Jūsų Šventenybe, kad suprastumėte — grasinimai nepakeis mano sprendimo... Net patys baisiausi. Aš galiu mirti neišlaikiusi skausmo. Bet aš niekada neišduosiu to, dėl ko gyvenu. Atleiskite man, Šventenybe.*

Karafa žiūrėjo į mane išplėtęs akis, lyg būtų išgirdęs kažką ne visiškai protingo ir kas jį labai nustebino.

— *Ir Jūs nepasigailėsite net savo puikiosios dukters?! Taip, Jūs daug daugiau fanatiška negu aš galvojau, madona!..*

Tai sušukęs jis staiga pašoko ir išėjo. O aš sėdėjau praradusi žadą. Nebejausdama savo širdies ir nebegalėdama suvaldyti padrikų minčių, lyg tai visos mano likusios jėgos būtų buvusios sunaudotos tam trumpam, neigiamam atsakymui.

Aš žinojau, kad tai jau pabaiga... kad dabar jis imsis Annos. Ir nebuvo tikra, kad galėsiu visa tai iškęsti ir išgyventi. Nebebuvo jėgų galvoti net apie kerštą... Nebebuvo jėgų iš viso apie nieką galvoti... Mano kūnas pervargo ir nebenorėjo daugiau priešintis. Matyt tai buvo riba, už kurios jau prasidėjo „kitas“ gyvenimas.

Aš beprotiškai norėjau pamatyti Anną!.. Apkabinti ją paskutinį kartą nors atsisveikinant!.. Pajusti jos kunkuliuojančią jėgą ir paskutinį kartą pasakyti, kaip stipriai aš ją myliu...

Ir čia, atsisukusi į triukšmą duryse, aš ją pamačiau! Mano mergaitė stovėjo tiesi ir išdidi, kaip lanksti nendrė, kurią bando nulaužti atslenkantis uraganas.

— *Ką gi, pasikalbėkite su dukterimi, Izidora. Gal būt ji sugebės Jums suteikti sveikų minčių Jūsų klystančiai sąmonei! Pasimatymui aš jums duodu vieną valandą. Ir pasistenkite ateiti į protą, Izidora. Kitaip šis susitikimas jums bus paskutinis...*

Karafa nebenorėjo daugiau žaisti. Ant svarstyklių buvo pastatyta jo gyvybė. Taip pat, kaip ir mano mielosios Annos gyvybė. Ir jeigu antroji jam neturėjo jokios reikšmės, tai už pirmąją (už savo)jis buvo pasiryžęs viskam.

— *Mamyte!.. — negalėdama net pajudėti, Anna stovėjo prie durų. — Mama, mieloji, kaip gi mes jį sunaikinsime?.. Neįstengsime juk, mamyte!*

Pašokusi nuo kėdės aš puoliau prie savo vienintelės brangenybės, savo mergaitės ir, pagriebusi į glėbį, iš visų jėgų suspaudžiau...

— *Oi, mamyte, tu mane taip uždusinsi!.. — garsiai nusijuokė Anna.*

O mano siela gėrė tą juoką, kaip mirčiai pasmerktasis geria šiltus, paskutinius besileidžiančios saulės spindulius...

— *Na, ką tu, mamyte, mes gi dar gyvos!.. Mes dar galime kovoti!.. Tu gi pati man sakei, kad kovosi, kol gyva... Štai ir pagalvokime, ką mes galime padaryti. Ar mes galime išvaduoti pasaulį nuo to Blogio.*

Ji vėl mane palaikė savo ryžtu!.. Vėl surado teisingus žodžius...

Ta miela, drąsi mergaitė, beveik dar vaikas, negalėjo net įsivaizduoti, kokioms kančioms ją galėjo pasmerkti Karafa! Kokiame žvėriškame skausme galėjo paskęsti

jos siela... Bet aš žinojau... Aš žinojau viską, jeigu nepasiduosiu jo įkalbinėjimams. Jeigu nesutiksiu duoti šventajam Tėvui to vienintelio, ko jis norėjo.

— *Geroji mano, širdedele mano... Aš nepajėgsiu žiūrėti į tavo kančias... Aš tavęs jam neatiduosiu, mano mergaite! Severo ir į jų panašių nejudina, kas liks šiame GYVENIME... Tai kodėl gi mes privalome būti kitokios?.. Kodėl mudvi turi jaudinti kažkieno svetimi gyvenimai?!*

Aš pati išsigandau savo žodžių... nors sieloje puikiai supratau, kad jie išsprūdo tik žinant mūsų beviltišką padėtį. Ir, žinoma, kad aš net nesiruošiau išduoti to, dėl ko aš gyvenau... Dėl ko žuvo mano tėtis ir vargšas mano Džirolamo. Paprasčiausiai, nors trumpai minutei norėjosi patikėti, kad mes galime štai taip, imti ir išeiti iš to baisaus, „juodo“ karafiško gyvenimo, užmiršusios apie viską... užmiršusios apie kitus, nepažįstamus mums žmones. Užmiršusios apie blogį...

Tai buvo pavargusio žmogaus minutės silpnumas, bet aš supratau, kad net to aš sau negaliu leisti. Ir čia, visko pabaigoje ir, matyt, daugiau nebeišlaikiusios įtampos, deginančios, karčios ašaros pasipylė mano skruostais... O aš taip stengiausi, kad to neatsitiktų!.. Stengiausi neparodyti savo mielai mergaitei, į kokias beviltiškas gilumas buvo panirusi mano iškankinta siela...

Anna liūdnam žiūrėjo į mane savo didelėmis, pilkomis akimis, kuriose atsispindėjo gilus, visiškai ne vaikiškas liūdesys... Ji, lyg tai norėdama nuraminti, tyliai glostė mano rankas. O nenorėdama susitaikyti, mano siela šaukte šaukė... Nenorėdama jos prarasti. Ji buvo vienintelė likusi mano nenusisekusio gyvenimo prasmė. Ir aš negalėjau leisti ne žmogui, kuris save vadino Romos Popiežiumi, ją iš manęs atimti!

— *Mamyte, dėl manęs nesijaudink — lyg perskaičiusi mano mintis, sušnibždėjo Anna. — Aš skausmo nebijau. Bet jeigu bus labai skaudu, senelis pažadėjo mane pasiimti. Aš su juo vakar kalbėjau. Jis manęs lauks, jeigu mums nepasiseks... Ir tėtis taip pat. Jie abu manęs lauks. Štai, tik tave palikti bus labai skaudu... Aš taip tave myliu, mamyte!..*

Lyg ieškodama apsaugos, Anna pasislėpė mano glėbyje... O apginti aš jos negalėjau... Negalėjau išgelbėti. Aš neradau „rako“ Karafai...

— *Atleisk man, saulele mano, aš tave pavedžiau. Aš pavedžiau mus abi... Aš neradau būdo, kaip ją sunaikinti. Atleisk man... Annuška...*

*Valanda pralėkė nepastebimai. Daugiau nebekalbėdamos apie Karafos sunaikinimą, mes kalbėjome apie viską, nes abi puikiai žinojome, kad — šiai dienai mes pralaimėjome... Ir nebebuvo jokios reikšmės, ko mes laukėme... **Karafa gyveno**, o tai buvo pats svarbiausias ir pats baisiausias dalykas. Mums nepasisekė nuo jo išvaduoti mūsų pasaulio. Nepasisekė išgelbėti gerų žmonių. Nežiūrint jokių bandymų ir jokių norų, jis gyveno. Nepaisant visko...*

— *Tiktai jam nepasiduok, mamyte!.. Prašau tavęs, tiktai nepasiduok! Aš žinau, kaip tau sunku. Bet mes visi būsime su tavimi. Jis neturi teisės ilgai gyventi! Jis žudikas! Ir net jeigu tu sutiktum jam duoti tai, ko jis nori — jis vistiek mus sunaikins. Nesutik, mama!!!*

*Durys atsidarė ir ant slenksčio vėl pasirodė Karafa. Bet dabar jis atrodė kažkodėl tai labai nepatenkintas. Ir aš maždaug galėjau atspėti — kodėl... Karafa daugiau **nebebuvo** užtikrintas savo pergale. Tai jį jaudino, nes jam buvo likęs tik šis, paskuti-*

nis šansas.

— Ir taip, ką gi Jūs nusprendėte, madona?

Aš sukaupiau visą savo drąsą tam, kad neparodyčiau, kaip dreba mano balsas ir visiškai ramiai atsakiau:

— Aš Jums jau tiek daug kartų atsakinėjau į šį klausimą, šventenybe! Kas gi galėjo pasikeisti per tokį trumpą laiką?

Pajutau artėjantį alpulį, bet pamačius išdidžiai blizgančias Annos akis, visas silpnumas kažkur pradingo... Kokia gi šviesi ir išdidi šių akimirką buvo mano duktė!..

— Jūs išprotėjote, madona! Nejaugi Jūs taip paprastai galite pasiųsti savo dukterį į rūsį?.. Jūs gi puikiai žinote, kas jos ten laukia! Atsipeikėkite, madona Izidora!..

Staiga Anna priėjo prie pat Karafos ir skardžiu, aiškiu balsu ištare:

— Tu ne teisėjas ir ne Dievas!.. Tu viso labo tik — nusikaltėlis! Todėl ir degina tavo purvinus pirštus Nuodėmingųjų Žiedas!.. Manau, kad jis tau užmautas neatsitiktinai... Nes tu pats didžiausias niekšas iš visų! Tu manęs neišgąsdinsi, Karafa. Ir mano mama tau niekada nepaklus!

Anna išsitiesė ir... spjovė Karafai į veidą. Karafa mirtinai išblyško. Aš dar niekada nebuvau mačiusi, kad kas nors tokiu greičiu blykštų! Jo veidas tiesiog per sekundės dalį pasidarė pelenų spalvos... o jo juodose akyse žybtelėjo mirties nuojauta. Nuo Annos elgesio vis dar būdama apstulbusi, aš staiga viską supratau — ji sąmoningai, kad nebetęsti jo žaidimo, provokavo Karafą!.. Kad kuo greičiau viską išspręsti ir manęs nebekankinti. Kad pačiai eiti į mirtį... Mano sielą surietė skausmas — Anna man priminė mergaitę Damianą... Ji sprendė savo likimą... o aš niekuo negalėjau padėti. Negalėjau kištis.

— Na ką gi, Izidora, manau, kad Jūs labai dėl to pasigailėsite. Jūs bloga mama. Ir aš buvau teisingas dėl moterų — visos jos velnio sutvėrimai! Įskaitant ir mano nelaimingą motinėlą.

— Atleiskite, Jūsų šventenybe, bet jeigu Jūsų motina Velnio padaras, tai kas gi tada esate Jūs?.. Nes Jūs — jos vaisius? — nuoširdžiai nustebusi dėl jo nesąmoningų svarstymų, paklausiau aš.

— O, Izidora, aš jau seniai savyje tai sunaikinau!.. Ir tik pamatęs Jus, aš vėl pajutau jausmus moteriai. Bet dabar matau, kad buvau neteisingas! Jūs tokia pat, kaip visos! Jūs siaubinga!.. Aš nekenčiu Jūsų ir į Jus panašių!

Karafa atrodė kaip beprotis... Aš išsigandau, kad mums gali baigtis daug baisiau, kaip kad anksčiau manėme. Staiga prišokęs prie manęs šventasis Tėvas tiesiog suspiegė:

— „Taip“, arba — „ne“?!.. Aš Jūsų klausiu paskutinį kartą, Izidora!..

Ką gi aš galėjau atsakyti tam nebesivaldančiam žmogui?.. Viskas jau buvo pasakyta ir man beliko tik ignoruoti klausimą ir tylėti.

— Aš Jums duodu vieną savaitę, madona Izidora. Tikiuosi, kad Jūs vis dėl to apsigalvosite ir pasigailėsite Annos. Ir savęs... — ir sugriebęs mano dukrą už rankos, Karafa išlėkė iš kambario.

Aš tik dabar prisiminiau, kad reikia kvėpuoti... Šventasis tėvas savo elgesiu taip mane išmušė iš vėžių, kad aš niekaip negalėjau atsipeikėti ir vis laukiau, kad tuoj, tuoj atsidarys durys. Anna jį mirtinai įžeidė ir aš buvau tikra, kad atsipeikėjęs nuo

pykčio priepuolio, jis būtinai tai prisimins. Vargšė mano mergaitė!.. Jos trapus, tyras gyvenimas kabėjo ant plaukelio, kuris galėjo bet kuriuo momentu nutrūkti pagal kaprizingojo Karafos norą...

Kažkokį tai laiką aš stengiausi apie nieką negalvoti ir leisti savo įkaitusioms smegenims atvėsti ir pailsėti. Atrodė, kad ne tik Karafa, bet ir visas likęs pasaulis kartu su juo išėjo iš proto... įskaitant mano narsiąją dukterį. Ką gi, mūsų gyvenimai buvo pratęsti dar savaitei... Ar buvo įmanoma ką nors pakeisti? Bet kuriuo atveju, mano pervargusioje, tuščioje galvoje nebuvo nė vienos daugiau ar mažiau normalios minties. Aš nieko nebejaučiau, nustojau net bijoti. Manau, kad taip jautėsi į mirtį eidami žmonės...

Ar galėjau aš dar ką nors pakeisti per trumpas septynias dienas, jeigu nesugebėjau Karafai pritaikyti „rakto“ per ilgus ketverius metus?.. Mano šeimoje niekada ir niekas netikėjo atsitiktinumis... Todėl tikėtis, kad kas nors netikėtai pasiūlys išsigelbėjimo ratą — būtų buvusios naivios vaiko viltys. **Aš žinojau**, kad pagalbos tikėtis nebuvo iš kur. Tėvas aiškiai negalėjo padėti, nes siūlėsi pasiimti Annos sielą nesėkmės atveju... Meteora taip pat atsisakė... **Mes su ja buvome vienos**, ir padėti sau mes galėjome tiktai pačios. Todėl beliko galvoti ir iki pačios paskutinės minutės neprarasti vilties, kas šioje situacijoje jau buvo virš mano jėgų...

Kambaryje pradėjo tankėti oras — pasirodė Sever. Aš jam tik nusišypsojau, ir dėl jo pasirodymo nepajutau nė susijaudinimo, nė džiaugsmo, nes žinojau — jis atėjo ne tam, kad padėtų.

— Sveikinu tave, Sever! Kas tave pas mane vėl atvedė?.. — ramiai ištariau aš.

Jis nustebusiu žvilgsniu į mane pasižiūrėjo, lyg būtų nesupratęs mano ramumo. Tikriausiai jis nežinojo, kad egzistuoja žmogaus kančių ribos, kurias labai sunku pasiekti... Bet už jų net patys baisiausi dalykai pasidaro visiškai bereikšmiai, nes bijoti daugiau nebėra jėgų...

— Man gaila, kad aš negaliu tau padėti, Izidora. Ar galiu bent ką nors dėl tavęs padaryti?

— Ne, Sever. Negali. Bet aš džiaugsiuosi, jeigu tu pabūsi šalia manęs... Man malonu tave matyti, — liūdnai atsakiau aš, ir kiek patylėjusi, pridėjau: — Mes gavome vieną savaitę... Po to Karafa tikriausiai pasiims mūsų trumpus gyvenimus. Sakyk, ar jie verti tiek mažai?.. Nejaugi ir mes išeisime taip pat paprastai, kaip išėjo Magdalena? Nejaugi neatsiras nieko, kas mūsų pasaulį išvalys nuo tų nežmonių, Sever?..

— Aš atėjau pas tave ne todėl, kad atsakinėčiau į senus klausimus, drauge mano... Bet turiu prisipažinti — tu mane privertei daug ką iš naujo permąstyti, Izidora... Privertei iš naujo pamatyti tai, ką aš metų metus stengiausi užmiršti. Ir aš su tavimi sutinku — **mes neteisūs**... Mūsų tiesa per daug „siaura“ ir nežmoniška. Ji slegia mūsų širdis... Ir mes daromės per daug šalti, kad bliviai vertintume įvykius. Magdalena buvo teisi, sakydama, kad **mūsų Tikėjimas miręs**... Kaip teisi ir tu, Izidora.

Nepajėgdama patikėti tuo, ką girdžiu, aš tik apstulbusi žiūrėjau į jį!.. Ar tai buvo tas pats, išdidus ir visada teisus Sever, savo didžiųjų mokytojų ir mielos Meteoros adresu nepriimdamas jokios, net pačios mažiausios kritikos?!!

Aš nenuleidau nuo jo akių, bandydama prasiskverbti į jo tyrą ir, matyt, sąmoningai nuo visų saugomą sielą... Kas gi pakeitė šimtmečiais nusistovėjusią jo nuo-

monė?! Kas privertė į pasaulį pažvelgti kitomis akimis?..

— Žinau, aš tave nustebinau, — liūdnai šyptelėjo Sever. — Bet net tai, kad aš paatviravau su tavimi, padėties nepakeis. Aš **nežinau**, kaip sunaikinti Karafą. Bet tai žino mūsų Baltasis Žynys. Ar nori dar kartą pas jį nueiti, Izidora?

— Ar galiu paklausti, kas gi tave pakeitė, Sever? — nekreipdama dėmesio į paskutinį klausimą, atsargiai paklausiau aš.

Jis akimirka pamąstė, lyg norėdamas atsakyti kiek galima teisingiau...

— Tai įvyko labai seniai... Tą pačią dieną, kai žuvo Magdalena. Aš sau ir už mus visus neatleidau dėl jų mirties. Bet mūsų įstatymai, matyt, per daug giliai mummyse gyveno ir aš neradau savyje jėgų, kad dėl to prisipažinčiau. Kada atėjai tu — tu gyvai man priminei ano laiko įvykius... Tu tokia pat stipri ir tokia pat pasiaukojanti už tuos, kam tu reikalinga. Tu sujudinau mano atmintį, kuri šimtmečius buvo apmirusi... Tu manyje atgaivinau Auksinę Mariją... Dėkoju tau už tai, Izidora.

Iš Severo akių gelmių spinduliavo skausmo šauksmas. Jo buvo tiek daug, kad ir mane įsuko į tą verpetą!.. Ir aš niekaip negalėjau patikėti, kad pagaliau atvėriau jo šiltą, tyrą sielą. Kad pagaliau jis vėl buvo **gyvas!**..

— Sever, ką gi man daryti? Argi tau nebaisu, kad pasaulį valdo tokie žmonės kaip Karafa?..

— Aš tau jau siūliau, Izidora, eime dar kartą į Meteorą, kad susitiktum su Valdovu... Tiktai jis gali tau padėti. Aš, kaip bebūtų gaila, negaliu...

Aš pirmą kartą taip aiškiai jutau jo nusivylimą... Nusivylimą dėl savo bejėgiškumo... Nusivylimą dėl to, kad jis gyveno... Nusivylimą savo pasenusia TIESA...

Matyt žmogaus širdis ne visada sugeba priešintis tam, prie ko seniai pripratusi, ir tam, kuo tikėjo visą savo sąmoningą gyvenimą... Taip ir Sever — jis negalėjo taip paprastai ir visiškai pasikeisti netgi žinodamas, kad jis neteisus. Tikėdamas, kad padeda žmonėms, jis pragyveno amžius... tikėdamas, kad daro būtent tai, kas kada nors išgelbės mūsų netobulą Žemę ir pagaliau padės jai gimti... Tikėjo gėriu ir ateitimi nežiūrint netekčių ir skausmo, kurių galėjo išvengti, jeigu būtų savo širdį atvėręs anksčiau...

Bet visi mes, turbūt, nesame tobuli — net Sever. Ir koks skaudus bebūtų mūsų nusivylimas, su juo reikėjo gyventi, taisyti kažkokias tai senas klaidas ir daryti naujas, be kurių mūsų Žemiškasis gyvenimas būtų buvęs netikras...

— Ar rasi kažkiek laiko man, Sever? Man norisi sužinoti tai, ką tu dar nesusėjai papasakoti per mūsų paskutinį susitikimą. Ar aš tavęs dar nenuvarginau savo klausimais? Jeigu — taip, pasakyk man ir aš pasistengsiu neįkyrėti. Bet jeigu tu sutinki su manimi pasikalbėti — tu man padovanosi nuostabią dovaną, nes tai, ką tu žinai, man jau niekas nebepapasakos, kol aš gyvenu šioje Žemėje ...

— O kaip gi Anna?.. Argi tu nenori likusį laiką praleisti su ja?

— Aš ją kviečiau... Bet mano mergaitė tikriausiai miega, kad nenori atsiliepti... Aš manau, kad ji pavargo. Aš nenoriu trukdyti jos poilsio. Todėl, pasikalbėk su manimi, Sever.

Jis supratingai ir liūdnai pasižiūrėjo man į akis ir tyliai paklausė:

— Ką tu nori sužinoti, mano drauge? Klausk — aš pasistengsiu atsakyti tau į viską, kas tau įdomu.

— Svetodar, Sever... Kas su juo atsitiko? Kai pragyveno savo gyvenimą Žemėje Kristaus ir Magdalenos sūnus?..

Sever susimąstė... Pagaliau giliai atsikvėpęs ir lyg nusimetęs praeities našta, pradėjo savo kvapą gniaužiantį pasakojimą...

— Po Radomiro nukryžiuavimo ir jo mirties, Svetodarą Šventovės riteriai išvežė į Ispaniją, kad jį išgelbėtų nuo kruvinų „švenčiausiosios“ bažnyčios letenų, kuri bet kokia kaina siekė jį surasti ir sunaikinti, nes jis buvo pats pavojingiausias **gyvas** liudininkas, o taip pat **tiesioginis Radomiro Gyvenimo Medžio tęsėjas**, kuris kažkada turėjo pakeisti mūsų pasaulį.

Svetodar gyveno ir su pasauliu susipažino ispanų didiko šeimoje, kurios nariai buvo ištikimi Radomiro ir Magdalenos mokymo sekėjai. Savo vaikų, jų giliam nusivylimui, jie neturėjo, todėl „naujoji šeima“ berniuką priėmė labai širdingai ir pasistengė jam sukurti kiek galima šiltesnę ir patogesnę namų aplinką. Jį ten pavadino Amori (kas reiškė — mielas, mylimas), nes savo tikru vardu vadintis Svetodarui buvo pavojinga. Jis svetimoms ausims būtų skambėjęs labai neįprastai ir dėl to Svetodarui rizikuoti gyvybe būtų buvę neprotinga. Taip Svetodar dėl visų kitų tapo berniuku Amori, o jo tikrąjį vardą žinojo tik draugai ir jo šeima. Ir tai tik tada, kai šalia nebuvo svetimų žmonių...

Labai gerai suprąsdamas savo mylimo tėvo žūtį ir vis dar dėl to labai kentėdamas, Svetodar savo vaikiškoje širdutėje prisiekė „pertvarkyti“ tą žiaurų ir nedėkingą pasaulį. Prisiekė savo būsimą gyvenimą pašvęsti kitiems ir parodyti, kaip nesavanau-diškai jis myli Gyvenimą ir kaip aršiai už Gėrį ir Šviesą kovojo jo žuvęs tėvas...

Kartu su Svetodaru Ispanijoje pasiliko ir jo gimtasis dėdė — Radanas, kuris nepalikdavo berniuko nė dieną, nė naktį ir be galo jaudindavosi dėl jo trapaus, dar nesusiformavusio gyvenimo.

Radanas nesigailėjo savęs dėl savo nuostabaus sūnėno! Ir jį be galo gąsdino tai, kad vieną dieną juos būtinai kas nors suseks ir nutrauks brangią mažojo Svetodaro gyvybę, kuriam jau tada, nuo pirmųjų jo gyvenimo dienų, buvo lemta nešti Šviesos ir Žinių fakelą į mūsų negailęstingą, bet tokį gimtą ir pažįstamą Žemės pasaulį.

Praėjo aštuoneri įtempti metai. Svetodar pavirto į nuostabų jaunikaitį, kuris dabar jau daug kuo buvo labai panašus į savo tėvą — Jėzų-Radomirą. Jis suvyriškėjo ir sustiprėjo, o jose tyrose, mėlynose akyse vis dažniau atsirasdavo plieninis atspalvis, kuris kažkada taip ryškiai žibėdavo jo tėvo akyse.

Svetodar gyveno ir labai stropiai mokėsi, visa širdimi tikėdamasis kada nors būti panašiu į savo tėvą Radomirą. Išminties ir Žinių jį mokė ten nuvykęs Žynys Istenijus. Taip, taip, Izidora! — pastebėjęs mano nustebimą, nusišypsojo Sever — tas pats Istenijus, kurį tu buvai sutikusi Meteoroje. Istenijus kartu su Radanu stengėsi visakeriopai lavinti gyvą Svetodaro mąstymą, bandydami kiek galima plačiau jam atverti paslaptinę Žinių Pasaulį, kad (nelaimės atveju) berniukas neliktų bejėgis ir susidūręs su priešais ar nelaimėmis, mokėtų už save pakovoti.

Kažkada atsisveikinęs su savo nuostabia sesute ir Magdalena, Svetodar daugiau jau niekada nebematė jų gyvų... Ir nors kiekvieną mėnesį kas nors atveždavo nuo jų naują žinutę, jo vieniša širdis labai ilgėjosi mamos ir sesers — jo vienintelės tikrosios šeimos, neskaitant Radano. Bet, nežiūrint savo ankstyvos jaunystės, Svetodar jau tada

mokėjo neparodyti savo jausmų, kuriuos skaitė neatleistina silpnybe tikram vyrui. Jis stengėsi išaugti tikru Kariu, kaip ir jo tėvas ir nenorėjo aplinkiniams parodyti savo pažeidžiamumo. Taip jį mokė dėdė Radanas... ir to savo žinutėse prašo jo mama... tolima ir mylima Auksinė Marija.

Po beprasmiškos ir baisios Magdalenos mirties, visas vidinis Svetodaro pasaulis virto ištisu skausmu... Jo sužeista siela nenorėjo susitaikyti su tokia neteisinga netektimi. Ir nors dėdė Radanas seniai jį ruošė tokiai galimybei, atėjusi nelaimė jaunuolį užgriuvo nepakeliamomis kančiomis, nuo kurių nebuvo jokio išsigelbėjimo... Jo siela kentėjo susitraukusi nuo bejėgiško pykčio, nes nieko neįmanoma buvo pakeisti... nieko neįmanoma buvo sugrąžinti atgal. Jo nuostabi, švelni mama išėjo į tolimą ir nepažįstamą pasaulį, su savimi pasiėmusi ir jo mažąją sesutę...

Jis dabar liko visiškai vienas toje žiaurioje ir šaltoje realybėje net nespėjęs tapti tikru suaugusiu vyru ir nespėjęs gerai suprasti, kaip gi šioje neapykantos ir priešiško perpildytoje terpėje likti gyvam...

Bet Radomiro ir Magdalenos kraujas, matyt, ne veltui tekėjo jo gyslomis — iškentęs savo skausmą ir išlikęs toks pat tvirtas, Svetodar nustebino net Radaną, kuris (kaip niekas kitas!) žinojo, kaip giliai gali būti sužeista siela ir kaip sunku kartais būna sugrįžti atgal, kur jau nebėra tu, kuriuos mylėjai, ir kurių taip nuoširdžiai ir giliai ilgėjaisi...

Svetodar nenorėjo atsiduoti sielvarto ir skausmo malonei... Kuo negailestingiau jį „mušė“ gyvenimas, tuo aršiau jis stengėsi kovoti, pažindamas kelius į Šviesą, Į Gėrį ir į tamsoje pasiklydusių žmonių sielų gelbėjimą... Žmonės, maldaudami pagalbos,ėjo pas jį virtine. Kažkas troško atsikratyti ligų, kažkas troško išsigydyti širdį, na, o kažkas, paprasčiausiai, siekė Šviesos, kuria taip dosniai dalijosi Svetodar.

Radano baimė didėjo. Gandas apie „stebuklus“ darantį jo neatsargų sūnėną persirito per Pirėnų kalnus... Vis daugiau ir daugiau kenčiančiųjų norėjo kreiptis į naujai atsiradusį „stebukladarį“. O jis, lyg tai nepastebėdamas tikro pavojaus, ir toliau niekam neatsakė ir tvirtaiėjo žuvusio Radomiro pėdomis...

Praėjo dar keli neramūs metai. Svetodar vyriškėjo, darydamasis vis stipresnis ir vis ramesnis. Kartu su Radanu jie seniai persikraustė į Oksitaniją kur, atrodė, net oras kvėpavo jo mamos — ne laiku žuvusios Magdalenos mokymu. Likę gyvi Šventovės Riteriai su didžiausiu džiaugsmu priėmė jos sūnų, prisiekė iš visų jėgų jį saugoti ir jam padėti.

Ir štai atėjo diena, kai Radanas pajuto tikrai gresiantį pavojų... Tai buvo aštuonerių metų sukakties metu nuo Auksinės Marijos ir Vestos — Svetodaro mylimų, motinos ir sesers mirties dienos...

— Žiūrėk, Izidora... — tyliai ištarė Sever. — Jeigu nori, aš tau parodysiu.

Prieš mane pasirodė ryškus, bet liūdnas, gyvas vaizdas...

Niūrius, rūke paskendusius kalnus, dosniai laistė įkyrus, dulksnojantis lietus, sieloje palikdamas neužtikrintumo ir liūdesio jausmą... Pilka, nepermatoma migla rūko kokonais apsiautė artimiausias pilis, paversdama juos vienišais sargybiniais, slėnyje saugančiais amžinąją ramybę...

Magų Slėnis, prisimindamas ryškias, saulėtas vasaros dienas, dabar niūriai žiūrėjo į darganotą, bedžiaugsmę panoramą... Ir nuo to aplink darėsi dar ilgesingiau ir

dar liūdniau.

Aukštas, laibas, jaunas žmogus kaip iš akmens iškaltas stovėjo prie pažįstamos grotos įėjimo. Jis nejudėjo ir nerodė jokių gyvybės ženklų, lyg tai būtų akmeninė statula, kurią nežinomas meistras iškalė tiesiai akmeninėje uoloje...

Aš supratau — tai tikriausiai ir buvo suaugęs Svetodar.

Jis atrodė vyrišku ir stipriu. Valdingu, ir tuo pat metu — labai geraširdžiu... Išdidi, aukštai iškelta galva iškalbingai rodė, kad jis bebaimis ir garbingas. Labai ilgi, šviesūs plaukai, parišti ant kaktos raudona juostele, sunkiomis garbanomis vilnijo iki pečių ir darė jį panašų į senovės karalių... išdidų Merovingų palikuonį.

Svetodar stovėjo prisišliejęs prie drėgno akmens nejausdamas nė šalčio, nė drėgmės — nejausdamas nieko...

Čia, lygiai prieš aštuonerius metus buvo nužudyta jo mama — Auksinė Marija, ir jo mažoji sesutė — drąsi, švelni Vesta...

Jos mirė nužudytos beprotiškai pikto žmogaus... kurį pasiuntė šventosios bažnyčios „tėvai“.

Magdalena taip ir neišgyveno, kad galėtų apkabinti savo suvyriškėjusį sūnų, tokį pat drąsų ir ištikimą kaip ji pati, einančio pažįstamu Šviesos ir Žinių keliu... Žiauriu kartėlio ir skausmo žemišku keliu...

— Svetodar taip niekada ir nesugebėjo sau atleisti, kad jo nebuvo čia, kai joms reikėjo jo apsaugos — vėl tyliai tęsė Sever. — Kaltė ir širdgėla graužė jo tyrą, karštą širdį ir vertė dar aršiau kovoti su ne-žmonėmis, kurie save vadino „dievo tarnais“, žmonių sielų „gelbėtojais“... Jis gniauzė kumščius ir tūkstančius kartų sau prisiekinėjo, kad „pertvarkys“ tą „neteisingą“ žemiškąjį pasaulį! Sunaikins Žemėje visą melą, „tamsumas“ ir blogį...

Ant plačios Svetodaro krūtinės skaisčiai raudonavo Šventovės Riterių kryžius... Magdalenos prisiminimo kryžius. Ir jokia jėga Žemėje negalėjo jo priversti užmiršti riterių keršto priesaikos.

*Kiek mielaširdinga ir švelni buvo jo jauna širdis šviesiems ir doriems žmonėms, tiek negailestinga ir rūsti ji buvo išdavikams ir bažnyčios „tarnams“. Svetodar buvo per daug ryžtingas ir griežtas sau, bet nuostabiai pakantus ir geras kitiems. Ir tik žmonės **be sąžinės ir garbės** jam sukeldavo tikrą pasišlykštėjimą. Jis neatleisdavo išdavysčių ir melo bet kokia jų pasireiškimo forma ir kovojo su ta **žmogaus gėda** visomis galimomis priemonėmis, kartais net žinodamas, kad gali pralaimėti.*

Staiga per pilką lietaus dulksną, per tiesiai virš jo pakibusią uolą nutekėjo keistas, nematytas vanduo, kurio purslai apšlakstė grotos sienas, palikdami ant jų kraupokus, tamsiai rudus lašus... Giliai susimąstęs Svetodar iš pradžių nekreipė į tai dėmesio, bet vėliau, geriau įsižiūrėjęs, krūptelėjo — vanduo buvo tamsiai raudonas! Jis nuo kalno tekėjo tamsia „žmogaus kraujo“ srove, lyg tai pati Žemė, daugiau neišlaidavusi žmonių niekšybių ir žiaurumo, būtų atvėrusi visas jų nuodėmių žaizdas...

Po pirmojo srauto pasipylė antras... trečias... ketvirtas... Kol visas kalnas nepasidengė raudono vandens srovėmis. Jo buvo labai daug... Atrodė, kad šventas Magdalenos kraujas šaukėsi keršto, gyviesiems priminė apie jos kančią!..

Žemumoje kunkuliuojantys raudoni upeliai susiliejo į vieną, pripildydami plačią Odo (Aude) upę, kuri nekreipdama į nieką dėmesio, pakeliui nuskalaudama senojo

Karkasono sienas, didingai plukdė savo vandenį tolyn į šiltą, mėlyną jūrą...³

Staiga Svetodar sunerimęs įsiklausė... bet tuoj pat šiltai nusišypsojo.

— Tu vėl mane saugai, dėde?.. Aš gi tau seniai sakiau — nenoriu slėptis!

Radanas pasirodė iš už akmeninio iškyšulio liūdnai linguodamas pražilusią galvą. Metai jo nepasigailėjo, uždedami ant jo šviesaus veido žiaurų pavojų ir praradimų antspaudą... Jis jau nebeatrodė tuo laimingu jaunuoliu, tuo amžinai besijuokiančiu saulute-Radanu, kuris kažkada galėjo sušildyti ir pačią labiausiai sudiržusią širdį. Dabar tai buvo sunkumų užgrūdintas Karys, bandantis bet kuria kaina išsaugoti patį brangiausią lobį — Radomiro ir Magdalenos sūnų, vienintelį gyvą jų tragiškų gyvenimų priminimą... jų didvyriškumo... jų meilės ir šviesos.

*— Tu turi Įpareigojimą, Svetodaruška... Taip pat, kaip ir aš. Tu **privalai gyventi**. Kiek tai bekainuotų. Todėl, jeigu nebebus ir tavęs — tai reikš, kad tavo tėvas ir mama žuvo beprasmiškai. Kad niekšai ir bailiai laimėjo mūsų kovą... Tu neturi tam teisės, mano berniuk!*

*— Klysti, dėde. Aš turiu tam **savo** teisę, nes tai **mano gyvenimas**! Ir aš niekam neleisiu iš anksto jam nustatinėti taisykles. Mano tėvas nugyveno savo trumpą gyvenimą pakludamas svetimai valiai... Taip pat, kaip ir mano vargšė mama. Tiktai todėl, kad svetimu sprendimu jie gelbėjo tuos, kurie juos išdavė. Aš gi nenusiteikęs paklusti vieno žmogaus valiai, netgi jei tas žmogus — mano gimtasis senelis. Tai **mano gyvenimas** ir aš jį nugyvensiu taip, kaip man atrodo geriau ir sąžiningiau!.. Atleisk dėde Radanai!*

*Svetodar karščia vosi. Jo jaunas protas priešinosi jo asmeninio likimo svetimai įtakai. Pagal jaunystės įstatymą jis norėjo **pats spręsti už save**, niekam iš šalies neleidamas kištis į jam taip brangų gyvenimą. Stebėdamas savo didvyrišką auklėtinį, Radanas tik liūdnai šypsojosi... Svetodar turėjo visko pakankamai — jėgos, proto, ištvermės ir užsispyrimo. Jis savo gyvenimą norėjo nugyventi dorai ir atvirai... Tiktai, kaip bebūtų gaila, dar nesuprato, kad tiems, kas jį persekiojo, atviros kovos neegzistavo. Paprasčiausiai todėl, kad **būtent jie neturėjo nė garbės, nė sąžinės, nė širdies...***

*— Ką gi, savotiškai tu teisus, mano berniuk... Tai **tavo** gyvenimas. Ir niekas negali jo pragyventi už tave... Aš tikras, kad tu jį pragyvensi garbingai. Tiktai būk atsargus, Svetodar — tavyje teka tavo tėvo kraujas ir mūsų priešai niekada nesitrauks, kol tavęs nesunaikins. Saugokis, mano brangusis.*

Paplojęs sūnėnui per petį, Radanas pasitraukė į šalį ir pradingo už uolos iškyšulio. Po sekundės pasigirdo šauksmai ir kovos šurmuly. kažkas sunkiai nukrito ir stjo tyla...

Svetodar puolė link triukšmo, bet jau buvo per vėlu. Ant akmeninių groto grindų priešmirtiniame glėbyje apsikabinę gulėjo du kūnai, vienas iš jų buvo nepažįstamas žmogus, užsivilkęs skraistę su raudonu kryžiumi, o antrasis buvo... Radanas. Čaižiai sušukęs, Svetodar puolė prie dėdės kūno, kuris gulėjo visiškai nejudėdamas, lyg tai gyvybė jį būtų palikusi nespėjus nė atsiveikinti. Bet Radanas dar kvėpavo.

— Dėde, prašau, nepalik manęs!.. Tiktai ne tu... Prašau tavęs, nepalik manęs,

³ Aplankius tas šventas vietas, man pasisekė sužinoti, kad vanduo Oksitanijos kalnuose paraudonuoja dėl raudonojo molio. Bet bėgantis "kruvinas" vanduo iš tiesų darė didžiulį įspūdį...

dėde!

Svetodar pasimetęs spaudė jį savo stipriame, vyriškame glėbyje atsargiai supdamas kaip mažą vaiką. Tiksliai taip pat, kaip tai daugybę kartų jį patį supdavo Radanas... Buvo matytis, kad Radano gyvybė geso, auksine srovele lašas po lašo palikdama bejėgį jo kūną... Ir net dabar, žinodamas, kad miršta, jis rūpinosi tik vienu — kaip išsaugoti Svetodarą... Kaip jam paaiškinti per likusias kelias sekundes tai, kad taip ir nesusėję jam išaiškinti per ilgus dvidešimt penkerius jo gyvenimo metus?.. Ir kaip gi jis pasakys Radimirui ir Magdalenai ten, kitame, nepažįstamame pasaulyje kad jis nesugebėjo savęs išsaugoti ir dabar jų sūnus liko visiškai vienas?..

— Paklausk, sūneli... Tas žmogus — jis ne Šventovės Riteris — rodydamas į nužudytąjį, kimiai ištare Radanas. — Aš juos visus pažįstu — jis svetimas... Papasakok tai Gundomerui... Jis padės... Raskite juos... arba jie užmuš tave. O geriausiai — išėik, Svetodaruška... Išėik pas Dievus. Jie tave apgins. Ta vieta aplaistyta mūsų krauju... jo čia per daug... išėik, gimtasis...

Radano akys lėtai, lėtai užsimerkė. Iš suglebusios, bejėgės rankos skambėdamas ant akmeninių grindų iškrito riterio kinžalas. Jis buvo labai neįprastas... Svetodar atidžiau jį apžiūrėjo — to, paprasčiausiai, negalėjo būti!.. Tokį ginklą turėjo tik labai siauras riterių ratas ir tik tai tie, kas kažkada tai asmeniškai pažinojo Joną — ranenos gale puikavosi paauksuota karūnuota galva...

Svetodar tiksliai žinojo — to durklo jau seniai nebuvo pas Radaną (kažkada jis buvo likęs jo priešo kūne). Reiškia, kad šiandiena jis, besigindamas, atėmė jį iš žudiko?.. Bet gi kaip jis galėjo pakliūti į **svetimas** rankas?! Argi galėjo kas nors iš jo pažįstamų Šventovės riterių išduoti idėją, dėl kurios jie visi gyveno?! Svetodar tuo netikėjo. Jis tuos žmones pažinojo kaip pats save. Niekas iš jų negalėjo taip niekšišškai pasielgti. Juos galima buvo tik nužudyti, bet neįmanoma buvo priversti išduoti. Tokiu būdu — kas gi buvo tas žmogus, kuris turėjo tą ypatingą kinžalą?!

Radanas gulėjo nejudėdamas ir ramus. Visi žemiški rūpesčiai ir nusivylimai jį paliko visam laikui... Nuo metų raukšlėmis išvagotas veidas išsilygino ir vėl priminė tą jauną ir pilną džiaugsmo Radaną, kurį taip mylėjo Auksinė Marija, ir kurį visa širdimi dievino jo žuvęs brolis Radimiras... Jis vėl atrodė laimingas ir šviesus, lyg tai šalia nebūtų buvę baisios nelaimės, lyg tai jo širdyje vėl būtų buvę viskas džiaugsminga ir ramu...

Netardamas nė žodžio, Svetodar klūpėjo ant kelių. Jo apmiręs kūnas tik lėtai lingavo į šalis lyg padėdamas išverti, išgyventi po tokio beširdiško ir niekšiško smūgio... Čia pat, toje pat grotoje, prieš aštuonerius metus nebeliko Magdalenos... O dabar jis atsiveikino su paskutiniu gimtuoju žmogumi, iš tikrųjų likdamas šiame pasaulyje visiškai vienas. Radanas buvo teisuus — ši vieta buvo per daug persunkta jo giminės krauju... Ne veltui ir vandens upeliai nusidažė rudai... lyg tai norėdami parodyti, kad jis išėjo... Ir jau niekada nesugrįš atgal.

Mane krėtė kažkoks keistas drebulys... Tai buvo baisu! Tai buvo visiškai neleistina ir nesuprantama — mes gi **vaadinomės žmonėmis!!!** Ir turėjo gi būti žmogiškos niekšybių ir išdavysčių ribos?

— Kaip gi tu galėjai taip ilgai su tuo gyventi, Sever? Visus tuos metus apie tai žinodamas, tu sugebėjai išlikti toks ramus?!

*Neatsakęs į mano klausimą, jis tik liūdnai nusišypsojo. O aš, nuoširdžiai nuste-
binta to nuostabaus žmogaus didvyriškumu ir tvirtumu, sau atverčiau visiškai naują
jo pasiaukojančio ir sunkaus gyvenimo puslapį... jo nepasiduodančios ir tyros sielos
puslapį....*

— *Po Radano nužudymo praėjo dar keleri metai. Radęs žudikus, Svetodar atker-
šijo už jo mirtį. Kaip jis ir numanė, tai nebuvo kas nors iš Šventovės Riterių. Bet jie
taip ir nesužinojo, kas buvo pas juos siūstas žmogžudys. Tiktai viena vis dėl to išaiš-
kėjo — prieš Radano nužudymą jis taip pat niekšišškai nužudė nuostabų, šviesų Šven-
tovės Riterį, kuris su juo ėjo iš pat pradžių. Sunaikino tik tam, kad pasiimtų skraistę ir
ginklą, ir sudarytų įspūdį, kad Radaną nužudė savi...*

*Svetodaro Sielą užpildė karčių įvykių prisiminimai ir prarastųjų ilgesys. Jam li-
ko tik viena paguoda — jo tyra, nuoširdi meilė... Jo miela, švelni Margarita... Tai bu-
vo nuostabi katarų mergaitė, Auksinės Marijos mokymų sekėja. Ir ji kažkokiu tai ne-
pagaunamu bruožu priminė Magdaleną... Gal tai buvo tokie patys ilgi auksaspalviai
plaukai, gal jos judesių plastiškumas ir lėtumas, arba, gal būt, paprasčiausiai, jos
veido švelnumas ir moteriškumas, bet Svetodar labai dažnai pastebėdavo, kad joje jis
ieško seniai į praeitį išėjusių jo širdžiai taip brangių prisiminimų...*

Dar po metų jiems gimė mergaitė. Jie ją pavadino Marija.

*Kaip ir buvo Radanui žadėta, mažąją Mariją nuvežė pas mielus, didvyriškus
žmones — katarus — kuriuos Svetodar labai gerai pažinojo ir kuriais visiškai pasiti-
kėjo. Jie įsipareigojo bet kuria kaina išauginti Mariją kaip savo dukrą. Nuo to laiko
taip ir buvo — kai tik pagal Radomiro ir Magdalenos liniją gimdavo naujas vaikutis,
jis būdavo auklėjimui atiduodamas žmonėms, kurių nežinojo ir jų neįtardavo “šven-
toji” bažnyčia. Ir tai buvo daroma tam, kad išsaugoti jų neįkainojamas gyvybes ir
leisti iki galo nugyventi savo gyvenimus. Kokie laimingi ar nelaimingi jie bebūtų...*

— *Kaip gi jie galėjo atiduoti savo vaikus, Sever? Nejaugi tėvai jų daugiau ne-
bematydavo?.. — sukrėsta paklausiau aš.*

— *Na, kodėl gi nematydavo? Matydavo. Paprasčiausiai, kiekvienas gyvenimas
susiklostydavo skirtingai... Vėliau kai kurie iš tėvų gyvendavo greta, ypač mamos. O
kartais būdavo, kad jie dirbdavo pas tuos pačius žmones, kurie augindavo jų vaikus.
Įvairiai gyveno... Tiktai viena niekada nesikeitė — bažnyčios tarnai kaip pėdsekiai
nepailsdami ėjo jų pėdomis, nepraleisdami nė mažiausios progos sunaikinti tėvus ir
jų vaikus, kurie turėjo Radomiro ir Magdalenos kraujo, nepalikdami gyvo nė mažiausio
kūdikio...*

— *Kaip tankiai jie žūdavo — palikuoniai? Ar išlikdavo kas nors iš jų gyvas iki
savo gyvenimo pabaigos? Ar padėdavote jiems, Sever? Ar padėdavo jiems Meteora?... —
neįstengdama suvaldyti savo žingeidumo, aš tiesiog užverčiau jį klausimų
lavina.*

Sever akimirškai susimąstė, vėliau liūdnai ištarė:

— *Mes bandėme padėti... bet daugelis iš jų to nenorėjo. Manau, kad žinios apie
tėvą, kuris atidavė sūnų pražūčiai, amžiams įstrigo jų širdyse ir jie to neužmiršo ir
mums neatleido. Skausmas gali būti baisus, Izidora. Jis klaidų neatleidžia. Ypatingai
tų, kurių neįmanoma ištaisyti...*

— *Ar pažinėjai dar ką nors iš tų nuostabių palikuonių, Sever?*

— Na, žinoma gi, Izidora! Mes pažinojome visus, tiktai toli gražu man ne visus pasisekė pamatyti. Manau, kad kai kuriuos pažinojai ir tu. Bet, pirmiausiai, gal leisi pabaigti apie Svetodarą? Jo likimas buvo sudėtingas ir keistas. Tu nori apie tai sužinoti? — Aš tik linktelėjau, ir Sever tęsė... — Po jo nuostabiosios dukrytės gimimo, Svetodar pagaliau nusprendė išpildyti Radano prašymą... Prisimeni, mirdamas Radanas prašė jo nueiti pas Dievų?

— Taip, nejaugi tai buvo rimtai?!.. Pas kokius gi „dievus“ jį siuntė? Žemėje juk seniai Dievai nebegyvena!..

— Tu ne visiškai teisi, mano drauge... Gal būt tai ir ne visiškai tai, kaip žmonės įsivaizduoja Dievų, bet Žemėje visada yra kas nors iš tų, kas laikinai užima jų vietą. Kas stebi, kad žemė nenusiristų į prarają ir gyvybei neateitų baisus ir nesavalaiskis galas. Pasaulis dar negimė, Izidora, tu tai žinai. Žemei dar reikalinga pastovi pagalba. Bet žmonės neturi apie tai žinoti... Jie turi pasirinkti patys. Kitaip pagalba atneš tik nelaimės. Todėl Radanas nebuvo toks jau neteisingas, kai pasiuntė Svetodarą pas tuos, kurie stebi. Jis žinojo kad pats Svetodar niekada pas mus neis. Štai ir pabandė jį išgelbėti, apginti nuo nelaimių. Nes Svetodar buvo **tiesioginis** Radomiro palikuonis, jo pirmagimis sūnus. Jis buvo pats pavojingiausias iš visų, nes buvo pats artimiausias. Ir jeigu jį būtų nužudę, jau niekada nebūtų pratęsta ta nuostabi ir šviesi Giminė.

Atsisveikinęs su savo miela, švelnia Margarita ir paskutinį kartą pasūpavęs mažąją Mariją, Svetodar leidosi į labai ilgą ir nepaprastą kelionę... Į nepažįstamą šiaurinę šalį, ten, kur gyveno tas, pas kurį siuntė Radanas. Ir kurį vadino — Keliautoju...

Praeis labai daug metų, kol Svetodar sugrįš į namus. Sugrįš, kad žūtų... Bet jis nugyvens pilną ir ryškų Gyvenimą... Įsisavins Žinias ir pasaulio Supratimą. Ras tai, ko taip ilgai ir užsispyrusiai ieškojo...

Aš tau juos parodysiu, Izidora... Parodysiu tai, ko dar niekam ir niekada nerodžiau.

Aplink padvelkė šalčiu ir platybėmis, lyg tai netikėtai būčiau panirusi į amžinybę... Jausmas buvo neįprastas ir keistas — nuo jo tuo pačiu metu dvelkė džiaugsmas ir pavojus... Aš pasijutau maža ir nežymi, lyg tai kažkas gigantiškas ir labai išmintingas būtų mane stebėjęs ir stengęsis suprasti, kas gi toks išdrįso sudrumsti jo ramybę. Bet greitai tas jausmas pranyko ir liko tik didelė, gili ir „šilta“ tyluma...

Smaragdinėje, bekraštėje laukymėje sukryžiaavę kojas sėdėjo du žmonės... Jie sėdėjo užsimerkę ir neištarė nė žodžio. Ir visgi buvo suprantama — jie kalbėjosi...

Aš supratau — kalbėjosi mintimis...

Širdis pasiutusiai daužėsi, lyg norėdama iššokti!.. Pasistengusi kažkaip susikaupti ir nusiraminti, kad jokiais būdais nesutrukdyčiau to, į savo paslaptinę pasaulį išėjusių žmonių susitikimo, aš stebėjau juos sulaikiusi kvėpavimą ir stengiausi įsiminti jų išvaizdą, nes žinojau — tas vaizdas nebepasikartos. Be Severo, niekas daugiau man nebeparodys to, kas buvo taip artimai susiję su mūsų praeitimi, su mūsų kenčiančia ir nepasiduodančia Žeme...

Vienas iš sėdinčiųjų atrodė labai pažįstamas ir žinoma gi, atidžiau įsižiūrėjusi, aš tuoj pat pažinau Svetodarą... Jis beveik nepasikeitė, tik plaukai buvo šiek tiek trumpesni. Bet veidas buvo toks pat jaunas ir skaistus, kaip tą dieną, kai jis paliko

Monsegiurą...

Antrasis gi taip pat buvo sąlyginai jaunas ir labai aukštas (kas buvo matyti net sėdint). Jo ilgi, „šerkšnu“ pasidabinę balti plaukai krito žemyn ant pečių, saulės spinduliuose šviesdami tikru sidabru. Ta šviesa mums buvo neįprasta — lyg tai dirbtina...

Bet labiausiai stebino jo akys — gilios, išmintingos ir labai didelės, jos švytėjo tokia pat tyra, sidabriška šviesa... Lyg tai kažkas dosnia ranka į jas būtų pribėręs milijardus sidabrinių žvaigždučių...

Nepažįstamojo veidas buvo rūstus ir tuo pat metu mielaširdingas, susikaupęs ir ryžtingas, lyg tai vienu metu jis gyventų ne tik mūsų, Žemišką gyvenimą, bet ir dar kažkokį, mums svetimą...

Jeigu aš teisingai supratau, tai ir buvo būtent tas, kurį Sever pavadino Keliautoju. Tas, kuris stebėjo...

Abu jie buvo apsirengę baltai-raudonais rūbais, perrištais stora, vyta, raudona virve.

Pasaulis apie tą nepaprastą porą sklandžiai judėjo, keisdamas savo išmatavimus, lyg tai jie būtų sėdėję kažkokioje tai uždaroje, judančioje erdvėje, kuri buvo pasiekama tik jiems. Oras aplink juos buvo nuostabus ir vėsus, kvėpėjo miško žolelėmis, eglėmis ir avietėmis... Lengvas, kartais padvelkiantis vėjelis, švelniai glamonėjo vešlią, aukštą žolę, palikdamas joje tolimų alyvų, šviežio pieno ir kedrų kankorėžių kvapą... Žemė čia buvo tokia nuostabiai saugi, tyra ir gera, lyg tai niekada jos nebuvo palietusios pasaulio nelaimės, ji nebuvo mačiusi žmonių pykčio ir atrodė, kad į ją niekada nebuvo įžengęs apsimelavęs, išdavikiškas žmogus...

Abu pašnekovai atsistojo ir šypsodamiesi pradėjo atsisveikinti. Pirmasis prakalbo Svetodar.

— Dėkoju tau, Keliautojau... Žemai tau lenkiuosi. Aš jau nebegalėsiu sugrįžti, tu žinai. Aš einu į namus. Bet aš įsiminiau tavo pamokas ir perduosiu kitiems. Tu visada būsi gyvas mano atmintyje, kaip ir mano širdyje. Lik sveikas.

— Ramybės tau, šviesių žmonių sūnau — Svetodar. Aš laimingas, kad tave sutikau. Ir liūdžiu, kad su tavimi atsisveikinu... Aš tau perdaviau viską, ką tu pajėgei suprasti... Ir kas tavo jėgoms perduoti kitiems. Bet **tai nereiškia, kad žmonės panorės suprasti tai, ką tu norėsi jiems perduoti. Prisimink, žinantis žmogus pats atsako už savo pasirinkimą.** Ne dievai, ne likimas — tiktai **pats** žmogus! Ir kol jis to nesupras — Žemė nesikeis ir geresnė nepasidarys... Lengvo tau kelio namo, pašvęstasis. Tegul tave saugo tavo Tikėjimas. Ir tegul tau padeda mūsų Prigimtis...

Vaizdas išnyko. O aplink pasidarė tuščia ir nyku. Lyg tai sena, šilta saulė būtų tyliai pasislėpusi už juodo debesies...

— Kiek gi laiko praėjo nuo to laiko, kai Svetodar išėjo iš namų, Sever? Aš jau buvau pagalvojusi, kad jis išėjo ilgam, gal būt net ir visam likusiam gyvenimui?..

— O jis ir prabuvo ten visą savo gyvenimą, Izidora. Visus ilgus šešiasdešimt metų.

— Bet jis atrodo dar visai jaunas?! Reiškia jis taip pat sugebėjo ilgai gyventi ir nesenti? Jis žinojo seną paslaptį? Arba to jį išmokė Keliautojas?

— To aš tau negaliu pasakyti, mano drauge, nes nežinau. Bet aš žinau kitką —

Svetodar nespėjo kitiems perduoti tai, ko jį išmokė Keliautojas — jam neleido... Bet jis spėjo pamatyti savo nuostabios Giminės pradžią — mažąjį proprovaikaitį. Susepėjo jį pavadinti tikru vardu. Tai suteikė Svetodarui retą galimybę — mirti laimingam... Kartais net to užtenka, kad gyvenimas neatrodytų beprasmiškas, ar ne taip, Izidora?

— *Ir vėl — likimas išsirenka geriausiuosius!.. Kam gi jam reikėjo visą gyvenimą mokytis? Dėl ko jis paliko savo žmoną ir kūdikį, jeigu viskas buvo veltui? Arba čia vis dėl to yra kokio nors prasmė, kurios aš dar neįstengiu suprasti, Sever?*

— *Be reikalo nesikrimsk, Izidora. Tu viską puikiai **supranti** — pasižiūrėk į save, nes atsakymas yra tavo gyvenimas... Tu gi kauniesi puikiai žinodama, kad laimėti nepasiseks — nugalėti nepajėgsi. Bet argi tu galėtum kitaip pasielgti?..*

***Žmogus negali neturėti teisės pasiduoti, manydamas, kad gali pralaimėti.** Net jeigu tai būsi ne tu, o kas nors kitas, kuris po tavo mirties užsikrės tavo didvyriškumu ir ir ryžtu — ir tai jau nėra **beprasmiška**. Paprasčiausiai, žemiškasis žmogus iki to dar nepriaugo, kad visa tai suprastų. Daugeliui žmonių kova yra įdomi tik tol, kol žmogus yra gyvas, bet niekas iš jų nesidomi, kas bus vėliau. Jie dar nemoka „gyventi dėl palikuonių“, Izidora.*

— *Todėl labai liūdna, jeigu tu teisus, mano drauge... Bet tai šiandiena nepasikeis. Todėl grįžkime prie seno. Ar gali man papasakoti, kaip baigė gyvenimą Svetodar?*

Sever švelniai nusišypsojo.

— *O tu gi taip pat stipriai keitiesi, Izidora. Dar per praeitą susitikimą tu būtum puolusi įtikinėti, kad aš neteisus!.. Tu pradėjai daug ką suprasti, mano drauge. Tik gaila, kad išeini beprasmiškai... mes gi galime nepalyginamai daugiau!*

Sever akimirksniu nutilo, bet beveik tuoj pat tęsė.

— *Po ilgų ir sunkių klajonių, Svetodar pagaliau sugrįžo į namus, į savo mielą Oksitaniją... kur jo laukė gaudūs, nebeatstatomi praradimai.*

Labai seniai iš šio gyvenimo jau buvo išėjusi jo miela, švelni žmona — Margarita, taip jo ir nesulaukusi, kad pasidalintų nepaprastu gyvenimu... Taip pat neberado ir nuostabios anūkės Taros, kurią jiems padovanojo jų duktė Marija... ir proanūkės Narijos, mirusios gimdant proproanūkį, kuris atsirado šiame pasaulyje vos prieš šešerius metus. Labai daug gimtų žmonių buvo prarasta... Per daug sunki našta jį slėgė ir neleido džiaugtis likusiu gyvenimu...

Pasižiūrėk į juos, Izidora... Jie to verti, kad tu juos pažintum.

Ir vėl aš atsidūriau ten, kur gyveno mano širdžiai brangūs, bet seniai mirę žmonės... Kartėlis vyniojo mano sielą į tylos drobulę ir neleido su jais bendrauti. Aš negalėjau į juos kreiptis ir negalėjau net pasakyti, kokie didvyriški ir nuostabūs jie buvo...

Pačioje didžiulio kalno viršūnėje stovėjo trys žmonės... Vienas iš jų buvo Svetodar, ir jis atrodė labai liūdnas. Šalia, atsirėmusi į jo ranką, stovėjo graži, jauna moteris, o už jos laikėsi mažas, baltaplaukis berniukas, kuris prie krūtinės spaudė didžiulę ryškių lauko gėlių puokštę.

— *Kam gi tiek daug priskynei, Belojaruška? — švelniai paklausė Svetodaras.*

— *Na, kaip gi?!.. — nustebo mažylis, tuoj pat padalindamas gėles į tris lygias*

dalis. — Štai, tau — mamyte... o štai šios mielajai senelei Tarai, o tos — senelei Marijai. Argi neteisinga, seneli?

Svetodar neatsakė, tik stipriai priglaudė berniuką prie krūtinės. Jis buvo viunitelis, kuris jam liko... tas nuostabus, švelnus berniukas. Gimdymo metu mirus proanūkei Marijai, kurios Svetodar taip niekada ir nematė, berniukas liko su teta Marsella (stovinčia šalia) ir tėvu, kurio Svetodar beveik ir neprisiminė, nes jis visą laiką kažkur tai kovojo.

— O tiesa, kad tu dabar niekur nebeišiesi, seneli? Tiesa, kad tu liksi su manimi ir mane mokysi? Teta Marsella sako, kad tu dabar gyvensi tik su mumis. Ar tai tiesa, seneli?

Berniuko akys blizgėjo kaip ryškios žvaigždutės. Matyt, kad jis labai didžiavosi iš kažkur tai atsiradusiu jaunu ir stipriu seneliu! Na, o ilgesingai jį apkabindamas „senelis“ tuo metu galvojo apie tuos, kurių jau niekada nebepamatys, net jei jis vienvėję pragyventų ir šimtą metų...

— Niekur neišiesiu Belojaruška. Kurgi man eiti, jeigu tu esi čia?.. Mes su tavimi dabar visada būsime kartu, ar ne taip? Tu ir aš — tai tokia didelė jėga!.. Ar ne?

Berniukas iš malonumo net inkštė ir vis glaudėsi prie naujai atsiradusio senelio, lyg tai jis galėjo staiga imti ir vėl pranykti taip pat, kaip netikėtai ir atsirado.

— Tu iš tiesų niekur nesiruoši, Svetodar? — tyliai paklausė Marsella.

Svetodar tik liūdnai linktelėjo galva. Na, ir kurgi jam dabar eiti?.. Tai buvo jo žemė, jo šaknys. Čia gyveno ir mirė visi, ką jis mylėjo, kas jam buvo brangus. Ir būtent čia jisėjo į NAMUS.

Monsegiure juo labai visi neišpasakytai apsidžiaugė. Tiesa, ten neliko nė vieno iš tų, kas jį būtų prisiminęs. Bet buvo jų vaikai ir anūikai. Buvo jo KATARAI, kuriuos jis visa širdimi mylėjo ir visa siela gerbė.

Kaip niekada anksčiau, Oksitanijoje klestėjo Magdalenos mokymas, kuris seniai paplito plačiai už jos ribų! Tai buvo **katarų Aukso Amžius**. Tada jų mokymas galingomis, nenugalimomis bangomis ritosi per šalis, nublokšdamos savo tyrame ir teisingame kelyje bet kokias pasitaikančias kliūtis. Vis daugiau ir daugiau norinčiųjų prisijungdavo prie jų. Ir nepaisant visų „juodų“ „šventosios“ katalikų bažnyčios bandymų juos sunaikinti, Magdalenos ir Radomiro mokymas pavergdavo visas šviesias ir didvyriškas širdis ir naujovėms atvirus protus. Pačiuose tolimiausiuose Žemės kampeliuose dainiai dainuodavo nuostabias oksitanų trubadūrų dainas, kurios atverdavo akis ir protus žinantiems, na, o „paprastus“ žmones linksmo savo romantiniu meistriškumu. Oksitanija žydėjo kaip nuostabus, ryškus žiedas, sugeriantis šviesiosios Marijos gyvybines galias. Atrodė, kad jokia jėga negalėjo pasipriešinti tam galingam Žinių ir šviesios visuotinės Meilės srautui. Čia žmonės vis dar garbino savo Magdalena. Lyg tai ji būtų gyvenusi kiekviename iš jų... Gyveno kiekviename akmenėlyje, kiekvienoje gėlytėje, kiekviename šios nuostabios žemės grumstelyje...

Kartą, vaikščiodamas pažįstamais urvais, Svetodar užklydo į naują, kuris jį sukūrė iki sielos gelmių... Ten, ramiame tyliame kampelyje, stovėjo juo nuostabioji mama — mylima Marija Magdalena!.. Atrodė, kad pati gamta negalėjo užmiršti tos nuostabios, stiprios moters ir, nežiūrint nieko, savo visagale, dosnia ranka sukūrė jos atvaizdą.

Pasisukęs, kiek tolėliau Svetodar pamatė kitą stebuklą — kitame urvo kampe stovėjo jo sesers statula! Ji aiškiai priminė garbanotą mergaitę, stovinčią prie kažko tai gulinčio... (Vesta stovėjo prie savo mamos kūno?..) Svetodarui sujudėjo plaukai!.. Jam pasirodė, kad jis pradeda kraustytis iš proto. Greitai apsisukęs jis iššoko iš to urvo.

Vėliau, kiek atsitokėjęs nuo sukrėtimo, Svetodar paklausė Marsellos, ką ji žino apie tai, ką jis pamatė. Ir kai išgirdo patvirtinantį atsakymą, jo siela tiesiog „apsiverkė“ džiaugsmo ašaromis — šioje žemėje iš tiesų tebebuvo gyva jo mama — Auksinė Marija! Pati Oksitanijos žemė atkūrė tą nepaprastą moterį — akmenyje „atgaivino“ savo Magdaleną... Tai buvo tikros meilės kūrinys... Gamta buvo kaip mylintis architektas.

*Mano akyse sublizgo ašaros... Ir man dėl to visiškai nebuvo gėda. Aš būčiau daug ką atidavusi, jei bent ką iš jų būčiau sutikusi gyvą!.. Ypač Magdaleną. Kokia gi nuostabi ir senovės laikų Magija bujojo tos nepakartojamos moters sieloje, kai ji kūrė savo stebuklingą karalystę?! Karalystę, kurioje valdė Žinios ir Supratimas, o jų branduolys buvo Meilė. Tikrai ne ta meilė, apie kurią šaukė „šventoji“ bažnyčia, su nešiojusi šį žodį iki to, kad jo jau nebesinorėjo girdėti, o ta **puiki ir tyra, tikra ir didvyriška, vienintelė ir nuostabi MEILĖ**, su kurios vardu gimė valstybės... ir su kurios vardu senovės kariaiėjo į mūšį... su kurios vardu gimė naujos gyvybės... kurios vardu keitėsi ir darėsi geresnis mūsų pasaulis... Štai tokią meilę nešė Auksinė Marija. Ir būtent, tokiai Marijai man norėjosi nusilenkti... Už viską, ką ji nešė, už jos šviesų GYVENIMĄ, už jos drąsą ir didvyriškumą, ir už Meilę.*

Bet, kaip bebūtų gaila, to padaryti buvo neįmanoma... Ji gyveno prieš šimtmečius. Ir aš negalėjau būti ta, kuri ją pažinojo. Mane staiga užplūdo neišpasakytai gilius, šviesus liūdesys ir man pasipylė karčios ašaros...

— Na, ką tu, mano drauge!.. Tavęs laukia kitos nelaimės! — nustebęs sušuko Sever — Prašau tavęs, nusiramink...

Jis švelniai palietė mano ranką ir liūdesys pamažu atsitraukė. Liko tik kartėlis, lyg būčiau praradusi kažką šviesaus ir labai brangaus...

— Tau negalima atsipalaiduoti... Tavęs laukia kova, Izidora.

— Sakyk, Sever, ar katarų mokymas vadinosi Meilės Mokymu dėl Magdalenos?

*— Čia tu ne visiškai teisi, Izidora. Meilės mokymu vadino tik nežinantieji. Tie, kurie suprato, mokymas turėjo visiškai kitą prasmę. Įsiklausyk į žodžių skambesį, Izidora: meilė prancūziškai skamba — amor (amour) — ar ne taip? O dabar šį žodį padalink, atskirdama raidę „a“... Gaunasi a'mor (a'mort) — **be mirties**... Štai ir gaunasi tikroji Magdalenos mokymo reikšmė — **Nemirtingųjų Mokymas**. Kaip aš jau buvau tau sakęs — viskas paprasta, Izidora, tikrai reikia teisingai žiūrėti ir klausytis... Na, o tiems, kas negirdi — tegul lieka Meilės Mokymu... jis gi taip pat gražus. Na, ir dalelė tiesos tame vis dėl to išlieka.*

Aš stovėjau kaip pritrenkta. Nemirtingųjų Mokymas!.. Daarija... Tai štai, kas buvo Radomiro ir Magdalenos mokymas!.. Sever mane stebino tūkstančius kartų, bet aš dar niekada nebuvo tokia sukrėsta!.. Katarų mokymas traukė mane savo galinga, stebuklinga jėga ir aš sau negalėjau atleisti, kad apie tai su Severu nepakalbėjau anksčiau.

— Sakyk, Sever, ar liko kas nors iš katarų užrašų? Turėjo gi kas nors išlikti? Net jeigu ne pačių Tobulųjų, bet nors jų mokinių? Aš turiu omeny apie jų **tikrąjį** gyvenimą ir mokymą?

— Gaila, bet — ne, Izidora. Inkvizicija sunaikino viską ir visur. Popiežiaus įsakymu jos vasalai buvo siunčiami net į kitas šalis, kad sunaikintų kiekvieną rankraštį, kiekvieną išlikusią medinę lentelę, kuriuos tik įmanoma buvo rasti... Mes ieškojome bent ko nors, bet nieko negalėjome rasti ir išgelbėti.

— Na, o patys žmonės? Ar negalėjo kas nors išlikti pas žmones, kurie galėtų tai išsaugoti šimtmečiais?

— Nežinau, Izidora... Manau, kad jeigu kas ir turėjo kokius užrašus, tai per laiką tai pakeitė. Žmogui gi būdinga viską perdaryti savaip... Ir tuo labiau, nesuprantant. Taip kad, vargu ar kas yra išsaugota tokiam pavidale, kaip iš pradžių buvo. Gaila... Tiesa, pas mus išliko Radomiro ir Magdalenos dienoraščiai, bet tai buvo dar prieš katarų atsiradimą. Bet, manau, mokymas nepasikeitė.

— Atleisk už mano sujauktas mintis ir klausimus, Sever. Matau, kad neateidama pas jus praradau labai daug. Bet vis dėl to aš kol kas gyva. Ir kol kvėpuoju, aš dar galiu tavęs klausinėti, ar ne taip? Gal man papasakosi, kaip pabaigė savo gyvenimą Svetodar? Atleisk, kad pertraukiau.

Sever nuoširdžiai nusišypsojo. Jam patiko mano nekantrumas ir troškimas „susipėti“ sužinoti. Ir jis mielai tęsė.

Po savo sugrįžimo, Svetodar Oksanijoje gyveno ir mokė tik du metus, Izidora. Bet tie metai buvo patys laimingiausi jo neramiame gyvenime.

Nuskaidrintos linksmu Belojaru juoku, jo dienos ėjo mėgstamame Monsegiure, Tubulųjų apsuptyje, kuriems Svetodar sąžiningai ir nuoširdžiai stengėsi perduoti tai, ko per tuos ilgus metus jį išmokė tolimasis Keliautojas.

Jie rinkdavosi Saulės Šventovėje⁴, kuri dešimteriojai padidindavo jiems taip reikalingą Gyvybinę Jėgą. O taip pat juos gynė nuo nepageidaujamų „svečių“, kai kas nors susiruošdavo viešai nepasirodant slaptai ten patekti.

Greitu laiku atsitiko nenumatytas, ir tuo pačiu gana žaismingas atvejis, po kurio artimiausieji Tobulieji (o vėliau ir visi likusieji katarai) Svetodarą pradėjo vadinti „ugniniu“. O viskas prasidėjo nuo to, kai per vieną iš eilinių užsiėmimų užsimiršęs Svetodar prieš juos išskleidė visą savo didžiulę energetinę Esybę... Kaip žinoma, visi, be jokių išimčių, Tobulieji buvo **matantys**. Ir pasirodžiusi ugnimi alsuojanti Svetodaro esybė Tobuliesiems sukėlė tikrą šoką... Pasipylė tūkstančiai klausimų, į daugelį kurių net pats Svetodar neturėjo atsakymų. Atsakyti galėjo, tikriausiai, nebent Keliautojas, bet jis buvo nepasiekiamas ir tolimas. Todėl Svetodar prieš draugus turėjo aiškintis pats... Jam tai pavyko, ar ne — nežinoma. Tikrai po tos dienos visi katarai pradėjo jį vadinti Ugniniu Mokytoju⁵.

⁴ Saulės Šventove vadino Monsegiure specialiai pastatytą bokštą, kuris nustatytu laiku per langą praleisdavo tiesioginius saulės spindulius, kas tuo momentu Šventovę darė iš tikrųjų stebuklinga. Ir dar, tas bokštas sukonzentruodavo ir sustiprindavo energiją, kas dirbantiems ten katarams nuimdavo įtampą ir užsiėmimams nereikėdavo skirti daug savo jėgų.

⁵ Apie Ugninio Mokytojo egzistavimą iš tiesų užsimenama kai kuriose šiuolaikinėse knygose apie katarus, tikrai, gaila, ne apie tą, kuris buvo iš tikrųjų... Matyt, teisus buvo Sever sakydamas,

Praėjo dveji metai. Taika ir ramybė viešpatavo pavargusioje Svetodaro sieloje. Dienos vijo dienas. nunešdamos į praeitį senus, liūdnius prisiminimus... Atrodė, kad mažylis Belojaras augo ne dienomis, o valandomis, darydamasis vis sumanesnis ir protingesnis, tuo gerokai pralenkdamas savo vyresnius draugus, kas labai džiugino senelį Svetodarą.

Bet vieną iš tokių laimingų ir ramių dienų, Svetodar staiga pajuto keistą, dilginantį nerimą... Jo Dovana jam sakė — į jo taikų pasaulį beldžiasi nelaimė...

Atrodė, kad niekas nesikeitė ir nieko nevyko. Bet Svetodaro nerimas augo ir nuodijo malonias visiškos ramybės minutes.

Kartą Svetodar su mažuoju Belojaru (kurio pasaulietiškas vardas buvo — Franakas) vaikščiojo apylinkėmis netoli nuo grotos, kurioje žuvo beveik visa jo šeima. Oras buvo nuostabus — diena buvo saulėta ir šilta — ir kojos pačios Svetodarą nunešė aplankyti liūdnąją grotą... Kaip visada, mažasis Belojaras pakeliui priskynė šalia augančių lauko gėlių ir senelis su proproanūkiu atėjo nusilenkti mirusiesiems į jų žūties vietą.

*Tikriausiai kažkas kažkada prakeikė tą grotą jo šeimai, kitaip neįmanoma buvo paaiškinti, kaip gi jie, tokie nepaprastai apdovanoti, staiga kažkodėl visiškai praradavo savo pojūčius ir, **būtent patekdami kaip tik į tą grotą**, kaip akli kačiukai eidavo tiesiai į kieno nors paspėstus spąstus.*

Linksmi niūniuodamas savo mėgstamą dainelę, Belojaras staiga nutilo, kaip ir visada taip darydamas, kai jie priešdavo prie pažįstamos grotos įėjimo. Berniukas nesuprato, kas jį priversdavo elgtis būtent taip, bet kai tik jie įeidavo vidun — visa jo linksma nuotaika kažkur tai išgaruodavo ir viduje likdavo tik liūdesys...

— Sakyk man, seneli, o kodėl čia visada žudydavo? Ta vieta labai liūdna, aš tai „girdžiu“... Eime iš čia greičiau, seneli! Man ji labai nepatinka... Čia visada kvėpia nelaime.

Lyg iš tiesų pajutęs kažkokią nelaimę, mažylis bailiai truktelėjo pečiais. Svetodar liūdnai nusišypsojo ir stipriai apkabinęs berniuką jau norėjo išeiti, kaip prie grotos įėjimo staiga pasirodė keturi jam nepažįstami žmonės.

— Jūsų čia nekvieta. Tai šeimyninė liūdesio vieta ir čia uždrausta eiti pašaliniam. Išeikite su taika — tyliai pasakė Svetodar.

Jis tuo pat labai pasigailėjo, kad su savimi pasiėmė Belojarą. Matyt jausdamas nelaimę, mažylis bailiai glaudėsi prie senelio.

— Ką gi, tai kaip tik ir yra pati tinkamiausia vieta!.. — įžūliai nusikvatojo vienas iš nepažįstamųjų. — Nereikės nieko ieškoti...

Jie pradėjo supti beginklę porą aiškia stengdamiesi kol kas nesiartinti.

— Na, Velnio išpera, parodyk mums savo jėgą! — drąsinosi „šventieji kariai“.
— Ką, nepadedi tau raguotasis šeiminkas?

Stengdamiesi nugalėti baimę, nepažįstamieji specialiai save siutino, nes, matyt,

kad nesuprasdami žmonės perdaro savaip... Kaip sakoma: “girdėjo skambinant, bet nežino, kur”... Pav. aš suradau Paskutinio kataro” Deodo Roše prisiminimus, kuris sako, kad Ugniniu Mokytoju buvo kažkoks Štainer (!)... Vėl gi, kuris Tyrumą ir Gėrį prievarta “diegė” Izraelio tautai... kurio niekada nebuvo tikrų Katarų tarpe.

apie neapsakomą Ugninio Mokytojo jėgą buvo prisiklausę pakankamai daug.

Kaire ranka Svetodar lengvai pastūmė mažylį sau už nugaros, o dešinę ištiesė link atėjūnų, lyg tai užtverdamas išėjimą iš grotos.

— Aš jus perspėjau ir toliau, tai jūsų reikalas... — rūsčiai ištarė jis. — Išeikite, ir su jumis nieko blogo neatsitiks.

Ketvertas iššaukiančiai sugageno. Vienas iš jų, pats aukščiausias, išsitraukė siaurą peilį ir juo mojuodamas patraukė link Svetodaro... Ir čia, gailiai sušukęs, Belojaras išsisuko iš jį laikusių senelio rankų ir kaip kulka pripuolęs prie žmogaus su peiliu, pradėjo skaudžiai daužyti jo kelius pakeliui pagriebtu akmeniu. Nepažįstamasis sustaugė iš skausmo ir kaip musę nusviedė berniuką tolyn nuo savęs. Bet bėda buvo tame, kad atėjūnai vis dar buvo netoli įėjimo į grotą... Nepažįstamasis nusviedė Belojarą būtent į išėjimo pusę... Plonai cytelėjęs, berniukas persivertė per galvą ir kaip lengvas kamuoliukas nuskriejo į bedugnę... Tai užtruko tik kelias trumpas sekundes ir Svetodar nespėjo... Apakęs nuo skausmo jis ištiesė ranką link Belojarą nusviedusio žmogaus — neišleidęs nė garso šis oru nulėkė keletą metrų ir galva atsitrenkęs į sieną, kaip maišas sudribo ant akmeninių grindų. Matydami tokį apgailėtiną savo vadeivos galą, jo „draugužiai“ draugiškai pradėjo trauktis į grotos gilumą. Ir čia Svetodar padarė vieną vienintelę klaidą... Norėdamas pamatyti, ar gyvas Belojaras, jis per daug arti priėjo prie prarajos ir sekundei nosisuko nuo žudikų. Tuo pat vienas iš jų žaibu prišoko iš už nugaros ir stipriai jam spyrė koja į nugarą... Svetodaro kūnas nulėkė į prarają paskui mažąjį Belojarą... Viskas buvo baigta. Nebuvo ką daugiau žiūrėti. Vienas kitą stumdydami, niekšai „žmogiškčiai“ skubiai paliko grotą...

Po kurio laiko virš prarajos, prie įėjimo į grotą pasirodė baltaplaukė berniuko galvytė. Vaikas atsargiai užsiropštė ant iškyšulio krašto ir pamatęs, kad viduje nieko nėra, gailiai pravirko... Matyt, visas pergyventas siaubas, o gal ir sutrenkimai, dabar išsiliejo ašarų srovėmis, nuplaunančiomis pergyvenimus... Pats su savimi kalbėdamas jis verkė graudžiai ir ilgai, pykdamas ir gailėdamasis, lyg tai senelis būtų galėjęs išgirsti... lyg tai jis būtų galėjęs sugrižti ir jį išgelbėti...

— Aš gi tau sakiau — tas urvas piktas!.. Aš sakiau... sakiau tau! — pasikūčkiodamas priekaištavo mažylis — Na, kodėl gi tu manęs nepaklausei! Ir ką gi dabar man daryti?.. Kur man dabar eiti?..

Draskydamos mažą širdelę, deginančiomis srovėmis ašaros riedėjo purvinais skruostais... Belojaras nežinojo, ar dar gyvas jo mylimas senelis... Nežinojo, ar dar sugriš pikti žmonės? Jam, paprasčiausiai, buvo labai baisu. Ir nebuvo nieko, kas jį nuramintų... nieko, kas jį apgintų...

O Svetodar nejudėdamas gulėjo pačiame prarajos dugne. Jo plačiai atmerkto, tyros mėlynos akys nieko nematydamos žiūrėjo į dangų. Jis išėjo toli, toli, kur gyveno jo Magdalena... ir mylimas tėvas su geruoju Radanu... ir sesutė Vesta... ir jo švelnioji Margarita su dukryte Marija... ir nepažinta anūkė Tara... Ir visi tie, kas seniai žuvo gindami savo gimtą ir mylimą pasaulį nuo ne-žmonių, kurie vadinosi **žmonėmis**...

O čia, žemėje, vienišoje, tuščioje grotoje, ant apvalaus akmens, susirietęs sėdėjo žmogus... Jis atrodė dar labai mažas. Ir labai išsigandęs. Karčiai, pasikūčkiojant verkdamas, jis aršiai kumšteliais trynė piktas ašaras ir savo vaikiškoje širdelėje prisiekinėjo, kad ateis tokia diena, kai jis išaugs ir tada jis būtinai **pataisys** „neteisingą“

suaugusiųjų... Padarys jį laimingu ir gražiu!

Tuo žmogumi buvo Belojaras... didysis Radomiro ir Magdalenos palikuonis. Mažas, pasimetęs suaugusiųjų pasaulyje, verkiantis Žmogus...

41. Izidora-7. Katarai

Tas, ką išgirdau iš Severo lūpų, eilinį kartą mano širdį su kaupiu pripildė liūdesiu... Aš vėl ir vėl savęs klausiau — nejaugi visi tie nebesugrąžinami praradimai dėsningi?.. Nejaugi nėra būdų, kad galima būtų išvaduoti žmoniją nuo purvo ir pykčio?!. Visa ta globali žudynių mašina, nepalikdama vilties išsigelbėjimui, vertė stingti kraują gyslose. Bet, tuo pačiu metu, galingas gyvybinės jėgos srautas iš kažkur tai tekėjo į mano iškamuoją sielą, atverdamas joje kiekvieną ląstelę, kiekvienu įkvėpimu kilo ryžtas kovoti su išdavikais, bailiais ir niekšais!.. Su tais, kurie žudė tyrus ir drąsius, nesikratė bet kokių priemonių, kad tik sunaikintų kiekvieną, kuris tik galėjo jiems pasirodyti pavojingas...

— *Papasakok man dar, Sever! Papasakok man, prašau, apie Katarus... Kiek jie dar pragyveno be savo Kelrodės Žvaigždės, be Magdalenos?*

Bet Sever kažkodėl tai sunerimo ir įtemptai atsakė:

— *Atleisk man, Izidora, bet, manau, kad visa tai aš tau papasakosiu vėliau... Aš negaliu čia daugiau pasilikti. Prašau tavęs, laikykis, mano drauge. Kas beatsitiktų — pasistenk būti stipri ...*

Ir švelniai ištirpdamas, išėjo „dvelksmu“ ...

O ant slenksčio vėl stovėjo Karafa.

— *Na, ką gi, Izidora, sugalvojote ką nors protingesnio? — nepasisveikinęs pradėjo Karafa. — Aš labai tikiuosi, kad ši savaitė atvedė Jus į protą ir man neprireiks imtis kraštutinių priemonių. Aš gi Jums sakiau visiškai nuoširdžiai — man nesinori suteikti skausmo Jūsų puikiai dukteriai, greičiau atvirkščiai. Aš būčiau laimingas, jeigu Anna ir toliau mokytųsi ir siektų mokslo aukštumų. Ji kol kas dar per daug karštakošė, kategoriška ir nesivaldanti, bet joje gyvena didžiulis potencialas. Galima tik įsivaizduoti, ką ji sugebėtų, jeigu leisti tam potencialui atsiskleisti!.. Kaip Jūs į tai žiūrite, Izidora? Nes tam man tereikia Jūsų sutikimo. Ir tada Jums vėl bus viskas gerai.*

— *Neskaitant mano vyro ir tėvo mirties, Jūsų šventenybe? — karčiai paklausiau aš.*

— *Na, tai buvo nenumatyti sunkumai (!..). Ir pas Jus vis dar tebėra Anna, neužmirškite to!*

— *O kodėl man iš viso turi kas nors „pasilikti“, Jūsų šventenybe?.. Aš turėjau nuostabią šeimą, kurią aš labai mylėjau ir kuri man buvo viskas šiame pasaulyje! Bet Jūs ją sunaikinate ... ir tai padarėte dėl „nenumatytų sunkumų“, kaip Jūs ką tik išsireiškėte!.. Nejaugi gyvi žmonės Jums iš tiesų neturi jokios reikšmės?!*

Karafa atsipalaidavęs atsisėdo į krėslą ir visiškai ramiai pasakė:

— *Žmonės man įdomūs tik tiek, kiek jie paklusnūs švenčiausiai bažnyčiai. Arba kiek neordinarūs ir nepaprasti jų protai. Bet tokie pasitaiko, kaip bebūtų gaila, labai retai. Paprasta minia manęs visiškai nedomina! Tai mažai mąstanti mėsos masė, kuri*

niekam daugiau netinka, tik kaip svetimos valios ir įsakymų vykdytoja, nes jų smegenys nepajėgios suprasti net pačios primityviausios tiesos.

Netgi pažinodama Karafą, aš jutau, kaip iš susijaudinimo man pradėjo svaigti galva... Kaip gi galima gyventi taip galvojant?!

— Na, o talentingieji?.. Jūs gi jų bijote, Jūsų šventenybe, ar ne? Kitaip Jūs taip žvėriškai jų nežudytumėte. Sakykite, jeigu Jūs juos vis viena sudeginate ant laužo, tai kodėl gi taip nežmoniškai juos kankinate prieš tai, kai jie bus pasiunčiami ant laužo? Nejaugi Jums ne gana to žvėriškumo, kurį jūs darote, kai tuos nelaiminguosius gyvus deginate ant laužo?..

— Jie privalo **gailėtis** ir prisipažinti, Izidora! Kitaip jų siela neapsivalys, nežiūrint to, kad aš juos atiduodu švento laužo liepsnoms. Jie privalo atsikratyti nuo juose gyvenančios velnio sėklos — privalo atsikratyti savo purvino Talento! Kitaip, jų siela ateidama iš tamsos į Žemę, vėl panirs į tokią pat tamsą... Ir aš nebegalėsiu įvykdyti savo pareigos — prijungti jų sielas prie Pono Dievo. Ar suprantate tai, Izidora?!

Ne, aš nesupratau... nes tai buvo patys tikriausi bepročio žmogaus svaičiojimai!.. Nepasiekiamos Karafos smegenys man buvo paslaptis, užrakinta septyniomis didžiulėmis spynomis... Ir atskleisti tą paslaptį, mano manymu, negalėjo niekas. Kartais šventasis Tėvas man atrodė protingiausiu ir puikiai išsilavinusiu žmogumi, žinančiu daug daugiau, negu bet koks išskirtinis apsiskaitęs ir išsilavinęs žmogus. Kaip aš jau sakiau anksčiau, jis buvo puikus pašnekovas, blizgantis savo kibių ir aštrių protu, kuris visiškai pavergdavo savo aplinką. Bet kartais... tai, ką jis „teigė“, visiškai nebuvo panašu į normalias arba suprantamas mintis. Kur gi tuo metu buvo jo re-tai pasitaikantis protas?..

— Atleiskite, jūsų šventenybe, jūs gi dabar kalbate **su manimi!** Kam gi apsimetinėti?! Apie kokį „Dievą“ eina kalba? Ir prie kokio „dievo“ Jūs norite prijungti tų nelaimingų „nuodėmingųjų“ sielas? Na ir bendrai, gal pasakysite, į kokį šeiminingą jūs tikite? Jeigu tik, žinoma, tikite iš viso...

Skirtingai, negu aš tikėjausi — jis nesprogo iš pykčio... O tik nusišypsojo ir pamokančiu tonu pasakė:

— Matote, Izidora, žmogui Dievas nereikalingas, kad juo tikėtu, — pamatęs mano apstulbusį veidą, Karafa linksmai nusijuokė. — Ar ne keista tai girdėti būtent iš manęs, Izidora?.. Bet tiesa — ji tiesa ir yra, nors aš suprantu, kad iš Romos Popiežiaus lūpų tai girdėti yra daugiau negu keista. Bet kartoju — žmogui iš tiesų **Dievas nereikalingas**... Jeigu tam užtenka ir kito žmogaus. Imkite kad ir Kristų... Jis gi buvo, paprasčiausiai, labai **talentingas** (apdovanotas), bet vis dėl to **ŽMOGUS!** o tereikėjo jam pereiti vandeniui, prikelti pusiau mirusį, parodyti dar keletą tokių „fokusių“, na, o mums — **teisingai išaiškinti**, kad jis yra Dievo sūnus (o tai reiškia — beveik pats Dievas), ir viskasėjo lygiai taip, kaip buvo visada — minia, po jo mirties, su džiaugsmu puolė paskui savo išgelbėtoją... net gerai nesuprasdami, ką gi jis dėl jų iš tikrųjų išpirko... Kaip aš Jums jau anksčiau sakiau, **žmones reikia mokėti nukreipti ir teisingai juos valdyti**, Izidora. Tiktai tada įmanoma juos normaliai kontroliuoti.

— Bet Jūs niekada nesugebėsite kontroliuoti ištisas tautas!.. Tam reikalingos armijos, šventenybe! Ir net jeigu Jūs tas tautas kažkaip pavergtumėte, aš tikra, kad tarp jų atsiras žmonių, kurie nuves paskui save kitus, kad atkovotų savo laisvę.

— Jūs visiškai teisi, madona — linktelėjo Karafa. — Tautos savanoriškai nepaklūsta — jas reikia pajungti! Bet aš ne karys, aš nemėgstu kovoti. Tai sukuria didelius ir nereikalingus nepatogumus ... Todėl tam, kad **pajungti taikai**, aš naudoju labai paprastą ir užtikrintą metodą — aš **naikinu jų praeitį**... Nes be praeities žmogus pažeidžiamas... Jis **praranda savo giminės šaknis**, jeigu jis neturi praeities. Ir būtent todėl, pasimetęs ir nesaugus, jis pasidaro „švariu lapu“, į kurį galima parašyti **bet kokią istoriją!**.. Ir ar patikėsite, Izidora, žmonės dėl to tik džiaugiasi... nes, kartoju, **jie negali gyventi be praeities** (net jeigu ir patys nenori to pripažinti). Ir kada tokios neturi, jie priima bet kokią, kad tik „nekabotų“ nežinomybėje, kuri jiems daug baisesnė, kaip bet kuri **svetima**, išgalvota „istorija“.

— Ir, nejaugi, Jūs manote, kad niekas nemato, kas iš tikrųjų vyksta?.. Nes Žemėje tiek daug protingų, talentingų žmonių! — apmaudžiai sušukau aš.

— Na, kodėl gi nemato? **Išrinktieji** — mato, ir net bando kitiems parodyti. Bet **juos mes laikas nuo laiko „pavalome“**... Ir vėl viskas atsistoja į savo vietas.

— Taip pat, kaip kažkada Jūs „pavalote“ Kristaus ir Magdalenos šeimą? Arba šiandieną — talentinguosius (apdovanotuosius)?.. Kas gi tai per „dievas“ kuriam Jūs meldžiatės, Jūsų šventenybe? Kas per išgama, kuriam reikalingos visos tos aukos?!

— Jeigu jau mes kalbamės atvirai, **aš dievams nesimeldžiu**, Izidora... **Aš gyvenu PROTU**. Na, o Dievas reikalingas tik bejėgiams ir dvasiškai skurdiems žmonėms. **Tiems, kurie priprato prašyti** — dėl pagalbos... dėl naudos... na, ir dėl visko pasaulyje! Kad tik pačiam nieko nedaryti!.. Tai — žmogiškiai, Izidora! Ir jie verti to, kad juos valdytų! O kitkas, tai tik laiko klausimas. Štai todėl ir prašau Jus padėti man nu gyventi iki tos dienos, kol aš šiame niekingame pasaulyje turėsiu visišką valdžią!.. Tada Jūs pamatysite, kad aš nejuokavau ir kad Žemė man visiškai bus pavaldi! Aš iš jos padarysiu **savo imperiją**... O man reikia tik laiko!.. Ir Jūs man jo duosite, Izidora. Jūs, paprasčiausiai, apie tai dar nežinote.

Aš sukrėsta žiūrėjau į Karafą ir eilinį kartą įsitikinau, kad iš tikrųjų jis daug pavojingesnis, negu aš maniau anksčiau. Ir aš tvirtai žinojau, kad jis nė už ką neturi teisės toliau egzistuoti. Karafa buvo **Popiežius, kuris netikėjo į savo Dievą!!!** Jis buvo daug pavojingesnis, negu aš galėjau įsivaizduoti!.. Nes, **galima pabandyti kažkaip suprasti**, kai žmogus daro ką nors blogo **savo idealų vardan**. To negalima buvo atleisti, bet galima kažkaip tai suprasti... Bet Karafa ir dėl to melavo!.. Jis melavo dėl visko. Ir nuo to darėsi baisu...

— Ar Jūs ką nors žinote apie Katarus, Jūsų šventenybe?.. — neiškentusi paklausiau aš. — Aš beveik tikra, kad Jūs apie tai daug skaitėte. Tai buvo nuostabus Tikėjimas, ar ne tiesa? Daug teisingesnis, negu tas, kuriuo taip melagingai didžiuojasi bažnyčia!.. Jis buvo **tikras**, ne toks, kaip Jūsų šiandieniniai tušti plepalai ...

Manau (kaip dariau tai labai tankiai!), kad nekreipdama dėmesio į pasekmes, aš specialiai jį bandžiau supykdyti. Karafa nesiruošė mūsų paleisti ar pasigailėti. Todėl aš be jokio sąžinės graužimo leidau sau pasilepinti paskutiniaisiais, nekaltais malonumais... Bet, kaip pasirodė, Karafa išsiveisti neketino... Jis kantriai mane išklause nekreipdamas jokio dėmesio į mano dygumą. Veliau atsistojo ir ramiai pasakė:

— Jeigu jus domina šių eretikų istorija — neatsisakykite malonumo ir nueikite į biblioteką. Tikiuosi, Jūs dar atsimenate, kur ji yra? — Aš linktelėjau. — Jūs ten rasite

daug ko įdomaus ... Iki susitikimo, madona.

Prie pat durų jis staiga sustojo.

— Tarp kitko ... Šiandiena Jūs galite pabendrauti su Anna. Vakaras jūsų nuožiūrai.

Ir pasisukęs ant kulnų, išėjo iš kambario.

Man aštriai nudiegė širdį. Aš taip kentėjau be savo mielosios dukrytės!.. Taip norėjau ją apkabinti!.. Bet ypatingai džiaugtis neskubėjau. Karafą aš pažinojau. Žinojau, kad ir dėl menkiausios priežasties pasikeitus jo nuotaikai, jis viską galėjo pakeisti. Todėl, mintyse susikaupusi ir pasistengusi ypatingai netikėti „šviesiais“ Popiežiaus pažadais, aš nutariau tuojau pat pasinaudoti pažadais ir aplankyti kažkada mane taip sukrėtusių popiežiaus biblioteką ...

Kažkiek paklaidžiojusi pažįstamais koridoriais aš vis dėl to pakankamai greitai radau reikalingas duris ir nuspaudusi nedidelę, nudailintą svirtelę, patekau į tą pačią patalpą, iki lubų prikimštą knygomis ir rankraščių ritinėliais. Viskas čia atrodė lygiai taip pat, kaip ir anksčiau — lyg tai niekas ir niekada savęs nevargino, kad pasinaudotų tuo nuostabiu svetimos išminties lobynu ... Nors aš tiksliai žinojau, kad Karafa skrupulingai tyrinėjo kiekvieną, nors ir prasčiausiai atrodančią knygą, kiekvieną rankraštį, papuolusį į tą sukrečiantį knygų lobyną ...

Nesitikėdama tame chaose greitai rasti mane dominančią medžiagą, aš nusiteikiau savo mėgstamam „aklo peržiūrėjimo“ metodui (manau, kad tai kažkada vadino skanavimu) ir iš karto pamačiau reikalingą kampą, kuriame krūvomis gulėjo rankraščiai... Stori, ir iš vieno lapo, neišvaizdūs ir susiūti auksiniais siūlais, jie gulėjo lyg kviesdami į juos pažvelgti ir pasinerti į tą nuostabų, ir man nepažįstamą, mistinį Katarų pasaulį, apie kurį aš beveik nieko nežinojau ... bet kuris be jokių kalbų mane traukė net dabar, kai virš manęs ir Annos kabėjo didžiulė nelaimė ir nebuvo nė mažiausios vilties išsigelbėti.

Mano dėmesį atkreipė neišvaizdi, suskaityta, grubiais siūlais susiūta knygiūkštė, atrodanti nublukusi ir vieniša tarp daugybės storiausių knygų ir paaukuotų ritinėlių... Pažvelgusi į viršelį aš nustebusi pamačiau nepažįstamas man raides, nors skaityti galėjau daugeliu tuo metu žinomų kalbų. Tai mane dar labiau sudomino. Atsargiai paėmusi knygutę į rankas ir apsidairiusi aplink, aš atsisėdau ant laisvos nuo knygų palangės ir nusiderinusi į nepažįstamą rašyseną, pradėjau „žiūrėti“ ...

Žodžiai buvo išdėstyti neįprastai, bet nuo jų sklido tokia neišpasakyta šiluma, lyg tai knyga iš tikrųjų būtų su manimi kalbėjusi... Aš išgirdau švelnų, labai pavargusį moterišką balsą, kuris bandė man papasakoti savo istoriją...

Jeigu aš teisingai supratau, tai buvo kažkieno tai trumpas dienoraštis.

— Mane vadina Esklarmond de Pereil... Aš — Šviesos vaikas, Magdalenos „duktė““ Aš — Katarė. Aš tikiu į Gėrį ir Žinias. Kaip ir mano mama, mano vyras ir mano draugai, — liūdnai skambėjo nepažįstamosios pasakojimas. — Šiandiena aš gyvenu savo paskutinę dieną šioje Žemėje... Nesitiki!.. Nelabojo tarnai davė mums dvi savaites. Rytoj auštant mūsų laikas baigiasi...

Man nuo susijaudinimo net kvapą užgniaužė... Tai buvo būtent tai, ko aš ir ieškojau — tikro liudininko pasakojimas!!! To, kuris pergyveno visus sunaikinimo skausmus ir siaubą... Kas pats patyrė gimtųjų žmonių ir draugų žūtį. Kuris buvo tik-

ras Kataras!..

Vėl gi, kaip ir dėl visko kitko — katalikiškoji bažnyčia be jokio sąžinės graužimo melavo. Ir tai, kaip aš dabar supratau, darė ne tik Karafa...

Apipildami purvais svetimą, jų nekenčiamą tikėjimą, bažnytininkai (greičiausiai, vykdydami tuometinio Popiežiaus įsakymą) nuo visų slaptai rinko apie tą tikėjimą bet kokią informaciją — pačius trumpiausius užrašus, pačią labiausiai suskaitytą knygutę... Viską, ką (užmušant) lengvai buvo galima rasti, kad vėliau paslapčia visa tai galima būtų išstudijuoti ir pagal galimybes pasinaudoti bet koku, jiems suprantamu atradimu.

Dėl visų kitų be jokio sąžinės graužimo buvo skelbiama, kad visa ta „erezija“ sudeginta iki paskutinio lapelio, nes ten buvo pavojingas Velnio mokymas...

Štai kur yra tikrieji Katarų užrašai!!! Kartu su kitais „eretiškais“ lobiais juos begėdiškai slėpė „Šventųjų“ Tėvų irštvoje, tuo pačiu metu negailestingai naikindami tuos, kurie tai rašė.

Mano neapykanta Popiežiui augo ir tvirtėjo su kiekviena diena, nors atrodė, kad stipriau neapkęsti neįmanoma... Būtent dabar, matydama tą begėdišką melą ir šaltą, suplanuotą prievartą, mano širdis ir protas buvo pripildyti apmaudo iki pat žmogiškų galimybių ribos!.. Aš negalėjau ramiai galvoti. Nors kažkada (atrodė, kad tai buvo labai seniai!), ką tik papuolusi į kardinolo Karafos rankas, aš prisiekinėjau niekada gyvenime nepasiduoti jausmams... kad išgyvenčiau. Tiesa, aš tada dar nežinojau, koks žiaurus ir negailestingas bus mano likimas... Todėl ir dabar, nežiūrint į pasimetimą ir apmaudą, aš prisiverčiau kažkiek susikaupti ir vėl grįžau prie liūdnojo dienoraščio ...

Save pasivadinusios Esklarmond vardu balsas buvo labai tylus, švelnus ir be galo liūdnas! Bet tuo pat metu jautėsi begalinis ryžtas. Aš jos, tos moters (arba mergaitės) nežinojau, bet kažkas labai pažįstamo šmėžavo jos pasiryžime, trapume ir pasmerkime. Ir aš supratau — ji priminė man mano dukterį... mano mieląją, drąsiąją Anną!..

Ir staiga aš siaubingai panorau ją pamatyti! Tą stiprią, liūdną nepažįstamąją. Aš pabandžiau susikaupti... Esanti realybė įprastai pranyko, užleisdama vietą nematytam reginiui, kuris dabar man pasirodė iš senosios praeities...

Tiesiai prieš mane, didelėje, blogai apšviestoje senovinėje salėje, plačioje medinėje lovoje gulėjo dar visiškai jauna, iškankinta, besilaukianti moteris. Beveik dar mergaitė. Aš supratau — tai ir buvo Esklarmond.

Prie aukštų, akmeninių salės sienų buriavosi kažkokie tai žmonės. Visi jie buvo labai liesi ir iškankinti. Vieni tyliai apie kažką tai šnibždėjosi, lyg tai nenorėdami išgąsdinti laimingos gimdymo pabaigos. Kiti nervingai vaikščiojo iš kampo į kampą aiškiai pergyvendami lyg tai dėl dar negimusio vaikelio, lyg tai dėl pačios gimdovės...

Prie didžiulės lovos galvugalio stovėjo vyras ir moteris. Matyt tėvai arba artimi Eksklarmond giminės, nes buvo labai į ją panašūs... Moteris, kuriai buvo apie keturiasdešimt penkeri metai, atrodė labai liesa ir išblyškusi, bet jos laikysena buvo nepriklausoma ir išdidi. Vyriškis gi, savo savijautą rodė labiau atvirai — jis buvo išsigandęs, pasimetęs ir nervuotas. Be galo šluostydamas ant kaktos pasirodantį prakai-

ta (nors patalpoje buvo drėgna ir šalta!), jis neslėpė savo rankų virpėjimo, lyg tai aplinka jam nebūtų turėjusi jokios įtakos.

Šalia lovos, ant akmeninių grindų klūpėjo ilgaplaukis jaunas vyriškis, kurio visas dėmesys buvo sutelktas į jaunąją gimdyvę. Nieko aplink nematydamas ir neatitiraukdamas nuo jos akių, jis, beviltiškai bandydamas nuraminti, nesustodamas kažką jai šnibždėjo.

Aš susidomėjusi pabandžiau įsižiūrėti į būsimą mamą, kai staiga mano kūną pervėrė aštrus skausmas!.. Ir aš tuoj pat, visa savo esybe pajutau, kaip žiauriai kentėjo Eksklarmond!.. Matyt kūdikis, kuris turėjo tuoj pat pasirodyti šiame pasaulyje, suteikė jai jūrą nepažįstamo skausmo, kuriam ji nebuvo pasiruošusi.

Nevalingai sugriebusi už jaunojo žmogaus rankos, Eksklarmond tyliai sušnibždėjo:

— Pažadėk man ... Prašau, pažadėk man... tu sugebėsi jį išsaugoti... Kad ir kas atsitiktų... pažadėk man...

Vyriškis nieko neatsakinėdamas švelniai glostė jos liesutes rankas, matyt, niekaip nerasdamas jokių tam momentui tinkančių išganingų žodžių.

— Jis **privalo** atsirasti šiame pasaulyje šiandiena! Jis privalo!.. — staiga beviltiškai sušuko moteris. — Jis negali žūti kartu su manimi!.. Ką gi mums daryti? Na, sakyk, ką gi mums daryti?!!

Jos veidas buvo neišpasakytai liesas, iškankintas ir blyškus. Bet nė liesumas, nė išsekimas negalėjo paslėpti to švelnaus ir šviesaus veido reto grožio! Jame šiuo momentu gyvos buvo tik akys... Tyros ir didžiulės, kaip du pilkai mėlyni šaltinėliai, jos, neatsiplėšdamos nuo jaunojo vyriškio, švietė begaliniu švelnumu ir meile... O pačioje tų akių gelmėje slėpėsi siaubinga, juoda neviltis ...

Kas tai buvo?!.. Kas buvo tie žmonės, atėję pas mane iš tolimos praeities? Ar tai buvo Katarai?! Ir ar ne todėl dėl jų man taip suspaudė širdį, kad virš jų taip pat kabėjo baisi, neišvengiama nelaimė?..

Jaunosios Eksklarmond mama (o tai tikriausiai buvo būtent ji) aiškiai buvo labai susijaudinusi, bet kaip įmanydama stengėsi to neparodyti ir taip jau visiškai iškankintai dukrai, kuri kartkartėmis visiškai nuo visų „išeidavo“ į nebūtį ir tuo metu nieko nejausdavo ir neatsakinėdavo į klausimus... O tik gulėjo kaip liūdnas angelas, kuris laikinai paliko savo pavargusį kūną... Ant pagalvės auksaspalviai rausvomis garbanomis išsiskleidę blizgėjo ilgi, drėgni, panašūs į šilką plaukai... Moteris iš tiesų buvo nepaprasta. Ji spinduliavo kažkokiu tai keistu, dvasingu, labai giliu grožiu.

Prie Eksklarmond priėjo dvi liesos, rūščios, bet labai malonios moterys. Prisiartinusios prie lovos jos stengėsi švelniai įkalbėti jaunąjį vyriškį išeiti iš kambario. Bet šis, nieko neatsakinėdamas, tik papurtė galvą ir vėl atsisuko į gimdyvę.

Salės apšvietimas buvo apgailėtinas ir silpnas — keletas smilkstančių fakelų ant abiejų sienų metė ilgus, virpančius šešėlius. Kažkada ši salė, matyt, buvo labai graži... Ant jos sienų vis dar kabėjo nuostabiai išsiuvinėti gobelenai... O aukštus langus saugojo linksmi, įvairiaspalviai vitražai, kurie pagyvino per juos besiskverbiantį vakaro prietemos šviesą. Kažkas tai labai blogo turėjo atsitikti su šeimininkais, kad tokia turtinga patalpa dabar atrodytų taip apleista ir nejauki...

Aš negalėjau suprasti, kodėl ta keista istorija taip mane užvaldė ir pavergė?! Ir

kas gi visame tame buvo svarbiausia: pats įvykis? Kas nors iš ten dalyvavusiųjų? Arba tas, dar negimęs, mažasis žmogus?.. Neįstengdama atplėšti akių nuo reginio, aš troškau kuo greičiau sužinoti, kuo pasibaigė ši keista, ir tikriausiai ne visiškai laiminga, svetima istorija!

Staiga Popiežiaus bibliotekoje sutankėjo oras — netikėtai pasirodė Sever.

— O!.. Aš pajutau kažką pažįstamo ir nutariau pas tave sugrįžti. Bet nemaniau, kad tu tai žiūrėsi... Tau nereikia skaityti tos liūdnos istorijos, Izidora. Ji tau atneš tik dar daugiau skausmo.

— Tu ją žinai?.. Tada pasakyk man, kas tie žmonės, Sever? Ir kodėl man dėl jų taip skauda širdį? — Nustebinta jo patarimo, paklausiau aš.

— Tai — Katarai, Izidora... Tavo mylimi Katarai... naktį prieš sudeginimą, — liūdnai pasakė Sever. — O vieta, kurią tu matai — jų paskutinė ir pati brangiausia tvirtovė, kuri išsilaikė ilgiausiai iš visų. Tai — Monsegiur, Izidora... Saulės Šventovė. Magdalenos ir jos palikuonių namai... vienas iš jų turi tuoj pat pasirodyti šiame pasaulyje.

— ?!..

— Nesistebėk. To kūdikio tėvas — Belojaro palikuonis, na ir, žinoma, Radomiro. Jį vadino Svetozaru. Arba — Svetom Zari, jeigu tau tai labiau patinka. Tai (taip buvo pas juos visada) liūdna ir žiauri istorija... Nepatariu tau jos žiūrėti, mano drauge.

Sever buvo susikaupęs ir labai liūdnas. Ir aš supratau, kad vaizdas, kurį aš dabar stebėjau, jam neteikė malonumo. Bet, nežiūrint to, kaip ir visada, buvo kantrus, šiltas ir ramus.

*— Kada gi tai vyko Sever? Ar tik nenori pasakyti, kad mes dabar matome **paskutines** Katarų dienas?*

Sever lyg gailėdamas, ilgai į mane žiūrėjo.... Lyg tai nenorėdamas sužeisti dar labiau... Bet aš, neleisdama jam tylėti, kantriai laikiau atsakymo.

*— Kaip bebūtų gaila, tai iš tiesų taip, Izidora. Nors man taip norėtusi tau atsakyti ką nors linksmesnio... Tai, ką mes dabar matome, buvo 1244 metais, kovo mėnesį. Naktį, kai krito paskutinė Katarų viltis... Monsegiur. Jie laikėsi labai ilgai, dešimt ilgų mėnesių, šaldami ir badaudami, siutindami šventojo Tėvo ir jo didenybės, Prancūzijos karaliaus armiją. Jų buvo tik **šimtas** tikrų riterių-karių ir keturi šimtai kitų žmonių, tarp kurių buvo moterys ir vaikai ir apie penki šimtai Tobulųjų. O puolančiųjų buvo **keletas tūkstančių** profesionalių riterių-karių, tikrų žudikų, gavusių leidimą sunaikinti nepaklusniusius „eretikus“... negailestingai nužudyti visus nekaltus ir beginklius... Kristaus vardu. Ir „šventosios“, „gailestingosios“ bažnyčios vardu.*

Ir vis dėl to — katarai laikėsi. Tvirtovė buvo beveik nepasiekiamą, ir kad ją užimti, reikėjo žinoti slaptus požeminius urvus, arba kalnų takus, žinomus tik tvirtovės gyventojams ir tiems apylinkių gyventojams, kurie jiems padėdavo.

Bet, kaip paprastai atsitinka su didvyriais — „į sceną“ įžengė išdavystė... Praradusi kantrybę ir einanti iš proto dėl nieko neveikimo, riterių-žudikų armija paprašė pagalbos pas bažnytininkus. Na, natūralu, kad bažnyčia tuoj pat atsiliepė ir pasinaudojo pačiu paprasčiausiu metodu — davė vienam iš vietinių piemėnų didelę pinigų sumą, kad jis parodytų takus, vedančius į „platformą“ (taip vadino artimiausią aikš-

tele, kurioje buvo galima įrengti katapultą). Piemuo parsidavė, pražudydamas savo nemirtingą sielą... ir šventą paskutinių, dar išlikusių Katarų tvirtovę.

Man iš apmaudo kaip pašėlusį daužėsi širdis. Bandydama nepasiduoti apėmusiam bejėgiškumui, aš toliau klausinėjau Severo lyg tai dar visiškai nepasiduodama, lyg tai vis dar būtų likę jėgų toliau žiūrėti į tą skausmą ir kažkada tai įvykusį baisų žvėriškumą...

— Kas buvo Esklarmond? Ar žinai ką nors apie ją, Sever?

— Ji buvo Monsegiuro senjorų Raimondo ir Korbos de Pereilių trečioji ir pati jauniausioji duktė, — liūdnai atsakė Sever. — Tu juos matei vaizduose prie Esklarmond galvugalio. Pati gi Esklarmond buvo linksma, švelni ir visų mylima mergaitė. Ji buvo judri ir nepagaunama, kaip fontanas. Ir labai gera. Jos vardas išvertus reiškia — Pasaulio Šviesa. Bet pažįstami ją švelniai vadino „blyksniu“, manau, kad už neramų ir energija trykštantį charakterį. Tikrai nepainiok jos su kita Esklarmonda — pas Katarus buvo dar **Didžioji Esklarmond**, Dama de Fua.

Didžioja ją pavadino patys žmonės už ryžtą ir tikėjimo tvirtumą, už meilę ir pagalbą kitiems, už Katarų Tikėjimo gynimą. Bet tai jau kita, nors labai graži, bet (vėl gi!) labai liūdna istorija. Esklarmond gi, kurią tu „žiūrėjai“, labai jauna tapo Svetozaro žmona. Ir dabar gimė jo kūdikį, kurį tėvas, susitaręs su ja ir visais Tobulaisiais, privalėjo tą pačią naktį kaip nors išnešti iš tvirtovės ir išsaugoti. Kas reiškė — ji pamatys savo kūdikį tik trumpas kelias minutes, kol jo tėvas susiruoš pabėgimui... Bet kaip tu jau spėjai pamatyti, — kūdikis vis negimė. Esklarmond seko jėgos ir nuo to ji dar labiau panikavo. Visos dvi savaitės, kurių, pagal paskaičiavimus, turėjo tikrai užtekti, kad pagimdytų sūnų,ėjo į pabaigą, o kūdikis kažkodėl vis dar nenorėjo pasirodyti šiame pasaulyje... Būdama visiškai išsekusi ir nusikamavusi bandymais pagimdyti, Esklarmond jau beveik nebetikėjo, kad jai vis dėl to pasiseks išsaugoti savo vargšą kūdikį nuo baisios laužo ugnies. Už ką gi jam, dar negimusiam mažyliui, buvo skirti tokie išbandymai?! Svetozaras kaip mokėdamas bandė ją raminti, bet ji jau nieko negirdėjo ir visiškai nugrimzdo į beviltiškumą ir nusivylimą.

Nusiderinusi, aš vėl pamačiau tą pačią patalpą. Aplink Esklarmond lovą susirinko apie dešimt žmonių. Jie stovėjo ratu, visi apsirengę vienodais, tamsiais rūbais, o nuo jų ištiestų rankų, tiesiai į gimdyvę tekėjo auksinės srovės. Srautas darėsi vis tankesnis, lyg tai aplink stovintys žmonės liėtų į ją savo likusią Gyvybinę galią...

— Tai Katarai, ar ne? — tyliai paklausiau aš.

— Taip, Izidora, tai Tobulieji. Jie padėjo jai išverti, padėjo jos kūdikiui ateiti į šį pasaulį.

Staiga Esklarmond veriančiai sušuko... ir tą pačią akimirką pasigirdo skardus kūdikio balsas! Ją supančių, pervargusių žmonių veidus nušvietė šviesus džiaugsmas. Žmonės juokėsi ir verkė, lyg tai staiga būtų pasirodęs ilgi lauktas stebuklas! Nors, tikriausiai, taip ir buvo?... Nes pasaulyje gimė Magdalenos, jų mylimos ir gerbiamos kelrodės Žvaigždės, palikuonis!.. Šviesus Radomiro palikuonis! Atrodė, kad saulę užpildę žmonės visiškai pamiršo, kad saulei tekant jie keliaus ant laužo. Jų džiaugsmas buvo nuoširdus ir pasididžiujantis, kaip gaivinančio vėjo gūsis išdegintos Oksitanijos platumose! Paeiliui pasveikinę pirmagimį, jie, laimingai šypsodamiesi,ėjo iš salės, kol šalia liko tik Esklarmond tėvai ir vyras, pats jos mylimiausias pasaulyje žmo-

gus.

Laimingomis, blizgančiomis akimis jaunoji mama žiūrėjo į kūdikį ir neįstengė nė žodžio ištarti. Ji puikiai suprato, kad ta akimirka bus labai trumpa, nes norint išsaugoti naujagimį sūnų, jo tėvas privalo jį tuoj pat pasiimti ir pabandyti pabėgti iš tvirtovės iki aušros. Iki tol, kol jo nelaimingoji mama kartu su kitais užlips ant laužo...

— *Dėkoju tau!.. Dėkoju tau už sūnų! — neslėpdamas riedančių per skruostus ašarų, šnibždėjo Svetozar. — Džiaugsme tu mano, žvitriaaki... eime su manimi! Mes visi tau padėsime! Aš negaliu tavęs prarasti! Jis gi tavęs dar nepažįsta!.. Tavo sūnus dar nežino, kokia gera ir nuostabi jo mama! Eime su manimi, Esklarmond!..*

Jis ją maldavo iš anksto žinodamas, koks bus atsakymas. Jis, paprasčiausiai, negalėjo jos palikti pražūčiai. Nes viskas buvo taip puikiai apskaičiuota!.. Monsegiur pasidavė, bet paprašė dvi savaites lyg tai tam, kad pasiruoštų mirčiai. Iš tikrųjų, tai jie laukė Magdalenos ir Radomiro palikuonio. Ir apskaičiavo, kad po jo gimimo Esklarmond dar turės laiko sustiprėti. Bet, matyt, teisingai sako: „Mes tikimės, o likimas nusprendžia“... Štai jis taip žiauriai ir nusprendė... leidęs naujagimiui tik pačią paskutinę naktį atsirasti šiame pasaulyje. Esklarmond nebeturėjo jėgų, kad eitų kartu su jais.

Ir dabar jie ruošėsi baigti savo trumpą, dar negyventą gyvenimą ant baisaus „eretikų“ laužo“...

Apsikabinę Pereilos raudėjo. Jie taip norėjo išgelbėti savo mylimą, šviesią dukrelę!.. Taip norėjo, kad ji gyventų!

Man užgniauzė gerklę — kaip ta istorija buvo pažįstama!.. Jie turėjo pamatyti, kaip laužo liepsnose miršta jų duktė. Taip pat, kaip ir man, matyt, teks stebėti, kaip miršta mano mylima Anna...

Akmeninėje salėje vėl pasirodė Tobulieji — atėjo laikas atsisveikinti. Esklarmond suriko ir pabandė stotis iš lovos. Nenorėdamas jos laikyti, jos kojos linko... Vyras ją prilaikė ir neleisdamas išvirsti, stipriai ją paskutinį kartą apkabino.

— *Matai, mielasis, kaip gi aš galiu su tavimi eiti?.. — tyliai sušnibždėjo Esklarmond. — Tu eik! Pažadėk, kad jį išgelbėsi. Pažadėk man, prašau! Aš tave mylėsiu ir ten... Ir sūnų.*

Esklarmond įsiverkė... Ji taip norėjo atrodyti didvyriška ir stipri!.. Bet trapi ir švelni moteriška širdis ją pavedė... Ji nenorėjo, kad jie išeitų!.. Ji net nespėjo pažinti savo mažojo Vidomiro! Tai buvo daug daugiau, negu ji naiviai tikėjosi. Tai buvo skausmas, nuo kurio nebuvo išsigelbėjimo. Jai buvo taip nežmoniškai skaudu!!!

Pagalčiau, paskutinį kartą pabučiavusi savo mažąjį sūnelį, ji išleido juos į nežinomybę... Jie išėjo, kad išliktų. O ji liko, kad mirtų... Pasaulis buvo šaltas ir neteisingas. Ir jame neliko vietos net Meilei...

*Įsisupę į šiltas antklodes, keturi rūstūs vyrai išėjo į naktį. Tai buvo jo draugai — Tobulieji: Hiugo (Hugo), Amielis (Amiel), Poitevinas (Poitevin) ir Svetozar (apie kurį neužsimenama jokiuose **originaliuose** užrašuose (visur, paprasčiausiai, kalbama, kad ketvirtojo Tobulojo vardas liko **nežinomas**). Esklarmond veržėsi eiti paskui juos... Mama jos neleido. Tam nebuvo jokios prasmės — naktis buvo tamsi ir duktė būtų tik trukdžiusi išeinantiems.*

Toks buvo likimas ir jį reikėjo sutikti iškelta galva. Kaip tai bebūtų sunku...

Nusileidimas, kurių nuėjo ketvertas Tobulųjų, buvo labai pavojingas. Uola buvo slidi ir beveik vertikali.

Leidosi jie virvių pagalba, kurias persirišo per taliją, nes nelaimės atvejų rankos būtų buvusios laisvos. Tik Svetozaras jautėsi bejėgis, nes prilaikė prie jo pririštą kūdikį, kuris, prigirdytas aguonų nuoviru (kad neverktų) ir pritaisytas prie plačios tėčio krūtinės, saldžiai miegojo. Ar sužinojo kada nors šis mažylis, kokia buvo jo pirmoji naktis šiame žiauriame pasaulyje?.. Manau, kad sužinojo.

Jis pragyveno ilgą ir sudėtingą gyvenimą, šis mažasis Eksklarmondos ir Svetozaro sūnus, kurio mama, jį pamačiusi tik akimirka, pavadino Vidomiru, žinodama, kad jo sūnus matys ateitį. Bus nuostabus žynys...

— *Taip pat bažnyčios apšmeižtas, kaip ir likusieji Magdalenos ir Radomiro palikuoniai, jis baigs savo gyvenimą ant laužo. Bet, skirtingai negu daugelis anksti žuvusiųjų, mirties momentu jis bus nugyvenęs **septyniasdešimt du metus ir dvi dienas**, ir Žemėje jį vadins Žaku de Mole (Jacques de Molay)... paskutiniu didžiuoju Tamplierių Ordino Magistru. O taip pat paskutiniu Radomiro ir Magdalenos šventovės vyriausiuoju. Meilės ir Žinių Šventovės, kurios taip ir neįstengė sunaikinti Romos bažnyčia, nes visada buvo žmonės⁶, kurie tai šventai saugojo savo širdyse⁷.*

Aš stovėjau visiškai sukirsta, kaip tai būdavo beveik visada po eilinio Severo pasakojimo...

Nejaugi tas mažytis, ką tik gimęs kūdikėlis buvo įžymusis Žakas de Mole?! Kiek pačių įvairių įvairiausių legendų aš girdėjau apie tą paslaptingą žmogų!.. Kiek stebuklų buvo siejama su jo gyvenimu, apie kuriuos skaičiau kažkada mano taip pamėgtuose pasakojimuose!⁸

— *Ar galėtum papasakoti apie jį ką nors daugiau, Sever? Ar buvo jis toks stiprus **pranašas ir stebukladarys**, kaip kažkada apie jį man pasakojo mano tėvas?..*

Nusišypsojęs dėl mano nekantrumo, Sever patvirtindamas linktelėjo.

— *Taip, aš tau apie jį papasakosiu, Izidora... Aš jį pažinojau daug metų. Ir daugybę kartu su juo kalbėjau. Aš labai mėgau šį žmogų... Ir labai jo ilgėjausi.*

Aš nepaklausiau, kodėl gi jis nepadėjo jam egzekucijos metu? Tam nebuvo prasmės, nes aš iš anksto žinojau jo atsakymą.

— *Tu — ką?! Tu **kalbėjaisi** su juo?! Prašau, tu gi papasakosi man apie tai, Sever?! — sušukau aš.*

Žinau, kad savo entuziazmu aš buvau panaši į vaiką... Bet tai neturėjo jokios

⁶ Tamplieriai išmirė apšmeižti ir nukankinti karaliaus ir kraugeriškos bažnyčios tarnų. Bet absurdiškiausiai buvo tai, kad mirė jie **be reikalo**, nes **egzekucijos vykdymo dieną Popiežius Klemensas jau buvo juos išteisinęs!**.. Tikslai, štai, dokumentas kažokiu tai būdu “pasimetė” ir jo niekas nematė iki pat 2002 metų, kada jis “atsitiktinai” atsirado Vatikano Archyvuose numeriu 217, vitoje “teisingo” numerio 218... Ir šis dokumentas vadinosi — Šinono pergamentu (**Parchement of Chinon**), rankraščiu iš miesto, kuriame savo paskutines gyvenimo, nelaisvės ir kankinimų dienas praleido Žakas de Mole.

⁷ Jeigu ką nors domina Radomiro, Magdalenos, Katarų ir Tamplierių tikrų gyvenimų ir veiklos smulkmenos, prašome žiūrėti Papildymus po Izidoros skyrių, arba skaityti atskirą (bet dar ruošiamą) knygą “Saulės vaikai”, kai ji bus pateikta laisvam kopijavimui saite www.levashov.info.

⁸ Gaila, bet mūsų dienų nepasiekė legendos apie šį paslaptingą žmogų... Jį, kaip ir Radomirą, parodė be charakterio, silpnu ir bailiu magistru, “nesugebėjusiu” išsaugoti savo didžiojo Ordino...

reikšmės. Sever suprato, koks man svarbus buvo jo pasakojimas ir kantriai man padėjo.

— Tiktai aš norėjau pirma sužinoti, kas atsitiko su jo mama ir Katarais. Žinau, kad jie žuvo, bet aš noriu tai pamatyti savo akimis... Prašau, padėk man, Sever.

Ir vėl realybė išnyko, sugrąžindama mane į Monsegiurą, kur savo paskutines valandas gyveno nuostabūs, drąsūs žmonės — Magdalenos mokiniai ir pasekėjai...

Esklarmond tyliai gulėjo lovoje. Jos akys buvo užmerktos ir atrodė, kad ji, iškankinta praradimų, miega... Bet aš jutau — Tai buvo tik savigyna. Ji, paprasčiausiai, norėjo išlikti viena su savo liūdesiu... Jos siela neišpasakytai kentėjo. Kūnas atsisakė klausyti... Tik prieš kelias minutes jos rankos dar laikė naujagimį sūnelį... Apkabino vyrą... Dabar gi jie išėjo į nežinomybę. Ir niekas negalėjo tvirtai pasakyti, ar jiems pasiseks išvengti „medžiotojų“ neapykantos, kurie buvo užtvindę visą Monsegiuro papėdę. Na, ir visą slėnį, kiek tik užmatė akys... Tvirtovė buvo paskutinė Katarų viltis, po ko jau nieko nebeliko. Jie patyrė visišką pralaimėjimą... Išskankinti bado ir žiemos šalčių, jie buvo bejėgiai prieš katapultų „akmeninį“ lietų, kuris nuo ryto iki nakties krito ant Monsegiuro.

— Sakyk, Sever, kodėl Tobulieji nesiginė? Nes, kiek aš žinau, niekas geriau už juos nebuvo įvaldęs „judėjimą“ (manau, kad turima omenyje telekinežė), „dvelksmą“ ir dar labai daug ką. Kodėl jie pasidavė?!

— Tam yra savos priežastys, Izidora. Pačioje kryžiuočių puolimo pradžioje Katarai dar nepasidavė. Bet po visiško Albi, Bezjė, Minervos ir Lavoro miestų sunaikinimo, kuriuose žuvo tūkstančiai taikių gyventojų, bažnyčia sugalvojo eįimą, kuris negalėjo nesuveikti. Prieš puolimą jie Tobuliesiems paskelbė, kad **jeigu jie pasiduos, tai nebus paliestas nė vienas žmogus**. Ir, žinoma, kad Katarai pasidavė... Nuo tos dienos visoje Oksitanijoje pradėjo liepsnoti Tobulųjų laužai. Žmones, kurie savo gyvenimą buvo pašventę Žinioms, Šviesai ir Gėriui, dabar degino kaip šiukšles, paversdami Oksitaniją laužų išdeginta dykuma.

Žiūrėk, Izidora... Žiūrėk, jeigu nori pamatyti tiesą...

Mane apėmė tikras šventas siaubas!.. Nes tai, ką parodė man Sever, netilpo į jokius normalaus žmogiško supratimo rėmus!.. Tai buvo Pragaras, jeigu tik jis iš tikrųjų kur nors egzistavo...

Žibančiomis regalijomis apsikarstę riteriai-žudikai šaltakraujiškai skerdė iš siaubo paklaikusius žmones — moteris, senokus, vaikus... Visus, kas tik pakliuvo po „gailestingosios“ katalikų bažnyčios tarnų ranka... Bandę priešintis jauni vyrai, užkapoti ilgais riterių-žudikų kardais, tuoj pat krito negyvi. Visur aidėjo širdį veriantys klyksmai... Kardų skambesys kurtino. Tvyrojo slogus dūmų, žmonių kraujo ir mirties tvaikas. Riteriai-žudikai negailestingai kapojo visus: ar tai būtų kūdikis, kurį, maldaudama pasigailėti, į juos ant rankų tiesė nelaiminga motina... ar tai būtų bejėgis senelis... Visi jie tuoj pat buvo mirtinai užkapoti... **Kristaus vardu!!!** Tai buvo šventvagystė. Tai buvo taip kraupu, kad man ant galvos iš tikrųjų judėjo plaukai. Negalėdama priimti ar net suprasti kas vyksta, aš drebėjau visu kūnu. Labai norėjosi tikėti, kad tai tik sapnas! Kar realiai to **negalėjo būti!** Bet, kaip bebūtų gaila, visa tai vis dėl to buvo **realiai**...

KAIP jie galėjo pateisinti tokį žvėriškumą?!! **KAIP** galėjo Romos bažnyčia

ATLEISTI (???) vykđziusiems tokius baidius nusikaltimus?!

Dar prieš Albigeos kryžiaus žygį 1199 metais, Pomos Popiežius Inokentijus III „kilniaširdiškai“ pareiškė: „Kiekvienas, kuris praktikuoja kitokį tikėjimą į dievą, negu skelbia bažnyčios dogmos, privalo būti sudegintas be jokio pasigailėjimo“. Kryžiaus žygis prieš Katarus vadinosi „Už taikos ir tikėjimo reikalą“! (*Negotium Pacis et Fidei*)...

Tiesiai prie altoriaus gražus, jaunas riteris bandė sutraiškyti pagyvenusio vyriškio kaukolę... Žmogus nemirė, jo kaukolė nepasidavė. Jaunasis riteris metodiškai daužė tol, kol žmogus pagaliau paskutinė kartą išsitempė ir nurimo — neišlaikęs, jo storas kiaušas suskilo...

Apimta siaubo jauna mama melsdamasi ištiesė kūdikį — po sekundės jos rankose liko tik dvi lygios puselės...

Maža, garbanota mergytė iš siaubo verkdama tiesė riteriui savo lėlę — pačią didžiausią jos brangenybę... Lėlės galva lengvai nulėkė ir paskui ją kamuoliuku grindimis nuriedėjo ir šeiminkės galva....

*Daugiau nebeišlaikiusi ir gaudžiai verkdama aš parpuoliau ant kelių... Ar tai buvo ŽMONĖS?! **KAIP** galima buvo pavadinti tokius dalykus darantį žmogų?!⁹*

Aš nebenorėjau to žiūrėti toliau!.. Man daugiau nebeliko jėgų... Bet Sever negailingai toliau rodė kažkokius tai miestus su juose degančiomis šventovėmis... Tie miestai buvo visiškai tušti, neskaitant tūkstančių lavonų, kurie mėtėsi tiesiog gatvėse ir upių žmonių kraujo, kuriame braidydami puotavo vilkai...

Siaubas ir baimė mane sukaustė ir neleido nė minutei atsikvėpti. Neleido nė pajudėti...

KA gi turėjo jausti „žmonės“, kurie išleido panašius įsakymus???

Manau, kad jie nejautė nieko, nes jų sudiržusios sielos¹⁰ buvo juodžių juodžiausios.

Staiga aš pamačiau labai gražią pilį, kurios sienos vietomis buvo pažeistos kapultų, bet, bendrai žiūrint, pilis buvo nesugriauta. Visas vidinis kiemas buvo tiesiog užverstas žmonių lavonais, gulinčiais savo ir kitų žmonių kraujo balose. Visiems buvo perrėžtos gerklės...

— *Tai Lavoras (Lavour), Izidora... Labai gražus ir turtingas miestas. Jo sienos buvo labiausiai įtvirtintos. Bet sužvėrėjęs nuo bevaisių bandymų, kryžiuočių vadeiva Simon de Montfor pasikvietė į pagalbą visas padugnes, kurias tik galėjo rasti, ir... 15000 atsiliepusių į kvietimą „Kristaus kareivių“ atakavo tvirtovę... Neatlaikęs spaudimo, Lavoras krito. Visi gyventojai, tame tarpe **400 (!!!)** Tobulųjų, 42 trubadūrai ir 80 riterių-gynėjų žvėriškai krito nuo „šventųjų“ budelių rankos. Čia, kieme, tu matai*

⁹ Liepos 22 dieną sudeginti 7000 Bezjė miesto gyventojai ir Marijos Magdalenos šventyklos. **Auksinės Marijos vardo dieną**... Juos sudegino kartu su 222 Tobulaisiais. Iš viso Bezjė (Bezier) mieste buvo sunaikinta virš 20 000 žmonių, kas tuo metu sudarė **visus** miesto gyventojus... Tai apie Bezjė skamba garsi Popiežiaus legato frazė, kai pasimetęs kryžiuotis jo paklausė, kaip atskirti krikščionį nuo netikinčiojo? Legatas be sąžinės graužimo atsakė: “Pjaukite visus, dievas atsirinks”...

¹⁰ Prancūzijos karalius Filipas ir Popiežius Inokentijus III kuo ramiausiai stebi “netikinčiųjų”, t.y. Katarų deginimus... Išvertus iš anglų kalbos Popiežiaus Inokentijaus (**Innocent**) vardą, reiškia **nekaltas, nepavojingas**... Ironiška, ar ne tiesa?..

tik riterius, kurie gynė miestą ir dar tuos, kurie laikė rankose ginklą. Kitus gi (išskyrus sudegintus Katarus), papjovė, palikę supūti tiesiog gatvėse... Miesto požemyje žmogžudžiai rado 500 pasislėpusias moteris su vaikais — juos žvėriškai užmušė tiesiog ten... neišvedus į paviršių...

Į pilies kiemą kažkokie žmonės atvedė grandinėmis sukaustytą gerai apsirengusią, simpatišką, jauną moterį. Aplink prasidėjo girtų gagenimas ir juokeliai. Moterį grubiai sugriebė už pečių ir įmetė į šulinį. Iš gelmės tuoj pat pasigirdo duslios, gailios dejonės ir šauksmai. Jie tęsėsi tol, kol savo vadeivos įsakymu kryžiuočiai neužvertė šulinio akmenimis...

— Tai buvo Dama Džiralda... To miesto ir pilies valdovė... Be išimties visi miestiečiai ją labai mylėjo. Ji buvo švelni ir gera... Ir po širdimi nešiojo savo pirmagimį. — Rūsčiai užbaigė Sever.

Čia jis pasižiūrėjo į mane ir, matyt, iš karto suprato — Paprasčiausiai, aš nebeturėjau jėgų...

Siaubingi vaizdai tuoj pat išnyko.

Užjausdamas Sever priėjo prie manęs ir matydamas, kad aš visa drebu, švelniai uždėjo ranką man ant galvos. Jis glostė mano ilgus plaukus ir tyliai šnibždėjo paguodos žodžius. Ir aš pamažu pradėjau atgyti, atgauti jėgas po baisių, nežmoniškų sukrėtimų...

Pavargusioje galvoje sukosi spiečius neužduotų klausimų. Bet visi tie klausimai dabar atrodė tušti ir ne vietoje. Todėl aš nutariau laukti, ką pasakys Sever.

— Atleisk už skausmą, Izidora, bet aš tau norėjau parodyti tiesą... Kad tu suprastum Katarų naštą... Kad nemanytum, kad jie lengvai prarado Tobuluosius...

— Aš vis vien to nesuprantu, Sever! Taip pat, kaip negalėjau surasti **jūsų** tiesos... **Kodėl dėl gyvybės nesikovė Tobulieji?! Kodėl nepanaudojo to, ką žinojo? Nes beveik kiekvienas iš jų vienu rankos mostu galėjo sunaikinti ištiesą armiją!.. Kam gi reikėjo pasiduoti?**

— Tikriausiai tai buvo todėl, apie ką mes daug kartų su tavimi kalbėjomės, mano drauge... Jie, paprasčiausiai, tam nebuvo pasiruošę.

— Nepasiruošę kam?! — senu įpratimu paklausiai aš. — Nepasiruošę išsaugoti savo gyvybes? Nepasiruošę išgelbėti kitus, kenčiančius žmones?! Bet gi tai klaida!.. Tai neteisinga!!!

— **Jie nebuvo kariais**, kokiū esi tu, Izidora. — Tyliai ištarė Sever. — Jie **nežudė**, galvodami, kad pasaulis turi būti kitoks. Galvodami, kad jie įstengs išmokyti žmones keistis... išmokyti Supratimo ir Meilės, išmokyti Gėrio. Jie tikėjosi padovanoti žmonėms Žinias... bet ne visiems, kaip bebūtų gaila, to reikėjo. Tu teisi, sakydama, kad Katarai buvo stiprūs. Taip, jie buvo tobuli Magai ir turėjo didžiules galias. Bet jie **nenorėjo kovoti JĖGA**, atiduodami pirmenybę kovai **ŽODŽIO** jėgai. Būtent tai juos ir sunaikino, Izidora. Štai kodėl aš tau sakau, kad jie buvo nepasiruošę, mano drauge. Bet jeigu būti visiškai tiksliai, tai **šis pasaulis nebuvo pasiruošęs priimti juos**. Žemėje tuo metu buvo gerbiama būtent **jėga**. O Katarai nešė Meilę, Šviesą ir Žinias. Ir atsirado jie per daug anksti. Žmonės **nebuvo tam pasiruošę**...

— Na, o kaip tie šimtai tūkstančių visoje Europoje, kurie buvo Katarų tikėjimo pasekėjai? Kurie siekė Šviesos ir Žinių? Jų gi buvo labai daug!

— Tu teisi, Izidora... Jų buvo daug. Bet kas su jais atsitiko? Kaip aš jau anksčiau buvau tau sakęs, Žinios gali būti labai pavojingos, jei ateina per anksti. Žmonės privalo būti pasiruošę jas priimti. Nesipriešindami ir nenaikindami. Kitaip tos žinios jiems nepadės. Arba dar baisiau — pakliuvusios į kieno nors purvinas rankas, jos pražudys Žemę. Atleisk, jeigu tave nuvyliau...

— Ir vis dėl to, aš su tavimi nesutinku, Sever... Laikas, apie kurį tu kalbi, niekada neateis į Žemę. **Žmonės niekada negalvos vienodai.** Tai normalu. Pažiūrėk į gamtą — kiekvienas medis, kiekviena gėlytė skiriasi viena nuo kitos... O tu nori, kad Žmonės būtų panašūs!.. Per daug blogio, per daug prievartos buvo žmogui parodytas. Ir tie, pas ką tamsi siela, nenori vargti ir Žinoti, kada galima, paprasčiausiai užmušti, arba pameluoti, kad užvaldytų tai, ko jie nori. **Už Šviesą ir Žinias būtina kovoti!** Ir nugalėti. Būtent to **privalo trūkti normaliam** žmogui. Žemė gali būti nuostabi, Sever. Paprasčiausiai, mes privalome **jai parodyti, KAIP** ji gali tapti tyra ir nuostabi...

Stebėdamas mane, Sever tylėjo. O aš, kad nieko daugiau neįrodinėti, vėl nusiderinai į Esklarmond...

Kaip gi ši mergaitė, dar beveik visiškai vaikas, galėjo pernešti tokias didžiules nelaimes?.. Jos didvyriškumas stulbino, ir vertė ją gerbti ir ja didžiulis. Ji buvo verta Magdalenos giminės, nors buvo tik jos tolimo palikuonio mama.

Ir mano širdis vėl sirgo už nuostabius žmones, kurių gyvenimus nutraukė vis ta pati bažnyčia, melagingai propaguodama „mielaširdystę“! Ir staiga aš prisiminiau Karafos žodžius: „Dievas atleis viską, kas daroma jo vardu“!.. Kraujas stingo nuo tokio Dievo... Ir norėjosi bėgti, kur akys veda, kad tik nebegirdėčiau ir nebematyčiau piktadarysčių, kurios buvo vykdomos to pabaisos „garbei“!..

Prieš mano akis vėl stovėjo jauna, iškankinta Esklarmond... Nelaiminga motina, praradusi savo pirmą ir paskutinį kūdikį...

Ir niekas negalėjo jai tikslai paaiškinti, **už ką** su jais taip buvo elgiamasi... **Už ką** jie, geri ir nekalti, ėjo į mirtį...

Staiga į salę įbėgo liesutis, uždusęs berniukas. Jis aiškiai atbėgo tiesiai iš gatvės, nes iš plačios šypsenos tumulais veržėsi garai.

— Madam, Madam! Jie išsigelbėjo!!! Geroji Esklarmond, ant kalno gaisras!..

Norėdama bėgti Esklarmond pašoko, bet kūnas pasirodė silpnesnis, negu ji galėjo numanyti... Ji susmuko tiesiai į tėvo glėbį. Raimond de Pereila pagavo lengvą, kaip plunksnelę, dukterį ant rankų ir išbėgo pro duris... O ten, susirinkę Monsegiuro viršūnėje, stovėjo visi tvirtovės gyventojai. Ir visų akys žiūrėjo tik viena kryptimi — ten, kur snieguotoje Bidorto kalno viršūnėje degė didžiulis laužas!.. Tai reiškė — ketvertas bėglių pasiekė norimą tašką!!! Jos narsusis vyras ir naujagimis sūnelis išsigelbėjo nuo žvėriškų inkvizicijos letenų ir galėjo laimingai tęsti savo gyvenimą.

Štai dabar viskas buvo tvarkoje. Viskas buvo gerai. Ji žinojo, kad ant laužo užlips ramiai, nes patys brangiausi jai žmonės buvo **gyvi**. Ir ji iš tikrųjų buvo patenkinta — likimas jos pasigailėjo, kad leido tai sužinoti.... Leido **ramiai** eiti į mirtį.

Saulei auštant visi Tobulieji ir Tikintieji Katarai susirinko Saulės Šventovėje, kad galėtų paskutinį kartą prieš išėjimą į amžinybę pasimėgauti jos šiluma. Žmonės buvo iškankinti, sušalę ir alkani, bet visi jie šypsojosi... Pats svarbiausias tikslas buvo

pasiektas — Auksinės Marijos ir Radomiro palikuonis gyveno ir išliko viltis, kad kas nors iš jo tolimų proanūkių pertvarkys tą baisiai neteisingą pasaulį ir daugiau niekam nebereikės kentėti. Siaurame lange sublizgėjo pirmasis saulės spindulys!.. Jis susiliejo su antru, trečiu... Ir pačiame bokšto centre sužėravo auksaspalvis stulpas. Jis vis labiau ir labiau plėtėsi, kol, pagaliau, visa erdvė nenušvito auksine šviesa.

Tai buvo stulbinantis atsisveikinimas... Monsegiur su jais atsisveikino švelniai išlydėdamas į kitą gyvenimą...

O tuo metu kalno papėdėje buvo kraunamas didžiulis, kraupus laužas. Tiksliau, visas statinys, panašus į medinę aikštę, kurioje „grožėjosi“ stori stulpai...

Daugiau negu du šimtai Tobulųjų pradėjo iškilmingai ir lėtai leistis slidžiu ir labai stačiu kalnų takeliu. Rytas buvo šaltas ir vėjuotas. Saulė pažvelgė iš už debesų tik trumpai akimirkai... kad paskutinį kartą paglamonėtų savo mylimus vaikus, savo į mirtį einančius Katarus... Ir vėl dangumi slinko švininiai debesys. Dangus buvo pilkas ir nemalonus. Ir svetimiems. Viskas aplink buvo peršalę. Šaltas vėjas košė plonus rūbus ir pripildė juos drėgmės. Einančiųjų pėdos stingo ir slydo šlapiais akmenimis...

Ant Monsegiur kalno vis dar puikavosi paskutinis sniegas.

Apačioje nuo šalčio sužvėrėjęs mažas žmogutis kimiai šaukė ant kryžiuočių, įsakdamas rinkti kuo daugiau žabų ir krauti juos į laužą. Ugnis kažkodėl neįsidedė, o žmogui norėjosi, kad liepsnos kiltų iki pat dangaus!.. Jis to nusipelnė, jis to laukė ilgus dešimt mėnesių, ir štai dabar jo svajonė išsipildė! Dar vakar jis svajoto kuo greičiai sugrįžti į namus. Bet pyktis ir neapykanta katarams paėmė viršų ir dabar jam norėjosi tik vieno — matyti, kaip, pagaliau, liepsnos paskutiniai Tobulieji. Tie, paskutiniai Velnio Vaikai!.. Ir tik tada, kai išliks tik krūva karštų pelenų, jis ramiai išvyks į namus. Tuo mažu žmogučiu buvo Karkasono miesto senešalis (valdovas). Jį vadino Hugo de Arsis (Hugues des Arcis). Jis veikė jo didenybės, Prancūzijos karaliaus Filipo Augusto vardu.

*Katarai nusileido jau daug žemiau. Dabar jie judėjo tarp dviejų niūrių kolonų. Kryžiuočiai tylėjo ir niūriai žiūrėjo į liesų, iškankintų žmonių procesiją, kurių veidai kažkodėl švietė nežemišku, nesuprantamu pasididžiavimu. Tai sargybą gąsdino. Ir tai buvo, jų manymu, nenormalu. Tie žmonėsėjo mirti. Ir **negalėjo** šypsotis. Jų elgesyje buvo kažkas bauginančio ir nesuprantamo, nuo ko sargybiniams norėjosi iš čia bėgti kuo toliau ir kuo greičiau, bet pareigos neleido — privalėjo susitaikyti.*

Košiantis vėjas plaikstė plonus, drėgnus Tobulųjų rūbus ir vertė juos stirti ir, žinoma, glaustis vienas prie kito, kas, žinoma, buvo draudžiama ir sargybiniai juos vėl išskirdavo, kad jie eitų po vieną.

Pirmoji šioje kraupioje procesijojeėjo Esklarmond. Jos ilgi plaukai draikėsi, uždengdami liesutę figūrą kaip skraistė... Rūbai ant nelaimingosios tiesiog kabėjo ir atrodė nepaprastai platūs. Bet Esklarmondėjo aukštai iškėlus savo gražią galvą ir... šypsojosi. Lyg tai ji būtųėjusi pasitikti savo didelės laimės, o ne baisios, nežmoniškos mirties. Jos mintys sklandė toli-toli, už aukštų, snieguotų kalnų, kur dabar buvo jos patys brangiausios žmonės — jos vyras ir jos mažasis, naujagimis sūnelis... Ji žinojo — Svetozaras stebės Monsegiurą, žinojo — jis pamatys liepsną, kuri negailestingai ris jos kūną, ir jai labai norėjosi atrodyti bebaimei ir stipriai... Norėjosi būti jo vertai... Mamaėjo už jos, ji taip pat buvo rami. Tik nuo skausmo už mieląją dukterį, jos akyse

kartkartėmis susikaupdavo karčios ašaros. Bet vėjas tuoj pat jas pasigriebdavo ir čia pat išdžiovindavo, neleisdamas nusiristi liesais skruostais.

Gedulinga kolona judėjo mirtinoje tyloje. Štai, ji jau pasiekė aikštelę, kurioje plaikstėsi didžiulis laužas. Jis degė kol kas dar tik per patį vidurį, matyt, laukdamas, kol prie stulpų pririš gyvus kūnus, kurie, nežiūrint į darganotą, lietingą orą, degs linksmai ir greitai. Nežiūrint į žmonių skausmą...

Esklarmond paslydo ant grumsto, bet mama ją prilaikė ir neleido nugriūti. Jos sudarė labai gedulingą porą, mama ir duktė... Liesos ir sušalusios, nežiūrint į šaltį, nežiūrint į nuovargį, nežiūrint į siaubingą baimę, jos ėjo tiesios ir aukštai iškėlusios savo vienplaukes galvas... Prieš budelius jos norėjo atrodyti užtikrintos ir stiprios. Norėjo būti didvyriškos ir nepasiduodančios, nes į jas žiūrėjo vyras ir tėtis...

*Raimond de Pereila liko gyventi. Jis nėjo į laužą su visais. Jis liko, kad padėtų likusiems, kas neturėjo nieko, kas juos apgintų. Jis buvo tvirtovės valdytojas, senjoras, kuris garbe ir žodžiu atsakė už tuos žmones. Raimond de Pereila neturėjo teisės taip paprastai mirti. Bet tam, kad gyventų, jis turėjo atsižadėti visko, kuo tiek daug metų nuoširdžiai tikėjo. Tai buvo baisiau, negu laužas. Tai buvo melas. O **Katarai nemelavo...** Niekada, jokiomis aplinkybėmis. už jokią kainą, kad ir kokia aukšta ji nepasirodytų. Todėl ir jam gyvenimas baigėsi **dabar**, su visais... Nes merdėjo jo siela. O tai, kas liks ateičiai — Tai jau bus nebe jis. Tai bus, paprasčiausiai, gyvenantis kūnas, bet jo širdis išeis su artimaisiais — su jo drąsąja dukterimi ir jo mieląja, ištiki- ma žmona...*

Priešais Atsistojo tas pats mažas žmogutis, Hugo de Arsis. Nekantriai vietoje mindžiukuodamas, matyt, norėdamas greičiau baigti, jis kimiu, įtemptu balsu pradėjo skirstymą...

— Kaip tave vadina?

— Esklarmond de Perila — sekė atsakymas.

— Hugo de Arsis, veikiantis Prancūzijos karaliaus vardu. Jūs kaltinama Katarų erezija. Jums žinoma, kad pagal mūsų susitarimą, kurį jūs priėmėte prieš 15 dienų, tam, kad būtumėte laisva ir išsaugotumėte gyvybę, jūs privalote atsižadėti savo tikėjimo ir nuoširdžiai prisiekti būti ištikimai Romos katalikų bažnyčios tikėjimui. Jūs privalote pasakyti: „atsižadu savo religijos ir priimu katalikų religiją“.

— Aš tikiu savo religija ir niekada jos neatsižadėsiu... — nuskambėjo tvirtas atsakymas.

— Meskit į ugnį! — patenkintas sušuko žmogutis.

Na, štai ir viskas. Jos trapus ir trumpas gyvenimas priėjo prie savo kraupaus galo. Du žmonės pagriebė ją ir užmetė ant medinio paaukštinimo, ant kurio laukė niūrus, bejausmis „vykdytojas“, rankoje laikantis storas virves. Čia pat degė laužas... Esklarmond stipriai užsigavo, bet tuoj pat pati sau karčiai nusišypsojo — labai greitai jai bus daug skaudžiau...

— Kaip jus vadina? — tęsė apklausą Arsis.

— Korba de Pereila...

Po trumputės akimirkos jos vargšę mamą taip pat grubiai užmetė šalia jos.

Taip vienas po kito Katarai praėjo „atranką“ ir pasmerkusių kiekis vis didėjo... Visi jie galėjo išgelbėti savo gyvybes. Reikėjo „tik pameluoti“ ir atsižadėti to, kuo jie

tikėjo. Bet tokią kainą mokėti nesutiko nė vienas...

Laužo liepsnos traškėjo ir šnypštė — šlapia mediena visu pajėgumu niekaip nenorėjo degti. Bet vėjas vis stiprėjo ir vis tankiau deginantys liežuviai pasiekdavo ką nors iš pasmerktųjų. Nelaimingųjų rūbai užsiplieskdavo ir paversdavo žmogų gyvu fakelu... Girdėjosi šauksmai — matyt, ne kiekvienas galėjo iškęsti tokį skausmą.

Esklarmond drebėjo nuo šalčio ir baimės... Kaip tik ji besidrasino — degančių draugų vaizdas jai sukėlė tikrą šoką... Ji buvo galutinai iškankinta ir nelaiminga. Jai labai norėjosi ką nors pasikviesti į pagalbą... Bet ji tiksliai žinojo — niekas neateis ir nepadės.

Prieš akis iškilo mažasis Vidomiras. Ji niekada nebepamatys, kaip jis auga... niekada nesužinos, ar jo gyvenimas bus laimingas. Ji buvo mama, kuri savo kūdikį apkabino tik vieną akimirką... Ir ji Svetozarui daugiau vaikų nebepagimdys, nes jos gyvenimas baigiasi tiesiog dabar, ant šito laužo... kartu su kitais.

Nekreipdama dėmesio į ledinį šaltį, Esklatmond giliai atsikvėpė. Kaip gaila, kad nebuvo saulės!.. Ji taip mėgo šildytis jos švelniuose spinduliuose!.. Bet tą dieną dangus buvo rūstus, pilkas ir sunkus. Jis su jais atsisveikino...

Šiaip taip sulaikydama pasiruošusias išsiveržti karčias ašaras, Esklarmond aukštai iškėlė galvą. Ji už nieką pasaulyje neparodys, kaip jai iš tikrųjų buvo bloga!.. Jokiais būdais!!! Ji kaip nors iškęs. Laukti liko ne taip jau ir ilgai...

Mama buvo šalia. Ir tuoj-tuoj turėjo užsidegti...

Suakmenėjęs tėvas stovėjo ir žiūrėjo į jas abi, o jo sustingusiame veide nebuvo nė lašo kraujo... Atrodė, kad gyvybė jį paliko ir nusklendė ten, kur greitai išeis ir jos.

Šalia pasigirdo čaižus šauksmas — tai užsiliepsnojo mama...

— Korba! Korba, atleisk man!!! — tai šaukė tėtis.

Staiga Esklarmond pajuto švelnų, glamonėjantį prisilietimą... Ji žinojo — tai buvo jos Aušros Šviesa. Svetozar... Tai jis iš tolybių ištiesė ranką, kad pasakytų pasakutinį „atleisk“... Kad jai pasakytų, kad jis — su ja, kad jis žino, kaip jai bus baisu ir skaudės... Jis jos prašė būti stipria...

Ją perliejo siaubingas, aštrus skausmas — štai jis! Atėjo!!! Deginanti, kaukianti liepsna lyžtelėjo veidą. Užsiliepsnojo plaukai... Po sekundės liepsnojo visas kūnas... Miela, šviesi mergaitė, beveik dar vaikas, savo mirtį sutiko **tylėdama**. Kažkurį laiką ji dar girdėjo, kaip kraupiai šaukė tėvas, vadindamas ją vardu. Vėliau viskas išnyko... Jos tyra siela išėjo į gerą ir teisingą pasaulį. Nepasidavusi ir nepalūžusi. Tiksliai taip, kaip ji ir norėjo.

Staiga, visiškai ne vietoje, pasigirdo dainavimas... Tai egzekucijoje dalyvavę bažnytininkai pradėjo giedoti, kad nustelbtų degančių „nuteistųjų“ šauksmus. Nuo šalčio kimiais balsais jie giedojo psalmes apie dievo **atlaidumą** ir **gerumą**...

Pagalčiau prie Monsegiuro sienų atėjo vakaras.

Nors kartais vėjo įpūstos dar sužėruodavo karštos anglys, kraupusis laužas baigė degti. Per dieną vėjas sustiprėjo ir dabar siautėjo kaip reikiant, po slėnį išnešiodamas ilgus suodžių ir degėsių debesis, kurie dvelkė salstelėjusiu sudegintų žmonių kūnų kvapu...

Atsitrenkdamas į stovinčiuosius, šalia aukojimo laužo pasimetęs klaidžiojo keistas, užsimiršęs žmogus... Kartais sušukdamas kažkieno vardą, jis staiga susigriebda-

vo už galvos ir pradėdavo širdį draskančiu balsu raudoti. Gerbdama svetimą skausmą, minia prasiskirdavo. O žmogus vėl lėtai slinkdavo, nieko nematydamas ir negirdėdamas... Jis buvo žilas, sulinkęs ir labai pavargęs. Stiprūs vėjo gūšiai taršė jo ilgus, žilus plaukus, nuo kūno plėšė plonus, tamsius rūbus... Akimirksniui žmogus atsisuko ir — O, dievai!.. Jis buvo dar visiškai jaunas!!! Išskandintas veidas spinduliavo kančią... O plačiai išplėstos pilkos akys žiūrėjo bestebėdamos, rodos, nesuprasdamos, kur ir dėl ko jis čia. Staiga žmogus kraupiai suriko ir... puolė tiesiai į laužą!.. Tiksliau, į tai, kas iš jo buvo likę... Šalia stovintys žmonės bandė pagriebti jį už rankos, bet nespėjo. Spausdamas prie krūtinės kažką brangaus, žmogus parkrito ant baigiančių degti raudonų anglių...

Jis nebekvėpavo.

Pagalčiau, kažkaip tai atitempę jį toliau nuo laužo, aplinkiniai pamatė, ką jis laikė savo mirtinai suspaustame, sustingusiame liesame kumštyje... Tai buvo ryškus kaspinas plaukams, kokius iki vestuvių nešiodavo jaunos Oksitanijos nuotakos... Tai reiškė — dar tik prieš keletą valandų jis buvo laimingas, jaunas sužadėtinis...

Švelniai žaisdamas apdegusiose garbanose, vėjas vis dar taršė jo per dieną pražilusius ilgus plaukus... Bet žmogus jau nieko nebejuto ir nebegirdėjo.

Vėl atgavęs savo numylėtinę, jis su ja ėjo ranka rankon žėrinčiu Katarų žvaigždėtu taku pasitikti jų naują ateitį... Jis vėl buvo labai laimingas.

Sustingusiais nuo skausmo veidais, apie laužą vis dar vaikščiojo žmonės ir ieškojo savo artimųjų liekanų... Taip pat, nejudami košiančio vėjo ir šalčio, iš laužo jie traukė savo sūnų, dukterų, seserų ir brolių, žmonių ir vyrų apdegusius kaulus... Arba, tiesiog draugų... Kartkartėmis kažkas verkdamas iš pelenų pakeldavo ugnyje pajudusį žiedelį... Pusiau sudegusį batelį... ir netgi lėlės galvytę, kuri, nusiritusi į šalį, nespėjo pilnai sudegti...

Tas pats mažasis žmogutis, Hugo de Arsis buvo labai patenkintas. Viskas pagaliau pasibaigė — katarų eretikai buvo mirę. Dabar jis galėjo ramiai grįžti į namus. Sušukęs šaltyje sušalusiam sargybiniui, kad atvestų jam žirgą, Arsis pasisuko į prie laužo sėdėjusius karius, kad duotų jiems paskutinius nurodymus. Jo nuotaika buvo pakili ir džiaugsminga — Keletą mėnesių užsitęsusi misija pagaliau „laimingai“ pasibaigė... Jo pareiga buvo atlikta. Ir jis galėjo sąžiningai tuo didžiuliu. Po trumpos pertraukėlės jau girdėjosi greitas žirgų kanopų caksėjimas — Karkasono miesto senėšalas skubėjo į namus, kur jo laukė gausi, soti vakarienė ir šiltas židinytis, kuris sušildys jo sušalusį ir kelionėje išvargusį kūną.

Ant aukšto Monsegiuro kalno girdėjosi garsūs ir čaižūs erelių klyksmai — jie lydėjo į paskutinę kelionę savo ištikimus draugus ir šeiminkus... Ereliai verkė labai garsiai... Monsegiur gyvenvietės žmonės bailiai užsidarinėjo duris. Erelių verksmas sklido visame slėnyje. Jie liūdėjo....

Baisus nuostabios Katarų imperijos galas — Šviesos ir Meilės, Gėrio ir Žinių imperija — priėjo savo pabaigą...

Kažkur tai, Oksitanijos gilumoje, dar išliko išsibėgioję Katarai. Jie šeimomis slėpėsi Lombrivio ir Ornelako urvuose ir niekaip negalėjo nuspręsti, ką gi toliau jiems daryti... Praradę paskutinius Tobuluosius, jie jautėsi kaip vaikai, neturėdami tėvų palaikymo.

Jie buvo persekiojami.

Jie buvo laimikiai, už kurių pagavimą buvo dalijami dideli apdovanojimai.

Ir vis dėl to Katarai nepasidavė... Persikraustę į urvus jie ten jautėsi kaip namuose. Jie žinojo kiekvieną posūkį, kiekvieną plyšį, todėl juos susekti buvo beveik neįmanoma. Nors karaliaus ir bažnyčios padlaižiai, tikėdamiesi apdovanojimų, stengėsi kiek galėdami, tiksliai nežinodami kur ieškoti, jie šniukštinojo urvuose. Jie pasiklydavo ir žūdavo... O kai kurie pasiklydėliai, neberasdami kelio atgal į pažįstamą ir saulėtą pasaulį, išsikraustydavo iš proto...

Labiausiai persekiotojai bijodavo Sakani urvo — jis turėjo šešis atskirus tunelius, kurie zigzagais vedė tiesiai žemyn. Tikro tų tunelių gylio nežinojo niekas. Klajojimo legendos, kad vienas iš tų tunelių vedė tiesiai į požeminį Dievų miestą, į kurį nedrįso nusileisti nė vienas žmogus.

Kiek palaukęs Popiežius įsiuto. Katarai niekaip nenorėjo išnykti!.. Ta maža iškankintų ir jam nesuprantamų žmonių grupė niekaip nenorėjo pasiduoti!.. Nepaisant praradimų, nepaisant apribojimų, nepaisant nieko — jie vis dar GYVENO. Ir popiežius jų bijojo... Jis jų nesuprato. Kas įkvėpė tuos keistus, išdidžius, nepavergiamus žmones?!.. Kodėl jie nepasidavė, matydami, kad jie nebeturi jokių šansų išsigelbėti?.. Popiežius norėjo, kad jie išnyktų. Kad žemėje neliktų nė vieno prakeikto Kataro!.. Nebepajėgdamas sugalvoti nieko geresnio, jis įsakė į urvus suleisti būrius šunų...

Riteriai atgijo. Štai dabar, viskas atrodė paprasta ir lengva — jiems neberekėjo kurti planų tam, kad sugautų „netikėlius“. Į urvus jie ėjo „apsiginklavę“ dešimtimis dresuotų medžioklinių šunų, kurie turėjo juos nuvesti į pačią katarų pabėgėlių stovyklos širdį. Viskas buvo labai paprasta. Liko tik šiek tiek palaukti. Palyginus su Monsegiuro apgultimi, tai buvo smulkmena...

Urvai katarus priėmė atvėrę jiems savo tamsius ir drėgnus požemius... Pabėgėlių gyvenimas darėsi sudėtingas ir atsiskyrėliškas. Greičiau tai atrodė į išlikimą... Nors norinčių pabėgėliams suteikti pagalbą dar buvo labai, labai daug. Oksitanijos miesteliuose, tokiuose kaip kunigaikštystė de Fua (de Foix), Kastelum de Verdunum (Castellum de Verdunum) ir kitur, vietinių senjorų prieglobstyje vis dar gyveno Katarai. Tiktai dabar jie viešai nesirinkdavo, stengdavosi būti atsargūs, nes Popiežiaus šnipeliai niekaip nesutiko nusiraminti, norėdami bet kokia kaina sunaikinti visoje šalyje besislapstančią oksitanišką „ereziją“...

„Stenkitės naikinti ereziją bet kokiais būdais! Dievas jus įkvėps!“ — skambėjo popiežiaus kvietimas kryžiuočiams. Ir bažnyčios pasiuntiniai stengėsi...

— Sakyk, Sever, ar iš tų, kurie išėjo į urvus, kas nors išgyveno iki tų dienų, kai jau buvo galima saugiai pasirodyti paviršiuje? Ar sugebėjo bent kas nors išsaugoti savo gyvybę?

— Gaila — bet ne, Izidora. Monsegiuro Katarai neišgyveno... Nors, kaip aš tau ką tik sakiau, buvo kiti Katarai, kurie egzistavo Oksitanijoje dar gana ilgai. Tik po šimto metų ten buvo sunaikintas paskutinis Kataras. Bet ir pas juos gyvenimas jau buvo visiškai kitas, daug paslaptingesnis ir pavojingesnis. Išsigandę inkvizicijos ir norėdami išsaugoti savo gyvybes, žmonės juos išduodavo. Todėl kai kas iš likusių Katarų persikraustydavo į urvus. Kai kas įsikurdavo miškuose. Bet tai jau buvo vėliau, ir jie buvo daug daugiau pasiruošę tokiam gyvenimui. Tie patys, kurių giminės ir

draugai žuvo Montegiure, nepanoro ilgai gyventi su savo skausmu... Giliai liūdėdami žuvusiųjų, pavargę nuo neapykantos ir persekiojimų, pagaliau jie nusprendė susijungti su jais tame kitame, daug geresniame ir laimingesniame gyvenime. Jų buvo apie penki šimtai, įskaitant keletą senukų ir vaikų. Ir dar su jais buvo keturi Tobulieji, atėję į pagalbą iš kaimyninio miestelio.

Jų „savanoriško“ išėjimo naktį iš to neteisingo ir pikto materialaus pasaulio, visi Katarai išėjo į paviršių, kad paskutinį kartą įkvėptų nuostabaus pavasariško oro, kad paskutinį kartą pasižiūrėtų į taip jų mylimų žvaigždžių pažįstamą mirksėjimą... kur labai greitai išskris jų pavargusios, iškankintos katariškos sielos.

Naktis buvo švelni, tyli ir šilta. Žemė bujojo akacijų, pražydusių vyšnių ir čiobrelių kvapais... Žmonės giliai uodė tą svaiginantį aromatą, pajusdami tikrą vaikišką pasitenkinimą!.. Beveik tris ilgus mėnesius jie nematė švaraus naktinio dangaus, nekėpavo tikru oru. Nes, nežiūrint nieko, ir kas beatsitiktų, tai buvo jų žemė!.. Jų gimtoji ir mylima Oksitanija. Tiktai dabar ji buvo užpildyta Velnio gaujomis, nuo kurių nebuvo jokio išsigelbėjimo.

Nesusitarę, katarai atsisuko į Monsegiurą. Jie norėjo paskutinį kartą pasižiūrėti į savo NAMUS. Į jiems visiems šventą Saulės Šventovę. Keista, ilga procesija liesų, išsekusių žmonių netikėtai lengvai kilo į patį aukščiausią iš katarų tvirtovių. Lyg pati gamta būtų jiems padėjusi!.. O gal tai buvo sielos tų, su kuriais jie ruošėsi labai greitai susitikti?

Monsegiuro papėdėje dar buvo nedidelė dalis kryžiuočių armijos. Matyt, kad šventieji tėvai vis dar bijojo, kad bepročiai Katarai gali sugrižti. Ir saugojo... Liūdnoji kolona kaip vaiduokliai slinko pro pat miegančius sargybinius — niekas net nesujudėjo...

— Jie panaudojo „nematomumą“ ar ne? — nustebusi paklausiau aš. — O argi tai sugebėjo daryti visi Katarai?..

— Ne, Izidora. Tu pamiršai, kad su jais buvo Tobulieji, — atsakė Sever ir ramiai tęsė toliau.

Atėję iki viršūnės, žmonės sustojo. Mėnulio šviesoje Monsegiuro griuvėsiai atrodė kraupiai ir neįprastai. Lyg tai kiekvienas žuvusių Katarų krauju ir skausmu permirkęs akmuo, kvietė naujai atėjusius keršyti...

Ir nors aplink stovinčius tvyrojo mirtina tyla, žmonėms atrodė, kad jie vis dar girdi priešmirtinius savo artimųjų ir draugų šauksmus, kurie sudegė baisiose „apvalančio“ Popiežiaus laužo liepsnose.

Mosegiuro tvirtovė atrodė rūsti ir... niekam nebereikalinga, kaip sužeistas žvėris, kurį vieną pametė numirti...

Pilies sienos vis dar prisiminė Svetodarą ir Magdaleną, vaikišką Belojaro ir auksaplaukės Vestos juoką... Pilis prisiminė nuostabius Katarų metus, kurie buvo pripildyti džiaugsmo ir meilės. Prisiminė gerus ir šviesius žmones, susirinkusius už jos saugių sienų.

Dabar to jau nebebuvo. Sienos buvo nuogos ir svetimos, lyg tai su visų sudegintų Katarų sielomis būtų išskridusi ir Monsegiuro siela...

Katarai žiūrėjo į pažįstamas žvaigždes — iš čia jos atrodė tokios didelės ir artimos!.. Ir žinojo — labai greitai tos žvaigždės taps jų naujaisiais Namais. O žvaigždės

žiūrėjo iš viršaus į savo pasimetusius vaikus ir švelniai šypsodamosi ruošėsi priimti jų vienišas sielas.

Ryte visi Katarai susirinko didžiulėje, žemoje salėje, kuri buvo tiesiai virš jų mėgstamos — „katedros“... Ten kažkada tai mokė ŽINIŲ Auksinė Marija... Ten rinkdavosi nauji Tobulieji... Ten gimė, augo ir stiprėjo Šviesus ir Geras Katarų Pasaulis.

Ir dabar, kai jie čia sugrįžo tik kaip to nuostabaus pasaulio likučiai, jiems norėjosi būti arčiau praeities, kurios sugrąžinti jau nebebuvo jokių galimybių... Kiekvienas iš dalyvaujančių Tobulieji tyliai dalijo Apsivalymą (consolementum), švelniai uždėdami savo stebuklingas rankas ant jų pavargusių, palenktų galvų. Kol pagaliau, visi išeinantieji buvo pasiruošę.

Visiškoje tyloje žmonės paeiliui gulėsi tiesiai ant akmeninių grindų ir sukryžiaavę ant krūtinės savo lietas rankas, visiškai ramiai užsimerkė, lyg tai, paprasčiausiai, ruošdamiesi miegoti... Nenorėdamos išsiskirti, motinos glaudė prie savęs vaikus. Dar po akimirkos visa didžiulė salė pavirto tyliu miegamuoju, kur amžiams užmigo penki šimtai gerų žmonių... Katarų. Ištikimų ir Šviesių Radomiro ir Magdalenos pasekėjų.

Jų sielos draugiškai išskrido ten, kur jų laukė jų išdidūs, drąsūs „broliai“. Kur pasaulis buvo švelnus ir geras. Kur neberekėjo daugiau bijoti, kad dėl kieno nors pikto ir kraugeriškų norų tau perrės gerklę arba, paprasčiausiai, įmes į „apvalantį“ Popiežiaus laužą.

Širdį suspaudė aštrus skausmas... Ašaros karštais upeliais tekėjo skruostais, bet aš jų net nepastebėjau. Šviesūs, gražūs ir tyri žmonės pasitraukė iš gyvenimo... savo noru. Išėjo, kad nepasiduotų žmogžudžiams. Kad išeitų taip, kaip jie patys norėjo. Kad netempti skurdaus, klajokliško gyvenimo savo pačių išdidžioje ir gimtojoje žemėje — Oksitanijoje.

— Kam jie taip padarė, Sever? Kodėl jie nekovojo?..

— Kovoti — su kuo, Izidora? Jų kova buvo visiškai pralaimėta. Jie, paprasčiausiai, pasirinko, **KAIP** jie norėtų išeiti.

— Bet gi jie išėjo **nusižudydami!**.. O argi tai nekenkia karmai? Argi tai nepasmerkė jų tokioms pat kančioms ir ten, kitame pasaulyje?

— Ne, Izidora... Jie gi, paprasčiausiai, „išėjo“, savo sielas išveddami iš fizinių kūnų. O tai juk pats natūraliausias procesas. Jie prievartos nenaudojo. Jie, paprasčiausiai, „išėjo“.

Su didžiausiu liūdesiu aš žiūrėjau į tą baisų miegamąjį šaltoje, visiškoje tyloje, kurioje kartais suskambėdavo nuo lubų krentantys lašai. Tai gamta pamažu pradėjo virš jų kurti savo amžiną apdangalą — duoklę mirusiesiems... Taip, bėgant metams, lašas po lašo, kiekvienas kūnas pavirs akmenine kapaviete ir niekam neleis tyčiotis iš mirusiųjų...

— Ar kada nors bažnyčia rado tą kapavietę? — tyliai paklausiau aš.

— Taip, Izidora. Padedant šunims, Nelabojo tarnai rado šią salę. Bet **net jie** neišdrįso liesti tų, ką taip svetingai į savo globą priėmė gamta. Jie neišdrįso ten uždegti savo „apvalančią“, „šventą“ ugnį, nes, matyt, jautė, kad tą darbą už juos jau buvo padaręs kažkas kitas... Nuo to laiko ši vieta vadinasi — Mirusiųjų Grotas. Be to, ten ir daug vėliau, skirtingu laiku ateidavo mirti Katarai ir Šventovės Riteriai, ten

taip pat slėpėsi bažnyčios persekiojami jų pasekėjai. Netgi dabar mes galime pamatyti senus užrašus, paliktus kažkada ten prisiglaudusių žmonių... Patys įvairiausi vardai ten persipina su paslaptینگais Tobulųjų ženklais... Ten garbingi Fua Namai, persekiojami išdidieji Trenkaveliai... Ten liūdesys ir bejėgiškumas susilieja su atkakliu viltingumu...

Ir dar... Gamta ten amžiais kuria savo akmeninę „atmintį“ liūdniems įvykiams ir žmonėms, kurie giliai sujaudino jos didelę, mylinčią širdį...

Prie pačio įėjimo į Mirusiųjų Grotą stovi išmintingojo apuoko statula, kuri šimtmečiais saugo mirusiųjų ramybę...

— Sakyk, Sever, Katarai juk tikėjo į Kristų, ar ne? — liūdnai paklausiau aš.

Sever nuoširdžiai nusišypsojo.

— Ne, Izidora, tai netiesa. Katarai „**netikėjo**“ į Kristų, jie **kreipdavosi** į jį, su juo **kalbėdavosi**. Jis buvo jų **Mokytojas**. Bet ne Dievas. Aklai tikėti galima tik į Dievą Nors aš iki šiol taip ir nesupratau, kam žmogui reikalingas aklas tikėjimas? Tai bažnyčia eilinį kartą savaip iškreipė svetimo tikėjimo esmę... **Katarai tikėjo Žiniomis**. Sąžiningumu ir pasiruošimu padėti kitiems, mažiau gabiems žmonėms. Jie tikėjo Gėriu ir Meile. Bet niekada netikėjo **vienu žmogumi**. Jie mylėjo ir gerbė Radomirą. Ir dievino juos mokiusių Aukšinę Mariją. Bet niekada nedarė iš jų Dievo ir Deivės. Jie dėl jų buvo Proto, Garbės, Žinių ir Meilės simboliais. Bet jie visada išliko **ŽMONĖMIS**, tiesa, visiškai save atiduodantiems kitiems.

Žiūrėk, Izidora, kaip kvailai bažnytinkai perdarė net savo pačių teorijas... Jie tvirtino, kad Katarai **netikėjo į Kristų-žmogų**. Kad Katarai lyg tai tikėjo į jo **kosminę Dieviškąją sielą**, kuri **nebuvo materialiai**. Ir tuo pačiu metu, kalba bažnyčia, Katarai pripažino, kad Marija Magdalena Kristaus **žmona** ir **pripažino jo vaikus**. Tada, kokiu gi būdu **nematerialiai esybei** galėjo **gimti vaikai**?.. Žinoma, neturint omeny nesąmonę apie Marijos „nekaltą“ apvaisinimą?.. Ne, Izidora, jokios tiesos apie Katarų mokymą neišliko, kaip bebūtų gaila... Visa, ką žmonės apie katarų mokymą dabar žino, tai visiškai iškraipytas „šventosios“ bažnyčios produktas, kad parodytų tą mokymą visiškai kvailu ir niekam netinkamu. O juk Katarai mokė to, **ko mokė mūsų protėviai**. Ko mokome mes. Bet bažnytinkams **būtent tai** ir yra pavojingiausia. Jie negalėjo leisti, kad žmonės sužinotų tiesą. Bažnyčia privalėjo sunaikinti net ir menkiausius prisiminimus apie Katarus, kitaip nebūtų galėjusi paaiškinti to, kodėl su jais taip buvo pasielgta?.. Po žvėriško ir iki paskutinio gyvo žmogaus visos tautos sunaikinimo, **KAIP** ji galėjo paaiškinti savo tikintiesiems, **kam ir kodėl** buvo reikalingi tokie kraupūs nusikaltimai? Štai, todėl ir nebeliko nieko iš Katarų mokymo... O po šimtmečių, manau, bus ir dar blogiau.

— O kaip dėl Jono? Aš kažkur skaičiau, kad Katarai lyg tai „tikėjo“ į Joną? Ir net, kaip šventas regalias, saugojo jo rankraščius... Ar yra tame nors kiek tiesos?

— Tiktai tiek, kad jie iš tiesų giliai gerbė Joną, net nežiūrint to, kad jo niekada nebuvo sutikę. — Sever nusišypsojo. — Na, ir dar tai, kad po Radomiro ir Magdalenos mirties, pas Katarus iš tiesų liko **originalūs** Kristaus „Atviravimai“ ir Jono dienoraščiai, kuriuos Romos bažnyčia bet kokia kaina stengėsi surasti ir sunaikinti. Popiežiaus tarnai iš visų jėgų stengėsi sužinoti, kur gi prakeikti Katarai slėpė savo pavojingiausius lobius?! Nes, jeigu tai pasirodytų viešai — katalikų bažnyčios sukur-

ta istorija patirtų visišką pralaimėjimą. Bet, kaip tik bažnytiniai sekiai besistengė, laimė jiems taip ir nenusišypsojo... Nieko taip ir nepasisekė rasti, išskyrus kelis amžininkų rankraščius.

Tam, kad išgelbėtų savo reputaciją Katarų klausimu, bažnytininkams liko tik vienintelė galimybė, **jie privalėjo jų mokymą ir tikėjimą perdaryti taip stipriai, kad jau niekas pasaulyje nebegalėtų atskirti kur tiesa, o kur melas...** Kaip jie lengvai tai padarė su Radomiro ir Magdalenos gyvenimu.

Bažnyčia dar tvirtino, kad Katarai Joną garbino net labiau, negu patį Jėzų Radomirą. Tiktai, štai, Jonu jie laikė „savo sukurtą“ **Joną**, su jo **melagingomis** krikščioniškosiomis evangelijomis ir tokiais pat melagingais „rankraščiais“... Tikrąjį gi Joną Katarai iš tikrųjų gerbė, bet **jis**, kaip mes žinome, **neturi nieko bendro** su bažnytiniu Jonu-„krikštytoju“.

— Tu žinai, Sever, aš susidariau nuomonę, kad bažnyčią supainiojo ir sunaikino **VISA** pasaulio istoriją. Kam to reikėjo?

— Kad neleisti žmogui galvoti, Izidora. Kad žmones padarytų paklusniais ir niekingais vergais, kuriuos „švenčiausieji“ savo nuožiūra galėtų „atleisti“, arba „nubausti“. Nes, jeigu žmogus žinotų savo praeitį, jis būtų **IŠDIDUS** žmogus, didžiutųsi savo Protėviais ir **niekada** nenešiotų vergo antkaklio. **Be TIESOS** gi iš laisvų ir stiprių žmonės virto „dievo tarnais“ ir jau net nebandė prisiminti, kas jie yra iš tikrųjų. Tokia realybė, Izidora... Ir, sąžiningai sakant, ji nesuteikia per daug šviesių vilčių ateities pokyčiams.

Sever buvo labai tylus ir liūdnas. Matyt, šimtmečiais stebėdamas žmonių silpnybes ir jų žiaurumus, ir matydamas, kaip žūva stipriausieji, jo širdis buvo užnuodyta kartėliu, ir netikėjimu, kad greitai laiku Žemėje nugalės Žinios ir Šviesa... O aš taip norėjau jam sušukti, kad aš **tikiu**, kad žmonės atsibus!.. Nežiūrint pykčio ir skausmo, nežiūrint išdavysčių ir silpnumo, aš **tikiu**, kad Žemė pagaliau neišlaikys to, ką išdarinėja su jos vaikais. Ir atsibus... Bet aš supratau, kad to dar negalėsiu pamatyti, nes pati greitai žūsiu, kovodama dėl to paties prabudimo.

Bet aš nesigailėjau... Mano gyvenimas buvo tik smiltelė bekrasėje kančių jūroje. Ir aš privalėjau tik kovoti iki galo, koks jis kraupus bebūtų. **Net vandens lašai pastoviai kapsėdami sugeba prasimušti net per kokį nors patį kiečiausią akmenį.** Taip ir **BLOGIS**: jeigu jį žmonės trupintų nors po mažytį gabalėlį, jis kada nors būtų pribaigtas, net ir ne jiems gyvenant. Bet jie vėl sugrįžę į savo Žemę pamatytų — tai juk **JIE** padėjo jai išlikti!.. Tai **JIE** padėjo Žemei pasidaryti Šviesia ir Teisinga. Sever pasakytų, kad žmogus dar nesugeba gyventi **dėl ateities**... Ir žinau — kol kas tai buvo tiesa. Bet, mano manymu, būtent tai ir stabdė daugelį nuo savarankiškų sprendimų. Nes žmonės per daug priprato galvoti ir daryti „kaip visi“, neišsiskirdami, kad tik gyventų ramiai.

— Atleisk, kad priverčiau tave pergyventi tiek daug skausmo, mano drauge. — Mano mintis nutraukė Severo balsas. — Bet manau, tai tau padės lengviau pasitikti savo likimą. Padės išverti...

Aš nenorėjau apie tai galvoti... Dar nors šiek tiek!.. Nes mano liūdnam likimui liko dar daugybė laiko. Todėl, kad pakeisčiau man skausmingą temą, aš vėl pradėjau uždavinėti klausimus.

— Sakyk man, Sever, kodėl pas Radomirą ir Magdaleną, o taip pat ir pas daugelį kitų Žynių aš mačiau karališkosios „linijos“ ženklus? Ar tai reiškia, kad jie visi buvo Frankai? Ar gali man tai paaiškinti?

— Pradėkime nuo to, Izidora, kad tai neteisingas jau pačio ženklo supratimas, — nusišypsojęs atsakė Sever. — Tai buvo **ne linija**, kada ją į Prancūziją atnešė Merovingai.

— ?!

— Argi tu nežinotai, kad tai jie atnešė „Trilapį“ ženklą į tuometinę Europą?.. — nuoširdžiai nustebė Sever.

— Ne, aš apie tai niekada negirdėjau. Ir tu vėl mane nustebinai!

— Trilapis kažkada tai, senų senovėje, buvo Slavų-Arijų **kariniu ženklu**, Izidora. Tai buvo magiška žolė, kuri nuostabiai padėdavo mūšyje — ji suteikdavo kariams neregėtą jėgą, ji gydė žaizdas ir palengvindavo kelią išeinantiems į kitą gyvenimą. Ta stebuklinga žolė augo toli Šiaurėje, ir jos gauti galėjo tik žyniai ir žiniuoniai. Ji visada buvo duodama kariams, išeinantiems ginti Tėvynės. Eidamas į mūšį, kiekvienas karys ištardavo iprastus burtažodžius: „Už **Garbę!** Už **Sąžinę!** Už **Tikėjimą!**“ Prie to darydavo ir **magiškus judesius** — dviem pirštais paliesdavo kairį, o po to dešinį petį ir vėliausiai — kaktos centrą. Štai ką iš tikrųjų reiškia Trilapis. Ir tokiu su savimi jį atsinešė Merovingai. Na, o vėliau, po Merovingų dinastijos žlugimo, naujieji karaliai jį pasisavino, paskelbė jį Prancūzijos karališkojo namo simboliu. O judesių ritualą (arba žegnojimąsi) sau „pasiskolino“ ta pati krikščioniškoji bažnyčia, pridėjusi prie to ketvirtąją, **apatinę** dalį... nelabojo dalį. Kaip bebūtų gaila, istorija kartojasi, Izidora...

Taip, istorija iš tiesų kartojosi... Ir nuo to darėsi skaudu ir liūdna. Ar buvo **nors kas tikro** iš to, ką mes žinojome?.. Staiga aš pajutau, lyg į mane reikliais žvilgsniais būtų žiūrėję šimtai žmonių. Aš supratau — tai buvo tie, kas **ŽINOJO**... Tie, kurie žuvo gindami tiesą... Jie lyg tai įpareigojo mane paskelbti **TIESĄ nežinantiems**. Bet aš negalėjau. Aš turėjau išeiti... Taip pat, kaip kažkada išėjo jie patys.

Staiga durys su triukšmu atsidarė — į kambarį besišypsodama uraganu įlėkė Anna. Mano širdis iš džiaugsmo pašoko, o po to nusirito į prarają... Aš negalėjau patikėti, kad matau savo mieląją dukrelę!.. O ji lyg niekur nieko plačiai šypsojosi, lyg tai pas ją viskas būtų buvę nuostabu, ir lyg tai virš mūsų gyvybių nebūtų kabėjusi baidėsi nelaimė.

— Mamyte, mieloji, o aš vos tave suradau! O, Sever!.. Tu atėjai mums padėti?.. Sakyk, tu gi mums padėsi, tiesa? — Pažvelgdama jam į akis, užtikrintai paklausė Anna. Sever tik švelniai ir labai liūdnai jai šypsojosi...

42. Izidora-8. Dievų Raktas

Anna susižavėjusi žvelgė į Severą, lyg tai jis būtų galėjęs padovanoti mums išsigelbėjimą... Bet pamažu jos žvilgsnis pradėjo blėsti, nes pagal liūdną jo veidą išraišką ji suprato: kad ir kaip jis to norėtų, padėti kažkodėl jis negalėjo.

— Tu gi nori mums padėti, ar ne tiesa? Na, pasakyk, kad nori padėti, Sever?..

Anna paeiliui žiūrėjo mums į akis, lyg tai norėdama įsitikinti, kad mes ją sup-

rantame teisingai. Jos tyroje ir sąžiningoje sieloje netilpo supratimas, kad kažkas tai galėjo, bet nenorėjo mus išgelbėti nuo baisios mirties...

— *Atleisk man, Anna... Aš negaliu jums padėti, — liūdnai ištarė Sever.*

— *Bet kodėl?! Nejaugi tau negaila, kad mus nužudys?.. Kodėl, Sever?!..*

— *Todėl, kad aš NEŽINAU, kaip jums padėti... Aš nežinau, kaip pražudyti Karafą. Aš neturiu reikalingo „ginklo“, kad jo atsikratyčiau.*

Vis dar negalėdama patikėti, Anna užsispyrusi klausinėjo toliau.

— *O kas gi žino, kaip jį nugalėti? Kažkas gi turi žinoti! Jis gi ne pats stipriausias! Štai, net senelis Istenijus už jį daug stipresnis! Ar ne tiesa, Sever?*

Buvo malonu girdėti, kaip ji tokį žmogų taip paprastai vadino seneliu... Anna juos priėmė kaip savo ištikimą ir gerą šeimą. Šeimą, kurioje vienas kitu džiaugiasi... Ir kurioje kiekvienam brangi kito gyvybė.

Bet, kaip bebūtų gaila, būtent tokia šeima jie ir nebuvo... Pas žynius buvo kitas, savas ir atsiskyrėliškas gyvenimas. Ir Anna kol kas to nesuprato.

— *Tai žino tik Valdovas, mieloji. Tiktai jis gali jums padėti.*

— *Bet jeigu tai taip, tai kodėl jis nepadėjo iki šiol?! Mama gi jau buvo ten, ar ne taip? Kodėl gi jis nepadėjo?*

— *Atleisk, Anna, aš negaliu atsakyti. Aš nežinau...*

Čia jau ir aš negalėjau ilgiau tylėti!

— *Bet gi tu man jau paaiškina, Sever! Kas gi nuo to laiko pasikeitė?..*

— *Tikriausiai, aš, mano drauge. Manau, kad tu manyje kažką pakeitei. Eik pas Valdovą, Izidora. Jis — jūsų vienintelė viltis. Eik, kol dar ne vėlu.*

Aš nieko neatsakiau. Na, ir ką gi aš galėjau pasakyti?.. Kad aš netikiu Baltojo Žynio pagalba? Netikiu, kad jis mums padarys išimtį? O juk tai ir buvo tiesa! Ir būtent todėl aš nenorėjau eiti jam lenktis. Galbūt panašiai elgtis buvo egoistiška, galbūt — neprotinga, bet aš nieko negalėjau su savimi padaryti. Aš negalėjau daugiau prašyti pagalbos pas tėvą, kuris išdavė savo mylimą sūnų... Aš jo nesupratau ir su juo visiškai nesutikau. Nes jis GALĖJO išgelbėti Radomirą. Bet nepanoro... Aš daug ką pasaulyje galėjau atiduoti už mano mielosios, drąsiosios Annos išgelbėjimą. Bet pas mane, kaip bebūtų gaila, tokios galimybės nebuvo...

Net saugant patį brangiausią turtą (ŽINIAS), Žyniai vis dėl to neturėjo teisės „užšaldyti“ savo širdžių iki tokio laipsnio, kad užmirštų paprasčiausią žmogiškumą! Kad sunaikintų savyje užuojautą. Jie save pavertė šaltais, bedvasiais „bibliotekininkais“, šventai saugančiais savo biblioteką. Tiktai klausimas jau buvo apie tai, ar prisimena jie, atsitvėrę savo išdidžiu tylėjimu, KAM ta biblioteka kažkada buvo skirta?.. Ar jie prisiminė, kad kažkada mūsų Didieji Protėviai paliko savo ŽINIAS, kad jos kažkada padėtų jų palikuoniams išgelbėti nuostabiąją Žemę?.. Kas gi davė Baltajam Žyniui vienašališkai nuspręsti, kada būtent ateis ta valanda, kada pagaliau jie plačiai atvers duris?

Man kažkodėl visada atrodė, kad tie, kuriuos kažkada mūsų protėviai vadino Dievais, nebūtų leidę pražūti savo geriausiems sūnums ir dukterims tiktai todėl, kad ant slenksčio nestovėjo „tinkamas laikas“! Nes, jeigu juodieji paskers visus šviesiuosius, tai nebebus kam suprasti ir pačios geriausios bibliotekos...

Anna dėmesingai mane stebėjo, matyt, girdėdama mano liūdnas mintis, o jos

gerose, spinduliuojančiose akyse atsirado suaugęs, rūstus supratimas.

— *Mes neisime pas jį, mamyte. Mes pabandysime pačios. — Švelniai šypsodamasi ištarė mano drąsioji mergaitė. — Mes gi dar turime šiek tiek laiko, tiesa?*

Sever nustebęs pasižiūrėjo į Anną, bet pamatęs jos ryžtą, nepasakė nė žodžio.

O Anna jau susižavėjusi dairėsi aplink, tiktai dabar pamačiusi, kokie lobiai ją supo toje nuostabioje Karafos saugykloje.

— *Oi, kas tai?! Nejaugi čia Popiežiaus biblioteka?.. Ir tu galėjai čia tankiai užėiti, mama?*

— *Ne, mano mieloji. Iš viso tik kelis kartus. Aš norėjau sužinoti apie nuostabius žmones, ir Popiežius kažkodėl man leido.*

— *Tu turi omeny Katarus? — ramiai paklausė Ana. — Jie gi žinojo labai daug, ar ne? Ir vis dėl to nesugebėjo išgyventi. Žemė visada buvo labai žiauri... Kodėl taip, mamyte?*

— *Tai ne Žemė žiauri, mano saulele. Tai — žmonės. O iš kur tau žinoma apie Katarus? Aš gi tau niekada apie juos nepasakojau, ar ne taip?*

Blyškiuose Annos skruostuose tuoj pat blykstelėjo raudonis...

— *Oi, atleisk man, prašau! Aš, paprasčiausiai, „girdėjau“, apie ką jūs kalbėjotės ir man buvo labai įdomu! Todėl ir klausiausi. Tu man atleisk, bet jūsų pokalbyje nebuvo nieko asmeniško, štai aš ir nusprendžiau, kad jūs neįsižeisite...*

— *Na, žinoma gi! Tiktai kam tau reikalingas toks skausmas? Mums gi užtenka ir to, ką mums pateikia Popiežius, ar ne taip?*

— *Aš noriu būti stipri, mama! Noriu jo nebijoti, kaip nebijojo savo žudikų Katarai. Noriu, kad tau už mane nebūtų gėda! — Išdidžia atmetusi galvą ištarė Anna.*

Su kiekviena diena aš vis labiau ir labiau stebėjausi mano jaunosios dukrelės dvasios stiprybe!.. Iš kur gi ji sėmėsi tiek didvyriškumo, kad galėjo priešintis pačiam Karafai?.. Kas suteikė stiprybės jos išdidžiai, karštai širdžiai?

— *Ar norite dar ką nors pamatyti? — Švelniai paklausė Sever. — Ar ne geriau jus palikti dviese kuriam laikui?*

— *Oi, prašau, Sever, papasakok mums dar apie Magdaleną!.. Ir papasakok, kaip žuvo Radimiras? — Susijaudinusi paprašė Anna. Ir tuoj pat susigriebusi, atsisuko į mane: — Tu gi neprieštarauji, mamyte?..*

Žinoma, kad aš neprieštaravau!.. Atvirkščiai, aš buvau pasiruošusi viskam, kad tik negalvočiau apie mūsų artimiausią ateitį.

— *Prašau, papasakok mums, Sever! Tai padės mums susidoroti ir pridės mums jėgų. Papasakok, ką žinai, mano drauge...*

Sever linktelėjo, ir mes vėl atsидūrėme kažkienu svetimame, nežinomame gyvenime... Kažkokiamė tai senų senovėje pragyventoje ir jau paliktoje senovėje. Prieš mus pietų kraštų kvapais bujojo tylus pavasariškas vakaras. Kažkur tai tolumoje dar žėravo paskutiniai saulės laidos spinduliai, nors per dieną pavargusi saulė seniai jau buvo nusileidusi, kad suspėtų iki ryto pailsėti, kad ji vėl sugrižtų į savo kasdienę kelionę.

Greitai tamsėjančiame, aksominiame danguje vis ryškiau pradėjo šviesti neįprastai didelės žvaigždės. Supantis pasaulis pamažu ruošėsi nakties poilsiui... Tik kartais, staiga pasigirdavo vienišo paukščio, kuris niekaip dar nerado ramybės, įžeistas

klyksmas. Arba kartkartėmis mieguistu amsėjimu tylą trikdė susišaukdami vietiniai šunys, tuo parodydami, kad budriai budi. Bet šiaip, tai naktis atrodė sustingusi, švelni ir rami... Ir tik didele moline siena atitvertame sode sėdėjo dviese. Tai buvo Jėzus Radomiras ir jo žmona Marija Magdalena... Jie praleido savo paskutinę naktį... prieš nukryžiuvimą.

Prigludusi prie vyro, padėjusi galvą jam ant krūtinės, Marija tylėjo. Ji tiek daug dar norėjo jam pasakyti!.. Pasakyti tiek svarbaus, kol dar buvo laiko! Bet nerado žodžių. Visi žodžiai jau buvo išsakyti. Ir visi jie atrodė bereikšmiai. Neverti tų paskutinių brangių akimirky...

Kaip tik ji neįkalbinėjo Radomirą palikti svetimą žemę, jis nesutiko. Ir tai buvo taip nežmoniškai skaudu!.. Pasaulis liko toks pat ramus ir saugus, bet ji žinojo — jis nebebus toks, kai Radomiras išeis... Be jo viskas bus tuščia ir šalta... Ji prašė jo pagalvoti... Prašė grįžti į savo tolimą Šiaurės šalį, arba nors į Magų Slėnį, kad galėtų viską pradėti iš naujo.

Ji žinojo — Magų Slėnyje jų laukė nuostabūs žmonės. Visi jie buvo talentingi (apdovanoti). Ten jie galėjo sukurti naują ir šviesų pasaulį, kaip jai tvirtino Magų Slėnio Žynys Jonas. Bet Radomiras nenorėjo... Jis nesutiko. Jis norėjo pasiaukoti, **kad praregėtų akieji**... Tai buvo būtent ta užduotis, kurią ant jo stiprių pečių užvertė Tėvas. Baltasis Žynys... Ir Radomiras nenorėjo trauktis... Jis norėjo pasiekti, kad jį suprastų... judėjai. Net savo gyvybės kaina.

Nė vienas iš devynių draugų, ištikimų jo Dvasinės Šventovės riterių, jo nepalaidė. Nė vienas nenorėjo jo atiduoti į budelių rankas. Jie nenorėjo jo prarasti. Jie per daug stipriai jį mylėjo...

Bet štai, atėjo ta diena, kai, **paklusdami geležinei Radomiro valiai**, jo draugai ir jo žmona (prieš savo valią) prisiekė į įvykius nesikišti... Nebandyti jo gelbėti, kad ir kas beatsitiktų. Radomiras karštai tikėjo, kad, matydami aiškį jo mirties galimybę, žmonės pagaliau supras ir panorės **gelbėti jį patys**, nežiūrint į jų tikėjimo skirtumus, nežiūrint į supratimo stoką.

Bet Magdalena **žinojo** — to neatsitiks. Ji **žinojo**, šis vakaras jiems bus paskutinis.

Širdis plyšo į gabalus, girdint jo lygų kvėpavimą, jaučiant jo rankų šilumą, matant jo susikaupusį veidą, kurio netrikdė net mažiausios abejonės. Jis tikėjo, kad jis teisus. Ir ji nieko negalėjo padaryti, kad ir kaip stipriai jį bemylėjo, kad ir kaip aršiai bandė įrodinėti, kad tie, už ką jisėjo į garantuotą mirtį, buvo jo neverti.

— Pažadėk man, mano šviesa, jeigu jie vis dėl to mane sunaikins, tu išvyksi į Namus. — Staiga labai primygtinai pareikalavo Radomiras. — Ten tu būsi saugi. Ten tu galėsi mokytis. Šventovės riteriai išvyks su tavimi, jie man prisiekė. Tu su savimi išsiveši Vestą, jūs būsite kartu. Ir aš jus lankysiu, tu tai žinai. Žinai gi?

Ir čia Magdalena pagaliau pratrūko... Ji nebegalėjo ilgiau išverti... Taip, ji buvo galinga Žynė. Bet šiuo baisiu momentu ji buvo tik trapi, mylinti moteris, prarandanti patį brangiausią pasaulyje žmogų...

Jos tyra, ištikima širdis nesuprato, **KAIP** Žemė galėjo atiduoti pražūčiai patį talentingiausią savo sūnų?.. Ar buvo toje aukoje bent kokia prasmė? Ji galvojo — prasmės nebuvo. Nuo mažų metų pripratusi prie begalinės (o kartais ir prie beviltiš-

kos!) kovos, Magdalena nesugebėjo suprasti tokios absurdiškos, beprasmiškos aukos!.. Nė protu, nė širdimi **ji nepriėmė aklo paklusimo likimui**, nė tuščios vilties dėl kažkieno tai „praregėjimo“! Tie žmonės (judėjai) gyveno savo ypatingame, nuo kitų aklinai atsitvertame pasaulyje. Jų nejaudino „atėjūno“ likimas. Ir Marija tvirtai žinojo — jie nepadės. Taip pat žinojo — Radomiras žus beprasmiškai ir veltui. Ir niekas nebegalės jo sugrąžinti atgal. Net jei ir panorės. Keisti ką nors buvo per vėlu...

— Kaip tu negali manęs suprasti?.. — staiga, pasiklausęs jos liūdnų minčių, prakalbo Radomiras. — Jeigu aš nepabandysiu jų pažadinti, jie sunaikins ateitį. Prisimeni, Tėvas mums sakė? Aš **privalau** jiems padėti! Arba privalau bent pabandyti.

— Sakyk, tu gi jų taip ir nesupratai, ar ne tiesa? — Švelniai glostydamą jo ranką, tyliai sušnibždėjo Magdalena. — Taip pat, kaip jie nesuprato tavęs. **Kaip gi tu gali padėti tautai, jeigu jos nesupranti?! Jie mąsto kitomis runomis... Na, ir ar runos tai?.. Tai kitokia tauta, Radomirai! Mes nepažįstame jų proto ir širdžių. Kaip mes tik nesistengsime — jie tavęs neišgirs! Jiems nereikalingas tavo Mokymas, kaip nereikalingas ir tu pats. Apsidairyk aplink, Džiaugsme mano, — tai svetimi namai! Tavo žemė tavęs šaukiasi! Išeik, Radomirai!**

Bet jis nenorėjo taikytis su pralaimėjimu. Jis norėjo įrodyti kitiems ir sau, kad padarė viską, kas buvo jo žemiškoms jėgoms. Ir kaip tik ji nesistengtų — Radomiro išgelbėti ji negalėjo. Ir ji, kaip bebūtų gaila, tai žinojo...

Naktis jau priartėjo prie vidurnakčio... Paskendęs kvapų ir sapnų pasaulyje senas sodas jaukiai tylėjo ir mėgavosi gaiva ir vėsa. Radomirą ir Magdalena supantis pasaulis saldžiai miegojo nerūpestingu miegu ir nepranašavo nieko pavojingo ir blogo. Ir tik Magdalenai kažkodėl atrodė, kad šalia jos, tiesiai už nugaros, piktdžiugiškai kikendamas, stovėjo kažkas negailestingas ir viskam abejingas... Pasirodė Likimas... Neįjuntamas ir rūstus Likimas niūriai žiūrėjo į trapią, švelnią moterį, kurios jam vis dar kažkodėl nesisekė palaužti... Jokiomis nelaimėmis, jokių skausmu.

O kad nuo viso to apsigintų, Magdalena iš visų jėgų kabinosi į savo senus, gerus prisiminimus, lyg žinodama, kad tik jie šį momentą galėjo apsaugoti jos liepsnojančias smegenis nuo visiško ir negrįžtamo „užtemimo“...

Jos aštrioje atmintyje vis dar gyveno tie brangūs metai, praleisti kartu su Radomiru... Metai, kurie, atrodė, pragyventi taip seniai!.. Arba, gal būt, tik vakar?.. Tai jau nebeturėjo didelės reikšmės — nes rytoj jo jau nebebus. Ir visas jų šviesus gyvenimas liks **tik** prisiminimuose....

KAIP ji galėjo su tuo susitaikyti?! **KAIP** ji galėjo žiūrėti, nuleisti rankas, kai į mirtįėjo jos vienintelis žmogus visoje Žemėje?!!

— Aš tau kai ką noriu parodyti, Marija, — tyliai sušnibždėjo Radomiras.

Ir įkišęs ranką į užantį, ištraukė iš ten... stebuklą!

Jo ploni, ilgi pirštai kiaurai persišvietė ryškia, pulsuojančia smaragdine šviesa!.. Šviesa sklido vis stipriau, lyg gyva, pripildydama tamsią nakties erdvę...

Radomiras ištiesė delną — delne gulėjo nuostabaus grožio žalias kristalas...

— Kas tai??? — lyg bijodama išgąsdinti, taip pat tyliai sušnibždėjo Magdalena.

— *Dievų Raktas — ramiai atsakė Radimiras. — Žiūrėk, aš tau parodysiu...¹¹*

Kristalas buvo materialus. Ir tuo pačiu metu tikrai stebuklingas. Jis buvo išpjautas iš labai gražaus akmens, panašaus į nuostabiai tyrą smaragdą. Bet Magdalena jautė — Tai buvo kažkas daug sudėtingiau, negu paprastas brangakmenis, tegul ir nuostabiai tyras. Jis buvo rombo formos, Radomiro delno dydžio. Kiekviena kristalo briauna buvo visiškai padengta nežinomomis runomis, matyt, netgi labiau senovinėmis, kaip tos, kurias žinojo Magdalena...

— *Apie ką jis „kalba“, mano džiaugsmė?.. Ir kodėl man tos runos nežinomos? Jos šiek tiek kitokios, apie kurias mus mokė Žyniai. Na, ir iš kur gi jis pas tavo?!*

— *Jį kažkada į Žemę atnešė mūsų išmintingieji Protėviai, mūsų Dievai, kad čia sukurtų **Amžinų Žinių Šventovę**. — Mįslingai žiūrėdamas į akmenį, pradėjo Radimiras. — Kad jis padėtų įsisavinti to vertiems Žemės vaikams Šviesą ir Tiesą. **Tai JIS pagimdė žemėje Žyniu, Žiniuonių, Aiškiaregių, Šviesųjų Magų ir kitų šviesuolių kastą**. Ir būtent iš jo jie sėmėsi ŽINIŲ ir SUPRATIMO ir pagal jį kažkada įkūrė Meteorą.*

Vėliau, išvykdami visam laikui, Dievai paliko tą Šventovę žmonėms, prisakydami saugoti ir tausoti ją kaip kad saugotų ir tausotų pačią Žemę. O Raktą nuo Šventovės atidavė Žyniams, kad jis atsitiktinai nepakliūtų „tamsiai galvojančiams“ ir Žemė nežūtų nuo jų pikty rankų.

Taip, nuo to laiko, amžiais ir saugomas tas stebuklas pas Žynius, o jie jį laikas nuo laiko perduoda to vertam, kad atsitiktinis „sugotojas“ neišduotų prisakymo ir tikėjimo, kurį paliko mūsų Dievai.

— *Nejaugi tai ir yra Gralis, Sever?.. — neišlaikiusi paklausiau aš.*

— *Ne, Izidora. Gralis niekada nebuvo tuo, kuo yra šis nuostabus Protingas Kristalas. Paprasčiausiai, žmonės „pripaišė“ savo norus Radimirui... Kaip ir visa kita, „svetimą“. **Radimiras gi, visą savo sąmoningą gyvenimą buvo Dievų Rakto Saugotoju**. Bet žmonės, žinoma, to žinoti negalėjo ir todėl nenurimo. Pirmiausiai jie ieškojo lyg tai Radimirui „priklausiusią“ Taurę. O kartais Graliu vadino jo vaikus arba pačią Magdaleną. Ir visa tai vyko tik todėl, kad „tikrai tikintiems“ labai norėjo si turėti kažkokius tai **įrodymus tos tiesos, į kurią jie tiki** ... Kažką materialaus, kažką „švento“, ką būtų galima **paliesti**... (kas, didžiam apgailestavimui, vyksta net dabar, praėjus ilgiems šimtams metų). Štai „tamsieji“ ir sugalvojo jiems tuo metu gražią istoriją, kad tuo uždegtu jautrias „tikinčias“ širdis...*

*Gaila, bet žmonėms **visada buvo reikalingos relikvijos**, Izidora, ir jeigu jų nebuvo, kažką reikėjo sugalvoti. Radimiras gi, niekada **neturėjo** panašios taurės, **nes nebuvo ir pačio „slapto susitikimo“** (paskutinės vakarienės)... kurio metu jis lyg tai iš jos gėrė. Taurė gi, per „slaptą susitikimą“ buvo pas pranašą Džuošua, o ne pas Rodomirą.*

*Ir Juozapas Arimatietis iš tikrųjų kažkada į tą taurę surinko keletą to pranašo kraujo lašų. Bet ta garsioji „Gralio Taurė“ iš tikrųjų buvo **pats paprasčiausias mo-***

¹¹ Apie Dievų Raktą aš pasakojau leidus Keliautojams, su kuriais man nusišypsojo laimė du kartus susitikti 2009 metų birželio ir rugpjūčio mėnesiais Magų Slėnyje. Iki tol apie Dievų Raktą niekur ir niekada viešai nebuvo kalbama.

*linis puodukas, iš kokio tuo metu gėrė visi žydai ir kurio vėliau buvo ne taip tai paprasta surasti. Auksinės, arba sidabrinės taurės, kuri visa buvo nusagstyta brangakmeniais (kaip bando žmonėms parodyti šventikai) **realiai niekada neegzistavo** nė jų dėjų pranašo Džuošua laikais, na, ir tuo labiau Radomiro laikais.*

Bet tai jau kita, nors ir labai įdomi istorija.

*Tu turi ne taip jau ir daug laiko, Izidora. Ir aš manau, kad tu labiau norėsi sužinoti kokią nors, visiškai kitą informaciją, kuri tau bus arčiau širdies, ir kas, gal būt, tau padės savyje atrasti daugiau jėgų, kad išvertum. Na, o šį „tamsių“ jėgų per daug suveltą **dviejų svetimų gyvenimų kamuolį** (Radomiro ir Džuošua), bet kokiu atveju, taip lengvai neišpainiosime. Kaip aš jau sakiau, tau, paprasčiausiai, tam neliko laiko, mano drauge. Tu jau man atleisk...*

*Stengdamasi neparodyti, kaip labai mane suintrigavo ta tikra, **teisinga Istorija**, atsakydama aš tik linktelėjau!.. Ir kaip labai aš, nors ir mirdama, norėjau sužinoti, kokį neišpasakytai didelį kiekį melo bažnyčia išpylė ant mūsų patiklių, žemiškų galvų... Bet aš palikau Severui nuspręsti, **ką būtent** jis norėjo man papasakoti. Tai buvo jo laisva valia — pasakoti ar nepasakoti man apie viena ar kita. Aš ir taip jam buvau neišpasakytai dėkinga už jo brangų laiką ir už jo nuoširdų norą praskaidrinti man likusias, liūdnas dienas.*

Mes vėl atsidūrėme šiltame, naktiniame sode, kur tikėjomės „pasiklausyti“ Radomiro ir Magdalenos paskutinių kartu praleistų valandų pokalbius...

— Kur gi yra ši Didžioji Šventovė, Radomirai? — nustebusi paklausė Magdalena.

*— Nuostabioje, tolimoje šalyje... Pačioje pasaulio „viršūnėje“... (turima omeny Šiaurės Polius, buvusi šalis Giperborėja — Daarija), — tyliai, lyg tai nugrimzdęs į begalinę praeitį tyliai sušnibždėjo Radomiras. — Ten stovi šventas **dirbtinis** kalnas, kurio negali sugriauti nė gamtos jėgos, nė laikas, nė žmonės. Nes tas kalnas — amžinas... Tai ir yra **Amžinųjų Žinių Šventovė**. Mūsų senųjų Dievų Šventovė, Marija...*

Kažkada tai, senų senovėje, to kalno viršūnėje žėrėjo jų Raktas — šis žalias kristalas, saugantis Žemę, atveriantis sielas ir mokantis to vertus. Tiktai, štai, išėjo mūsų Dievai. Ir nuo to laiko Žemė nugrimzdo į tamsą, kurios kol kas pats žmogus nepajėgus suardyti. Perdaug dar žmoguje pavydo ir pykčio. Na, ir tingumo taip pat...

*— Žmonės **privalo praregėti**, Marija. — Neilgai patylėjęs pasakė Radomiras. — Ir būtent **TU** padėsi jiems! — Ir lyg nepastebėjęs jos protestuojančio gesto, ramiai pasakė. — **TU** juos išmokysi **ŽINIŲ** ir **SUPRATIMO**. Ir duosi jiems tikrą **TIKĖJIMĄ**. Tu tapsi jų Kelrode Žvaigžde, kad ir kas su manimi beatsitiktų. Prižadėk man!.. Aš neturiu kam daugiau patikėti tai, ką privalėjau padaryti pats. Pažadėk man, šviesioji mano.*

Atidžiai žiūrėdamas į jos spindinčias mėlynas akis, Radomiras atsargiai suėmė jos veidą rankomis ir... netikėtai nusišypsojo... Kokia begalinė meilė spinduliavo tose nuostabiose, pažįstamose akyse!.. Ir kiek jose buvo pačio giliausio skausmo... Jis žinojo, kaip jai buvo baisu ir vieniša. Žinojo, kaip stipriai ji norėjo jį išgelbėti! Ir nežiūrint viso to, Radomiras negalėjo susilaikyti nenusišypsojęs — net tokiu baisu jai metu, Magdalena išliko vis tokia pat nuostabiai šviesi ir dar gražesnė!.. Lyg tai tyras šaltinis su gyvybingu, skaidriu vandeniu...

Krustelėjęs, jis kiek galėdamas ramiau tęsė.

— Žiūrėk, aš tau parodysiu, kaip atsidaro tas nuostabus Raktas...

Ant Radomiro ištiesto delno suliepsnojo smaragdinė liepsna... Kiekviena, net pati mažiausia runa pradėjo skleistis į visą eilę nežinomų erdvių, kurios plėtėsi ir atvėrė milijonus darinių, kurie sklandžiai slydo vienas per kitą. Nuostabus, skaidrus „statinys“ augo ir sukosi, atskleisdamas vis naujus ir naujus Žinių aukštus, kurių niekada nebuvo matęs šiandieninis žmogus. Jis buvo pritrenkiantis ir beribis!.. Ir Magdalena, negalėdama atitraukti akių nuo to stebuklo, visa galva pasinėrė į tą neištirtą gelmę, kiekviena savo sielos fibra jausdama deginantį, viską naikinantį Žinių troškimą!.. Ji į save siurbė amžių išmintį, jausdama, kaip galinga banga, užpildydama kiekvieną jos ląstelę, ja teka nežinoma Senovės Magija! Protėvių Žinios tvindė, jos buvo iš tikrųjų neaprepiamos — iš mažytės boružėlės jos buvo pernešamos iki visatos gyvenimo, milijonais metų buvo perduodamos į kitų planetų gyvenimus ir vėl, gailingu srautu sugriždavo į Žemę...

Plačiai išplėtusi akis Magdalena siurbė nuostabias Senovės pasaulio Žinias... Jos lengvas kūnas, laisvas nuo žemiškų „vargų“ smiltele maudėsi tolimų žvaigždžių okeane, ir mėgavosi visatos didingumu ir ramybės tyluma...

Staiga tiesiai prieš ją išsiskleidė pasakiškas Žvaigždžių Tiltas. Besitęsiantis, atrodo, į pačią begalybę ir žibėdamas nesuskaičiuojamais didelių ir mažų žvaigždžių telkiniais, sidabrinis taku tiesėsi prie jos kojų. Tolumoje, pačiame to tako viduryje, apsuptas auksiniu švytėjimu, Magdalenos laukė Žmogus... Jis buvo labai aukštas ir atrodė labai stiprus.

Priėjusi arčiau, Magdalena pamatė, kad ne viskas toje neregėtoje esybėje buvo taip ir „žmogiška“... Daugiausia stulbino akys jo — didžiulės ir žaižaruojančios, lyg tai būtų buvusios išpjautos iš brangakmenių, jos žibėjo šaltomis briaunomis, kaip tikri briliantai. Bet taip pat, kaip ir briliantai, buvo bejausmės ir abejingos...

Didvyriški nepažįstamojo veido bruožai stebino kampuotumu ir sustingimu, lyg tai prieš Magdalena būtų stovėjusi statula... Labai ilgi, purūs plaukai žaižaravo ir žibėjo sidabru, lyg tai kažkas netikėtai ant jų būtų išbėręs žvaigždes... „Žmogus“ iš tiesų buvo nepaprastas... Bet netgi prie jo „ledinio“ šaltuko, Magdalena aiškiai jautė, kaip nuo keisto nepažįstamojo dvelkė sielą apgaubianti ramybė, šiluma ir nuoširdus gėris. Tiktai kažkodėl ji tvirtai žinojo — ne visada ir ne visiems šis gėris buvo vienas.

„Žmogus“ sveikindamasis pakėlė į ją atsuktą delną ir švelniai pasakė:

— Sustok, Žvaigždėtoji... Tavo Kelias dar nebaigtas. Tu į Namus dar negali eiti. Grįžk į Midgardą, Marija... Ir saugok Dievų Raktą. Tegul saugo tave Amžinybė.

Ir čia, galinga nepažįstamojo figūra pradėjo pamažu virpėti, darydamasi visiškai permatoma, lyg tai ruošųsi išnykti.

— Kas tu?.. Prašau, pasakyk man, kas tu?! — maldaudama sušuko Magdalena.

— Keliautojas... Tu mane dar sutiksi. Lik sveika, Žvaigždėtoji...

Staiga nuostabūs kristalas užsisklendė... Stebuklas nutrūko taip pat netikėtai, kaip ir prasidėjo... Jygi tai į kiemą būtų netikėtai užsukusi žiema.

— Kas tai buvo, Radimirai?! Tai juk daug daugiau negu mus mokė!.. — nenuleisdama nuo žaliojo „akmens“ akių, sukrėsta paklausė Magdalena.

— Aš, paprasčiausiai, ji tik šiek tiek atvėriau. Kad tu galėtum pamatyti. Bet tai tik maža smiltelė to, ką jis gali. Todėl tu privalai ji išsaugoti, kad ir kas su manimi beatsitiktų. Bet kokia kaina... Įskaitant ir tavo gyvybę, ir net Vestos ir Svetodaro gyvybes.

Įsisiurbęs į ją savo veriančiomis mėlynomis akimis, Radomiras primygtinai laukė atsakymo. Magdalena lėtai linktelėjo.

— Jis taip pat tai pavedė... Keliautojas...

Radomiras tik linktelėjo, aiškiai suprasdamas, apie ką ji kalbėjo.

— Tūkstantmečiais žmonės bando rasti Dievų Raktą. Tiktai niekas nežino, kaip jis iš tikrųjų atrodo. Be to, nežino ir jo prasmės, — jau daug švelniau tęsė Radomiras.

— Apie jį sklando pačios neįtikinamiausios legendos, vienos — labai gražios, kitos — beveik beprotiškos.¹²

— Paprasčiausiai, pas kažką tai „sudirbo“ įgimta atmintis ir žmogus prisiminė — kažkada tai, kažkas tai buvo neišpasakytai vertingo, ką padovanojo Dievai. O KĄ — suprasti nepajėgė... Taip ir vaikšto šimtmečiais „ieškotojai“, suka ratus ir nežino ko ieškoti. Lyg tai kažkas būtų įsakęs: „nueik ten — nežinau kur, parnešk tą — nežinia ką“... Žino tik, kad jame galinga jėga glūdi, žinios neišpasakytos. Protingieji žinių ieško, na, o „tamsieji“, kaip visada, bando jį surasti, kad galėtų valdyti kitus...

Manau, kad tai yra pati paslaptiniausia ir pati (kiekvienam savo) geidžiamiausia relikvija, kuri kažkada yra egzistavusi Žemėje. Dabar viskas tik nuo tavęs priklausys, mano šviesele. Jeigu manęs nebeliks, jokiais būdais jo neprarask! Pažadėk man tai, Marija...

Magdalena vėl linktelėjo. Ji suprato — tai buvo auka, kurios ją prašė Radomiras. Ir ji jam prižadėjo... Pažadėjo saugoti nuostabų Dievų Raktą savo gyvybės kaina... ir savo vaikų gyvybių kaina, jeigu prireiks.

Radomiras atsargiai įdėjo žaliąjį stebuklą jai į delną — kristalas buvo gyvas ir šiltas...

Naktis prabėgo labai greitai. Rytuose jau švito... Magdalena giliai atsikvėpė. Ji žinojo, kad greitai jų ateis, kad atiduotų Radomirą į pavydžių ir kerštingų teisėjų rankas... visomis savo sudiržusiomis širdimis nekenčiančių to, kaip jie patys vadina „svetimo pasiuntinio“...

Susirietusi į kamuoliuką tarp Radomiro rankų, Magdalena tylėjo. Ji norėjo, paprasčiausiai, jausti jo šilumą... Kiek tai dar buvo įmanoma...

Atrodė, kad gyvybė lašas po lašo ją paliko, paversdama sudaužytą širdį į šaltą akmenį. Ji negalėjo be jo kvėpuoti... To, tokio artimo žmogaus!.. Jis buvo jos pusė, jos esybės dalis, be kurios gyventi buvo neįmanoma. Ji nežinojo, **kaip** ji be jo galės

¹² Apie Dievų Raktą iš tiesų sklando pačios įvairiausios legendos. Kokiomis tik kalbomis amžiais nebandė aprašinėti pačius didžiausius smaragdus!.. Arabų, judėjų, indusų ir net lotynų... Tiktai kažkodėl niekas nenori suprasti, kad nuo to akmenys nepasidarys stebuklingi, kaip stipriai kas nors to benorėtų... Siūlomose fotografijose matyti: iranietiškas pseudo Mani, ir Didysis Mogulas, ir katalikiškasis Dievo „talismanas“, ir Hermeso Smaragdinė „lentelė“ (Emerald tablet) ir net paslaptingoji indiškojo Apolonijaus iš Tianos ola, kurią, kaip tvirtina patys indusai, kartą aplankė pats Jėzus Kristus. Tiksliau apie tai galima perskaityti dabar rašomoje knygoje „Šventa šalis Daarija“. Skyrius 1. Ką žinojo Dievai?

egzistuoti?.. Nežinojo, **kaip** jai sugebėti būti stipriai?.. Bet Radomiras ja tikėjo. Jis jai paliko IPAREIGOJIMĄ, kuris neleido pasiduoti. Ir ji sąžiningai bandė išgyventi ...

Nežiūrint į visą nežmonišką susikaupimą, tolesnių įvykių Magdalena beveik nebeprisimena...

Buvo nesuprantamo pykčio apimti svetimi žmonės...

Buvo skausmas ir siaubas stebint Radomiro kančias...

Buvo kruopelytė vilties, kuri per akimirką išsisklaidė...

Ir buvo KRYŽIUS... Nežmoniškas ir baisus mirties įrankis.

Ji klūpėjo ant kelių tiesiai po kryžiumi ir žiūrėjo Radimirui į akis iki pat paskutiniojo momento... Iki to, kol jo tyra ir stipri siela paliko savo jau nebereikalingą, mirusį kūną.

Ant liūdinčio Marijos veido užkrito karštas kraujo lašas ir susimaišęs su ašaromis, nusirito žemyn. Vėliau nukrito dar vienas... Taip ji ir klūpėjo, nejudėdama, sustingusi nuo giliausios nevilties... apverkdama savo skausmą kruvinomis ašaromis... Staiga laukinis, baisnis už žvėries balsas sudrebino supančią aplinką... Šauksmas buvo čaižus ir pratisas. Nuo jo stingo siela, lediniais gniaužtais spaudė širdį. Tai rėkė Magdalena... Žemė jai atsakė sudrebėdama visu savo senu, galingu kūnu. Po to aptemo...

Siaubo apimti žmonės išsilakstė nesirinkdami kelio, nesuprasdami, kur juos neša nepaklusnios kojos. Lyg tai būtų apakę, jie atsitrenkdavo vienas į kitą ir atšokdavo į skirtingas puses, ir vėl atsitrenkdavo, ir virsdavo, nekreipdami dėmesio į aplinkinius... Visur aidėjo šauksmai. Verksmas ir panika apėmė Plikąją Kalvą ir egzekuciją stebėjusius žmones, lyg tai tik dabar jie būtų praregėję — ką iš tikrųjų padarė...

*Magdalena atsistojo. Ir vėl laukinis, nežmoniškas balsas perskrodė pavargusią Žemę. Sumišęs su perkūno griaudėsiu, šauksmas aplink rangėsi piktais žaibais, gąsdindamas apmirusias sielas... **Išlaisvinusi Senovės Magiją, Magdalena šaukėsi senųjų Dievų pagalbos...** Kvietėsi Didžiuosius Protėvius.*

Tamsoje vėjas taršė jos ilgus, auksinius plaukus, apgaubdami trapų kūną Šviesos aureole. Baisios, kruvinos ašaros vis dar almėjo blyškiais skruostais ir darė ją visiškai nebeatpažįstamą... Kažkuo tai panašią į grėsmingą Žiniuonę...

Magdalena kvietė... Užlaužusi už galvos rankas, ji vėl šaukėsi savo Dievų. Kvietė Tėvus, ką tik praradusius nuostabų Sūnų... Ji negalėjo taip paprastai pasiduoti... Ji norėjo susigrąžinti Radimirą bet kokia kaina. Net jeigu nebus lemta su juo bendrauti. Ji norėjo, kad jis gyventų... nežiūrint visko.

Bet Dievai neatsiliepė... Magdalena negalėjo tuo patikėti! Ji nenorėjo, kad jis mirtų. Nenorėjo jo prarasti... Skausmas buvo akinantis... Jis buvo, paprasčiausiai, nežmoniškas.

Priėjo draugai — Šventovės Riteriai... Negalėdami atplėšti Magdalenos nuo mirusio kūno, jie pagarbiai laukė. Jos gedėjimas buvo toks gilus ir beviltiškas, kad gaudino net pačius drąsiausius ir užsigrūdinusius...

*Vėliau ji apmirė. Ji nepajuto, kaip ją nuvedė į šalį ir pasodino. Nematė, kas paskutinį kartą nuprausė Radimirą... Ji žinojo tik vieną — JIS **privalo** prisikelti!.. Ir ji privalėjo jam padėti tai padaryti...*

Bet štai, praėjo naktis ir niekas nesikeitė. Jo siela su ja kalbėjosi, bet ji stovėjo

apmirusi, nieko negirdėdama, tik be sustojimo šaukėsi Tėvų... Ji vis dar nepasidavė.

Pagaliau, kai prašvito, patalpoje staiga pasirodė ryškus, auksinis švytėjimas — lyg tai vienu metu būtų nušvitusios tūkstantis saulių! O tame švytėjime prie pat įėjimo iškilo aukšta, aukštesnė negu įprasta, žmogaus pavidalo figūra... Magdalena iš karto suprato — tai atėjo tas, kurį ji visą naktį taip aršiai ir primygtinai kvietė...

— Kelkis, Džiaugsmingasai!.. — giliu balsu ištarė atėjusysis. — Tai jau ne tavo pasaulis. Tu jau pragyvenai savo gyvenimą jame. Aš tau parodysiu tavo naująjį kelią. Kelkis Radimirai!..

— Dėkoju tau Tėve... — tyliai sušnibždėjo šalia jo stovinti Magdalena. — Dėkoju, kad mane išgirdai!

Senolis ilgai ir įdėmiai žiūrėjo į priešais jį stovinčią trapią moterį. Po to netikėtai šviesiai nusišypsojo ir labai švelniai pasakė:

— Sunku tau, nuskriaustoji!.. Baisu... Atleisk man, dukrele, pasiimsiu tavo Radimirą. Jam nelemta čia daugiau pasilikti. Jo likimas dabar bus kitas. Tu pati to norėjai...

Magdalena jam tik linktelėjo parodydama, kad supranta. Kalbėti ji negalėjo, jėgos ją beveik apleido. Reikėjo kažkaip dar išlaikyti tas paskutines, jai pačias sunkiausias akimirkas... O vėliau ji turės pakankamai laiko, kad liūdėti dėl praradimo. Svarbiausiai buvo tai, kad JIS gyvens. O viskas kitkas buvo ne taip svarbu.

Pasigirdo nuostabus šūksnis — Radimiras stovėjo žvalgydamasis ir nesuprasdamas, kas vyksta. Jis dar nežinojo, kad pas jį jau kitas likimas, NE ŽEMIŠKAS... Ir nesuprato, kodėl jis vis dar gyvas, nors prisiminė, kad budeliai puikiai atliko savo darbą...

— Lik sveikas. Mano Džiaugsmė... — tyliai sušnibždėjo Magdalena. — Lik sveikas, mano švelnybe. Aš tavo valią išpildysiu. Tik tu gyvenk... Aš visada būsiu su tavimi.

Vėl užsiplieskė auksaspalvė šviesa, bet kažkodėl dabar ji buvo išorėje. Sekdamas paskui tą šviesą, Radimiras lėtai išėjo pro duris...

Viskas aplink buvo taip pažįstama!.. Bet netgi jausdamasis vėl absoliučiai sveikas, Radimiras kažkodėl tai žinojo, kad — tai jau ne jo pasaulis... Ir tik viena šiame pasaulyje buvo jam liko tikra — tai buvo jo žmona... Jo mylima Magdalena...

— Aš pas tave sugrįšiu... Aš būtinai pas tave sugrįšiu... — labai tyliai pats sau sušnibždėjo Radimiras. Virš galvos didžiuliu „skėčiu“ kabėjo vaitmanas...

Apsiaustas auksinių spindulių pašvaistės, Radimiras lėtai, bet užtikrintai pajudėjo paskui žaižaruojantį Senolį. Prieš pat išeinant jis staiga atsisuko, kad dar kartą ją pamatytų... Kad su savimi pasiimtų jos nuostabų atvaizdą. Magdalena pajuto svaiGINANČIĄ šilumą. Atrodė, kad tame paskutiniame žvilgsnyje Radimiras jai pasiuntė per visus ilgus metus susikaupusią meilę!.. Jai pasiuntė, kad ji taip pat jį prisimintų.

Norėdama ištvirti, ji užsimerkė... Norėdama jam atrodyti rami. O kai atsimerkė — viskas buvo baigta... Radimiras išėjo... Žemė, pasirodžiusi jo neverta, jį prarado. Jis pradėjo savo naują, jam dar nepažįstamą gyvenimą, palikdamas Marijai Pareigą ir vaikus... Palikęs jos sielą sužeistą ir vienišą, bet vis tokią pačią mylinčią ir tokią pačią tvirtą. Trūkčiojamai atsidususi, Magdalena atsistojo. Liūdėti, paprasčiausiai, ji dar neturėjo laiko. Ji žinojo, Šventovės Riteriai greitai ateis Radimiro, kad atiduotų

jo mirusį kūną Šventajai Ugniai, palydėdami tuo pačiu jo tyrą Sielą į amžinybę.

* * *

Prieš jus du beveik vienodi paveiksliai, kurių autorius — didysis italų dailininkas **Rafaelis Santis** (*Raphael Sanzio/Santi*)... Susidaro įspūdis, kad kažkas specialiai „patraukė“ pirmąjį paveikslą į apačią, kad nupjautų viršų su „pavojingu“ objektu — nuostabiai atvaizduota „skraidančia lėkšte“... Kas realybėje ir buvo absoliučia tiesa. Rafaelis buvo gana nepaprastas žmogus, kuris tankiai konfliktavo su šventąja bažnyčia. Kaip jį savo darbuose pavadino garsusis Vasari — jis buvo „lakios vaizduotės ateistas“... Pirmasis paveikslas (iš kairės) buvo nutapytas paskutiniaisiais dailininko gyvenimo metais (1520) ir pavadintas „Išėjimas“. Iššaukęs tikrą šventosios bažnyčios nepasitenkinimo audrą, nuostabus kūrinys buvo pasmerktas sunaikinimui. Tada, nusprendęs nekaltai pasišaipyti iš Popiežiaus, dailininkas nutapė **antrąjį** paveikslą, lyg tai patraukęs visą kompoziciją žemyn, ir nupjovęs viršutinę (pagrindinę) paveikslo dalį, kurioje parodytas Kristus, ko, pagal tuometinius bažnyčios kanonus buvo kategoriškai draudžiama. Pavadinęs antrąjį paveikslą „**Prisikėlimas**“ (*Transfiguration*)... Gaila, bet dailininkas mirė taip iki galo ir nepabaigęs antrojo paveikslo — jį pabaigė jo geriausieji mokiniai ir (vykdydami mokytojo valią) padovanojo Vatikanui. Popiežius buvo sužavėtas kūriniu ir pavadino jį „vienu geriausiu“ Rafaelio paveiksliu...

* * *

Žinoma gi, kaip ir visada, pirmasis pasirodė Jonas... Jo veidas buvo ramus ir džiaugsmingas. Bet jo giliose, mėlynose akyse, Magdalena perskaitė nuoširdžių užuojautą.

— Didžiulė tau padėka, Marija... Žinau, kaip sunku tau buvo jį išleisti. Atleisk mums visiems, mieloji...

— Ne... nežinai, Tėve... Ir niekas to nežino... — springdama ašaromis, tyliai šnibždėjo Magdalena. — Bet dėkoju tau už dalyvavimą... Prašau, pasakyk mamai Marijai, kad JIS išėjo... Kad gyvas... Aš pas ją ateisiu, kai tik viskas nurims. Pasakyk visiems, kad JIS GYVAS...

Daugiau Magdalena nebeišlaikė. Ji daugiau nebeturėjo žmogiškų jėgų. Kritusi tiesiai ant žemės ji garsiai, vaikiškai pravirko...

Aš pasižiūrėjau į Anną — ji stovėjo suakmenėjusi. O jos rūsčiu, vaikišku veidu, upeliais liejosi ašaros.

— Kaipgi jie galėjo tai leisti?! Kodėl jie visi kartu jo neatkalbėjo? Tai juk taip neteisinga, mama!.. — apmaudžiai žiūrėdama į mus su Severu, sušuko Anna.

*Ji vis dar vaikiškai be jokių kompromisų reikalavo į viską atsakyti. Nors, jeigu sąžiningai, aš lygiai taip pat maniau, kad jie negalėjo leisti Radimirui žūti ... Jo draugai... Šventovės Riteriai... Magdalena. Bet argi mes galėjome iš tolo spręsti, kas **tada** kiekvienam buvo teisinga?.. Aš, paprasčiausiai, žmogiškai norėjau JĮ pamatyti! Taip pat, kaip norėjau pamatyti gyvą Magdalena...*

*Tikriausiai būtent dėl to aš niekada nenorėjau „grimsti“ į praeitį. Nes praeities pakeisti neįmanoma (bet kokių atveju, aš to padaryti negalėjau), ir nieko neįmanoma buvę perspėti apie artėjančią nelaimę arba pavojus. Praeitis — ji ir buvo, paprasčiausiai, PRAEITIMI, kada visa kas gera arba bloga su kuo nors jau buvo **atsitikę** ir man liko tik stebėti kieno nors gerą gyvenimą, arba blogą gyvenimą.*

Ir čia aš vėl pamačiau Magdalena. Mažos, lengvos bangos, tyliai šnibždėdamos kažką apie praeitį, švelniai plovė jos baltas kojas... Magdalena susikaupusi žiūrėjo į didžiulį žalią akmenį, kuris ramiai gulėjo jai ant delno ir labai rimtai apie kažką galvojo. Iš už nugaros tyliai priėjo žmogus. Staigiai atsisukusi, Magdalena tuoj pat nusišypsojo:

— Kada gi tu mane nustosi gąsdinti, Radanuška? Ir tu vis toks pat liūdnas! Tu gi man žadėjai!.. Kam liūdėti, jeigu jis GYVAS?..

— Netikiu aš tavimi, sese! — švelniai šypsodamasis, liūdnai ištarė Radanas.

Tai buvo būtent jis, vis toks pat gražus ir stiprus. Tik užgesusiose mėlynose akyse dabar gyveno ne buvęs džiaugsmas ir laimė, o sukosi juodas, nesunaikinamas liūdesys...

*— Netikiu, kad tu su tuo susitaikei, Marija! Mes **privalėjome** jį išgelbėti nežiūrint jo norų! Vėliau aš ir pats supratau, kaip stipriai klydau!.. Negaliu sau atleisti! — Širdingai sušuko Radanas.*

Matyt, skausmas dėl brolio praradimo jo geroje, mylinčioje širdyje nuodijo praeinančias dienas nenumaldomu liūdesiu.

— Baik, Radanai, neaitrink žaizdos... — tyliai sušnibždėjo Magdalena. — Štai, geriau pažiūrėk, ką man paliko tavo brolis... Ką prisakė mums visiems saugoti Radomiras.

Ištiesusi ranką, atvėrė Dievų Raktą... Jis vėl pradėjo lėtai, didingai skleistis, užburdamas Radano vaizduotę, kuris, lyg mažas vaikas apstulbęs žiūrėjo, neįstengdamas atitraukti akių ir negalėdamas nė žodžio ištarti.

— Radomiras prisakė jį saugoti mūsų gyvybių kaina... Netgi jo vaikų kaina. Tai mūsų Dievų Raktas, Radanuška. Proto lobis... Jam nėra lygių Žemėje. Na, manau, kad toli ir už Žemės ribų... — liūdnai kalbėjo Magdalena. — Mes visi išvažiuosime į Magų Slėnį. Ten mokysime... Naują pasaulį kursime, Radanuška. Šviesų ir Gerą Pasaulį... — ir kiek patylėjusi, pridūrė. — Manai, kad susitvarkysime?

— Nežinau, sese. Nebandžiau. — Palingavo galva Radanas. — Man kita užduo-

tis duota. Svetodarą išsaugoti. O ten pamatysime... Gal ir gausis tavo Gerasis Pasaulis...

Prisėdęs šalia Magdalenos ir laikinai pamiršęs savo liūdesį, Radanas džiugiai stebėjo, kaip žėri ir neišpasakytais aukštais „statosi“ nuostabūs lobynai. Laikas sustojo, lyg tai pasigailėdamas tų dviejų, savo liūdesyje pasimetusių žmonių... O jie, stipriai prisiglaudę vienas prie kito, vieniši sėdėjo ant kranto ir užburti stebėjo, kaip vis plačiau žėrėjo smaragdinė jūra... Ir kaip nuostabiai Magdalenos rankose švytėjo Dievų Raktas — Radomiro paliktas nuostabus, „protingas“ kristalas...

*Nuo to liūdno vakaro praėjo keli ilgi mėnesiai, atnešę Šventovės Riteriams ir Magdalenai dar vieną skaudžią netektį — Netikėtai ir žiauriai žuvo Žynys Jonas, jiems visiems buvęs nepakeičiamu draugu, Protingu, ištikimu ir galingu ramsčiu... Šventovės riteriai nuoširdžiai ir giliai jo gedėjo. Jeigu Radomiro mirtis jų širdyse paliko žaizdas ir apmaudą, tai su Jono praradimu jų pasaulis pasidarė šaltas ir neįtikėtinais svetimas... Draugams neleido net palaidoti (savo papročiu — sudeginant) sužalotą Jono kūną. Judėjai, paprasčiausiai jį užkasė į žemę, kas sukėlė siaubą visiems Šventovės Riteriams. Bet Magdalenai pavyko nors išpirkti (!) jo nukirstą galvą, kurios judėjai nenorėjo nė už ką atiduoti, nes galvojo, kad ji **per daug pavojinga** — jie Joną laikė didžiuoju Magu ir Raganiumi...*

Taip su didžiulių praradimų liūdnu kroviniu Magdalena ir jos mažoji dukrytė Vesta, saugoma šešių Šventovės Riterių, pagaliau nusprendė leistis į ilgą ir nelengvą kelią — į nuostabią Oksitanijos šalį, kol kas pažįstamą tik vienai Magdalenai...

Vėliau — buvo laivas... Buvo ilgas, sunkus kelias... Nežiūrint savo gilaus liūdesio, Magdalena visos nesibaigiančiai ilgos kelionės metu buvo labai draugiška Riteriams, susikaupusi ir rami. Šventovės Riteriai džiaugėsi jos draugija, matydami jos šviesią, liūdną šypseną ir dievino ją už tą ramybę, kurią jautė būdami šalia jos... O ji su džiaugsmu jiems atidavė savo širdį, žinodama, koks žiaurus skausmas degino jų pavargusias sielas ir kaip stipriai juos nubaudė su Radomiru ir Jonu atsitikusi nelaimė...

Kada jie pagaliau pasiekė norimą Magų Slėnį, visi be išimties svajojo tik apie vieną — pailsėti nuo nelaimių ir skausmo, kiek tik buvo kiekvienam iš jų leista.

Per daug buvo brangių praradimų... Per daug didelė buvo kaina.

Pati gi Margarita, palikusi Magų Slėnį, kai ji buvo tik dešimtmetė mergaitė, dabar su nekantrumu iš naujo „pažino“ savo išdidžią ir mylimą Oksitaniją, kurioje viskas — kiekviena gėlytė, kiekvienas akmuo atrodė jai gimtas!.. Pasiilgusi praeities, ji godžiai uodė „gerąją magiją“ prisotintą Oksitanijos orą ir negalėjo patikėti, kad štai, pagaliau ji parėjo į Namus...

Tai buvo jos gimtoji žemė. Jos būsimasis Šviesus Pasaulis, kurį sukurti pažadėjo Radomirui. Ir būtent čia ji dabar atsinešė savo skausmą ir liūdesį, lyg tai prarastas vaikas, ieškantis pas Mamą apsaugos, užuojautos ir ramybės ...

Magdalena žinojo — tam, kad galėtų įvykdyti Radomiro pavedimą, ji privalėjo jaustis užtikrinta, susikaupusi ir rami. Bet ji kol kas gyveno užsidariusi su savo begaliniai giliu skausmu ir buvo beprotiškai vieniša...

Be Radomiro jos gyvenimas pasidarė tuščias, betikslis ir kartus... Jis gyveno kažkur tai toli, nepažįstamame nuostabiame pasaulyje, kurio jo siela negalėjo pasiek-

ti... O jai jo beprotiškai žmogiškai, moteriškai jo trūko!.. Ir niekas, kaip bebūtų gaila, padėti jai negalėjo.

Čia mes vėl ją pamatėme... Ant aukšto, lauko gėlėmis apaugusio skardžio, prispaudusi prie krūtinės kelius, sėdėjo vieniša Magdalena... Ji, kaip jau buvo įpratusi, palydėjo saulėlydį — dar viena eilinė diena, pragyventa be Radomiro... Ji žinojo — tokių dienų bus dar labai ir labai daug. Ir žinojo, kad jai reikės prie to priprasti. Nežiūrint viso skausmo ir tuštumos, Magdalena gerai suprato — ateityje jos laukė ilgas, nepaprastas gyvenimas ir nugyventi jį reikės **vienai**... Be Radomiro. Ko įsivaizduoti jai kol kas nepavyko, nes jis gyveno visur — kiekvienoje jos ląstelėje, jos sapnuose ir gyvenimiškose mintyse, kiekviename daikte, kurį jis kažkada lietė. Atrodė, kad visa supanti erdvė pripildyta Radomiro dalyvavimo... Ir net jeigu ji būtų norėjusi, nuo to nebuvo jokio išsigelbėjimo.

Vakaras buvo tylus, ramus ir šiltas. Atgyjanti po dienos karščių gamta bujojo įkaitusių žydinčių gėlių ir spyglių kvapais... Magdalena įsiklausė į įprastus, monotoniškus miškingo pasaulio garsus — jis buvo kaip reta ramus ir tylus!.. Išvargintos vasaros karščių, artimiausiuose krūmuose garsiai dūzgė bitės. Netgi jos, darbštuolės, bevelijo kuo toliau slėptis nuo deginančių dienos spindulių ir dabar džiaugsmingai gėrė gaivinančią vakaro vėsq. Jausdamas žmogišką gerumą, mažytis, spalvotas paukštelis be jokios baimės nutūpė ant šilto Magdalenos peties ir atsidėkodamas liejo garsias, sidabrabalses treles...

Bet Magdalena to nepastebėjo. Ji vėl buvo nugrimzdusi į savo įprasto pasaulio gelmes, kuriame vis dar gyveno Radomiras... Ir ji vėl jį prisiminė... Jo neišpasakytą gerumą... Jo kunkuliuojantį Gyvenimo troškulį... Jo šviesią, švelnią šypsena ir jo mėlynų akių veriantį žvilgsnį... Ir jo tvirtą tikėjimą savo pasirinktu keliu. Prisiminė nuostabų, tvirtą žmogų, kuris būdamas dar visai vaikas, sau pajungdavo ištisas minias!..

Prisiminė jo glamones... Šilumą ir jo didelės širdies ištikimybę... Visa tai dabar gyveno tik jos atmintyje, ir to neveikė laikas, nenuėjo užmarštin. Visa tai gyveno ir... skaudėjo. Kartais jai net atrodydavo — dar šiek tiek, ir ji nustos kvėpavusi... Bet dienos bėgo. Ir gyvenimas vis taip pat tęsėsi. Ją įpareigojo Radomiro paliktas PAVEDIMAS. Todėl, su savo jausmais ir norais ji, kiek galėdama, nesiskaitė.

Sūnus Svetodaras, kurio ji beprotiškai ilgėjosi, buvo tolimoje Ispanijoje su Radanu. Magdalena žinojo — jiems sunkiau... Jis buvo dar per daug jaunas, kad susitaikytų su tokiu praradimu. Bet dar ji žinojo, kad net esant ir pačiam giliausiam skausmui, jis niekada neparodys to viešai. Jis buvo Radomiro sūnus... Ir tai įpareigojo jį būti stipriam.

Vėl prabėgo keletas mėnesių. Ir štai, pamažu, kaip būna ir prie pačių skaudžiausių praradimų, Magdalena pradėjo atgyti. Matyt, atėjo tinkamas laikas sugrįžti pas gyvuosius...

Nusižiūrėjusi miniatiūrinį Monsegiurą, kuris Slėnyje buvo **pačia magiškesniausia** pilimi (nes stovėjo „perėjimo taške“ į kitus pasaulius), Magdalena su dukryte greitai pradėjo ten kraustyti. Pradėjo gyventi jų naujame, dar nepažįstamame Name...

Ir, pagaliau, prisiminusi primygtiną Radomiro norą, Magdalena pradėjo pamažu kviestis pirmuosius mokinius...

Tai buvo iš tikrųjų viena iš pačių lengviausių užduočių, nes kiekvienas šios vietovės žmogus buvo daugiau ar mažiau talentingas. Ir beveik kiekvienas troško žinių. Todėl labai greitai Magdalena turėjo kelis šimtus labai stropių mokinių. Vėliau šis skaičius persirito per tūkstantį... Ir jau labai greitai visas Magų Slėnis buvo apimtas mokymu. O ji prisiėmė kiek galima daugiau norinčiųjų, kad galėtų pamiršti savo skaudžias mintis ir buvo neišpasakytai patenkinta, kad taip stipriai oksitaniečiai troško Žinių! Ji žinojo — Radomiras būtų iš visos širdies dėl to pasidžiaugęs... Ir priiminėjo dar daugiau norinčiųjų.

— Atleisk, Sever, bet kaip gi Žyniai tai leido?! Jie juk taip stropiai nuo visų saugoja savo Žinias? Kaip gi Valdovas tai leido? Magdalena juk mokė visus, o ne tik atsirinkdama talentinguosius?

— Valdovas niekada nesutiko su tuo, Izidora... Magdalena ir Rodamiras ėjo prieš jo valią, atverdami tas žinias žmonėms. Ir aš iki šiol nežinau, kas iš jų buvo iš tiesų teisus...

— Be to, nematei, kaip godžiai įsisavino tas Žinias oksitaniečiai! Na, ir visa Europa taip pat! — nustebusi sušukau aš.

— Taip... Bet aš mačiau kitką — kaip paprastai jie buvo sunaikinti... O tai reiškia — jie tam buvo nepasiruošę.

— Bet kada gi, pagal tave, žmonės **bus** „pasiruošę“?.. — apmaudžiai pasakiau aš. — O gal to nebus niekada?!

— Atsitiks, mano drauge... manau. Bet tik tada, kai žmonės pagaliau supras, kad jie **sugebės apginti** tas pačias Žinias... — čia Sever netikėtai vaikiškai nusišypsojo. — Matai, Magdalena ir Radomiras gyveno Ateitimi... Jie svajoto apie nuostabų **VIE-NINGĄ** Pasaulį... Pasaulį, kuriame būtų vienas Tikėjimas, vienas valdovas, viena kalba... Ir nepaisant viso to, mokė... Priešindamiesi Žyniams... Nepakludami Valdovui... Ir prie viso to, gerai suprato — net jų tolimi palikuoniai dar nepamatys to nuostabaus „vieningo“ pasaulio. Jie, paprasčiausiai, kovojo... Už Šviesą. Už Žinias. Už Žemę. Toks buvo jų Gyvenimas... Ir jie jį pragyveno neišduodami.

Aš vėl panirau į praeitį, kurioje vis dar gyveno ta nuostabi ir vienintelė istorija...

Buvo tik vienas liūdnas debesėlis, metantis šešėlį ant šviesėjančios Magdalenos nuotaikos — Vesta giliai kentėjo dėl Radomiro praradimo ir jokiais „malonumais“ neįmanoma buvo jos nuo to atitraukti. Pagaliau, sužinojusi kas atsitiko, ji visiškai užtrenkė savo mažą širdutę supančiam pasauliui ir savo praradimą pergyveno viena, neprisileisdama prie savęs net mylimos mamos, šviesiosios Magdalenos. Taip ji ištiesomis dienomis vaikščiojo kaip apsėsta ir nežinojo, ką su ta nelaimė daryti. Šalia taip pat nebuvo ir brolio, su kuriuo Vesta priprato dalintis džiaugsmiais ir liūdesiu. Na, ir pati ji buvo dar per daug maža, kad sugebėtų viena nugalėti tokį sunkų skausmą, kuris nepakeliama našta užgriuvo ant jos trapių, vaikiškų pečių.

Ji siaubingai ilgėjosi savo mielojo, pačio geriausio visame pasaulyje tėčio ir negalėjo suprasti, iš kur galėjo atsirasti tie žiaurūs žmonės, kurie jo nekentė ir kurie jį nužudė?..

Nebebuvo daugiau girdėti jo linksmo juoko, nebebuvo jų nuostabių pasivaikščiųjų... Nebeliko daugiau iš vis nieko, kas juos anksčiau rišo taip šiltai ir visada džiaugsmingai bendraujant. Ir Vesta giliai, kaip suaugusi, kentėjo... Jai liko tik pri-

siminimai. O jai reikėjo, kad jis sugrįžtų gyvas!.. Ji buvo dar per daug maža, kad pasitenkintų prisiminimais!.. Taip, ji labai gerai prisiminė, kaip susirietusi į kamuoliuką ant jo stiprių rankų ir sulaikiusi kvėpavimą ji klausėsi nuostabių istorijų, gaudydama kiekvieną žodį, bijodama praleisti patį svarbiausią... Ir dabar jos sužeista širdutė reikalavo viską sugrąžinti atgal! Tėtis buvo jos pasakų kumyras... Jos, kitiems neprieinamu, nuostabiu pasauliu, kuriame jie gyveno tik dviese... O dabar to pasaulio neliko. Pikti žmonės jį atėmė, palikdami tik gilią žaizdą, kurios ji pati niekaip negalėjo užgydyti.

Visi Vestą supantys žmonės stengėsi išblaškyti jos niūrią nuotaiką, bet mažylė niekaip nenorėjo atverti savo gedinčios širdutės. Vienintelis, kuris būtų galėjęs nors kiek padėti, buvo Radanas. Bet ir jis buvo toli, kartu su Svetodaru. Tiesa, su Vesta buvo vienas žmogus, kuris iš visų jėgų stengėsi pakeisti Radaną. Ir vadino tą žmogų Ruduoju Simonu — linksmas, raudonplaukis Riteris. Draugai nekaltai jį taip pavadinę dėl neįprastos jo plaukų spalvos ir Simonas dėl to nė kiek neįsižeidė. Jis buvo juokingas ir linksmas, visada pasiruošęs padėti, ir tuo primindamas nesantį Radaną. Ir draugai jį dėl to nuoširdžiai mylėjo. Jis buvo „atgaiva“ nuo nelaimių, kurių Riteriams tuo metu tikrai netrūko...

Rudasis Riteris kantriai lankydavo Vestą, kiekvieną dieną su ja eidavo į ilgus, nuostabius pasivaikščiojimus ir palaipsniui mergaitei darėsi tikru, patikimu draugu. Ir net mažame Monsegiure prie jo labai greitai priprato. Jis ten pasidarė įprastu, laukiamu svečiu, kuriuo džiaugėsi kiekvienas, vertindamas jo neįkyrų, švelnų charakterį ir visada puikią nuotaiką. Ir tik viena Magdalena elgėsi su Simonu atsargiai, nors pati vargu ar galėtų pasakyti priežastį... Ji daugiausiai iš visų džiaugėsi, matydama Vestą vis labiau laimingą, bet tuo pačiu metu niekaip negalėjo atsikratyti nesuprantamo pavojaus jausmo, dvelkiančio nuo Riterio Simono. Ji žinojo, kad ji privalo jam jausti tik dėkingumą, bet pavojaus jausmas neapleido. Magdalena nuoširdžiai stengėsi nekreipti dėmesio į savo jausmus o stengėsi tik džiaugtis Vestos nuotaikų pasikeitimu ir tikėtis, kad laikui bėgant dukrytės skausmas pamažu atlėgs, kaip kad atlėgo pas ją pačią... Ir liks jos iškankintoje širdelėje tik gilus, šviesus liūdesys dėl gerėjo tėčio išėjimo... Ir dar liks prisiminimai... Tyri ir kartūs, kaip kai kada būna, kartu pats šviesiausias GYVENIMAS...

Svetodaras tankiai rašė motinai žinutes ir vienas iš Šventovės riterių, saugančių jį kartu su Radanu, tas žinutes veždavo į Magų Slėnį, iš kur tuoj pat atgal buvo siunčiama žinutė su paskutinėmis naujienomis. Taip jie ir gyveno nematydami vienas kito ir galėjo tik tikėtis, kad kada nors bus ta laiminga diena, kada jie nors trumpai akimirkai susitiks visi kartu... Bet, didžiam nusivylimui, tada jie dar nežinojo, kad ta laiminga diena jiems niekada neišauš...

Visus tuos metus po Radomiro praradimo, Magdalena savo širdyje nešiojosi seną svajonę — kada nors nuvykti į tą tolimą Šiaurės šalį, kad pamatytų savo protėvių žemę ir nusilenktų Radomiro namams... Nusilenktų žemei, kuri išaugino taip jai brangų žmogų. Ir dar, ji norėjo nunešti ten Dievų Raktą. Nes žinojo — taip bus teisinga... Gimtoji žemė JI žmonėms išsaugos daug patikimiau, negu tai padaryti bandys ji pati.

Bet gyvenimas bėgo, kaip visada, per daug greitai ir Magdalenai vis neliko lai-

ko, kad įgyvendintų svajonę. O praėjus aštuoneriems metams po Radomiro mirties, atėjo nelaimė... Aštriai jausdama jos artėjimą, Magdalena kentėjo ir niekaip negalėjo suprasti priežasties. Net būdama stipriausia Žyne, ji negalėjo pamatyti savo Likimo, kad ir kaip būtų to norėjusi. Jos likimas jai buvo neprieinamas, nes ji privalėjo savo gyvenimą nugyventi pilnai, kad ir koks sudėtingas ir žiaurus jis bebūtų...

— Kaip gi taip, mama, kad visų Žynių ir Žiniuonių Likimas nežinomas? Bet kodėl?.. — apmaudavo Anna.

— Manau, kad tik todėl, kad mes nebandytume jo keisti to, kas mums skirta, mieloji — ne visai tvirtai atsakiau aš.

Kiek aš save atsimenu, nuo mažų dienų mane jaudino ta neteisybė! Kam gi mums, Žyniams, reikėjo tokių išbandymų? Kodėl mes negalėjome to išvengti, jeigu galėjome?.. Bet dėl to, matyt, mums niekas nesiteiks paaiškinti. Toks buvo mūsų Gyvenimas ir privalėjome jį nugyventi taip, kaip jį kažkas tai suplanavo. O juk mes jį taip paprastai galėjome padaryti jį laimingu, jeigu mums būtų leidę pamatyti savo Likimą tie, kurie buvo „viršuje“!.. Bet tokios galimybės, kaip bebūtų gaila, aš (kaip net ir Magdalena!) neturėjau.

— Dar Magdaleną vis labiau ir labiau jaudino sklandantys neįprasti gandai... — tęsė Sever. — Tarp jos mokinių pradėjo rodytis keisti „katarai“, tyliai kviečiantys likusiuosius prisijungti prie „nekalto“ ir „gero“ mokymo. Kas reiškė — kvietė gyventi be kovos ir pasipriešinimo. Tai buvo keista ir tikrai niekaip **neatitiko** Magdalenos ir Radomiro mokymui. Ji jautė tame klastą, jautė pavojų, bet sutikti nors vieną iš „naujųjų“ Katarų jai kažkodėl nesisekė... Magdalenos sieloje augo pavojaus nuojauta... Kažkas labai norėjo Katarus padaryti bejėgiais!.. Jų drąsiose širdyse pasėti abejones. Bet kam to reikėjo? Bažnyčiai?.. Ji žinojo ir prisiminė, kaip greitai žuvo net pačios stipriausios ir pačios nuostabiausios valstybės, reikėjo tik joms nors akimirksniu atsisakyti kovos, patikėti svetima draugyste!.. Pasaulis dar buvo labai netobulas... Ir jame dar reikėjo mokėti kovoti už savo namus, už savo įsitikinimus, už savo vaikus ir net už meilę. Štai kodėl Magdalenos Katarai iš pat pradžių buvo **kariais**, ir tai visiškai atitiko jos mokymą. Nes **ji niekada nekūrė nekaltų „avinėlių“ bandos**, atvirksčiai — Magdalena **kūrė galingą Kovinių Magų bendruomenę**, kurių paskirtis buvo **ŽI-NOTI**, o taip pat — **saugoti** savo žemę ir joje gyvenančius. Todėl jos **tikrieji Katarai**, Šventovės Riteriai, buvo didvyriški ir stiprūs žmonės, išdidžiai nešantys Didžiąsias Nemirtingųjų Žinias.

Pamatęs mano protestuojantį mostą, Sever nusišypsojo.

— Nesistebėk mano drauge, kaip tu žinai, viskas Žemėje po senovei dėsninga — vis taip pat laikui bėgant perrašoma **tikroji** Istorija, vis taip pat kitaip vaizduojami šviesūs žmonės... Taip buvo ir, manau, taip bus visada... Būtent todėl, kaip ir iš Radomiro, iš karingų ir išdidžių **pirmųjų** (ir tikrųjų!) Katarų šiandiena liko, kaip bebūtų gaila, tik bejėgis Meilės Mokymas, kuris sukurtas ant atgailavimo pamatų.

— Bet jie juk iš tiesų nesipriešino, Sever! Gal jie neturėjo teisės žudyti! Aš apie tai skaičiau Esklarmond dienoraštyje!.. Na, ir tu pats apie tai man sakei.

— Ne, mano drauge, Esklarmond buvo jau iš „naujųjų“ katarų. Aš tau paaiškinsiu... Atleisk, anksčiau aš ne iki galo tau atskleidžiau **tikrąją** tos nuostabios tautos žuvimo priežastį. Bet aš niekam ir niekada dar jos nebuvau atskleidęs. Vėl gi — matyt,

atsiliepia senosios Meteoros „tiesa“... Per daug giliai ji manyje sėdi...

Taip, Izidoda, Magdalena mokė Tikėjimo ir Gėrio, mokė Meilės ir Šviesos. Bet dar ji mokė ir **KOVOTI** už tą pačią šviesą ir gėrį! Kaip ir Radomiras, ji mokė ištvermės ir drąsos. Nes būtent link jos po Radomiro mirties veržėsi visi tuometinės Europos riteriai, nes **būtent joje** jie jautė drąsą Radomiro širdį. Prisimeni, Izidora, juk dar pačioje savo gyvenimo pradžioje, būdamas dar visiškai jaunas, Radomiras kvietė į kovą? Kvietė kautis už ateitį, už vaikus, už Gyvenimą?

Būtent dėl to **pirmieji** Šventovės Riteriai, pakludami Magdalenos valiai, per tuos metus parinko sau ištikimus pagalbininkus — oksitaniškus riterius-karius, o šie, savo ruožtu, padėjo jiems mokyti paprastus gyventojus karinio meno tam atvejui, jeigu iškiltų neatidėliotinas reikalas, arba užgriūtų nelaimės.

Tamplierių gretos greitai augo, priimdamos į savo gretas visus norinčiuosius ir to vertus. Greitai beveik visi vyrai iš oksitaniškų aristokratų šeimų priklausė Radomiro Šventovei. Išvykę į tolimas šalis, šeimos kvietimu sugrįždavo, kad papildytų Šventovės riterių gretas.

Nežiūrint į jų didelį užimtumą, pirmieji šeši Šventovės Riteriai, atvykę su Magdalena, taip ir liko patys mylimiausi ir patys ištikimiausi jos mokiniai. Gal todėl, kad jie pažinojo Radomirą, o gal dėl tos paprastos priežasties, kad tiek metų jie gyveno kartu ir lyg tai suaugo į vieną draugišką, galingą šeimą, bet būtent šie Šventovės Riteriai buvo patys artimiausi Magdalenos širdžiai. Ji su jais dalijosi tomis Žiniomis, kurių nepatikėjo niekam kitam. Jie buvo **tikrieji Radomiro Kariai**... Ir jie kažkada tai tapo **pirmaisiais Tobulaisiais** Slėnio Magais...

Tobulieji buvo puikūs kariai ir stipriausieji magai, Izidora, kas darė juos stipresniais už visus likusiuosius (žinoma, neskaitant kai kurių Žynių). Marija patikėjo jiems savo vaikų gyvybes, patikėjo save. Ir štai, kartą, jausdama nelaimę ir norėdama apsisaugoti, ji jiems patikėjo Dievų Rakto paslaptį... Kas, kaip pasirodė vėliau, buvo žiauri ir nepataisoma klaida, sunaikinusi po šimtmečių Didžiąją Žynių ir Šviesos Imperiją... Tyrą ir nuostabią Katarų Imperiją.

Vieno iš artimų draugų baisi išdavystė (su bažnyčios pagalba), jau po Magdalenos mirties, palaiptai pakeitė Katarus, paverčiant stiprius ir išdidžius karius bejėgiais ir beginkliais... Padarė Saulės ir Šviesos Imperiją lengvai sužeidžiama ir priinama. Na, o bažnyčia, kaip tai tankiai buvo tuo metu, tyliai, ramiai tęsė savo juodą darbą, pasiūsdama į Oksitaniją dešimtis „naujųjų“ katarų, kaip „paslaptį“ pašnibždėdami likusiems, kaip nuostabiai jie gyventų be žudynių, kokios būtų tyros jų sielos be kraujo praliejimo. Ir katarai klausėsi gražiai skambančių žodžių, visiškai užmiršdami, ko juos kažkada mokė Auksinė Marija...

Nes ramiai, meilę ir draugiškumą garbinančiai tautai, kokie ir buvo oksitaniečiai, daug malonesnis buvo mokymas be kraujo praliejimo. Todėl, praėjus kuriam tai laikui, jiems jau rodėsi, kad **būtent to** juos Magdalena ir mokė. Kad taip bus daug teisingiau. Tikrai, štai, kodėl nė vienas iš jų nė akimirksniu nesusimąstė: **KODĖL** to pradėjo juos mokyti tik būtent **po žiaurios Auksinės Marijos mirties?**..

Taip, metams bėgant, Radomiro ir Magdalenos mokymas pavirto į **bejėges** Didžiąsias Žinias, kurių saugoti ir ginti nebebuvo kam... Ir „naujieji“ Katarai pasidavė, atiduodami save ir savo vaikus bažnyčios ir ugnies malonei... Ir Magdalenos vaikai,

neprakeikdami savo budelių, degė tūkstančiais. Degė, galvodami apie aukštą ir žvaigždėtą pasaulį, kur jie sutiks savo Mariją...

— *Kaip gi taip atsitiko, Sever?!.. Papasakok man, jeigu aš turiu tam teisę...*

Liūdnai palingavęs galvą, Sever tęsė.

— *O, tai atsitiko netikėtinai kvailai ir apmaudžiai, Izidora, taip kvailai, kad kartais tuo ir tikėti nesinori...*

Prisimeni, aš tau pasakojau, kad kartą Magdalena atskleidė patiems artimiesiems Šventovės Riteriams Dievų Rakto paslaptį? — Aš linktelėjau. — Bet tada dar, kaip bebūtų gaila, niekas iš Šventovės Riterių nežinojo, kad nuo pat pradžių vienas iš jų yra „tamsiuju“ statytinis... tiesa, pats apie tai net neįtardamas.

— *Bet kaip gi taip įmanoma, Sever?!.. — nuoširdžiai nustebau aš. — Argi gali žmogus nejausti, kad daro blogį?*

— *Tu gi negali kovoti su tuo, ko tu nematai ir nesupranti, ar ne taip, Izidora? — Nekreipdamas dėmesio į mano apmaudą, ramiai tęsė Sever. — Štai, taip ir jis — jis nežinojo ir nejuto to, ką jam „tamsieji“ buvo implantavę į jo smegenis, pasirinkę jį savo bejėge „auka“. Ir štai, kai atėjo „tamsiesiems“ reikalingas laikas, „užsakymas“ tiksliai sudirbo, nežiūrint į užgrobtą žmogaus jausmus ir įsitikinimus.*

— *Bet gi jie buvo tokie stiprūs, Šventovės Riteriai! Kaip gi kažkas galėjo kam nors kažką implantuoti?!..*

— *Matai, Izidora, stipriui ir protingu būti kartais nepakanka. Kartais „tamsieji“ randa kažką tokio, ko pas numatytą auką, paprasčiausiai, neegzistuoja. Ir ji, ši auka, sąžiningai gyvena iki tam tikro laiko, kol nesudirba jam implantuota šlykštynė, ir kol žmogus nepasidaro paklusnia lėle „Galvojančių Tamsiuju“ rankose. Ir net tada, kai implantas sudirba, vargšė „auka“ neturi nė mažiausio supratimo apie tai... Tai siaubingas galas, Izidora. Aš ir priešams to nelinkėčiau...*

— *Ar tai reiškia — kad tas vargšas riteris nežinojo, kokį baisų nusikaltimą jis padarė likusiesiems?*

Sever neigiamai papurtė galvą.

— *Ne, mano drauge, jis nežinojo iki pat paskutinės savo gyvenimo minutės. Jis taip ir mirė, tikėdamas, kad pragyveno gerą ir garbingą gyvenimą. Ir niekada nesugebėjo suprasti, kodėl draugai nuo jo nūsuko ir už ką jis buvo išvytas iš Oksitanijos. Kaip tik jie bebandė jam paaiškinti... Gal nori išgirsti, kaip įvyko ta išdavystė, mano drauge?*

Aš tik linktelėjau. Ir Sever kantriai tęsė savo sukrečiančią istoriją...

— *Kai bažnyčia iš to paties riterio sužinojo, kad Magdalena taip pat yra ir Protingojo Kristalo Saugotoja, „šventiesiems tėvams“ gimė nenugalimas noras į savo rankas gauti tą nuostabią jėgą. Na ir, žinoma, noras sunaikinti Auksinę Mariją padidėjo tūkstančius kartų.*

*Vykdant „šventųjų tėvų“ nuostabiai sudarytą planą, tą dieną, kai Magdalena privalėjo žūti, bažnyčios pasiuntinys riteriui-išdavikui į rankas turėjo būti įteiktas laiškas, lyg tai parašytas pačios Magdalenos. Tame piktą lemiančiame „laiške“ Magdalena „nurodė“ pirmiesiems Šventovės Riteriams (patiems artimiausiems savo draugams) **niekada daugiau nesinaudoti ginklais** (net gynybos atveju!), **taip pat, kaip ir jokiais kitokiais jiems žinomais būdais, kurie galėjo atimti svetimą gyvybę.***

Kitaip, — sakoma laiške, — **nepaklausius, Šventovės Riteriai praras Dievų Raktą... nes taps jo nebeverti.**

Tai buvo absurdas!!! Tai buvo pats melagingiausias laiškas, kurį kada nors teko skaityti! Bet Magdalenos su jais jau nebebuvo... Ir jau niekas jos nebegalėjo apie nieką paklausti.

— Bet argi jie negalėjo su ja bendrauti po jos mirties, Sever? — nustebau aš. — Nes, kiek aš žinau, daugelis Magų gali bendrauti su mirusiaisiais?

— Nedaugelis, Izidora... Daugelis gali **matyti** dvasias po žmonių mirties, bet nedaugelis jas gali **aiškiai** girdėti. Tiktai vienas iš Magdalenos draugų galėjo laisvai su ja bendrauti. Bet būtent jis žuvo praėjus keletui dienų po jos mirties. Ji savo dvasia buvo pas juos atėjusi, tikėdamasi, kad jie pamatys ir supras... Ji buvo atnešusi jiems kardą, parodydama, kad jie privalo kovoti.

Kažkokį tai laiką Tobulųjų nuomonė svyravo tai į vieną, tai kitą pusę. Jų buvo dabar daug daugiau, ir nors likusieji (naujai atėję) niekada nebuvo girdėję apie Dievų Raktą ir „Magdalenos laišką“, dėl teisingumo jiems laiškas buvo paskelbtas, praleidžiant jų ausims neskirtas eilutes. Kai kurie nauji Tobulieji, norėję gyventi kuo ramiau, buvo linkę tikėti Marijos „laišku“. Tie, kurie širdimi ir siela buvo ištikimi jai ir Radimirui, negalėjo patikėti tokiu siaubingu melu... Bet ir jie bijojo, kad jų sprendimas gali būti klaidingas ir Dievų Raktas, apie kurį jie žinojo labai mažai, galėjo, paprasčiausiai, išnykti. Jiems pavesta užduotis slėgė jų protus ir širdis, kokiam tai laikui sukeldama nestabilią nuomonę ir abejones ...

Skaudančiomis širdimis Šventovės riteriai kažkaip tai bandė priimti to keisto „laiško“ mintis. Tuo labiau, kad jis buvo lyg tai **paskutinis** kreipimasis, **paskutinis** jų Auksinės Marijos prašymas. Ir koks keistas tas prašymas bebūtų, jie privalėjo jį vykdyti. Nors patys jos artimiausieji Šventovės Riteriai... Kaip įvykdė kažkada paskutinį Radomiro prašymą. Dievų Raktas dabar buvo pas juos. Ir jie atsakė už jo išsaugojimą savo gyvybėmis...

Bet būtent jiems, **pirmiesiems** Šventovės Riteriams ir buvo iš visų sunkiausia — jie per daug gerai pažinojo ir prisiminė — Radimiras buvo Karys, taip pat, kaip kariu buvo ir Marija. Ir niekas pasaulyje negalėjo jų priversti nususukti nuo jų pirminio Tikėjimo. Niekas negalėjo priversti pamiršti **tikrų** Katarų priesaikos.

Ir pirmieji Šventovės riteriai, kartu su daugeliu naujai atėjusiųjų nusprendė nepasiduoti...

Netgi suprasdami, kad gal būt, jie eina prieš **paskutinę** Auksinės Marijos valią, jie vis dėl to negalėjo taip paprastai sudėti ginklus, kada praėjus apie penkiolika metų po Magdalenos mirties, bažnyčios armija pasiuntė savo ištikimus tarnus visam laikui „nuraminti“ Katarus... Nušluoti juos nuo Oksitanijos žemės, kad niekada daugiau nebeprasikalstų jų šviesaus Tikėjimo daigai, kad daugiau niekas žemėje nebeparisimintų jų Tyrų Senovės Žinių...

Bet Šventovės Riterių buvo per mažai, lyginant su samdoma „nelabojo armija“ ir Tamplieriai, eidami prieš dešimtis tūkstančių, žuvo šimtais,...

Jie savo ištikimomis širdimis nuoširdžiai tikėjo, kad **Marijos neišduoda**. Jie tikėjo, kad yra teisūs, nežiūrint draugų perspėjimų, nežiūrint „naujųjų“ katarų spaudimo. Bet greitai Šventovės Riterių beveik nebeliko. Kaip nebeliko Oksitanijos žemėje

ir **tikrujų** Katarų...

Na, o vėliau beveik niekas ir nebeprisiminė, kad kažkada gyveno Auksinė Marija, kad jos mokymas buvo visiškai kitoks... Buvo stipri, karinga ir išdidi.

Mano sielai buvo nemalonu ir šalta. Nejaugi kas nors, kuris su Marija tiek metų buvo kartu, galėjo ją taip kraupiai išduoti?..

— *Sakyk, Sever, ar tu gali man detaliau papasakoti apie išdavystės momentą? Aš negaliu to suprasti nė siela, nė širdimi. Ir net mano smegenys atsisako tai priimti...*

— *Manau, kad bus geriau, jeigu aš vėl tau parodysiu, Izidora, — mįslingai atsakė Sever.*

Nedidelės akmeninės salės viduryje vienišas stovėjo didžiulis, apvalus, labai senas akmeninis stalas. Jis užėmė beveik visą patalpą. Išorinis stalo apskritimas buvo labai nutrintas nuo žmonių rankų prisilietimų. Matyt, labai daug likimų sprendėsi už šio stalo, daug žmogiškų „minčių“ jis girdėjo per savo ilgą gyvenimą...

*Aplink stalą sėdėjo septyni žmonės. Tai buvo seni Magdalenos ir Radomiro draugai, **pirmieji** Šventovės Riteriai. Septintasis tarp jų buvo Radanas... Išgirdęs per pasiuntinį, kaip žiauriai ir nežmoniškai žuvo Magdalena ir jo jaunoji dukterėčia — Vesta, Radanas neišlaikė. Palikęs Svetodarą (besiveržiančio važiuoti kartu) pilnam išlaikymui savo ispaniškiems draugams, jis atskubėjo į Monsegiurą nuvarginęs pakeičiui keletą žirgų, bet į Magdalenos laidotuves nebespėjo. Draugai jai ir Vestai sukrovė laidotuvių laužus ir laisvos Auksinės Marijos ir jos mylimos dukrytės sielos nuskrido ten, kur dabar jų naujieji Namai...*

Tik 2009 metais, būdama Oksitanijoje, aš sužinojau, kad Magdalenos Siela Midgard-Žemės vis dar nepaliko. Kad visus tuos metus ji saugojo kažką jai labai svarbaus ir brangaus — žmonėms saugojo Dievų Raktą... Ir kiek besistengė įvairūs „ieškotojai“ iki jo prisikasti, Magdalena prisiminė Radomiro pavedimą — ji saugojo jį savo gyvybės kaina net ir po to, kai pati gyvybę prarado.

*Riteriai niūriai tylėjo. Na, ir ką galima buvo sakyti, kad išsklaidytų jų liūdesį? Jų Auksinės Marijos nebebuvo... Jie buvo pasiruošę už ją numirti, atiduoti už ją savo gyvybes. Bet **mirė** **Jl**... Ir jau nieko negalima buvo pakeisti. Tai buvo 1094 metai, skaičiuojami nuo niekam nežinomo žydų pranašo gyvenimo... Kurį šventosios bažnyčios valia padarė daug kentėjusiu „Dievo sūnumi“... Magdalenai jos mirties dieną buvo tik dvidešimt devyneri metai...*

Pagaliau, kažkiek tai susikaupęs, Radanas ištarė:

— *Sakyk mums, Simonai, kaip gi čia gavosi, kad **būtent tu** du kartus per vieną dieną atsiradai šalia Magdalenos? Ir būtent **tau** ji perdavė savo laišką? O ji juk **niekada nerašė panašių laiškų**. Išskyrus man ir Svetodarui. Tu gi tai puikiai žinai — Magdalena visada geriau su mumis **kalbėdavosi**. Ir ji **niekada nesprendavo svarbių dalykų viena!** Ji gerbė ir mylėjo mus ir niekada nebūtų su tuo sutikusi.*

Vienas iš riterių labai jaudinosi ir buvo nepatenkintas. Mano didžiausiam siaubui, jis pasirodė besantis tas pats, visada linksmas ir malonus, Vestos „draugas“ — Rudasis Simonas... Magdalena buvo teisi — jis atnešė nelaimę... pats to nežinodamas. Simonas priešiška į visus šnairavo, matyt, nežinodamas, kaip atlaikyti tą žodinę ataką. Ką pasakyti, kad jie suprastų?

— *Tai kaip gi tu gali paaiškinti to „laiško“ atsiradimą, Simonai? — Atkakliai pakartojo Radanas.*

— *Aš jau jums sakiau, nežinau! — įsižeidęs sušuko Riteris. — Aš, kvailys, stengiausi jus surasti kaip galėdamas greičiau, o vietoj padėkos gavau nepasitikėjimą! Pavydas jums graužia akis, manau. Kitaip jūs taip neužtarnautai manęs nežeidinėtumėte!*

Apmaudžiai susijaudinęs Simonas sukiojo rankose nedidelį, baltą lapą, visą išrašytą rūpestingai išvedžiotomis stambiomis runomis — manomai, Magdalenos „laišką“... Visi likusieji buvo aiškiai pasimetę — jie žinojo vienas kitą labai seniai, ir patikėti vienas kito išdavyste buvo praktiškai neįmanoma... Bet tada, kodėl taip atsitiko?! Nes Marija dar nė karto neišskyrė ko nors iš kitų, svarstydamą ką nors svarbaus! Jie visada ir visais klausimais veikė kartu. O šis „pranešimas“ vertė visą Katarų mokymą aukštyti kojoms, ir keitė prasmę to, ką taip ilgai mokė Magdalena. Argi nebuvo tai iš tikrųjų nesuprantama, ar mažų mažiausia, keista?..

— *Atleisk mums, Simonai, tavęs kaltinti mes nenorime. Bet aplinkybės labai jau nesuprantamos. — Valdydamasis ištarė vienas iš Šventovės Riterių. — **Kokiu būdu** tu atsidūrei šalia Marijos, ir būtent tą momentą, kai ji rašė tą piktybinį raštą? Ir kokiu būdu tu atsidūrei šventoje grotoje būtent tuo metu, kai jas nužudė?! — ir kiek nuri-męs. pridūrė: — Ar sakė ji dar ką nors?*

— *Ne, nesakė... Tik paprašė visa tai perskaityti jums. — Apmaudžiai atsakė Simonas. — Jeigu ji nebūtų žuvusi, argi tai būtų keista!? Ir ar mano kaltė, kad tuo metu aš atsidūriau šalia? Jeigu aš JŪ nebūčiau radęs, gali būti, kad jūs iki šiol nežinotumėte, kas ten nutiko!..*

Nežinant tiesos, buvo labai sunku jį kaltinti. Visi jie buvo Radomiro Riteriai. Patys artimiausieji kovos draugai, kartu praėję pavojingą ir ilgą kelią... Bet, kaip besistengė Šventovės Riteriai galvoti, atsitikimas vertė saugotis — labai jau keistai viskas sutapo...

Aš stovėjau sukrėsta ir nenorėjau tikėti, kad pati nuostabiausia Imperija Žemėje buvo sunaikinta taip neišpasakytai paprastai!.. Vėl gi, tai buvo kiti laikai. Ir man sunku buvo spręsti, kokio stiprumo tada buvo žmonės. Bet gi Katarai turėjo tyriausias, niekada nepasiduodančias širdis, leidžiančias jiems išdidžiai eiti ant kraupių, žmones deginančių laužų. Kaip gi jie galėjo patikėti, kad Auksinė Marija būtų tai leidusi?..

*Bažnyčios sumanymas iš tiesų buvo velniškai genialus... Iš pirmo žvilgsnio net atrodė, kad ji nešė „naujiesiems“ Katarams tik gerį ir meilę, neleisdama atimti svetimų gyvybių. Bet tai tik iš pirmo žvilgsnio... Iš tikrųjų gi, šis „bekraujis“ mokymas nuginklavo Katarus, padarydamas juos bejėgius prieš žiaurią ir kraugerišką Popiežiaus armiją. Nes, kiek aš supratau, bažnyčia nepuolė, kol Katarai išliko kariais. Bet po Auksinės Marijos mirties ir genialaus „šventųjų“ tėvų plano, bažnytinkams reikėjo tik šiek tiek palaukti, kol Katarai **savanoriškai** pasidarys bejėgiais. Ir štai tada — užpulti... Kai jau nebebus kam priešintis. Kai Šventovės Riterių liks tik maža saujelė. Ir kai nugalėti Katarus bus labai paprasta. Net nesusitepę jų krauju savo švelnių, išpuoselėtų rankų.*

Nuo tokių minčių aš atbukau... Viskas buvo per daug paprasta ir lengva. Ir labai

baisu. Todėl, kad nors kiek atsitraukti nuo liūdny minčių, aš paklausiau:

— Ar kada nors esi matęs Dievų Raktą, Sever?

— Ne, mano drauge, aš jį mačiau tik per Magdaleną, kaip dabar ir jūs. Bet galiu tau pasakyti, Izidora, jis **negali** pakliūti į „tamsiujų“ rankas, kad ir kiek žmonių aukų tai pareikalautų. Kitaip nebebus daugiau tokio pavadinimo — Midgardas... Tai per daug didelė jėga. Ir jeigu tai papultų į Galvojančių Tamsiujų rankas, nebesulaukytų jau niekas jų pergalingo žygiavimo per likusias Žemių planetas... Žinau, kaip tau sunku tai suprasti širdimi, Izidora. Bet kartais mes privalome mąstyti globaliai. Privalome galvoti apie visus ateinančiuosius... ir pasirūpinti, kad jiems iš tikrųjų būtų kur ateiti...

— Kur dabar Dievų Raktas? Ar žinai ką nors apie tai, Sever? — netikėtai rimtai paklausė iki šiol tylėjusi Anna.

— Taip Annuška, dalinai — aš žinau. Bet negaliu tau apie tai pasakyti, kaip bebūtų gaila... Vieną aš žinau, kad ateis toks laikas, kai žmonės kada nors pagaliau taps **verti** to ir Dievų Raktas vėl sušvytės ant Šiaurinės Šalies kalno viršūnės. Tiktai iki tol dar praeis ne vienas šimtas ilgų metų...

— Bet mes gi greitai žūsime, tai ko gi tau bijoti, Sever? — rūsčiai paklausė Anna. — Papasakok mums, prašau!

Nustebęs jis į ją pasižiūrėjo ir, kiek patylėjęs, lėtai atsakė.

— Tu teisi, mieloji. Manau, kad jūs vertos tai žinoti... Po žiaurios Auksinės Marijos mirties, Radanas išsivežė Dievų Raktą į Ispaniją, kad jį perduotų į Svetodaro rankas. Jis manė, kad būdamas net toks jaunas, Svetodaras išsaugos jam patiktą lobį. Jeigu prireiks, net ir savo brangios gyvybės kaina. Daug vėliau, būdamas jau suaugęs žmogus, eidamas į susitikimą su Keliautoju, jis tą nuostabų lobį pasiėmė su savimi. O vėliau, po ilgų šešių dešimčių metų, jau susiruošęs eiti į namus, jis nusprendė, kad bus teisingiau Dievų Raktą palikti ten, Šiaurės Šalyje, kad išvengtų galimų nelaimių gimtojoje Oksitanijoje. Jis nežinojo, kokios naujienos jo laukia namuose. Ir rizikuoti Dievų Raktu jis nenorėjo.

— Reiškia, kad Dievų Raktas visą tą laiką buvo Šiaurės šalyje? — lyg pasitikrindama tai, ką išgirdo, paklausė Anna.

— To, kaip bebūtų gaila, aš nežinau, mieloji. Nuo to laiko aš neturėjau apie tai jokių naujienų.

— Sakyk, ar tu nenorėtum pamatyti naujos ateities, Sever?.. Ar nenorėtum savo akimis pamatyti naujos Žemės?.. — neiškenčiau aš.

— Neturiu tam teisės, Izidora. Aš savo čia jau atgyvenau ir privalau eiti į Namus. Na, ir laikas jau. Per daug aš mačiau čia skausmo, per daug buvo praradimų. Bet aš tavęs palauksiu, mano drauge. Kaip aš tau jau sakiau, mano tolimasis pasaulis yra ir tavo. Aš tau padėsiu sugrįžti į namus...

Aš stovėjau sukręsta ir nesupratau, kas vyksta... Nebegalėjau suprasti savo mylimos Žemės ir joje gyvenančių žmonių. Jiems buvo dovanojamos svetimos ŽINIOS, o jie, vietoj to, kad jas įsisavintų, vienas kitą naikino ir žuvo... Žuvo tūkstančiais, nesuspėję nugyventi savo brangių gyvenimų... Ir atimdami gyvybes kitiems, geriems žmonėms.

— Sakyk, Sever, juk šventovės Riteriai ne visi žuvo, ar ne taip? Kitaip, kaip gi

vėliau taip išaugo jų Ordinas?

— Ne, mano drauge, kai kurie iš jų privalėjo išlikti gyvi, kad išsaugotų Šventovės Riterių Ordiną. Kai Oksitaniją užpuolė bažnytininkai, jie išėjo pas draugus į gretimą pilį, pasiėmę su savimi Jono galvą ir kitas Tamplierių brangenybes, už kurias ruošėsi sukurti tikrą armiją, kuri savarankiškai galvotų ir veiktų, nepriklausomai nuo karalių ir Popiežiaus norų. Jie vylėsi iš naujo sukurti pasaulį, apie kurį svajoto Radomiras. Bet šį kartą ją sukurti laisvą, galingą ir stiprią¹³.

— Reiškia, kad po Auksinės Marijos mirties Katarai lyg ir suskilo? Į „naujuosius“ Katarus ir senuosius Magdalenos karius?

— Tu teisi, Izidora. Tikrai „naujieji“, kaip bebūtų gaila, visi žuvo kraupiuose Popiežiaus laužuose.

— Kodėl gi nesugrįžo Šventovės Riteriai? Kodėl neatkovojo Oksitanijos? — apmaudžiai sušukau aš.

— Todėl, kad nebebuvo ko atkariauti, Izidora, — tyliai sušnibždėjo Sever. — Pasitraukusių Šventovės Riterių buvo labai mažai. Likusieji žuvo gindami „naujuosius“ Katarus. Prisimeni, aš tau sakiau — kiekvieną pilį ir kiekvieną miestelį gynė apie šimtas Riterių. Prieš dešimtis tūkstančių Popiežiaus kryžiuočių. Tai buvo per daug net patiems stipriausiems...

Naujieji „Tobulieji“ nesigynė, pasiduodami patys ir atiduodami kitus sunaikinimui. Nors, jeigu būtų padėję, tikriausiai, iki pat šiol būtų klestėjusi Šviesos Imperija ir iki pat šiol galėtume sutikti gyvų Katarų... Nes Tobulieji degė šimtais (tikrai Bezjė jų sudegė 400!) — kartu jie būtų sunaikinę bet kokią armiją!.. Bet nenorėjo. Ir už juos žuvo Šventovės Riteriai. Kurie net ir suprasdami, kad pralaimės, negalėjo ramiai žiūrėti, kaip naikinami seneliai, moterys, vaikai... Kaip sudega geriausieji... Sudega dėl kvailiausio melo.

— Pasakyk, Sever, ar kada nors Auksinė Marija buvo Šiaurės šalyje? — Vėl norėdama pakeisti pokalbio temą, paklausiau aš.

Sever ilgai ir atidžiai žiūrėjo į mano veidą, lyg norėdamas prasiskverbti į mano sielą. Po to liūdnai nusišypsojo ir tyliai ištarė:

— Tu labai supratinga, Izidora... Bet aš tau negaliu to papasakoti. Galiu tik atsakyti — taip. Ji aplankė šventą savo protėvių Žemę... Radomiro Žemę. Tai jai pavyko padedant Keliautojui. Bet daugiau aš neturiu teisės sakyti net tau... Tu man atleisk.

Tai buvo netikėta ir keista. Papasakodamas man apie įvykius, kurie mano supratimu buvo rimtesni ir svarbesni, Sever staiga kategoriškai atsisakė mums pasakyti tokią „smulkmeną“!.. Žinoma, tai mane dar labiau sudomino ir aš vyliausi, kad iki to, kol aš žūsiu, vis dėl to suspėsiu apie tai sužinoti. Kaip nors dar suspėsiu....

Netikėtai durys staiga atsivėrė — Ant slenksčio išdygo Karafa. Jis atrodė nuostabiai gairus ir patenkintas.

¹³ Apie likusius Oksitanijos Karius-Katarus (Tamplierius) galima perskaityti knygoje „Saulės vaikai“, kur bus įdėtos ištraukos iš Kario-Tobulojo, Grafo Miropua (*Miropoix*) laiškų originalų, kuris gynė Monsegiuro tvirtovę 1244 metais ir išliko Monsegiuro Katarų žūties gyvu liudininku. O taip pat ištraukos iš autentiškų Karkasono Inkvizicijos ir slaptų Vatikano archyvų užrašų.

— *Taip-taip-taip... Pas Madoną Izidorą svečiai!.. Labai įdomu. Iš pačios Meteoros, jeigu neklystu? Didysis Sever, asmeniškai!.. Ar nesupažindintumėte mūsų, Izidora? Manau, kad mums visiems tai būtų gana naudinga!*

Ir patenkintai nusijuokęs, Karafa ramiai įsitaisė krėslė.

43. Izidora-9. Annos praradimas. Moteris-Karys.

Karafa be jokių skrupulų apžiūrinėjo Severą, lyg tai jis būtų buvęs retas laukinis gyvūnas. Popiežiaus veidas dėl nesuprantamų priežasčių švietė pasitikėjimu, kas mane gąsdino labiau, negu kad jis iš įsiūčio būtų svaidęsis „žaibais“...

— *Na ką, didžiai gerbiamas Sever, štai mes, pagaliau, ir susitikome! Aš gi kažkada žadėjau, kad Jūs **pas mane** ateisite — aš, paprastai, savo pažadų nekeičiu.*

— *Nesižavėk, Karafa. — tyliai pasakė Sever. — Aš tau niekada nesuteikčiau tokio malonumo. Ir tu tai puikiai žinai. Tai madona Izidora mane domina... Ji per daug vertinga, kad būtų tavo rankose. Bet tu, žinoma gi, negalėsi to suprasti, kaip bebūtų gaila...*

— *Žmogaus vertė priklauso nuo to, kiek jis gali būti naudingas Dievui... Na, o madona Izidora, kaip Jūs gerai žinote, — ragana. Ir labai galinga. Todėl jos požiūris į dievą nepalieka jokių vilčių, kad pasikeis į gera. Ir todėl, jos „vertė“ man ir šventajai bažnyčiai lygi nuliui, brangusis Sever.*

— *Tada kodėl gi tu ją laikai uždaręs ir metodiškai naikini visus jos artimuosius, Karafa? — santūriai paklausė Sever.*

— *Atleiskite, brangiausiasis Sever, madona Izidora visiškai laisvai gali elgtis ir priimti sprendimus! — Ir kandžiai nusišypsojęs, pridūrė: — Kai tik ji teiksis man duoti tai, ko aš jos prašau, ji laisvai galės eiti kur tik panorėjusi. Net jeigu tai būtų ir prieš mano valią.*

Patalpoje „kibirškčiavo“ įtampa... Mums su Severu nemalonus pokalbis nieko gero nežadėjo. Bet Karafa, matyt, turėjo kažkokį tai (kaip ir visada, kitiems nežinoma) tikslą, kurio atskleisti kol kas dar neskubėjo.

— *Sakykite, Sever, jeigu madona Izidora tokia brangi, kodėl gi Meteora nebando jos išsaugoti, paslėpdama už storų ir „magiškų“ savo sienų?*

— *Todėl, kad pas mus ateinama tik savo noru. Mes jai siūlėme, bet Izidora nepanoro pasilikti.*

Karafa staigiai atsisuko į mano pusę. Jo veide atsispindėjo didžiausia nuostaba...

— *Reiškia, tai tiesa?!.. Jūs **pati** nepanorot pasilikti?*

— *Aš Jums jau sakiau, bet Jūs manimi nepatikėjote, — kaip galėdama abejingiau patraukiau pečiais.*

Popiežius aiškiai buvo pritrenktas. Jis nepajėgė suprasti, kaip gi aš, žinodama, kas grėsia iš jo pusės, nenorėjau gintis?!. Nekalbant jau apie galimybes išstudijuoti Meteoroje slypinčias Žinias...

— *Sakykit, Sever, kiek jums dabar metų? — atsisukęs į Severą, tiesiai, kaip sa-*

koma, „į kaktą“, paklausė Karafa.

— Devyni šimtai šešiasdešimt trys, skaičiuojant nuo jūsų išgalvoto dievo gimtadienio, — ramiai atsakė Sever. — Kitokio metų skaičiavimo mes nežinome, aš manau...

— O atrodote kaip trisdešimties... — nekreipdamas dėmesio į pašaipą, tyliai ištarė Karafa. — Štai, kaip tik to aš prašau Izidoros!..

— Ir ji visiškai teisi, neduodama to, ko tu prašai. Nusikaltėliai neturi teisės labai ilgai gyventi, Karafa. Ypač tokie, kaip tu... Tu gi neatgailausi dėl padarytų nusikaltimų, nors pragyventum ir tūkstantį metų, ar ne taip? Na, ir prasmės tam jokios nėra. Nes tavo dievas yra tik tavo sieloje, Karafa... O juodesnės sielos už tavo, pasaulyje neegzistuoja. Todėl, kiek tu begyventum, tu darysi tik juodus darbus ir sėsi blogį.

— Na, mes dar pažiūrėsime!.. — mįslingai ištarė Karafa. — Mes dar pažiūrėsime... Kiek madona Izidora bebūtų stipri, ji labai myli savo dukterį, ar ne taip? Na, o motiniška meilė kartais daro stebuklus, žinote gi!

Čia, iki tol tylėjusi Anna išėjo į priekį ir kiek galėdama ramiau ištarė:

— Kol kas tavo kalbos tuščios, Karafa. Daryk savo darbą arba nešnekėk to, ko nesiruoši daryti! Tai nelabai tinka pačiam Romos Popiežiui...

— Anna!!!

Sušukau aš nevalingai... Nes aš tiksliai žinojau — jeigu mano duktė pakliūs į rūšį, gyva iš ten nebeišeis. Viskas bus baigta... Ir jai... ir man.

— Na, ką gi Izidora, spręskite! Anna pati to paprašė. Norite būti laisva ir ramiai auginti savo puikią dukterį, arba jos gyvenimas pasibaigs tuoj pat... Rūsyje.

Aš viltingai atsisukau į Severą — Jis įtemptai kažką sprendė...

— Sakyk, Karafa, nejaugi tau nebaisu? Nes po mirties tu gyvensi vėl... Tu žinai. Tik toks skirtumas, kad anas gyvenimas nebus toks malonus. Nejaugi tai tavęs nejauzdina ir apie tai tu nepagalvoji?

— O, brangiausiasis Sever, lyginant su galimybe pasiekti nemirtingumą **dabar** — tai tik smulkmena. Aš ant kortos pastačiau viską! Ir aš gausiu ko noriu bet kuria kaina. Įskaitant nusikaltimus...

Aš stovėjau ir nebegalėjau galvoti... Nebesugebėjau priimti jokio sprendimo. Galvoje liko viena-vienintelė mintis — **štai ir viskas...** Aš niekada daugiau nebepamatsiu savo nuostabiosios, drąsiosios mergaitės! Karafa prarado savo geležinę kantrybę ir įvykiai prasidės tuoj pat... Neatidedant ateičiai.

Anna žiūrėjo man tiesiai į akis ir... šypsojosi. Aš žinojau — ji bandė mane nuraminti!.. Nors tuo metu jos sieloje, laukiniu balsu inkšdama, į kraštus puldinėjo žvėriška baimė. Aš tai jutau ir negalėjau padėti... Nes maniau, kad negaliu išduoti nė savęs, nė jos. Nė žuvusiųjų. Negaliu išduoti likusiųjų talentingųjų (apdovanotojų), kurie, laukdami kraupios mirties, jau ilgai gyveno siaubingas dienas!..

Aš privalėjau sunaikinti Karafą... Iki tol, kol jis visiškai nesunaikino Žemės.

Mes buvome tik dulkės, aš ir mano duktė, palyginus su tais, ką jis jau sunaikino. Kančiose išėjusios talentingųjų sielos kiekvieną naktį manęs šaukėsi ir reikalavo

keršto...

Mūsų su Anna gyvybės neturėjo jokios reikšmės. Bet prie viso to, aš negalėjau leisti Annai taip paprastai mirti. Negalėjau susitaikyti su jos sunaikinimu...

— *Pabandykite jį sulaikyti, Izidora, — pasigirdo mano smegenyse. — Aš einu pas Valdovą.*

Ir staiga ištirpęs, Sever pranyko... Matyt paskutinius jo žodžius girdėjau tik aš, nes Karafa kelias sekundes apstulbęs žiūrėjo į tą vietą, kur ką tik stovėjo Sever. Bet, kaip paprastai, jis labai greitai atsipeikėjo ir nustebęs paklausė:

— *Jis ką, Jus taip paprastai paliko?.. O kaip gi draugystė su Jumis? Arba Meteoroje nežino, kas tai yra?*

— *Ne, Jūsų šventenybe, žino. Ir tai kaip tik tas, ką jis bando įrodyti.*

Karafa kurį laiką stovėjo giliai galvodamas, lyg tai bandydamas nuspręsti, ką su mumis toliau daryti. Ir netikėtai staiga pasisukęs, sušuko:

— *Sargyba!*

Į kambarį įvirto du stambūs sargybiniai.

— *Veskite ją į rūšį!*

Sargybiniai grubiai sugriebė Anną už rankų ir nutempė lig durų.

Na, štai ir viskas... Stingdama pagalvojau aš.

Bet iki galo buvo dar toli. Anna staiga išsitiesė, ir... abu stambūs sargybiniai kaip plunksnelės išlėkė per duris ir sudribo ant grindų.

— *Taip, taip, taip... — atidžiai žiūrėdamas į Anną sušnibždėjo Karafa, — Ji tikrai Jūsų duktė, madona. Na, ką gi, pabandysime kitaip.*

Ir suplojęs rankomis, pašaukė kitus sargybinius.

— *Nuveskite mergaitę į mano apartamentus ir nenuleiskite nuo jos akių! — grubiai įsakė Karafa.*

Ką jis sumanė daryti šį kartą, aš neturėjau jokio supratimo. Reikėjo ko nors imtis, kažkaip tai kovoti... Bet kaip aš galėjau kovoti, nesuprasdama su kuo? Karafa kažką tai sugalvojo, kad išvengtų Annos veiksmų. Bet ką?.. Gaila, bet tai žinojo tik jo išlavintas protas. Aš gi stovėjau sustabarėjusi ir nieko negalėjau nuspręsti. Ir tik vyliausi, kad greitai pasirodys Sever...

Bet Sever nesirodė. Atėjo naktis. Aš neradau ramybės ir įsivaizdavau patį blogiausią. Ir tik vienintelė viltis, kad Anna dar gyva, ruseno mano degančiose smegenyse — Karafa ruošėsi ją kankinti, kad palaužtų mane. Todėl jam nebuvo jokio reikalo Annos kankinti paslapčia. Jis norėjo suteikti skausmo būtent man, ir tai teikė nors mažiausios vilties pamatyti ją dar nors kartą...

Išaušo rytas.

Nesumerkusi akių, aš jaučiausi kaip sudaužyta ir visiškai išsunkta...

Nežinomybė vedė mane iš proto ir neleido atsipalaiduoti, neleido galvoti. Į mano kvietimus Anna neatsakinėjo — matyt, Karafa vėl panaudojo savo apsaugą. Bet sieloje aš tiksliai žinojau — mano mergaitė vis dar buvo gyva...

Karafa pasirodė vėly rytą. Mano nuostabai, jis atrodė įsitempęs, kaip šauti paruošta strėlė. Jo valdingos akys žiūrėjo atidžiai ir veriančiai, lyg tai jis tiesiog dabar būtų sprendęs mano liūdną likimą.

— *Eime su manimi, madona! Jums teks stebėti gana nemalonų spektaklį. Ir tai visiškai Jūsų kaltė, Jūs tai žinote!.. Aš Jums siūliau pagalvoti — Jūs galvojote per daug ilgai. Aš nebeturiu daugiau laiko. Apgailėstauju...*

Karafa kažkodėl buvo labai sudirgęs. kažkas trikdė jo aštrų protą, bet tai nebuvo baimė, kad negaus ko nori. Tai buvo kažkas kita, ko aš niekaip negalėjau atspėti... Bet jis aiškiai pyko ir nervavosi, neduodamas man laiko susigaudyti.

Mes nusileidome į pažįstamą rūšį, kuriame viskas buvo tiksliai taip, kaip ir seniau. Taip pat šaukė žmonės... Taip pat dvelkė mirtimi ... Ir taip pat iš siaubo gyslose stingo kraujas.

— *Prieš tai, kaip mes ten įeisime, aš noriu dar kartą paklausti, Izidora, ar Jūs nepakeitėte savo sprendimo? — Į mane įsisiurbęs savo juodomis akimis, sušnibždėjo Karafa. — Aš nenoriu kankinti Annos. Jos gyvybė brangi, nejaugi Jums jos negaila?*

Sukaupusi visas, nuo mano sudaužyto didvyriškumo likusias jėgas, aš pasistengiau suvaldyti savo drebantį balsą, kad galėčiau atsakyti. Artinosi alpulio būseną. Kūnas neklausė. Bejėgiškumas stebino... Aš paniškai bijojau pamatyti tai, kas buvo slepiama už tų durų... Nes nebuvau tikra, kad pernešiu tai, ką man paruošė „šventasis“ Tėvas.

— *Taip, Šventenybe, žinoma, kad man gaila Annos... — Atsakydama sušnibždėjau aš, — Taip pat gaila, kaip ir tie nutraukti nuostabūs gyvenimai tų, kurie jau išėjo. Ir kurie dar išeis... Aš nepajėgi Jūsų suprasti, Karafa. Na, manau, kad niekas nepajėgus suprasti... Bet Jūs galite manimi patikėti — kad už visas Jūsų piktadarybes reikės labai skaudžiai mokėti.*

— *O, mieloji Izidora! Tai bus ne šiandiena! — Susijuokė Karafa. — Na, o kas bus vėliau — apie tai pagalvosime tada, kai tai ateis.*

Ir, pasukęs aprūdijusį raktą, Karafa lėtai pastūmė sunkias duris...

Mano žvilgsniui atsivėrė sielą stingdantis vaizdas — Nedidelio akmeninio kambario viduryje ant keisto akmeninio suolo grandinėmis prikaustyta sėdėjo Anna...

Širdis suvirpėjo... ir sustingo. Kaip gi aš galėjau tai leisti?! Bet degančios smegenys tvirtai atsakė — galėjai!!! Aš neturėjau kitos išeities.

Anna žiūrėjo man į akis nesibaimindama ir nemaldaudama. Ši mergaitė rodė daug daugiau didvyriškumo, negu tuo momentu turėjau aš pati.

— *Nepasiduok! Tikrai nepasiduok, mama! — išgirdau aš.*

Stengdamasi mane palaikyti, Anna su manimi kalbėjosi mintimis. Ji bijojo (žinodama, kaip aš ją myliu), kad aš neišlaikysiu. Bijojo, Kad Karafa gaus tai, ko labai norėjo. Ir tada visa tai, ką mes jau išgyvenome, nebeturės jokios prasmės.

— *Jūsų duktė tokia pat karinga, kaip ir Jūs, madona. Man prireikė pakeisti aštuonis budelius, kol ją surišome! Prireikė ją prigrindyti aguonų nuoviru, kad užmigdytume... Pagailėkite jos, Izidora!*

Užsidėjęs odinę prijuostę, grėsmingas budelis ruošė kažkokius tai baisesius instrumentus. Matyt, mano mielosios dukrelės kankinimams... Mano mielos ir šviesios mergaitės.

Širdis stingo... Atrodė, kad pasaulis virto vienu ištisu skausmu. Nieko daugiau nebejausdama aš, paprasčiausiai, nustojau kvėpuoti...

— *Atsibuskite, madona! Na, kas gi Jums? Atsibuskite!..*

Susijaudinęs Karafa prieš mane laikė kvepiančiąją druską ir laikas nuo laiko kaišiojo ją man prie nosies, taip priversdamas nenoromis įkvėpti pridususio rūšio orą. Aš jaučiau, kad esu panaši į vaškinę lėlę. Tai buvo blogai — Karafa puikiai suprato, kad tai buvo būtent tai, kuo jis galėjo mane palaužti. Ir už tai mokėti, žinoma, reikėjo Annai....

— *Nejaugi jūs tikitės, kad ilgai gyvenant Jums kada nors pasiseks iššienauti visus talentinguosius? — Pakankamai atsigavusi, tyliai sušnibždėjau aš. — Tai juk, paprasčiausiai, norimi kliedesiai, šventenybe! Žmonės gimsta... Ir taip pat gimsta talentingieji (apdovanotieji). Jums niekada nepavyks jų sunaikinti! Apsigalvokite, kol dar nevēlu. Jūsų gi nuostabus protas, kodėl gi jūs naudojate jį naikinimui?*

Karafa mįslingai tampė ant krūtinės kabantį didelį auksinį kryžių. Atrodė, kad jis išėjo iš įprasto pasaulio į kažkokius tai nepažįstamus tolius... Tik gaila, kad jis niekur ilgam neišeidavo...

— *Kaip aš jau buvau Jums sakęs, Izidora, daugelis žmonių kvaili. Apsižvalgykite aplink — Daugybė bailių ir tinginių, kurie atiduos viską, kad tik liktų nuošalyje ir būtų saugūs ir apginti!.. Jie tiki, kad gyvena teisingai, ištisomis dienomis gyvendami nieko nedarydami ir besimėgaudami savo mažyčio, asmeninio pasaulėlio malonumais. Jie slepiasi už didvyriškų ir stiprių žmonių nugarų, kuriuos pilnai išnaudoję, tuoj pat patys ir sunaikina. Tam, kad darytum niekšybes, protas nereikalingas, Izidora... — kreivai šyptelėjo „šventenybė“ ir kiek patylėjęs, pridūrė:*

— *Bet, kaip bebūtų gaila, yra ir kiti... Tie, kurie visada stovi priekyje, kurių gyvenimas šviečia ir rodo kelią likusiems... Tie — neišpasakytai pavojingi! Jie taip negalvoja, kaip nori kiti. Jie neša savo prakeiktą šviesą nepaisydami pavojų ir negailėdami gyvybių... Jūs būtent iš tokių, Izidora. Taip pat, kaip ir Jūsų mieloji duktė Anna. Todėl, jeigu jau būti iki galo atviram, aš niekada negalėsiu Jūsų paleisti, net jeigu ir gausiu iš Jūsų tai, ko prašau... Jūs liksite čia ir būsite karaliene... jeigu manęs paklausysite. Arba kaline, jeigu nesutiksite. Aš negaliu Jūsų išlaisvinti... Nežiūrint to, kad Jus myliu.*

*Aš į jį žiūrėjau praradusi žadą ir paskendusi jo beprotiškuose svaichiojimuose. Nors kažkuria prasme Karafa, kaip bebūtų gaila, buvo teisus... Žemėje gyveno per daug bailių ir niekšų. Vartotojiškumas klestėjo prarydamas jam metamus asmeninio pasitenkinimo „kaulus“. Ir kaip tik tai Karafą tenkino... Tai buvo minia, kuri buvo visiškai nepavojinga. Na, o Anna ir aš, buvome priskiriamos būtent prie **pavojingųjų** kategorijos.*

— *Jūsų Šventenybe, Jeigu Jūs prisimenate, tokių kaip aš, jums nepalaužti, tai kodėl gi Jūs vis bandote tai padaryti? Anna juk labai talentinga. Kodėl gi Jūs nesis-*

tengiate jos išsaugoti? Ji galėtų Jums daug kuo padėti. Kam gi Jūs ją žudote?

— Todėl, kad Jūs esate mano vienintelė viltis gauti tai, ko noriu, Izidora. Ir tokiu atveju, Anna — mano vienintelis koziris, kurį (Jūs jau patikėkite!) aš be jokių abejonių paleisiu į apyvertą. Ar norite dar pagalvoti, madona?

Man pradėjo stipriai svaigti galva — kiek kartų aš įsivaizdavau šią akimirką, kad prie jos kaip nors prisitaikyčiau ir išgyvenčiau!.. Kiek kartų aš, paprasčiausiai, bandžiau „priprasti“ prie tos minties, kad (kai tai įvyks) neišsikraustyčiau iš proto!.. Bet, kaip tik besistengiau — realybė buvo daug baisesnė...

Šiek tiek susikaupusi, apmirusiomis lūpomis aš ištariau žodžius, kurie persekiojo mane visą likusį mano trumpą gyvenimą... Ir kurių aš niekada vėliau nebegalėjau užmiršti net tame tolimame, naujajame pasaulyje...

— Aš Jums jau daviau savo atsakymą, Jūsų šventenybe... Anna neatsveria milijonų kitų gerų žmonių, kuriuos Jūs sunaikinsite, jeigu ilgai gyvensite... Aš negaliu iškeisti ją į milijonus... nežiūrint net to, kad ji mano duktė.

— Jūs beprotė, Izidora!.. — Grubiai sušuko Karafa ir pasisukęs į budelį, pridūrė: — Pradėk!

Annos akys šaukte atviru siaubu. Aš žinojau, kaip jai bus baisu... Bet, nežiūrint visko, mano mergaitė nepasidavė. Ir aš negalėjau jos išduoti, nusileisdama Karafai...

Budelis priėjo prie kankinimų krėslo ir pakėlė virš Annos rankų iki raudonumo įkaitintą geležinį virbą. Pasklido deginamos mėsos kvapas. Anna kraupiai suriko. Budelis tuoj pat griebėsi už širdies ir lėtai susmuko ant grindų.

— Nustokite, Izidora! Arba aš būsiu priverstas jus išvaryti už durų! — sukriokė Karafa.

— Bet tai ne aš, Šventenybe! — Kankinio šypsnį išspaudžiau aš. — Anna galinga Žynė. Nejaugi Jūs galvojote, kad ji ramiai sėdės, kai Jūs ją kankinsite?

Aš didžiavausi savo ryžtinga mergaite net žinodama, kaip ji žiauriai kentėjo. Anna turėjo savo tėvo didvyriškumą ir nesiruošė lengvai atiduoti savo gyvybės — ji stengėsi su savimi pasiimti kiek galima daugiau ne-žmonių, kurie kankino kitus talentinguosius.

— Reiškia, čia vėl Anna? Bet ji negalėjo?.. Mes ją prigirdėme žolėmis, kurios uždaro jos jėgų išėjimus? Kaip gi tai galėjo atsitikti?!

Karafa prasarė... Jis siuto! O aš nusijuokiau jam į veidą iš karto supratusi, kas iš tikrųjų čia įvyko.

— Jūsų šventenybe, Jūs paklausėte ko nors iš „palūžusių“ talentingųjų, ar ne taip? Bet jie gi nežinojo, kokia iš tikrųjų stipri Anna. Tai žinojote Jūs. Taip, kad neverta be reikalo lieti apmaudą!

Karafa atsistojo prieš mane ir įsiutusiu balsu sukriokė:

— Ar gali Anna savo siela išėiti iš kūno? Atsakykite, madona!

— Na, žinoma, kad gali, Jūsų šventenybe! Tai pats paprasčiausias gebėjimas, ką ji gali.

Tai buvo melas... Bet jeigu tas melas galėjo padėti išgelbėti mano dukrytę nuo

kančių — aš tai galėjau pakartoti nors tūkstantį kartų!

Karafa minutę apie kažką tai įtemptai galvojo.

— Na, ką gi, Izidora, štai viskas ir išsisprendė. Anną kankinti beprasmiška. Ji išmuš visus mano budelius, o tai, atleiskite, manęs netenkina. Ji kartos savo senelio fokusus, o aš tam, paprasčiausiai, neturiu laiko. Jūs praleisite šią naktį kartu su dukterimi, bet tai bus paskutinė jūsų naktis kartu, nes ryte Anna mirs. Ji eis ant laužo... Jums lieka paskutinė naktis, kad pakeistumėte savo sprendimą, madona.

Staigiai apsisukęs, Karafa išėjo iš kambario...

Mus paėmė iš kankinimų celės ir nuvedė į kažkokį tai tamsų, purviną „narvą“, kuriame nebuvo nieko, išskyrus pamestų ant grindų šiaudų, nuvirtusios ant kurių, mes sąmoningai įsikibome viena į kitą, lyg taip būtume galėjusios išgyventi... Vilčių nebuvo. Liko tik nusivylimas ir bejėgiškumas.

Aš laikiau glėbyje savo brangenybę, savo vienintelę, nuostabiai apdovanotą mergaitę, ir gedėjau... Jeigu tik Anna būtų pasilikusi Meteoroje!.. Jokia Karafos jėga nebūtų tenai jos pasiekusi!.. Bet ji nepasiliko... Bijodama dėl manęs, ji atėjo, siūlydama savo gyvybę... vietoj manosios. Žinodama, kad tai man suteiks papildomo laiko, kad pabandyčiau sunaikinti Karafą...

Prieš mano akis pulsavo mūsų trumpo gyvenimo epizodai, kartu praleistos akimirkos jos tėvo ir senelio namuose, kur aš taip kantriai ir užsispyrusiai mokiau Anną būti stipriai!.. Kur tiek kartų kartočiau, kad gyvenimas yra nuostabus, ir kokia ji bus laiminga... Bet aš klydau... Annos gyvenimas baigėsi tiesiog dabar. Neleisdamas jai pajusti tos pačios laimės...

Mes sėdėjome kampe ant šiaudų, viena kitą apkabinusios tirpstančiomis rankomis. Žinodama, kad tai darau paskutinį kartą, aš glosčiau jos susivėlusius, nuo kraujo sulipusius ilgus plaukus. Akys buvo sausos, nors širdį draskė rauda. Manau, kad skausmas buvo per daug stiprus, kad jį galima būtų nuplauti ašaromis...

Stipriai prie savęs glausdama Anną, aš jaučiau, kaip greitai ir negailestingai „į niekur“ lekia laikas, nusinešdamas jos nuostabaus ir atkaklaus gyvenimo paskutines valandas.

Naktisėjo į pabaigą. Ir taip pat, kaip ir prieš tėčio nužudymą, aš kažkaip tai prisnūdau! Krūptelėjusi, iš siaubo pašokau, kad pažadinčiau savo mergaitę. Bet Anna nemiegojo. Švelniai glostydama mano veidą savo sudarkytomis plonomis rankomis, Anna tykiaiai šnibždėjo:

— Tu tokia graži, mama... Aš tave taip stipriai myliu!.. Prašau tavęs, tu tik laikykis, nepasiduok! Man dabar tas pats... Tai išsilaisvinimas. Ten daugiau skausmo nebebus. Taip man sakė tėtis. Aš žinau, jis manęs laukia. O vėliau mes visi lauksime tavęs. Laikykis, mamyte! Laikykis, gimtoji!..

Jos balsas buvo palūžęs ir toks liūdnas!.. Aš šimtą kartų būčiau atidavusi save vietoj jos, kad tik ji galėtų gyventi!.. Bet, kaip bebūtų gaila, ne mes tvarkome savo likimą — jį tvarkė sukti ir pikti...

— Mama, ar tu man atleisi, kad negalėjau tau padėti?.. Aš taip stengiausi... bet man nepasisekė, — sušnibždėjo Anna. — Aš jaučiuosi tokia kalta prieš tave!..

Kažkieno tai pikta nematoma ranka užgniauzė gerklę — aš negalėjau atsakyti.

Mano siela šaukė, bet niekas negirdėjo...

Kaip gi aš galėjau tai pergyventi?!!

Kaip galėjau stebėti, kaip iš gyvenimo išeis ta vienintelė, kas man dar liko — mano nuostabioji dukrytė? Mano lobis, kuris žmonėms davė tiek daug laimės, kiek kiti nespėja duoti ir per savo ilgą gyvenimą?

*Kokį **BLOGI** ji suteikė Žemei, kad būtų taip žvėriškai nužudyta? Mano šviesus, tyras kūdikis, nespėjęs net suprasti, kas tai yra **GYVENIMAS**?*

— Mama, žiūrėk — saulė!..

Didžiulės Annos akys švytėjo... Aš supratau — ji nugalėjo skausmo baimę. Peržengė tą ribą, už kurios daugiau nebėra baimės. Ji rengėsi išeiti garbingai. Kaip prašė jos Senelis, kaip jis pats išėjo...

— Sunaikink jį, mamyte! Tu dar lieki viena. Gal būt tau padės Sever. Karafa neturi teisės gyventi. Sunaikink jį, mama.

Duryse pasirodė sargyba. Išdidžiai krestelėjusi savo ilgas garbanas, Anna atsis-tojo ir sekundei į mane įsisiurbė savo degančiomis akimis.

— Viskas gerai, mamyte. Aš nebijau... Nebijok ir tu! Jie bailiai. Jie mūsų nekenčia, todėl ir degina. Aš tave myliu, mama... Labai stipriai myliu!..

Ant slenksčio stovėjo Karafa...

O kaip stipriai aš jo nekenčiau!!! Jeigu neapykanta galėtų užmušti, jo seniai nebūtų gyvųjų tarpe!.. Bet jis gyveno... O aš turėjau mirti.

*— Aš manau, kad Jūs liekate prie savo nuomonės?! — Pasižiūrėjęs man į akis, paklausė „šventasis“ Tėvas, ir kiek pagalvojęs, pridūrė: — Atsipeikėkite, Izidora, tai gi **Jūsų duktė** eina ant laužo! Na, kas gi Jums, madona?!..*

*Aš vėl gulėjau ant kažkieno tai rankų ir nesupratau, kas vyksta. Mano vargšė širdis, negalėdama išlaikyti tokio skausmo, grasino sustoti visam laikui... Stengdamasi padėti, Anna liūdnai žiūrėjo man į akis... **Ji** mane ramino!!!*

— Kur gi Jūsų širdis, madona? — Blogai slėpdamas apmaudą, paklausė Karafa. — Nejaugi jūs tokia bloga mama?

— Palik ją ramybėje, Karafa, už savo likimą atsakau aš pati! — piktai šūktelėjo Anna. — Ji niekada nepatenkins tavo noro, kad ir kaip to norėtum! Žudike!

Karafos veidą iškreipė įsiučio grimasa. Staigiai pasisukęs link išėjimo, jis šnypščiančiu balsu ištarė:

— Ką gi, aš neprivalau būti geresnis, negu Jūs! Tai Jūs — mama, atiduodanti mirti savo vaiką... Jūs pasibaisėtina, madona!..

Tai buvo kaip tik tai, ką aš šiuo momentu taip skaudžiai jatau! Nes, jeigu išgelbėčiau Anną, ji man niekada nebūtų atleidusi. Bet, kaip motina, atiduodama ją mirti ant laužo, aš išduodu ją. Ar buvo kokia nors išeitis iš to uždaro rato?.. Išeities nebuvo. Paprasčiausiai, man nuoširdžiai pradėjo atrodyti, kad visi, kurie kovojo, kurie tikėjo, kurie taip ryškiai propagavo tiesą, kažkodėl tai žuvo šimtais, lyg tai nebuvo kam jų gelbėti...

Aš prisiminiau Magdaleną... Radomirą... Vestą... Kaip gi jie stipriai kliudė Galvojančiams Tamsiesiems!.. Ir kokia neapykanta kunkuliavo širdyse žudikų, kurie naikino jų Šviesias Gyvybes.

— *Mama! Atsigauk gi, mama!.. — nuskambėjo susijaudinęs Annos balsas — Ar tau viskas gerai, mamyte?*

Aš tik linktelėjau, supratusi, kad privalau eiti.

Ekipažas, kuriame vežė mane, buvo patogus ir minkštas. Tas gi, kuriame vežė vargšę Anną, buvo sukaltas iš grubių lentų ir vos aptašytų rąstų. Grubiomis virvėmis prie atpleišėjusių lentų pririštos jos rankos kiekvieną sekundę į jas trynėsi ir aš mačiau, kaip rakštys viena po kitos lindo į jos sužeistą odą ir kėlė labai didelį skausmą. Bet Anna tik šypsojosi... Jos sąmonė seniai buvo už realybės, toli-toli, kur skausmas jau nebeturėjo jokios įtakos, nes jau nebegalėjo jos pasiekti...

Pagalčiau mes privažiavome mažą aikštę, kurioje prieš keletą mėnesių žuvo mano tėvas... Prisiminimai apie tą dieną vis dar ryškiai tebegyveno mano sieloje ir nesirengė blėsti... Ir šiandieną prie tų gedulingų prisiminimų prisidės ir Anna! Aš negalėjau tuo patikėti!.. Negalėjau priimti nė protu, nė širdimi!.. Bet įvykiai gyveno. Jie buvo tikri Karafos dėka.

— *Ką gi, Izidora, aš visiškai Jumis nusivyliau. Jūs ne tokia, kokią aš Jus įsivaizdavau. Jūs neverta, kad Jus mylėtų...*

Nudeginęs mane neapykantos žvilgsniu, Karafa, įsakydamas pradėti, mostelėjo ranka.

Aš žiūrėjau į baisųjį „spektaklį“ nieko nejudama ir nesuvokdama... Atrodė, kad kažkas tai, pasigailėjęs mano mirštančios sielos, „išjungė“ visus mano jausmus... Kažkas tai norėjo, kad aš būčiau vis dar gyva.

— *Atleisk man, Izidora, aš pralaimėjau... Aš negaliu jums padėti, Valdovas man atsakė, — tyliai ištarė švelnus balsas.*

Už mano nugaros stovėjo Sever. Nepajėgdama nieko atsakyti, aš tik linktelėjau. Paskutinė viltis dingo. Annai liko tik išdidžiai numirti...

Aš į ją žiūrėjau stengdamasi prisiminti kiekvieną jos nuostabaus veido bruožą. Suakmenėjusi ir apkurtusi, aš siurbiau jos šviesą, kuris liejosi srautais ir pildė visus ją supančius... Netikėtai, lyg tai pajutę, žmonės nutilo. Ir po trumpos akimirkos aikštė tiesiog sprogo nuo šauksmų:

— *Pasigailėkite jos!!! Išgelbėkite jos jaunystę!.. Paleiskite mergaitę!!! Žmogždžiai! Pasigailėkite vaiko!..*

Manyje jau pradėjo rusenti mažytė viltis dėl jos išgelbėjimo, bet Karafa tuoj pat negailestingai ją sunaikino. Piktai mostelėjęs ranka, jis įsakė pradėti egzekuciją.

Anna stovėjo prie stulpo šviesi ir tyra, lyg tai ne ją lietė grėsminga realybė. Nenuleisdama nuo manęs savo žibančių akių, ji šypsojosi...

— *Laikykis, mamyte! Jokiu būdu jam nepasiduok!.. — Anna mintimis kreipėsi į mane. — Aš tave visada mylėsiu... Netgi ten. Nepamiršk manęs, mamyte!..*

Širdis spurdėjo geležiniuose gniaužtuose, trūko oro... Atrodė, kad aš, daugiau

neišlaikiusi tokio skausmo, ruošiuisi išeiti kartu su Anna. Bet aš net neįsivaizdavau, koks nežmoniškas gali būti tas skausmas...

— Atleisk man, mama, bet tu turėsi man padėti. Aš pati negaliu išeiti... Tu gi padėsi man, mamyte?

Staiga aplink viskas kažkur tai pradingo — liko tik mano miela mergaitė, kuri, mano didžiausiam siaubui, manęs prašė pagalbos, kad padėčiau išeiti... Kas reiškė — prašė, kad aš ją nužudyčiau, sustabdydama plakančią širdį.

Žemė plaukė iš po mano kojų — fizinis kūnas atsisakė klausyti... Aš išsigandau, kad mirsiu neįvykdžiusi dukrytės prašymo! Anna negalėjo padėti pati sau. Aš likau, kad jai padėčiau išvengti tų kančių, nuo kurių nebuvo kito išsigelbėjimo...

Budelis priėjo prie laužo ir padegė sausius šiaudus... Liepsnos pašoko lengvai ir pergalingai, linksmi bėgdamos vis aukščiau ir grasindamos praryti bejėgį kūną...

— Lik sveika, mamyte!.. — sušuko Anna. — Lik sveika, mieloji!

Aš pabandžiau jai padėti — kažkodėl tai nesigavo! Apibarusi save už silpnumą, aš pabandžiau vėl. Anna žiūrėjo į mane apimta liepsnos ir maldavo:

— Mama, padėk man! Mama!!!

Aš dar kartą sukaupiau paskutines savo jėgas — tą pačią sekundę jos bejėgis kūnas bejėgiškai pakibo ant virvių...

Mano nuostabioji dukrytė, mano šviesioji mergaitė buvo mirusi. Aš ją nužudžiau, atverdama jai kelią į norimą amžinybę... Daugiau aš nieko nebeprisiminiau.

Dienos keitė dienas... Aš sirgau...

Sąmonė pastoviai prasmegdavo į nežinomybę, tai akimirkai sugrįždavo, tai vėl užgesdavo ilgam laikui, lyg tai gelbėdama mane nuo visiškos beprotybės. Poilsio valandas keitė kliedesių valandos... Kur pažįstamus personažus keitė nepažįstami, priversdami mano sielą ieškant prieglobsčio šaukti ir gūžtis...

Kartais atrodydavo, kad aš pagaliau išėjau... Pasirodė mieli veidai — Tėčio, Džirolamo, Annos... Jie man šypsojosi, lyg tai padėdami išgyventi. Kartais prieš akis atsistodavo Karafos šmėkla. Jis kažkodėl tai visada būdavo susijaudinęs... Jo juodos akys visada mane tiesiog rydavo, lyg tai ieškodamos atsakymo.

*Pagaliau po kurio laiko karštis pradėjo slūgti. Dienos atrodė labiau aiškesnės, kliedesiai praėjo. Pats baisumas, atrodo, buvo jau praeityje. Bet taip galvojo kiti... Man gi, pats baisiausias dalykas buvo prabudimas — prisiminimas to, kas taip negailastingai įmetė mano degančias smegenis į vienišą sutemų salą. Aš prisiminiau Annos mirtį — begalinis skausmas tuoj pat lyg krioklys užliejo mano iškankintą sielą!.. Mano nuostabai, skausmas **GAIVINO!**.. Matyt, visi likusieji jausmai mano sieloje, paprasčiausiai, buvo mirę.*

Kartą aš išgirdau visame pasaulyje man patį brangiausią balsą:

— Mama!.. Oi, mamyte, kaip aš dėl tavęs bijojau!..

Tai buvo mano mielas kūdikis... Mano Anna!

Mano didžiausiai nuostabai, aš norėjau pamatyti Karafą!.. Matyt, nelaimių ir kančių iškankinta mano siela norėjo pasidaryti žiauresnė. Ir kaip paprastai, labai il-

gai laukti man nereikėjo...

*Buvo šiltas, šviesus rytas. Per atidarytus langus kvepėjo jazminais. Saulė švietė švelniai ir išdidžiai, lyg sakydama, kad jau laikas sugrįžti į **GYVENIMĄ**. Aš kol kas gulėjau bejėgė, bet greitais tempais kaupiau jėgas, ko ir reikalavo mano paskutinis ir, dabar jau vienintelis, tikslas...*

Visiškai be garso atsidarė durys — į kambarį tyliai įėjo Karafa...

Bet kas gi baisaus per tą laiką galėjo su juo atsitikti?! Popiežiaus veidas buvo pervargęs, senas ir sulysęs, akys atrodė karščiuojančios... Karafa atrodė pasenęs visais dvidešimčia metų!!! Kas atsitiko, kad jis taip sunyko?..

— Pagaliau Jūs prabudote, madona?! Ačiū dievui! Aš jau buvau praradęs viltį pamatyti Jus gyvą!.. Mano gydytojai buvo nusiminę! Visi kalbėjo, kad Jūsų smegenys pasitraukė į tamsą... Kad Jūs jau niekada daugiau nebegrįšite. O, kaip aš džiaugiuosi! Būkite pasveikinta, madona!..

Apstulbusi nuo tokio didelio žodžių srauto iš Karafos pusės, aš negalėjau nė žodžio ištarti. Netikėtai Popiežius labai sunerimo ir burbtelėjęs, kad ateis vėliau, iššoko iš kambario...

Ką tai reiškė? Ar tai buvo įrodymas to, kad jis labai pergyveno dėl mano sveikatos?.. Arba jis, paprasčiausiai bijojo, kad, jeigu aš dabar mirsiu, tai jo svajonė jau niekada nebeišsipildys?.. Manau, kad tik jis pats galėjo save suprasti. Ir, nusprendusi nebesukti galvos dėl jo personos, aš vėl nugrimzdau į išganingą miegą.

Kiek dienų tęsėsi mano kelionės „po kitus pasaulius“, aš nežinojau... Ar tai buvo dienos, ar savaitės?... Na, ir koks gi man skirtumas?.. Svarbiausia buvo tai, kad man pavyko pergyventi savo dukters praradimą ir nepalūžti. Visa kita buvo nesvarbu. Dabar aš buvau visiškai viena ir pergyventi dėl ko nors iš savo artimųjų nebuvo jokio reikalo. Jie visi, nužudyti Karafos, išėjo į geresnį pasaulį... Aš, nebijodama pasekmių, visiškai galėjau atsiduoti kerštui, nes nužudyti dabar jis galėjo tik mane.

Netikėtai atsitiko baisus dalykas!.. Stella, Izidora, Anna ir visi, kas tik buvo aplink mane, pradingo!!! Jaučiau, lyg mane būtų siurbęs didžiulis oro siurblys ir aš atsidūriau savo įprastame, fiziniame pasaulyje, kur susijaudinusi manęs laukė senele... Aš, kaip įprastai, išokau į savo paliktą fizinį kūną... tai yra — pabandžiau išokti... Jausmas buvo daugiau negu nemalonus! Lyg tai mano nelaiminga siela įsibėgėjusi būtų atsitrenkusi į šaltą, metalinį barjerą... Aš iš išgąščio sušukau ir tuoj pat pasižiūrėjau į senele.

— Kodėl aš negaliu įeiti! kažkas manęs neleidžia!..

*Tai iš tiesų buvo labai baisu. Aš mačiau savo sustingusį fizinį kūną, kuris, paprastų-paprasčiausiai **nenorėjo manęs priimti!**.. Aš žinojau, kad **mirusi nebuvo**, bet kažkodėl tai niekaip negalėjau sugrįžti.*

— Senele! Na, padėk man!!! — Jau ne juokais išsigandusi, pradėjau šaukti aš.

Tiksliau, sušuko mano siela — be senele, daugiau niekas negirdėjo.

*Pamažu „durys“ į fizinį kūną pradėjo atsidaryti ir aš pagaliau sklandžiai patekau į tai, kas Žemėje vadinama **MANIMI**...*

— Na, ką — išeiti susiruošei? Nusibodo jungą vilkti? Nepasiseks, mieloji. Tavo gyvenimas bus dar labai ilgas. Taip kad — gyvenk!

Aš mačiau, kad senelė labai susirūpinusi, kas būdavo labai retai. Ir niekaip negalėjau suprasti, dėl ko ji nerimavo. Aukštais aš vaikščiojau beveik kiekvieną dieną, ir tai nekėlė kokių nepatogumų. Kas gi galėjo atsitikti, kad ji taip stipriai jaudinosi?..

— Tu nori žinoti, kiek dabar laiko? — Vos sulaikydama apmaudą, paklausė senelė.

Aš neigiamai papurčiau galvą. Kai senelė prie mano nosies prikišo laikrodį, aš pasibaisėjau — mano kelionės truko visas **PENKIAS VALANDAS!!!** Niekada aš dar nebuvau vaikščiojusi taip ilgai!.. Tiesa, aš dar nesupratau, kodėl tai buvo blogai, bet pagal pojūčius fiziniame kūne buvo aišku, kad aš labai arti buvau prie tos ribos, už kurios man galėjo būti labai ir labai blogai... Kūnas buvo neišpasakytai šaltas, lyg tai mane būtų kas nors įkišęs į šaldytuvą. Jis nenorėjo klausyti, nenorėjo sušilti. Senelė nutempė mane į beveik iki virimo įkaitintą vonią (pas mus tuo metu dar nebuvo centrinio šildymo ir vandenį šildydavome ant krosnies), kuria, matyt, buvo paruošusi dar iki mano sugrįžimo. Aš kalenau dantimis nuo keisto vidinio šalčio ir negalėjau nė žodžio ištarti. Keistas šaltis darėsi vis didesnis, nors atrodė, kad viskas turėjo būti atvirkščiai. Matydama mano bevaises pastangas jai ką nors pasakyti, senelė pagaliau nusišypsojo:

— Gerai jau, tylėk, keliauninke... Tiktai žinok — kai būsi viena, niekada nevaikščiok tiek ilgai. Nes, jeigu nebūčiau tavęs prižiūrėjusi, tu būtum jau mirusi!..

Mano kūnu pradėjo bėgioti ledinės skruzdės! Kaip gi taip – reiškia, aš negalėjau vaikščioti aukštais tiek, kiek panorėjusi?!. Reiškia, mano kūnas turėjo ribas, ir buvo nustatytas laikas, kurį aš galėjau prabūti išėjusi? Bet senelė man anksčiau apie tai nieko nesakė!..

Palaikiusi mane vandenyje apie dešimt minučių ir sausai ištrynusi, senelė paguldė mane į lovą, užklojusi visomis antklodėmis, kurios tik buvo namuose. Man vis viena buvo šalta...

Labai greitai pašoko temperatūra. Matyt ji buvo labai aukšta, nes man iššaukė kliedėjimą. Aš pati to jau nebepresiminiau, viską daug vėliau papasakojo mano ištikima senelė. Karštis ir kliedesiai tęsėsi dvi dienas. Mama galvojo, kad aš stipriai persišaldžiau. Na, o senelė, žinoma — tylėjo...

Po dviejų dienų karštis pagaliau nukrito. Labai gerai išsimiegojusi aš atsibudau gaivi, kaip agurkėlis ir buvau pasiruošusi naujiems žygdarbiams... Ir štai čia aš prisiminiau viską, kas su manimi atsitiko aukštuose, kai man taip netikėtai teko iš ten „išeiti“ ir kad aš nebegalėjau visko išgirsti iki galo!..

— Senele!!! Senele, mieloji, man reikia atgal!!! — Ne savo balsu sušukau aš.

Man buvo be galo apmaudu ir skaudu, kad viskas gavosi taip kvailai! Kaip gi taip, ko gero Izidora jau bus išėjusi ir dabar aš iki galo nebeišgirsiu jos pasakojimo! Niekada nesužinosiu, kas gi atsitiko su ja, su Karafa!.. Kaip gi aš galėjau **TAI** praleisti!!!

— Senele! Gimtoji, mieloji, padėk! Seneliuke!!!

Iš susijaudinimo balsas trūkinėjo. Aš buvau pasiruošusi bet ką padaryti, bet ką prižadėti, kad tik ji man padėtų!.. Tiesa, aš net nežinojau — kaip, bet aš jaučiau, kad ji kažką žino. O tai reiškia — galės kažkaip tai padėti.

Bet senelė neatsiliepė, matyt buvo kažkur tai kieme. Aš pabandžiau atsikelti pati, bet kambarys iš karto pradėjo suktyti ir aš, nespėjusi įsikibti į lovą, visu ilgiu išsitiešiau ant grindų. Reikalai buvo blogi, nes aš jaučiausi dar labai silpna ir supratau, kad apie keliones negali būti ir kalbos. Bet vaikiškai kartus apmaudas ėmė viršų ir aš, užmiršusi apie savo „didvyriškumą ir jėgą“, kuriuos pastoviai bandžiau sau įteigti, pradėjau verkti...

Maždaug po pusvalandžio atėjusi senelė mane rado savo lovoje nusiminusią ir apsiverkusią. Ji tiksliai žinojo, kad šiaip sau, aš niekada nebūčiau verkusi. Todėl, rimtai pasižiūrėjusi man į akis, ji prisėdo ant lovos krašto ir kaip visada, tyliai ištarė:

— Na, kas ten pas mus, pasakok.

Aš pasistengiau jai kaip galima smulčiau papasakoti Izidoros istoriją. Ji klausėsi labai įdėmiai, nepertraukinėjo ir netaisė, ir kai aš baigiau, užjausdama ištarė:

— Ir dabar tu liūdi, kad neišgirdai pabaigos?

Aš linktelėjau.

— Atsimink, mano mergaite — viskas, kas gyvenime atsitinka, neatsitinka šiaip sau. Matyt, kažkodėl jai reikėjo, kad tu viską tai išgirstum.

— Bet aš gi dar labai maža, ką aš galiu? — Nuoširdžiai nustebau aš.

— Bet tu gi išaugsi, ir kas žino — gal būt būtent tu padėsi žmonėms sužinoti apie Izidorą?..

— Kaip gi aš padėsiu, jeigu nežinau, kas su ja atsitiko toliau? — apmaudžiai pasakiau aš.

— Aš tau padėsiu, mieloji. Tik šiek tiek sustiprėk, ir aš tau padėsiu, — labai ramiai atsakė senelė. — Tiktai tu privalai man pažadėti, kad ten nebūsi labai ilgai!

— Oi, o kaip gi tu man padėsi, jeigu Izidora ten jau viską papasakojo? Aš juk pavėlavau! — nuliūdau aš.

— Nepavėlavai, mieloji. Aš tau padėsiu sugrįžti ten pat, į tą patį laiką, kai tu išėjai, — kuo ramiausiai atsakė senelė.

Čia tuoj pat, kaip paprastai, man pasipylė klausimai!.. Bet senelė į juos nekreipdama jokio dėmesio, visiškai ramiai atsakė, kad galima dar ir daug daugiau, bet man dar anksti apie tai žinoti... Ir kaip aš besistengiau, ko nors išgauti man taip ir nepasisekė.

Po keleto dienų, kai mama išėjo į darbą, senelė gudriai į mane pasižiūrėjo ir rimtai ištarė:

— Na ką, keliauninke, pasiruošusi?

Man net kvapą užėmė!.. Aš nelabai tikėjau, kad gali įvykti stebuklas, bet senelė buvo mano vienintelė viltis ir nepabandyti aš, paprasčiausiai, negalėjau...

Staiga senelė su visu mano kambariu pranyko ir aš atsidūriau **tiksliai toje pat vietoje ir tame pačiame laike**, lyg tai būčiau ką tik iš ten išėjusi!.. Tuoj pat prie ma-

nęs prišoko cypsėdama Stella:

— Oi, ką gi tu!.. Aš jau maniau, kad tu pradingai! O tu čia!! Kaip gerai! Prašau, tęskite, Izidora!..

Stella visada išliko savimi... Net tada, kai vyko kas nors liūdno ir nesuprantamo. Ir būtent dėl to aš ją nuoširdžiai mylėjau.

Izidora tik nusišypsojo ir tyliai tęsė savo istoriją...

Vis dar nepajėgdama išeiti iš kambario, aš ramiai leidau dienas. Karafa kažkodėl tai daugiau nebepasirodė ir aš nusprendžiau, kad jis kol kas nesugalvojo, ką su manimi daryti. Mane tai visiškai tenkino, nes tai suteikė galimybę atgauti prarastas jėgas, kurios man taip reikalingos kovoje su juo.

Bendrai, aš jaučiausi labai keistai... Skausmo nebuvo. Tiksliau – nebuvo nieko. Lyg tai kažkas būtų manęs pasigailėjęs ir visus mano jausmus uždaręs į akliną, tamsų kambarį, kurio atidaryti pati negalėjau. Tai buvo teisinga — taip buvo lengviau... Man atsirado viltis išverti ir atkeršyti.

Aš labai norėjau pamatyti Severą, bet jis kažkodėl tai nesirodė. Aš ilgėjausi jo nuostabių istorijų, ilgėjausi jo šilto palaikymo... Jis man pasidarė tikru draugu, o draugų tuo metu man beveik jau nebeliko... Aplinka buvo gąsdinanti ir šalta be jokių užuominų apie žmogiškumą...

*Ir štai, pagaliau, vieną nuostabią dieną, pasirodė Sever. Jis kažkodėl tai man pasirodė kitoks, tik aš niekaip negalėjau nusakyti, kas tai. Tvirtas, ir tuo pačiu metu liūdnas, jis ilgai ir labai atidžiai žiūrėjo man į veidą, lyg ieškodamas patvirtinimo, kad aš gyva... Kad dar **GYVENSIU**. Kol kas...*

— Aš labai džiaugiuosi. Būk pasveikintas, Sever!

— Ramybės tavo Sielai, Izidora. Ar pavyko tau išverti, mano drauge? Atleisk už visą tą skausmą. Aš tau padėti negalėjau.

— Manau, kad man pavyko išverti, Sever... Karafa daugiau nebegali manęs išgąsdinti. Jam nebeliko nieko, kad jis galėtų mane palaužti. Ir todėl dabar aš už jį stipresnė. Dabar aš su juo kovosiu, kol nesunaikinsiu.

— Ar tu tikra, mano drauge, kad tavo širdis atlaikys? Tu pasidarei tokia rami ir abejinga! — Sever vis dar mane stebėjo, lyg norėdamas suprasti, ar mano siela dar gyva.

— Nusiramink, Sever... Aš turiu pakankamai jėgų, kad gyvenčiau tol, kol gyvena Karafa. Bet šiandiena aš apie jį nenoriu kalbėti! Sakyk, mano drauge, ar tu gali šiandiena man padovanoti eilinę dovaną — Ar tu gali man papasakoti apie Vidomirą? Prisimeni, tu man žadėjai?

Jis vėl atidžiai į mane pasižiūrėjo, bet pamatęs tik nuoširdų prašymą, su palengvėjimu linktelėjo. Aš žinojau, kad jį stebino mano ramumas. Bet tai stebino ir mane... Jygi tai aš būčiau pavirtusi į akmenį, ant kurio dabar būčiau rašiusi savo istoriją.

— Ką tu apie jį norėtum sužinoti, Izidora? — švelniai paklausė Sever.

— Viską nuo tos dienos, kai jis sugebėjo išvengti laužo... — nusišypsojau aš — Nuo pat gimimo.

Sever linktelėjo ir pagal jo norą „durys“ į praeitį man vėl atsivėrė, pradėdamos eilinę, nepakartojamą istoriją...

— *Po to, kai ketvertas bėglių sudėjo ant Bidorte kalno didžiulį laužą — ženklą laukiantiesiems Monsegiure, — jie, šiek tiek sušilę, tęsė nelengvą kelią, kuris turėjo juos nuvesti pas jų draugus į atokią Usono pilį. Pilis stovėjo toli nuo pašalinių akių tarp kalnų ir atrodė, kad tuo metu ji yra pati tinkamiausia vieta laikinai paslėpti neįkainuojamą svečią.*

Tai buvo nuostabi vieta, Izidora. Ir pilies šeimininkai (senjorai) buvo tokie pat nuostabūs, kaip ir pati pilis. Ypač jos senjora, dama Esklarmond (Esclarmonde de Usson). Taip, taip! Nesistebėk, mano drauge, pas katarus tuo metu buvo net penkios damos Esklarmond! Sakoma, kad šis vardas neša laimę jo šeimininkams. Tiesa, man atrodė, kad atvirkščiai... Bet vardas, iš tiesų labai gražus. Aš tau šiek tiek papasakosiu apie sklarmond de Usson... Ji verta to, kad apie ją žinoti. Būtent tiesą, o ne tai, ką apie ją skleidžia bažnyčia... — ir, pagavęs mano klausiamą žvilgsnį, Sever liūdnai atsakė: — Taip, mano drauge... Tai dar viena liūdnai-melaginga istorija apie nuostabų žmogų, moterį-karį, kurios gyvenimas buvo neišpasakytai šviesus ir atkaklus ir iš kurios „tamsieji“ vėliau sukūrė atstumiantį personažą... Kaip ir su Magdalena, kurią pavertė „lengvo elgesio“, „išprotėjusia ragana“, kuri pasimetusi klaidžiojo Oksitanijos kalnuose... Atsirado net kažkoks „brolis Robertas“, kuris raštiškai inkvizicijai patvirtino, kad miške sutiko apsinuoginusią Esklarmond, kurią supo gauja baltų vilkų... Kurie turėjo žmogiškus veidus...¹⁴

Ji buvo Raimondo de Rožė, grafo de Fua (comte de Foix) ir Abatės Emergardos nesantuokinė duktė. Jai davė vardą — Esklarmond de Alion (Esclarmonde d'Alion).

Tais laikais buvo visiškai normalu, kad turtingas senjoras turėtų tiek nesantuokinių vaikų, kiek jų galėjo išlaikyti. Tarp jų skirtumas buvo tik toks, ar vaiko motina buvo turtinga ir kilminga. Jeigu motina būdavo kilminga dama, tai kūdikį tėvas įsisūnydavo arba įsidukrindavo be jokių problemų. Taip ir atsitiko šiuo atveju...

Kartą, jeigu neklystu, naktį Arježo miškuose medžiodamas vilkus ir per daug įsijautęs į jų persekiojimą, grafas Raimondas pasiklydo... Po ilgų kelio atgal paieškų, visiškai nuvargęs, jis staiga pajuto, kad kažkas jį tyliai kviečia ir staiga priešais save pamatė labai aukštą, baltą akmeninę sieną... Tai, pasirodo, buvo visiems žinomas Arježo moterų vienuolynas.

Pareikalavęs jam atvesti Abatę, grafas tikėjosi gauti nakčiai nakvynę. Pas jį išėjo aukšta, žavinga jauna moteris, ji ir buvo vienuolyno Abatė — Emergarda...

Grafas Raimondas visą savo gyvenimą garsėjo kaip didelis moterų grožio gerbėjas. Viena iš jo pravardžių net buvo — Mylimasis Raimondas („Raimond the Beloved“)... Na, ir žinoma gi, miela Abatė neliko jo nepastebėta... Kitą rytą Abatei Emergardai apie jį liko tik malonūs prisiminimai ir jo sumedžiotą didžiulio vilko galva, kabanti ant vienuolyno durų...

Tai, kad Emergarda buvo kilmingo kraujo, jai labai greitai teko palikti vienuo-

¹⁴ Detaliau apie nuostabų Eksklarmond de Usson gyvenimą galima bus perskaityti knygoje „Saulės Vaikai“.

lyną ir išvažiuoti į savo gimtąsias Telcho žemes, kad pralauktų ją kompromituojantį gimdymą. O dar po keleto mėnesių jai gimė dvynekai — žavi mergaitė ir berniukas. Vargšė Emergarda taip ir nepamatė savo mažylių, gimdymo metu ji mirė. Sužinojęs apie vaikus, grafas Raimondas, žinoma, kad nevertė ilgai laukti ir naujagimius iš karto paėmė savo globai. Jis juos apgyvendino kartu su samdoma aukle ir žindyve vienoje iš daugelio savo pilių. Nelaimėi, lygiai po metų, užpuolus Miropua (Miro-paix) pilį, sunkiai sužeistas grafas Raimondas mirė.

Vaikai augo labai stiprūs, drąsūs, protingi ir gražūs, kuo kėlė pasididžiavimą vienai jų giminaičių pusei ir kai kokį pavydą kitai pusei, nes didžiulė de Fua-Miropua-Pereilų giminė, kurių giminaičiais dabar buvo vaikai, neypatingai tuo, kad jų giminė pasipildė per daug gražiais ir per daug protingais nesantuokiniais giminaičiais. Todėl, kad vaikus pašalintų kuo toliau iš akių, berniukas buvo išsiųstas mokytis į vienuolyną (kad vėliau užimtų deramą padėtį bendruomenėje), o mergaitė buvo apgyvendinta Belpeso (Belpech) dvare, ištikimo grafo Raimondo vasalo, jau senstančio Rajakso (Raiax) priežiūroje...

Taip skamba Esklarmond de Usson gyvenimo **oficiali versija**, kurią pasakoja šventoji bažnyčia... ir interesantų paprašyti (jeigu tokių atsiranda) vietiniai notarai ...

Tikrasis gi tos nepaprastos mergaitės, vėliau — nuostabios moters gyvenimas buvo (kaip aš jau supratau!) šiek tiek kitoks... Tiktai apie tai, kaip bebūtų gaila, šian-diena nerašo „oficialiuose“ laiškuose ir dokumentuose... visa tai, kas kažkada buvo rašoma, bažnyčios tarnai senių-seniausiai sunaikino, nes jie bijojo, kad žmonės patikės sena legenda ir eis ieškoti **tiesos** apie nuostabią moterį-karį, kuris vis dar tvirtai tebegyvena tarp jos gimtųjų oksitaniečių...

Legendos ją vadino **gyvąja Senųjų Dievų Šventove**...

Draugai — **Senovės Avatara**.

Na, o bažnyčiai ji buvo **Antikristo įsikūnijimu, mėlynakiu Nelabuoju** arba, paprasčiausiai — Ragana... Bažnyčia už ją žadėjo didžiules dovanas, kad tik nebe-matytų jos gyvos...

Na, o katarai, ypač „senieji“, žavėjosi jos narsa, didžiavosi jos neišpasakyta drąsa ir mylėjo jos didelę, tyrą širdį, kad kiekvienam dovanojo šviesą ir ramybę...

— Iš kur pas tave tokios smulkmenos, Sever? Tu kalbi taip detaliai, lyg tai bū-tum pažinojęs asmeniškai? — neišlaikiusi paklausiau aš.

— Tiktai keli žmonės žinojo tiesą apie jos gimimą, Izidora. Tarp tų kelių buvau ir aš, kažkada atėjęs jos gimimo momentu „pasidžiaugti dėl jos Gyvenimo“ ... Ji buvo **Koviniu Magu**... Ne išmokytu, o **gimusi su tokia reta dovana**. Aš ją pavadinau — Rada (džiaugsminga, dovanojančia Ra). Tada dar niekas nežinojo, koks nenuspėja-mas ir sudėtingas bus jos Likimas.

Nuo pat pirmų savo gyvenimo dienų mergaitė buvo protinga ir drąsi. Būdama dar visai mažytė, mergaitė jau galėjo bendrauti su seniai žuvusiais kariais. Galėjo neprisiliesdama perkelti sunkius daiktus, kalbėtis mintimis... Ji buvo labai talentinga, ir pati nuoširdžiai tuo didžiavosi. Aš ją kartais lankydavau, kad pakoreguočiau jos

*mokymą. Ir kiekvieną kartą nuoširdžiai stebėdavausi, kaip greitai ir teisingai funkcionavo mažosios Esklarmond smegenys!.. Ji visada siekė naujovių, dar nepasiektų Žinių. Ji norėjo žinoti **VISKĄ** ir **DABAR**, nepriklausomai nuo to, kaip sunkiai ar sudėtingai tos žinios buvo pasiekiamos!.. Senasis Žynys Rajaksas, būdamas su mergaite nuo pat jos gimimo, nespėjo atsakinėti į amžiną „kodėl?“. Netgi ir labai stengiantis, ji visada jį aplenkėdavo...*

Ėjo metai... Esklarmond augo. Iš žaismingos garbanotos mergaitės, ji virto gražuole mergina, savo jėga ir išmintimi stebinusi net pačius seniausius. Ji tapo bebaimiu kariu, „laukine medžiotoja“, kaip ją vadino svetimi... Saulėtuuju kariu, kaip ją vadino savieji...

Tai buvo kraupių žmonių laužų laikai, sekinančių pasaly ir ilgų, kruvinių kovų su „Dievo tarnais“ metas. Ir Esklarmond aršiai kovėsi už gimtąją Oksitaniją. Narsiai, negailėdama jėgų, bet kokiais ginklais, kurie tik jai buvo prieinami. Grafas Miropua, labai ją mylintis ir pergyvenantis dėl savo nesutramdomos giminaitės, bandė kaip nors nuraminti karingąją Esklarmond. Bet, girdėdama jo žodžius, Esklarmond darėsi dar stipresnė ir dar aršiau kovėsi už savo Katarus... Ji kovėsi magija ir paprastais ginklais. Meistriškai valdė kardą (už ką buvo dėkinga dėdei, grafui Miropua), ji naktimis vedė paskui save karius, kurie buvo pasiruošę atiduoti už ją gyvybes. Pakankamai gerai pažinodama savo mėgstamus kalnus, ji surengdavo naktinius žygius, kurių metu gerokai praretindavo bažnytinės armijos gretas, kurios supo Monsegiurą. Dieną, gerai žinodama jų stovyklavietes, Esklarmond magijos pagalba ant jų užversdavo ištisas uolas, padėgdavo palapines, gąsdindavo žirgus. Ji kovojo... O paskui ją sėlino jos medžiotojai... Kryžiuočiai labai bijojo tos, nuostabios, šviesiaplaukės, mėlynakės Raganos, kuri be jokios baimės juos puldinėjo iš pačių netikėčiausių ir nelauktų pusių, juos naikindavo kaip nevykėlių varnų būrius, begėdiškai besimėgaujantiuos jos Oksitanija... Esklarmond kovojo.

Bet ji buvo beveik viena... Visi Monsigiuro gynėjai buvo tvirtovės viduje. Bet Esklarmond ten neleido. Dėdė, kuris vadovavo gynėjų būriui, įsakė jai kovoti iš išorės, matyt, stengdamasis apsaugoti mergaitę nuo jų bendro, tragiško likimo.

Būdamas Tobuluuju, grafas Miropua, kaip ir jo karingoji giminaitė, gerai žinojo įvairius mokslus, alchemiją, na, ir, žinoma gi, slavų-arijų padavimus apie karo meną. Ir prieš kovos pradžią ji savo karių veidus išdažydavo apsauginiais karių-arijų ženklais, kurie varė baimę apie juos nieko nežinantiems kryžiuočiams. Kai kryžiuočiai pamatydavo ant Monsegiuro sienų keistais ženklais išsidažiusius riterius, ir tokiais pat ženklais papuoštą nuostabų ilgaplaukės moters veidą, jiems kildavo panika. Kaip žinoma, kryžiuočiai save laikė bebaimiais kariais, kurie nebijo „nei dievo, nei velnio“. Bet, kai tik jie pamatydavo ką nors mistiško ir nesuprantamo, visa jų braviūra kažkur tai staiga be pėdsakų pradingdavo... Ir jie pavirsdavo tik į normalius, išsigandusius žmones, kurie pagal galimybes stengdavosi išvengti nesuprantamų reiškinių¹⁵.

Neapsiribodama tik kariniais veiksmais, Esklarmond naktimis pristatydavo į

¹⁵ Apie „išdažytus“ senovinius simbolinius riterius-karius ir tikrą katarą, grafą Miropua, galima paskaityti Karkasono inkvizicijos autentiškuose užrašuose.

*Monsegiurą maistą. Kas buvo daug pavojingiau, negu kovos. Karkasono senešalas Arsis grasindamas mirtimi įsakė savo kariams sekti kiekvieną kalną takelį, kiekvieną plyšį, kad tik niekas nepatektų į pilį. Bet Esklarmond, žinodama požeminių tunelių paslaptis, jais ateidavo tiesiai į „vidinį“ (kaip jį vadino) požeminį pilies kambarį. Ir, žinoma gi, jos labai laukdavo! Tie jos vizitai padėdavo išbadėjusiems, išvargintiems ilgus apgulties žmonėms susigrąžinti nors šiek tiek jėgų... kad išvertų. O ji tik džiau-gėsi, matydama šviesėjančius veidus. Negalvodama apie save, neprisimindama baimės. Ji buvo tikra **senoji** Tobuloji, jaunoji Esklarmond, viena iš tų, kas dar kovojo...*

Norėdamas kažkaip tai apsaugoti savo mylimą, nepaklusnią giminaitę, dėdė ry-žosi imtis rimtų priemonių — surado jai nuostabų žmogų ir neilgai trukus už jo ište-kino Esklarmond. Vadino jį Bernard de Usson, jam tada ėjo trisdešimt aštunti, jis už Esklarmond buvo vyresnis net dvidešimčia metų. Nežiūrint tokio amžiaus skirtumo, Esklarmond nuoširdžiai pamilo savo vyrą, kuris buvo geras ir ištikimas kataras, vi-sais būdais padėdavęs savo Tikėjimo broliams išgyventi tas siaubingas dienas.

Ėjo 1243 metai. Monsegiuras — saulėta Katarų šventovė — kol kas laikėsi. Bet Esklarmond žinojo — tai nesitęs ilgai. Ji žinojo, kad po metų Monsegiuras kris.

Ponai de Usson kiek galėdami stiprino pilį, ruošdamiesi priimti bėglius iš Mon-segiuro, jeigu tik kam nors pavyks išlikti. Esklarmond vyras Bernaras, sudarė sutartį su ispanų samdiniais Karbarijo ir į jų išdą pervedė 150 melgorišku livrų, kas tuo me-tu skaitėsi gana solidžia suma. Ši suma buvo išmokėta samdiniams, kad jie padėtų iš-vaduoti Monsegiurą, kuris, kaip bebūtų gaila, tos pagalbos nesulaukė.

Nusivylęs dėl ispanų išdavystės, ponas de Usson vis dar nenusiminė. Suprasda-mi pavojų, kuris gresia Monsegiurui, jie nusprendė pasiūlyti savo pagalbą Svetozarui ir Esklarmond, kad jie galėtų išsaugoti savo kūdikį — Radomiro ir Magdalenos pali-kuonį, kuris tuoj-tuoj turėjo ateiti į šį pavojingą pasaulį. Pilis Usson buvo pati pati-kimiausia iš visų likusiųjų ir buvo labai arti Monsegiuro. Todėl buvo pati geriausia slėptuvė bado ir bemiegių parų išsekintiems pabėgėliams. Pagalbą su dėkingumu priėmė.

Susitiko jie prie Bidorto kalno, iš kur Svetozaras turėjo duoti ženklą savo Esk-larmond, kad jiems viskas gerai, kad jos sūnus liko gyvas...

Naktis buvo drėgna ir miglota. Dideli vandens lašai tiesiog kabojo ore, ir lipo prie rūbų... Sustirę bėgliai drebėjo nuo rūbus košiančio šalčio, bet, norėdami nueiti kuo toliau, nesustojo. Mažasis Vidomiras ramiai snaudė ant nepažįstamos tetos rankų net neįtardamas, kad jo gimtoji mama greitai eis mirti... Na, o Esklarmond, pirmą kartą glausdama prie krūtinės naujagimį, su kiekviena minute vis labiau įsigyveno į jo mažą pasaulėlį, žinodama, kad nė už ką negalės su juo išsiskirti... Nors ir laiki-nai... Kol iš jo neišaugs jaunuolis Vidomiras...

Ji tada dar nežinojo, kokiam ilgam laikui ir kaip stipriai supins jų gyvenimus kaprizingas Likimas...

44. Izidora-10. Vidomiras. Miegantys karaliai

Naktis vis dar buvo darganota ir nepermatoma... Bet Esklarmond, žinodama a-

pylinkėje kiekvieną įlinkimą, kiekvieną netikėtą posūkį, užtikrintai vedė bėglius į savo svetingąją pilį Usson, kur jų laukė jos susijaudinęs vyras Bernardas. Naujagimis Vidomiras per visą kelionės laiką taip nė karto ir neprabudo. Matyt, kad aguonų nuoviras, kuriuo jį prigirdė prieš kelionę, veikė be sutrikimų ir mažylis kuo ramiausiai sapnavo savo pirmuosius žemiškus sapnus ir nesirūpino supančiu pasauliu. Esklarmond ėjo lengvai, stengdamasi jo nekratyti. O jos siela spurdėjo, žinodama, kad jos rankose Magdalenos ir Radomiro dalelytė... Jai atrodė, kad jie pritardami jai šypsojosi iš savo aukštybių, lyg tai dėkodami ir padėdami...

Netikėtai sutraškėjo šakos — kelią jiems užtvėrė nepažįstami žmonės. Esklarmond suskaičiavo — jų buvo septyni... Ižūlių ir žiaurių. Ginkluotų iki dantų kryžiuočių.

Ji suprato — neišgyvens, nes bėgliai buvo iki begalybės pavargę ir vargu ar galėtų nulaikyti ginklus. Stipriai viena ranka prie krūtinės prispaudusi mažylį ir užmerkusi akis, Esklarmond ištiesė ranką į nepažįstamųjų pusę...

— Ragana, bėkite! Ragana!!! — suriko vienas iš puolančiųjų.

Bet bėgti buvo per vėlu... Parkritę ant žemės, jie draugiškai nutilo. Ar Esklarmond juos nužudė, ar tik užmigdė, taip ir liko nežinoma. Bet jėgų, matyt, tai atėmė daug. Sunkiai atsisėdusi ant žemės, ji nusišypsojo laukiantiems, lyg tai norėdama pasakyti, kad su ja viskas tvarkoje.

— Reikia eiti, gerbiamoji... — tyliai sušnibždėjo Svetozaras — Jeigu tai pasala, reiškia, kad jie sužinojo. Reikia eiti, Dama Esklarmond.

Ji nustebusi pakėlė į jį akis, išgirdusi, kaip karčiai nuskambėjo jos vardas. Ir tuoj pat suprato! Kaip gi sunku, tikriausiai, Svetozarui buvo ištarti šį vardą, žinant, kad **jo** Esklarmond vis dar ten buvo gyva!..

— Vadinkite mane Rada, — tyliai sušnibždėjo ji. — Tai mano **tikrasis** vardas.

Svetozaras dėkingai linktelėjo. Jis iš tikrųjų stengėsi pagal galimybes nesikreipti į ją, kad jos vardą netarti garsiai. Matyt, skausmas dėl žmonos praradimo užgožė realybę, ir tarti jos vardą, kreipiantis į kitą, buvo virš jo jėgų. Esklarmond šitą suprato.

Iš kažkur tai pradėjo atsirasti jėgų. Ar tik ne Magdalena jai padėjo?.. Esklarmond tankiai juto šią nuostabią moterį, lyg tai ji būtų jai padėjusi... Mokė ją, kaip išgyventi.

— Kodėl gi apie ją niekas negirdėjo, Sever?! Kodėl gi žmonės apie ją nieko nežino?!.. — širdyje sušukau aš.

Sever tik liūdnai nusišypsojo.

— Na, kodėl gi nežino? Žino... **Tik ne tai, kuo ji iš tikrųjų buvo.** Tu kartoji tuos pačius klausimus, mano drauge. Tai, paprasčiausia — Žemė... Ir taisyklės joje lieka vis tos pačios ...

Pagaliau pasiekę norimą pilį, žmonės atsisėdo... Išsekę iki begalybės, trys iš jų užmigo saldžiausiu miegu ten, kur sėdėjo. Ir tik Svetozaras žiūrėjo į tuštumą nematančiomis akimis, tikriausiai bandydamas pasikalbėti su savo Esklarmond, kol dar buvo laiko... Jis sau negalėjo atleisti, kad išėjo, už tai, kad ji ėjo mirti viena... Jis

bandė jai perduoti nors likusias savo jėgas.

*Gerbdamas Svetozaro skausmą ir jo padėties bejėgiškumą, pilies šeimininkas stengėsi jo netrukdyti. Jis padėjo kaip galėdamas, bet **tai** jau buvo ne jo valioje...*

Pagaliau išaušo baisus rytas... Susirinkę į salę žmonės tylėjo. Kiekvienas turėjo ką nors, kas buvo Monsegiure... Ir štai dabar liko tik atsisveikinti. Ir net atsisveikinti įmanoma buvo tik iš toli...

Esklarmond žiūrėjo į tolį, stengdamasi galvoti apie tuos, kurie neleido su jais pasidalinti piktu likimu, neleisdami pasilikti su jais... Jos mylimas dėdė... Teta Korba... Pusbroliai ir pusseserės... Jos draugai. Ji tiek kartu buvo atėjusi pas juos ir padrąsinusi geru žodžiu!.. O dabar visi jieėjo mirti... Be jos...

Staiga pašokusi, Esklarmond iššoko pro duris. Niekas jos nesustabdė. Niekas net ir nebandė... Pas kiekvieną dalyvaujantį, tuo momentu buvo savo skausmas...

Esklarmond, paprasčiausiai, negalėjo tik stebėti... Ji degė noru kovoti! Ji, paprasčiausiai, nepajėgė tik stovėti ir žiūrėti, kaip draugai eina į pražūtį! Mergina bėgo dusdama nuo drėgno, šalto oro ir nejausdama pavargusių kojų. Jos ištikima Kario siela šaukė, išstumdama skausmą... Ji atkeršys!!! Ji pasiims jų tiek, kiek tik galės!

Ir ji bėgo... bėgo... bėgo...

Po kurio laiko ant aukšto kalno prieš Monsegiurą, pasmerktųjų laužo lygyje, stovėjo Moteris-Karys...

Minutei iš už debesų pažvelgusi saulė „uždegė“ jos vešlius šviesius plaukus, kurie apgaubė jos smulkią figūrą spindinčia aureole... Moteris stovėjo nejudėdama ir lyg tai kažko laukdama. Ir štai pradėjo iš skausmo šaukti žmonės... Tuo pačiu metu pasigirdo giedojimas... Vienuoliai giedojo!.. Iš karto apsiausties armijos pakraščiuose pasigirdo kauksmas... Taip, taip! Būtent kauksmas!.. Tai jiems keršijo Esklarmond... Neturėdama teisės žūti (atsakė už Vidomiro gyvenimą), ji negalėjo taip paprastai susitaikyti su praradimais. Ji naikino kryžiuočius magijos pagalba... Savo tikrąją jėgą, kurią jai davė senieji, gerieji Dievai... Kryžiuočiai taip niekada ir nesuprato, kokiū tai paslaptingu būdu daugiau negu tūkstantis jų armijos karių baisyose kančiose tą dieną „išėjo amžinam poilsiui“...

O sustingusi kalne Esklarmond žiūrėjo į baisyus žmonių fakelus ir sieloje prisiekė, kad atkeršys už kiekvieną... Kad nenurims, kol bent vienas nusikaltėlis bus gyvas...

O tuo metu pilyje Usson, apsuptas nepažįstamų žmonių, prabudo Vidomiras... Taip likimo valia prasidėjo jo nepaprastas ir ilgas gyvenimas... kažkas visada juo rūpinosi, kažkas saugojo... Lyg tai jam buvo lemta bet kokia kaina išlikti... Bet kokia kaina atlikti tai, kas jam taip ryžtingai buvo skiriama...

Sever nutilo, pasinerdamas kažkur tai į amžinybę, į mano sielai dar neprieinamus ir paslaptinius tolius... Ką jis matė savo prisiminimuose? Dėl ko taip giliai liūdėjo jo praradimais iškankinta Siela?..

Kiekvienas paskendęs savo mintyse, mes tylomis laukėme, kol, giliai atsidusęs, Sever pagaliau sugrįžo į savo įprastą „būseną“.

Mus supantis pasaulis buvo toks pat bedžiaugsmis ir šaltas... Ir tik šviesus Izido-

ros veidas, ištvėręs visus baisių praradimų skausmus, mus šildė lyg šilta, tyra saulė...

— *Sakyk, Sever, — neišlaikiusi, viltingai paklausė Izidora, — ar liko ponai Usson gyvi, ar jiems nors keletą metų pavyko išvengti „šventų“ Inkvizicijos letenų?*

— *Ponui Usson nepasisekė... Jį sudegino už pagalbą katarams Perpinjan miesto centrinėje aikštėje praėjus keleriems metams po Monsegiuro kritimo... Jis daugiau niekada taip ir nebegalėjo pamatyti savo Esklarmond... o ji liko gyventi dar daugelį metų. Ji gyva dar ir dabar...*

— *Gyva... kaip??? Bet kiek gi metų ji gyvena?! Ji — kaip ir Sever? — neišlaikė tokio šoko Stella.*

Mes tada buvome dar vaikai, bet tai išgirdus ir vaikams atrodė neįtikėtina...

— *Tegul jus tai negąsdina! — nusišypsojo Sever. — Ne taip jau ir baisu, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio. Tuo metu daugelis ŽINANČIŲ išėjo į ateitį. Juos vadino „Miegančiais Karaliais“ ir daugelis iš jų neprabudo iki šių dienų.*

Aš niekada nemačiau Miegančių Karalių arba Karalienių, bet su vienu iš jų man pasisekė ne taip seniai pabendrauti mentaliniu lygiu, kai mano vyras Nikolajus Levašovas atstatinėjo jo kūną po ilgamečio „miego“.

Septyniolika tų nuostabių žmonių aš žinau jau dabar. Kai kurie iš jų perėjo laiko ribą vieni, o kai kurie perėjo visa šeima, net gi su vaikais... Ir po kokių tai keleto dešimčių tūkstančių metų ir jie, kažkieno tai atsitiktinai surasti, buvo išmetami į šiukšlyną kaip nereikalingos medžiagos, ir ne visiems iš jų pavyko išlikti iki to momento, kol toks pats Žinantis galėjo jį ar ją pažadinti... Žmonės žiaurūs ir negailestingi... Ir Žemė vis tokia pat negailestinga. Kam norisi išgirsti, kad kažkoks tai kitas žmogus išmiegojo keletą dešimčių tūkstančių metų tiksliai tam, kad vieną dieną prabustų tam, kad galėtų padėti kitiems?.. Kas panorės sužinoti, kad tai įmanoma? Ir kokius neįtikėtinais dideliais pinigais panorės mokėti turtuoliai, kad galėtų išmiegoti keletą tūkstančių metų?..

Esklarmond ir buvo viena iš tų nuostabių „miegančių“. Tik štai, ją rado ne tie, kam reikėjo... Ieškodami kažko tai visiškai kitko, ją visiškai atsitiktinai rado bažnyčia. Paskelbę grotą Misabell ir Lurdo miestą „šventais“, bažnyčia iki šio laiko stengiasi suprasti, ką gi iš tikrųjų jiems pasisekė surasti?

— *Sakyk, Sever, ar tu gali kaip nors padėti tiems žmonėms?! — liūdnai paklausė Izidora.*

— *Ne, Izidora, tai jų pasirinkimas...*

Tai paskutinės eilutės, kurias parašė Svetlana 2010 metų lapkričio 7 dieną, keletą dienų iki jos nužudymo...

Baigiamasis žodis

Ir sielvartas akyse mano
Išliks amžiams
Ir mano siela ašaros,
O gedulo bus pilnos upės.

Ta nuostabi Svetlanos **KNYGA** taip niekada ir nebus užbaigta. Ir ne todėl, kad Svetlanai nebuvo apie ką rašyti, kad pabaigtų šią knygą. Paprasčiausiai, todėl, kad Svetlanos daugiau su mumis nebėra. Paskutinius tris šios knygos skyrius jai liko tik pernešti ant popieriaus, bet jai buvo atimta galimybė tai padaryti.

Nė aš, nė ji neskubėjome viešai paskelbti tai, ką mums teko paskutiniaisiais metais pergyventi. Mūsų pjudymas prasidėjo dar 1993 metais ir nesibaigė iki šiol. Ypatingai pjudymas suaktyvėjo, kai aš grįžau į Rusiją. Praktiškai nebuvo savaitės, kad mums kas nors nebūtų pakišęs eilinės niekšybės. Ypatingai stiprų pjudymą mums suorganizavo Prancūzijoje, ypač po to, kai 2003 metais mūsų valdose buvo įrengtas psi-lauko generatorius, ir pradėjo dėtis „stebuklai grebėstuose“, apie kuriuos galima perskaityti knygoje „[Gyvybės šaltinis](#)“. Prancūzijos valdžios atstovai darė viską, kad atimtų mūsų Pilį kartu su visais jos stebuklais, kuriančius betvarkę įstatymų ribose ir sumaniai laviruojant tarp įstatymų.

Jeigu tik žmonės žinotų, kokiomis sąlygomis Svetlana rašė savo KNYGĄ! 2008 metų rudenį ir 2009 metų žiemą ji spausdino savo knygą sėdėdama prie kompiuterio apsirengusi pačiais šilčiausiais rūbais, kokius tik turėjo ir apsimovusi pirštines. Iš po šaliko spindėjo tik jos nuostabios žalios akys, kurios keitė savo spalvą nuo jūros bangos spalvos iki smaragdinės. Jai kvėpuojant iš burnos virto garai, nes temperatūra pilies viduje buvo žemiau nulio, kai už sienų viešpatavo šalčiai. Bet, nežiūrint į visą tai, Svetlana rašė toliau, pastoviai sugrįždama į praeitį ir į tuos įvykius, apie kuriuos ji rašė. O vėliau vertė kalnus knygų ir per Tinklą ieškojo visko, kas galėtų jai patvirtinti **TIESĄ!**

Ir kas įdomiausia – praktiškai visada rasdavo patvirtinimą to, ką ji girdėjo ir matė savo persikėlimo metu į praeitį ir į įvykius, kurie su ja vyko vaikystėje. Ji archyvuose atkapstė ir prisiminimus apie raganą vardu Izidora, ir apie kruvinąjį popiežių Karafą ir apie daug, daug kitką. Ji surinko tūkstančius unikalių fotografijų savo būsimoms knygoms ir svajotojo apie tai, kada galės parašyti unikalias knygas: „Daarija“, „Saulės vaikai“ ir pratęs savo autobiografinę knygą „Atvirumas“, kurioje ji suspėjo aprašyti tik savo vaikystės metus. Bet įvertinant tai, kas vyko jos vaikystės metais, ta knyga parašyta ne tiek apie ją pačią, kiek apie tuos nuostabius žmones, apie kurios ji sužinojo savo neįkainuojamų talentų dėka. Ši knyga tapo himnu nuostabiems praeities herojams, kurių vardus, paprasčiausiai, užmiršo (tokių, kaip Izidora), arba jų darbus ir prisiminimus visiškai iškraipė, kaip tai padarė su Magdalena ir Radomiru.

Ji spėjo tik sugrąžinti jiems jų gerą vardą, supažindindama žmones su jų darbais ir žygdarbiais. O kiek dar tikrų didvyrių, kuriems ji taip ir nespėjo sugrąžinti jų gero vardo?! Jos naujos knygos taip ir liks **NEPARAŠYTOS!** O juk tos knygos tarnautų kaip šviesa, kuri reikalinga žmonėms, kad jie galutinai neprarastų savo žmogišką pa-

vidalą. Šioje knygoje parodyti tikrų žmonių kovos pavyzdžiai, kurie žuvo ne dėl savanaudžių paskatų, o dėl **TIESOS** ir dėl to, kad nors kiek priartintų šviesią ateitį kitiems. Svetlana savo gyvenimu, kurį daugelis pavadintų herojišku, įrodė, kad ji drąsiai gali stovėti šalia tų, apie kuriuos rašė savo knygoje. Pati ji niekada nemanė, kad daro ką nors didvyriško, ji, paprasčiausiai, darė tai, ką jai liepė širdis ir sąžinė. Po kiekvienos šios knygos skyriaus parašymo, ją mušė be gailesčio. Žinoma, ji turėjo mano apsaugą, bet, jeigu ant žmogaus apvilktą net neperšaukama liemenė, atsitrenkusi į jį kulka atmeta žmogų keletą metrų atgal, o kūne lieka sutrenkimai ir kraujotakos.

O jeigu į tokią liemenę kulkos pataiko pastoviai, diena iš dienos, metai iš metų, tai, manau, nereikia aiškinti, ką to proceso metu jaučia žmogus. O jeigu įskaityti, kad tos „kulkos“ skirtingos ir skirtingo kalibro, ir kad priešai laukia bet kokios progos, kad tik galėtų smogti į neapsaugotą vietą, kuri atsiranda kiekvieną kartą, kai pasireiškia bet kokios emocijos, kurios atveria apsaugą. Kiekvieną kartą vykdytojai, kurie smogdavo, ir jų užsakovai iš manęs atsiimdavo pagal nuopelnus, bet nuo to mažiau jų nepasidarydavo. Visiška nežinia apie tai, kas atsitiko su jų pirmtakais, jų pasitikėjimas savimi ir, žinoma gi, godumas, juos stūmė vykdyti purvinus darbus. Mušė Svetlaną taip, kad ji nebesugebėtų persikelti į praeitį ir negalėtų žmonėms perduoti tiesą apie to laiko įvykius.

Labai stiprus smūgis buvo šį pavasarį, bet tada man pavyko Svetlaną išgelbėti. Priešams tada pavyko labai pakenkti jos atminčiai. Beveik du mėnesiai buvo visiškai ištrinti iš jos gyvenimo, ir, jeigu tik man nebūtų pavykę šį procesą atstatyti, jos atmintis būtų buvusi prarasta visiems laikams. Tada man pavyko ne tik sustabdyti jos atminties ištrynimo procesą, bet ir atstatyti beveik viską, kas buvo ištrinta. Ir tai Svetlanos nesustabdė! Kai tik jai sugrįžo sugebėjimas dirbti, ji vėl sėdo prie kompiuterio ir pradėjo rašyti naujas knygos dalis. Pastovūs stresai ir smūgiai labai susilpnino jos akis, ir ji praktiškai apako.

Kai tik man pavyko šiek tiek atstatyti jos regėjimą, ji vėl sėdėjo prie kompiuterio ir rašė, rašė... Taip šviesą išvydo paskutiniai šios knygos skyriai, nes ji taip bijojo nespėti parašyti dviejų paskutinių skyrių pirmos, o taip pat ir paskutinės savo knygos. Po šios vasaros įvykių ir kitų mūsų veiksmų, nukreiptų į tai, kad neleisti juodiesiems trenkti durimis taip, kad žūtų ir visas likęs mūsų Pasaulis, mušti jie pradėjo beveik be pertraukų. Paskutinį kartą rimtą darbą mes atlikome 2010 metų spalio pabaigoje, tada Svetlana sukaupė paskutines savo jėgas, kad galėtų iki galo atlikti tą darbą. Mums pavyko sunaikinti pavojingą sistemą, kurią atsisveikindami paliko parazitai.

Po to visi tie niekšai pradėjo kenkti beveik pastoviai, ypač naktimis. Jeigu ir pavykdavo nors kiek pailsėti, tai tik ryte. Ir jai, ir man nepavykdavo net išsimiegoti. Ir, kaip ir priklausomai niekšams, jų smūgių stiprumas susilpnėdavo tik prieš rytą. Ir taip kartodavosi kiekvieną dieną, ypač paskutiniaisiais metais. Jai buvo labai sunku, jos akyse kartais buvo galima pamatyti ašaras, bet vėliau Svetlana man sakydavo: „*Tu negalvok, kad aš pasidaviau, man tik skaudu dėl išdavysčių ir niekšiško žmonių, kuriems tu atveri širdį, o vietoj to iš jų gauni „peilį į nugarą“*“. Svetlana žiūrėjo į pasaulį tyromis kūdikio akimis. Jos juokas, kuris jau retokai beskambėjo paskutiniu lai-

ku, visada buvo pripildytas tyrumo ir šviesos, nuo kurio sieloje pasidarydavo lengva ir linksma.

Tiesiog, likus keletui dienų iki jos nužudymo, ji kalbėjo apie savo planus, apie savo naujas knygas, ji apgailestavo, kad negali spausdinti, kad net su stiprios lupos pagalba ji nebemato, kas yra ant monitoriaus ekrano. Ir kiekvieną kartą ji manęs klausdavo, kada gi aš, pagaliau, atstatysiu jos regėjimą, kad ji galėtų pabaigti nors paskutines dvi jos pirmojo tomo „Atvirumas“ dalis. Ji taip bijojo nespėti pabaigti tos knygos! Nekalbant jau apie jos būsimas knygas!

Aš jai aiškinau, kad ji per daug greitai puola prie kompiuterio, kai vos tik atsistato jos regėjimas, ir apie tai, kad juodieji man neduoda pakankamai laiko, atstatyti jos regėjimą nors iki vidutinio lygio, suduodami vis naujus ir naujus smūgius į regos organų zonas, į jos nuostabias akis. Ji tai suprato ir tuo pačiu metu nesuprato. Ji paskutiniu metu labai dažnai kalbėjo, kad viskas bus gerai, bet jos jau nebebus. Ji labai bijojo, kad su ja kas nors atsitiks ir tuo metu nieko nebus šalia, kad šalia nebus ir manęs. Ji to labai bijojo ir... būtent taip ir atsitiko.

2010 metų lapkričio 11 d. buvo suduotas galingas smūgis jos jau gerokai palamdytai širdelei, bet... tada juodiesiems nepavyko pasiekti savo tikslo. Man pavyko gana greitai atstatyti jos širdies pažeidimus. Jau kelios dienos aš primygtinai siūliau padaryti naujus struktūrinius pakeitimus, po ko juodiesiems nebebūtų nieko daugiau belikę, kaip iš apmaudo graužti savo nuosavas alkūnes iš bejėgiškumo. Būtent tokiai štai, naujais kokybiniais pakeitimais anksčiau man gana lengvai pavykdavo ne tik sustabdyti juodųjų smūgius, bet ir išsiaiškinti tas sistemas, kurių pagalba buvo suduodami smūgiai. Kiekvieną kartą toks pertvarkymas sukurdavo rimtus kokybinius pasikeitimus, o kartais gaudavosi gana neįtikėtini rezultatai! Neįtikėtini man, o nustebinti mane ir Svetlaną buvo gana nelengva dėl tos paprastos priežasties, kad per visą mūsų bendro gyvenimo laiką, pastoviai kovojant su visokio plauko ir lygio juodaisiais, po kiekvieno susitikimo su jais, mus nustebinti buvo vis sudėtingiau. Šį kartą pakeitimai turėjo mums būti eiliniu posūkio tašku mūsų vystymosi eigoje.

Man „niežtėjo“ rankos kuo greičiau tai padaryti. Bet dviejų valandų laiko skirtumas ir tas faktas, kad man praktiškai kiekvieną dieną reikėdavo prie telefono praleisti ne mažiau 9-10 valandų padedant žmonėms, dar neskaitant susitikimų ir visko kitko, privedė prie to, kad galimybė ramiai ką nors padaryti sau, atsirasdavo ne anksčiau pirmos valandos nakties Maskvos laiku. Tuo laiku aš jau būdavau gerokai pavargęs, na, ir Svetlana taip pat. Be to, tas darbas užsitęsėdavo mažiausiai pusantros-dvi valandas ir po to buvo gana sunku užmigti tiek man, tiek Svetlanai.

Pirmiausia, Svetlana labai gailėdavosi manęs, nes ji žinojo, kad nuo dešimtos ryto iki dvyliktos, prasidėdavo mano rytinis telefoninis maratonas, o vakarinis prasidėdavo po šeštos valandos vakaro, o nuo dešimtos valandos vakaro iki pirmos valandos nakties tai virsdavo ištisu telefoniniu škvailu. Svetlana žinojo, kad aš negaliu ramiai kalbėti ir tuo pat metu dirbti su ja per *Skype*’ą arba telefonu, kai mano darbinis telefonas plyšta nuo žmonių skambučių, kurie laukia mano pagalbos, o aš užimtas kažkuo kitu, nors ir labai man svarbiu dalyku. Tokiais atvejais aš visada jutau įtampą, o Svetlana tai jautė ir net kažkiek įsižeisdavo išgirdusi mano žodžius, kad žmonės lau-

kia mano pagalbos ir gana tankiai man sakydavo: „O aš kas, ne žmogus“?! Žinoma, aš sakydavau, kad ji man pats svarbiausias žmogus mano gyvenime, bet mes savo pokalbiams ir darbui dar rasime laiko, o štai daugelis žmonių tokių privilegijuotų sąlygų neturi ir jie negalės mano pagalbos sulaukti vėliau.

Taip, kad tankiai mes turėjome pakankamai laiko mūsų asmeniniams poreikiams tikrai per išeigines ir tai, jeigu per tas dienas aš, arba Svetlana, neturėjome kokių nors sutartų susitikimų.

Ketvirtadienį, lapkričio 11 d., po smūgio į jos širdį nepasisėkė padirbėti dėl sumanyto pertvarkymo, nes laisvu laiku reikėjo remontuoti Svetlanos širdį, o vėlai vakare Svetlana, paprasčiausiai, atsijungė iš nuovargio po gauto smūgio ir dėl tos apkrovos, kurią aš privalėjau jai duoti, kad jos širdį atstatyčiau bent iki pakenčiamo lygio. Ji tiesiog snaudė prieš *Skype*'o kamerą, po kiekvieno savo žodžio pradėdama knapsėti nosimi. Mes abu iš to pasijuokėme ir nuėjo miegoti, išjungusi *Skype*'ą 23.³⁸. Kaip paprastai, ji iš savo miegamojo man paskambino ir aš „uždėjau“ jai apsaugą miegui, po ko mes palinkėjome vienas kitam labos nakties.

Kad leisčiau jai nors kiek pailsėti nuo per didelių apkrovų, kurias ji gavo per naktines juodųjų atakas, aš pats miegoti nėjau visą naktį ir saugojau ją nuo naujų smūgių. Žinoma, aš jai nesakiau apie tai, kad jos miegą saugojau visą naktį. Jeigu tai ji būtų sužinojusi, jos apmaudui nebūtų buvę ribų. Ji pastoviai kalbėjo apie tai, kad su kitais gali kas nors atsitikti, įskaitant ir ją pačią, o štai aš... visada privalėjau būti formoje, privalėjau visada būti pasiruošęs susikauti su juodaisiais ir nugalėti... Ji net tokiose jai kritinėse situacijose galvojo ne apie save, o apie tai, dėl ko mes neišskridome kartu, kai mūsų draugai specialiai buvo atėję, kad mus pasiimtų su savimi. Todėl, tai žinodamas, aš šiek tiek gudravau, atsakydamas į klausimą apie tai, kada aš nuėjau miegoti pats. Aš sakiau, kad nuėjau miegoti anksčiau, negu vakar, nors vakar aš nuėjau „miegoti“ ne anksčiau kaip septintą valandą ryto, o šiandieną apie šeštą! Netikslindamas detalių, aš kalbėjau tiesą.

Be viso to, gana tankiai aš nėjau miegoti, kad galėčiau atremti smūgius, kurie buvo skirti man pačiam, tuo pačiu aš tyriau pačius atakuojančius ir susikurdavau priešnuodžius prieš tokius smūgius; ir naują patirtį vėliau panaudodavau, kad galėčiau apginti Svetlaną. Naktį iš ketvirtadienio į penktadienį ji miegojo labai gerai, paprasčiausiai, panirusi į gilų miegą. Bet penktadienį, lapkričio 12 dieną galingus smūgius Svetlana gavo iš pat ryto, kas buvo visiškai neįprasta. Mes su ja per *Skype*'ą beveik dvidešimt vieną minutę kalbėjomės 12.³⁰ Maskvos laiku, vėliau, šiek tiek daugiau kaip minutę kalbėjomės 13.³⁴ ir paskutinis skambutis *Skype*'u, kuris buvo 14.⁵¹, tęsėsi 10-11 minučių!

Kaip aš gailiuosi to, kad aš su ja nepasikalbėjau ilgiau ir neįkalbėjau pradėti sumanytą darbą. Svetlana pasakė, kad ji eis pamiegoti, vėliau būtinai padarysime. Gilaus nakties miego jai buvo aiškiai per maža po to, ką ji patyrė. Ji pramiegojo iki pat vakaro ir iš mobilaus telefono man paskambino, kad, kol dar netamsu, eina pavedžioti šunų. Ji keletą kartų man skambino to pasivaikščiojimo metu ir prašė manęs padėti, nes smūgiai prasidėjo vėl...

Paskutinį vakarą prieš jos nužudymą nebuvo įprasto video ryšio *Skype*'u. Ji man

paskambino telefonu, aš jai perskambinau ir... mes pakalbėjome keletą minučių, paskutinių minučių, kai aš girdėjau jos nepaprastą balsą. Mažai kas žino, kad Svetlana profesionali dainininkė, ir nepaprasta dainininkė, o žvaigždė! Be to, kad ji turi nuostabiai gražų ir malonų balsą, ji baigė konservatoriją Vilniuje. Jos balsas buvo (ranka nekyla rašyti to žodžio) ne tik gražus ir malonus, bet ir labai stiprus. Ji dainavo populiarias dainas ir su savo grupe išvažinėjo visą Tarybų Sąjungą. Kur tik jos nebuvo nušęs likimas – nuo Tolimųjų Rytų iki Vakarinių sienų. Nuo Tolimosios Šiaurės iki Pamiro ir Altajaus kalnų. Ji man pasakojo, kai tada, kai jie buvo Pamire, jų grupei buvo suorganizuotas žygis į kalnus. Ir štai, palydovas juos atvedė į nuostabiai gražią vietą, kur uolos iškyšulys kabėjo tiesiai virš bedugnės. Kol ekskursijos gidas-palydovas pasakojo apie tą vietą, Svetlana priėjo prie uolos krašto, atsisėdo ir nuleido kojas žemyn!

Kai gidas-palydovas pamatė ją ten, jo veidas pasidarė pelenų spalvos ir jis šliaužte prišliaužęs prie jos maldavo nejudėti. Nustebusi dėl tokios jo reakcijos, ji ramiai užkėlė kojas į viršų, atsistojo ir prisijungė prie grupės, o palydovas šliaužte paršliaužė paskui ją... Kai ji man apie tai pasakojo, ji šypsojosi taip, kaip niekas to nemokėjo daryti ir pasakė, kad dabar ji vargu ar ryžtusi tai pakartoti! Bet aš tikras, kad iškilus tokiai būtinybei, Svetlana padarytų tai nesusimąstydama.

Visą laiką, kol mes buvome kartu, ji savo veiksmais ne kartą įrodė savo drąsą! Žmonių, kurie nieko nebijo, iš principo, neegzistuoja. Didvyriai bijo taip pat, kaip ir visi kiti. Didvyriai nuo visų kitų skiriasi tuo, kad jie (didvyriai) sugeba savyje nugaltėti baimę, kuri atsiranda, suveikus savisaugos instinktui, ir sugeba padaryti tai, ką reikia. Ir dėl to jie nesipuikuoja, o tvirtina, kad taip būtų pasielgęs bet kuris kitas! Bet viena yra susikaupti ir įvykdyti vieną didvyrišką poelgį ir po to visą gyvenimą maudytis šlovės spinduliuose, ir visiškai kas kitą vykdyti žygdarbius kiekvieną dieną ir neskaityti tai kuo nors ypatingu ir prieš visus nesipuikuoti. Būtent tokia ir buvo Svetlana!

Visi tie nuostabūs metai, kuriuos mes buvome kartu, mes kartu buvome ir tada, kai priešai mus išskirdavo ir mes būdavome labai toli vienas nuo kito. Jos didelė ir tokia šilta didelio vaiko širdelė susitraukdavo iš baimės, gerąja to žodžio prasme, bet... ji, nežiūrint visko, ėjo ir darė tai, ką reikėjo, ir reikėjo ne jai asmeniškai, o dėl reikalo, dėl kitų žmonių, kurie taip niekada ir nesužinos, per kokius išbandymus jai reikėjo praeiti tų pačių žmonių labui. Bet apie tai vėliau...

Kas nors gali pasakyti – ar maža tokių koncertinių brigadų važinėjo po Sąjungą? Ne, nemažai, o labai daug. Svetlana dainavo keliomis kalbomis – rusiškai, lietuviškai ir angliškai, dainavo puikiai ir buvo tikra žvaigždė. Gaila, bet ją girdėjo nedaugelis, jos nerodė per sąjunginę televiziją, bet tai nereiškia, kad ji neturėjo talento. Gaila, bet šiandieniniame pasaulyje talentai ir sugebėjimai ne visada įvertinami. Dažniausiai reikšmės turi, kieno tu sūnelis ar dukrelė, arba kiek pinigų kišenėse, arba koks „tvirtas dėdė ar „tetulė“ stovi už tavo nugaros, taip buvo tarybų laikais, taip pat išliko ir iki šių dienų... Mano žodžiai apie jos talentą — tai ne, paprasčiausiai, noras idealizuoti Svetlaną, visiškai ne! Faktas tai, kad kai Lietuvoje buvo renkamas dvidešimtojo amžiaus geriausių dainų dešimtukas, dvi jos dainos pateko į tą sąrašą, o viena

jos atliekama daina buvo pripažinta geriausia! Ir už tą dainą balsavo žmonės, kurių sielas taip stipriai suvirpino Svetlanos atliekamos dainos.

Dėl jos buvusio vyro išdavystės, kuris rašė muziką jos dainoms ir jai akomponavo gitara, ji iš scenos pasitraukė savo populiarumo pike, o tai gali padaryti tik labai stiprus žmogus! Kartais matai, kaip daugelis scenos žvaigždžių vis palieka ir palieka sceną, bet vežimas... vis dar ten, nors to, kas buvo jų populiarumo viršūnėje, mažai kas liko, jeigu to buvo iš viso! Aš daug kartų Svetlanos prašiau padainuoti ką nors man, bet... ji visada atsakydavo, kad tai padarys kada nors vėliau ... Ir štai, to „vėliau“ jau nebebus niekada ... Aš vis dėl to išgirdau jos balsą, tiesa, iš jos balsu atliekamų dainų plokštelės. Tai įvyko 1997 metais. Aš turėjau plokštelę, bet neturėjau kaip jos pasiklausti. Todėl aš pradėjau ieškoti gero grotuvo... ir radau tai, ko man reikėjo! Jaudindamasis uždėjau plokštelę ant pagrindo... adatėlė sklandžiai nusileido ant juodo plokštelės disko ... bet aš nieko neišgirdau. Tiktai pasilenkęs prie pat grotuvo, tiksliau, kada aš beveik atsiguliau ant grindų ir prikišau ausį prie pat grotuvo, išgirdau labai tylų jos dainavimą. Apžiūrėjęs grotuvą aš supratau, kad jis neturi garso stiprintuvo ir kad aš nusipirkau tik „ratus“.

Jos balsas skambėjo labai tyliai, kaip tyras upeliukas o man labai norėjosi pajusti tą upelį visu jo grožiu. Aš tuoj pat nuvykau parsivežti visko kitko ir sugrižau su labai gera muzikos aparatūra „Sony“, kur buvo galingas stiprintuvas ir kolonėlės. Pakankamai ilgai pavargęs, kol tą sistemą surinkau ir prie jos prijungęs anksčiau įsigytą grotuvą, aš išitaisiau klausytis Svetlanos dainavimo. Grotuvo adatėlė buvo nauja ir gero jautrumo ir kai tik ji palietė plokštelę, aš atsidūriau Svetlanos dainavimo garsuose. Kai kurie plokštelės pažeidimai keldavo pašalinį triukšmą, bet, nepaisant to, iš kolonėlių sklido labai švelnus, šviesus balsas. Mano širdį iš karto suspaudė, pasidarė labai šilta ir graudu. Aš nesupratau dainos žodžių, kurią Svetlana dainavo lietuvių kalba, bet švelniai liūdna daina palietė pačius atokiausius mano sielos kampelius. Vėliau aš su Svetlanos pagalba išsiaiškinau tos dainos prasmę, ir man išaiškėjo mano graudulio priežastis. Vėliau, atidavęs plokštelę į garso įrašymo studiją, aš viską perrašiau į CD. Ir dar, aš paprašiau išvalyti įrašą nuo pašalinio triukšmo ir... po kurio laiko aš galėjau klausytis Svetlanos balso visu grožiu. Įdomu tai, kad Svetlana dainavo tyliu balsu, bet ne todėl, kad jos balsas būtų buvęs silpnas, visiškai ne! O todėl, kad ji dainavo lopšinę... Ji turėjo labai stiprų, operinį balsą, bet... būtent jos tylus dainavimas liejosi į mane kaip šviesa, kaip neišpasakytas švelnumas. Kai Svetlana būdavo toli nuo manęs, aš daugelį kartų perklausydavau jos dainas, ypač lopšinę, ir, klausantis jos dainavimo, man visada suspausdavo širdį ir siela prisipildydavo begalinio ilgesio... Žinoma, „dėl skonio nesiginčijama“, bet aš manau, kad šiuo atveju, tai ne tik mano nuomonė ...

Taip jau gavosi, kad daugelis profesionalų man tvirtino, kad aš nuo gimimo turiu labai stiprų ir gražų balsą, ir man nebuvo didelio vargo net be mikrofono priversti visus virpėti gana didelėje Charkovo universiteto aktų salėje, ir ne tik. Tad, štai, galiu patvirtinti, kad dainuoti visu balsu labai lengva, žinoma, jeigu tas balsas yra, o štai tuo pačiu balsu padainuoti ką nors tyliai, ir dar taip, kad visi išgirstų, labai, labai sudėtinga. Taip kad esmė čia ne tik, o tiksliau, ne tiek dėl mano neobjektyvaus požiūrio,

o dėl to, kad tai, paprasčiausiai, **TIESA**... Įdomiausia tai, kad Svetlana labai ilgai man nepasakojo, kad ji pabaigė konservatorijos vokalo ir fortepijono klasę ir kad jis buvo žvaigžde Lietuvoje...

Po to, kai ji savo populiarumo pike pasitraukė iš scenos, ji visam laikui ir negrįžtamai nutraukė bet kokius santykius su savo buvusiu vyru, nežiūrint to, kad jis klūpėdamas prašė jos atleidimo ir garantavo, kad tai buvo nesusipratimas ir kad daugiau to niekada nepasikartos ... Bet ji taip ir negalėjo jam atleisti išdavystės... Ji išėjo palikusi jam savo butą, kurį buvo užsidirbusi savo darbštumo dėka. Trumpiau, pasielgė taip, kaip turėjo pasielgti vyras ...

Vienu akimirksniu nutraukusi savo dainininkės karjerą pačiame populiarumo pike, Svetlana nekrito į depresiją ir nepanikavo, visiškai ne! Ji įsisavino naują rūbų dizainerio specialybę, tuo pačiu ir praturtėdama dar vienu aukštuoju išsilavinimu. Ir dėl to, net tarybiniais laikais pagal tą specialybę pasiekė ne mažesnių rezultatų, kaip ir scenoje. Dėl to, kad tais laikais neįmanoma buvo rasti reikalingų įvairios spalvinės gamos kokybiškų medžiagų, Svetlana pradėjo pati virti batiką. Kaip aš supratau iš jos aiškinimų, verdant batiką, ji proceso metu pridėdavo tokių dažančių medžiagų, kokių tik jai reikėdavo ir išgaudavo norimas medžiagų spalvų gamas tiesiog savo virtuvėje.

O vėliau pati siūdavo nuostabius apdarus pagal savo pačios pasidarytus šablonus. Ir prie viso to, jos darbus akimirksniu nupirkdavo už valiutą japonai ir vakarų europiečiai ir greičiausiai dėl to, kad, matyt, Svetlanos nustatytos kainos buvo daug mažesnės, negu jie buvo verti. Bendrai-tai, Svetlana apie save labai mažai pasakojo, iš jos viską reikėjo tiesiog replėmis „traukti“. Jos batikos dizaino darbai įvairiose parodose gaudavo pačius aukščiausius įvertinimus, kur jie pakliūdavo iš Japonijos ir Vakarų Europos. Aš nežinau, kiek ilgai ji tuo užsiiminėjo. Apie tai ji man papasakojo tik tarp kitko, pasiguodusi, kad TSRS teritorijoje neįmanoma buvo rasti reikalingų spalvų kokybiškų medžiagų, kurios jai buvo reikalingos jos sumanymų įgyvendinimui, nes iki galo įsisavinusi batikos galimybes, ji pradėjo sau ieškoti kito užsiėmimo, bet jos svajonė kurti grožį niekur nepradingo. Jos svajonės realizavosi kiek vėliau, jau Amerikoje, bet apie tai aš detaliam aprašysiu savo autobiografijoje ... Ir aš manau, kad savo saite aš įdėsiu diską su jos pirmosios kolekcijos įrašu, kuri buvo parodyta 2000 metais ir kuri, pasirodo, buvo ir paskutinė, kurią ji paruošė praktiškai viena pati! Tai štai, kritikai ją pripažino geriausiu dvidešimtojo amžiaus dizaineriu, be to, tokius žodžius parašė kritikas, kurio visi dizaineriai beprotiškai bijojo, nes jo įvertinimas galėjo reikšti jų karjeros pabaigą. Viena, kai aukštą įvertinimą duoda nupirktas žurnalistas, tai esant tokiai situacijai, viskas aišku! Bet publikacija to žurnalisto buvo visiškai netikėta net Svetlanai...

Apie visa tai aš detaliam aprašysiu savo knygoje „Mano sielos veidrodis“, žingsnis po žingsnio parodydamas visa tai, ką mes patyrėme būdami kartu.

Dabar aš noriu šiek tiek atskleisti tuos Svetlanos biografijos momentus, apie kuriuos ji man pasakojo iš savo gyvenimo iki susitikimo su manimi... Tokį pjūdyką, kokį Svetlanai organizavo „aukščiausios mados“ pasaulis sunku net įsivaizduoti, bet apie tai aš smulkiai aprašysiu savo autobiografinėje knygoje. Dabar gi, aš norėčiau skaitytoją supažindinti su tuo, kas Svetlanos gyvenime buvo iki mūsų pažinties be-

veik prieš dvidešimt metų. Apie tai, apie ką ji man pasakojo, ir apie ką ji jau nebegalės papasakoti pati savo nuostabia, išraiškinga kalba ne tik kaip rašytojos, bet ir kaip visais atžvilgiais įvairiapusiško Žmogaus ...

Kai Svetlana buvo dar mergaitė, ji susirgo sunkios formos meningitu. Galvos skausmai buvo tokie stiprūs, kad net morfijaus injekcijos skausmo nepašalindavo. Greitai gydytojai Svetlanai pasakė, kad morfijaus jie daugiau nebegali išrašinėti kaip nuskausminamųjų – kitaip ji taps narkomane ir kad dabar jai teks visą laiką kęsti nepakeliamą skausmą be jokios medikų pagalbos. Kitas jos vietoje būtų greitai susiradęs norimų vaistų ne pas medikus, o pas narkomanus, kad pragariškas skausmas atslūgtų nors narkotinio užsimiršimo metu! Svetlana tuo keliu nenuėjo, nepaisant viso to, ji pilnu apkrovimu dirbo, o dar ir taip, kad niekas net neįtarė, kad ji pastoviai kenčia nepakeliamus galvos skausmus ...

Dar Svetlana pasakojo, kad ji su tėvu buvo „pamišusiais“ bibliofilais. Kad gautų arba išsikeistų jiems įdomią knygą, jie buvo pasiryžę važiuoti į pasaulio kraštą ir už ją atiduoti savo mėnesio uždarbį. Ir ne tik galėjo, bet važiuodavo ir atiduodavo! Vienos tokios kelionės metu į Lietuvos miestą Kauną, jeigu tik nepaveda mano atmintis, su Svetlana atsitiko įdomus įvykis...

Po laimingos savo medžioklės dėl įdomios knygos, Svetlana prisėdo ant suoliuko teniso alėjoje ir užsisvajojo. Kai ji atsipeikėjo nuo savo liūdnų minčių (dėl kurių buvo savos priežastys, bet jos buvo per daug asmeniškos ir aš apie jas nerašysiu), tai pamatė, kad šalia jos sėdi vidutinio amžiaus vyriškis ir įdėmiai į ją žiūri. Jis jos paklausė, kas jai tokio atsitiko, kad jos veidas spinduliuoja tokiu giliu liūdesiu ...

Svetlanai kaip oras buvo reikalingas atidus klausytojas, kad ji galėtų nuraminti savo sielą. Atsitiktinis atjaučiantis žmogus jai pasirodė kaip likimo dovana! Bet kažkaip tai greitai pokalbis pakrypo į temą, kuri buvo labai artima Svetlanai ir palaipsniui jie pradėjo kalbėtis apie gyvenimo prasmę ir daugelį kitų dalykų, kurie labai jaudino Svetlaną, ir neleido jai ramiai miegoti ir tam, kad rastų į juos atsakymus, jai pastoviai reikėdavo studijuoti Rytų išmintį ir kitas knygas, kurios žadėjo skaitytojui atverti būties paslaptis! Bet be nusivylimo, tos knygos jai daugiau nieko nesuteikdavo! Iš pradžių sugundžiusios akiračio praplėtimo pažadais, galiausiai viskas pasibaigdavo žodžiais, kad tik „didieji pašvęstieji“ gali gauti tas žinias, o visiems kitiems tos žinios ne tik kad nesavalaikės, bet net ir pavojingos, dar ir ne tik dėl jų pačių! Kelia labai didelį įspūdį tokia strategija, kuri daugiau žinoma kaip „Chodži Nasredino strategija“! Kas nežino arba spėjo pamiršti, priminsiu, kad tada, kai užsispyręs Chodži Nasredino asilas nenorėjo eiti reikalinga kryptimi, jis ant meškerės kabino prieš jo nosį morką ir sukiojo meškerę ten, kur jam reikėjo, o užsispyręs asilas vis siekė ir siekė pagriebti tą netoli kabančią sultingą ir saldžią morką ir... vežė savo šeiminką.

Svetlana ir jos tėvas Vasilij Vasiljevič ieškojo knygų apie okultizmą, apie rytų šalių mokymus ir tikėjosi juose rasti atsakymus į savo klausimus... Pažadų buvo, o atsakymų į klausimus nebuvo! Tiksliau – jie buvo, bet jie visi buvo maždaug tokio lygio: „...miegas yra sapnas, bet sapnas nėra miegas, ir jei sapnas nėra miegas, tai ir miegas nėra sapnas ...“! Ir tai tęsti praktiškai galima iki begalybės!.. Tai štai, geriau grįšiu prie įvykių, apie kuriuos man pasakojo Svetlana ...

Vienos savo „žvalgybos mūšio metu“ dėl įdomios knygos Kauno mieste, ji prisėdo ant suoliuko ir užsisvajėjo... kai ji atsipeikėjo nuo savo liūdnujų minčių, tai pamatė, kad šalia jos sėdi žmogus ir įdėmiai į ją žiūri... Kaip aš jau rašiau, tarp jų užsimezgė nuoširdus pokalbis ir jie apie daug ką pasikalbėjo ir Svetlana, savo nuostabai, tame pašnekove atrado protingą ir eruditą žmogų, kuris galėjo kalbėtis daugeliu temų ir ją pačią dominančiais klausimais. Svetlana nepastebėjo, kaip prabėgo laikas ir nustebusi pamatė, kad jau temsta. Ji susigriebė, padėkojo savo pašnekovui už tokį širdį glostantį pokalbį ir suskubo į namus, nes reikėjo suspėti į autobusą, važiuojantį į jos gimtąjį Alytų.

Atsisveikindamas jos pašnekovas jai pasakė, kad ji visada jį gali susirasti ant to suoliuko, jeigu tik prireiks. Tai ją šiek tiek nustebino, bet ji į tai nekrepė jokio dėmesio. Kai po kurio laiko ji vėl atsidūrė tame mieste, ji prisiminė to žmogaus žodžius ir prisėdo ant to paties suolelio ir vėl nugrimzdo į savo svajas. Ir netikėtai ji vėl pamatė tą patį žmogų. Vėl jie nuoširdžiai pasikalbėjo ir vėl Svetlana nepastebėjo, kaip pralėkė laikas...

Tik kai situacija pasikartojė dar ir trečią kartą, Svetlana įsidrąsino ir paklausė, kas jis toks ir kokių būdu jis visada atsiranda šalia jos, kai tik ji atvažiuoja į šį miestą. Vyriškis jai liūdnai nusišypsojo ir pasakė, kad jis anksčiau labai tankiai sėdėdavo ant to suolelio ir kad jis fizikas-atomininkas ir po to, kai jis savo darbe gavo mirtiną radiacijos dozę, jis dabar lėtai miršta, o jo kūnas yra komoje...

Svetlanos toks atsakymas nenustebino, nes ji vaikystėje ne kartą padėdavo mirusiesiems pereiti barjerą, bet... taip jai nutiko pirmą kartą... Vaikystėje jai reikėdavo savo siela išeiti iš kūno, o šį kartą ji šalia savęs pamatė miršančio žmogaus sielą ir jai pačiai dėl to nereikėjo išeiti iš savo kūno su visomis iš to sekančiomis pasekmėmis. Būdama savo fiziniame kūne, Svetlana puikiai matė ir girdėjo miršančio žmogaus sielą, o jį matė ir girdėjo taip pat, kaip ir gyvus žmones ...

Tai ją labai nustebino, nes taip su ja atsitiko pirmą kartą. Dar keletą kartų ji buvo susitikusi su to žmogaus siela, bet kartą, atvažiavusi į Kauną, į kurią ji skubėjo vien tam, kad galėtų pasikalbėti su tuo žmogumi, jis pasirodė ir... jis buvo nebe toks, koks visada anksčiau būdavo. Paslaptinę žmogus pasakė, kad jis specialiai jos laukė, kad galėtų su ja atsisveikinti, nes jo fizinis kūnas mirė ir jam jau laikas išeiti, apie ką ji pati puikiai žino ...

Jai buvo liūdna prarasti šį žmogų, kuris jau spėjo tapti jos geru draugu. Bet gyvenimas yra gyvenimas, mirtis yra mirtis, ir šie reiškiniai turi savo įstatymus...

Naktį iš penktadienio į šeštadienį, iš lapkričio 12-osios į 13-ją, aš vėl nemiegojau iki pat ryto ir nuėjau miegoti tik aštuntą ryto ir, laimei, šeštadienį neturėjau skambučių ir man nereikėjo iš ryto pradėti savo rytinio darbo maratono! Todėl aš galėjau sau leisti pasivartyti lovoje. Aš žinojau, kad Svetlanai naktis praėjo normaliai, o ryte ir dieną juodųjų atakų praktiškai nebūdavo.

Kad iš karto būtų aiški situacija, noriu pasakyti, kad tuo metu, kai saugodamas nuo smūgių Svetlaną per naktį nemiegojau, tai nereiškia, kad visą naktį sėdėjau ir žiūrėjau į lubas, o sau po nosimi murmėjau ką nors panašaus: „juodieji išsibėgiokite, juodieji skrinkite šalin – aš einu“. Žinoma, kad ne, paprasčiausiai, jeigu užmigdavau,

tai savo darbą dirbti išeidavo mano siela, o vietoj savęs saugoti Svetlanos (ir ne tik), palikdavo saugoti savo dublius. Dubliai, žinoma, yra geras dalykas, bet ... dubliai yra dubliai, ir jie, ne aš pats! Todėl, kad nejučiomis nepradėčiau „ilgą laiką knapsėti“, kaip tame anekdote, aš arba žiūrėjau televizorių arba ką nors rašiau arba žaidžiau, kad išlaikyčiau aktyvią būseną. Ir tik jau ryte, arba anksti ryte, kai akys pačios merkdavosi ir pradėdavau atsijungti sėdėdamas prie kompiuterio, aš ėjau miegoti. Nežiūrint, kad šeštadienio ir sekmadienio ryte nebūdavo skambučių, aš atsibusdavau įprastu laiku ir, susiorientavęs, kokia diena, pratėdavau malonumą pasivartyti lovoje, kiek tik širdis to norėdavo ir periodiškai nugrimzdavau į gilų miegą.

Šeštadienis, lapkričio 13-ji, nieko nesiskyrė nuo kitų šeštadienių ir sekmadienių. Kai aš galutinai nusprendžiau, kad „gana durnių volioti“, ir laikas galutinai ir negrįžtamai atsibusti, buvo jau pusiaudienis. Apsirengęs, nusiprausęs ir nusiskutęs, aš pradėjau laukti skambučių iš Svetlanos. Apie trečią valandą dienos aš jai paskambinau namų telefonu ir Skaipu, bet niekas man neatsakė. Man sumaudė širdį ir aš pradėjau galvoti, kaip gi ten, pas Svetlaną? Bet pats save raminau, nes mes buvome susitarę, kad esant nors mažiausiam pavojui, ji man iš karto skambins.

Nes aš keletą kartų jai buvau skambinęs mobiliuoju, kai jau būdavo užsnūdusi, po ko jai būdavo labai sunku vėl užmigti, todėl mes ir buvome taip susitarę. Jeigu kuris iš mūsų nemiega, tai aš jai skambinu Skaipu arba namų telefonu, kurie būdavo apatiniame, nuliniame aukšte, kaip jį vadino prancūzai, ir ji man iš karto atsakydavo Skaipu arba namų telefonu. Paskutinį kartą naktį iš penktadienio į šeštadienį aš skambinau apie šeštą valandą ryto. Svetlana, matyt, pamačiusi mano skambutį tokiu laiku, nusprendė manęs nevarginti, nes pagailėjo, žinodama, kad jau daugelį naktų aš labai mažai miegu, o dieną man niekada nepasisekdavo „paknapsėti“ ilgiau, negu valandėlę.

Geriau ji tą dieną manęs nebūtų gailėjusi! Gal būt tada ji būtų išlikusi gyva. Aš būčiau suspėjęs atlikti jai eilinį patobulinimą ir... net tas super-žemų dažnių garsinis ginklas, kurio toks romantiškas pavadinimas „Muzika akmenyje“, nebūtų galėjęs jai pakenkti. Bet tada aš net nežinojau, kad toks ginklas egzistuoja. Bet nebėgsiu už akių, nors ta tragiška diena susiklostė kažkaip tai labai nevykusiai ... Nevykusiai ir keistai, ko anksčiau niekada nebūdavo...

Tas žmogus, tiksliau, jo siela, Svetlanai tapo nauju atspirties tašku ieškant supratimo apie save pačią ir... tapo atspirties tašku tam, kas su ja atsitiko mūsų pilyje 2010 metų lapkričio 13 d. – niekšišku nužudymu. Atsitiktinai ar ne, bet ją nužudė būtent trylikta diena, šeštadienį!..

Susitikimai su mirusio fiziko-atomininko siela atvėrė Svetlanai naujas jos sugebėjimų ribas, kurios sužaižaravo visomis gryniausio brilianto spalvomis. Svetlana jau buvo tikra, kad jos liga visam laikui padėjo tašką tam, kas su ja vyko vaikystėje. Jos pašnekovas jų pokalbių metu pasakojo apie tai, koks gi jis ir visi kiti mokslininkai buvo akli, kad nematė tiesos, kuri gulėjo atvirai, visiems matoma.

Žinoma, visada atsiras „geranoriai“, kurie pašiepdami tvirtins, kad esant pastoviam galvos skausmui, ji dar ne to galėjo prisigalvoti! Bet... eilinį kartą „praskris kaip fanera virš Paryžiaus“! Svetlana vėliau išsiaiškino, kad iš tikrųjų tą dieną tas

žmogus mirė ir kad jis iš tikrųjų buvo tas, kuo prisistatydavo jų pokalbių metu, kai jie bendraudavo sielų lygiu. Bet svarbiausia, kad stresas, kurį Svetlana patyrė dėl galvos skausmo, išvedė ją į visiškai naują lygį bendraujant su kitais realybės lygiais, kai jai neberekėdavo palikti savo fizinio kūno, kaip tai būdavo vaikystėje ir kaip ji puikiai ir visiškai atskleidė savo autobiografijoje, kuri visam laikui taip ir liks neužbaigta.

Daugelis net negali įsivaizduoti, kokia kukli ir drovi Svetlana (aš sąmoningai apie ją rašau esamuojų laiku, nes žuvo tik jos dalis – jos fizinis kūnas, kuris, nežiūrint to, man buvo labai brangus). Man buvo labai nelengva ją įtikinti parašyti savo autobiografiją, kurią ji pavadino „Atvirumas“. Ji ne kartą manęs klausė apie tai, ar ji bus kam nors įdomi?

Vėliau, kaip mažas vaikas ji džiaugdavosi kiekvienu skaitytojo atsiliepimu, kurių ji sulaukdavo po eilinio knygos skyriaus pasirodymo. Visoje toje mus supančioje suirutėje šilti skaitytojų žodžiai šildė jos sielą ir kaip gyva liepsna sklaidydavo tirštėjančią miglą ir nušviesdavo mažytę salelę, kur ji galėdavo laisvai kvėpuoti ir Svetlanai, nežiūrint jokių sunkumų, vėl atsirasdavo noras rašyti...

Susitikimas su to žmogaus siela jai pasitarnavo kaip naujas atspirties taškas geriau pažinti save ir savo galimybes. Ji labai norėjo suprasti save ir išsiaiškinti, kas su ja vyksta, ir išmokti valdyti savo sugebėjimus. Ir ji... išvyko į Maskvą ieškoti atsakymų į savo klausimus. Į Maskvą ji atvažiavo kaip Europos telekanalo „Antena“ Lenkijos skyriaus televizijos žurnalistė. Į Maskvą ji atvažiavo praktiškai tuo pačiu metu, kaip ir aš – 1988 metų pabaigoje. Mus vieną nuo kito skyrė dar ilgi trys metai! Visiškai įmanoma, kad mes buvome tose pačiose vietose ir, kaip mes vėliau išsiaiškinome, turėjome bendrų draugų, bet... tik 1991 metų balandžio pabaigoje mūsų keliai susikirto, kad vėliau niekada nebeišsiskirtų... Ir visiškai nesvarbu, kad priešai mums kūrė situacijas, kai mes atsidurdavome atskirti daugeliu sienų, jūrų ir vandenynų, jokios kliūtys negalėjo mūsų išskirti.

Kiekvieną dieną, kiekvieną mėnesį mūsų jausmai ir prierašumas vienas kitam vis stiprėjo ir stiprėjo. Priešai niekada nesugebės suprasti, kodėl jokie atstumai ir jokios problemos, kurias jie mums kūrė, negalėjo ne tik išskirti mūsų sielas, o atvirkščiai, visi mūsų jausmai tik stiprėjo ir tvirtėjo. Jeigu šalia patinoma nėra patelės – jis pradeda ieškoti pakaitalo, o kartais ir ne vieno. Arba, jeigu šalia patelės nėra patinoma, tai ji būtinai susiras jam pakaitalą. Jie net nesuprato, kad vyras ir moteris – tai ne patinas ir patelė ir nesuprato, kad net ir gyvūnai turi jausmus, o ne tik instinktus! Savo gyvūno lygio sąmone (net gi ne protingo gyvūno) jie nesuprato to, kad mes jau seniai perkopėme net ir protingo gyvūno fazės ribą, ir seniai kopiname savito žmogaus evoliucijos laiptais ir kad savito žmogaus evoliucijos eigoje, kaip aš tai vadinu išsivystymo fazę, gyvūno pradas turi toli gražu ne pirmąją rolę...

Kiek daug aš dabar nesužinosiu apie Svetlaną to, kas su ja buvo iki mums susitinkant. Žinoma, visa tai galima nuskenuoti, bet... Nuskenuoti įmanoma tik tai, ką tu nori nuskenuoti... Skanavimą galima sulyginti su žmogaus reakcija į netikėtą signalą už nugaros. Išgirdęs garsą, žmogus pasuka galvą į garso židinį, ir savo akimis pamato, kas leidžia tą garsą... O tai, ką skenuojant galima ištraukti – vis viena tai jau bus mano požiūris į vienus ar kitus įvykius, o ne nuostabus jos pačios pasaulio supratimas.

mas, kuris jau visam laikui išėjo su ja ... Bet kokių atveju, Svetlana jau niekada nebegalės apie visa tai papasakoti savo melodingu ir švelniu balsu, neparašys eilučių tiesiogine tų žodžių prasme, kurios atgyja prieš skaitytojo akis... ir dar daug kas neat-sitiks dėl niekšiško jos nužudymo iš už kampo. Ją nužudė net neparodę savo veido, taip žudo ne kariai, tai žudo išsigimėliai, kurie neturi nieko žmogiško...

Šeštadienį, lapkričio 13-ją, Svetlanai aš skambinau apie šešis-septynis kartus namų telefonu ir kiekvieną kartą palikdavau pranešimą, kuriuose kiekvieną kartą bu-vo išreiškiamas vis didesnis susirūpinimas. Skambinau ir *Skype*'u, o po 6-os valandos vakaro Maskvos laiku, pradėjau skambinti ir mobiliuoju telefonu – iš Svetlanos ne-buvo jokio atsakymo. Mane tai jaudino vis labiau ir labiau. Aš jau pradėjau skenuoti situaciją ir gavau raminantį rezultatą. Svetlana giliai miegojo. Tai mane nuramino. Aš kiek tai laiko palaukiau ir vėl nuskenavau, Svetlana tebemiegojo ir, kai aš su ja pa-bandžiau bendrauti telepatiškai, ji manęs paprašė: „Padėk man atsibusti!“... Aš pada-riau, ko manęs prašė Svetlana ir pradėjau laukti, kol ji po miego atgaus savo normalią būseną.

Paprastai tam, kad visiškai atsibustų, jai prireikdavo pusvalandžio. Iš karto po prabudimo ji visada dar kurį laiką pusiau miegodavo, darydavo ką reikia, netgi atsa-kinėdavo į klausimus, bet... vėliau nieko iš to neprisimindavo. Tik visiškai išsibudi-nusi ji būdavo pasiruošusi bendrauti su aplinkiniu pasauliu. Aš dar kurį laiką palau-kiau ir pradėjau skambinti visais telefonais ir *Skype*'u. Tuo pačiu laukiau atsakomojo skambučio. Aš jaudinausi, bet skanavimas rodė, kad Svetlana gyva ir tai mane šiek tiek ramino. Devintą valandą vakaro Maskvos laiku norėdamas nors kiek nusiraminti, aš net pradėjau žiūrėti filmą „Kvailių auksas“. Kažkur tai apie 9:³⁵-9:⁴⁰ mano galvoje kažkas lyg tai sprogo. Aš tuoj pat telepatiškai bandžiau susisiekti su Svetlana, bet ga-vau šokiruojančią informaciją: „Svetlana mirusi“. Anksčiau man pamėtėdavo pana-šios informacijos, bet aš visada skenuodavau iš naujo, daug giliau ir atidžiau ir visada rasdavau, kad Svetlana gyva. Tai su manimi bandė daug kartų, bet... jie neturėjo jo-kio pasisekimo. Šį kartą apgavystės aš nejutau, kas mane dar labiau sujaudino. Aš iš tikrųjų pradėjau labai jaudintis. Vėl pradėjau skambinti visais telefonais ir... vėl nie-ko.

Mano susijaudinimas vis augo. Palyginti neseniai, dėl viso ko, aš pasiėmiau tele-foną mūsų kambarinės – Frederikos. Ir, nežiūrint išėiginių dienų, nutariau paskam-binti. Ji telefono nekėlė, todėl aš jai palikau žinutę apie tai, kad būsiu dėkingas, jeigu ji nuvažiuos į pilį ir patikrins, kaip laikosi Svetlana. 22 valandą 11 minučių aš išgir-dau skambutį *Skype*'u. Susijaudinęs aš įpuoliau į kabinetą ir pamačiau, kad *Skype*'u man skambina Svetlana. Aš savyje net susikeikiau, kad pasidaviau panikai ir nuspau-džiau mygtuką „Video skambutis“ ...

Maskvoje Svetlana išvystė aktyvią teležurnalisto veiklą. Pavyzdžiu tarnauja tai, kad ji sugebėjo padaryti tai, kas atrodė neįtikėtina. Jai buvo pavesta padaryti repor-tažą apie rusų pravoslavų cerkvę (tiksliau – rusų ortodoksų cerkvę). Ji sugebėjo susi-tikti su Aleksijumi II, ir patriarchas, ją pamatęs pirmąjį kartą, pasakė: „...nepaprasta tu moteris, Šviesioji-aiškioji“. Jie labai greitai susidraugavo ir jis davęs jai visus savo tiesioginius telefonus, pasakė, kad ji jam gali skambinti bet kuriuo nakties ar dienos

metu. Jie labai tankiai susitikdavo ir ilgai kalbėdavosi įvairiomis temomis. Kai nužudė Aleksandrą Men'ą, Aleksijus II jai paskambino pirmas ir pranešė tą liūdną naujieną. Jis supažindino Svetlaną su senu vienuoliu Sergijumi, kuris, Svetlanos manymu, buvo žyniu ir senųjų žinių platintoju...

Būtent dėl tokių šiltų jų santykių, Aleksijus II leido filmavimo grupei, kuri dirbo su Svetlana, nufilmuoti patriarcho apartamentus ir altorių Sergijev Posado mieste. Iki tol niekada ir niekam nebuvo leista to daryti. Europos šalių ekranuose greitai pasirodė dokumentinis filmas, kuris gavo daugybę apdovanojimų, bet... Svetlanos vardo nebuvo net jos kūrėjų sąrašuose. Nors filmas buvo kuriamas režisuojant Svetlanai, o jos viršininkai tuo metu buvo Varšuvoje. Bet Varšuvoje, matyt, nutarė, kad jai užteks ir to, kad jai mokėjo atlyginimą, o garbę nusprendė pasilikti sau ...

Svetlana buvo kūrėja, bet ji niekada savo darbų neaukštino, niekada neplėšė „kašnio iš kito gerklės“, net jei tas kašnis buvo jos. Ji nebuvo plėšrūnė, ji buvo karys, bet niekada nekovojo dėl savęs. Jai buvo apmaudu, bet... ji niekam nenorėjo sukurti problemų, visada vylėsi, kad žmonės elgsis sąžiningai ir garbingai. Tik, kaip bebūtų gaila, labai mažai kas elgėsi sąžiningai ir garbingai.

Lenkijos televizijai Svetlana Maskvoje filmavo ir taip vadinamus „keistuolius“. Ji sukūrė medžiagą apie Pavlą Globą, Tarasovą, Kašpirovskį ir daugelį, daugelį kitų. Ypatingai daug jai teko dirbti su Anatolijumi Kašpirovskiu. Iš pradžių Svetlana buvo įsitikinusi, kad tas žmogus žmonėms neša gerį. Jis ir jai žadėjo padėti išsivaduoti nuo pastovių galvos skausmų, kurie niekada nepraeidavo. Bet greitai ji nusivylė tuo žmogumi, kuris žmonių nemylėjo ir kuriam žmonės buvo tik instrumentas, kurio pagalba jis gautų to, ko nori. Nusivylusi šiuo žmogumi ji man papasakojo apie tai, kad Anatolijus Kašpirovskis liepdavo žmonėms išmesti visus laiškus, kuriuose buvo neigiamos informacijos, o tokių laiškų buvo labai daug ir jie buvo išmetami tiesiog maišais. Paskutinis lašas jos nusivylimo taurėje buvo įvykis, kuris įvyko jo paskutinio pasirodymo metu. Jo pasirodymo metu vienam pagyvenusiam žmogui pasidarė blogai su širdimi, bet Anatolijus Kašpirovskis nedarė nieko, kad jam padėtų. O po pasirodymo dar pakomentavo, kad, dar gerai, kad tas senas kvailys „nenulūžo“ jo pasirodymo metu... Manau, kad tolesni komentarai čia nereikalingi...

Po to įvykio Svetlana atsisakė ką nors daryti dėl to žmogaus. Bet jis dar ilgai nuo jos neatstojo, jai skambino, grasino ir jai ir jos sūnui, apie kurį jis žinojo... Trumpiau sakant, elgėsi kaip tikras „džentelmenas“, tiesa iš tų džentelmenų, kurie verčia, kad dama išliptų ŠIOJE stotelėje, kada jai reikia išlipti tik kitoje... Jis keletą kartų skambino ir kai mes jau buvome kartu, jai grasino dar ir tuo, kad ji labai pasigailės dėl to, kad atsisako dirbti su juo ir žadėjo, kad, jeigu ji jam nepaklus, tai jis jos galvos skausmą dar sustiprins ir padarys visiškai nebepakeliamu... sakė bei darė ir man reikėdavo šalinti dar ir jo „dėkingumą“ Svetlanai už tą visa gera, kuri ji jau buvo jam padariusi ...

Svetlana papuolė ir į TSRS (Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos) juodųjų masonų akiratį. Toks Lev Orlov 80-90 metais turėjo labai didelę įtaką TSRS. Jo namuose pastoviai sukiojosi ministrai ir kiti aukšto rango valdininkai, kurie jam pataikavo. Svetlanai jis tankiai sakydavo, kad jis, ir dar keletas tokių kaip jis, iš tikrųjų

valdo šalį, o visi tie valdininkai – tik liokajai. Svetlana man daug kartų pasakojo apie tai, kad Lev Orlov ją tankiai kviesdavosi į originalaus žanro artistų pasirodymus, kurie demonstruodavo žiūrovams savo telepatinius ir kitus paranormalius sugebėjimus ir prašydavo jiems trukdyti. Ir daugeliui „mesingų“ sekėsi gana sunkiai, nes Svetlana jiems pridarydavo daug problemų jų pasirodymų metu. Tai labai džiugindavo Levą Orlovą ir liūdindavo Svetlaną. Žinoma, jai buvo malonu ir įdomu patikrinti savo galimybes, bet... bet greitai jai pasidarydavo gaila artistų, kurie iš visų jėgų stengėsi ir raudo scenoje, nesuprasdami kas darosi, ir Svetlana nustodavo trukdyti. Lev Orlov supažindino ją su daugeliu žmonių ir, matyt, turėjo didelius planus Svetlanos atžvilgiu, bet mūsų su ja susitikimas sumaišė visus jo suktus sumanymus. Ir kai jis suprato, kad Svetlana visiškai prarasta ir nepavyks jos panaudoti savo tikslams, pradėjo jai smulkmeniškai kenkti. Jis sunaikino jos užsienietišką pasą, kuris buvo saugomas URMe (Užsienio reikalų ministerijoje). Kai Svetlana nuėjo ten jo pasiimti, jai pasakė, kad jos pasas anuliuotas. Svetlana labai pergyveno, kad jis kaip nors nepakenktų ir man, nes ji atsisakė mus supažindinti, nors jis buvo labai suinteresuotas ir keletą kartų apie tai klausė. Man nebuvo jokio noro susitikti su tuo žmogumi ir ji mane dėl to tik palaikė ...

Aš džiaugsmingai *Skype*'e nuspaudžiau mygtuką „Video skambutis“, bet vietoj Svetlanos balso išgirdau susijaudinusių Frederikos balsą. Ji iš susijaudinimo niekaip negalėjo įjungti video ir iš karto užmiršo daugelį anglišku žodžių. Aš apmirusia širdimi jos paklausiau – ar ji rado Svetlaną, į ką ji atsakė teigiamai ir man pasakė, kad Svetlana guli veidu žemyn darbo kabinete šalia kompiuterio. Frederiką buvo ištikęs šokas. Aš išjungiau *Skype*'ą ir juo perskambinau pats. Šį kartą aš pamačiau Frederikos veidą, jis buvo persigandęs ir pasimetęs. Aš dar kartą jos paklausiau, kur Svetlana, ir ji vėl man atsakė, kad ji rado Svetlaną gulinčią ant kilimo darbo kabinete veidu žemyn ir nukreipė *Skype*'o kamerą į ją. Nuo susijaudinimo Frederika nesusiprotėjo įjungti daugiau šviesos, todėl viskas buvo labai silpnai apšviesta tik viena staline lempa. Blausioje tos lempos šviesoje aš pamačiau veidu žemyn ant kilimo gulinčią Svetlaną. Akys nenorėjo tikėti tuo, ką pamačiau, bet kamera ne iliuzionistas ir negali sukurti iliuzijos ...

Aš paprašiau Frederikos tuoj pat atversti Svetlaną veidu į viršų ir paprašiau patikrinti, ar šilta jos ranka: kairė Svetlanos ranka buvo atpalaiduota ir dar šilta. Dešinė Svetlanos ranka buvo suspausta į kumštį. Aš Frederikos paprašiau patikrinti, ar yra pulsas ir kvėpavimas. Aš dar tikėjau, kad Svetlana tik apalpo, nes taip jau yra buvę ir anksčiau. Kai jai smūgiuodavo anksčiau, būdavo, kad ji išbūdavo apalpusi po keletą valandų, pulso beveik nepavykdavo užčiuopti ir kvėpavimas būdavo labai silpnas. Keletą minučių Frederika iš susijaudinimo negalėjo suprasti, ko aš iš jos noriu. Pagaliau ji suprato ir atsakė neigiamai. Dingo paskutinė viltis, kad aš klydau ir kad Svetlana gyva. Frederika pasuko kamerą ir aš pamačiau Svetlaną, jos veidą, kaip ji guli susirietusi iš skausmo, lyg būtų maža mergaitė, suspaudusi kumštelius ir mačiau, kad ji iki paskutinės minutės bandė kovoti. Aš supratau, kad Svetlana iš tikrųjų mirusi ir kad ji mirė tuo momentu, kai aš savo galvoje išgirdau „Svetlana mirusi“ ... Aš iš karto pradėjau su ja dirbti, suprasdamas, kad jos širdis, paprasčiausiai, susprogdinta iš vidaus ... Aš bandžiau išauginti naujus audinius, bet kraujas gyslomis jau nebecirku-

liavo ...

Kai nuo ginklo panaudojimo susprogo širdis, jos kraujas dideliu spaudimu iš kairiojo širdies skilvelio suplūdo į perikardinę kamerą ir greitai ją užpildė, taip mirtinai suspausdamas Svetlanos širdį. Ir netgi jei man ir būtų pavykę visiškai užauginti širdies raumens plyšį, ištekėjusio kraujo spaudimas nebūtų leidęs pradėti širdžiai plakti. Priešai numatė net tokias smulkmenas, žinodami, kad aš daugelį kartų ją išgelbėjau ir jie nenorėjo, kad aš tai galėčiau padaryti ir šį kartą. Šioje situacijoje reikėjo skubiai atpumpuoti kraują, kuris spaudė širdį. Aš tęsiau darbą su Svetlana ir paprašiau Frederikos, kad paskambintų į greitąją pagalbą, tikėdamasis, kad jie sugebės atlaisvinti širdį nuo kraujo spaudimo. Frederika išėjo prie vartų sutikti greitosios pagalbos, o aš tęsiau darbą su Svetlana ...

Greitoji pagalba atvažiavo maždaug po penkiolikos minučių... jie patikrino pulsą, kvėpavimą ir... nieko nedarė, nežiūrint to, kad jos kūnas buvo šiltas ir nebuvo net jokių sustingimo požymių, kurie jau turėjo pasirodyti. Iš medicininės požiūrio pusės, jie buvo teisūs... reikalas tas, kad tokioje situacijoje sumažinti kraujo spaudimą buvo būtina, bet... tai reikia daryti pirmomis minutėmis po įvykio... Bet greitosios pagalbos gydytojai nieko nedarė, per *Skype* 'o kamerą aš stebėjau įvykius ir tęsdamas darbą jau nebesitikėjau, kad gydytojai man padės... Aš žiūrėjau į sukniubusios Svetlanos kūną, jis buvo taip arti, atrodė, kad ištiesi ranką ir jį paliesi, bet ... tarp mūsų buvo tūkstančiai kilometrų... aš vis žiūrėjau... ir žiūrėjau į Svetlaną ir nieko nepaisydamas su ja dirbau toliau. Aš vis dar tikėjau, kad man pavyks ką nors sugalvoti. Bet tam, kad ką nors radikalesnio padaryčiau, man reikėjo Svetlanos pagalbos, o Svetlana toje situacijoje padėti man negalėjo... Radikalios priemonės reikalauja juvelyrinio darbo, nes mažiausias praleistas niuansas gresia planetos mąsto katastrofiškais pasekmėmis... Šalia manęs tuo momentu nebuvo nieko, kas galėtų nors laikinai pakeisti Svetlaną ...

Vienas iš greitosios pagalbos gydytojų pastebėjo įjungtą kamerą ir nusuko ją nuo Svetlanos į šoną. Prieš tai, kaip tai įvyko, aš mačiau, kaip jie maždaug po keturiasdešimties minučių po atvykimo, padarė Svetlanai kardioagramą, kuri rodė tiesią liniją. Man buvo labai keista, kad jie tai padarė ne iš karto, bet... tiesi linija, tikriausiai jiems buvo reikalinga ataskaitai... Kai kamera man pradėjo rodyti tamsų kambario kampą, aš išjungiau *Skype* 'ą ir tęsiau darbą su Svetlana... jos jau nematydamas. Aš telepatiškai prašiau mūsų bendrų draugų kaip Midgard-Žemėje, taip ir už jos ribų, prašydamas ką nors padaryti, nes Svetlana brangi ir svarbi ne tik man, nes, jeigu aš neturiu teisės ją susigrąžinti, tai jie tokią teisę turi!.. Aš siūliausi vietoj jos, jeigu reikia, kad kas nors iš mūsų mirtų... bet atsakymą girdėjau tik vieną: „tu privalai tai išgyventi...“

Na, kodėl gi aš privalau tai išgyventi? Argi mažai mes su Svetlana turėjome išbandymų, kurių daugumas žmonių negali net įsivaizduoti? Nes mes tarnavome ir tarnaujame žmonėms, nežiūrint to, kad už visus gerus mūsų darbus mes negavome nieko, išskyrus problemas ir išbandymus mūsų fiziniams kūnams! Mes viską darėme ne dėl garbės ir apdovanojimų, apie daugelį mūsų darbų žmonių labai niekas niekada taip ir nesužinos! Mes viską darėme dėl teisingumo, nes kitaip negalėjome, negalė-

jome praeiti pro melą ir šmeižtą, puikiai suprasdami, kad po to, kai mes sužlugdysime eilinį juodųjų planą, mus užgrius smūgių škvalas kaip iš kitų lygių, taip ir fizinio lygio.

Mes atsisakėme asmeninės laimės tam, kad padarytume laimingais kitus, kurie net neįtarė ir neįtaria, ką mes su Svetlana darėme ir toliau darysime, kad Žemėje gimtų sveiki ir laimingi vaikai. Žinoma, dar labai daug ką reikia padaryti, bet... dabar Svetlana jau nebegalės būti šalia manęs mano fiziniame lygyje, aš jos nebegalėsiu apkabinti, pažvelgti į jos tyras, spinduliuojančias akis, ji nebegalės palįsti man po pažastimi, kaip tai tankiai Svetlana juokaudavo, ypač paskutiniu metu „...noriu pas tave po pažastimi...“. Ji kaip paukštelis norėjo nors laikinai pasislėpti nuo visų niekšybių ir kiaulyščių po mano pažastimi, pasijusti saugi...

Svetlana man pasakojo, kad tada, kai ji pasiėmė vasaros atostogų metu savo sūnų Robertą į Maskvą, jis, išgirdęs jos pasakojimus apie įvairius jos daromus stebuklus, paprašė ką nors jam pademonstruoti. Jai tuo metu važiavo metro ir Robertas jos paklausė: „...mama, o tu gali sustabdyti metro traukinį?“ Svetlana, kaip mažas, išdykęs vaikas, atsakė: „...nagi, pabandykime!..“, ir po minutės traukinys sustojo, viskas paskendo tamsoje. Svetlana pati išsigando tokios reakcijos. Traukinys toje vietoje prastovėjo gana ilgai, kol nepataisė elektros energijos padavimo. Tai buvo pirmas ir paskutinis kartas, kai Svetlana panaudojo savo sugebėjimus nepagalvodama apie pasekmes...

Buvo dar keletas kartų, kai spontaniškai pasireiškė jos sugebėjimai, kurie pasirodydavo nevalingai. Ypatingai tai pradėjo reikštis po mūsų susitikimo 1991 metų balandžio mėnesį. Kai aš atlikau jai smegenų pertvarkymą ir pradėjau dirbti su jos chronišku meningitu, palaipsniui praėjo ne tik skausmai, bet ir smegenys, išsilaisvinę nuo jo slegiančio pūlinio, pradėjo kaip suspausta spyruoklė „atsipalaiduoti“ ir reikštis įvairiais netikėtumais.

Žinoma, Svetlana pati būtų tai aprašiusi su jai būdingu liudininko meistriškumu, bet aš bandau perduoti taip, kaip aš moku ir kiek aš prisimenu, todėl mano aprašymas niekada negalės prilygti jos prisiminimams nors ir todėl, kad mes pasaulį matėme ir matome skirtingai. Bet, kaip bebūtų gaila, ji pati jau nebegali parašyti, ką ir kaip ji jautė, kaip ji tai padarė savo knygos „Atvirumas“ pirmajame tome „Vaikystė“...

Po to, kai jos smegenys pradėjo valytis nuo pūlių ir didžiulės gematomos taip vadinamoje šaltinėlio zonoje, ji kartą atėjo pas mane prašyti pagalbos. Kai ji ėjo savo mėgstama Maskvos gatve – Senuoju Arbatu, jos galvoje netikėtai pradėjo kalbėti visi žmonės, kurie tik ėjo ta gatve. Prasidėjo tikra svetimų minčių kakafonija, kurios, neklusdamos leidimo, lindo į jos sąmonę... Ji paskubėjo kiek galima greičiau ištrūkti iš tos minios ir, susiskambinusi su manimi, atvažiavo pas mane. Aš su ja padirbau ir pasiekiau, kad ji galėtų priimti telepatinę informaciją tik tada, kai pati to norės.

Vėliau mes keletą kartų žiūrėjome amerikietišką filmą „Skaneris“ ir Svetlanai buvo ypatingai artimas ir suprantamas to filmo siužetas, kuriame pagrindinis herojus didžiulėje stotyje pradeda savo galvoje girdėti žmonių balsus, ir tų balsų girdėjosi vis daugiau ir daugiau, kol jie nepradėjo kraustyti žmogų iš proto. Svetlana visa tai išbandė ant savęs ir ji labai nustebo, kad filmo režisierius sugebėjo viską perduoti labai

tiksliai. Tai galėjo būti tik vienu atveju – jeigu apie visa tai jis turėjo labai patikimą informacijos šaltinį. Daugelis žmonių, kurie žiūrėjo šį filmą, net ir neįtarė, kad parodyti tame filme įvykiai nėra kieno nors fantazija, o pati tikriausia tiesa.

Žinoma, realybėje nuo skenerio poveikio galva neskyla kaip kopūsto gūžė, į kurią pataikė šratų užtaisai, žinoma, kad ne! Nuo skenerio-žudiko veiksnių žmogui sprogs ta ir trūkinėja smegenų kraujagyslės, kas iššaukia insultą ir greitą mirtį. Tiktai tuo atveju žmogaus kaukolė lieka sveika ir nepažeista. Tame filme režisierius rado gana išraiškingą būdą parodyti žmogaus žūtį nuo galvos smegenų kraujagyslių plyšimo, nekeisdamas įvykių esmės. Paprasčiausiai, susprogstanti galva labiau išraiškinga, negu parodyti, kad žmogų tampo traukuliai ir jis krenta negyvas. Nes kino kamera negali parodyti, kas gi iš tikrųjų dedasi kaukolės viduje, tik tiek...

Mano darbo su Svetlana metu, jos smegenys, ilgą laiką veikiamos sunkios formos meningito liekamųjų reiškinių, dabar laisvinosi iš blokų, kurie ribojo įgimus Svetlanos sugebėjimus ir neleido jiems visa jėga atsiskleisti. Būtent toks greitas išsilaisvinimas iš blokų ir sukėlė telepatinės informacijos srautų priėmimą. Jos smegenys bandė savarankiškai prasiveržti per ligos pasekmių padarinius ir kai sulaukė netikėtos pagalbos, metėsi pirmyn su visu sukauptu potencialu. Kaip gaila, kad Svetlana nebegalės pati apie tai papasakoti...

Bendrai, tai Svetlana nuo pat pirmosios mūsų pažinties kaip kempinė siurbė informaciją, kurią aš jai suteikdavau. Mes prie arbatos puodelio užsisėdėdavome iki gilių nakties, o ji vis klausinėdavo, klausinėdavo, klausinėdavo... Ji tuo metu būdavo panaši į keliautoją dykumoje, kuris ilgą laiką išbuvo be vandens ir... štai, pagaliau, pasiekė oazę su tyru ir šaltu vandeniu... ir, pripuolusi prie vandens, nebegalėjo atsitraukti. Tiktai Svetlanos atveju, ji niekaip negalėjo pasisotinti iš žinių šaltinio, kokiu jai pasirodžiau aš. Ji iš pradžių dar labai stebėdavosi, kodėl apie tai niekur nekalba ir nerašo... ir jai buvo nesuprantama, kodėl atsakymai į klausimus, kurie ją jaudino nuo vaikystės, egzistuoja, o jų neįmanoma niekur kitur rasti, kaip tik kalbant su manimi?!

Ji pasakojo man apie tai, kiek įvairių knygų ji perskaitė, su kiek žmonių jai teko susitikti savo gyvenimo kelyje ieškant atsakymų į savo klausimus ir štai, tik po atsitiktinio susitikimo viešbutyje „Kijevskaja“ su žurnaliste iš Donecko, kurios vardas Valentina, ji susitiko su manimi... O vėliau, gilią naktį, kai jau nebevažinėjo „električkos“, aš sėdavausi prie savo Mersedeso vairo ir veždavau Svetlaną iki jos viešbučio praktiškai tuščia Maskva. Tuo metu aš gyvenau savo tetos iš mamos pusės bute Butovo rajone ir iššokęs į Varšuvos plentą, dideliu greičiu ir su vėjeliu pristatydavau Svetlaną ...

Ir taip kartodavosi praktiškai kiekvieną dieną iki mano pirmosios kelionės į Archangelską 1991 metų birželio gale... Svetlana labai norėjo važiuoti kartu su manimi, bet nesiryžo manęs paprašyti, o man buvo nepatogu jai to siūlyti, nes aš nenorėjau, kad ji manęs neteisingai suprastų... Tai buvo mūsų pirmas išsiskyrimas po mūsų susitikimo. Apie tai, kad ji norėjo su manimi važiuoti, aš sužinojau tik sugrįžęs ir pradėjęs su ja kalbėti apie tai, kas su manimi buvo per mano pirmąsias gastroles Archangelske...

Aš pasakojau Svetlanai apie tai, kaip man kiekvieno pasirodymo metu reikėjo sukurti optimalų santykių variantą su skirtingų kategorijų klausytojais – nuo paprastų snaudalių iki žmonių, kurie į mano paskaitas atėjo sužinoti ko nors naujo, suprasti įvykius...

Gaila, bet mano prašymai liko be atsako. Frazę „tu privalai tai išgyventi“ mano protas priėmė, bet širdis priimti nenorėjo. Kai panaši situacija būdavo su kitais, aš pats priimdavau sprendimą dėl žmogaus atgaivinimo ir tai, ne kiekvieno, o tik atgaivindavau tuos, kurie turėjo esminę reikšmę Midgard-Žemės atžvilgiu, ir ne tik. Kitų žuvusių bendražygių, kaip man skaudu bebūdavo, atgaivinti buvo neįmanoma, net negalima savo nuožiūra ir noru gražinti žmones į gyvenimą. Nes tada praktiškai bet kuris žmogus, kuris tik prarasdavo artimą žmogų, turėtų pilną moralinę teisę reikalauti sugražinti į gyvenimą mylimą vyrą, žmoną, vaiką, motiną, tėvą, brolių, seserį, draugą. Ir būtų absoliučiai teisūs – nes jie savotiškai mylėjo išėjusiuosius ne mažiau, negu aš arba bet kuris kitas. Ir aš neturėčiau teisės jiems atsakyti! Manau, kad nereikia aiškinti, kokios pasekmės galėjo būti dėl tokių veiksmų! Būtent todėl, kai man nepasisėkė sugražinti Svetlanos į gyvenimą iš karto po jos nužudymo, aš kreipiausi į savo draugus, kad jie nuspręstų, nes aš negalėjau būti tikras dėl savo sprendimo teisėtumo, nes buvau suinteresuotas asmuo esant tokiai situacijai. Ir tai visiškai suprantama! Aš širdies gilumoje vis dar tikėjau, kad mano draugai priims teigiamą sprendimą, kuris mane būtų pripildęs begaline laime, bet... bet aš išgirdau tik vieną atsakymą: „...tu privalai tai išgyventi ...“! Visa mano siela protestavo prieš tokį sprendimą, aš negalėjau ir negaliu suprasti tokio sprendimo priežasties, nes tai, ką Svetlana darė ir svarbiausia, ko dar Svetlana nepadare, buvo svarbu ne tik man! Visa tai buvo reikalinga žmonėms, kad jie atsistotų nuo klūpėjimo ir pasijustų žmonėmis, o ne banda, kaip juos už akių, o kartais ir tiesiai į akis pavadina parazitais!

Nes tai, ką Svetlana darė ir dar nespėjo padaryti, reikėjo Rusijai, kurią ji be galo mylėjo! Ji reikalinga tam, kad atstatytų teisybę apie Garbingą praeitį, praeitį apie tautą, kuri daug kam davė tiek gero, kad neužteks laiko ir vietos išvardinti net ir pačius svarbiausius įvykius. Apie tautą, kurią paskutinį tūkstantį metų visokiais būdais stengiasi sunaikinti fiziškai, sunaikinti Didžiąją Praeitį, Didžiąją Kultūrą, Didžiąją Kalbą ir jos Didžiąją sielą, kurios niekaip negali suprasti visi likusieji! Tai nereikia, kad aš šias eilutes rašau visiškai pasimetęs, kuriu iliuziją to, ko niekada nebuvo ir nėra, kaip kai kurie pasakytų, kurie kažkodėl visi išaugę iš parazitų liemens!

Aš puikiai žinau, kad ir tarp rusų liaudies pakankamai daug išdavikų, niekšų ir padugnių! Bet tokių žmonių sąlyginė mažuma. Ir jų būtų daug mažiau, jeigu jų dar jaunu, nesubrendusių sielų neveiktų ardanti parazitų pasaulėžiūra per paskutinį tūkstantį metų. Savo pirmoje ir... paskutine tapusia knygoje Svetlana jau daug žmonėms parodė tiesos, kurią stropiai nuo žmonių slėpė parazitai, kad galėtų išlaikyti savo valdžią, kurią jie užėmė neteisėtai, apgavystės, išdavysčių, melagingų liudijimų keliu ir t.t. Dėka savo talento, kurį daugelis bandė sunaikinti (bet jiems taip ir nepasisėkė), Svetlana parodė žmonėms **REALŲ RADOMIRO IR MAGDALENOS GYVENIMĄ, MEILĘ IR IŠTIKIMYBĘ REIKALUI!** Būtent tai, kokie jie iš tiktųjų?!

Rusų žmogui jie suteikia didžiulį kiekį informacijos, tik reikia šiek tiek pagalvo-

ti ir pasistengti suprasti žodžių prasmę. Bet rusų praeities, kultūros, kalbos mus moko kas tik netingi, bet ne mes patys – vokiečiai, judėjai, gruzinai... o mes, pagrindinė tauta savo šalies, savo žemės, kaip vergai, visa tai nuolankiai priimame. Mums jau priekaištuoja, kad mes drįstame save vadinti rusais! Mums taip jau iškraipė kalbą „taisyklėmis“, kad mes jau pradėjome nebesuprasti gimtosios kalbos prasmės! Mums mūsų pačių žodžiai sugrižta iškreiptu pavidalu ir mes jau nebesuprantame jų prasmės. Jėzus Kristus iš Nazareto – tokiu vardu visi žino Radomirą, net neįtardami, kad nei viena, nei kita su juo neturi nieko bendro.

Kristu naujaja graikų kalba reiškia „mesiją“. Tai net ne vardas! O pats jis ne iš Nazareto, o gimė Auštant (**NA ZARE!** Bet kuria kita kalba – žodis Na-zare-(t) nieko nesako, tik rusui tie du žodžiai, susilieję į vieną, visiškai suprantami, turi gana konkrečią reikšmę. Reikia tik įsiklausyti į gimtosios kalbos skambesį, pabandyti apgalvoti mašinaliai tariamus žodžius. Bet milijonai rusų nesusimąstė, neatkreipė dėmesio, bet tai padarė Svetlana! Ji gi atkreipė! Svetlana atskleidė ir tikrąją to žmogaus vardo prasmę – Radomir – Radost Mira! Rusiškas, slaviškas vardas, būtent todėl ji taip rūpestingai ir „pamiršo“! Su Marija Magdalena pasielgė kitaip, ją pačią pavertė prostitute, nors ji tokia niekada nebuvo, o buvo tik ištikima Radomiro žmona ir bendražygė.

O jos vardo, tiksliau, pravardės, jie nelietė, greičiausiai visko nesuprasdami, kas už jo slepiasi arba pamanę, kad patys žmonės niekada nieko nesupras! Ir iš tikrųjų, kitų tautų žmonėms žodis Magdalena (teisingai turėtų būti Magdolina) nieko nesako. Maža kokius vardus, pavardes ar pravardes turi žmonės! Tiktai rusui tas žodis gali atgyti ir tai tik tada, kada rusas pradės mąstyti dėl gimtosios kalbos žodžių prasmės ir reikšmės. Atsidūrę pseudoreligijos gniaužtuose, kurią jiems primetė daugiau negu prieš tūkstantį metų, daugelis rusų žodžio Magdolina nepripažįsta kaip gimtosios kalbos žodžio. O be reikalo! Nors kartais būtų neblogai nuo savo akių nusimesti svetimą kvailinimo šydą ir tada... svetimas žodis Magdolina bus suprantamas net mažam vaikui **MAG-DOLINY(A)!**

Magas iš slėnio, kitais žodžiais, Marija Magdalena buvo gimusi Magų Slėnyje, kuris yra Prancūzijos pietuose, kur Svetlana per paskutiniu du metus nuvažiuodavo, vaikščiodavo tarp uolų ir katarų arba albigiečių pilies griuvėsių, leidosi į karstinius urvus, kuriuose slėpėsi paskutiniai pasekėjai Radomiro mokymo, kurį išsaugojo jo mylima žmona ir bendražygė Marija Magdalena. Svetlana tamsoje vaikščiojo po tuos urvus pasišviesdama prožektoriumi, rizikuodama prasmegti į kilometrinio gylio plyšius, kurie kartkartėmis kirsdavo siaurus takus.

Ji aplankė vietą, kur palaidota pati Marija Magdalena ir jos su Radomiru mažoji dukrelė, kurią kartu su mama nužudė negailestingas žudikas, kuriam net ranka nesudrebėjo žudant beginklį vaiką, kurio akyse jis pirma nužudė motiną. Apie visa tai Svetlana parašė savo nuostabioje knygoje, ir dar kiek daug ji nespėjo žmonėms pranešti?! Ir dar daug ko Svetlana sukūrė ...

Kai dar šeštadienį, lapkričio 13-ąją, aš kai kuriems draugams pranešiau apie nelaimę, sekmadienį man daug kas skambino ir tvirtino, kad Svetlana gyva ir nėra ko jaudintis... Aš, žinoma, suprantu, kad taip sakydami žmonės nuoširdžiai norėjo man

padėti, kad jie turėjo pačius geriausius ketinimus, bet man liko ir kartus nusivylimas, kad jie būdami tikri, kad jie teisūs, buvo labai toli nuo tos tiesos. Aš dariau ką galėjau, bet dėl anksčiau išdėstytų priežasčių aš nebegalėjau atgaivinti jos širdies, sumažindamas kraujo spaudimą dėl perikardinės kameros prisipildymo krauju. Man ne daug betrūko, būtų užtekę, kad kas nors būtų padėjęs sumažinti kraujo spaudimą į jos širdį... bet to niekas nepadarė. Neatlikus paprasčiausios procedūros – mechaniškai neišpumpavus kraujo iš perikardo – rezultatas buvo nebeapatysomas – man nepavyko sugrąžinti Svetlanos!

Būtent tikslumas ir objektyvumas informacijos, kurią gaudavo Svetlana, ją praktiškai išskirdavo iš visų kitų aiškiaregių ir ekstrasensų, kurie, geriausiu atveju, mato ir girdi tai, ką jie nori girdėti ir matyti! Kaip aš norėjau, kad tie žmonės būtų buvę teisūs! Kad Svetlana iš tikrųjų gyva, bet... net tada, kai aš jos nebegalėjau matyti, aš mačiau, kad jos kūnas yra be gyvybės ženklų... ir man nuo to buvo nepakeliamai skaudu, bet tai buvo **TIESA**, o ne saldus melas!..

Nejaugi priežastis, dėl kurios mūsų draugai nebesugrąžino Svetlanos, buvo ta, kad mane išbandytų pačiu man sunkiausiu testu: atsisakysiu ar neatsisakysiu nuo savo gyvenimo tikslo, nuo darbų, kuriems Svetlana pašventė visą savo gyvenimą – nuo kovos su įvairaus plauko ir lygio parazitais kaip Midgard-Žemėje, taip ir toli už jos ribų?!

Jeigu dabar man juodieji būtų pasiūlę sugrąžinti į gyvenimą Svetlaną mainais į tai, kam mes pašventėme visą savo gyvenimą, aš, nežiūrint to, kad labiau už viską norėčiau matyti Svetlaną gyvą, girdėti jos balsą, gėrėtis jos beribėmis akimis ir nuostabia šypsena, nuo kurios iš karto sušildavo siela, lyg tai iš už debesų būtų žvilgtelėjusi Saulutė, nežiūrint viso to, aš atsisakyčiau, nors tuo momentu mano širdis būtų paskendusi kraujyje... Net vardan to, kad galėčiau ją pamatyti šalia savęs, aš negalėjau ir niekada negalėsiu išduoti to, kam pašvenčiau savo gyvenimą ir už ką Svetlana atidavė savo gyvybę, tiksliau, gyvybę iš jos niekšiška pagrobė. Ir tai ne tik gražūs žodžiai – tai mano gyvenimo pozicija. Ir man vistiek, ką apie mane kas nors pasakys, ir man vistiek, kokie argumentai ta proga bus pasakyti...

Naktį iš šeštadienio į sekmadienį aš negalėjau miegoti. Siela napakeliamai skaudėjo, ir aš atsisėdau prie savo kompiuterio ir pradėjau rašyti Svetlanai pašvęstas eilutes. Ir kai pabaigiau paskutinę eilutę, mano siela tebeskaudėjo taip pat. Apie miegą negalėjo būti ir kalbos, ir aš pradėjau rašyti baigiamąjį žodį Svetlanos knygai, kad žmonės sužinotų apie tai, kokia buvo ir kokia yra Svetlana ir tik ryte aš kažkuriam tai laikui nugrimzdau į nebūtį, kad greitai vėl nerčiau atgal į savo skausmą...

Sekmadienį aš kreipiausi į draugus, kad galėčiau greitai gauti vizą į Prancūziją. Ir, nežiūrint, kad buvo sekmadienis, draugai atsiliepė... Bendrai, tai priešai savo smūgio laiką pasirinko labai sėkmingai. Nuo trečiadienio iki pat savo nužudymo dienos Svetlana pilyje buvo visiškai viena. Lapkričio 11-14 dienomis Prancūzijoje buvo kažkokios tai šventės ir mūsų Frederika su savo šeima lankė gimines, todėl nuo antrosios dienos pusės, Svetlana liko viena su mūsų šunimis – Ramziu ir Kori. Todėl tie niekšai pasirinko laiką, kai greta jos nieko nebuvo.

Kiek anksčiau, rugsėjo gale, jos „geriausia draugė“ Emma ją išdavė, palikdama

Svetlaną be galimybės laisvai judėti ir bendrauti su pasauliu, nes Emma dirbo Svetlanai kaip sekretorė-vertėja. Svetlana man pasakojo, kad šeštadienį jos išsiskyrė visiškai normaliai, aš net perklausiau Emmos žinutę autoatsakiklyje, kur ji visiškai normaliu balsu linkėjo Svetlanai malonių išieiginių ir ją patikino, kad bus Pilyje kaip tarėsi. O pirmadienio rytą ji atvažiavo „užvesta“, ir į paprastą Svetlanos klausimą apie tai, kodėl ji išjungė savo mobilų telefoną sekmadienį, kaip ji buvo prašiusi tam atvejui, jeigu būtų neatidėliotinas reikalas, Emma jai grubiai atrėžė, pasisuko ir išėjo. Svetlana dar spėjo pasakyti, kad ji pagalvotų apie savo elgesį ir vėliau jai paskambino...

Svetlana taip niekada ir nesulaukė iš „draugės“ skambučio, bet po kurio laiko ji nuo jos gavo oficialų laišką, kuriame Emma kaltino Svetlaną sudarius jai stresines darbo sąlygas, nuo ko jai kilo depresija, taip pat gavo ir oficialų pranešimą, kad ji kviečia dėl to Svetlaną į teismą, kuris paskirtas lapkričio 19 dieną! Ir viskas tai buvo įforminta pačia nepalankiausia Svetlanai forma. Emma stengėsi apkaltinti Svetlaną sukėlus jai stresinę būseną... Aš dar kartą išklausiau paskutinį Emmos pranešimą Svetlanai, bet jos balse ir intonacijoje nesigirdėjo ne tik depresinių natų, bet, greičiau atvirkščiai, jos balsas skambėjo džiaugsmingai ir jos nuotaika buvo puiki. Kas gi tokio galėjo atsitikti per vieną sekmadienį, jeigu įvertinti tai, kad Svetlana per tą dieną su ja neapsikeitė nė vienu žodeliu?!

Ir jeigu Svetlana su savo „geriausia drauge“ per tą laiką „neapsikeitė“, tai kas gi tada „apsikeitė“ su ja keliais žodeliais ir ką pasakė, ir visiškai įmanoma, kad net kažką pasiūlė, kad pirmadienio rytą Emma lyg nuo grandinės nutrūko ir pradėjo reikalauti neįmanomo? Svetlanai tai buvo stiprus smūgis, nes tokios išdavystės iš jos tikrai nesitikėjo! Svetlana tomis dienomis man pasakojo, kad prieš du metus vienas iš mūsų sodininkų buvo pradėjęs nešvarius žaidimus, apkaltinęs Svetlaną, kad ji jam sukėlė stresą ir jam nuo to kilo depresija ir norėjo, kad Svetlana jam iki gyvenimo pabaigos mokėtų atlyginimo dydžio pašalpą, o jeigu jis numirs, kad pašalpa toliau būtų mokama jo žmonai ir vaikams! Visiškas absurdas, bet, mano manymu, Prancūzijoje gana keisti įstatymai. Jis net pristatė pažymą iš gydytojo.

Tik geram mūsų pažįstamui Žerarui Šartjė primygtinai reikalaujant, Svetlana pasisamdė advokatą, kuris pakvietė sodininką Terri pasitikrinti pas ekspertą, o tas labai greitai nustatė, kad tas žmogus viską simuliuoja! Tai štai, net taip išsisprendus šiai situacijai, Svetlana nepadarė to žmogaus į teismą už šmeižtą ir bandymą prasukti aferą. Jai, paprasčiausiai, buvo gaila vaikų, nes ji šimtu procentu būtų laimėjusi tą sukčiavimo bylą, ir tada Terri vietoj to, kad užsigarantuotų sau sotų gyvenimą, būtų pradęs viską, o jo šeima būtų atsidūrusi gatvėje. Svetlana negalėjo taip pasielgti, o jis sąmoningai bandė apgauti. Klausimas tik toks, ar jis pats taip sugalvojo, ar kas nors jam patarė taip padaryti, o gal už tai net jam sumokėjo!

Vėliau buvo dar vienas analogiškas atvejis, tik dar su didesnėmis pasekmėmis, kuris išryškėjo tuoj pat, kai sužlugo planas su Terri. Tada pavyko išaiškinti dar vieną perėjūną vardu Džordžas, kuris, be viso to, buvo senos lenkų aristokratų giminės atstovas, bet pas kurį aristokratiškumo buvo mažiau negu pas kiemsargį.

Tai štai, Emma apmaudžiai atsiliepė apie tų žmonių nekorektiškumą, Svetlanai kalbėjo, kad jai keista, kaip iš viso žmonės gali taip atsidėkoti už visa tą gera, ką

Svetlana yra dėl jų padariusi...

Ir štai, kai ir Džordžas su savo afera praskrido kaip „fanera virš Paryžiaus“, analogišką „skrydį“ savo nepadoriu elgesiu sumanė pakartoti ir Emma! Aš nedetalizuoju Džordžo aferos, bet joje buvo visko – nuo daugkartinio Svetlanos parašo padirbinėjimo iki finansinių machinacijų.

Emma, kurią Svetlana skaitė savo artima drauge, jai sudavė patį niekšiškesnį smūgį, ir tai buvo tų metų spalio pradžioje, kai su Džordžo afera buvo galutinai pabaigta. Iš karto peršasi išvada: ar tai buvo atsitiktinumas, kai kiekviena sekanti niekšybė atsirasdavo po to, kai prieš tai buvusi patirdavo fiasko?! Ir atsakymas prašosi pats – kažkas už tų žmonių nugaros stovėjo!

Žinoma, lėlininkai pasinaudojo tų žmonių silpnybėmis, jų godumu, bailumu, veidmainyste. Bet jie veikė iš metų į metus, pastoviai mums su Svetlana sukurdavo problemas, kurias mums, nors ir nenoromis, reikėdavo spręsti. Mūsų pjudymas prasidėjo ne vakar ir net ne prieš metus. Tai prasidėjo dar Tarybų Sąjungoje 1989 metais, iš pradžių tik prieš mane, o vėliau prieš mus kartu. Ir ypatingai tas pjudymas sustiprėjo po mano sugrįžimo į Rusiją, kai man, nežiūrint į visus trukdymus, pavyko sugrįžti į Tėvynę. Prieš tai mums su Svetlana neleido pasimatyti visus **TRIS METUS!** Svetlana gyveno Prancūzijoje, o aš tebegyvenau San-Franciske. Iki tol Svetlana JAV imigracinėje tarnyboje gaudavo vizą įvažiuoti į JAV, nes ji turėjo teisę būti tos šalies teritorijoje tol, kol aš turėjau teisę dirbti JAV. Ir kai ji 2003 metais paskutinį kartą buvo JAV ir nuėjo eilinį kartą prašyti naujo leidimo, įvažiuoti į JAV, ji gavo neigiamą atsakymą ir sužinojo, kad jos statusas jau anuliuotas, nors taip ir nebuvo. Aš apie tai dar rašysiu savo autobiografinėje knygoje, kai prieisiu iki to momento, jeigu tik man nepadarys taip pat, kaip su Svetlana.

Svetlana negalėjo laukti nežinia ko ir išskrido į Prancūziją neturėdama rankose dokumentų, leidžiančių sugrįžti į JAV. Ji buvo labai nusivylusi visu tuo ir bijojo, kad mums nebeleis pasimatyti vienam su kitu. Atskridusi į Prancūziją ji iš karto nuvyko į Amerikos pasiuntinybę, kad gautų vizą. Iš pradžių viskas buvo lyg ir gerai, ji net sumokėjo už daugkartinę vizą trims metams, bet... tuo jos džiaugsmas ir pasibaigė. Kai ji priėjo prie langelio pasiimti vizos, jai pasakė, kad, gaila, jai negali išduoti vizos, nes ji turi statusą susietą su mano darbu ir... todėl jai vizos išduoti negali. Mes iš karto prisiminėme tarybinius laikus, kai tam, kad žmogus galėtų prisiregistruoti kitoje vietoje, privalėjo atnešti pažymą, kad susirado darbą, o tam, kad įsidarbintų, buvo reikalinga pažyma, kad priregistruotas! Taip ir šioje situacijoje – Amerikos imigracinės tarnybos savo atsisakyme išduoti naują leidimą atvykti į šalį, parašė, kad jos statusas anuliuotas, o JAV pasiuntinybėje Paryžiuje Svetlanai pasakė, kad negali išduoti vizos, nes aš, ir tuo pačiu ji, turime statusą!

Ir prasidėjo ilgi trys metai, kai mes su Svetlana bendravome tik telefonu. Mes ir anksčiau tankiai bendravome telefonu, kai ji dėl savo dizaineriškų darbų pirmiausia buvo Beverli Hille (*Beverly Hills*) Kalifornijoje, o vėliau Paryžiuje, o dar vėliau ir mūsų Pilyje. Bet ir bendraudami telefonu, mes labai tankiai matydavomės, ypač kai Svetlana savo dizainerio darbą atliko Los-Andžele.

Nuo 2003 metų rudens mums su Svetlana liko **TIK** telefoninis ryšys. Svetlana

labai jaudinosi, kad mums jau niekada nebeleis pasimatyti, ir mes abu supratome, kad mus stengiasi išskirti. Nežiūrint išsiskyrimo, mes tapome ne tik dar artimesni, bet ir, parazitų pykčiui, toliau dirbome kartu. Mūsų susitikimas įvyko tik po ilgų trijų metų, kai aš, pagaliau gavęs naują pasą, sugrižau į Rusiją. Padedant draugams, Svetlana greitai gavo Rusijos vizą ir aš, išskrisdamas iš San-Francisko, nusipirkau bilietą per Paryžių. o Svetlanai paėmiau bilietą šalia savęs iš Paryžiaus į Maskvą. Ir štai, kai aš atskridau į Paryžių ir iš sektoriaus, į kurį atskrido lėktuvas iš San-Francisko, perėjau į sektorių, iš kurio lėktuvas skrido į Maskvą, pamačiau susijaudinusią Svetlaną. Ji mane pamatė iš tolo, minutei apmirė ir vėliau, išskleidusi rankas į šalis, kaip maža mergaitė atbėgo manęs pasitikti ...

Pirmadienį, lapkričio 15-ąją, išaiškėjo, kad ekstra-vizos išdavimui reikia turėti mirties liudijimą. Aš susisiečiau su Frederika ir jos paprašiau, kad ji išimtų tokį liudijimą, bet, kaip ji man pranešė, pagal prancūzų įstatymus, toks pažymėjimas išduodamas tik atlikus skrodimą, kuris paskirtas antradieniui, lapkričio 16 dieną. Aš apie tai pranešiau savo draugams, kurie rūpinosi vizos klausimais ir jie atsakė kad užteks nors telegramos. Aš vėl paskambinau Frederikai ir ji išvažiavo į paštą. Pašte jai vėl pasakė, kad patvirtintą telegramą be mirties liudijimo jie išsiųsti negali... Trumpiau sakant, tik pirmadienį, antroje dienos pusėje Frederika savo vardu atsiuntė telegramą, kur man pranešė, kad Svetlana mirusi... Ir su šia telegrama prancūzų pasiuntinybėje sutiko išduoti vizą man ir mano draugui Aleksandrui Fadejevui, kuris pasiūlė važiuoti su manimi, kad galėtų padėti tokiu sunkiu man metu, už ką aš jam be galo dėkingas. Vizų klausimas buvo išspręstas, bet jas pasiimti buvo galima tik jau antradienį, lapkričio 16 dieną.. Aleksandras ryte nuvažiavo į prancūzų pasiuntinybę ir gavo daugkartines vizas pusės metų laikotarpiui.

Dar pirmadienį, kai išaiškėjo vizų klausimas, Aleksandras manęs paklausė, kokiais dienai ir kokiam laikui paimti bilietus. Jis pastoviai palaikė ryšį su savo draugais iš turizmo agentūros ir man reikėjo nuspręsti. Skristi antradienio nakčiai aš nemačiau jokios prasmės ir todėl nusprendėme skristi trečiadienį, lapkričio 17 dieną, anksti ryte. Iš namų išvažiuoti reikėjo pusę keturių ryto, todėl ir antradienį aš taip pat nemiegojau, nors ir bandžiau prigulti. Ir štai mes jau važiuojame į aerouostą... Registraciją ir pasienio kontrolę mes su Aleksandru praėjome labai greitai ir pradėjome laukti įsodinimo į lėktuvą. Lėktuvas išskrido laiku, bet skrydžio metu man su Aleksandru nepavyko atsipalaiduoti net minutei. Mes abu beveik po du metrus ūgio, o pas mane dar ir mano „diuiminiai“ gabaritai, todėl atsidūrę net dėl vidutinių žmonių per ankštuose lėktuvo ekonominės klasės krėsluose, mes abu visiškai neturėjome kur dėti savo kojų. Taip, kad keturios skrydžio valandos mums buvo gana didelis ištvėrimas išbandymas – mes beveik negalėjome tuose krėsluose judėti. Bet tai buvo ne taip svarbu ir aš džiaugiausi, jeigu tik taip galima pasakyti šioje situacijoje, kad skrendu į Prancūziją ir galėsiu pamatyti savo Svetlaną...

Kiekvieną kartą, kai aš prisimenu mūsų susitikimą prieš tris metus prancūzų De Golio aerouoste, aš pamatau išskėstomis rankomis visą švytinčią Svetlaną, kuri bėgo manęs pasitikti... Tokie momentai visam laikui įstringa atmintyje ir kiekvieną kartą atgyja, kai apie juos pagalvoji... Likimo ir priešų valia, tas susitikimas aerouoste tapo

PASKUTINIU mūsų susitikimu, **PASKUTINIU** džiaugsmu, todėl kad buvo ir **PASKUTINIU** išsiskyrimu! Išsiskyrimu, kai aš paskutinį kartą Svetlaną mačiau gyvą, kuris man, kaip ir bet koks kitas išsiskyrimas, buvo labai liūdnas, po kurio mano sieloje ilgam įsikūrė gilus ilgesys, nes tose sąlygose, kuriame mes egzistavome, mes niekada nebuvo tikri, kad dar kada nors vėl susitikime... Bet aš niekada net negalėjau įsivaizduoti, kad paskutinį kartą matau Svetlaną savo akimis, paskutinį kartą ją apkabinu ir jau niekada nebepamatysiu jos gyvos. Aš visada galvojau, kad nuo priešų rankos žūsiu būtent aš, nes beveik visada žemėje gyvenantys priešai pirmiausiai smūgiavo man, o tik vėliau Svetlanai. O „tenykščiai“ priešai praktiškai visada mums smūgiuodavo vienu metu ir man visada savo asmeninės patirties pagrindu tekdavo rasti apsigynimo būdą ir tuoj pat padėti Svetlanai. Tai būdavo gana dažnai, ypač per paskutinius tris metus, po mano sugrįžimo į Rusiją. Anksčiau mus taip pat atakavo, bet... tik po mano sugrįžimo į Rusiją, parazitai tiesiog pasiuto. Aš savo autobiografijoje rašysiu apie tai, kaip gudravo JAV valdžios tarnautojai, kad tik manęs neišleistų iš šalies, bet apie tai kitą kartą... Ir atakavo mus taip, kad be eilinės problemos sprendimo ir pažeistų vietų atstatymo, apie bendrą darbą negalėjo būti ir kalbos, pirmiausia dėl to, kad aš nenorėjau, kad Svetlana dirbtų alinančiai daug, kas labai tankiai pasitaikydavo, kai reikėdavo neatidėliojant dirbti gavus rimtus pažeidimus. Atakavo ne tik iš kitų lygių, organizavo pasikėsinimus ir vien žemės lygyje. Tai buvo praeitais metais, kai Svetlana pirmą kartą važiavo į Oksitaniją patikrinti savo tyrimų, susijusių su Marija Magdalena ir katarais, ir mano draugai tiesiai perspėjo, kad mane ir Svetlaną aktyviai medžioja. Aš sustiprinau Svetlanos apsaugą ir tada viskas laimingai pasibaigė, nors buvo suorganizuotas „nelaimingas“ atsitikimas urvuose, kuriuose, pilna gilių plyšių ir prarajų ir kur tai suorganizuoti buvo visiškai paprasta. Praktiškai kiekvieną kartą, kai Svetlana palikdavo Pili, aš sustiprindavau jos apsaugą, kad koks nors „atsitiktinis“ sunkvežimis neišvažiuotų į priešpriešinę eismo juostą ir panašiai. Ir noriu patvirtinti, kad apie pasikėsinimus, kuriuos ruošdavo įvairių šalių spec. tarnybos, mane visada perspėdavo tų pačių spec. tarnybų agentų bendražygiai. Taip, kad provokatoriams nepavyks įrodyti, kad aš pats susigalvoju mistinius pasikėsinimus į mane ir mano žmoną, kuriuos vėliau aš pats „didvyriškai“ ir pašalinu!

Bendrai tai visiškai keista tų provokatorių ir „tiesos ieškotojų“ logika! Kai aš detalai aprašydavau daugkartinius bandymus pašalinti pirmiausia mane, o vėliau ir Svetlaną, jie putotomis lūpomis šaukė, kad aš taip keliu savo kainą, kad rengiu sau piarą, sudarau sau didvyrio įvaizdį ir t.t. O kai pagaliau priešams vis dėl to pavyko savo purvinomis letenomis pasiekti Svetlaną, tuoj pat suvebleno apie tai, kad aš **NET** savo žmonos nesugebėjau apginti?! Tie parazitai išsisuks iš bet kokios padėties! Ir apie tai šaukia nežiūrint to, kad aš ne kartą rašiau ir kalbėjau, kad tam, kad sukurčiau apsaugą – man būtina žinoti, prieš kokį ginklą tą apsaugą kurti!

Aš nesu meistras kurti naikinimo ginklus, mano smegenys nedarba ta linkme, bet... jeigu aš susiduriu su kuo nors, tai visada surandu variantą kaip nukenksminti bet kokį į mane nukreiptą ginklą, kaip pavyko sukurti anti-ginklą ir prieš infrogarsinį ginklą, kuris buvo vertinamas kaip absoliutus ginklas ir kuriam nebuvo jokios apsaugos, jis prasiskverbdavo visur, per orą, žemę, vandenį, storas švino plokštes. Vienintelė vieta, kur buvo įmanoma nuo jo pasislėpti – tai kosminė erdvė, ir tai, jeigu iš-

jungti visas ryšio priemones! Dabar prieš šį ginklą apsauga yra ir ta apsauga jau išgelbėjo keletą žmonių gyvybes, bet Svetlana užmokėjo savo gyvybę dėl to, kad tai būtų įmanoma. Ji net žuvusi padeda kitiems žmonėms išgyventi!

Tiesa, dėl apsaugos! Aš daugeliui mūsų judėjimo dalyvių sukūriau apsaugą ant paprastų nešėjų, žiedų, kulonų, pakabučių raktams. Vienintelė tokios apsaugos sąlyga, kad tie daiktai visada būtų su žmogumi nelaimės atveju. Per tą laiką žmonės man ne kartą pranešė apie tai, kad papuolę į rimtas avarijas, jie patys ir visi šalia buvę žmonės nepatirdavo net mažiausio įbrėžimo net ir tuo atveju, kai kaktomuša susidurdavo automobiliai! Gaila, bet mano apsauga neveikia žmonių kitose mašinos, kurie tapdavo avarijų dalyviais ir tų mašinų žmonės žūdavo... Vienas žmogus man pranešė apie tai, kad kaktomuša susidūrus automobiliams, tuo metu vairavo ne jis, turintis mano apsaugą, o jo sūnus ir kad be jų mašinoje dar buvo vienas žmogus ir šuo, ir ... visi jie, net ir šuo, išvengė bet kokių įbrėžimų! O kiek dar kitų įvykių, kur veikia mano apsauga, tik niekada nėra vizualaus to reiškinių patvirtinimo. Keletą kartų man reikėjo žmonėms sukurti naują apsauginį prietaisą, nes ir akmenys, kurie prisiima smūgį, suskyla į dalis, nors niekas ir niekada jų nedaužė ir, kas įdomiausia, akmenų skilimas būdavo idealiai lygus, o kitos poliruoto akmens dalys likdavo nepažeistos, o akmuo tik suskildavo į dvi dalis ...

Daugelis skaitytojų jau spėjo susipažinti su Svetlana perskaite jos knygos skyrius, bet ji dar daug ko nespėjo aprašyti iš savo gyvenimo. Ji nelabai daug apie save pasakojo, ji visada buvo labai kukli, net pasakyčiau, per daug kukli. Ji niekada neminė, kad yra labai svarbu tai, ką ji darė. O iš tikrųjų viskas buvo visiškai atvirkščiai. Besikalbėdami kartais mes paliesdavome vieną ar kitą temą ir ji, įsijautusi, pradėdavo pasakoti apie kai kuriuos labai įdomius savo asmeninio gyvenimo faktus... Kaip gaila, kad tai ji darė labai retai. Daugelį įvykių iš jos gyvenimo aš sužinojau pats, kai skaičiau jos knygos skyrius, ji pati nematė prasmės man apie tai pasakoti. Viena iš priežasčių buvo ir tai, kad mes buvome labai užimti ir laisvo laiko beveik neturėdavome. Ir Svetlana nematė prasmės pasakoti apie vaikystės prisiminimus, kada sprendėsi planetos (ir ne tik) lygio klausimai, jai atrodė, kad jos asmeniniai klausimai neverti dėmesio. Bet, nežiūrint to, kai kuriais prisiminimais ji vis dėl to su manimi pasidalijo.

Kartą viena iš mūsų pokalbio temų buvo klausimas apie kalbas, iš kur jos atsirado, kaip išsivystė tiek daug kalbų ir t.t. Ir štai, įsijautusi, Svetlana man papasakojo atsitikimą iš jos vaikystės. Kaip daugelis jau žino, ji gimė Lietuvoje, nedideliame Alytaus miestelyje. Kai atėjo laikas, ji, kaip ir visi Lietuvos mokiniai, mokėsi lietuvių kalbos. Lietuvių kalbos mokytojas pradėjo savo pamoką nuo to, kokia didinga ir galinga lietuvių kalba, apie jos galias šaknis it t.t. Jo pasiklausiusi Svetlana pakėlė ranką ir kai mokytojas paklausė, ko ji norinti paklausti, ji jam uždavė klausimą, kuris, paprasčiausiai, mokytoją pastatė į kampa! Ji savo mokytoją paklausė apie tai, kad, jeigu lietuvių kalba tokia sena ir galinga, tai kodėl tada lietuvių kalba nėra nė vienos knygos, kuri būtų parašyta anksčiau negu penkioliktas amžius (jeigu tik manęs nepaveda atmintis)?! Ir mokytojas nieko negalėjo į tą klausimą atsakyti, po ko jis Svetlanos labai nemėgdavo, nors, nežiūrint to, ji vis viena ir iš jo dėstomo dalyko turėjo puikius

pažymius...

Svetlanos klausimas neatrodė toks jau keistas dėl mergaitės, turint omeny, kad ji labai gerai ir daug skaitė dar būdama ikimokyklinio amžiaus ir, žinoma, buvo daug labiau visapusiškai išsivysčiusi, negu jos bendramoksliai. Bet... visame tame yra dar ir kai kurie kiti aspektai, kurių nežinojo arba nenorėjo liesti jos lietuvių kalbos mokytojas. Pirmiausiai, lietuvių tauta priklauso Sviato Rusų tautų grupei, t.y. jie patys rusai ir slavai. Antra, lietuviai – tai kažkada galingos vakarų rusų genties likučiai – liutičiai, kurių pagrindinę dalį VII-IX mūsų eros amžiais sunaikino vokiečiai. Priminsiu, kad apgaulės ir išdavysčių keliu vokiečiai tada sunaikino dvi galingas vakarų rusų genčių sąjungas – venedus ir liutičius! Žemes, kurias vėliau užgrobė tie patys vokiečiai.

Įdomu, kad net šiuolaikinėje iz(s)TORijoje net minima versija, kad Lietuvos vardas kilęs nuo žodžio **LIUTYJ (ЛЮТЫЙ)**, bet nebeužsimenama apie tai, kad egzistavo galinga vakarų rusų genčių sąjunga – liutičiai! Kažkas labai kruopščiai trina pėdsakus apie liūdnei pasibaigusį vakarų rusų genocidą. Be to, toje pačioje praeities įvykių „versijoje“ pateikiama informacija apie tai, kad po „mongolų-totorių“ įsiveržimo Lietuvos kunigaikščiai apjungė daugelį Kijevo Rusios žemių ir toje versijoje dar kalbama apie tai, kad „laukiniai“ lietuviai iš Kijevo-Rusioje gyvenusių rusų perėmė kultūrą ir kalbą. Kitais žodžiais sakant, Didžiosios Lietuvos kunigaikštystės laikais lietuviai ten kalbėjo rusų kalba arba kokiu tai tos kalbos dialektu! Ir tai dar ne viskas!

Lietuviai, o tiksliau – liutičiai – ilgiausiai už visus išsaugojo vedų tradicijas ir tik XIII-XIV mūsų eros amžiais buvo sukrikščioninti ir pradėjo pripažinti katalikybę! Ir būtent nuo to laiko kalbos pradėjo vis labiau ir labiau atsiskirti viena nuo kitos. Analogiškai atsitiko ir su švedais ir ne tik su jais, bet ir su gentimis, kurios buvo suvokietintos. Ir jeigu visa tai įvertinti, visiškai suprantama, kodėl lietuvių kalbos mokytojas negalėjo atsakyti į, atrodo, visiškai paprastą savo žingeidžios mokinės klausimą...

* * *

Mes su Aleksandru be problemų perėjome sieną, beje, kaip ir visi kiti. Į Prancūziją mes išskridome prieš tai neužsisakę mašinos, nes prieš parą iki atvykimo to padaryti buvo nebeįmanoma. Todėl, atskridę į Paryžių, mes nuėjome į automobilių nuomos punktą, tikėdamiesi, kad mus pavyks gauti automobilį vietoje. Atstovėję eilę vienoje iš automobilių nuomos kompanijų, mes sužinojome, kad automobilį įmanoma gauti tik iš anksto užsisakius. Tai šiek tiek mus nuliūdino, bet aš kompanijos klerko paklausiau, ar jis negali mums patarti, kokioje kompanijoje galima gauti mašiną be išankstinio užsakymo? Mergaitė patarė kreiptis į kompaniją „Hertz“, ką mes ir padarėme. Mums pasisekė, kad toje kompanijoje buvo galimybė nuomai automobilį ne tik be išankstinio užsakymo, bet ten buvo ir didelių gabaritų automobilių. Aš išsirinkau sidabriškos spalvos beveik visiškai naują „Mercedes-Bens“ markės automobilį. Apiforminę visus dokumentus, mes buvome pasiruošę judėti, bet... iškilo viena problema. Navigatorius buvo prancūzų kalba ir mums iš karto nepavyko įvesti naujus duomenis. Už vairo sėdo Aleksandras ir mes išvykome, tikėdamiesi, kad trasoje pastebėsime nuorodas, bet... nuorodos, kurios būtų mums padėjusios susiorientuoti, mums nepasi-

taikė. Pasisukioję 30-40 minučių ir nesuradę išvažiavimo į Turo miestą, mes nusprendėme sustoti ir pasiaiškinti. Laimei, mes turėjome savo navigatorių rusų kalba. Prireikė keleta minučių, kol mūsų navigatorius prisijungė prie prancūzų navigacijos sistemos ir, pagaliau, Aleksandras, įvedęs mūsų Pilies adresą, gavo geidžiamą rezultatą – navigatorius pradėjo veikti! Nuo to momento viskas vyko reikiama linkme. Ir nusidriekė kelio kilometrai. Aš patogiai įsitaisiau sėdynėje ir periodiškai atsijungdavau, tam didele dalimi veikė kelio monotoniškumas ir tai, kad aš ilgą laiką buvau be poilsio. Maždaug po valandos mums iškilo situacija. Aleksandras kelioms sekundėms taip pat atsijungė, nes jis taip pat keletą naktų nemiegojo.

Keletą sekundžių automobilyje mes abu buvome atsijungę. Kai išsijungė ir Aleksandras, suveikė mano apsauga. Aš tuoj pat prabudau ir balsu pažadinau Aleksandrą. Ir tai įvyko pačiu paskutinių momentu, nes automobilis 130 km/val. greičiu lėkė tiesiai į betoninę trasos sienelę. Aleksandras akimirksniu atsibudo ir tuoj pat sureagavo – mašina ratais vos palietė betoninę užtvaramą. Po kurio laiko Aleksandras sustabdė automobilį ir jį apžiūrėjo – Stebėtina, bet viskas pasibaigė gerai, nebuvo net jokio įbrėžimo, nekaltant jau apie ką nors rimtesnio. Jeigu taip nebūtų pasibaigę, mašina, atsitrenkusi į betoninę sienelę, greičiausiai būtų apsvirtusi su visomis tokio įvykio pasekmėmis, kai gana judrioje trasoje mūsų greitis buvo 130 km/val.

Bet mano apsauga ir Aleksandras sureagavo tiksliai, todėl parazitai negavo progos pasidžiaugti, kad kartu su Svetlana būčiau palaidotas ir aš. Tuo mūsų kelionės nuotykiškai ir pasibaigė. Prancūzijoje daugelis kelių yra mokami, išvažiuoji į trasą – gauni bilietėlį. Išvažiuoji iš trasos – pagal tą bilietėlį sumoki! Mokestis palyginti nedidelis, bet vis dėl to... Navigatoriaus dėka, mes privažiavome prie pat Pilies vartų. Aš paskambinau Frederikai, po dešimties minučių ji pasirodė ir pranešė, kad Pilį užantspaudavo žandarmerija ir kad neįmanoma patekti net į virtuvę, kuri iš pradžių nebuvo užantspauduota. Jau temo, todėl Frederikai pasiūlius beveik tamsoje apžiūrėti savo valdas, aš atsisakiau. Aš iš jos sužinojau viešbučio adresą, kuriame ji mums su Aleksandru užsakė numerius. Aleksandras tą adresą įvedė į navigatorių ir mes išvažiavome į viešbutį. Mūsų viešbutis buvo nedideliame Chinono miestelyje, kuris buvo už vienuolikos kilometrų nuo mūsų Pilies. Mes greitai susiradome viešbučio vietą, bet patį viešbutį radome ne iš karto, nors porą kartų praėjome pro pat jį. Vienaip ar kitaip, bet šiek tiek paklaidžioję, mes jį radome ir kiekvienas apsigyvenome savo numeryje. Mes radome restoranėlį, kuris dar buvo atidarytas, pavakarieniavome ir nuėjome ilsėtis. Frederika man pasakė, kad rytoj, lapkričio 18 dieną, žandarmerijos tarnautojas manęs laukia 10 valandą ryto. Kur yra žandarmerija, mes su Aleksandru jau išsiaiškinome, kai ieškojome viešbučio. Kaip išaiškėjo ryte po tokios kelionės ir man ir Aleksandru kojas traukė mėšlungis. Vis dėl to ilgas sėdėjimas ankštoje lėktuvo kėdėje ir vėliau dar keletą valandų mašinoje, labai išvargino kojas. Kaip pasirodė, sėdynių dvimetriniams žmonėms niekas nepaskaičiuoja. O aviavežėjams visiškai nerūpi kur tokio ūgio žmonės, įsispraudę į siauras lėktuvo sėdynes, turi dėti savo kojas, bet tai tik nedidelis lyrinis nukrypimas ...

Ketvirtadienį, lapkričio 18-ąją, 10 valandą ryto, mes atėjome į žandarmeriją. Aš prisistačiau ir pranešiau, kad mes pakviesti ateiti tuo laiku. Žinoma, aš kalbėjau ang-

liškai. Prancūzai labai nemėgsta anglų ir stengiasi angliškai kalbėti tik esant būtinybei, net jeigu jie ir laisvai kalba ta kalba. Dešimtą valandą atėjo vertėja iš rusų į prancūzų kalbą ir prasidėjo pokalbis-kvota. Žandaras-tyrėjas iš karto pareiškė, kad šią bylą tiesiogiai kontroliuoja Respublikos prokuroras, po ko paprašė Aleksandro, kad jis manęs palauktų už žandarmerijos ribų. Aleksandras manęs paprašė paskambinti, kai kvota pasibaigs ir sugrįžo į viešbutį. Pirmiausia kvotėjas manęs paklausė, kaip aš sužinojau, kad mano žmona mirusi? Sužinojęs, kad aš paskambinau kambarinei ir jos paprašiau pažiūrėti ar viskas gerai su Svetlana, jis labai nustebo. Kai Frederika rado Svetlaną, jos kūnas dar tebebuvo šiltas. Šiltas buvo dar ir tada, kai į Pilį atvažiavo žandarai, o tai buvo ne anksčiau kaip po dviejų valandų po Svetlanos mirties. Apie tai man pasakė pats kvotėjas. Tai, kad aš bandžiau Svetlanai sugrąžinti gyvybę, tik gaila, kad dėl anksčiau išdėstytų priežasčių man tai nepavyko, sukūrė situaciją, kad jos lastelėse gyvybė dar ilgai ruseno, bet... kraujo spaudimas Svetlanos širdyje, man neleido jos priversti vėl plakti. Aš jam viso to nepasakojau, o pasakiau tik tai, kad pajutau kažką negero, todėl ir paskambinau Frederikai...

Po to prasidėjo pokalbis-kvota, kuris tesėsi net septynias su puse valandos! Žinoma, pokalbį ilgino tai, kad bendravome per vertėją, bet, nežiūrint to, septynios su puse valandos lieka septyniomis su puse valandos. Daug klausimų buvo iš to laikotarpio, kai Svetlana dirbo aukščiausios mados dizaineriu.

Mažai kas žinojo, kad Svetlana buvo priimta į aukščiausios mados Sindikatą, kuriame ji buvo vieninteliu atstovu iš buvusios Tarybų Sąjungos! Ją nominavo geriausiu dvidešimtojo amžiaus dizaineriu, dėl ko atsirado daug jos priešų iš aukščiausios mados pasaulio ir, pirmiausiai, dėl to, kad ji buvo nepriklausoma, o daugeliui tai nepatiko. Apie tai aš dar rašysiu savo autobiografijoje. Ir tai buvo priežastimi to, kad jai organizavo draugišką boikotą ir, pirmiausiai, tai darė aukštosios mados Namų šeimininkai, nes jos kūryba jiems grėsė didžiuliais nuostoliais, nes daugelis „aukštosios“ mados dizainerių negali sukurti nieko naujo, o tik kopijuoja tai, ką žmonės jau spėjo primiršti, tai pavadindami „kūryba“, kolekcijų sukūrimu „įkvėpimui“ užplūdus, paimkime kad ir tokį Christianą Dior, kuriam, tarp kitko, savo eskizus pardavinėjo dizaineris, pasivadinęs vardu Ertė, nors jis turėjo ir tikrą pavardę. Ertė – dvarininkų kilmės rusų dailininko Tirtovo Romano Petrovičiaus (Romainas de Tirtoff) pseudonimas. Bet tai jau atskiras pasakojimas. Tarp kitko, Svetlana norėjo parašyti knygą apie „aukštąją madą“, savo knygą, savo požiūrį į tą mados pasaulį, kuris labai tolimas nuo to nupoliruoto įvaizdžio, kurį jam sukūrė.

Aš kvotėjui kalbėjau ir apie tai, kad Svetlana dirbo prie knygų apie katarus ir tikruosius tamplierius, apie Didžiąją praeitį, tame tarpe ir Prancūzijos ir kad jos mirtis visa tai padarė nebeįmanomu... Pokalbio pabaigoje jis manęs paklausė apie tai, ką aš pats galvoju apie Svetlanos mirties priežastis. Aš jam atsakiau, kad aš žinau, kas ir kaip nužudė Svetlaną, tik aš neturiu tam įrodymų. Nežiūrint to, kvotėjas man pasiūlė išdėstyti savo įvykių versiją, ką aš ir padariau. Aš jam papasakojau apie infragarsinį ginklą ir jo veikimo principus. Kaip bebūtų keista, jis mano žodžių nepalaikė prasiromanymais ir svaičiojimais, o atvirkščiai, jis mane labai atidžiai iš klausė ir po to nuėjo pranešti Respublikos prokurorui apie pokalbio-kvotos rezultatus.

Kvotėjo nebuvo apie pusvalandį ir sugrižęs man pranešė: kad jis dabar man atiduos Svetlanos pasą ir jos telefoną, o rytoj ryte, nežiūrint išėiginės dienos merijoje, jis įformins Svetlanos mirties liudijimą, be kurio neįmanoma net pradėti ruošti jos laidotuvėms. Taip pat rytoj iš Pilies bus pašalinti visi užantspaudavimai ir aš galėsiu ten laisvai tvarkytis. Po ko jis dar pasakė, kad nepaisant viso to, kas buvo pasakyta, ir kad Pilyje nebuvo aptikta jokių pašalinių pėdsakų, Svetlanos mirties aplinkybės bus tiriamos ir toliau. O tai galėjo reikšti tik viena – jos mirtis nebuvo natūrali ir tuo kvotėjas patvirtino mano įvykių versiją. Kvotėjas man atidavė Svetlanos pasą, jos telefoną ir palydėjo iki išėjimo. Išeinant man jis anglų kalba pasakė, kad po to, kai aš kirtau Prancūzijos sieną, mano saitas pasidarė nebeįsiekiamas! Ar ne įdomus faktas?! Kvotėjas man leido suprasti, kad jis žino mano saito turinį ir įsivaizduoja, kas aš toks. Ir antra, kad jis laisvai skaito angliškai, nes mano saite dar nėra versijos prancūzų kalba. Ir trečia, kažkas užblokavo prancūzams prieigas prie mano saito...

Aš grįžau į viešbutį, kur manęs laukė Aleksandras ir paskambinau Frederikai pasakyti, kad kad 6 valandą vakaro aš galiu susitikti su Žeraru Šartjė, kuris manęs laukė nuo antros valandos dienos. Vėl gi, kai mes susitikome, jau buvo tamsu ir aš dar kartą atsiprašiau už pavėlavimą, bet jis puikiai suprato, kad pokalbio trukmė nuo manęs nepriklausė. Žeraras visiškai nekalba angliškai, todėl Frederika mums vertėjavo iš anglų kalbos į prancūzų ir atvirksčiai. Mes susipažinome, nors vienas apie kitą žinojome pakankamai. Svetlana apie ji daug pasakojo. Jis pasakė, kad man reikės performinti ir pasirašyti labai daug dokumentų, nes Svetlanos jau nebėra...

Svetlanos jau nebėra... Visa savo esybe aš nenorėjau to pripažinti. Ir nežiūrint to, kad aš Saite pats mačiau jos kūną, gulintį mūsų Pilies kambaryje. Nežiūrint to, kad aš pats mačiau, kaip greitosios pagalbos gydytojai praėjus trisdešimt-keturiasdešimt minučių po savo atvykimo padarė jai kardiogramą, kuri rodė ilgą tiesią liniją... nežiūrint viso to, mano siela nenorėjo pripažinti to fakto, kad jos fizinis kūnas jau miręs, kad aš jau nebeišgirsiu jos melodingo balso, nebepamatysiu jos nuostabios šypsenos, neišgirsiu jos juoko ir nebegalėsiu pažvelgti į jos puikias akis... Visa tai man atrodė kaip slogus sapnas ir kad pakanka man atsimerkti, ir visa tai išnyks ir aš išgirsiu Saito arba telefono skambutį, o man skirtoji savo nuostabiu balsu pasakys: „Atsibusk, miegaliau! Kiek galima trūnyti!!!“ Bet mano akys atmerktos ir visas, kas vyksta, ne iš slogaus sapno. Ypač sunku rytais, kai vos-vos atmerki akis ir dar nepajėgi suvokti kur tu, kokia šiandien diena ir kokia realybė... Bet kai visiškai išsibudini, kaip bebūtų gaila, supranti, kad tai ne slogus sapnas, o pati tikriausia realybė.

Bet nepaisant to, sielos gilumoje vis dar ruseno viltis, kad visi tie įvykiai – ne pats geriausias tyčia sukurtas siužetas. Taip ir rodėsi, kad netikėtai atsiras Svetlana ir pasakys: sveikas, o štai ir aš! Sąmonė nenorėjo patikėti, kad kažkam tai pakilo ranka prieš ją. Bet ranka pakilo ...

Atmintyje kilo daugybė įvykių ir faktų apie Svetlaną, apie jos sielą... Kažkaip vieną kartą man paskambino Svetlana ir pasakė, kad aš susisiekičiau su bendrais pažįstamais San Franciske ir jiems perduočiau, kad tokią tai dieną jų duktė Veronika paskęs. Įdomiausia, kad mūsų draugai tuo metu, 2004 ar 2005 metų birželio mėnesį ilsėjosi Havajuose. Aš, žinoma, perdaviau jos perspėjimą ir be to, jos tėvų prašymu,

mergaitėi uždėjau savo apsaugą. Jai, žinoma niekas nieko neaiškino, bet įdomiausia, kad tą dieną Veroniką jokiais būdais buvo neįmanoma įvilioti į baseiną, nors jai niekas nesakė, kad tą dieną ji turėjo nuskęsti. Jeigu Svetlana nebūtų perspėjusi apie pavojų, mergaitė tikriausiai būtų nuskendusi. Bet Svetlana padėjo ne tik savo sugebėjimu matyti, kurio dėka Veronika ir daugelis kitų liko gyvi. Daugybę kartų, dirbant su įvairiomis problemomis ir užduotimis, mums pasisekė padaryti taip, kad mūsų planeta (ir ne tik) išvengtų daugelio katastrofų ir kataklizmų. Bet ir tai dar ne viskas...

2005 metų vasarą atsitiko vienas nežymus įvykis, kuris parodė Svetlanos charakterį ir jos pasiaukojimą. Svetlana ilgai negalėjo prisišaukti mūsų senbernarės Zitos ir, pergyvendama dėl mūsų numylėtinės, išėjo jos ieškoti. Po kurio laiko Svetlana ją rado mūsų didžiajame baseine, į kurią ji įkrito ir niekaip negalėjo išlipti. Vandens lygis buvo apie 70 centimetrų žemiau betoninio krašto ir... Zita, paprasčiausiai, neturėjo jokių galimybių savarankiškai iš ten išsikapstyti. Zitos jėgos jau seko ir ji buvo pradėjusi skęsti. Svetlana be jokių svarstymų šoko į vandenį gelbėti savo numylėtinės.

Zita jau pradėjo springti ir tai matydama Svetlana pabandė išstumti ją į viršų. Toje baseino vietoje Svetlana ir pati negalėjo kojomis pasiekti dugno, o Zita buvo suaugusi senbernarės patelė ir svėrė gana daug. Keletas Svetlanos bandymų išstumti ją į viršų nedavė rezultatų. Tų bandymų metu Svetlana pati visa galva panirdavo į vandenį, bet ji vis viena nepaliko Zitos nuskęsti ir ji vis bandė išstumti Zitą ant kranto tol, kol vieną kartą pasisekė! Kaip Svetlanai tai pavyko padaryti – aš iki šiol nesuprantu! Ir tik po to, kai Svetlana išgelbėjo Zitą, ji, pavargusi, vos pati išsiropštė iš baseino. Ir dar buvo labai patenkinta, kad jai pavyko laiku rasti ir išgelbėti Zitą! Dar kokios 10-15 minučių ir Zita būtų paskendus!!!

Tas įvykis akivaizdžiai demonstruoja Svetlanos charakterį, jos pasiaukojimą. Ji labai mylėjo gyvenimą, viską kas gyva, kiekvieną žolytę-stagarėlį, kiekvieną krūmelį, kiekvieną medį, kiekvieną paukštelį ir kiekvieną kitą gyvį ir, nepaisant išdavysčių, mylėjo žmones, visa siela žmonėms buvo atvira, ant jų neširdavo, nors jos tokia maža ir tuo pat metu tokia didžiulė širdis pasrūdavo krauju ne tik nuo tamsių jėgų smūgių, bet ir nuo išdavikiškų žmonių poelgių, kuriems ji atverdavo savo sielą. Ji, nežiūrint nieko, visada tikėjo ir tiki, kad žmonės yra geri ir kad kiekvienas iš jų turi puikią sielą. Ji, paprasčiausiai, kitaip negalėjo, bet daugelis (bet ne visi), kam ji atverdavo savo sielą ir širdį, ją išduodavo iš baimės dėl savo asmeninio kailio, arba dėl suktumo, arba iš pavydo, kad nors vienu procentu negali būti tokie kaip ji! Svetlana niekada neslėpė savo veido ir nesislėpė už kitų nugaros, nes ji žinojo, dėl ko kovoja, dėl ko rizikuoja savo gyvybe praktiškai kiekvieną dieną, o kartais net ir keletą kartų per dieną! Ji buvo ir yra Šviesusis Karys tikraja to žodžio prasme, buvo Valkirija ir Dara viename asmenyje!..

* * *

Penktadienio, lapkričio 19-sios, ryte mes su Aleksandru palikome viešbutį, kuriame teko nakvoti dvi naktis. Frederika ryte man pasakė, kad žandarai Pilyje nuėmė visus antspaudus ir dabar galima laisvai įeiti į nuosavus namus. Atsiskaitę su viešbutiu, mes sukrovėme savo daiktus į automobilį ir... išvykome į Pilį. Frederika atidarė vartus ir aš pirmą kartą po 1999 metų pabaigos, kai buvo įsigyta ši Pilis, įėjau, tiks-

liau, įvažiavau į nuosavas valdas... Ne taip aš įsivaizdavau šį momentą. Aš svajojau į Prancūziją atvažiuoti inkognito, kad padaryčiau Svetlanai siurprizą. Atvažiuoti į Pilį, paprašyti Frederikos paslapčia atidaryti vartus ir... privažiavus prie Pilies vartų tyliai įeiti į vidų ir pasakyti: „O štai ir aš...“! Ir štai aš Pilyje, bet manęs pasitikti neatbėga džiaugsminga Svetlana, nešviečia jos veide saulėta šypsena, nesigirdi jos melodingo balso... Stovi jos avalynė, ant pakabų kabo jos rūbai, visur, kur bepažvelgtum, Svetlanos buvimo ženklai, ir atrodo, kad tuoj pat į kambarį įbėgs Svetlana, bet praeina minutė, kita... o Svetlana taip ir nepasirodo! Ne, ne taip, visiškai ne taip aš įsivaizdavau savo pasirodymą mūsų Pilyje po tiek metų, kada negalėjau į ją pakliūti ...

Likimas man pateikė liūdną „dovaną“ – įeiti į savo Pilį, kada mano sielai brangiausio žmogaus jau nebebuvo gyvųjų tarpe. Kartais galvoje šmėsteli mintis – o gal reikėjo išeiti tada, kai mūsų buvo atėję draugai ir kvietė nebepasilikti šioje Žemėje?! Tada Svetlana būtų buvusi gyva ir mes abu būtume tęsę savo bendrus darbus?! Nes daugumai žmonių nieko nereikia, išskyrus tai, kad galėtų prikimšti savo skrandį, gauti savo „malonumus“, kaip jie juos supranta, ir dėl to jie pasiryžę būti vergais, išduoti, žudyti, meluoti... Bet tuo pat aš pats nuveju panašias mintis. Mes su Svetlana likome Midgard-Žemėje ne kieno nors įsakymu ar reikalavimu, o savo pačių valia, nes tai ir mūsų namai, mūsų planeta. Ir viskas, ką mes darėme – darėme ne dėl garbės ir apdovanojimų, o todėl, kad tai mūsų pareiga padaryti viską, kas mūsų jėgoms, kad išlaisvintume mūsų planetą iš parazitų valdžios.

Svetlana jau užmokėjo savo gyvybę už to tikslo siekimą, ir aš tęsiu mūsų bendrą darbą tol kol tik plaks mano širdis! Kiek ilgai ji išlaikys, aš nežinau – kare, kaip kare! Bet kol ji plaks, aš iš to kelio nesuksiu, kad ir kiek man tai bekainuotų! Kai pasakė dar visai mažai Svetlanai jos senelis – garbę ir žmogišką orumą iš žmogaus niekas negali atimti, juos pamesti gali tik pats žmogus! Ir tai iš tikrųjų taip! Parazitų socialinio ginklo filosofija labai stipriai iškreipė rusų ir kitų Šviesiosios Rusios tautų sąmonę. Ir atėjo laikas nuplėšti to ginklo skleidžiamą kvailinantį šydą nuo žmonių sąmonės. Kiekvienas prabudęs žmogus, kuris perskaitė Svetlanos ir mano knygas, socialiniams parazitams suduoda labai stiprų smūgį. Su kiekvienu prabudusiuoju, jų valdžia ir jėgos silpnėja, vis labiau ir labiau auga panika socialinių parazitų gretose, kurie jau jaučia, kad žemė susvyravo po jų kojomis, kad jiems saldžiam, o kitiems kruvinam jų parazitavimui ateina galas. Miegantieji prabunda ir tai jau negrįžtamas procesas, kad ir kaip putotomis lūpomis bešauktų parazitai, kad jie neša žmonėms šviesą ir gėrį! Tiesa, jie nepatikslina, kad jų „šviesa“ – visiems likusiems tai sutemos ir chaosas ir kad visi likusieji bus sunaikinti, jeigu nesusitaikys su vergo paskirtimi!..

Penktadienio antroje dienos pusėje aš gavau Svetlanos mirties liudijimą ir liginės adresą, kur buvo jos kūnas. Viskas vyko kaip slogiame sapne, tik iš to sapno niekaip nepavyko išsivaduoti... Vaikystėje man taip pat pasitaikydavo „blogi sapnai“, tik tai vėliau aš supratau, kad tie sapnai buvo realūs. Tuose sapnuose koks nors monstras mane vijosi, norėdamas – pagauti savo pusryčius, pietus arba vakarienę, o aš neturėjau laiko patikslinti, kokios puotos kategorijai aš priskiriamas. Vienas ar kitas monstras ėjo medžioti, o tuo laimikiu buvau aš pats. Iki šiol man išliko medžiojamojo gyvūno jausmas, kai jis užspeičiamas į kampa. Ir štai, kai monstras jau žiojosi

mane praryti, po mano kojomis atsiverdavo praraja ir aš šaukdamas į ją krisdavau... netikėtai atsidurdamas savo lovoje ir išpiltas šalto prakaito...

Vaikystėje aš nesupratau, iš kur atsiranda ta praraja ir kodėl į ją įkritęs, aš visada atsidurdavau savo lovoje, savo kūne, kaip aš dabar pasakyčiau. Viskas man tada atrodė labai keistai: ir monstrai, kurie mane medžiodavo, ir nežinia iš kur atsiradusi praraja. Tada aš džiaugdavausi, kad netapau kieno tai pusryčiais ar pietumis, ir viskas... Tada viskas baigdavosi laimingai, bet šį kartą slogus sapnas nesibaigė. Aš atsimerkdavau, bet niekas nepranykdavo, viskas vyko realiai... Kai aš norėjau, kad visa tai būtų tik kvailas sapnas, bet, kaip bebūtų gaila, nuo mano norų niekas nesikeitė...

Ir rytoj, šeštadienį, lapkričio 20 dieną, man nebeliks jokios iliuzijos dėl Svetlanos mirties. Man reikėjo pamatyti jos kūną, kūną pačio brangiausio žmogaus, kurio aš nemačiau ilgus ketverius metus. Ir štai, manęs laukė pirmas pasimatymas su Svetlana po keturių metų. Ne apie tokį pasimatymą aš svajojau, bet aš džiaugiausi bent tuo, nes aš labai bijojau, kad man neišduos vizos ir kad Svetlaną palaidos be manęs, ir aš jos paskutinį kartą nepamatysiu net prieš tai. Ir štai, sekančios dienos rytą Aleksandras į navigatorių įveda Turo miesto ligoninės adresą, kas už trisdešimties su trupčiu kilometrų nuo Pilies, ir mes leidžiamės į kelią...

Daugelis Prancūzijos kelių mokami ir tam, kad jais galėtum važiuoti, įvažiuojant gauni bilietėlį su informacija apie įvažiavimo vietą, o išvažiuojant iš to kelio sumoki pagal tą bilietėlį. Nuvažiuoti iki Turo miesto kainuoja apie keturis eurus. Užmokėjo už kelią, mes, pagaliau, gana greitai, mūsų navigatoriaus dėka, atsidūrėme prie reikalingos ligoninės. Bet susidūrėme su nedidele problema. Visi užrašai, kaip ir reikėjo tikėtis, buvo prancūzų kalba ir kur buvo ligoninės morgas, mes negalėjome nustatyti. Tada aš, įėjęs į priimamąjį, medicinos seseriai parodžiau Svetlanos mirties liudijimą, o kai ji man pradėjo aiškinti prancūzų kalba, aš jai pasakiau, kad kalbu angliškai, bet angliškai medicinos sesuo nekalbėjo. Po penkiolikos-dvidešimt minučių atėjo kita medicinos sesuo, kuri daugiau ar mažiau pakenčiamai kalbėjo angliškai ir paaiškino, kaip galima rasti morgą. Ir štai mes leidžiamės žemyn į morgą, skambinam, aš vėl rodau Svetlanos mirties liudijimą ir gestais rodau, kad norėčiau pamatyti savo žmonos kūną. Po kelių minučių mane pradeda suprasti, ko aš noriu ir štai mane pakviečia į specialų kambarį, kur jau atvežė Svetlanos kūną. Neišpasakytai skaudu buvo matyti brangaus žmogaus kūną ant morgo vežimėlio. Buvo praėjusi jau savaitė nuo Svetlanos nužudymo.

Jos kūnas buvo šaltas, buvo matyti didelės skrodimo siūlės ir mano sieloje dėl viso to kilo didžiulis apmaudas, nes kam gi taip reikėjo daryti jos kūną?! Aš atsisėdau šalia Svetlanos kūno ir pradėjau glostyti jos kaktą, jos plaukus, ji taip mėgo, kad aš jai taip dariau. Aš glosčiau jos plaukus ir su ja kalbėjausi. Aš žinojau, kad jos siela stovi šalia ir kad ji girdi kiekvieną mano žodį. Tebeglostydamas plaukus, aš vis kalbėjausi ir kalbėjausi su ja... Štai koks buvo mūsų susitikimas po keturių išsiskyrimo metų ...

Jos oda buvo visiškai normalios spalvos, blizgėjo ir po mano rankomis darėsi šilta. Atrodė, kad Svetlana, paprasčiausiai, miegojo ir jeigu ne jos visiškai nejudrumas, kuris nebūdingas gyviesiems, galima buvo pagalvoti, kad ji užmigo letargo

miegu, bet... skrodimo siūlės neleido abejoti, kad tai ne letargo miegas, nors odos spalva buvo kaip sveiko žmogaus. Net mirtis negalėjo iki galo užmušti jos gyvybingumo. Aš mielai būčiau numiręs vietoj jos. Aš mirties veidą buvau matęs tūkstančius kartų, bet nepakeliamai skaudu buvo matyti be gyvybės ženklų brangaus žmogaus kūną, kuris buvo tau brangesnis už viską, brangesnis net už savo gyvybę... Mirti nėra baisu, bent taip nėra man. Baisiausia – matyti tau artimų žmonių mirtį. Iš karto pradedi galvoti apie tai, kad per mažai jam skyrei laiko, mažai kalbėjai šiltų žodžių, kurie galėjo suteikti papildomų jėgų, kad be reikalo neįtikinai, kad būtinai reikia kuo greičiau atlikti tam tikrus darbus, naujus pertvarkymus. Kai aš mačiau be galo pavargusias Svetlanos akis, man pasidarydavo jos gaila, ir kai prašydavo, kad pertvarkymus atidėtumėme rytojui ar išėginėms dienoms, kai nebebus tokio krūvio man ... Visa tai prisimindamas, pradedi save kaltinti, kad nebuvai pakankamai atkaklus, kad neįtikinai, neprivertei padaryti reikalingus pertvarkymus, ir tai nepadarei nepaisant nuovargio, nes tada, tikriausiai, Svetlana būtų išlikusi gyva net ir po tokio smūgio. Taip gavosi, kad mano iš principo naujos idėjos realizacija buvo atidėliojama apie tris savaites. Mano nuogaštavimai augo ir būtent penktadienį, lapkričio 12 dieną, po to, kai prasidėjo naujos galingos atakos, aš Svetlanai pasakiau, kad rytoj, nežiūrint jokio nuovargio, aš atliksiu naują pertvarkymą, kuris perkels ją į visiškai kitą lygį, su kuriu juodieji tikrai nebesusitvarkys... Bet aš taip ir nespėjau atlikti tą pertvarkymą, ir štai dabar... aš žiūriu į be gyvybės ženklų gulintį Svetlanos kūną ir nuo to mano širdis plyšta iš skausmo...

Vienas žmogus man parašė, kad praeityje jis pats buvo tamsusis ir jam pačiam teko žudyti jam brangius žmones, ir kad tamsieji tuo ir stiprūs, kad jie visiškai be emocijų... Ir kad juos nugalėti, reikia iš jų pasimokyti į viską reaguoti labai abejingai... Gal būt pas tamsiuosius viskas taip ir yra, bet... aš nesirengiu to iš jų mokytis. Ir niekas negalėjo ir negali mėgautis mano skausmu bent dėl to, kad aš jau pakankamai seniai padariau taip, kad mano visos emocijos būtų mirtinai pavojingos tamsiesiems. Norinčių pasimėgauti mano emocijomis laukia gana nemalonūs siurprizas – pakliuvusios į tamsiųjų, mano emocijos pradeda jį pertvarkyti, todėl gaunasi kaip toje senoje tarybinėje komedijoje „Sėkmės džentelmenai“: „**valgyti paduota, eikite esti, ponai parazitai, tik žiūrėkite, nepasprinkite**“!!!» Ir be to, aš seniai buvau sukūręs sau ir Svetlanai „plūdės“ sistemą, kai emocijų lygio pasikeitimas, automatiškai keičia visas sistemas, tai kad net pasireiškus pačioms didžiausioms emocijoms, jokio jėgų balanso pažeidimo neįvyksta. Tiesa, nežiūrint to, praktiškai niekas ir niekada nepamato mano emocijų prasiveržimo, pirmiausia, todėl, kad labai sudėtinga man tokį proveržį sukelti, antra, jeigu man taip ir atsitiktų – tai beveik nepastebima išorėje. Aš viską laikau savyje. Ir viena iš priežasčių, kad, jeigu aš emocijas išleisiu į paviršių, tai gali iššaukti gana liūdnus rezultatus, apie ką aš parašysiu ne dabar ir ne čia. Sugebėjimas valdyti savo emocijas dar nereiškia, kad jų nėra! Aš niekada nebuvo ir nebūsiu bejausmė kaladė, kuriam viskas “iki lemputės” – gyva siela negali būti bejausmė kitų skausmui ir kančioms. Tiktai gyvo žmogaus reakcija negali pasireikšti kaip nuraminimas ar paguodimas, o turi skatinti kuo aktyviau veikti! Atlikti veiksmus, kurie negalimi be gyvos, karštos širdies, tik tada tu gali save vadinti įvairiapusišku žmogumi!.. Žinoma, nelengva šypsotis ir juoktis, kai tau širdyje „braižosi katės“ ir siela

kenčia. Nežiūrint nieko tą reikia mokėti ir tai reikia įsisavinti, kad parazitai negalėtų pasidžiaugti tavo širdgėla ir dar, reikia išmokti tokioje būsenoje tūkstančius kartų atkakliau su jais kovoti, negu anksčiau. Štai tą reikia būtinai išmokti daryti! Ir tai reikia dėl to, kad tavo priešai niekada ir jokiais būdais negalėtų palaužti tavo valios, tavęs paties, priversti atsisakyti tavo gyvenimo tikslo... Kažkaip nepastebimai, akimirksniu pralėkė dvi valandos, ir nors man niekas visą tą laiką netrukdė, aš supratau, kad aš šalia Svetlanos negaliu sėdėti visą laiką...

Kaip bebūtų liūdna, bet reikėjo eiti. Aš pabučiavau jos puikias akis, lūpas ir atsisveikinau iki sekančio pasimatymo. Išeidamas iš kambario, kur gulėjo Svetlanos kūnas, aš pirštų pagalba pas sanitarą išsiaiškinau lankymo valandas, tiksliau – pirštais aš jam parodžiau, kad jis man užrašytų morgo darbo valandas. Pasirodė, kad jie dirba septynias dienas per savaitę ir lankyti galima nuo 9 valandų ryto iki 19 valandos vakaro. Tai buvo vienintelė gera naujiena, jeigu tik taip ją galima pavadinti. Aš morgo lankymo galimybėmis domėjausi todėl, kad penktadienį, lapkričio 19 dieną, aš kalbėjausi su laidojimo namų tarnautoju apie Svetlanos kūno kremaciją ir tam buvo paskirtas konkretus laikas – 2010 m. lapkričio 24 dienos 14 valanda dienos. Laidotuvių namų darbuotojas man pranešė, kad lapkričio 24-osios dienos 10 valandą ryto jis su savo padėjėju nuvažiuos į morgą, perkels kūną į karstą, po ko karstas bus aklinai uždarytas, ir policijos komisaras savo antspaudu karstą užantspauduos. Ir tik antspauduotas karstas galės būti kremuojamas ...

Todėl man liko tik keturios dienos, kad aš galėčiau lankyti Svetlaną. Keturios dienos... už keturis išsiskyrimo metus, likimas man padovanojo keturias pasimatymų dienas – po vieną dieną už kiekvienus metus!!! Tai jau tikrai, kad kitaip, negu likimo ironija, tai nepavadinsi... tiktai ta likimo ironija buvo be „lengvo garo“ ir be laimingos pabaigos... Skaitliukas buvo paleistas ir su kiekviena diena artėjo valanda, kai Svetlanos kūnas bus kremuotas... Kiekvieną dieną mes su Aleksandru atvažiuodavome pas Svetlaną (nesinori rašyti, kad į morgą), ir aš su ja praleisdavau ne mažiau kaip po dvi valandas... Ir kiekvieną kartą aš stebėdavausi, kad jos veido spalva, jos odos stovis buvo normalus ir nebuvo jokių mirties ženklų... Ir aš pagalvojau, kad gal neverta jos kremuoti ir laidoti, o vėl pabandyti sugrąžinti Svetlanai gyvybę. Bet skrodimo žymės kiekvieną kartą atimdavo mano paskutinę viltį sugrąžinti gyvybę į ŠĮ KŪNĄ.

Po patologoanatomo darbo jos kūne neliko nė vieno organo, kuris nebūtų buvęs pažeistas skalpelio. Buvo atidaryta net kaukolė ir išimtos smegenys. Aš net neabejojau, kad Svetlanos skrodimas nebuvo paprasta procedūra, ypač jeigu įvertinti tai, kad prancūzų valdžia skyrė tam įvykiui tokį didelį dėmesį. Valdžios atstovai puikiai žinojo (tiesa, toli gražu, ne visi), kuo buvo gyvenime Svetlana ir, pasinauddami savo nebaudžiamumu ir kontrolės nebuvimu, be jokių abejonių, tolesniam tyrimui pasiėmė jos audinių pavyzdžius, o gal būt, ir visus smegenis... Labai jau parazitus domina, koku gi būdu, jų manymu, žmogaus smegenys gali daryti tokius stebuklus. Savo siauru protu parazitai niekaip negali suprasti, kad visos žmogaus galimybės formuojamos tuose lygiuose, kurių jokio patologoanatomo skalpelis negali pasiekti, bet jie vis tebeieško... juodos katės tamsiame kambaryje, kai tos katės ten niekada ir nebu-

vo...

Lankydamas Svetlaną, vieną dieną aš pastebėjau, kad iš siūlių, kurios liko po skrodimo vis dar sunkiasi kraujas, nors jau ėjo dešimta diena po jos mirties... Ir tas faktas, kaip man vėliau išaiškino Nadežda Jakovlevna Anšukova – gydytoja, kuri visą savo gyvenimą dirbo medicinos tarnybose, patvirtina tai, kad mirtis buvo prievartinė. Nes, kai žmogus miršta natūralia mirtimi, jo organizme pasigamina labai daug adrenalino ir kraujas labai greitai sukreša. O jeigu mirtis prievartinė ir labai greita, tai antinksčiai nespėja pagaminti adrenalino, dėl ko ir atsiranda tokie reiškiniai... Tai štai, ir tas faktas patvirtina, kad Svetlana buvo nužudyta...

Svetlanos oda kiekvieną dieną atrodė vis sveikesnė, grįžo jos spalva, elastingumas. Žinoma, tai buvo todėl, kad aš kiekvieną dieną su ja praleisdavau po dvi valandas ir glosčiau jos kaktą ir plaukus. Mano gyvybinė jėga ją pripildė ir jos kūno ląstelės po truputį atgijo, bet... po Svetlanos skrodimo, nebebuvo jokios kalbos, kad Svetlanos kūnas galėtų atgyti. Jeigu aš būčiau buvęs šalia, kada tai atsitiko, tai aš vis dėl to būčiau sugrąžinęs jai gyvybę... Greičiausiai, jeigu aš būčiau buvęs šalia, iš viso nieko nebūtų atsitikę, arba mes būtume žuvę kartu. Svetlana visada man sakydavo, kad ji jokiais būdais nepasiliks viena, be manęs, ir kad ji svajoja, kad tada, kai ateis laikas, mes išeitume kartu... bet išsipildė tik pirmoji jos noro dalis – ji neliko viena... o išeiti kartu mums jau niekada nebepavyks...

Kiekvieną dieną vis artėja momentas, kai Svetlanos kūnas amžiams pradings liepsnose, išnyks tas indas, kuriame buvo įsikūrusi jos nuostabi ir drąsi siela. Visa mano siela tam priešinosi, jos kūnas – tai viskas, kas man dar liko šiame pasaulyje ir nors aš galėjau bendrauti su jos siela, man to buvo maža. Aš visada prisiminiau ir prisimenu Svetlanos žodžius apie tai, kad ji nori pamatyti šviesos pergalę savo akimis ir būtent šiame kūne, kad ir koks jis netobulus bebūtų, nes mes viską praėjome ir patyrėme būdami šiame kūne, ir būtent tokiuose kūnuose, kuriems dar toli iki tobulybės, mes darėme tai, ko mūsų (ir ne tik mūsų) sieloms niekada dar nepavyko nieko panašaus daryti...

Ir štai išaušo trečiadienis, lapkričio 24 diena – diena, kai aš paskutinį kartą matysiu savo akimis savo Svetlaną. Mes su Aleksandru prie morgo atvažiavome devintą rytą, kiek vėliau privažiavo laidojimo namų mašina ir prasidėjo paskutiniai pasiruošimai laidotuvėms. Aš atvežiau Svetlanos rūbus ir perdaviau juos morgo tarnautojams. Po dešimties-penkiolikos minučių man leido paskutinį kartą pasimatyti su Svetlana. Svetlana jau gulėjo karste ir man tai buvo taip neįprasta... Bet realybė liko realybe... Dar prieš keletą dienų aš nusikirpau Svetlanos plaukų garbanėlę ir, nežinodamas ar bebus dar kada nors tokia galimybė, paprašiau laidojimo namų tarnautojo padaryti tą patį. Prieš galutinai uždarant karstą, jis pasiruošė žirkliemis kirpti plaukus ir aš paprašiau atkirpti visą garbaną, ką jis ir padarė. Po to aš pats pataisiau jos plaukus taip, kad net po po tokio „kirpimo“ Svetlanos veidas būtų apgaubtas jos nuostabiais plaukais... Svetlanos plaukais...

Prieš keletą metų jai padarė labai nekokybišką šukuoseną, o darė tai būtent prancūzų kirpėjas, kuris, matyt, labai pavydėjo jos nuostabių plaukų. Kad ištaisytų šukuoseną, jai teko plaukus pakirpti dar kartą, po ko jos plaukai pasidarė gerokai

trumpesni. Ir tada Svetlana manęs paklausė, ar aš galiu jai vėl atauginti plaukus, kaip tai padarė Ričardas savo mylimajai Kelen, Teri Gudkaindo knygoje „Burtininko taisyklės“? Aš atsakiau, kad, kodėl gi nepabandžius... ir pradėjau dirbti tuo klausimu. Nežiūrint pastovių stresų, kurie tikrai nepadedą augti plaukams, o visiškai atvirkščiai – stresai dažniausiai yra priežastis to, kad žmogus praranda savo plaukus, man pasisekė padėti Svetlanai. Tiesa, Svetlanos mirtis sutrukdė jai išauginti plaukus tokius, kokių norėjo Svetlana, bet, nežiūrint to, ta linkme aš padariau labai daug. Tiesiog prieš dešimt dienų iki Svetlanos nužudymo, ji atsisėdo prieš kamerą palaidais plaukais. Spindėdami stalinės lempos blausioje šviesoje jos puikūs banguoti plaukai kaskadomis krito ant pečių ir krūtinės... Svetlana man pasakė, kad jos plaukai jau žemiau juosmens ir vis dar auga, kas buvo labai netikėta net jai pačiai. Svetlana dar sakė, kad dabar ji jau galės savo plaukams suteikti tokią formą, kokią tik panorės, o tada aš galėsiu vėl tęsti jos plaukų auginimą... Ir štai dabar, jos plaukai vėl pakirpti neįgudusia ranka, bet šį kartą – be piktų minčių...

Kai Svetlanos kūną perkėlė į karštą, jos rankos liko nesulenktos ir aš, paėmiau jos dešinę ranką, ji lengvai pasidavė, aš ją pabučiavau, po to jos pirštus sunėriau su savaisiais ir priglaudžiau prie savo veido. Jos pirštai visiškai nebuvo sustingę, jie buvo tik vėsūs... jokio sustingimo... Jos pirštai buvo tokie pat lankstūs, kaip gyvo žmogaus. Tikriausiai, vėliau bažnyčia būtų galėjusi jos galias paskelbti amžinomis, bet niekas ir niekada negalės Svetlanos kūną panaudoti savo tikslams. Sekdama mūsų protėvių tradicijomis, ji norėjo, kad po mirties jos kūnas būtų kremuotas...

Po dešimties minučių pasirodė policijos komisarė, ir kai jai matant karsto dangtis buvo uždėtas ir aklinai prisuktas varžtais, ji vašku užantspaudavo karštą... ir tokioje būsenoje jį išvežė į krematoriumo patalpas. Mes su savo mašina nusekėme pasukti laidojimo namų automobilį ir savo navigatoriuje pasižymėjome krematoriumo vietą. Iki atsisveikinimo ceremonijos liko dar trys valandos ir mes nusprendėme grįžti į Pilį. Pilyje manęs jau laikė Frederika su gėlėmis, kurias aš jos paprašiau užsakyti. 2010 metų gruodžio 1 dieną sukako 19 metų nuo mūsų vestuvių dienos ir aš Frederikos paprašiau užsakyti 19 citrinos ir žalios spalvų orchidėjų. Svetlana labai mėgo orchidėjas, ypač tokias, su dideliais, nuostabiais žiedais. O gruodžio 15 dieną turėjo būti Svetlanos gimimo diena, todėl aš dar paprašiau užsakyti ir didžiulę puokštę geltonų rožių... Atsisveikinimo ceremonijai atvažiavo nedaug žmonių – tie, kurie jau žinojo apie jos žūtį. Aš nutariau nepranešti draugams apie laidotuves, todėl 14 valandą gedulo salėje susirinko tik keletas žmonių. Ant karsto su Svetlanos kūnu aš padėjau visas savo gėles, taip pat ir visų likusiųjų gėles, kurie atėjo ją palydėti į paskutinę kelionę. Viskas skendėjo nuostabiose gėlėse. Ji pati buvo puiki gyvenimo gėlė ir išėjo apsupta grožio. Laidotuvių biuro tarnautojas ta proga prancūzų kalba pasakė tam skirtą kalbą, nors ir nesuprasdamas ir neįsivaizduodamas kokį nepaprastą žmogų – moterį-karį – jis palydi savo standartiniais žodžiais, bet tai buvo nesvarbu, svarbu buvo tai, ką kiekvienas iš dalyvaujančiųjų jautė savo sieloje... kiekvienas tai, kaip jis suprato, kuo buvo Svetlana. Visi atėję jos palydėti nuoširdžiai jos gedėjo. Visa ceremonija tesėsi apie dvidešimt minučių, po ko karstas su Svetlanos kūnu sklandžiai buvo nuleistas į krematoriumo salę, tiesa, prieš tai reikėjo nuimti dali gėlių. Aš norėjau, kad visos gėlės būtų sudegintos kartu su Svetlanos kūnu, bet orchidėjos buvo tokios didelės, kad

trukdė krosnies automatikos darbui. Todėl ant karsto su Svetlanos kūnu liko pabertos tik geltonos rožės – rožės, kurios buvo skirtos jos Gimimo Dienai. Kai viskas buvo paruošta... prasivėrė krematoriumo krosnies žiotys ir apibarstytas geltonomis rožėmis karstas su Svetlanos kūnu lėtai nuslydo į liepsną... Nuostabi gyvenimo gėlė, kokia buvo Svetlana, tiksliau – jos fizinis kūnas – išėjo apsuptas puikiomis gėlėmis... po minutės krosnies sklendės užsidarė, visam laikui nuo aplinkinio pasaulio užverdamos tai, kas dar taip neseniai buvo taip man brangaus žmogaus kūnu...

Žinoma, tai buvo tik fizinis kūnas. Viskas, kuo buvo Svetlana, liepsnose nesudegė, bet... kartu su jos kūnu sudegė kažkas unikalaus, kažkas nepakartojamo ir nepaprasto... Kiekvienas, kuris atidžiai perskaitys šią, nors ir nepabaigtą knygą, supras, ką aš turiu omeny. Ir nors jos knygos pasakojimas žudikų buvo nutrauktas ties jos vaikystės metų prisiminimais, ir ji taip ir nespėjo išdėstyti viso savo gyvenimo aprašymo, bet... net ir savo vaikystės metais Svetlana akivaizdžiai parodė savo sielos gelmes ir charakterio ypatumus, pasiaukojimą ir tyrumą, tokį kario charakterį, kokį mažai kam pasisekė išsiugdyti ir per visą savo gyvenimą. O tai tik buvo pati Svetlanos gyvenimo pradžia... Kiek daug nuostabių dalykų mes nebesužinosime apie jos gyvenimą, nes priešai nebesuteikė jai tokios progos, bet net tai, kad Svetlana suspėjo parašyti savo pirmojoje ir nebaigtoje savo knygoje, ne tik stebina savo gilumu ir turiniu, bet ir puikiai viskas perduota nuostabiai gražia ir turtinga rusų kalba...

Po laidotuvių visi nuvažiavome į Pilį ir pagerbėme Svetlanos atminimą. Jos mėgstamos orchidėjos ir kitos gėlės papuošė jos fotografiją vienoje iš Pilies salių. Jos fotografija, kurioje Svetlana pilna gyvybės ir džiaugsmo, apsupta nuostabių gėlių, nepaliko nė vieno abejingo, kas tik matė šį derinį. Paprastai po mirties žmogaus fotografijos lieka „tuščios“. Fotografija visada susijusi su žmogumi ir po mirties, kai siela palieka kūną, nutrūksta jos ryšys su fotografija taip pat, kaip ir su fiziniu kūnu. Sugebantys tai matyti ir jausti, gali tai nustatyti. Tai tas pats, kai pagal fotografiją ar kitą asmeninį daiktą galima pasakyti, ar gyvas tas žmogus ar ne ir net įmanoma tiksliai nustatyti jo buvimo vietą. Tai štai, visos Svetlanos fotografijos ir po jos mirties liko gyvos... Visiškai įmanoma, kad tai susiję su tuo, kad aš jos sielą „prisirišau“ prie savęs, kaip ji ir buvo prašiusi ir visai gali būti, kad tai dar ir todėl..... Ir ji gyva ne tik savo fotografijose, bet jos egzistavimas fotografijose ne tik išnyks, bet dar ir atvirkščiai, sustiprės...

Svetlana... Svetlana, kiek neišpasakytų gebėjimų ir talentų ji savyje turėjo. Per vieną iš kelionių į Maltą, jai leido aplankyti Maltos prezidento biblioteką, kuri anksčiau buvo Maltos ordino magistrų biblioteka ir kurioje buvo surinkta didžiulis kiekis unikalių manuskriptų. Tai štai, Svetlanai atnešė keletą tokių manuskriptų, o po keletos valandų ji paprašė atnešti dar. Nustebęs darbuotojas į ją pasižiūrėjo ir Svetlanos paklausė, kodėl ji nenori peržiūrėti tų manuskriptų, kuriuos ji turi savo rankose. Argi jai atnešė ne tuos, kuriuos ji užsisakė? Svetlana atsakė, kad ji labai dėkinga ir kad jai atnešė būtent tai, ko jo prašė, bet kad ji viską jau perskaitė... Jos žodžiai dar labiau nustebino bibliotekos tarnautojus ir matydama jų veiduose nuostabą ir sumišimą, Svetlana jiems pasiūlė atsiversti bet kurių tų knygų puslapį ir jai pasakyti, nuo kurios eilutės jie nori išgirsti tos knygos turinį. Ir kai jai pasakydavo puslapį ir eilutę, Svet-

lana iš atminties atkurdavo, kas ten buvo parašyta! Bibliotekos tarnautojų nuostabai ir suglumimui nebuvo galo, ir kai Svetlana po kokių trisdešimties minučių jų paprašė atnešti dar daugiau knygų, jos jau niekas nebeklausinėjo apie tokį jos keistą norą...

Aš taip pat galiu perduoti knygos ar laiško turinį jų neatversdamas, bet aš niekada nesugebėčiau pažodžiui atkurti teksto iš tokiu būdu perskaitytos knygos ar laiško. Kas man pasisekdavo ir sekasi iki šiol, tai per keletą minučių peržiūrėti šimtus puslapių ir atkreipti savo dėmesį būtent ties ta vieta, kurios man reikia, bet aš niekada negalėjau atkurti tokiu būdu mano peržiūrėto teksto. Tai taip pat man leido labai greitai skaityti knygas, bet taip, kaip galėjo Svetlana – buvo kažkas neįtikėtina. Panorėjusi ji galėjo mintimis sugrįžti į tą laiką, kada ji greitai peržiūrėjo puslapius, sustoti prie reikiamos vietos ir jau normaliu tempu perskaityti, kas ten parašyta, ir dar tuo metu, kai tos knygos jos rankose nebuvo.

Tai maždaug tas pats, kai ji persikeldavo laike į savo praeitį ir iš naujo pergyveno tai, kas su ja atsitiko vaikystėje, o ne prisimindavo savo vaikystės metus, kaip tai daro visi kiti. Būtent dėka tokių sugebėjimų ji galėjo pažodžiui perduoti ne tik tai, kas įvyko su ja pačia, bet ir tai, ko liudininke ji buvo. Būtent tokių sugebėjimų ir rašytojo talento dėka jai pavyko atkurti visus jos vaikystės personažus, įskaitant Radomirą ir Magdaleną...

Kai mes kartu su Svetlana 1997 metų liepos pabaigoje, rugpjūčio pradžioje Maltoje buvome pakviesti į Prezidentinį balių, ten nutiko neeilinis įvykis. Tamsieji rado būdą, kaip užblokuoti aukšto lygio sielas. Iš pradžių alfa-genetikos nešiotojams arba, kaip parašyta apie tokius žmones Biblijoje – stipriems tautų žmonėms – primetė viengungystės idėją ir tarnystę svetimam Dievui kariniuose ordinuose ir dažniausiai tai būdavo jaunesnieji aristokratų šeimų sūnūs. Be to, daugelis iš jų ne tik kad neturėjo savo vaikų, bet ir jų aukšto lygio sielos buvo pavergiamos amžiams, pririšant jas prie jau mirusių kūnų. Žuvusius mūšyje, mirusius nuo žaizdų ar ligų ir iš viso, mirusius Maltos riterius net ir natūralia mirtimi, laidėjo akmeniniuose „karstuose“, kuriuose, negaudami oro, jų mirę kūnai nesuirdavo, todėl mirusių riterių sielos negalėdavo išsilaisvinti nuo jau mirusio kūno ir pasidarydavo amžini tų akmeninių maišų belaisviai.

Dėl to daugelis ir daugelis tūkstančių pakankamai aukšto lygio sielų iškrito iš sielų pakartotino įsikūnijimo ciklo, o vietoj jų į alfa-genetikos nešiotojus įsikūnydavo gerokai žemesnio išsivystymo lygio sielos su visais iš to išplaukiančiais padariniais. Ir dėl to per gana trumpą laiką daugelyje tautų ir genčių alfa-genetika išsigimė. Be to, daugeliui žymių žmonių po mirties išpjaudavo širdį ir kitus organus ir palaidodavo atskirai nuo kūno... Be to, mažai kas žinojo, kad širdis ir kiti organai būdavo išpjaujami juodosios magijos apeigų metu – Vudu! Be to, žmonėms būdavo aiškinama, kad tai „šventos“ bažnyčios apeigos ir aukščiausias tokių įžymių žmonių pagerbimas! Po tokių apeigų visi tos genetikos nešiotojai ir jų palikuoniai turėjo silpnas širdis ir patys būdavo silpni, o jų pažeidžiamiausi būdavo tie organai, kuriuos kažkada buvo išpjovę jų tolimiems protėviams...

Tai štai, kai mes su Svetlana buvome Maltoje, kur bažnyčiose ir soboruose žmonės lankė Maltos ordino riterių kapus, tarp kurių buvo ir didikai, kurie turėjo ats-

kirus rūsius, pavergtos jų sielos per Svetlaną manęs paprašė jas išlaisvinti iš pačios baisiausios vergovės, kokią tik buvo galima sugalvoti – vergovės, kuri daugeliui tęsėsi šimtmečius. Vieną vakarą mes paskyrėme tam laiką ir aš pradėjau dirbti, kad išlaisvinčiau tas sielas iš tamsių vergovės... Gaila, kad mažai kas galėjo pamatyti tą sukrečiantį vaizdą, kai virš Maltos salų į orą pakilo tūkstančių tūkstančiai šviečiančių dvasių, kurios lėtai pakilo virš sausumos ir ištirpo erdvėje. Be to, šio proceso metu buvo galima pajusti didžiulį fizinių palengvėjimą, kuris dvelkė nuo tų išlaisvintų sielų...

Po Svetlanos laidotuvių, lapkričio 24 dieną, aš nusprendžiau patikrinti namų telefono autoatsakiklį, todėl, kad būtent per šį telefoną Svetlana gavo žudikišką skambutį... Aš to nedariau anksčiau, nes nebuvau tikras, ar aš be pasekmių taip pat nesureaguosiu į infragarsinio ginklo signalą, nors aš jau ir turėjau kažkokią patirtį „bendraudant“ su tuo ginklu tiesiogine ir perkeltine to žodžio prasme. Aš turėjau būti tikras, kad deramai į paskutinę kelionę palydėsiu Svetlaną, o po to galima ir surizikuoti. Kai aš likau vienas, kad kas nors atsitiktinai nenukentėtų, aš pradėjau klausytis pranešimų įrašų... Jame buvo ankstesni pranešimai, kuriuos Svetlana saugojo specialiai. Mano pranešimus, kuriuos aš siunčiau Svetlanai naktį iš lapkričio 12-osios į lapkričio 13-ąją, Svetlanos buvo ištrinti. Buvo du ar trys mano šeštadieniniai pranešimai iki 6 valandos vakaro Maskvos laiku arba iki 4 valandos dienos prancūzų laiku, o visų mano sekančių pranešimų iki pat 21.³⁰ Maskvos laiku, paprasčiausiai, nebuvo... Jų nebuvo ir viskas, nors, būtent po 18 valandos vakaro Maskvos laiku aš jai skambinau visais telefonais po keletą kartų į valandą!!! Kažkas visus mano pranešimus ištrynė! Iškyla klausimas, kas ir kodėl ištrynė mano pranešimus? Nes Pilį buvo užantspaudavusi žandarmerija ir niekas, be žandarų ir policininkų, kurie ieškojo nusikaltimo pėdsakų, į ją negalėjo patekti... Reiškia, kažkuris iš jų labai gerai žinojo, kas ir dėl ko nužudė Svetlaną, ir jo užduotis buvo ištrinti skambutį, kuris buvo vienintelis siūlelis surasti žudiką – įrašą, kuris nužudė Svetlaną. Bet tas žmogus nežinojo, kuris būtent įrašas buvo mirtinas, nes jis susimaišė su daugybe kitų mano įrašų, kurių buvo pakankamai daug. Ieškant tarp jų pranešimo, kuris nužudė Svetlaną, reikėjo išklausyti visus pranešimus, kurie buvo įrašyti į autoatsakovą, o tai reiškė, kad tas, kas perklausys, taps dar vienu lavonu, kai pasigirs TO PRANEŠIMO įrašas! Tam žmogui labai nesinorėjo pereiti į lavono būseną, todėl jis nesiklausydamas ištrynė ne tik įrašą, kuris nužudė Svetlaną, bet ir dešimtį mano! Man tai buvo dar vienas įrodymas, kuris ir iš tos pozicijos patvirtino, kad Svetlana buvo nužudyta...

Po laidotuvių aš nusprendžiau susipažinti ir Svetlanos kompiuterio turiniu. Aš tikėjausi rasti medžiagą, su kuria Svetlana dirbo ir nespėjo pabaigti. Svetlana dalijosi su manimi savo planais artimiausiam laikotarpiui ir džiaugdama man pasakojo, kad pasisekė rasti tokios medžiagos, tokių dokumentų ir įrodymų, kad parazitams mažai nepasirodys. Ji manęs prašė sukurti viršelius jos būsimoms knygoms – „Saulės vaikai“, „Tamplieriai“ ir „Daarija“. Visiškai prieš jos nužudymą, mes gana ilgai kalbėjome apie tai, ir aš jai pasiūliau pagalvoti, kokius ji norėtų matyti šių knygų viršelius. Svetlana tuo džiaugėsi kaip vaikas, jos akys degė ir jose atsispindėjo toks ryžtas, kad kuriam tai laikui ji užmiršo net ją slegiančias problemas, kurios didžiuliu svoriu buvo ją užgriuvusios, užmiršo apie išdavystę žmonių, kuriais ji pasitikėjo ir kuriems

buvo atvėrusi savo sielą... Kaip retai buvo galima matyti štai tokią Svetlaną... Tiktai, kai mes dirbome kartu su viena ar kita problema, nežiūrint nuovargio ir didžiulių krūvių, Svetlana atgydavo ir būdavo pačia savimi. Nežiūrint mus supančios tamsos, kuri ypatingai sutirštėjo po mano grįžimo į Rusiją 2006 metais, darbas ir knygos visada darė ją laiminga... Jeigu suspėsiu, apie visa tai aš dar rašysiu savo autobiografijoje, bet Svetlanai tikras pragaras prasidėjo būtent tada, kai aš sugrižau į Tėvynę. Po to parazitai ir visų rūšių bei lygių juodieji tiesiog įsiuto. Jie mums ir anksčiau suorganizuodavo „linksmą gyvenimą“, bet... po mano sugrižimo viskas pavirto nenutrūkstamomis atakomis iš visų galimų ir negalimų lygių.

Per paskutiniuosius ketverius metus beveik nebuvo dienos, kad nebūtų buvę užpuolimų kaip iš kitų lygių, taip ir iš žemiškojo. O kartais tos atakos vienu metu būdavo iš visų lygių! Ir man tekdavo su visu tuo pastoviai aiškintis... Aiškintis, ir tuo pačiu metu sau ir Svetlanai šalinti tų atakų metu gautus pažeidimus. Bet nespėdavo užgyti „senos žaizdos“, kai gaudavome naujus smūgius, ir vėl, ir t.t.

Svetlana, nežiūrint to, kad jai buvo sunku ir kad jai kliuvo „iki pat kepenų“, nepasidavė, jos niekas negalėjo palaužti, kad ir ką bandė juodieji daryti. Taip, kartais jos akyse pasirodydavo ašaros, kai išduodavo tie, kuo ji pasitikėjo, kai ją bandydavo apgauti, apkvailinti... bet ji visada nusišluostydavo tas apmaudo ašaras, o ne silpnumo ašaras ir kovojo su priešais kaip KARYS... Svetlana buvo ir yra nuostabus žmogus, nuostabi moteris. Gal būt, kada nors aš papasakosiu, kuo iš tikrųjų buvo ir yra Svetlana ten, Didžiajame Kosmose, ir ką mums, turint savo žemiškus kūnus, pavyko padaryti...

Bet dabar ne laikas, o ir žmonės supras neteisingai, nes tai bus už jų supratimo ribų, o viskas, kas yra už supratimo ribų, baugina ne tik mažus vaikus, apie ką rašo Svetlana savo knygoje, bet ir suaugusius vaikus... Tik suaugę vaikai jau visiškai yra apdoroti parazitų ir dažniausiai elgiasi daug blogiau, negu maži vaikai. Todėl viskam savas laikas...

Man buvo labai liūdna apžiūrinėti Svetlanos kompiuterį, liūdna todėl, kad ji to negali padaryti pati. Lyg tai ji pradingtų iš gyvenimo su kiekviena minute, su kiekviena diena. Uždaroma jos sąskaita banke, visi oficialūs dokumentai dėl mokėjimo už elektros energiją, vandenį, mokesčius ir t.t., viskas perrašoma mano vardu, nes be to Prancūzijoje neįmanoma nieko padaryti, nors ir labai to norėtus... Jos vardas išnyksta iš sąskaitų, kurios atkeliauja į Pilį ir tai matant, mane apima liūdesys – buvo žmogus, ir štai, niekas apie jį jau nebeprimena... Ir taip vyksta beveik visada, bet... Svetlana – tai išskirtinis atvejis, po jos liko jos knyga, tegul ir nebaigta, tegul Svetlana apie pačius įdomiausius įvykius ir nesuspėjo papasakoti žmonėms, kurie širdimi, pačiomis tolimiausiomis sielos kertelėmis pajus tiesą apie tai, ką ji rašė ir apie ką rašė! Ir to priešams jau niekada nesunaikinti, to jiems jau niekada neiškraipyti ir nesuklastoti. Aš Svetlanos kompiuteryje ieškojau naujos medžiagos, apie kurią ji man pasakojo, bet kurios aš dar nebuvo matęs, nes ji visada manęs prašydavo būti pirmuoju savo knygos skyrių skaitytoju...

Ir štai... pirmas džiaugsmas buvo dėl to, kad aš radau Svetlanos kompiuteryje dalį naujo skyriaus knygai „Atvirumas“! Paskutines eilutes Svetlana parašė 2010

metų lapkričio 7 dieną, savaitę prieš savo nužudymą. Aš tą skyriaus dalį sujungiau su tuo, ką Svetlana buvo man atsiuntusi anksčiau ir gavosi gana normalus skyrius, ir nors skyrius nebuvo pilnai užbaigtas, bet ir ta nedidelė dalis, kurią Svetlana suspėjo parašyti, užburia, ir darosi beprotiškai skaudu, kad po to jau tęsinio nebebus...

Antrą kartą pasidžiaugiau tuo, kad aš atradau gana didelę dalį naujos Svetlanos knygos „Tamplieriai“ ir, nors šios knygos Svetlana nespėjo pabaigti, bet, ir nepabaigta, ta knyga bus eilinė „bomba“ kuri nuplėš eilinių šydą nuo parazitų melo ir atstatys gerą šviesiųjų karių vardą, sunaikintų ir apšmeižtų pagal geriausias juodųjų tradicijas. Svetlanai pavyko surasti tokius nenuginčijamus įrodymus, kad prieš juos blėsta ir vysta ta silpnaprotystė, kuri plačiausiomis upėmis liejosi šimtų ir tūkstančių knygų dešimtyse tūkstančių puslapių, parašytų ta tema.

Parazitai, sunaikinę realius tamplierius, išvertė ir iškreipė esmę to, kuo iš tikrųjų buvo ta organizacija. Tamplieriai pirmieji suprato socialinių parazitų strategiją ir taktiką, todėl jų atsvarai pradėjo kurti savo finansinę sistemą ir ta kryptimi pasiekė didžiulių pasiekimų. Tamplierių sukurta finansinė sistema tapo daug galingesnė už tą, kurią buvo sukūrę socialiniai parazitai. Todėl, supratę, iš kur dvelkia jiems pavojingas vėjas, jie atakavo pirmieji, kaip įrankį panaudodami savo paklusnų vergą – Romos Popiežių ir godų, ambicingą, bet labai neturtingą prancūzų karalių Filypą Gražųjį. Būtent tamplieriai pirmieji įsteigė bankus! Po tamplierių sunaikinimo, socialiniai parazitai pasinaudojo tuo tamplierių išradimu, įdiegdami į tą sistemą parazitinę esmę. Ir nuo to laiko Tamplierių kontrginklas tapo socialinių parazitų ištikimu tarnu. Labai daug netikėto ir, pasakysiu tiesiai, sensacingo Svetlanai pavyko rasti ruošiantis tos knygos parašymui. Nors knyga taip ir liks neužbaigta, bet ir tai, ką Svetlana spėjo parašyti – jos eilinis žygdarbis!!!

Svetlana, Svetlana – kiek gi daug tu dar galėjai duoti žmonijai, kiek daug tiesos galėjai papasakoti žmonėms, perleisdama per save visą skausmą ir kančias tų, kurių vardai tavo dėka išsivadavo nuo purvo, kiek išryškėjo vardų, kurie buvo nepelnytai pamiršti arba apie kuriuos socialiniai parazitai specialiai nutylėjo, tu juos atvėrei žmonėms, o dar kiek galėjai atverti, jeigu ne tavo nužudymas iš už kampo!!! Mažai kas žino, kad 2010 metų gegužės gale tu gavai skaudų smūgį į smegenis, kai praktiškai buvo sunaikinta tavo trumpoji atmintis ir ištrinta keletas mėnesių iš ilgosios atminties ir, jeigu tada man nebūtų pavykę sustabdyti to proceso, kas žino, kuo tai būtų pasibaigę! Mažai kas žino, kad tuo metu, kai aš šalinau smegenų pažeidimų padarinius, smūgiai nesiliovė ir, nežiūrint to, kai tik tavo atmintis buvo atstatyta, tu puolei rašyti priešpaskutinį savo knygos „Atvirumas“ skyrių!

Po tokių pažeidimų tau dar buvo labai sunku, labai sudėtinga persikelti į praeitį, kad galėtum iki detalių atkurti tolimos praeities įvykius, įvykius, kurie žmonėms padėjo ir padeda prabusti, pasijusti **ŽMONĖMIS**, o ne beveide mase arba banda, kaip už akių žmones vadina socialiniai parazitai. Tu skubėjai žmonėms pasakyti tiesą, tiesą, kuri baisesnė už atominę bombą ir kitus ginklus, todėl, kad tiesa atveria žmonėms akis, ir jų po tos tiesos jau nebeišeina vedžioti „už nosies“, todėl kad ta tiesa rezonuoja su žmonėmis genetikos lygmenyje, išskyrus, žinoma, socialinių parazitų genetiką, kurie nuo tos tiesos tiesiog pasiunta, nes pradeda suprasti, kad po jų kojomis pradeda

siūbuoti žemė, ir tai vyksta tuo metu, kai jie jau buvo visiškai patikėję, kad jie galutinai ir negrižtamai laimėjo...

Tu bijojai tik vieno – kad nespėsi pabaigti nors pasakojimą apie Izidoros žygdarbį, kuris taip pat tapo pasakojimu apie Radomirą, Magdaleną ir jų vaikus! Tu tiek daug nespėjai padaryti, tiek daug nuostabių idėjų, kurios sukosi tavo galvoje, taip ir liko svajonėmis, kurias nutraukė niekšo ranka. Kiek planų, kuriuos mes su tavimi svarstėme, jau niekada nebus įgyvendinti, nes niekas be tavęs to nebegalės padaryti! Dalį iš jų aš padarysiu iki galo, bet... daug-daug kas taip ir liks niekšų nužudyta svajone...

O kiek dar puikių dalykų taip ir liks neištarti tavo puikiu balsu. O kiek dar žmonių tu galėjai išgelbėti ta tiesa, kurią nespėjai atskleisti žmonėms. Visa tai tu darei dėl kitų, atgal gaudama priešų neapykantą ir draugų dėkingumą, kurių gretos vis auga ir auga, ir tai vyksta, kai jie perskaito tavo, nors ir nebaigtą, o dabar ir paliksiančią nepabaigtą, knygą!!! Mažai kas žino, kad birželio mėnesį, dar visiškai neatsigavusi nuo to ir daugelio kitų smūgių, tu, sukaupusi paskutines jėgas, padėjai man sunaikinti klimatinę ir geografinę ginklą 2010 metų birželio 20 ir 22 dienomis, kai socialiniai parazitai norėjo iškepti, tikrąja to žodžio prasme, centrinę Rusijos dalį ir tuo pačiu sunaikinti milijonus žmonių. O vėliau socialinių parazitų cholujai visa gerkle šaukė, kad viskas vyko natūraliai! Ir iš viso, pasirodo, kad 2010 metų vasarą buvo labai „aktyvi“ Saulė, kas ir buvo priežastis, kad centrinėje Rusijoje buvo anomalūs karščiai!

Ir įdomiausia, kad ta įsismarkavusi Saulė „kažkodėl tai“ išdegino tik centrinę Rusijos dalį, o visas likęs pasaulis net ir neįtaria to, kad mūsų Šviesulys įsismarkavo! Ir kaip buvo malonu, kai tiesiog po poros valandų, kai buvo padirbėta, sunaikinant tą antižmogišką ginklą, į perdžiūvusią žemę pasipylė stambūs vasaros liūčių lašai, kai iš dangaus pasipylė tankios vandens čiurkšlės! Žinoma, tos liūtys liejo savo vandenį ne visur, bet... procesas prasidėjo, kaip savo laiku sakė TSRS komunistų partijos generalinis sekretorius Michailas Sergejevičius Gorbačiovas! Ir iš tikrųjų, procesas prasidėjo, kiekvieną dieną vis daugiau ir daugiau vasaros liūtys laistė nuo karščio suskilinėjusią žemę. O birželio 22 dieną, po geofizinio ginklo sunaikinimo, anticiklonas pradėjo judėti, o nepasiliko stovėti vienoje vietoje iki gruodžio, kaip žadėjo „specialistai“...

Net ir po tavo nužudymo, net ir savo žūties faktu tu tęsi kovą su parazitais, tu baisi savo priešams net ir po mirties, kai jie pamatė, kad žmonės dar daugiau susidomėjo ta tiesa, kurią tu jiems nešei ir toliau tebeneši... Ir neatsitiktinai parazitai, išsigandę reakcijos dėl tavo nužudymo, pradėjo spausdinti interviu su pseudo-Svetlanomis, kurių atsirado net kelios, ir neatsitiktinai parazitai per savo klapčiukus-provokatorius, tipo Malyšev ir Co, bandė apipilti tave purvu, begėdiškai falsifikuodami viską iš eilės! Bet jie nežinojo, kad tu ir po savo mirties su jais tęsi kovą, jie nežinojo, kad tu po savęs palikai tokią bombą, kad visos jų pastangos tave apipilti purvu akimirksniu išgaruoja, ir tuo pačiu metu visiems tapo aišku, kas tokie ponai Malyševai ir kam jie tarnauja...

Mano paskutinis žodis negali būti begalinis, bet tai nereiškia, kad pasakojimai apie tave pasibaigs, kai aš padėsiu tašką po šiuo tekstu. Visiškai ne! Aš tęsiu pasakojimą apie tave savo autobiografijoje, nes mūsų abiejų biografijos taip tampriai susi-

pynė, kad sudarė vieną visumą ir toliau tokia išlieka...

*Nikolaj Levašov,
2011 metų sausio 13 d.*

P.S. Mes su Svetlana kalbėjomės ir apie paskutinį jos knygos „Atvirumas“ pirmojo tomo skyrių, kuriame ji pabaigė pasakojimą apie Izidorą. Gaila, bet Svetlana taip ir nespėjo užrašyti to skyriaus, bet aš perduosiu visiems šios knygos skaitytojams baigiamuosius šios nuostabios moters likimo štrichus savo žodžiais. Todėl prašau labai manęs nesmerkti, nes aš nemoku rašyti taip, kaip Svetlana:

...Štai ir atėjo Izidoros egzekucijos diena. Karafa neįsakė jos kankinti, nes bijojo, kad liks be savo paklusnių budelių. Be to, jam iš Izidoros reikėjo išgauti fizinio nemirtingumą paslaptį, o sulaužyti kaulai ir sudarkytas kūnas šiame reikale buvo blogi pagalbininkai, ypač žinant madonos charakterį. Karafa suprato, kad, jeigu jis negalėjo jos palaužti artimų žmonių kankinimais ir jų nužudymu, tai Izidorą kankinti nebuvo jokios prasmės. Jis nebuvo kvailys ir todėl tikėjosi, kad tik grėsmė mirti jai pačiai galėjo priversti ją sutikti su jo reikalavimais. Jis, kaip ir daugelis kitų, viską matavo savais matais – viena, buvo stebėti kaip ugnyje miršta kiti, ir visiškai kas kita – pačiam degti ant inkvizicijos laužo...

Izidoros egzekucijos diena buvo saulėta, Saulės spinduliai švelniai lietė Izidoros veidą ir jai šnibždėjo: „...tu mūsų nebijok...“. Perduodami liūdną žinią apie artėjančią egzekuciją, čiauškėjo paukščiai, žolytės ir šapeliai taip pat vienas kitam pašnibždomis perdavinėjo tą pačią žinią apie Izidoros egzekuciją. Lengvas vėjelio dvelksmas lietė nuostabius Izidoros plaukus, juos pureno, ir atrodė, kad Saulės spinduliuose jie atgijo ir iš vidaus šviečia. Izidora saulės spinduliuose atrodė puikiai ir buvo lyg pati pripildyta šviesos.

Į būsimą egzekucijos vietą ją vežė atviru vežimu. Aikštėje, kur turėjo vykti jos egzekucija, buvo susirinkę daug žiopsotojų, bet tarp tų, kurie atėjo pasižiūrėti, kaip „humaniškoji“ bažnyčia degins Dievo vardu žmogų, neatsirado nė vieno, kuris būtų į Izidorą metęs akmenį, supuvusią daržovę ar vaisių. Jos nuostabus veidas ir visa jos švytinti esybė kiekvienam mėgėjui „pasigrožėti“ panašiais reginiais, gesino norą pasipuikuoti prieš pasmerktą gyvą sudeginti moterį.

Karafa taip pat stebėjo pasiruošimą egzekucijai. Jo šėtoniškuose smegenyse vis dar ruseno viltis, kad pačiu paskutiniu momentu madona Izidora neišlaikys ir sutiks jam atskleisti amžinojo gyvenimo paslaptį. Ir štai, Izidora pririšta prie stulpo ir viskas paruošta sudeginimui, o budeliai laukė signalo pradėti egzekuciją. Žiopsotojų minia elgėsi labai keistai. Nebuvo jokių šauksmų ir juokelių, kurie paprastai lydėdavo panašius reginius. Aikštėje, kur turėjo būti vykdoma egzekucija, buvo visiška tyla. Ir pririšta prie stulpo, Izidora buvo išdidi ir nuostabiai graži. Jos akyse baimės nebuvo, o tik atsispindėjo gilus liūdesys.

Visa jos išvaizda ir išdidžiai iškelta galva negalėjo palikti nė vieno abejingo žmogaus, kuris buvo toje aikštėje. Minioje iš pradžių pasigirdo nedrąsūs šūksmai: „...Pasigailėkite jos! Kuo ji kaltinama?!“ Ir vėliau jau visa minia šaukė, reikalauda-

ma atšaukti egzekuciją. Būtent to momento ir laukė Karafa, kad paskutinį kartą pabandytų gauti to, ko taip norėjo – nemirtingumo paslaptį. Jis priėjo prie pririštos prie stulpo Izidoros ir tyliai jai pasakė:

– Madona, matote, minia nenori Jus matyti laužo liepsnose... Padarykime Jus laiminga, Madona. Minia bus laiminga, kad Jus išgelbėjo nuo inkvizicijos laužo ir džiugaus, manydama, kad nugalėjo savo baimę prieš inkviziciją ir laimėjo. Aš gausiu nemirtingumą, ir taip pat būsiu laimingas! Jūs, Madona, liksite gyva ir niekas negalės Jūsų apkaltinti dėl išdavystės ar bailumo. Nes visi galvos, kad Jus išgelbėjo minia... Taip kad spręskite, Madona, aš negaliu Jūsų atsakymo laukti visą amžinybę, budelių fakelai jau uždegti ir Jums patariu paskubėti su atsakymu, nes aš ir taip jau per ilgai buvau kantrus, kol laukiau Jūsų sprendimo...

Izidora pasižiūrėjo jam į akis ir nusišypsojo, ir ta šypsena jam pasakė viską... jis suprato, kad Izidora niekada neatskleis jam nemirtingumo paslapties. Jis apmaudžiai mostelėjo ranka ir pasitraukė nuo egzekucijai paruoštos Izidoros...

– Nuteista sudeginti, kaip bebūtų gaila, nenori atgailauti dėl savo nuodėmių ir aš priverstas įsakyti pradėti bausmės vykdymą, kad ir kaip aš nenorėčiau tai daryti, – kreipdamasis į minią pasakė Karafa ir mostelėjo ranka...

Paklusdami jo valiai, budeliai prikišo degančius fakelus prie šiaudų ir tuoj pat pasirodė pirmieji liepsnos liežuviai... Sausos malkos įsidegė labai greitai ir lengvas, gūsingas vėjas, kuris visiškai neseniai glamonėjo Izidoros plaukus, dabar įpūtė mirtį nešančią liepsną... Kaip Izidora mėgo žiūrėti į gyvą židinio ugnį, kai linksmi liepsnos liežuviai džiaugsmingai puldavo eilinę į židinį įmestą pliauską... O dabar tokie pat liepsnos liežuviai lėtai, bet atkakliai siekė jos pačios ir taip pat džiaugsmingai buvo pasiruošusios pelenais paversti jos kūną...

Izidora mirties nebijojo, ji buvo tam jau seniai pasiruošusi, ji mirė jau ne pirmą kartą: Kai mirė jos tėvas, jos mylimas vyras, ir jos nuostabioji mergaitė... Ji mirė kiekvieną kartą, kai šis nelabasis Popiežiaus rūbais naikino šimtais ir tūkstančiais talentingus žmones. Ir todėl Izidorai jos asmeninė gyvybė buvo svarbi tol, kol ji galėjo kovoti su tuo monsturu ir vienintelis, ką jai pavyko padaryti – ištvirti patį baisiausią: stebėti, kaip buvo žudomi jos artimiausi žmonės ir nepalūžti.

Vieno, ko labai gailėjosi tuo momentu Izidora, tai to, kad ji taip ir nesugebėjo sunaikinti to monstro žmogaus pavidalu... Nežiūrint jos daugelio bandymų, jo apsauga liko nepažeista. Tuo laiku liepsna jau pasiekė jos kojas, pradėjo smilkinti rūbai, dar šiek tiek — ir ji pavirs liepsnojančiu fakelu... Izidora nebelaukė to momento... Ji sutelkė dėmesį į savo širdį ir savo minčių jėga privertė ją plakti vis rečiau ir rečiau ir štai... jos širdis suvirpėjo paskutinį kartą... ir visam laikui sustojo...

Izidora greitai ir lengvai paliko savo kūną ir jau iš šalies stebėjo, kaip godžios laužo liepsnos pradėjo ryti tą gyvybės indą, kurį ji ką tik paliko... Izidora nelaukė, kol liepsnose sudegs jos kūnas. Ji nukreipė žvilgsnį į savo priešą... nusiminęs Karafa stebėjo, kaip laužo liepsnoje degė jo paskutinė viltis tapti nemirtingu. Jis taip ir nepajėgė palaužti tos moters... Jo veidas kažkaip tai iš karto sukrito ir paseno... Būtent tokiu jį pamatė Izidora, kai paliko savo kūną... ir pamačiusi suprato, kaip sukurta Karafos apsauga...

Jo apsauga buvo sukurta mirusiųjų magijos pagalba, todėl tik palikusi savo kūną Izidora galėjo tai pamatyti... Kaip gi ji to nesuprato anksčiau! Vis dėl to Tamsieji mąsto visiškai kitaip... Bet dabar ji žinojo ir nebedelsė! Kol ji dar buvo pilna gyvybinių jėgų ir kol jos liepsnose degantis fizinis kūnas dar spinduliavo gyvybinės energijos likučius, ji turėjo pakankamai jėgų... Izidora pradėjo greitai narplioti anksčiau nepramušamos Karafos apsaugos mazgus ir greitai ta apsauga visiškai išnyko... Ir štai atėjo tiesos ir teisingumo valanda... Izidora niekada nemanė, kad tai įvyks po jos mirties, bet... svarbu buvo tai, kad ji pagaliau gavo šansą sustabdyti tą popiežių-monstrą. Ji sukaupe visą savo skausmą, visą savo širdgėlą dėl Karafos nužudytų talentingųjų ir paleido smūgį į jį... Į tą smūgį Izidora sudėjo visą savo neišeikvotą motinos, žmonos ir dukters meilę, visą neišeikvotą tikėjimą šviesa ir visa tai sviedė į Karafą. Netikėtai Karafa susigriebė už galvos ir nugriuvęs ant grindinio pradėjo kaip gyvatė raitytis vis tebesilaikydamas už galvos, lyg bandydamas ją nutraukti.. Be to, jis nežmoniškai kaukė, kol tas kaukšmas pradėjo silpti, kol visai nustojo, taip pat, kaip nurimo ir pats Karafa.

Aikštėje, kur baigė degti Izidoros kūnas, įsivyravo mirtina tyla... iš pradžių niekas nieko nesuprato, dar ne visi matė, kad nekenčiamas Popiežius miręs – labiau mirusių nebūna. O kai suprato, kas vis dėl to įvyko, minia tiesiog susprogo šauksmais ir prakeiksmis Popiežiaus adresu. Jo mirusio jau niekas nebebijojo... Minioje pasigirdo kvietimai sunaikinti Popiežiaus rūmus, ir visa minia pasuko link Popiežiaus rezidencijos. Minia buvo panaši į pavasario polaidžio srautą, kuris savo kelyje viską vertė chaosu. Izidora stebėjo, kai minia nušlavė rūmų sargybą ir pradėjo daužyti ne tik Popiežių biustus, bet ir nepakartojamus meno kūrinius...

Izidora liūdnei žiūrėjo į tai, kaip Karafos surinkta neįkainojama ir unikali biblioteka minios buvo sunaikinta per akimirsnį. Žmonės, apimti kažkokio tai žvėriško džiaugsmo, metė į ugnį neįkainojamus rankraščius ir rečiausias, plėšė jas į dalis, trypė kojomis, ji matė, kaip susikaupusi baimė prieš Popiežių-despotą buvo išliejama ant garsių meistrų unikalių drobių, kaip daugelis pradėjo kimštis į savo kišenes, jų supratimu daugiau ar mažiau vertingas smulkmenas, ir visiškai nesuprato, kad jie sunaikins pačias didžiausias vertybes, kurios buvo Popiežiaus rūmuose, – rankraščius, knygas, paveikslus...

Visa tai matydama, Izidora suprato, kodėl Sever jai sakė, kad žmonės dar nepasiruošę, kad dar ne laikas, ir tuo pačiu ji suprato, kur Sever ir visi kiti buvo neteisūs! Jeigu laukti, kol žmonės bus pasiruošę, tai to niekada neatsitiks! Ir būtent tame buvo pagrindinė Šviesiųjų klaida, ir jai buvo liūdna dėl to supratimo... Tamsieji laimėjo jau tuo, kad nelaukė tinkamo laiko, jie veikė bet kokiomis sąlygomis... ir kol Šviesiosios jėgos nesupras tos paprastos tiesos, Tamsiosios jėgos visada nugalės...